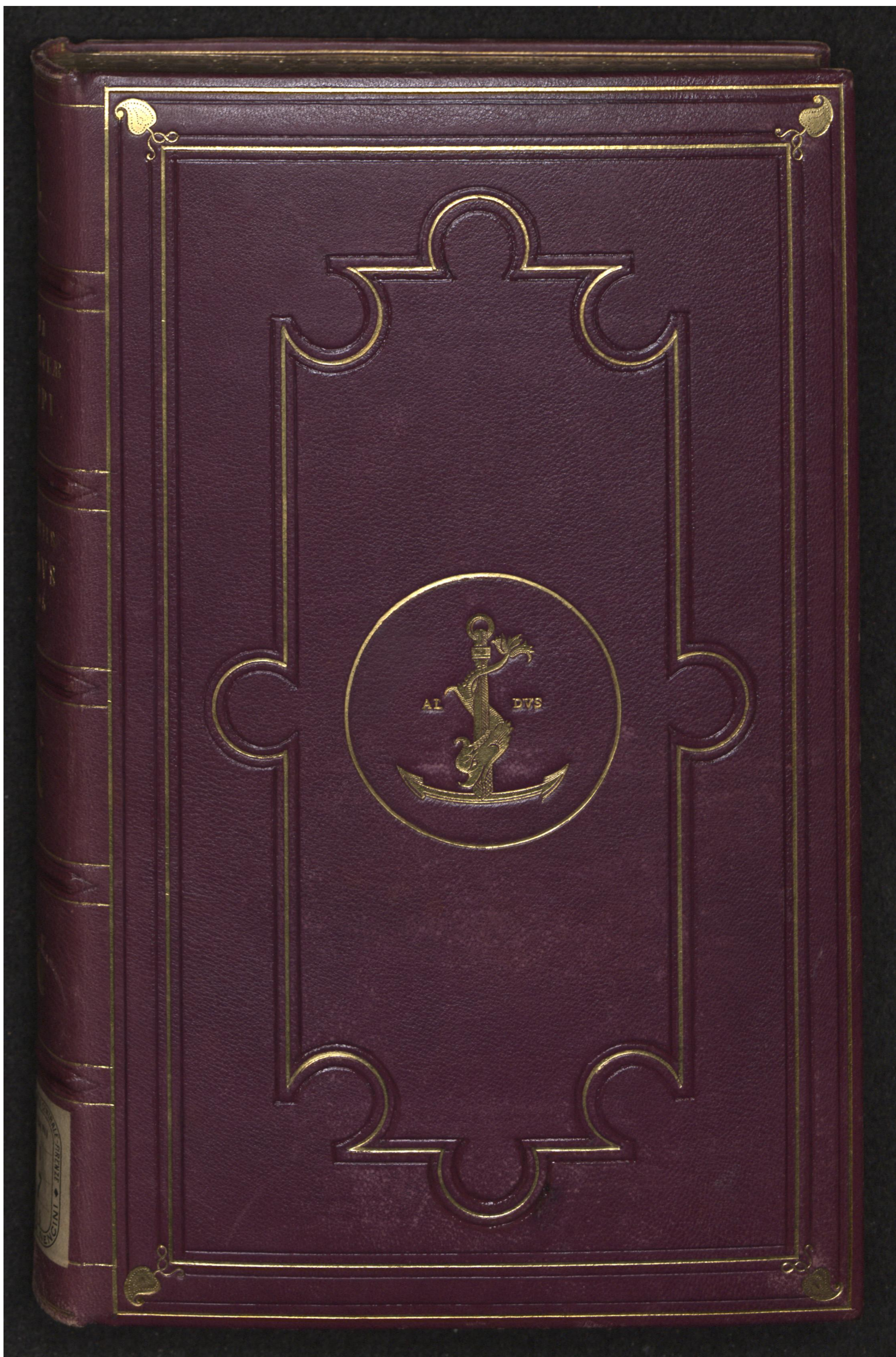
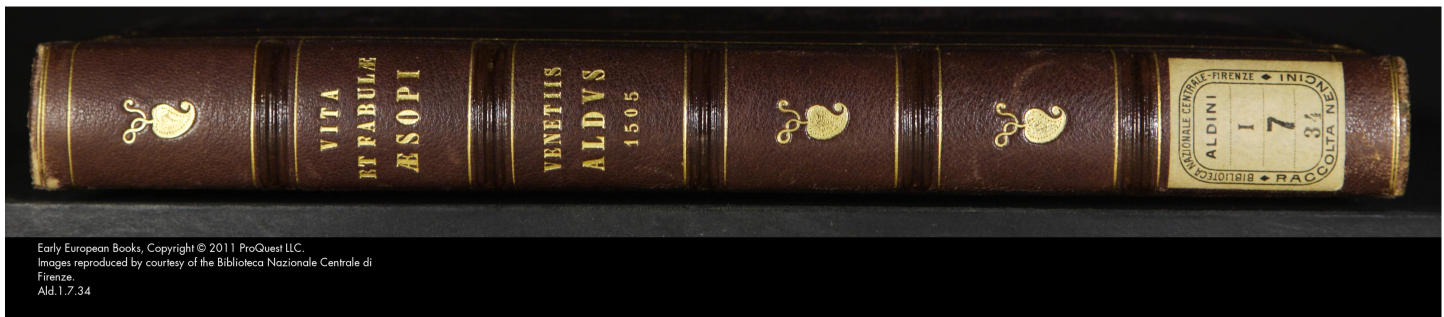
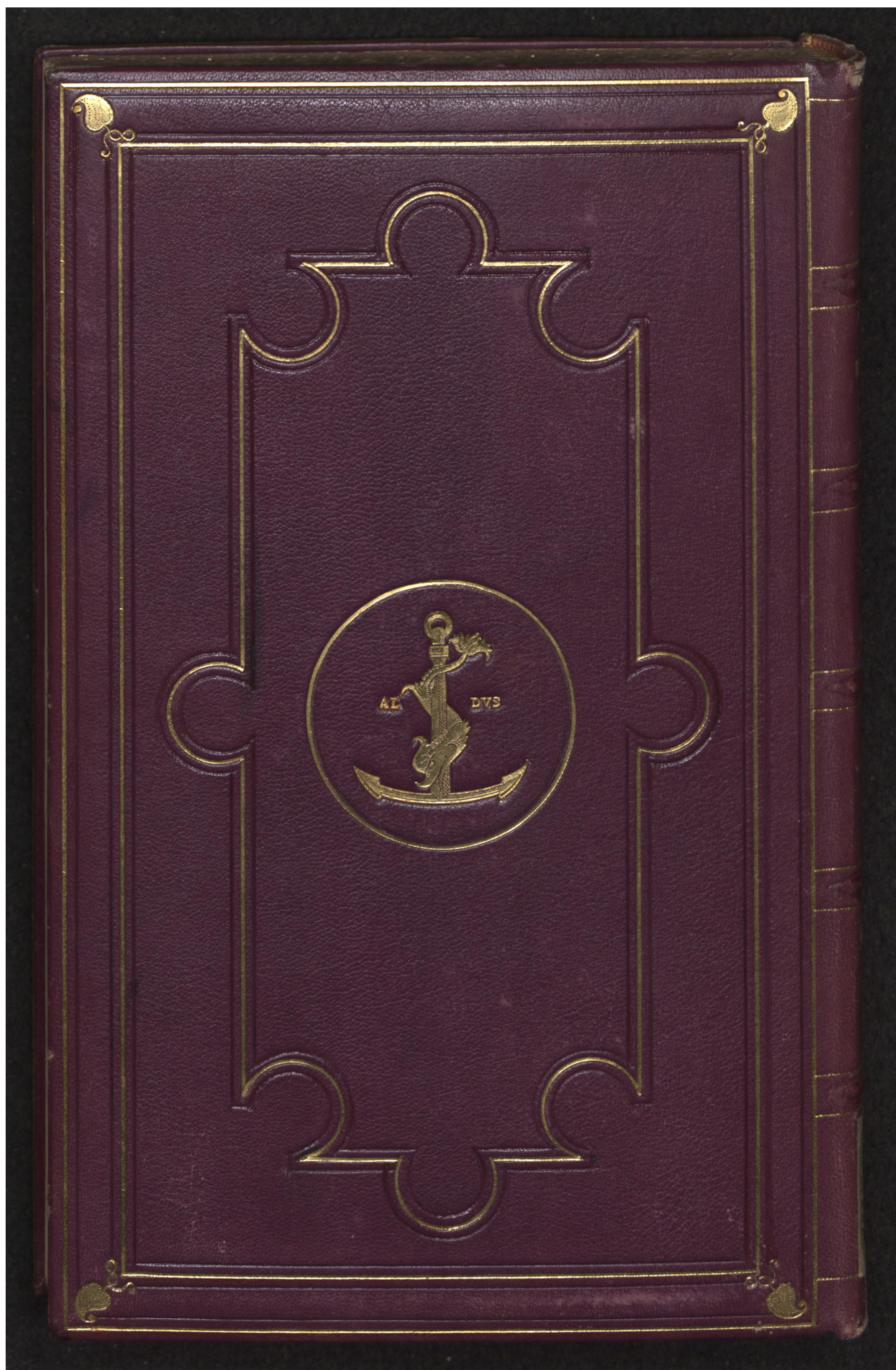

AL DVS

VITA
ET FABULÆ
ÆSOPI
VENETIIS
ALDVS
1505
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
I
7
34

AL DVS

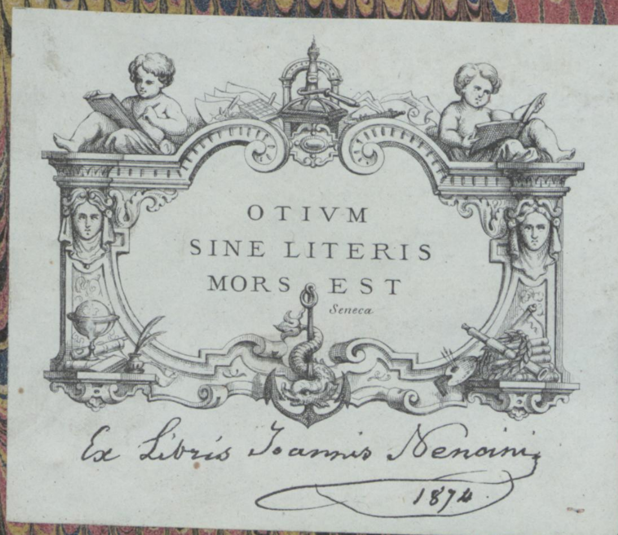

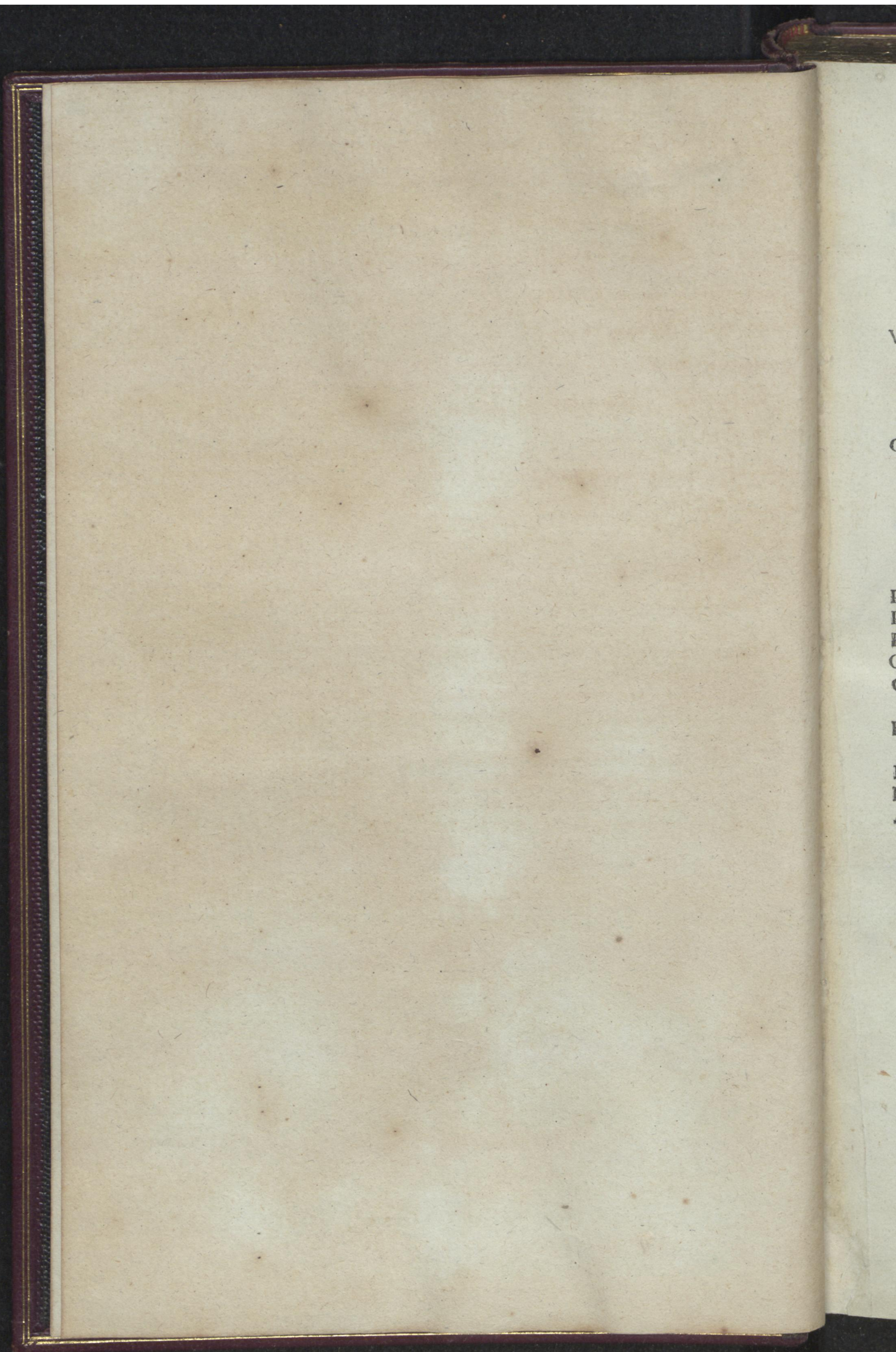

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
ALDINI
I
7
34
RACCOLTA NENCINI
CO
L
G

OTIVM
SINE LITERIS
MORS EST
Seneca
Ex Libris Ioannis Nencini
1874

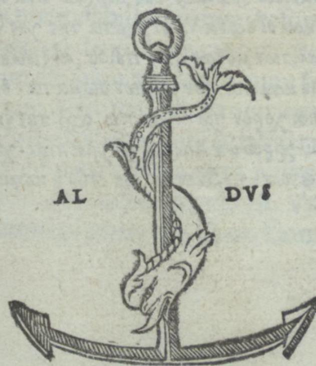
Habentur hoc uolumine hæc, uidelicet.

Vita, & Fabellæ Aesopi cum interpretatione latina, ita tamen ut separari a græco possit pro uniuscuiusq; arbitrio. quibus traducendis multum certe elaborauimus. nam quæ ante tralata habebantur, insida admodū erant, quod facillimum erit conferenti cognoscere.

Gabriæ fabellæ tres, & quadraginta ex trimetris iambis, præter ultimam ex Scazonte, cum latina interpretatiōe. Quas idcirco bis curauimus in formādas, quia priores, ubi latinum a græco seiungi potest, admodum quam incorrecte excusæ fuerant exempli culpa. quare nacti emendatum exemplum, operæpretium uisum est iterum excudendas curare, ut ex secundis prima queant corrigi.

Phurnutus seu, ut alii, Curnutus de natura deorum.
Palæphatus de non credendis historiis.
Heraclides Ponticus de Allegoriis apud Homerum.
Ori Apollinis Niliaci hieroglyphica.
Collectio prouerbiorum Tarrhæi, & Didymi, item eorum, quæ apud Sudam, aliosq; habentur per ordinem literarum.
Ex Aphthonii exercitamentis de fabula. Tum de formicis, & cicadis græce, & latine.
De Fabula ex imaginibus Philostrati græce, & latine.
Ex Hermogenis exercitamentis de fabula Prisciano interprete.
Apologus Aesopi de Cassita apud Gellium.

Ἐκ τῶν Ἀφθονίου σοφιστοῦ προγυμνασμάτων.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι δὲ μῦθος λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτικὸς, καὶ κίλιξ, καὶ κύπριος πρὸς τοὺς εὑρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον αἰσώπειος λέγεσθαι, τῷ τὸν αἴσωπον ἄριστα πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους. τοῦ δὲ μύθου τὸ μὲν ἐστὶ λογικὸν, τὸ δὲ ἠθικόν. τὸ δὲ, μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ τι ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. ἠθικὸν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον. μικτὸν δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ παραίνεσιν δι᾽ ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπενεγκών.

Μῦθος ὁ τῶν μυρμήκων, καὶ τῶν τεττίγων προτρέπων τοὺς νέους εἰς πόνους.

Θέρους ἦν ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέττιγες, μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῄει, καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἔτρεφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

Ἐκ τῶν Φιλοστράτου εἰκόνων.

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθου, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ᾽ Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα. πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ᾽ ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον. φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ, ταινίας αὐτὸν ἀναδήσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶμαι, τινὰ ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆς ἑστῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περιΐστησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

Ex Aphthonii sophistæ exercitamentis.

Fabula profecta quidem est a poetis, sed & rhetoribus cõmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus imagine quadam repræsentãs ueritatem. Atq; alia sybaritica, alia cilix, alia cypria dicitur, ac cepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniã Aesopus egregie præter cæteros conscripsit fabulas, euicit ut potius æsopia diceref. Ea uero est triplex rationalis. moralis. mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri confingitur. moralis, quæ eorum imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. mista uero, quæ rationale, irrationale'q; complectitur. Eam autem admonitionem, cuius causa fabulam constitueris, antefabulationem præpositam, postpositam uero affabulationem dices.

Fabula, qua formicarum, & cicadarum exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicadæ olim æstate assiduis cantibus indulgebãt. formicæ uero hyemis memores, laboribus, fructibus'q; colligendis operam dabant. Verum cum hyems aduenisset, formicæ iis, quæ collegerant, pascebantur. Cicadas autem delectatio illa, & canendi uoluptas, eo indigentiæ, miseriæ'q; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. sic iuuentus laborũ fugitans, male habet in senectute.

Ex Philostrati imaginibus.

Fabulæ.

Fabulæ se ad Aesopum, suam in eum beneuolentia conferunt, quod satagat sui. fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec nõ & Archilocho in Lycamben curæ fuit, sed ab Aesopo humana oĩa ad fabellas redacta sũt, sermone brutis non temere impertito. nã & cupiditatẽ tollit, & libidinẽ insectatur, & fraudem. Atq; hæc ei Leo quispiã agit, & Vulpes, &, p Iouẽ equus, nec testudo muta, ex quibus pueri discunt, quæ in uita gerãtur. habentur igitur in pretio fabulæ propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eũ deuincturæ, corona'q; oleagina coronaturæ. hic ut puto fabulam aliquam texit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi id præ se ferunt. pictorem, fabularum curas remissiore animo in digere nõ latuit. Philosophatur autẽ & fabulaꝝ corpora. Bruta enim cum hominibus conferens cœtum circa Aesopum statuit ex illius scena confictum. Chori dux uulpes depicta est. Vtif enim ea Aesopus ministra argumentorum plurium, ceu Dauo Comœdia.

AESOPI FABVLATORIS VITA A MAXIMO PLANVDE COMPOSITA.

Erum humanarum naturam persecuti sunt & alii, & posteris tradiderunt. Aesopus uero uidetur non absq; diuino afflatu cũ moralem disciplinam attigerit, magno iteruallo multos eoꝝ supasse. &.n. neq; definiendo, neq; ratiocinando, neque ex historia, quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admonendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audientium uenatur animos, ut pudeat ratione præditos facere, aut sentire, quæ neq; aues, neq; uulpes. & rursus non uacare illis, quibus pleraq; bruta tempore prudenter uacasse finguntur. ex quibus aliqua, pericula imminentia effugerunt, aliqua maximã utilitatẽ ĩ opportunitatib⁹ cõsecuta sunt. Hic igit̃, q uitã suã philosophicæ reip. imaginem ꝓposuerat, & operibus magis, q̃ uerbis philosophatus, gen⁹ qdẽ traxit ex Ammorio oppido Phrygiæ, cognomĩto magnæ, sed fortuna fuit seru⁹. Quare & magnope mihi uidet̃ Platonis illud ĩ Gorgia pulchre simul, & uere dictum. plerunq; enim hæc inquit contraria inter se sunt, natura simul, ac lex. Nam Aesopi animum natura liberum reddidit, sed hominum lex corpus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatem corrumpere. Sed quamuis ad res uarias, & in diuersa loca corpus transferret, a ꝓpria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem non solũ seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum. nam acuto capite fuit. p̃ssis narib⁹. depresso collo. ꝓminentib⁹ labris. niger. uñ & nomen adeptus est. Idem. n. Aesopus, qd' æthiops. uentrosus. ualgus. & incuruus. forte & homericum Thersiten turpitudine formæ superans. hoc uero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ oĩa etiã uident̃ seruitutẽ Aesopo parasse. Et enim mirum fuisset, si sic indecenti corpore, potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sane tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanq̃ ad nullum domesticũ opus commodũ, ad fodiendũ agrũ emisit. ille uero digressus alacriter operi incumbebat. profecto uero aliquãdo & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. ille uero fructus delectat⁹ pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) seruare iussit, ut sibi post balneum apponeret. cum uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quandam necessitatem ingresso in domum, occasione capta, Agathop⁹ consilium huiusmodi conseruo cuidam offert. impleamur si placet, ficibus heus tu. ac si herus noster has requisierit, nos uero cõtra Aesopũ testificabimur ambo, q̃ in domum ingressus sit, & ficus clam comederit, & sup uero fundamĩto uidelicet ĩgressione ĩ domũ, multa

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑΞΥΜΩι ΤΩι ΠΛΑΝΟΥΔΗι ΣΥΓΓΑΦΕΙΣ.

ϖ

ραγμάτων φύσιν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς παρέδωκαν φέροντες. αἴσωπος δὲ δοκεῖ μὴ πόρρω θειοτέρας ἐπιπνοίας τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἁψάμενος, πολλῷ τῷ μέσῳ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι. καὶ γὰρ οὔτ' ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογιζόμενος, οὔτε μὴν ἐξ ἱστορίας, ἣν ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, τὴν νουθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδαγωγῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμένων ἀγρεύει ψυχάς, ὡς αἰσχύνεσθαι τοὺς λογικοὺς ποιεῖν, ἢ φρονεῖν, ἃ μήτ' ὄρνιθες μήτ' ἀλώπεκες. καὶ αὖ πάλιν μὴ προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν καιρῷ νουνεχῶς προσεσχηκότα μυθεύεται. ἐξ ὧν, ἃ μὲν κινδύνους ἐπηρτημένους αὐτοῖς διέδρα, ἃ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καιρίοις τῆς ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος τοίνυν ὁ τὸν καθ' αὑτὸν βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος ἐξ ἀμορίου τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δοῦλος. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῦ πλάτωνος ἐν γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι. ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν, ἥ, τε φύσις καὶ ὁ νόμος. αἰσώπου γὰρ τὴν ψυχήν, ἡ μὲν φύσις ἐλευθέραν ἀπέδωκεν. ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἴσχυσε μέντοι οὐδ' οὕτω τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι. ἀλλὰ καίτοι, πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκείνην ἕδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μεταστῆσαι. ἐτύγχανε δ' ὢν οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατος τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς ἦν. σιμὸς τὴν ῥῖνα. σιμὸς τὸν τράχηλον. πρόχειλος. μέλας. ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. ταυτὸν γὰρ αἴσωπος, τῷ αἰθίοπι. προγάστωρ. βλαισός. καὶ κυφός. τάχα καὶ τὸν ὁμηρικὸν θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν αἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος, ἐξεγένετο τὰς τῶν δουλούντων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρί. τὴν δὲ ψυχήν, ἀγχινούστατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπηβολώτατος. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτόν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργον οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν. ὁ δ' ἀπελθών, προθύμως τοῦ ἔργου εἴχετο. ἀφικομένῳ δέ ποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρόν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπὴν θέσθαι, γεωργός τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος, δῶρον ἤνεγκεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ τῆς ὀπώρας ἡσθεὶς ὡραίῳ, ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί, φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν παραθεῖναι. συμβὰν δ' οὕτω, καὶ τοῦ αἰσώπου κατά δή τινα χρείαν εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμενος, βουλὴν τοιάνδε τῶν συνδούλων τινὶ προτείνει. ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σύκων ὦ οὗτος. κἂν ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ τὰ σῦκα λάθρᾳ καταφαγόντος, καὶ ἐπὶ ἀληθεῖ θεμελίῳ τῇ πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τὰ

ψευδῶν ἐποικοδομήσωμεν, καὶ τὸ μηδὲν ἔσται ὅ γε εἷς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦτα μὴ δι' αὐτοῦ ἐλέγχων διᾶραί ποτε τὴν γλῶτταν δύναμιν ἔχων. δόξαντες δὴ τούτου πρὸς τοὔργον ἐχώρησαν. καὶ τῶν σύκων ἐσθίοντες, ἔλεγον ἐφ' ἑκάστῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύστηνε αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἴσωπος αὐτὰ κατεδήδοκε, τόν τε αἴσωπον σὺν ὀργῇ κελεύει κληθῆναι, καὶ κληθέντι φησί. λέγε μοι ὦ κατάρατε, οὕτω μου κατεφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἑτοιμασθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι. ὁ δὲ, ἀκούων μὲν καὶ συνιεὶς ἦν. λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὁπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἤδη τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων ἐπικειμένων, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότου πόδας, ἀνασχέσθαι μικρὸν ἐδεῖτο. δραμὼν δὲ καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσενεγκὼν, τοῦτό τε πέπωκε, καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. οὔπω γὰρ τροφῆς ἁψάμενος ἐτύγχανεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τοῦτο καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται, τίς ὁ τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νόημον αὐτοῦ θαυμάσας, οὕτω ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δ' ἐβουλεύσαντο πιεῖν μὲν τοῦ ὕδατος, μὴ μέντοι καθεῖναι κατὰ τοῦ λαιμοῦ τοὺς δακτύλους, ἀλλὰ περὶ τὰ πλάγια τῶν γνάθων αὐτοὺς παραφέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πιόντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρῆμα ἐπενεγκὸν, αὐτομάτην παρέσχε τὴν ὀπώραν ἀναδοθῆναι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος, τοῦ, τε κακουργήματος τῶν οἰκετῶν καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίζεσθαι. οἱ δ' ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τοῦ μὲν δεσπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξαντος, τοῦ δ' αἰσώπου σκάπτοντος ᾗ προσετάχθη, ἱερεῖς τῆς ἀρτέμιδος εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ τῷ αἰσώπῳ περιτυχόντες, προὐτρέποντο πρὸς διὸς ξενίου τὸν ἄνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ἀποδεῖξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότερον, λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡγησάμενος αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐζήτουν ὁδὸν εἰσήνεγκεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτο μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν, καὶ εὐχῇ τὸν εὐεργέτην ἠμείψαντο. αἴσωπος δ' ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν, ὑπό τε τοῦ συνεχοῦς πόνου καὶ καύματος, ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης καὶ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. εὐθὺς οὖν διυπνισθεὶς φησὶ, βαβαὶ πῶς ἡδέως κεκοίμημαι. ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ. βοῦς. ὄνος. δίκελλα. νὴ τοὺς θεοὺς συνῆκα πόθεν μοι τἀγαθὸν προσεγένετο τοῦτο. εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβανομένου τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἆρ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστι πλῆρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἴσωπος ὑπερησθεὶς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ' ἐφεστηκότος τῷ ἀγρῷ, ζηνᾶς ἦν αὐτῷ τοὔνομα, πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη τοῦ ἔργου, τῇ ῥάβδῳ πατάξαντος, αἴσωπος παραχρῆμα ἀνέκραγεν. ἄνθρωπε, τοῦ χάριν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκῇ πληγὰς ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας. πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. ζηνᾶς δὲ ταῦτα τοῦ αἰσώπου ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε οὐ μετρίως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἴσωπος λαλεῖν ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμὸν ὄφελος

λος

mendacia inædificabimus, & nihil unus ad duos fuerit, præser
tim cum ne sine probationibus quidem diducere unquam os q̄at. uiso
uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebant in sin-
gulis cum risu, Væ tibi infelix Aesope. cum igitur herus rediisset a
lauacro, & ficus petiisset, & audiuisset ꝙ Aesopus eas come-
derit, & Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait. dic
mihi o execrande, ita me contempsisti, ut in penũ ingredereris, &
paratas mihi ficus cõederis? ille audiebat qdē, & ĩtelligebat, sed loqui
poterat nullo modo ob lĩguæ tarditatem. cũ iã uerberandus eēt, & de
latores uehementiores instarent, procũbens ad heri pedes ut sustine
ret se parũ, orabat. cum autē accurrisset, & tepidã aquam attulisset, e-
am bibit, & digitis in os demissis, rursum humorem so-
lum reiecit. non dum enim cibum attigerat. orabat igitur ut i-
dem & accusantes facerent, quo manifestum fieret, quis nam ficus dissi
passet. herus autem ingenium hominis admiratus, sic facere & ali-
os iussit. illi autē deliberauerant bibere quidem aquã, non tñ demitterẽ
in guttur digitos, sed per obliqua maxillarum eos circun-
ferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea po-
tis inducta effecit, ut sponte fructus redde
retur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministro-
rum, & calumnia, herus iussit eos nudos
flagro uapulare. illi uero cognouerũt manifeste dictũ illud, qui ĩ alterũ
dolos struit, sibi inscius malum fabricat. sequenti uero die
hero in urbem reuecto, Aesopo uero fodiente quemadmodum iussus
fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alii quipiam homines uia erran-
tes, & Aesopum nacti exhortabantur per Iouem hospitalem
hominē, ut quæ ĩ urbē duceret, uiã ostēderet. ille cũ sub umbrã arboris
uiros adduxisset prius, & frugalem apposuisset cœnam, inde et dux
factus ipsis, in quã quærebãt uiam ĩduxit. illi aũt tum ob hospitalitatē,
tum ob ducatum, mirum in modum uiro deuincti &
manus ĩ cœlũ eleuarũt, & ꝓcib⁹ benefactorē remunerati sunt. Aesopus
uero reuersus, & in somnum lapsus, & assiduo labore, & æstu,
uisus ē uidere fortunã astantē sibi, & solutionē linguæ, & sermonis cur
sum, & eã, q̄ fabulaꝝ est, doctrinã largientē. statim igiẽ excitatus ait, pa-
pæ ut suauiter dormiui. sed & pulchrũ somniũ uidere uisus sum. & ecce
expedite loquor Bos. Asinus. rastrum. per deos ĩtelligo unde mihi bo-
num accesserit hoc. quia enim pius fui in hospites, propitium
numen consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. sic
igitur Aesopus lætatus facto, rursum cœpit fodere. Sed præ-
fecto agri (zenas erat ipsi nomen) ad operarios profe-
cto, & horum unum, quoniam parum errauerat in opere, uirga uebe-
rante, Aesopus statim exclamauit, hõ cuius gratia eũ, qui nulla iniuria
affecit, sic uerberas? & oĩbus temere plagas ĩgeris quotidie? oĩo renũ-
tiabo hæc hero. Zenas autem hæc ab Aesopo audiens obstupuit,
non mediocriter, & secum ait, ꝙ Aesopus loqui cœperit, nulla mihi u-

tilitas erit.præueniens igitur ipse accusabo eũ coram domino,anteq̃ ip
se hoc idem faciat,& me herus procuratione priuet .his di-
ctis,urbem uersus ad dominum uectus est.cæterum turbatus cũ ac-
cessisset,salue inquit Here.Ille uero,quid perturbatus ades ĩquit?& Ze-
nas,res quædam monstrosa in agro contigit.& herus,nunquid ar-
bor præter tẽpus fructũ tulit?aut iumentũ aliqđ præter naturã genuit?
& ille,non ita,sed Aesopus,qui antea erat mutus,nunc loqui cœpit, &
herus,sic tibi nihil boni fiat ho c existimanti monstrum esse.
& ille,& sane inquit,nã quæ ĩ me cõtumeliose dixit,sponte ꝑtereo her̃,
in te autem,& deos intolerabiliter co nuitiatur.his ira percitus he-
rus,Zenæ ait,ecce tibi traditus est Aesopus.uende.dona.quod
uis de eo fac.Cum Zenas autem in potestate sua accepisset Ae-
sopũ,& quod in eum haberet imperium ei renuntiasset,ille,quodcunq;
uolenti tibi licet,inquit,efficce.forte uero cum uir quidam iu-
menta quæreret emere,& propterea per agrum illũ,iter faceret,& Zenã
rogaret,ille iumẽtũ nõ licet mihi ĩquit uendere,sed mancipiũ masculũ,
quod si uis emere,adest.cum uero mercator dixisset ostendi
sibi seruulum,& Zenas Aesopum accersisset,mercator
uidens ipsum,& cachinnatus unde tibi inquit ad Zenam hæc olla?u-
trum truncus est arboris,an homo?hic nisi uocem haberet,fere
uideretur uter inflatus.Quare mihi iter ĩterrupisti huiusce pia
culi gratia?his dictis,abiit suam uiã.Aesopus uero insecutus
ipsum,mane inquit.ille autem conuersus,abi inquit a me sordidissime
canis.& Aesopus,dic mihi cuius rei causa huc uenisti?& mercator,
scelests,ut aliqd boni emerẽ.tni,ꝙ ĩutilis,& marcidus sis,nõ egeo.
& Aesopus,eme me,& siqua est fides,multum te iuuare potis sum.
ille,qua in re a te iuuari possem,cũ sis odiũ penit⁹?& Aesopus.no ne ad
sunt tibi pueruli domi turbulenti,& flentes?his præfice me pæda-
gum.omnino eis pro larua ero.Ridens igitur de hoc
mercator,inquit Zenæ.Quanti malum hoc uẽdis uas?ille uero, tribus
inquit obolis.mercator autem statim tres obolos soluit,dicens,
nihil exposui,& nihil emi.Cum igitur iter fecissent,ac perue-
nissent ĩ suã domũ,pueruli duo,qui adhuc sub matre erant,Aesopo ui-
so perturbati exclamauerunt,& Aesopus statim mercatori ĩquit, habes
meæ pollicitationis probationẽ,ille uero ridens,ingressus ĩquit saluta
conseruos tuos,introgressum autem,ac salutantem uidentes illi,qđ nã
malum nostro hero inquiunt contigit?ut seruulum deformem adeo
emerit?sed ut uidetur,pro fascino domus hunc emit.non multo uero
post,& mercator ingressus apparari res ad iter seruis iussit,
quod postridie in asiã profecturus esset.illi igitur statim uasa distribue
bant.at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi tanq̃
nuper empto,& nondum ad hæc ministeria exercitato.his autem & si
nihil tollere uelit ueniam præbentibus,ille nõ oportere dixitt oĩbus la
borantibus se solum inutilem esse. his quod attollere uellet permitten
tibus,huc & illuc cũ circũspexisset,& uasa cõgregasset diuersa,saccos, &

λος ἔσται. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην, πρὶν αὐτὸς τοῦτ᾽ αὐτὸ δράσῃ, καί με ὁ δεσπότης τῆς ἐπιτροπῆς παραλύσει, ταῦτ᾽ εἰπών, εὐθὺ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθών, χαῖρέ φησι δέσποτα. ὁ δέ, τί τε θορυβημένος πάρει φησί, καὶ ὁ Ζηνᾶς, χρῆμά τι τερατῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συνέβη. καὶ ὁ δεσπότης, ἦ πού τι δένδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὅς, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ Αἴσωπος ἄναυδος τὸ πρότερον ὤν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, οὕτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γένοιτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δέ, καὶ μάλα φησίν. ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ περιύβρισεν, ἑκὼν παρίημι δέσποτα, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐνταῦθα τοίνυν ὀργῇ ληφθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ Ζηνᾷ φησιν. ἰδοὺ σοὶ παραδέδοται Αἴσωπος ἀπόδου, δώρησαι. ὃ βούλει ἐπ᾽ αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ Ζηνᾶ ἐπ᾽ αὐτῷ γενόμενον παραλαβόντος τὸν Αἴσωπον, καὶ τὴν κατ᾽ αὐτοῦ δεσποτείαν αὐτῷ ἀπαγγείλαντος, ἐκεῖνος οὖν, τί δή ποτε βουλομένῳ σοί ἐστι φησὶν ἔργασαι. κατὰ δὲ δή τινα τύχην ἀνδρός τινος κτήνη ζητοῦντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διιόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸν Ζηνᾶν ἐρομένου, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν, οὐκ ἔστι μοί φησιν ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν ὅπερ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεστι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος ὑποδειχθῆναι αὐτῷ τὸ σωμάτιον, καὶ τοῦ Ζηνᾶ τὸν Αἴσωπον μεταπεμψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοί φησι πρὸς τὸν Ζηνᾶν ἥδε ἡ χύτρα; πότερον στέλεχός ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας τουτουῒ τοῦ καθάρματος ἕνεκεν. ταῦτ᾽ εἰπών, ἀπῄει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ᾽ Αἴσωπος μεταδιώξας αὐτόν, μεῖνόν φησιν. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἄπιθι φησὶν ἀπ᾽ ἐμοῦ ῥυπαρώτατε κύων. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰπέ μοι τίνος ἕνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάθαρμα, ἵνα τι χρηστὸν πρίωμαι. σοῦ δὲ ἀχρήστου καὶ σαπροῦ ὄντος, οὐ χρῄζω. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὤνησαί με, καὶ εἴ τίς ἐστι πίστις, πολλά σε ὠφελήσω οἷός τ᾽ εἰμί. καὶ ὅς, τί δ᾽ ἂν σου ὀναίμην, συγήματος ὄντος αὐτόχρημα; καὶ ὁ Αἴσωπος, οὐ παρεισί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντα; τούτοις ἐπίστησόν με παιδαγωγόν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμοῦς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐνταῦθα τούτῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ Ζηνᾷ. πόσου τὸ κακὸν τοῦτο πωλεῖς ἀγγεῖον; ὁ δέ, τριῶν φησιν ὀβολῶν. ὁ δ᾽ ἔμπορος αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς κατέβαλλε λέγων, οὐδὲν κατεθέμην, καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ὁδευσάντων τοιγαροῦν καὶ ἀφικομένων αὐτῶν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι ὑπὸ μητρὶ τελοῦντα, τὸν Αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέντα, ἀνέκραγε. καὶ ὁ Αἴσωπος εὐθὺς τῷ ἐμπόρῳ φησίν, ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθών φησιν, ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου. τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί ποτε ἄρα κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι σωμάτιον αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ᾽ ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βασκανίου τοῦτο τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσελθών, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐτρεπισθῆναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε. μέλλειν γὰρ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς Ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δ᾽ Αἴσωπος ἐδεῖτο τὸ κουφότατον τῶν φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτῳ, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ. τῶν δὲ καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βούλοιτο συγγνώμην παρεχομένων, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον ἀσυντελῆ τυγχάνειν. τῶν δὲ, ὅπερ ἂν ἆραι βούλοιτο ἐπιτρεψάντων, δεῦρο κἀκεῖσε περιβλεψάμενος, καὶ σκεύη ἀθροίσας διάφορα, σάκκους, καὶ

στρώματα καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπληρωμένον, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῷ ἐπιτεθεῖναι κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρότερον τοῦ χυδαίου τούτου καθάρματος φάμενοι, ὃς μικρῷ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κουφότατον ᾐτεῖτο ἆραι τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον εἵλετο· χρῆναι μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες τὸν γύργαθον, ἐπιτιθέασι τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ, κατὰ τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπηχθισμένος, δεῦρο κἀκεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν, αἴσωπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἤδη τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἐξέτισε. κτήνους γὰρ φόρτον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας οὔσης ἀρίστου κατέλυσαν, αἴσωπος κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι, ἡμιδεᾶ τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρου τοῦ φορτίου γεγονότος, προθυμότερον ὥδευε. καὶ δὴ καὶ ἑσπέρας οὗ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντάπασιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύργαθον, πρῶτος ἁπάντων ᾔει, ὡς καὶ τοῖς συνδούλοις προσέχοντα τοῦτον ὁρῶσιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρὸς εἴη αἴσωπος, ἤ τις ἕτερος. καὶ καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι, θαυμάζειν ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπιον, συνεχέστερα πάντων ἔπραξε τοὺς ῥᾳδίως δαπανωμένους ἄρτους ἀράμενον, ἐκείνων τὰ στρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορτισαμένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὑτωσὶ δαπανᾶσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῇ ἐφέσῳ γινόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο. ὑπελείφθη δ᾽ αὐτῷ τρία, γραμματικὸς, ψάλτης, καὶ ὁ αἴσωπος. τῶν δέ τις αὐτῷ συνήθων συμβουλεύσας εἰς σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπολήσοντι τὰ σωμάτια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τῆς σάμου, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καινὰς στολὰς ἀμφιέσας, ἵστησιν ἄμφω ἐπὶ τοῦ πρατηρίου. τὸν δ᾽ αἴσωπον, ἐπεὶ μηδαμόθεν εἶχε κοσμῆσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἁμάρτημα, ἐσθῆτα σάκκου τούτῳ περικαθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ βδέλυγμα, ὃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; αἴσωπος δὲ, καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἵστατο μέντοι τολμηρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἷς τῶν ἐνοικούντων ὢν τηνικαῦτα τῇ σάμῳ, προελθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ θεασάμενος τοὺς μὲν δύο παῖδας σὺν εὐπρεπείᾳ παρεσταμένους. μέσον δὲ τούτων τὸν αἴσωπον, ἠγάσατο τὴν τοῦ ἐμπόρου ἐπίνοιαν. ὅπως τὸν αἰσχρὸν ἐν τῷ μεταξὺ τέταχεν, ὡς τῇ παραθέσει τοῦ δυσειδοῦς, καλλίους ἑαυτῶν τοὺς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρω δ᾽ ἐπιστὰς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ὅς, καππαδόκης. καὶ ὁ ξάνθος. τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ, πάντα. καὶ ἐπὶ τούτοις αἴσωπος ἐξεγέλασε. τῶν δὲ σχολαστικῶν, οἳ τῷ ξάνθῳ συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ παραφήναντα τοὺς ὀδόντας ἐξαίφνης, καί τι τέρας ὁρᾶν δοξάντων, καὶ τοῦ μὲν, ἤ που κήλη ὀξεῖν ὀδόντας ἔχουσα λέγοντος, τοῦ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοῦ δ᾽ ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ᾽ ἐρρίγωσε. πάντων δὲ βουλομένων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλως, εἷς τις αὐτῶν προσελθὼν τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὅτου χάριν ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει θαλάττιον πρόβατον. τοῦ δὲ, ἀμηχανήσαντος τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, κἀκ τοῦ εὐθέως ἀναχωρήσαντος, ὁ ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσου τιμήματος ὁ ψάλτης; τοῦ δὲ. χιλίων ὀβολῶν ἀποκειμένου, πρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ὑπέρβαλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. καὶ μέντοι καὶ τούτου ἐρομένου τοῦ φιλοσόφου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκούσαντος ὅτι λυδὸς, καὶ ἐπανερομένου, τί οὖν οἶδας ποιεῖν; κἀκείνου φαμένου πάντα, πάλιν ἐγέλασεν αἴσωπος. τῶν σχολαστικῶν δέ τινος ἀπορουμένου, τί δή-

ποτε

ſtramenta,& caniſtros,unum caniſtrũ panis plenũ,quem duo baiulare debebant,ſibi imponi iubet.Illi autem ridentes,& nihil eſſe ſtultius nili hoc ſceleſto inquientes,qui paulo ante leuiſsimum rogabat tollere onus,nunc omniũ grauiſsimũ elegit.oportere tamen deſyderium eius explere,ſullatum caniſtrum impoſuerunt Aeſopo.ille uero humeris onere grauatis huc et illuc dimouebat.hunc uidens mercator,admiratus eſt,& inquit,Aeſopus cũ ad laborandũ prõptus ſit,iam ſuum pretiũ perſoluit. iumẽti.n.onus ſuſtulit.cum uero hora prandii diuertiſſent,Aeſopus iuſſus panes diſpẽſare,ſemiuacuũ caniſtrũ multis comedentibus fecit.unde etiã poſt prãdium leuiore onere facto alacrius incedebat. uerum ueſpere quoq; illic,quo diuerterãt pane diſtributo,poſtera die uacuum omnino humeris ſullato caniſtro, primus omnium ibat,ut & conſeruis præcurrentem hunc uidentibus dubium faceret,utrum putridus eẽt Aeſopus,an quis alius.& cũ cognouiſſent illũ eſſe,admirarentur,qđ denigratus homuncio ſolertius oĩbus fecerit, qm̃, qui facile abſumerent panes,ſuſtulit.cum illi ſtramenta,& reliquam ſupellectilem baiularent,quæ nõ eſt ſortita naturã,ut ſic abſumeretur. mercator itaq; cum eſſet Epheſi alia quidem mancipia cum lucro uendidit. remanſerunt autẽ ei tria,grammaticus,cãtor.& Aeſopus.cũ uero quidã ex familiaribus ei ſuaſiſſet,ĩ Samum ut nauigaret tanq̃ ibi cum maiore lucro diuẽdituro ſeruulos,perſuadet. & mercator cũ peruẽiſſet ĩ ſamũ, grammaticũ quidẽ & cantorem utrunq; noua ueſte indutum ſtatuit in foro,ſed Aeſopum qm̃ necunde poterat ornare(totus enim erat mendoſus)ueſte ex ſacco ei circũpoſita,mediũ inter utrunq; conſtituit,ut & uidentes ſtuperent dicentes,unde hæc abhominatio,quæ & alios obſcurat? Aeſopus autem quamuis a multis morderetur,ſtabat tam̃ audacter ad ipſos intuens.Xanthus uero philoſophus habitans tunc Sami profectus in forum,& uidens duos quidem pueros cum ornatu aſtantes,medium uero horũ Aeſopũ,admiratus eſt mercatoris commentum ,q turpem in medio collocauerat,ut appoſitione deformis pulchriores ſe ipſis adoleſcẽtuli apparerẽt.ꝓpius aũt aſtans,ꝑcontatus eſt cantorem,cuias eſſet.& is,cappadox.tum Xanctus, qd igiť ſcis facere? hic,oĩa,atq; ad hæc Aeſopus riſit.Sed diſcipulis,qui cum Xantho una erant,ut uiderunt ipſum riſiſſe,& oſtendiſſe dentes ſtatim,& aliqđ monſtꝝ uidere arbitrantibꝰ,& uno certe hernia ẽ dẽtes habens dicente,alio uero quid nam uidens,riſit? alio,nõ riſiſſe,ſed riguiſſe,omnibus autem uolentibus cognoſceř,cur riſiſſet,unus ipſoꝝ accedens Aeſopo inquit,cuius rei gratia riſiſti? & is abſcede marina ouis.illo uero confuſo funditus eo ſermone,repente'q; ſecedente,Xanthus inquit mercatori,quanto pretio cantor? illo autem milli obolorum reſpondente,ad alterum iuit,immenſo audito pretio.atqui & hunc rogitante philoſopho, cuias nam foret,& audito lydũ eſſe,rurſus'q; rogante, quid ergo ſcis facere? & illo dicẽte, omnia , iterũ riſit Aeſopus.ex ſcholaſticis aũt quodam dubitãte, quid

nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit, si uis & tu marinus hircus uocari, roga. Xanthus autem & rursus rogauit mercatorẽ, quanto pretio grãmaticus? & illo tribus millibus obolorum respõdente, ægre philosophus tulit immensum pretium, & auersus discedebat scholasticis aũt petẽtibus, an nõ placuerit ei seruuli? næ ĩquit, sed decretum est, non emere mancipium pretiosum. uno autem ipsorum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est, ne ematur. idem enim & hic ministerium afferet. & nos pretium huius exponemus, Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse pretium, me autem seruum emisse. alioqui, & uxorcula mea munditiæ studiosa non ferret a deformi seruulo seruiri sibi. at scholasticis rursus dicentibus, sed prope est sententia, ne pareatur fœminæ, philosophus dixit, faciamus prius periculũ, an sciat aliqd ne & pretium incassum pereat. adiens igitur Aesopum, gaude inquit, & ille num nam tristabar? & Xanthus saluto te, & ille, & ego te, & Xanthus unà cum aliis inexpectato, & prompto responso stupefactus, rogauit cuias es? ille, niger. & Xanthus, non hoc inquam, sed, unde natus sis, & is, ex uentre matris meæ. non hoc dico, sed in quo loco natus sis, & ille nõ renuntiauit mihi mater mea utrũ in sublimi loco, an ĩ humili, & philosophus, quid uero facere nosti? & ille, nihil, & Xanthus, quo modo? quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil, atque his scholastici uehementer admirati, per diuinam prouidentiam dixerunt, ualde bene respondit. nullus enim est homo, qui omnia norit, & propterea scilicet & risit. rursus igitur Xanthus inquit, uis emam te? & Aesopus. me hac in re consultore eges? utrum tibi uidetur melius, aut emere, aut non, fac. nullus enim quidq̃ ui facit. hoc in tua positum est uoluntate, & si uolueris, crumenæ ianuã aperiẽs argẽtũ numera, sin uero minime, ne cauillare. rursus igĩ scholastici inter se dixerunt, per deos superauit præceptorem. Xanth⁹ uero cũ dixisset, si emero te, fugere uoles? ridens Aesopus ait, hoc si uoluero facere nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante me. & Xanthus, bene dicis. sed deformis es. & ille, mentem inspicere oportet o philosophe, & non faciem. tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit, quanti hunc uendis? & ille, ut uituperes ades meas merces, quoniã te dignos pueros dimittẽs, deformẽ hunc eligis. alterum horum eme. hũc autem auctarium accipe. & xanthus non certe, sed hunc. & mercator sexaginta obolis eme. et scholastici confestim collatos exposuerunt. xanthus autem possedit. Itaque publicani uenditione cognita, aderant indagantes, quis uendiderit, quis emerit, at cum puderet utrunque se pronuntiare, propter uilitatem pretii, Aesopus stans in medio exclamauit, qui uenditus est, ego sum, qui emit, hic, qui uendidit, ille. si uero ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. publicani uero diffusi gaudio, donato xantho uectigali, abierunt.

æsopus igĩ sequebatur in domum euntẽ xanthum, cũ meridianus aũt

ποτε οὗτος πρὸς πάντας γελᾷ, ἕτερος πρὸς αὐτὸν εἶπεν. εἰ βούλει καὶ σὺ θαλάττιος τράγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξάνθος, καὶ αὖθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός. κἀκείνου τρισχιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τιμήματος. καὶ στραφεὶς ἀπῄει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναί φησιν. ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἑνὸς δὲ τούτων φαμένου ἀλλ᾽ εἰ ταῦθ᾽ οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἵσταται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτος λειτουργίαν εἰσοίσει. καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τούτου καταθησόμεθα, ὁ ξάνθος ἔφη. ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γύναιόν μου καθάρειον ὄν, οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὑπὸ αἰσχροῦ σωματίου ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ᾽ ἔστω ἡ γνώμη, κατὰ τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικί, ὁ φιλόσοφος εἶπε. λάβωμεν πρότερον πεῖραν, εἰ οἶδέ τι. μήποτε καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρε φησί. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμην. καὶ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖνος, κἀγώ σε. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἑτοίμῳ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπλαγείς, ἤρετο, ποδαπὸς εἶ. ὁ δέ, μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ᾽ ἐν ποίῳ τόπῳ γεγένησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀπήγγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγεῳ, ἢ κατωγέῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ πράττειν ἐπίστασαι, κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ δέ, ἐπειδήπερ οὗτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοιαν ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς ἂν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα, δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὖθις οὖν ὁ ξάνθος φησί, βούλει πρίωμαί σε; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλου δέῃ; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μή, ποίει. οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν πρὸς βίαν ποιεῖ, τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεῖται γνώμῃ, κἂν μὲν βούλῃ, βαλαντίου θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ δὲ μή, σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοῦ δὲ ξάνθου φήσαντος, ἐὰν πρίωμαί σε, δραπετεῦσαι βουλήσῃ; γελάσας ὁ αἴσωπος ἔφη, τοῦτο εἰ βουλήσομαι πρᾶξαι, οὐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὥς δὴ καὶ σὺ μικρῷ πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ᾽ αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τῷ ἐμπόρῳ προσελθὼν ὁ ξάνθος φησί, πόσου τοῦτον πωλεῖς, καὶ ὅς, κερτομῆσαί μου πάρει τὴν ἐμπορείαν, ὅτι τοὺς ἀξίους σου παῖδας ἀφείς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἵλου. θάτερον τῶν λοιπῶν ὤνησαι. τοῦτον δέ, πρόσδομα λάβε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμπορος, ἑξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παραχρῆμα συνεισενεγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάνθος, ἐκτήσατο. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πρᾶσιν μεμαθηκότες, παρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπολήσας, τίς δ᾽ ὁ πριάμενος, αἰσχυνομένων δ᾽ ἀμφοτέρων ἑαυτοὺς ἀνειπεῖν διὰ τὸ πενιχρὸν τοῦ τιμήματος, ὁ αἴσωπος στὰς εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν, ὁ μὲν πραθείς, ἐγώ. ὁ πριάμενος δ᾽ οὑτοσί, καὶ ὁ πωλήσας ἐκεινοσί. εἰ δ᾽ αὐτοὶ σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντό τε τῷ ξάνθῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος, ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξάνθῳ. μεσημβρινοῦ δὲ

καὶ ὁμαλοῦ ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ περιπατεῖν, τὸν χιτῶνα ἀνασυράμενος, οὔρει.
ὅπερ ἰδὼν αἴσωπος, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμενος ὄπισθεν, πρὸς ἑαυ-
τὸν εἵλκυσε. καὶ φησί, τὴν ταχίστην με πώλησον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ ὁ ξάν-
θος, ἀνθ' ὅτου; ὅτι φησὶν οὐκ ἂν δυναίμην τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δεσπότῃ. εἰ γὰρ
σὺ δεσπότης ὢν καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἄνεσιν οὐ παρέχεις τῇ φύσει,
ἀλλὰ βαδίζων οὐρεῖς, εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμὲ πρός τινα σταλῆναι διακονίαν,
κἂν τῷ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόνδε τι ἀπαιτήσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πά-
σα πετόμενόν με ἀποπατεῖν. καὶ ὁ ξάνθος, τοῦτό σε θορυβεῖ; τρία κακὰ βου-
λόμενος διαδρᾶναι, βαδίζων οὐρῶ. καὶ ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἑστῶτί μοι, τὴν
μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος. τοὺς δὲ πόδας, τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὂν ἐκ-
πεπυρωμένον. ἡ δὲ τοῦ οὔρου δριμύτης, τὴν ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἴ-
σωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ ξάνθος πα-
ραγγείλας τῷ αἰσώπῳ μένειν πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάριον ὂν αὐτῷ τὸ
γύναιον ᾔδει, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἐξαπίνης τοιοῦτον αἶσχος αὐτῇ φανῆναι, πρίν
τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀστεΐσηται, αὐτὸς δ' εἰσελθὼν, λέγει. κυρία, οὐκέτι με-
τεντεῦθεν ὀνειδιεῖς τῆς θεραπείας, ἧς πρὸς τῶν θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω.
ἤδη γοῦν κἀγὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψει κάλλος οἷον οὔπω τεθέασαι,
ὃς καὶ ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος ἕστηκε. κἀκεῖνος μὲν ταῦτα. αἱ δέ γε θεράπαινίδες
ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀγεννῶς ἠμφισβήτουν,
περὶ τοῦ, τίνι τούτων νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. τῆς δὲ τοῦ ξάνθου γυναικὸς εἴσω
κληθῆναι τὸν νεώνητον κελευσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς
ἀρραβῶνα τὴν κλῆσιν ἁρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδραμοῦσα ἐκάλει. κἀκεί-
νου φαμένου, ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι, ἐκπλαγεῖσα σύ φησιν εἶ; καὶ ὅς, ναί. κἀκεί-
νη, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλ-
λης εἰσελθούσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτόν, παταχθείη σου φαμένης τὸ πρόσωπον, καὶ
δεῦρο εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγγίσῃς μοι, εἰσελθὼν ἔστη ἀντικρὺ τῆς δεσποίνης.
ἡ δὲ, τοῦτον θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν
μοι τοῦτο τὸ τέρας ἤνεγκας. ἔκβαλε αὐτὸν τοῦ προσώπου μου. κἀκεῖνος ἅλις
σοι κυρία. μὴ ὑπόσκωπτέ μου τὸν νεώνητον. ἡ δ', δῆλος εἶ ξάνθε μισήσας με, ἑτέ-
ραν ἀγαγέσθαι βουλόμενος, καὶ ἴσως αἰδούμενος φράσαι μοι, ὡς τῆς σῆς οἰκί-
ας ἀναχωρήσω, τὸν κυνοκέφαλόν μοι τοῦτον κεκόμικας, ὡς ἂν τὴν αὐτοῦ δυ-
σανασχετοῦσα λατρείαν, φύγω. δὸς οὖν μοι τὴν προῖκά μου καὶ πορεύσομαι.
πρὸς ταῦτα τοῦ ξάνθου μεμψαμένου τὸν αἴσωπον, ὡς κατὰ μὲν τὴν ὁδὸν ἀστεῖά
τινα φθεγξαμένου περὶ τῆς ἐν τῷ βαδίζειν οὐρήσεως, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυ-
ναῖκα μηδὲν λέγοντος, αἴσωπος ἔφη. βάλε αὐτὴν εἰς τὸ βάραθρον. καὶ ὁ ξάν-
θος, παῦε κάθαρμα, ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ταύτην ὡς ἐμαυτὸν στέργω. καὶ ὁ αἴσωπος,
ἐρᾷς τοῦ γυναίου; κἀκεῖνος, πάνυ μὲν οὖν δραπέτα. καὶ πρὸς τοῦτο αἴσωπος κρο-
τήσας εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναι-
κοκρατεῖται. καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἔφη. σὺ ὦ δέσποινα ἐβού-
λου τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι δοῦλον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα,
ὃν ἔδει γυμνήν σε κἀν τῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καί σοι προσπαίζειν τὰ εἰς αἰσχύ-
νην τοῦ φιλοσόφου. εὐριπίδη, χρυσοῦν ἐγώ σου φημὶ τὸ στόμα, τοιαῦτα λέγον.
» πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμοῦ
» πνοαί. δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία, πλὴν οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνὴ
» κακή. σὺ δ' ὦ δέσποινα φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖ-
σθαι μὴ θέλε. μή πως ὕβριν τῷ ἀνδρί σου προστρίψῃς. ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσα-

σα, καὶ

æstus esset, xanthus inter deambulandum pallium trahẽdo mingebat. quod uidens Aesopus, uestibus illius prensis retro, ad se ipsum traxit, atq; inquit, quam celerrime me uende, quoniam fugiã. & xãthus, quamobrem? quoniam inquit non possem tali seruire hero. s. n. tu, qui herus es, & neminẽ times, tamẽ relaxationẽ non præbes naturæ, sed eundo mingis, si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministeriũ, & intereundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. & xanthus, hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo mingo, & ille, quæ? & hic, stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum. lotii autem acrimonia olfactum offendisset. & Aesopus, uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, xanthus iubẽs Aesopo manere ante uestibulum, quoniam elegantiusculã esse sibi mulierculam sciebat, neq; oportere illico talẽ turpitudinẽ ei ostẽdi, ante quã aliqs ipsi urbana diceret. ipse aũt ingressus dicit, domina nõ ẽt post hac obiicies ministerium quod mihi tuæ pedissequæ præstent. iã. n. & ego puerũ tibi emi, i quo uidebis pulchritudinẽ qualẽ nũq̃ uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. & ille quidem hæc. pedissequæ autẽ uera existimãtes quæ dicta fuerãt, inter se nõ mediocriter cõtendebant cui nã ipsarũ sponsus nuper emptus futurus sit, xanthi uero uxore intro uocari nouitium iubente mancipiũ, una ex aliis magis accelerans, & ut arrabonem uocationẽ arripiens nouitium seruũ egressa arcessebat, & illo dicente, ecce ego adsum, stupefacta tu inquit es? & hic næ. & illa sine inuidia, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. & tamen & alia egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente facies, & huc ĩgredere, sed ne appropinques mihi, ingressus stetit coram domina quæ cum eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquiens unde mihi hoc monstrum attullisti? abiice ipsum a facie mea, & ille satis tibi dña. ne meũ submorde nouitiũ seruũ. hæc ãt uideris xãthe osus me, aliam inducere uelle, & forte dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitem mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura ministerium, fugiam. da igitur mihi dotem meam, atq; ibo. ad hæc xantho increpante Aesopum tanquam in itinere urbana quædam locutum de mictu intereundum, nunc uero mulieri nihil dicentem, Aesopus, ait, proiice ipsam in barathrum, & xanthus, tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, amare? & Aesopus amas mulierculã? & ille, admodũ quidẽ fugitiue. & ad hoc Aesop⁹ pulsato medio pede, ualde exclamauit, xanthus philosophus uxorius est. & uersus ad suam dominam ait, tu o domina uelles philosophum emisse tibi seruum iuuenem, bono habitu uigentem, qui te nudam in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi. O Euripides, aureum ego tuum inquã os talia dicẽs, multi impetus fluctuũ marinorum, multi fluminum, & ignis calidi flatus. dura res paupertas, dura & alia infinita, tñ nihil æque dur ut mulier mala. tu uero o domina philosophi uxor a pulchris adulescentulis seruiri tibi noli, ne quo pacto cõtumeliã uiro tuo inflixeris. illa hæc audi,

Ex Hermogenis exercitamentis Prisciano interprete.

FAbula est oratio ficta uerisimili dispositione imaginem exhibens ueritatis. Ideo autem hanc primam tradere pueris solẽt oratores, quia animos eorum adhuc molles ad meliores facile uias rite instituũt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoq; autores, ut Hesiodus. Archilochus. Horatius. Hesiodus quidem lusiniæ, Archilochus autem uulpis. Horatius muris. Nominãtur autem ab inuentoribus fabulaꝝ, aliæ æsopiæ, aliæ cypriæ, aliæ libycæ, aliæ sybariticæ, omnes autem communiter æsopiæ dicuntur, quoniam in conuentibus frequenter solebat æsopus fabulis uti. mendacem quidem esse uolunt fabulam, sed ad uitã utilem, necnon & uerisimilem. est autem uerisimilis, si res, quæ subiectis accidunt personis apte reddantur, utputa de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatur hic. oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est subiicienda. imitatores aliquos hominum uolumus ostendere, hic simiis est locus. Oportet igitur modo breuiter, modo latius eas differere. quomodo autem hoc fiet? si nunc narratione simplici proferantur, nunc etiam sermo inductis fingatur personis exempli causa. Simiæ cõuenerunt, & consilium habuerunt de urbe condenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationem, sed uetus Simia prohibuit ab incepto, eas docens, quod facile capiantur, si intra muros cõcludantur. sic breuiter dices. si uelis producere, sic. Simiæ conuenerunt, & cõsiliabantur de urbe condenda, quarum una in medium ueniens cõcionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim aiebat, ꝙ ciuitatẽ habendo felices hoĩes sint. domos ẽt habent singuli & in contionẽ uniuersi, & in theatꝝ ascendentes delectant aĩos spectationibꝰ, & auditionibus uariis. Et sic proferes orationem in orando dicens, ꝙ & plebiscitum scriptum est, & finges etiam orationem ueteris simiæ. Expositio autem fabularum uult circuitionibus carere, & iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ retegitur, quam ἐπιμύθιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, a quibusdam prima, a plerisq; rationabilius postrema ponitur. Sciendum uero, ꝙ etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

Ex Auli Gelii libro secundo. Capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi phrygis memoratu non inutilis.

AEsopus ille e phrygia fabulator haud immerito sapiens existimatus est, cum quæ utila monitu, suasu'q; erant, non seuere, non imperiose præcepit, & censuit, ut philosophis mos est, sed festiuos, delectabilesq; apologos commẽtus, res salubriter, ac prospicienter, animaduersas in mentes, animos'q; hominum cum audiendi quadam illecebra induit. uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide, atque iucunde præmonet, spem, fiduciam'q; rerum, quas efficere quis possit, haud unquam in alio, sed in semetipso habendam. Auicula inquit est parua,

nomen est Cassita. habitat, nidulatur'q; in segetibus, id ferme temporis, ut appetat messes, pulllis iam iam plumantibus. Ea Cassita in sementes forte concesserat tempestiuiores. propterea frumentis flauescentibus, pulli etiam tunc inuolucres erant. Cum igitur ipsa iret cibum pullis quæsitum, monet eos, ut siquid ibi nouæ rei fieret, diceretur'ue, animaduerterent, idque sibi, ubi redisset, renuntiarent. Dominus postea segetum illarum filium adulescentem uocat. Et uides ne inquit hæc ematuruisse? & manus iam postulare? Iccirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges, ueniãt, operam'q; mutuã dent, & messem hanc nobis adiuuẽt. hæc ubi ille dixit, discessit. atq; ubi redit cassita, pulli trepiduli circunstrepere, orare'q; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locum sese asportet. nam dominus inquiunt, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant, & metant. Mater iubet eos a metu ociosos esse. Si enim dominus inquit messem ad amicos reiicit, crastino seges non metetur, neque necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat, opperitur. sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursum ad filium, amici isti inquit magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affines'que nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendum? Itidẽ hoc pulli pauefacti matri nuntiant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint. cognatos, affines'q; nullos ferme tam obsequibiles esse ait, ut ad laborem capescendum nihil cuntentur, & statim dicto obediant. uos modo inquit aduertite, si modo qd denuo dicetur. Alia luce orta auis in pastũ ꝓfecta est. cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum igitur dominus filio ualeãt inquit amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu capies alteram. & frumẽtum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tempus inquit est cedendi, & abeundi. fiet nũc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuia est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita cassita nidum migrauit. & seges a domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicoꝝ, & propinquorum leui plerunq;, & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philpsophorum monent, q̃ ut in nobis tantum ipsis nitamur? Alia autem omnia quæ extra nos, extra'q; nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum. Q. Ennius in satyris scite admodũ, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ operæpretium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentum semper in promptu situm,
Nequid expectes amicos, quod tu possis per te agere.

ens cũ nihil contradicere posset, unde uir inquit pulchritudinẽ hanc ue natus es? sed & loquax putridus hic uidetur, & facetus, reconciliabor igitur ei. tum xanthus. Aesope reconciliata est tibi tua hera, & Aesopus ironice loquens magna res inquit placare mulierem. & xanthus tace posthac, emi enim te ad seruiendum, non ad contradicendũ. postera die xanthus Aesopo sequi iusso ad hortum quendam iuit empturus olera. cum uero olitor fasciculum olerum messuisset, accepit Aesopus. Xantho autem soluturo iam hortulano pecuniam, hortulanus dimitte domine inquit, unũ problema a te desydero. & xãthus qd nam? tum ille, quid ita quæ a me plantantur olera, quamuis diligenter & fodiantur, & irrigentur, tardum tamen suscipiunt incrementũ, quibus uero spontanea e terra pululatio, & si nulla cura adhibetur, iis tamen celerior germinatio? xanthus igitur licet philosophi q̃stio foret, cũ nihil aliud sciret dicere, a diuina ꝓuidentia & hoc ĩter cætera gubernari inquit. Aesopus uero, (aderat enim) risit. ad quem philosophus, rides ne, an derides? & Aesopus, derideo inquit, sed nõ te, uerũ qui te docuit. quæ.n. a diuina prouidẽtia fiũt, hæc a sapientibus uiris solutionem sortiũtur. oppone itaq; me, & ego soluã problema. interim itaq; xanthus conuersus inquit olitori minime omnium decens est o amice me, qui in tãtis auditoriis disceptauerim, nunc in horto soluere sophismata. puero aũt huic meo, qui consequentia multorũ callet, si proposueris, solutionẽ consequeris quæsiti, & olitor, hic turpis literas nouit? o infelicitatem, sed narra o optime, si quæsiti declarationem nosti, & Aesopus, mulier inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est, quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. multam igitur in utrisq; ostendit differentiã. nam quos ex se genuit amanter, & accurate nutrire perseuerat, alienos uero partus, odit, & inuidia utens illorum cibum diminuens suis addit filiis. illos enim natura quasi proprios amat, odio ãt habet, qui uiri sunt, quasi alienos. eodem modo & terra, eorum, quæ ipsa ex se genuit, mater est, quæ autem tu plantas, horum ẽ nouerca. huius rei gratia quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet, a te aũt plantatis ut spuriis non tantum alimenti tribuit. his delectatus olitor, credideris mihi ĩquit, ꝙ me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opꝰ est, tanq̃ ĩ propriũ hortũ uadẽs, accipe. post dies aliquot rursus ĩ balneum profecto xantho, & quibusdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum locuto, ut & in domum curreret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit iactum, xanthus ergo una cum amicis lotus uocauit hos compransuros, ꝑfatus tñ & qđ tenuis esset futura cœna utpote ex lẽte, quod'q; ñ oporteret uarietate ferculorum amicos iudicare, sed probare uoluntatem. his uero profectis, & in domum ingressis, xanthus inquit, da nobis a balneo bibere Aesope. illo uero ex defluxu balnei accipiente

σα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄρ' ἐρ φησὶ τὸ κάλλος τοῦτο τεθήρακας. ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται καὶ εὐτράπελος. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ αἴσωπος εἰρωνευσάμενος, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ πραῦναι γυναῖκα. καὶ ὁ ξάνθος, σιώπα τοὐντεῦθεν. ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ξάνθος ἕπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τῶν κήπων ἧκεν ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κηπωροῦ δέσμην λαχάνων θερίσαντος, ἀνείληφεν αἴσωπος. τοῦ δὲ ξάνθου μέλλοντος ἤδη τῷ κηπωρῷ καταβάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρός, ἔα κύριέ φησιν, ἑνὸς προβλήματος παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχάνων, καίπερ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδεῖαν ὅμως ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις, καίτοι μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀξιουμένοις, τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καίτοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὔσης, μηδὲν ἕτερον συννοήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ ταῦτα πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαί φησιν. ὁ δ' αἴσωπος, παρῆν γάρ, ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, ἀπότορον, γελᾷς, ἢ καταγελᾷς. καὶ ὁ αἴσωπος, καταγελῶ φησιν, ἀλλ' οὐ σοῦ, τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἅ γ' ὑπὸ θείας προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνυν ἐμέ, κἀγὼ λύσω τὸ πρόβλημα. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνθος ἐπιστραφείς, λέγει τῷ κηπωρῷ. ἥκιστα πάντων εὐπρεπές ἐστιν ὦ τᾶν, ἐμὲ τὸν ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τανῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφίσματα. παῖς δέ μοι οὗτος, πολλῶν πεῖραν ἔχων ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος, τῆς λύσεως τεύξῃ τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπωρός, οὗτος ὁ αἰσχρὸς γράμματα οἶδεν, οἴμοι τῆς δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον ὦ λῷστε, εἰ τοῦ ζητουμένου τὴν διασάφησιν ἔγνωκας. καὶ ὁ αἴσωπος, ἡ γυνή φησιν ἐπειδὰν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἴπερ εὕροι καὶ τὸν ἄνδρα τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἃ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' εὗρεν ἐν τῷ ἀνδρί, τούτων ἐστὶ μητρυιά. πολλὴν οὖν ἐν ἑκατέροις ἐνδείκνυται τὴν διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλοστόργως καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων, μισεῖ. καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τὴν ἐκείνων τροφὴν περικόπτουσα, τοῖς ἑαυτῆς προστίθεται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ, φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον, τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρυιά. οὗ χάριν, καὶ μᾶλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευομένοις, οὐ τοσαύτην ὡς νόθοις τὴν τροφὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡσθεὶς ὁ κηπωρός, πιστεύσαις ἄν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, καὶ ἀδολεσχίας ἐκούφισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα. καὶ ὁσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ ξάνθου, καί τισιν ἐντυχόντος ἐκεῖ τῶν φίλων, καὶ πρὸς τὸν αἴσωπον εἰρηκότος, εἴς τε τὴν οἰκίαν προσδραμεῖν, καὶ φακῆν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἑψῆσαι, ἐκεῖνος ἀπελθών, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἔψει βαλών. ὁ δὲ δὴ ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λουσάμενος, ἐκάλει τούτους συναριστήσοντας. προεῖπε μέντοι καὶ ὡς λιτῶς, ἐκ φακῆς γὰρ ἔσται τὸ δεῖπνον, καὶ ὡς μὴ δεῖν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ εἰξάντων, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ ξάνθος φησί, δὸς ἡμῖν ἀπὸ λουτροῦ πιεῖν αἴσωπε. τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀπορροίας τοῦ λουτροῦ λαβόντος

καὶ ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσωδίας ἀναπλησθεὶς, φεῦ τί τοῦτο φησὶν ὦ αἴσωπε. καὶ ὅς, ἀπὸ λουτροῦ ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῇ παρουσίᾳ τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντος, καὶ λεκάνην αὐτῷ παρατεθῆναι κελεύσαντος, αἴσωπος τὴν λεκάνην θεὶς ἵστατο. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ νίπτεις, κἀκεῖνος. ἐντέταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου, καὶ θὲς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γὰρ δοῦλον ἐπριάμην, οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τοίνυν αὐτῶν, καὶ τοῦ ξάνθου τὸν αἴσωπον ἐρωτήσαντος, εἰ ἕψηται ἡ φακῆ, δοίδυκι λαβὼν ἐκεῖνος τῆς φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθος λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἕνεκα τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἑψήσεως τὴν φακῆν δέξασθαι, τοῖς δακτύλοις διατρίψας ἔφη, καλῶς ἕψηται. κόμισον. τοῦ δὲ, μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθέντος, ὁ ξάνθος, ποῦ ἐστιν ἡ φακῆ φησι. καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτήν. καὶ ὁ ξάνθος, ἕνα κόκκον ἕψησας, καὶ ὁ αἴσωπος, μάλιστα. φακῆν γὰρ ἑνικῶς εἶπας, ἀλλ' οὐ φακᾶς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με περιτρέψει. εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν αἴσωπον, εἶπεν. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω κακὲ δοῦλε τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤνησαι πόδας χοιρείους τέτταρας, καὶ διὰ ταχέων ἑψήσας παράθες. τοῦ δὲ σπουδῇ τοῦτο ποιήσαντος, καὶ τῶν ποδῶν ἑψομένων, ὁ ξάνθος εὐλόγως θέλων τύψαι τὸν αἴσωπον, αὐτοῦ περί τι τῶν εἰς χρείαν ἀσχολουμένου, ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἑώρακε, συνῆκεν ἐπιβουλὴν αὐτῷ τινα γεγονυῖαν. καὶ δὴ καταδραμὼν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ τοῦ σιτευομένου χοίρου τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ περιελὼν, καὶ τῶν τριχῶν ψιλώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, καὶ συνέψει τοῖς ἄλλοις. ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἴσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα τῶν ποδῶν οὐχ εὑρὼν ἀποδράσῃ, αὖθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. τοῦ δ' αἰσώπου τοὺς πόδας εἰς τὸ τρύβλιον κενώσαντος, καὶ πέντε τούτων ἀναφανέντων, ὁ ξάνθος, τί τοῦτο φησὶν αἴσωπε, πῶς πέντε. κἀκεῖνος, τὼ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας, καὶ ὁ ξάνθος, ὀκτώ. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε. καὶ ὁ σιτευόμενος χοῖρος νέμεται κάτω τρίπους. καὶ ὁ ξάνθος πάνυ βαρέως ἔχων, πρὸς τοὺς φίλους φησίν. οὐχὶ μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ὡς τάχιστά με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ περιτρέψει; καὶ ὁ αἴσωπος, δέσποτα, οἶσθ' ὅτι τὸ ἐκ προσθέσεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ λόγον ποσὸν συγκεφαλαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα. ὁ μὲν οὖν ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὑρηκὼς μαστιγῶσαι τὸν αἴσωπον, ἡσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελὲς εὐτρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς, καὶ τὸν ξάνθον κέκληκεν. εὐωχουμένων τοίνυν, ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ἐπιλέκτους, καὶ τῷ αἰσώπῳ ὄπισθεν ἐφεστῶτι δοὺς, τῇ εὐνοούσῃ μοι φησὶ πρὸς αὐτὸν ταῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὁ δ' ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἐνενόει, νῦν καιρὸς τίσασθαί μου τὴν δέσποιναν, ἀνθ' ὧν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκωπτεν. ὄψεται τοίνυν εἰ τῷ δεσπότῃ μου εὐνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προδόμῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν σπυρίδα τῶν μερίδων ἔμπροσθεν αὐτῆς τέθεικε. καὶ φησὶ, δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν οὐ σοὶ, ἀλλὰ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ τὴν κύνα καλέσας, καὶ εἰπὼν ἐλθὲ λύκαινα φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα παρέβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὸν δεσπότην πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ

& tradente, xanthus fœtore repletus, hem quid hoc inquit Aesope? & ille a balneo, ut iussisti. xantho autem præsentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita, stabat. & Xanthus, non lauas? tum ille iussum est mihi ea facere, quæ iusseris, tu nunc non dixisti, iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quæcunq; deinceps. ad hæc igitur amicis xanthus ait, num enim seruum emi? nullo modo, sed magistrum. discumbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopum rogante an cocta sit lens, cocleari acceptum ille lentis granum tradidit, xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens ait, bene cocta est. affer. illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponente, xanthus ubi est lens inquit, & is iaccepisti ipsam. & xanthus unũ granũ coxisti? tũ Aesopus, magnopẽ. lentem. n. singulariter dixisti, ñ lẽtes, qđ pluratiue dicitur. xanthus ergo prorsus consilii inops, uiri socii ait, hic ad insaniam me rediget. deinde conuersus ad æsopum ait, sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. ab eo autẽ festine hoc facto, ac dum coquerentur pedes, xanthus iure uolens uerberare Aesopum, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unũ ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. paulo post autem & æsopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit, Aesopo autem in patinam pedes euacuante, ac quinq; his apparentibus, xanthus quid hoc inquit Aesope? quomõ quinq;? & ille, duo porci quot habent pedes? & xanthus octo, tum æsopus, sunt ergo hic quinq;, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. & Xanthus admodum moleste ferens, amicis inquit, non'ne paulo ante dixi, ꝙ celerrime hic me ad insaniam rediget? & æsopus, here nosti id, qđ ex additione, & subductione in q̃titatẽ secundũ rõnalẽ summam colligitur, non esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inueniẽs uerberãdi æsopũ, qeuit. Postridie aũt ex scholasticis qdã sumptuosam apparans cœnam cum aliis discipulis, & xanthum inuitauit. cœnantibus igitur xanthus partes ex appositis accepit electas, & æsopo ponẽ stanti dedit, beneuolæ'q; meæ, inquit ei hæc trade abiens, ille uero decedẽs, secum cogitabat, nunc occasio ẽ ulcisci meã dñam, propterea qđ me cũ nouitius ueni, cauillata est. uidebit igitur an hero meo bene uelit. profectus itaq; in domum, & sedens in uestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera hæc omnia Herus misit non tibi, sed beneuolæ. & cane uocata, atq; dicto, ueni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim cani omnia proiecit. At post hoc ad herum regressus, & rogatus an

beneuolæ dederit omnia.omnia inquit,& coram me omnia co-
medit.illo uero iterum rogante,& quid ná edēs ait?& is mihi quidē
nihil quidq̄ dixit.sed secum tibi gratias habebat.uxor tamen xan-
thi eam rem calamitosam esse arbitrata,tanquá secunda cani redarguta
erga uirꝝ bn̄uolentia,ac subdens certe n̄ amplius in posterū cohabiturā
cum eo,ingressa cubiculum plorabat.potu autem procedente,&
quæstionibus alternis propositis,ac uno ex ipsis ambigente
qn̄ futura esset ingens inter homines turbatio,æsopus poneˀ stans,ait,
cum resurrexerint mortui,repetentes quæ possederint,& o schola-
stici ridendo dixerunt,īgeniosus est nouitius hic.alio uero rursus ꝓpo
nente,quam ob rem ouis ad cædem tracta,non exclamat,sus autem q̄
maxime uociferatur,æsopus rursus ait,quoniam ouis assueta mul-
geri,aut etiam uelleris onus deponere,tacite sequitur.ideo etiá pedibus
arrepta,& ferrum uidens,nihil graue suspicatur,sed illa familiaria,&
sola uidetur passura.sed sus,ut qui neqꝫ mulgetur,neqꝫ tondetur, ne-
qꝫ nouit ad horum aliquid trahi,sed carnes suas
tantum usui esse,merito uociferatur.his sic dictis,discipuli rursus
laudauerunt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio,& xan-
tho in domum reuerso,& uxorem pro more agresso
alloqui,illa ipsum auersata,inquit,ne mihi propinquus fias,da mihi
dotem meam, & abibo.non enim manserim tecum posthac.
tu autē abiens cani adulare,cui misisti partes.& xanthus stupefa-
ctus ait,non pōt aliquo mō n̄ cōdiuisse mihi mali aliqd rursus æsopꝰ,&
uxori inquit,domina num me poto, tu ebria es?cui partes
misi,nō'ne tibi?nō ꝑ Iouē,mihi qdē minime inqt illa,sed cani,& xáthꝰ
Aesopo accito inquit,cui dedisti partes?& ille,beneuolæ tuæ,
& uxori xanthus,nihil accepisti?& illa,nihil.& Aesopus,cui
enim iussisti here partes dari?& ille,beneuolæ meæ,&
Aesopus cane uocata,hæc tibi inquit bn̄uult.ná mulier & si bn̄ uelle di
catur,tamen minima quaqꝫ recula offensa cōtradicit. conuitiatur.abit.
canem tamen uerberato.expellito.non tamē discedet,sed oblita oīum
statim benigne blanditur & cum gratia hero.oportebat igiť dicere he-
re,uxori has partes ferto,& non beneuolæ,& xanthus
uides domina non meam esse culpam,sed eius qui tulit?tolera itaqꝫ
nec deerit mihi occasio,qua eum uerberem.illa uero non credente, ue-
rum clam ad suos parentes regressa,Aesopus inquit,non recte
dixi o here canem tibi magis beneuelle,quamˀ meam herá?diebus aūt
aliquot præteritis,& uxore irreconciliata manente,& Xantho
affines quosdam ad ipsam,ut reuerteretur domum mittente,illa
uero cum cedere nollet,& inde xanthus in mœrore esset, Aeso-
pus adiens ad eum,inquit,ne te afflictes here,ego.n.eá cras uenire spon
te,& citissime faciam ad te.& accepta pecunia in fo-
rum iuit.ac emptis anseribus, & gallinis, & aliis quibusdam ad conui-
uium idoneis,ambulans,domos circuibat.transibat igitur & ante
domum parentum hæræ suæ, ignorare simulans
illorum esse,& in ea heram manere.& cum in quendam

τῇ εὐνοούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα φησί· καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τοῦ δὲ ἐπανερομένου καὶ τί ποτε ἄρα ἐσθίουσα ἔλεγεν; ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν φησὶν οὐδέν ποτε εἴρηκε. κατ' ἑαυτὴν δέ σοι χάριτας ᾔδει. ἡ μέντοι γυνὴ τοῦ ξάνθου συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιησαμένη, ἅτε δὴ δευτέρα τῆς κυνὸς ἐλεγχθεῖσα τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ, καὶ ἐπειποῦσα ἦ μὴν μηκέτι τοῦ λοιποῦ συνοικήσειν αὐτῷ, εἴσω παρελθοῦσα τοῦ κοιτῶνος ἐθρήνει. τοῦ δὲ πότου προκόπτοντος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτεινομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος, πηνίκα ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχή, Αἴσωπος ὄπισθεν ἑστὼς εἶπεν. ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ἐστὶν ὁ νεώνητος. ἑτέρου δὲ πάλιν προθέντος, ὅτου χάριν τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενον οὐ βοᾷ. ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κράζει, Αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τοῦ πόκου βάρος ἀποτιθέμενον, σιγῇ ἕπεται. διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὁρῶν, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ συνήθη καὶ μόνα δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἅτε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος, μήτε κειρόμενος, μηδὲ συνειδὼς ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιούτων ἑλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτοῦ μόνων ἐστὶ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων οὕτω ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῄνεσαν αὐτόν, τραπέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένου μέντοι τοῦ πότου, καὶ τοῦ ξάνθου πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοστήσαντος, καὶ τῇ γυναικὶ συνήθως ὁρμήσαντος προσλαλεῖν, ἐκείνη τοῦτον ἀποστραφεῖσα, φησὶ μή μου πλησίον γένῃ. δός μοι τὴν προῖκά μου, καὶ ἀπελεύσομαι. οὐδὲν γὰρ ἂν μείναιμι σὺν σοὶ τοὐντεῦθεν. σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κύνα κολάκευε, ᾗ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ ὁ ξάνθος ἐκπλαγεὶς λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοί τι κακὸν πάλιν Αἴσωπος. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκά φησι, κυρία, ἐμοῦ πεπωκότος σὺ μεθύεις; τίνι τὰς μερίδας πέπομφα, οὐχὶ σοί; μὰ δί', ἐμοὶ μὲν οὔ φησιν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ ὁ ξάνθος τῷ Αἰσώπῳ κληθέντι φησί, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνος τῇ εὐνοούσῃ σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκείνη οὐδέν. καὶ ὁ Αἴσωπος, τίνι γοῦν ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ μοι. καὶ ὁ Αἴσωπος τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι φησὶν εὐνοεῖ. ἡ γὰρ γυνὴ κἂν εὐνοεῖν λέγηται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μέντοι κύνα, τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχωρήσειεν ἄν, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάντων αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι τὸν δεσπότην. ἔδει σε οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ ὁ ξάνθος, ὁρᾷς κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τοῦ κομίσαντος; ἀνάσχου τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι' ἣν αὐτὸν μαστιγώσω. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησάσης, Αἴσωπος εἶπεν, οὐκ ὀρθῶς εἶπον ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέ τινων παρῳχηκυιῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ τοῦ ξάνθου τῶν προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτήν, ὡς ἂν ὑποστρέψειεν οἴκαδε πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑπείκειν θελούσης, καὶ τοῦ ξάνθου δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος, Αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνιῶ δέσποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐθαίρετον, καὶ ἀπαράλλακτον δράσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν. καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ἄττα τῶν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων τὰς οἰκίας περιενόστει. παρῄει τοίνυν καὶ τὴν τῶν τῆς αὐτοῦ δεσποίνης γεννητόρων οἰκίαν, μή τι ταύτην εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε μὴν ἐν αὐτῇ τὴν δέσποιναν μένουσαν. καὶ δή τινι τῶν

τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχών, ἠρώτα εἴ τι που τῶν εἰς γάμους χρησίμων οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. τοῦ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν πυθομένου, ξάνθος φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλλει συνάπτεσθαι. τοῦ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τοῦ ξάνθου ὡς ἤκουσεν ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα. καὶ αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης ὦ ξάνθε ἑτέρᾳ γυναικὶ δυνηθήσῃ συναρμοσθῆναι. καὶ οὕτως ἔμεινεν αὖθις τῆς οἰκίας διὰ αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολαστικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑείους πριάμενος καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι, γλῶτταν ὀπτὴν ἑκάστῳ σὺν ὀξυγάρῳ παρέθηκε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἔδεσμα, διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἴσωπος ἑφθὰς γλώττας παρέθηκε. καὶ αὖθις αὖ βρώματος αἰτηθέντος ἄλλου καὶ ἄλλου, ὁ δ' οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας προὐτίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς τροφῆς ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνος γλώττας εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, οὐδέν σοι πάρεστιν ἕτερον αἴσωπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, οὐκοῦν ἐνετειλάμην σοι κατάρατον ἄνθρωπον πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἄριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένῳ με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης χρηστότερόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία, δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται. δι' αὐτῆς δόσεις. λήψεις. ἀγοραί, ἀσπασμοί. εὐφημίαι. μοῦσα πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γάμοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι διασώζονται. καὶ συνελόντι φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέστηκεν. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διελελύθασιν ἕκαστος ἐπ' οἴκου. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτιωμένων αὐτῶν τὸν ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπελογεῖτο μὴ κατὰ γνώμην αὐτοῦ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τῇ τοῦ ἀχρείου δούλου κακουργίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψει τὸ δεῖπνον. κἀγὼ δὲ παρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει, ὡς τῶν σχολαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ, μηδὲν διαταραχθεὶς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο. καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ὑπεφώνουν, χοίρειαι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὖθις γλώττας παρέθηκε. καὶ μάλα αὖθις καὶ αὖθις. τοῦ ξάνθου δὲ δυσανασχετήσαντος, καὶ τί τοῦτο αἴσωπε εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοι πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι, ἀλλὰ πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς γλώττης ὦ δέσποτα. οὐ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτουσιν; οὐκ ἄνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ ψεύδη πάντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπιορκίαι διὰ ταύτης περαίνονται; οὐ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται; οὐχ ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰσώπου φαμένου, τῶν τις συνανακειμένων τῷ ξάνθῳ φησίν. οὗτος, εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη μανίας ἀφορμή σοι γενέσθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. καὶ ὁ αἴσωπος πρὸς αὐτὸν σύ μοι δοκεῖς ἄνθρωπε κακεντρεχής τις καὶ περίεργος εἶναι, δεσπότην παροξύνων κατὰ οἰκέτου. καὶ ὁ

ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile do-mestici possent sibi uendere, illo autem, & cui est opus his rogitante, Xantho inquit philosopho. cras enim uxori copulãdus est. eo uero ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renuntiante, illa cursim, & propere ad xanthum iuit statim, & contra ipsum clamabat dicens inter alia & hæc, non me uiuente o xanthe alteri uxori coniungi poteris, & sic mansit in domo per Aesopũ, quẽadmodũ pp illũ discesserat. Post rursus dies aliquot, ĩuitãs xãth⁹ discipulos ad prandium æsopo inquit, i, eme, optimum quodque & præstantissimum. ille inter eundum secum dicebat, ego docebo herũ non stulta mandare. cũ linguas igitur solũ suillas emisset, & apparasset discũbentibus, linguam axatã singulis cũ salsam̃to apposuit. discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum, propter linguæ ad locutionẽ ministeriũ, rursus elixas æsop⁹ linguas apposuit, atq; iterũ ẽt ferculo alio, atq; alio petito, ille nihil aliud q̃ linguas proponebat. discipulis autẽ eodẽ subinde cibo repetito indignatis, quousque linguas inquientibus, quippe nos per diem linguas edendo, nostras doluimus, Xanthus inquit iratus, nihil aliud tibi est æsope? & is, non certe. tum ille. non'ne mandaui tibi sordidissime homule optimum quodq;, & præstantissimũ obsonari? & æsopus multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis præsentibus. quid igr̃ fuerit lingua melius & præstantius in uita? omnis enim doctrina, & philosophia per ipsam monstratur ac tradit̃. per ipsã dationes. acceptiones. fora. salutationes. benedicẽtiæ. musa omnis. per ipsam celebrant̃ nuptiæ. ciuitates eriguntur. homines seruantur. &, ut breuiter dicam, per ipsam tota uita nostra consistit. nihil ergo lingua melius. ob hæc discipuli Aesopum recte loqui dicentes, aberrasse uero magistrum, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantibus ipsis xanthum, ille respõdebat, non secundum uoluntatẽ suã hæc fuisse, sed inutilis serui nequitia, hodie autem permutabit cœnam, & ipse præsentibus uobis cum eo colloquar, ac uocato eo, uilissimum quodque, & pessimum obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. ille autem nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatas discumbentibus apposuit. hi inter se submurmurabãt, porcinæ rursus linguæ. & paulo post iterum linguas apposuit. & ualde iterum, atque iterum. Xantho autẽ iniquo aĩo ferente, & q̃d hoc æsope dicente, nũ rursus mãdaui tibi optimũ quodq;, & præstantissimũ obsonari? ac nõ poti⁹ uilissimũ quodq;, & pessimũ? ille autẽ, & quid unq̃ pei⁹ lingua o here? nõ'ne urbes per ipsam corruunt? non hoĩes per ipsam interficiuntur? nõ mendacia omnia, & maledicta, & periuria per ipsam perficiuntur? non nuptiæ, & principatus, & regna per ipsam, euertunt̃? non, ut summatim dicam, uita omnis per ipsam infinitorum errorum referta est? hæc Aesopo dicẽte, quidã ex discũbentibus una', xantho ĩquit, hic, nisi ualde te ipsum munieris, non dubia erit insaniæ causa tibi. qualis enim forma, talis & anima. & Aesopus ad eum, tu mihi uideris o homo prauus quidam, & curiosus esse, herum irritans contra seruum. &

Xanthus ad hæc, causam cupiens uerberandi hominem, fugiti
ue inquit, qm̄ curiosum dixisti amicum, ostende mihi incuriosū hoīnē
adductum. egressus igitur postridie in plateam Aesopus & eos, qui
præteribant, circumspiciés, uidet q̄ndá in loco quodá diu sedenté, qué
iudicans secum ociosum, & simplicem esse, accedens
inquit, herus te inuitat secum pransurum. & rusticus ille nihil scisci
tatus, neque quis esset a quo inuitaretur, ingressus est in domum, &
cū ipsis calceis ut erant uiles, discubuit, rogante autem Xantho qs hic?
Aesopus ait incuriosus homo. & xanthus in aurem fatus u-
xori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit, faceret, ut hone-
sta ratione plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit, do-
mina, aquam in peluim iniice, & pedes hospitis laua. cogitabat enim
secum omnino hospitem recusaturum, Aesopum uero, quia ille cu-
riosus esset, uerberibus cæsum iri. illa igitur iacta aqua in pel-
uim ibat pedes hospitis lotura. at ille cognoscens hanc esse domus do-
minam, secum loquebatur, honorare me omnino uult, atq; hui⁹ rei grā
suis manibus pedes meos uult lauare, cum ancillis queat hoc
mandare. extensis igitur pedibus, laua inquit hera, ac lotus discu-
buit. Xantho autem iubente uinum hospiti dari bibere, rursus il-
le consyderabat secum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic
ipsis uisum est, non opus mihi hæc inquirere. & accipiens bibit, pran-
détibus uero, & ferculo quodá hospiti apposito, atq; illo suauiter come
dente, Xanthus cocum, q̄ male hoc condiuisset, criminabatur, atq;
etiá nudú uerberibus afficiebat. rusticus át secū dicebat, ferculū quidē
optie coctū ē, & nihil ei deest, quo minus recte paratū sit, si át absq; cau-
sa uult suum seruum flagellare pater familias, quid ad me?
Xantho aūt ægreferente, neq; iucūde affecto, quoniá nihil hospes curio
se inqrebat, tádé placétæ allatæ sūt, hospes uero tanq̄ nunq̄ placétá gu
stasset, conuoluens, & accipiens ipsas, ut panes comedebat, xantho auté
pistorem accusante, & cur nam o execrande dicente & absque mel-
le, ac pipere placentas præparasti? ille inquit si cruda est
o here placéta, me uerbera, si uero nō ut oportebat ꝑparata ē, ñ me sed
heram accusa. & Xanthus si a mea hoc factum est uxore, uiuam
ipsam nunc comburam. atq; iteꝝ uxori innuit, ut sibi obseque
ret propter Aesopum. iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyrá suc
cendit, & arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus i-
psá in igné imittere. differebat át aliquo mō, & circunspiciebat rusticū
siquo modo assurgens a tali audacia, ꝓhibere ipsū aggrederet, sed is se
cum rursus consyderabat, cum nulla adsit causa, quid nam sic irascitur?
deinde inqt o pr̄ familias, si hoc iudicas oporteṙ fieri, expecta me parūp
dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorem, ut ambas
simul comburas. hæc a uiro Xanthus audiens, & hu-
ius synceritatem, ac generositaté admirat⁹, Aesopo inquit, ecce uere ho
mo icuriosus. hés accepta ꝑmia uictoriæ o æsope. satis é tibi đ cætero.
dein uero libertatem tuam assequeris. postridie autem Xanthus ius-
sit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset

ξάνθος πρὸς ταῦτα, προφάσεως ἐφιέμενος μαστιγῶσαι τὸν ἄνθρωπον, δραπέτα φησίν, ἐπεὶ περίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖξόν μοι ἀπερίεργον ἄνθρωπον ἀγαγών. ἐξελθὼν τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῆς λεωφόρου ὁ αἴσωπος, καὶ τοὺς παριόντας περισκοπῶν, ὁρᾷ τινα ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκανὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δοκιμάσας καθ' αὑτὸν ἀπράγμονά τινα καὶ ἁπλοϊκὸν εἶναι, προσελθών φησιν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἄγροικος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μήτε τίς ὢν ὑπὸ τίνος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ σὺν αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὖσιν ἀνέπεσεν. ἐρομένου δὲ τοῦ ξάνθου τίς οὗτος, αἴσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος ἄνθρωπος. καὶ ὁ ξάνθος εἰς οὖς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττῃ ποιεῖν, ὡς ἂν εὐπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ ἐντείνειεν. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων φησί, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ τῆς λεκάνης βαλοῦσα, τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψον. διενοεῖτο γὰρ καθ' αὑτόν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐλαβηθήσεται, ὁ δ' αἴσωπος ὡς ἐκείνου περιέργου φανέντος, πληγὰς λήψεται. ἡ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, ᾔει τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψουσα. ὁ δὲ γνοὺς ταύτην οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεσπότιν, καθ' ἑαυτὸν εἶπε. τιμῆσαί με πάντως βούλεται. καὶ τούτου δὲ χάριν αὐτοχειρίᾳ τοὺς πόδας μου βούλεται νίψαι. ἐπεὶ θεράπαιναν ἴσην εἶχεν ἂν τοῦτ' ἐπιτάξαι. προτείνας οὖν τοὺς πόδας, νίψον κυρία φησί. καὶ νιψάμενος ἀνεκλίνθη. τοῦ δὲ ξάνθου κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ' αὑτόν, ὡς αὐτοὺς μὲν τὸ πρότερον ἔδει πιεῖν. ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευνᾶν. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστούντων δὲ, καί τινος ἐδέσματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, κἀκείνου ἡδέως ἐσθίοντος, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύσαντι ἐνεκάλει. καὶ μέντοι καὶ ἀποδυθέντι πληγὰς ἐνεφόρει. ὁ δ' ἀγρότης καθ' αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα ἄριστα ἕψηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βούλεται τὸν αὐτοῦ δοῦλον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ. τοῦ δὲ ξάνθου ἀσχάλλοντος καὶ οὐχ ἡδέως διακειμένου, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος περιειργάζετο, τέλος πλακοῦντες ἠνέχθησαν. ὁ δὲ ξένος ἅτε δὴ μή πω πλακούντων γευσάμενος, σωρεύων καὶ συνειλῶν αὐτοὺς ὡς ψωμοὺς ἤσθιε. τοῦ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένου, καὶ τί δή ποτε ὦ κατάρατε φαμένου, καὶ μέλιτος δίχα καὶ πεπέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐσκεύασας, ἐκεῖνος ἔφη, εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὦ δέσποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ δ' οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασται, μὴ ἐμὲ ἀλλὰ τὴν δέσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατασκευάσω. καὶ πάλιν τῇ γυναικὶ νεύει αὐτῷ συνυποκριθῆναι δι' αἴσωπον. κελεύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε. καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς, ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφεῖναι. διέτριβε δέ πως καὶ περιέβλεπε τὸν ἄγροικον, εἴπως ἀναστὰς τοῦ τοιούτου τολμήματος εἶρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειεν. ὁ δὲ, καθ' αὑτὸν αὖθις διεσκόπει, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δή ποτε οὕτως ὀργίζεται. εἶτα φησὶν οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κέκρικας δεῖν γενέσθαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν μέχρις ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσῃς. ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς ὁ ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γενναῖον θαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησίν, ἰδὲ ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπερίεργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἴσωπε. ἅλις ἔχει σοι τοῦ λοιποῦ. τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἐλευθερίας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ. τῆς δ' ἐπιούσης ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν

ὄχλος. βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λουθῆναι. ἀπιόντι δὲ, ὁ στρατηγὸς συναντήσας,
καὶ τοῦ ξάνθου γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοιτο. τοῦ δὲ, οὐκ οἶδα φαμέ-
νου, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ παρ' οὐδὲν λογισθῆναι, εἰς εἱρ-
κτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ αἴσωπος ἔκραξεν, ὁρᾷς
ὦ στρατηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; οὐ γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ συνήντησά σοι,
καὶ εἰς εἱρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τῆς ἀπολο
γίας ἑτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ
πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὸ τῆς εἰσόδου μεσαί
τατον κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, τὼ πόδε προσέπταιε.
τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν ἐφ' ᾧ λούσασθαι, ἄρας μετέθηκεν. ὑποστρέψας οὖν πρὸς
τὸν δεσπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λούσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλα
νείῳ τεθέαμαι. καὶ τοῦ ξάνθου ἐλθόντος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν λουομένων ἰδόντος,
καὶ τί τοῦτο εἶπεν ὦ αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης ἑωρακέναι; ὁ αἴσωπος,
ναί φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκεῖνον τῇ χειρὶ δείξας, πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὗρον.
ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπταιον. εἷς δέ τις πρὶν ἢ προσπταῖ
σαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, προτιμή-
σας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τῷ αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀπολογίαν. ἄλ
λο τέ ποτε τοῦ ξάνθου ἐξ ἀφέδρου ἐπανιόντος, καὶ πυθομένου τὸν αἴσωπον, τί
δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπόπατον τὰ τῆς γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσιν,
ἐκεῖνος ἔφη. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνήρ τις τῶν συφερώτερον ζώντων,
πολὺν χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ δια
τρίβων, ἀποπατῆσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀν-
θρώπων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πε-
πόνθασιν. ἀλλά σοι δέσποτα μὴ φοβοῦ. οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι
συμποσίου συγκροτηθέντος, καὶ τοῦ ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνα
κλιθέντος, καὶ τοῦ πότου ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ προβλήματα μεταξὺ
τούτων ἐκαλινδεῖτο. καὶ τοῦ ξάνθου ἀρξαμένου ταράττεσθαι, αἴσωπος παρε-
στὼς ἔφη. δέσποτα ὁ διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσεις. τὴν μὲν πρώτην, ἡδονῆς.
τὴν δὲ δευτέραν, μέθης. τὴν δὲ τρίτην, ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη
καὶ ἡσθέντες, τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἤδη μεθύων φησὶ σιώπα.
τοῖς ἐν ᾅδῃ συμβούλευε. καὶ ὁ αἴσωπος, οὐκοῦν καὶ εἰς ᾅδου κατασπαθήσῃ.
τῶν δὲ σχολαστικῶν τις ὑποβεβρεγμένον ἤδη τῇ μέθῃ τὸν ξάνθον ἰδὼν, καὶ ὅλον
εἰπεῖν οἰνόπληγα, καθηγητά φησι, δύναταί τις ἐκπιεῖν τὴν θάλατταν ἄνθρω-
πος; καὶ ὅς, πάνυ μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστικὸς,
εἰ δ' οὐ δυνήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψω; καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν μου τί
θημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλίους, τὰς συνθήκας
ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωΐας ἐξεγερθέντος τοῦ
ξάνθου, καὶ τήν τε ὄψιν νιψαμένου, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰδόν
τος, καὶ τὸν αἴσωπον περὶ αὐτοῦ πυθομένου, ἐκεῖνος οὐκ οἶδα φησὶ τί ποτε γέ-
γονεν. ἓν δ' οἶδα μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτοῦ ἀλλότριος γέγονας. καὶ ὁ ξάν
θος, ὅτι τί δή; καὶ ὁ αἴσωπος, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων, συνέθου τὴν θάλατταν ἐκ
πιεῖν. κἀπὶ ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ τὸν δακτύλιον. κἀκεῖνος, καὶ πῶς
ἄρ' ἐγὼ μεῖζον πίστεως ἔργον δυνήσομαι. ἀλλά σου νῦν δέομαι, εἴ τις σύνεσις,
εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαρεῖσα σοὶ καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς περιγενέ
σθαι, ἢ τάς γε συνθήκας λῦσαι. καὶ ὁ αἴσωπος, περιγενέσθαι μὲν οὐκ ἔνι, λυ
θῆναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὰν γὰρ αὖθις τήμερον εἰς ταυτὸ συνέλ-

turba,uelle enim lauari.abeunti autem prætor occurrens,
& xanthi ipſum eſſe cognoſcens,ĩterrogauit,quo nã iret,illo neſcio di-
cente,exiſtimans prætor interrogationem ſuam floccipendi,in car-
cerẽ ipſum abduci iubet,inter abducendũ igiť Aeſopus clamauit,uides
o p̃tor quẽadmodũ recte reſpõderi?quæ.n. ñ expectaui,& occurri tibi,
& in carcerem iam trahor. tum prætor ſtupefactus re-
ſponſi promptitudine,ſiuit abire. Aeſopus aũt profectus in balneas, &
multitudinẽ in ipſis intuitus turbæ, & lapidẽ uidet in medio ingreſſu
poſitum,in quem ſinguli ĩgredientes, & egrediẽtes offendebãt.
hũc aũt un⁹ qs ingrediẽs ut lauareť,ſublatũ trãſpoſuit. reuerſus igiť ad
herum,ſi uis inquit here lauari unum hominem in balne-
is uidi.& Xantho profecto,ac multitudinem lauantium uidente
& qd hoc dicẽte o Aeſope,nõ ne unũ hominẽ dixiſti te uidiſſe?æſopus
certe inquit.nã lapidẽ illũ (manu oſtendens) añ ingreſſũ poſitũ reperi,
in quẽ ingredientes oẽs, & exeuntes offendebãt.unus uero qdã añq̃ il
lideret eleuatũ tranſpoſuit.illũ igiť unũ hoĩnem dixi uidiſſe,pluris faci-
ens q̃ alios.tũXanthus nihil apud Aeſopũ tardũ eſt ad reſponſionẽ.ali
quando alias Xantho ex latrina redeunte,& interrogante Aeſopũ,quid
ita homines poſt cacationem, uentris excrementa aſpiciunt?
ille ait.Antiquis temporibus uir quidam delicatius uiuens
multo tempore præ delitiis in latrina ſedebat,ut & ſuam illic im-
morans cacauerit præcordia,ex illo tempore igitur timentes cæteri ho-
mines uentris inſpiciunt ſordes,ne quo modo & ipſi hoc pa-
tiantur.ſed tu here, ne time.nõ.n.ſunt tibi præcordia. Die aũt quodã
celebrato conuiuio,& Xantho cum aliis philoſophis diſcum-
bente,& potu iam inualeſcente,crebræ quæſtiones inter
hos uerſabantur,atq; xantho incipiente turbari,Aeſopus ad-
ſtans ait,here,bacchus tria poſſidet temperamenta,primum uoluptatis,
ſecundum ebrietatis,tertium contumelæ.& uos igitur poti iam,
& lætati,quæ reliqua ſunt,obmittite.tum Xanthus iã ebrius,ait,tace.
inferis conſule.& Aeſopus,igitur & in infernum diſtrahere.
Ex diſcipulis autem quidã ſubebriũ iã Xanthũ uidẽs, & ut in uniuerſũ
dicam,temulẽtum,o præceptor inquit, poteſt ne quis ebibere mare ho
mo?& ille,admodum quidem.ego enim ipſe hoc ebibã.& diſcipulus,
at ſi nõ poteris, quã nã tibi multã irrogabo?tũ Xanth⁹,domũ meã de-
pono totam.atq; interim depoſitis anulis pacta
firmauerunt.tum diſceſſerunt.Poſtridie diluculo,excitato
Xantho,ac faciem lauante,& anulum inter lauandum non ui-
dente,& Aeſopum de eo interrogante,ille neſcio inquit quid nam fa-
ctum fuerit,ſed unum ſcio tantum,quod a domo decideris tua. tũ Xan
thus,quamobrem?& Aeſopus, quoniam heri ebrius pepigiſti mare e-
bibere,atq; in pactis depoſuiſti & anulum. & is, tum quomodo
maius fide opus potero?uerum te nunc rogo ſiqua cognitio,
ſiqua prudentia,ſiqua experientia,præſto ſis, ac opem porrige, ut uin-
cam,aut pacta diſſoluã.& Aeſopus,uincere quidẽ haud licet,ſed ut ſol-
uas pacta,efficiam. Cum hodie rurſus in unum conuene-

ritis,nullo modo uidearis timere,uerum quæ pactus es ebrius, eadem sobrius quoq; dic.iube itaq; stramenta,& mensam in litore poni,& pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinã aquam.cũ autem omnem uideris turbam concurrisse ad spectaculum,ipse discumbens iube ex mari impleri poculum,atq; hoc accepto omnibus audientibus,dic pactis præfecto,quæ nam apud uos fœdera iniuimus? atq; is respondebit tibi,q pepigeris mare ebibere. conuersus igitur tu ad omnes,sic dicito,Viri Samii,scitis & uos penitus q̃plurimos fluuios prorumpere in mare,ego autem pepigi mare solum ebibere,non etiam exeuntia in ipsum flumina.hic itaq; scholasticus eat prius contentutus flumina omnia,deinde statim mare solum ebibam.Xanthus autem futurã ex hoc pacti solutionẽ cognoscẽs,uehemẽter lætatus ẽ. populo igitur ad litus confluente ad spectaculum eius,quod faciendum erat,cum'q; Xanthus quæ edoctus fuerat ab Aesopo fecisset,ac dixisset,Samii acclamarunt laudantes ipsum,et admirantes,sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus,et uictum se confitebatur, & pacta rogabat dissolui,quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum,Aesopus adiens Xanthum, inquit, per omnẽ tibi uitã gratificatus ego,non'ne dignus sum o here cõsequi libertatem? & Xanthus obiurgando ipsum repulit,dicens,an nolo ipse hoc facere? sed exi ante uestibulum,& speculare,& si uideris duas cornices,renũtia mihi.bonũ.n.auguriũ hoc.q si unã uideas,hoc malũ.accedẽs igit Aesopus,atq; cũ forte duas ita cornices super quadã uidesset arbore sidẽtes,accedens Xãtho renũtiauit. exeunte aũt Xantho,altera harũ euolauit, & Xanthus alterã solam uidens ait, non ne dixisti mihi execrande duas uidisse te? & is,ita,sed altera euolauit.tũ Xanthus,deerat tibi fugitiue deridere me.& iubet eum denudatum uerberari.at dũ Aesopus uerberabat, profectus quidã iuitauit ad cœnã Xanthum, ac Aesopus inter uerbera exclamauit,hei mihi misero. ego .n.q duas uidi cornices,uerberor,tu uero, q unã tantũ,in cõuiuiũ abis. uanũ itaq; fuit augurium.tum Xanthus solertiam eius admiratus, cessare iubet uerbera.non multis autẽ post diebus philosophos, & rhetoras cum inuitasset Xanthus,iussit Aesopo ante uestibulum stare,& nullum indoctum ingredi sinere,sed doctos solos, hora autem prandii clauso uestibulo, Aesopus intus sedebat. ex inuitatis autem quodam profecto,& ianuam pulsante,Aesopus intus ait,quid mouet canis? ille putans canis uocari,iratus discesit. sic ergo unusquisq; ueniens rursus abibat iratus putans iniuria affici Aesopo eadem omnes iterrogante.cum autẽ unus ipsorũ pulsasset,& quid mouet canis audiuisset,& caudam, & aures respondente,Aesopus ipsum recte iudicans respondisse,aperta ianua ad herum duxit,ac inquit,nullus philosophus ad conuiuium tuũ uenit o here,præter hunc solũ.& Xanthus ualde tristatus est, deceptũ se existimãs ab inuitatis. postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthũ dicẽtes,ut uideris o præceptor,cupiebas quidẽ ipse

contemnere

θητε, μηδ᾽ ὅπου οὖν φανῇς δειλιάσας. ἀλλ᾽ ἅπερ ὡμολόγησας παροινῶν, ταῦτα
καὶ νήφων λέγε. κέλευσον μὲν τοὺς στρώματα καὶ τραπέζας παρὰ τὴν ἠϊόνα τεθῆ-
ναι, καὶ παῖδας ἑτοίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέγειν σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπει-
δὰν δὲ σύμπαντα θεάσῃ τὸν ὄχλον συνδεδραμηκότα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀνα-
πεσὼν, κέλευσον ἐκ τῆς θαλάττης πληρωθῆναι τὸ ἔκπωμα. καὶ τοῦτο λαβὼν ἐν
ἐπηκόῳ πάντων, εἰπὲ τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας παρ᾽ ὑμῖν πεποιήκαμεν τὰς
συνθήκας; καὶ ὃς ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὡμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν.
στραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσον. ἄνδρες σάμιοι, ἴστε καὶ ὑμεῖς
πάντως πλείστους ὅσους ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ συ-
νεθέμην μόνην τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν, οὐ μὴν καὶ τοὺς ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποτα-
μούς. οὗτος οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπελθὼν πρότερον, ἐπισχέτω τοὺς ποταμοὺς ἅ-
παντας, εἶτα δ᾽ εὐθὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ δὲ ξάνθος τὴν μέλ-
λουσαν ἐκ τούτου τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπερήσθη. τοῦ δήμου
τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συῤῥεύσαντος ἐπὶ θέαν τοῦ πραχθήσεσθαι μέλλον-
τος, καὶ τοῦ ξάνθου κατὰ τὰ διδαχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου δράσαντος, καὶ
εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν, καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ σχο-
λαστικὸς προσπεσὼν τηνικαῦτα τῷ ξάνθῳ, νενικῆσθαί τε ὡμολόγει, καὶ τὰς
συνθήκας ἐδεῖτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος, δυσωπῶντος τοῦ δήμου.
ἀφικομένων δ᾽ αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἴσωπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησίν.
ὁ πάντα σοι τὸν βίον χαρισάμενος ἐγὼ, οὐκοῦν ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν
ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βου-
λομένῳ μοι ἦν τοῦτο πρᾶξαι; ἀλλ᾽ ἔξελθε πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ σκέψαι. κἂν
ἴδῃς δύο κορώνας, ἀνάγγειλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδῃς,
τοῦτο πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἴσωπος, καὶ συμβὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπί
τινος ἰδὼν δένδρου καθεζομένας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγειλεν. ἐξιόντι δὲ
τῷ ξάνθῳ, ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος θατέραν μόνην ἰδὼν, ἔφη, οὐκ
εἶπάς μοι κατάρατε δύο ἑωρακέναι; καὶ ὃς, οὕτως. ἀλλ᾽ ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ
ξάνθος, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλευάζειν με. καὶ κελεύει αὐτὸν γυμνωθέντα
τύπτεσθαι. τοῦ δ᾽ αἰσώπου μαστιγουμένου, προσελθών τις ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον
τὸν ξάνθον. καὶ ὁ αἴσωπος ἔτι τυπτόμενος ἀνεβόησεν. οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὲν
γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδὼν, τύπτομαι. σὺ δ᾽ ὁ μίαν ἰδὼν μόνην, εἰς εὐωχίαν ἄπει.
ἕωλος ἄρ᾽ ἦν ἡ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὴν ἀγχίνοιαν αὐτοῦ θαυμάσας, παύ-
σασθαι κελεύει τυπτόμενον. μετὰ δ᾽ οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτο-
ρας καλέσας ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τοῦ πυλῶνος στῆναι, καὶ μη-
δένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ᾽ ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους. τῇ
δὲ ὥρᾳ τοῦ ἀρίστου κλείσας αἴσωπος τὸν πυλῶνα, ἐντὸς ἐκαθέσθη. τῶν κε-
κλημένων δέ τινος ἐλθόντος, καὶ τὴν θύραν κόπτοντος, αἴσωπος ἔνδοθεν ἔ-
φη, τί σείει ὁ κύων; ὁ δὲ, νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν.
οὕτως οὖν ἕκαστος ἀφικνούμενος, αὖθις ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζε-
σθαι, τοῦ αἰσώπου ταυτὰ πάντας ἔνδοθεν ἐρωτῶντος. ἑνὸς δ᾽ αὐτῶν κόψαν-
τος, καὶ τί σείει ὁ κύων ἀκούσαντος, καὶ τήν τε κέρκον, καὶ τὰ ὦτα ἀποκριθέν-
τος, αἴσωπος αὐτὸν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοίξας, πρὸς τὸν δεσπό-
την ἤγαγε, καὶ φησίν, οὐδεὶς τῶν φιλοσόφων συνεστιαθῆναί σοι ἦλθεν ὦ δέσπο-
τα, πλὴν οὗτος μόνος. καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμησε, παραλελογίσθαι οἰηθεὶς
ὑπὸ τῶν κληθέντων. τῆς δ᾽ ὑστεραίας συνελθόντες οἱ κληθέντες εἰς τὴν διατριβὴν,
ἐνεκάλουν τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς ἔοικας ὦ καθηγητὰ, ἐπιθυμεῖς μὲν αὐτὸς

ἐξουδενῶσαι ἡμᾶς. αἰδούμενος δὲ, τὸν σαπρὸν ἐκεῖθεν τοῦ πυλῶνος ἔστησας Αἴσωπον, ὡς προπηλακίσαι καὶ κύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος, εἶτα ὄναρ ἐστὶν, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. καὶ δὴ τάχους μετακληθεὶς Αἴσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τοῦ χάριν τοὺς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη· οὐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνθρώπων ἐάσαι πρὸς τὴν σὴν συνελθεῖν εὐωχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ τίνες οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ Αἴσωπος, οὐδὲ μιᾷ μηχανῇ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπτόντων τὴν θύραν, κἀμοῦ ἔνδοθεν ἐρωτῶντος, τί ἄρα σείει ὁ κύων, οὐδ' ὅστισοῦν αὐτῶν συνῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τούτων εἰσήγαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τοῦτον ἀποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ Αἰσώπου ἀπολελογημένου, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, ὁ ξάνθος ἑπομένου τοῦ Αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγένετο, καὶ ἃ ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπιγράμματα ἦν ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτερπε. τοῦ δ' Αἰσώπου ἔν τινι τούτων ἐγκεχαραγμένα στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, α. β. δ. ο. ε. θ. χ. ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ, καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη, ἐπιμελῶς ἐκεῖνος σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τὴν τούτων εὑρεῖν διασάφησιν, καὶ ὁμολόγησιν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς στήλης ὦ δέσποτα θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὃς θάρσει. λήψῃ γὰρ τὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ χρυσίου. τότε ὁ Αἴσωπος ἀποστὰς τῆς στήλης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων, δός μοι τὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὗρες τὸν θησαυρόν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν στοιχείων μοι φράσῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολὺ τοῦ εὑρήματος ἐμοὶ τιμιώτερον. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα. ἃ καί φησιν, α. ἀποβὰς β. βήματα. δ. τέσσαρα ο. ὀρύξας. ε. εὑρήσεις θ. θησαυρὸν. χ. χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδὴ ποτὲ οὕτως ἐπίβολος εἶ, καὶ πανοῦργος, οὐ λήψῃ σου τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀναγγελῶ δοθῆναι ὦ δέσποτα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τεταμίευται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶσθα; κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων. τοῦτο γάρ φησιν. α. ἀπόδος. β. βασιλεῖ. δ. διονυσίῳ. ο. ὃν εὗρες. θ. θησαυρόν. χ. χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη· λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, οὐ σύ μοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας. καὶ ὅπως, ἄκουσον. τοῦτο γὰρ λέγει τὰ γράμματα. α. ἀνελόμενοι. β. βαδίσαντες. δ. διέλεσθε. ο. ὃν εὕρετε. θ. θησαυρόν. χ. χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, δεῦρό φησιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν θησαυρὸν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν, ὁ ξάνθος φοβούμενος τὸ τοῦ Αἰσώπου λάλον, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ Αἴσωπος ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησιν εἰσὶν αἱ ὑποσχέσεις τῶν φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γε οὐκ ἀπολαμβάνω μου τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βληθῆναί με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· πάνυ καλῶς φής. ἵν' ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερός μου γένῃ κατήγορος. ὁ δ' Αἴσωπος εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποίει. πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους, συνέπεσέ τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ. πανδήμου ἑορτῆς ἀγομένης, αἴφνης ἀετὸς καταπτὰς, καὶ τὸν δημόσιον ἁρπάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείστην περὶ τοῦ σημείου πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, κατὰ ταυτὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι

contemnere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo constituisti Aesopum, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. & xãthus insomniũ ne id est, an uera res? tum illi, nisi stertimus, uera res. & celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cũ ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, nõ tu mihi here mandasti ne, quẽ uulgariũ, ac indoctũ hominem permitterem in tuum conuenire conuiuiũ, sed solos doctos? tũ xanthus, & quales hi, non'ne docti? & Aesopus, nullo pacto, ipsis & enim pulsantibus ianuã, & me intus rogitante, qd nam moueat canis, neq; quisquã eorũ ĩtellexit sermonẽ. ego igitur cũ indocti oẽs uiderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc, q̃ docte respondit mihi. sic igitur cũ Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot xanthus sequente Aesopo ad monimenta accessit, & quæ in arcis erant epigrammata legens, se ipsum delectabat. at Aesopo in quadã ex ipsis insculptas literas has uidente, α·β·δ·ο·ε·θ·χ· ostendente'q; xantho, atq; rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. tũ Aesopus si p hãc columnulã o here thesaurũ ostendã tibi, q̃ re me remunerabis? & is, confide. accipies. n. libertatem tuam, atq; dimidium auri. tunc Aesopus, distans a cippo passus quatuor, & fodiens, accepit'q; thesaurum, & tulit hero, dicens, da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. & xanthus non si & ego sapiam, nisi, & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi pretiosius. & Aesopus, qui thesaurum infodit hic, ut uir eruditus literas insculpsit has, quæ & inquiunt, α, recedens ·β· passus ·δ· quatuor, ο, fodiens ε inuenies ·θ· thesaurum ·χ· auri. & xanthus, quia ita solers es, & astutus, non accipies tuam libertatem. & Aesopus, renuntiabo dandum aurum o domine regi bysantinorum. illi enim reconditum est. & xanthus, unde hoc nosti? & ille, ex literis. hoc enim inquiunt, α· redde, β· regi. δ. Dionysio, o quem, ε. inuenisti· θ· thesaurũ, χ· auri. & xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. & ille non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. ac quemadmodum, audi. hoc enim dicunt literæ, α, acceptum. β uadentes ·δ· diuidite ·ο quẽ ε. inuenistis ·θ· thesauꝝ. χ· auri. & xanthus. eia inquit in domum, ut & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. profectis ergo, xanthus timens Aesopi loquacitatẽ, in carcerẽ ipsum iussit iniici. & Aesopus iter abducendũ, huiusmodi inqt sunt promissa philosophoꝝ? nõ solũ. n. nõ accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei nimirum recte inquis, ut parta libertate, uehemẽtior sis cõtra me accusator. tũ Aesopus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac malum. oĩo uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit, cum publice festũ celebraretur, repente aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samii perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cũ incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperunt rogare

Xanthum q primus ciuium esset, & philosophus, ut sibi iudicium prodigii manifestaret, at ille omnino ambigens tempus petiit, & profectus domũ, multũ erat tristis, & solicitudinib⁹ imersus, ut q nihil iudicar posset. sed æsopus mœrore xanthi cognito, adiens ait, qua causa o here sic perseueras tristari? mihi committe, salute dicta mœrori. cras in forum profectus dic Samiis, ego neq; prodigia soluere didici, neq; augurari, sed puer mihi est multarum rerum peritus. ipse uobis quæsitum soluet. & si ipse consecutus fuero solutionem here, tu gloriam reportabis tali utens seruo, sin minus fuero consecutus, mihi soli hinc erit dedecus. persuasus igit xanthus, & postero die in theatrum profectus, & astans in medio secundum admonitiones Aesopi cõcionatus est iis, q conuenerãt. illi uõ stati rogabant æsopũ acciri. qui cum uenisset. staret q; in medio, Samii facie ipsius consyderata deridentes clamabant, hæc facies prodigiũ soluet? ex deformi hoc quid unq̃ boni audiemus? atq; ridere cœperunt. & æsopus extenta manu silentio petito, inquit, uiri Samii, quid faciem meam cauillamini? non faciem, sed animum respicere oportet. sæpe enim i turpi forma bonũ animũ natura imposuit. an uos exteriorẽ testarũ formã consyderatis, ac non poti⁹ interiorẽ uini gustũ? hæc ab æsopo cũ audissẽt oẽs, dixerũt, Aesope, si qd potes, dic ciuitati. & ille audacter ait, uiri Samii, qm̃ fortuna, quæ contẽtionis studiosa ẽ, gloriæ certamen proposuit domino, & seruo, & si seru⁹ iferior uideat dño, uerberib⁹ cæsus abibit, sin aũt pstantior, nihilo min⁹ & sic uerberib⁹ lacerabit, si uos p meã libertatẽ loquendi mihi fiduciã idulseritis, ego nunc uobis intrepide quæsitum narrabo. tũc populus uno ore clamabant ad xanthũ, libertate dona Aesopũ, obtempera Samiis, largire libertatẽ eius ciuitati. at xanthus non annuebat, & prætor ait, xanthe si tibi nõ placet auscultare pupulo, ego hac hora æsopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. tunc igitur xanthus necessario libertatem reddidit. & pco clamauit, xanth⁹ philosophus liberũ Samiis largit Aesopum. atq; interim finem sermo Aesopi accepit dicentis xantho uel iuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatẽ cõsecutus, stãs i medio ait, uiri Samii aquila ut scitis regina auiũ est. quoniam aũt imperatorium anulum hæc raptum demisit in serui sinum, hoc significare uult, quendã ex iis, qui nunc sunt, regẽ, uelle uestram libertatẽ i seruitutem redigere, atq; sancitas leges irritas facere. his auditis Samii mœror repleti sunt. Sed nõ multo post tẽpore & literæ a Crœso Lydoꝝ rege uenerũt ad Samios, iubẽtes eis ab illo tpe ut tributa sibi pẽderẽt, sin minus obtẽperauerint, ut ad pugnã se pararẽt. cõsultabãt igit uniuersi. Timuerunt. n. subditi fieri Crœso, conducibile tñ esse & æsopũ consulere. & ille cõsultus, ait, cũ principes uestri sententiã diexrint de tributo dãdo obtẽperandũ esse regi, cõsiliũ iã minie, sed narrationẽ uobis afferã. & scietis qd cõducat. fortũa duas uias ostẽdit i uita, alterã libertatis, cuius principium accessu difficile, sed finis planus, alteram seruitutis, cuius principium facile, & accesibile, finis autem laboriosus, his auditis, Samii exclamauerũt. nos cũ simus liberi, serui esse gratis nolumus

τοῦ ξάνθου, ἅτε πρώτου τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ σημείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ᾔτησε. καὶ ἀφικόμενος οἴκαδε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνάμενος. ὁ δ' αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συννοήσας τοῦ ξάνθου, προσελθὼν λέγει. τοῦ χάριν ὦ δέσποτα οὕτω διατελεῖς ἀθυμῶν, ἐμοὶ προσανάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι. αὔριον δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς ἐγὼ μὲν οὔτε σημειολυτεῖν ἐπαιδεύθην, οὔτ' οἰωνοσκοπεῖν. παῖς δέ μοι πρόσεστι πολλῶν πεῖραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. κἂν μὲν αὐτὸς ἐπιτύχω τῆς λύσεως δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀποίσῃ τοιούτῳ χρώμενος δούλῳ. ἂν δ' ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐντεῦθεν προστριβήσεται ὕβρις. πεισθεὶς οὖν ὁ ξάνθος, καὶ τῆς ὑστεραίας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον, κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς συνελθοῦσιν. οἱ δ' εὐθέως ἠξίουν τὸν αἴσωπον κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφικομένου καὶ στάντος ἐπὶ τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσαντες, ἐρεσχελοῦντες, ἐφώνουν, αὕτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αἰσχροῦ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἴσωπος κατασείσας τῇ χειρὶ, καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, φησίν. ἄνδρες σάμιοι, τί μου τὴν ὄψιν σκώπτετε. οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν κεραμίων μορφὴν σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐντὸς γεῦσιν τοῦ οἴνου. ταῦτα τοῦ αἰσώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἴσωπε, εἴ τι δύνασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὃς, μετὰ παρρησίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδήπερ ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ καὶ δούλῳ, κἂν μὲν ὁ δοῦλος ἥττων φανῇ τοῦ δεσπότου, διὰ μαστίγων ἐλεύσεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὕτω πληγαῖς ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐμῆς ἐλευθερίας παρρησίαν χαρίσοισθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξάνθον ἐβόων, ἐλευθέρωσον αἴσωπον. ὑπάκουσον σαμίοις. χάρισαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξάνθος, οὐκ ἐπένευε. καὶ ὁ πρύτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆσδε τῆς ὥρας αἴσωπον ἐλεύθερον ἂν ποιήσαιμι. καὶ τότε σοι ὁμότιμος ἔσται. τηνικαῦτα τοίνυν ὁ ξάνθος ἀνάγκῃ τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κῆρυξ ἐβόα, ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλευθεροῖ σαμίοις τὸν αἴσωπον. κἀν τούτῳ πέρας ὁ τοῦ αἰσώπου λόγος εἴληφε, φαμένου πρὸς τὸν ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. αἴσωπος οὖν ἐλευθερίας τυχὼν, στὰς εἰς τὸ μέσον ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴστε, βασιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἐστίν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτος ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημειῶσαι βούλεται, ὅτι τῶν νῦν βασιλέων τὶς βούλεται ὑμῶν τὴν ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τοὺς κειμένους νόμους ἀκύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον καὶ γράμματα παρὰ κροίσου τοῦ λυδῶν βασιλέως ἧκε σαμίοις, κελεύοντα τὸ ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῷ παρέχειν. εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἑτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες. ἔδοξαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι τῷ κροίσῳ. συνοῖσον μέντοι εἶναι καὶ αἴσωπον ἐρωτῆσαι. κἀκεῖνος ἐρωτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόντων ἡμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρου ἀπαγωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ' ὥς, λόγον δὲ ἐρῶ ὑμῖν. καὶ εἴσεσθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ. θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὁμαλόν. θατέραν δὲ δουλείας. ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ, εὐπετής τε καὶ βάσιμος, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἑκόντες οὐ γινόμεθα δοῦλοι. καὶ τὸν

πρεσβευτὴν οὐ σὺν εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβουλεύσατο πόλεμον κατὰ σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβευτὴς ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἂν δυνηθείη σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δεῖν ἢ δὲ μᾶλλον εἶπεν ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποστείλας, ἐξαιτῆσαι παρ' αὐτῶν αἴσωπον, ὑποσχόμενος αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ χάριτάς ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσιν τῶν ἐπιταττομένων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβευτὴν ἀποστείλας, ἔκδοτον ᾔτει τὸν αἴσωπον. σάμιοι δὲ τοῦτον ἐκδοῦναι γνώμης ἐγένοντο. αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθὼν, ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἀγορᾶς ἔστη. καὶ φησὶν, ἄνδρες σάμιοι, κἀγὼ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βασιλέως. ἐθέλω δ' ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα. πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες, ἔφασαν τοῖς προβάσιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν., τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τούς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾷστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι τοίνυν τὸ τοῦ μύθου βούλημα συννοήσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο. ἀλλὰ τῷ πρεσβευτῇ συναποπλεύσας, πρὸς κροῖσον ἀπῄει. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθεν αὐτοῦ στάντα τὸν αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸν ἄνθρωπον ἐμποδὼν μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτην. καὶ ὁ αἴσωπος, μέγιστε βασιλεῦ; οὐ βίᾳ οὐδὲ ἀνάγκῃ πρὸς σὲ παρεγενόμην, ἀλλ' αὐθαίρετος πάρειμι. ἀνάσχου δέ μου μικρὸν ἀκοῦσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννὺς, εἷλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ. ἄνθρωπε μή με μάτην ἀνέλῃς. ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν σῶν ποδῶν ἅπτομαι, μή με εἰκῆ φονεύσῃς. οὐδὲ γὰρ οἷός τ' εἰμὶ ἀδικῆσαί τινα. ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματος γενναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα καὶ οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη. αἴσωπε, οὐκ ἐγώ σοι δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὃ γοῦν θέλεις, αἴτει καὶ λήψῃ. καὶ ὃς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τοῦ δὲ βασιλέως εἰπόντος διήλλαγμαι, πεσὼν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγει, καὶ μετὰ τοῦτο τοὺς οἰκείους συγγραψάμενος μύθους, τοὺς μέχρι καὶ νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς εἵνεκεν αἰσώπου τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ, πλεύσας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τοῦτον ἰδόντες, στέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν. καὶ χορούς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τά τε τοῦ βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερίᾳ πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς νήσου ἀπάρας, περιῄει τὴν οἰκουμένην, τοῖς ἁπανταχοῦ τῶν φιλοσόφων διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδειξάμενος, μέγας παρὰ τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνους γὰρ τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες, καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον. ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόντων ἐλάμβανον. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἴσωπος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων

βλημάτων

& oratorem infecta pace remiſerunt.his ergo cognitis, Crœſus decre-
uit bellum in Samios mouere,ſed legatus retulit,non,
poteris Samios debellare,quandiu eſt apud eos Aeſopus,& conſilia
ſuggerit.potes autem magis ait o rex,legatis miſsis,pete-
re ab ipſis Aeſopum pollicitus eis & gratias alias relatu-
rum,& ſolutionem iuſſorum tributorum.& tunc forte poteris eos ſupe
rare.& Crœſus his perſuaſus legato miſſo dedi ſibi petebat
Aeſopũ.Samii autem hunc tradere decreuerunt.quo cognito,Aeſopus
in media concione ſtetit,ac inquit.Viri Samii,& ego permulti
facio ad regis pedes proficiſci.ſed uolo uobis fabulam
dicere.Quo tempore animalia inter ſe loquebãtur,lupi bellum ouibus
intulerunt,una uero cum ouibus canibus præliantibus,ac lupos
arcentibus,lupi legato miſſo dixerunt ouibus,ſi uoluerint
uiuere in pace,& nullum ſuſpicari bellum,ut canes ſibi traderent,
ouibus ob ſtultitiam perſuaſis,& canibus traditis,lupi
& canes dilacerarunt,& oues facillime occiderunt.Samii igi-
tur fabulæ ſenſu cognito,decreuerunt apud ſe deti-
nere Aeſopum.ille uero nõ tulit,ſed cum legato unà ſoluit, & ad Crœ
ſum ſe conferebat.profectus autem in lydiam,Rex ante ſe ſtantem
Aeſopũ uidens indignatus eſt dicens.uide q̃lis homuncio ĩpedimento
mihi ad tantã inſulã ſubigẽdam fuit.tũ æſopus maxime rex,nõ ui neq;
neceſsitate coactus ad te ueni,ſed ſponte adſum.patere autem me pa-
rũper audire.Vir qdã cũ locuſtas caperet,occideret'q;,cepit & cicadã, cũ
& illam uellet occidere,inquit cicada,o homo ne me fruſtra occidas.
ego enim neq; ſpicã lædo,neq; alia in re quapiã iniuria te afficio. motu
uõ,q̃ in me ſunt,membranula℞,ſuauiter cãto,delectãs uiatores.p̃ter igr̃
uocẽ ĩ me amplius nihil ĩuenies,& ille his auditis,permiſit abire. & ego
itaq; o rex tuos attingo pedes,ne me ſine cauſa occidas.non.n.poſſum
iniuria queq̃ afficere,ſed ĩ uili corpore generoſum loquor ſermõem.rex
aũt miratus ſimul & miſeratus ipſum ait,æſope,non ego tibi largior
uitam,ſed fatũ.ergo quod uis,pete,& accipies.& ille rogo te o rex recõ
ciliare Samiis cum'q; rex dixiſſet reconciliatus ſum.procidens ille in
terram,gratias'q; ei agebat . Et poſt hæc ſuas conſcripſit
fabulas,quas in hunc uſq; diẽ extantes apud regẽ reliquit . acceptis aũt
ab ipſo literis ad Samios,ꝙ Aeſopi gratia eis reconciliatus fuerit,
atq; muneribus multis,nauigauit in Samum.Samii igitur hunc
uidentes,coronas'q; ei intulerunt,& tripudia eius gratia conſtituerunt.
ille autem & regis literas legit,& oſtendit quod ſi
bi donatam a populo libertatẽ libertate ruſſus remuneratus fuerit.poſt
hæc uero ab inſula decedens circuibat orbem ubiq; cum phi
loſophis diſputando.profectus & in Babylonem,& ſuam ipſius
doctrinam demonſtrando magnus apud regem Lycerum euaſit.Illis
enim temporibus reges inuicem pacem habentes,atq; delectationis gra
tia quæſtiones uiciſsim ſophiſtarum ſcribendo mittebant,quas
qui ſoluerent,tributa pacta a mittentibus accipiebant,qui
uero non,æqualia præbebant.Aeſopus igitur quæ mittebantur pro-

blemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regē, & ipse Lyceri noīe altera itidē regibus remittebat.q̄ cū remanerent īsoluta, tributa rex quamplurima exigebat. Aesopus autem cū nō genuisset filios nobilē quendam Ennum nomine adoptauit, atq; ut legitimum filium Regi, allatum, commendauit. non multo autē post tempore Ennus cū adoptantis concubina rem habuit, hoc sciens æsopus expulsurus erat domo Ennum. qui in illum ira correptus, epistolam'q; fictam ab Aesopo scilicet ad eos q sophismatis cū lycero certabāt, ꝙ ipsis parat⁹ esset adhærere magis, quam Lycero, Regi dedit Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet ut nulla examinatiōe facta, ut proditorē occideret æsopū. at Hermipp⁹ & amic⁹ fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit. in sepulchro. n. quodā nemine sciente occultauit hominem, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem æsopi administratiōem suscepit. Sed quodā post tpe Nectenabo rex ægyptiorum audiens æsopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificēt neq; cœlum, neq; terrā attingentem, & responsurū semp aliquē ad oīa quæcunq; rogauerint, qđ si fecisset, tributa exigeret, sin min⁹, solueret. his lectis Lycerus mœrore affectus est cum nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Aesopum. Hermippus autem dolore regis ob Aesopum cognito, adiit ad regem & uiuere illū renūtiauit, addidit'q; ipsius causa æsopū nō pemisse, sciēs ꝙ pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehementer his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est, cum'q; rex ut eum uidit illachrymasset, atq; ut lauaretur, alia'q; cura afficeretur, iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petiit. post hæc autem rex ægyptii epistolam Aesopo dedit legendā. at ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere iussit, ut cum hyems præteriisset missumiri & q turrim essent ædificaturi, & respōsurū aliquē ad rogata. Rex igitur ægyptios legatos remisit. Aesopo autem pristinā administrationē tradidit omnē, deditū ei tradens & Ennum. at Aesopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto aliis'q;, atq; his admonuit uerbis.

Fili ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribillē te ipsum præbe, ne te cōtemnant. amicis facilem, & communicabilē, quo lōge beneuolētiores tibi sint. itē inimicos male habere precare, & esse pauperes, ne te possint offendere. at amicos in omnibus bene ualere uelis. semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit. leue enim mulierū est genus, ac adulatum minus malum cogitat. uelocem ad sermōem ne posside auditū. liguæ continēs esto. bene agētibus ne īuide, sed cōgratulaē. īuidens. n. te ipm magis offendes. Domesticoꝶ tuoꝶ satage, ut te ñ solū ut dñū timeāt,

βλήματα τῷ Λυκήρῳ συνὼν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμεῖν ἐποίει τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ Λυκήρου ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείστους εἰσέπραττεν. αἴσωπος δὲ μὴ παιδοποιησάμενος, ἔννον τινὰ τῶν εὐγενῶν εἰς υἱοῦ κλῆσιν εἰσεποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκας, συνέστησε. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ ἔννου τῇ τοῦ θεμένου παλλακῇ συμφθαρέντος, αἴσωπος τοῦτο γνοὺς, ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ, τῇ κατ' ἐκείνου ὀργῇ ληφθεὶς, ἐπιστολήν τε πλασάμενος παρ' αἰσώπου δῆθεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιζομένους λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοιμός ἐστι προστίθεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τῷ τοῦ αἰσώπου ταύτην σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ τε σφραγῖδι πεισθεὶς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀργῇ χρησάμενος, παραχρῆμα τῷ ἑρμίππῳ κελεύει μηδὲν ἐξετάσαντα, οἷα δὴ προδότην διαχειρίσασθαι αἴσωπον. ὁ δὲ ἕρμιππος, φίλος τε ἦν τῷ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἐπέδειξεν. ἔν τινι γὰρ τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότος κρύψας τὸν ἄνδρα, ἐν ἀπορρήτοις ἔτρεφεν. ἔννος δὲ, τοῦ βασιλέως κελεύσαντος, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπου παρέλαβε. μετὰ δέ τινα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπτίων πυθόμενος αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει λυκήρῳ παραχρῆμα ἐπιστολὴν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποστεῖλαι κελεύουσαν, οἳ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανοῦ, μήτε γῆς ἁπτόμενον, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰσπράττειν. εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκήρῳ ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων δυναμένου, τὸ πρόβλημα τὸ περὶ τοῦ πύργου συνεῖναι. ὁ μέντοι βασιλεὺς, καὶ κίονα τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπολωλεκέναι τὸν αἴσωπον. ἕρμιππος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως δι' αἴσωπον λύπην μαθὼν, προσῆλθέ τε τῷ βασιλεῖ. καὶ ζῆν ἐκεῖνον εὐηγγελίσατο, προσθεὶς αὐτοῦ δὴ χάριν αὐτὸν οὐκ ἀνεῖλεν, εἰδὼς ὡς μελήσει ποτὲ τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποφάσεως. τοῦ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ τούτοις ἡσθέντος, αἴσωπος ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν ὅλος προσηνέχθη καὶ τοῦ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτὸν, δακρύσαντος, λούσασθαί τε καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι κελεύσαντος, αἴσωπος μετὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκευάσατο. ἐφ' οἷς καὶ τοῦ βασιλέως τὸν ἔννον ἀναιρεῖν μέλλοντος, αἴσωπος αὐτῷ συγγνώμην ᾐτήσατο. ἑπομένως δὲ τούτοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ αἰγυπτίου ἐπιστολὴν τῷ αἰσώπῳ ἐπέδωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τὴν λύσιν συνεὶς τοῦ προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφειν ἐκέλευσεν, ὡς ἐπειδὰν ὁ χειμὼν παρέλθῃ, πεμφθῆναι τούς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰγυπτίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἔκδοτον αὐτῷ παραδοὺς καὶ τὸν ἔννον. ὁ δὲ αἴσωπος παραλαβὼν τὸν ἔννον, οὐδὲν ἀηδὲς αὐτὸν ἔδρασεν. ἀλλ' ὡς υἱῷ πάλιν προσχὼν, ἄλλους τε καὶ τούτους ὑπετίθει τοὺς λόγους. τέκνον, πρὸ πάντων, σέβου τὸ θεῖον. τὸν βασιλέα δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου, δεινὸν σεαυτὸν παρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις πρᾷον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνουστέρους σοι μᾶλλον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν εὔχου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἵους τε εἶναι λυπεῖν σε. τοὺς δὲ φίλους κατὰ πάντα, εὖ πράττειν βούλου. ἀεὶ τῇ γυναικί σου χρηστῶς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πεῖραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ἐστι φῦλον. καὶ κολακευόμενον ἔλαττω φρονεῖ κακά. ὀξεῖαν μὴ πρὸς λόγον κτῆσαι τὴν ἀκοήν. τῆς δὲ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς εὖ πράττουσι μὴ φθόνει, ἀλλὰ συγχαῖρε. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τῶν οἰκετῶν σου ἐπιμελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φοβῶνται,

ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχύνου μανθάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέ ποτε πιστεύσῃς ἀπόρρητα. ἀεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σου κυριεύσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου. βέλτιον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῶν φίλων ἐπιδεῖσθαι. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς συναντῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κυναρίῳ ἄρτον ἡ οὐρὰ προσπορίζει. ἀγαθὸς γενόμενος μὴ μετανόει, ψίθυρον ἄνδρα ἔκβαλε τῆς οἰκίας. τὰ γὰρ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἑτέροις φέρων ἀναθήσει. πράττε μὴ τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυποῦ. μήτε πονηρὰ βουλεύσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν μιμήσῃ. τούτοις τοῦ αἰσώπου τὸν αἶνον νουθετήσαντος, ἐκεῖνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ συνειδήσει οἷά τινι βέλει πληγεὶς τὴν ψυχὴν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετήλλαξεν. αἴσωπος δὲ τοὺς ἰξευτὰς πάντας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοττοὺς τέτταρας συλληφθῆναι κελεύει. συλληφθέντας δὲ οὕτως, ἔθρεψεν ὡς λέγεται καὶ ἐπαίδευσεν, ὅπερ οὐ πάνυ τί με πειθόμενον ἔχει, ὥστε παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσηρτημένων βαστάζοντας εἰς ὕψος αἴρεσθαι. καὶ οὕτως ὑπηκόους τοῖς παισὶν εἶναι, ὡς ὅπου περ ἂν ἐκεῖνοι βούλοιντο ἵπτασθαι, ἄν τε εἰς ὕψος, ἄν τε εἰς γῆν χαμᾶζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης, καὶ ἦρος διαγελάσαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευασάμενος αἴσωπος, καὶ τούς τε παῖδας λαβὼν καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆρεν εἰς αἴγυπτον, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐκεῖ κεχρημένος. νεκτεναβὼ δ' ἀκούσας παραγεγονέναι τὸν αἴσωπον, ἐνήδρευμαί φησι τοῖς φίλοις, μεμαθηκὼς αἴσωπον τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπιούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκὰς περιβαλέσθαι στολὰς, αὐτὸς ἐρέαν ἐνεδύσατο. καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ καθεσθεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας, τίνι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶν αἴσωπε, καὶ τοὺς σὺν ἐμοί; καὶ ὃς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῷ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους, ὡραίοις στάχυσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, καὶ δώροις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέρᾳ πάλιν, ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνσκευασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν αἴσωπον, τὴν προτέραν αὖθις πεῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ αἴσωπος, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ. τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω περὶ ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία, δίκην ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυκήρῳ παραβληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀποδειχθῆναι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν ἐκπλαγεὶς, ἤνεγκας ἡμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν. καὶ ὃς, ἕτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδείξειας τὸν τόπον. μετὰ τοῦτο ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον, ἀγαγὼν τοίνυν αἴσωπος ἐπὶ τὰς ὑποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τέτταρας τοὺς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρτημένοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοὺς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπτῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν ἐφώνουν λίθους. δότε κονίαν. δότε ξύλα. καὶ τἄλλα τὰ πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τοὺς παῖδας θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ πτηνοὶ ἄνθρωποι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀλλὰ λυκοῦργος ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὢν ἰσοθέῳ ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβὼ, αἴσωπε, ἥττημαι. ἐρήσομαι δέ σε. σὺ δέ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησὶν, εἰσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι. αἵ περ ἐπειδὰν ἀκούσωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵππων χρεμετιζόντων, εὐθὺς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι πρὸς τοῦτο πάρεστι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀποκρινοῦ-

μαί

ſed ẽt ut benefactorẽ uenerentur.Ne pudeat diſcere ſemp meliora. Mu-
lieri nõ unquã credas ſecreta.nã ſemper armaṫ,quo modo tibi dñetur.
Quotidie in diem craſtinum reconde.melius enim mortuum inimicis
relinquere,quã uiuentẽ amicorũ indigere.Salutato facile, q tibi occur-
runt,ſciens & catulo caudam panem comparare. Bonum eſſe ne
pœniteat.Suſurronem uirum eiice domo tua.nam quæ a te dicunṫ,ac ſi
unt,aliis communicabit.Fac,quæ te non mœſtificent.Contingen-
tibus ne triſtare. Neq; praua cõſulas unq̃,neq; malorũ mores imiteris.
His ab Aeſopo Ennus admonitus tum ſermone,tum ſua
conſcientia,ut ſagitta quadã percuſſus animũ,paucis poſt diebus e uita
diſceſsit.Aeſopus autem aucupes omneis accerſiuit,atq; aquilarũ pul-
los quatuor ut caperent,iubet. ſic itaq; captos nutriuit,ut dici-
tur,ac inſtruxit,cui rei non magnã fidem adhibemus,ut pueros in ſpor-
tis ipſis appenſis geſtando in altum uolarent,atq; ita obedien
tes pueris eſſent,ut quocunq; illi uellent,uolarent ſiue in altum,
ſiue in terram in humum.præterito uero hyemali tẽpore,ac uere arridẽ
te,cum ad iter omnia paraſſet Aeſopus,&
pueros accepiſſet,& aqlas,deceſsit in ægyptũ multa imaginatiõe,& opi-
niõe ad ſtupefactionẽ illorum hominũ uſus.Sed Nectenabo audito ad
eſſe Aeſopũ,inſidiis circunuẽtus ſum inqt amicis, qa intellexerã æſopũ
mortuũ eſſe.poſtridie aũt iuſsit rex ut omnes magiſtratus cãdidis circũ-
darenṫ ueſtibus,ipſe eream* ĩduit,& coronã,ac gẽmatam Citari, cũq; ſe
dens in alto ſolio,Aeſopum introduci iuſsiſſet, cui me aſsimilas
ĩgrediẽti inqt æſope,& eos qui mecũ ſunt? & ille,te quidẽ Soli uerno,
q uero te circunſtant,maturis ariſtis.& rex admiratus ip̃m,& donis eũ p
ſecutus eſt.poſtero autem die rurſus rex candidiſsimam indu-
tus,amicis purpureas iuſsis accipere,ingredientem Aeſopum
iterum rogauit.& æſopus,te inquit comparo Soli,
hos aũt qui ſtant circũ,radiis ſolaribus.& Nectenabo puto nihil ẽe Ly-
cerũ præ meo regno.& æſopus ſubridens,ne facile de illo ſic loquere o
rex.nam genti ueſtræ ueſtrum regnum collatum inſtar
Solis lucet,at ſi Lycero cõparetur,nihil aberit quin ſplẽdor hic,tenebræ
appareãt.& Nectenabo appoſita uerborũ reſpõſione ſtupefact⁹, attuliſti
nobis ait,qui turrim ædificent? & ille,parati ſunt,ſi modo oſten
des locum. poſtea egreſſus extra urbem rex in planiciem,
oſtendit dimenſum locum.adductis igitur Aeſopus ad oſtenſos
loci angulos quatuor,quatuor aquilis una cum pueris per ſac-
culos appenſis,ac puerorum manibus fabrorum datis inſtru-
mentis,iuſsit euolare. illi uero ſublimes date nobis clamabant
lapides. date calcẽ.date ligna,& alia,quæ ad ædificationẽ apta ſunt, ſed
Nectenabo uiſis pueris ab aquilis in altum ſullatis
ait,unde mihi uolucres homines? & æſopus.ſed Lycerus habet.tu autẽ
hõ cũ ſis, uis cũ æquo diis rege cõtendeṙ? & nectenabo,æſope,uict⁹ſum
percontabor aũt te,tu reſponde.& ait,ſunt mihi fœminæ hic æque,quæ
cum audiuerint eos,qui in Babylone ſunt,equos hinnientes,ſtatim con
cipiunt.Si tibi ad hoc eſt doctrina,oſtende.& æſopus reſpon-

debo tibi cras o rex. profectus uero, ubi, hospitabat, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circunduci uerberando. ægyptii autẽ illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem e manu uerberantium eripuerunt, ac celeriter rem renuntiant regi, qui uocato æsopo nesciebas inquit æsope tanquam deum a nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? & ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex præterira nocte hic felis. gallum enim eius occidit pugnacem, & generosum, præterea & horas ei noctis nuntiantem. & rex, non pudet te mentiri æsope? Quo nam modo una nocte felis ab ægypto iuit in Babylonem? tũ ille, subridendo inqt, & quo modo o rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam æsopi felicem esse dixit. Post hæc aũt cũ adciuisset ex heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de æsopo cũ eis disputasset, inuitauit una cũ æsopo ad conuiuiũ. discũbentibus igitur ipsis, quidam heliopolita inquit æsopo, missus sum a deo meo quæstionẽ quandã rogare te, ut ipam solueres. & æsop⁹, mẽtiris. deo. n. ab homine nihil opus est discere. tu autẽ non solũ te ipsum accusas, sed & Deum tuũ. Alius rursus ait. est templũ ingens, & in eo columna duodecim urbes cõtinens, quarũ singulæ triginta trabibus fulciunt quas circuncurrũt duæ mulieres. tum æsopus ait, hanc quæstionẽ apud nos soluent & pueri. templum enim est hic mundus. columna, annus. Vrbes, menses, & trabes horum, dies. Dies autem, & nox, duæ mulieres, quæ uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus, Nectenabo inquit, propter æsopum hunc debebimus tributa regi Lycero. At ex his unus ait, Iubebimus ei quæstiones dicere nobis ex iis, q̃ neq; scimus, neq; audiuimus. & ille, cras hac de re uobis respondebo. decedens igitur, & cõposito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere. mane reuersus Regi scriptum reddidit. Regis autem amici priusquam aperiretur scriptum omnes dixerunt, & scimus hoc & audiuimus, & uere scimus. & æsopus, habeo uobis gratiam restitutionis causa. at Nectenabo confessione debiti lecta, ait me nihil Lycero debente, omnes uos testificamini? & illi mutati dixerunt, neq; scimns, neq; audiuimus. & æsopus, & si hæc ita se habent, solutum est quæsitũ. & Nectenabo ad hæc, felix est Lycerus talem doctrinã in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit æsopo, atq; in pace remisit. At æsopus in Babylonem profectus & narrauit Lycero acta in ægypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Non multo autem post tẽpore, æsopus in græciã decreuit nauigare. atq; cũ rege cõpositione facta discessit, iuratus ei prius, proculdubio rediturum se in Babylonem atq; illic reliquũ uitæ uicturũ. peragratis autẽ græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, peruenit & delphos. uerũ Delphi disserentẽ quidẽ audiuerũt libenter, sed honore, & obseruantia eũ affecerũt nulla. is ãt ad eos suscipiens ait. Viri Delphi succurrit mihi ligno uos cõparare qđ in mari

μαί σοι αὔριον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὖν κατήγετο, αἴλουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε
συλλαβεῖν, καὶ συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγειν μαστιζόμενον. οἱ δὲ αἰγύπτιοι
τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάσχον αὐτὸ θεασάμενοι, συνέδραμον. καὶ τὸν
αἴλουρον τῆς χειρὸς τῶν μαστιγούντων ἐκσπάσαντες, ἀναγγέλλουσιν ὡς τάχος
τῷ βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἴσωπον, οὐκ ᾔδεις φησὶν αἴσωπε, ὡς
θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ἐστὶν αἴλουρος; ἵνα τί γοῦν τοῦτο πεποίηκας. καὶ ὃς, λυ
κῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὦ βασιλεῦ τῆς παρελθούσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἴλου
ρος. ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον, προσέτι γε μὴν καὶ
τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεύς, οὐκ αἰσχύνῃ ψευδό-
μενος αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλουρος ἀπ' αἰγύπτου ἦλθεν εἰς βαβυλῶ
να. κἀκεῖνος μειδιάσας φησίν. καὶ πῶς ὦ βασιλεῦ ἐν βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρε
μετιζόντων, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσιν. ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα
ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενος ἀφ'
ἡλίου πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιστήμονας. καὶ περὶ τοῦ αἰσώ
που διαλεχθεὶς αὐτοῖς ἐκάλεσεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν. ἀνακλινθέντων
οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλιουπολιτῶν τίς φησι πρὸς τὸν αἴσωπον. ἀπεστάλην παρὰ τοῦ θεοῦ μου
πεῦσίν τινα πυθέσθαι σου, ὡς ἂν αὐτὴν ἐπιλύσῃ. καὶ ὁ αἴσωπος, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ
παρὰ ἀνθρώπου οὐδὲν δεῖται μαθεῖν. σὺ δ' οὐ μόνον σαυτοῦ κατηγορεῖς, ἀλλὰ
καὶ τοῦ θεοῦ σου. ἕτερος πάλιν εἶπεν. ἔστι ναὸς μέγας. καὶ ἐν αὐτῷ στύλος, δώ-
δεκα πόλεις ἔχων. ὧν ἑκάστη, τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασται. τούτοις δὲ περιίασι
δύο γυναῖκες. καὶ ὁ αἴσωπος ἔφη. τοῦτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιλύσον
ται παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος. στύλος δ' ὁ ἐνιαυτός. αἱ δὲ πόλεις
οἱ μῆνες. καὶ δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νὺξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἳ πα-
ραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅ-
παντας ὁ νεκτεναβὼ, φησί. διὰ τὸν αἴσωπον τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βα
σιλεῖ λυκήρῳ. εἷς δέ τις αὐτῶν εἶπε. κελεύσομεν αὐτῷ προβλήματα φράσαι
ἡμῖν. περὶ ὧν οὔτ' οἴδαμεν, οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὃς, αὔριον περὶ τούτου ὑμῖν ἀπο-
κρινοῦμαι. ἀπελθὼν οὖν καὶ συνταξάμενος γραμματεῖον, ἐν ᾧ περιείχετο νε-
κτεναβὼ ὁμολογοῦντα χίλια τάλαντα τῷ λυκήρῳ ὀφείλειν, πρωΐας ἐπανελ-
θὼν, τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπιδέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοι
χθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον. καὶ εἴδομεν τοῦτο καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀλη
θῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα τῆς ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ νε-
κτεναβὼ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοὺς, εἶπεν. ἐμοῦ λυκήρῳ μηδὲν ὀφεί
λοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον. οὔτ' εἴδομεν
οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἴσωπος, καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον.
καὶ ὁ νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ βα
σιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος. τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρους παραδοὺς τῷ αἰσώ-
πῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. αἴσωπος δ' εἰς βαβυλῶνα παραγενόμενος, διεξῆλθέ
τε λυκήρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆ-
ρος δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τῷ αἰσώπῳ ἀνατεθῆναι. μετ' οὐ πολὺν
χρόνον αἴσωπος εἰς ἑλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ συντα
ξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκους δοὺς αὐτῷ πρότερον, ἦ μὴν ἐπανήξειν εἰς βαβυλῶνα,
κἀκεῖ τοῦ λοιποῦ διαβιώσειν. περιιὼν δὲ τὰς ἑλληνίδας πόλεις, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σο
φίαν ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς. οἱ δὲ δελφοὶ, διαλεγομένου μὲν ἠκροῶν-
το ἡδέως. τιμῆς δὲ καὶ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοτιοῦν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτοὺς
ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοὶ, ἔπεισί μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φε

ρομένῳ, κἀκεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοῦ τινος ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπειδὰν δ' ἐγγυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέστατον φαίνεται. κἀγὼ γοῦν πόρρωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὤν, ὥς τινας τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων εὗρον ἀχρειοτέρους, οὕτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελφοί, καὶ δείσαντες μή πως Αἴσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοὺς λέγῃ, βουλὴν ἐβουλεύσαντο δόλῳ τὸν ἄνθρωπον ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσῆν φιάλην ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς Αἰσώπου κατέκρυψαν στρώμασι. τοῦ δ' Αἰσώπου τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀγνοοῦντος σκευωρηθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς Φωκίδα. οἱ δελφοὶ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ κατασχόντες αὐτόν, ἀνέκρινον, ὡς ἱεροσυληκότα. τοῦ δ' ἀρνουμένου μηδὲν πεπραχέναι τοιοῦτο, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ στρώματα ἀναπτύξαντες, τὴν χρυσῆν εὗρον φιάλην. ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ μὲν οὖν Αἴσωπος τὴν ἐκείνων συννοήσας ἐπιβουλήν, ἐδεῖτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' οὐ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενοι. Αἴσωπος δὲ μηδεμιᾷ μηχανῇ τῆς πονηρᾶς ταύτης τύχης σωθῆναι δυνάμενος, ἑαυτὸν ἔνδον τῆς εἱρκτῆς ἐθρήνει καθήμενος. τῶν συνήθων δέ τις αὐτῷ Δημᾶς τοὔνομα πρὸς αὐτὸν εἰσελθών, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρετο. καὶ ὃς ἔφη. γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόρρω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικός. καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα. καὶ καθίσας, συνεθρήνει τῇ γυναικί. τῆς δέ, πυθομένης τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται, ὅτι κἀγώ φησιν εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα. καὶ ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. ἡ δέ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. κἀκεῖνος, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ συνεσόμεθα. ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, καὶ σύ με πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα. καὶ δὴ συνῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθών, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐπανελθών, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκώς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησί. πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νῦν εἶπεν ἐπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ τοίνυν πολλοὺς διαδρὰς κινδύνους, νῦν πάνυ τι θρηνῶ, λύσιν τοῦ κακοῦ μηδαμόθεν εὑρίσκων. μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ οἱ δελφοί. καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν τῆς εἱρκτῆς εἷλκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλιωθείς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμιεῖον πλουσίου, ἔνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, εὐωχοῦ φησι φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἑστίασιν, καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὴν οἰκείαν ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς φησὶ νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα τῷ ἐμαυτοῦ προσαρτήσω. καὶ τοῦτο πράξας, ἥλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτοῦ δὲ καταδύοντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν. ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος οὖν τοῦ μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπτὰς ἀετός, τοῦτον ἀφήρπασε. σὺν αὐτῷ δὲ προσηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ οὕτως ἄμφω κατεθοινήσατο. κἀγὼ τοίνυν βίᾳ πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἕξω τὸν ἀμυνοῦντα. Βαβυλὼν γὰρ καὶ Ἑλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνατον. οἱ μὲν οὖν δελφοί, οὐδ' ὣς ἐφείδοντο τοῦ Αἰσώπου. ὁ δ' εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. οἱ δέ, κἀκεῖθεν ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τὸν κρημνὸν αὖθις εἷλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλεγεν.

fertur.illud &enim uidentes ex multa distantia dũ fluctibus agitat̃ ma-
gni pretii esse existimamus,postquã aũt proxime aduenerit,uilissimũ ap
paret.& ego itaq; cũ pcul essẽ ab urbe ur̃a, ut eos,q existimatione digni
sunt,uos admirabar.nũc ãt ad uos pfect9 oĩbus,ut ita dexeri,iueni inuti
liores.sic deceptus sum.hæc cũ audiuissent delphi,& timerẽt ne aliquo
modo æsopus & ad alias urbes accedens male de se diceret,de
creuerũt dolo hoiem occidere,atq; igitur auream phialã ex eo, qđ apud
se erat,sacello Apollinis accipientes,clam in æsopi absconderunt stra-
tis.cũ æsopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo facta fuerant,egressus i-
bat in Phocidem.at Delphi aggresi,& detinentes ipsum,perconta-
bantur ut sacrilegum.illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi
ui stratis euolutis auream inuenerunt phialam,quam etiam acce-
ptam omnibus ciuibus ostenderunt non cum paruo tumultu.Igitur
æsopus cognitis illorũ insidiis,rogabat eos,ut solueretur.hi aũt nõ so-
lum non soluerunt,sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt,
morte eius suffragiis decreta.æsopus autem cũ nulla astutia a mala hac
fortuna liberari posset,se ipsum in carcere lugebat sedens.ex familiarib9
aũt ipsius quidã,Damas noie,ad ipm ingressus,& uidẽs eũ sic lamẽtari,
causam rei rogauit , & ille ait,mulier quædã cum recenter suum uirum
sepeliuisset,quotidie profecta ad tumulũ,plorabat.Arans autẽ quidã nõ
procul a sepulchro amore captus est mulieris,& derelictis bobus ,
iuit & ipse ad tumulũ,ac sedens una cum muliere plorabat.cũ illa
rogaret,cur nam & ipse sic lugeret.qñ & ego ĩquit decentẽ mulierẽ se-
peliui.& posteaq̃ plorauero,mœstitia leuor.illa aũt , & mihi id ipsum
accidit.& ille,si igitur in eadem incidimus mala,cur nam inui-
cẽ non coniũgimur? ego etenim amabo te,ut illã, & tu me rursus ut tu-
um uirum ? his persuasit mulieri,& conuenerunt.interim autem fur
profectus,& boues soluens,abegit.ille autẽ reuersus non inuentis bob9,
& plangere & lugere uehementer istituit.profecta igr̃ & mulier,& lam̃-
tantem inueniens inquit,iterum ploras? & ille nunc ait uere ploro.
& ego itaq; multis euitatis piculis,nũc uere fleo solutionẽ mali necun-
de inueniens .Posthæc affuerũt & delphi,& extractum ipsum
e carcere trahebant ĩ ptæcipitium.ille aũt eis dicebat. qñ colloquebant̃
animalia bruta,mus ranæ amic9 factus ad cœnã eã ĩuitauit,& abducta ĩ
penariũ diuitis,ubi multa comestibilia erant,comede inqt amica rana
Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem.
Sed ne defatigere inquit natando,filo tenui tuum pedem me
o alligabo.atq; hoc facto saltauit in paludem. ea autem urina-
ta in profundum,mus suffocabatur,& moriens ait,ego quidem per te
morior,sed me uindicabit maior.supernatante igitur mure in pa-
lude mortuo,deuolans aquila hunc arripuit,cum eo autem appen-
sam una etiam ranam,& sic ambos deuorauit.Et ego igitur
qui ui per uos morior habebo ultorem.Babylon enim & græ-
cia omnis meã a uobis exigent mortem . Delphi tamen ne sic quidem
pepercerunt æsopo.Ille aũt in Apollinis confugit sacellũ, sed illi & illic
extraxerunt irati,& ĩ præcipitiũ rursus traxerũt.æsopus cũ abduceret̃,di-

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνω-
σαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν, οὖν
ἀ ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο. ἡ δ' ἀλώπηξ, ἐν τοῖς
ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς ἀλώ-
πεκος προελθούσης, ὁ ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ
τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς
αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦ-
σα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης
ἀπόρῳ. χερσαία γὰρ οὖσα, πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν. διὸ καὶ πόῤῥωθεν στᾶ-
σα, τοῦθ' ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. οὐ πολλῷ δ'
ὕστερον, αἶγά τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ ἀετὸς, μέρος τι τῶν θυ-
μάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ
σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναφθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἀπτῆ-
νες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦ-
σα, ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων
φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

Ἀετὸς, καὶ κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμε-
λ νος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέ-
την, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι
τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν
λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν
καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας
διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωρο-
τέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα
τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία. τούτου
γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε,
τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου
σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοὺς κόλπους τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ
Ζεὺς ἀναστὰς, ἐφῶ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθό-
μενος. ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρα-
σε, τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ μὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ
καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι
τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν
ἀετῶν σπανιωθῆναι, συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέ-
σθαι. τοῦ δὲ, μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε
τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπη-
λακισθεὶς, οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Ἀηδὼν,

AESOPI FABVLAE   AQVILA, ET VVLPES.

Quila & Vulpes inita amicitia ꝓpe habitare decreuerũt cõfirmationẽ amicitiæ faciẽdo consuetudinẽ. Aquila super alta arbore nidum affixit, Vulpes uero in proximis arbustis filios peperit. ad pabulũ igiť aliqñ uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbusta, & filios huius raptos una cum suis pullis deuorauit. Vulpes uero reuersa, & re cognita non tam filiorum tristata est morte, quam uindictæ inopia. quia. n. terrestris esset, uolucrẽ persequi haud poterat. quare ꝓcul stans quod ẽt impotẽtibus est facile, inimicæ maledicebat. nõ multo ãt post, caprã quibusdã in agro sacrificantibus euolans aquila partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. uento autem uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum essent, assati in terram decidunt, uulpes uero accurrens in conspectu aquilæ omnes deuorauit. Affabulatio.

Fabula significat eos, qui amicitiam uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultionem ob ĩpotentiã, diuinũ tamẽ supplicium nõ depulsuros.

Aquila, & scarabeus.

Lepus aquila insectante in lustrum scarabei profugit, rogãs ut ab eo seruareť. Scarabeus ãt rogabat aqlã ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Iouem, ne scilicet contemneret paruitatem suam. illa uero irata ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. at scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit, illa indigne ferente, ꝙ quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit. Aquila autem consilii inops penitus, ascendit ad Iouẽ, (hui⁹ enim sacra esse dicitur.) in eius genibus tertium partum ouorum posuit deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus ãt ex fimo pilula facta, & ascendit, & in sinum Iouis eam demisit, sed Iupiter cum surrexisset, ut fimum excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. cognito a scarabeo ꝙ hoc fecisset ut aquilã ulcisceretur, nã nõ modo scarabeũ illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter, scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. nolens igitur genus aquilarum rarescere, consuluit scarabeo, ut aquilæ conciliaretur, sed eo nõ parente, Iupiter in aliud tempus aquilarũ transmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullũ esse contemnendũ, consyderando nõ esse queq̃ qui lacessitus se ulcisci non queat.

Γαβρίου ἕλληνος τετράστιχα.

Περὶ ἀνθρώπου, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ἀνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος λέων.
καί τις λέων, τί φησι τὴν ἰσχὺν βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες εἶπεν ᾔδησαν γλύφειν,
πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ, οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Gabrii græci tetraſtica.

De homine,& Leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo,quid robur īquit ītueris?
At ſi Leones ait ſciuiſſent ſcalpere,
Multos uidiſſes eſſe homines lapides.

Affabulatio. Qđ nõ oporteat inflari uirtute.

Περὶ λέοντος κοιμωμένου, καὶ μυός.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
διέδραμεν μῦς, ὃς δ' ἀνέστη συντόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν φοβοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποστρέφεσθαι.

De Leone dormiente,& mure.

Leone dormiente,per mediam ceruicem
Percurrit mus.is autem ſurrexit illico.
Ridet Vulpes.ac Leo reſpondit,
Non timeo,ſed interrumpo iter.

Affabulatio, Quod non oporteat ne paruum quidem contemptum negligere.

Περὶ λέοντος καὶ κάπρου, καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ κάπρῳ.
γῦπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,
βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
φίλους δ' ὁρῶντες ἠστόχησαν τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

De Leone,& Apro,& Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduerſus aprum.
Vultures uero deinſuper ſpeculabãtur litem,
Vt deuorarent ſtatim,qui uinceretur.
Sed amicis iiſdem uiſis,fruſtrati ſunt ſpe.

Affabulatio,qđ ñ oporteat alienis malis lætari.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
ὦ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη.
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος εἶ λέων,

πῶς νῦν μανεὶς οὐ μετὰ δακρύων δράσεις;

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum ait miserrimum.
Si compos mentis intolerabilis es leo,
Quō nūc furens nō plena facies lachrymarū?

Affabulatio, Quod non oporteat, eum qui potestatem habet, excandescere.

Περὶ λέοντος· ὄνου· ἀλώπεκος.

Λέων· ὄνος, κερδώ, τε πρὸς θήραν ἴον.
ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίχα δεδασμένον,
λέων κατεσπάραξε, κερδὼ δὲ πλέον
ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' ἐξ ὄνου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

De Leone. Asino. Vulpe.

Leo. Asinus. Vulpes ad prædam iere.
In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.

Affabulatio, Quod ex iis, quæ alii patiuntur, doceri oporteat.

Περὶ ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον.

Ὤμοις ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας,
ὅπερ συναντῶν πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει.
τύφῳ δ' ἐπαρθείς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
ἤκουσεν οὐ θεὸς σύ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

De Asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteū,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, Qđ oporteat eos, q̄ in dignitatibꝰ constituti sunt, cognoscere se esse hoīes.

Περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
ἡ δ' αὖ γελῶσα μὴ φοβοῦ τέκνον ἔφη.
τῶν σῶν γὰρ οὐδέν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον. ὅτι δεῖ τὰ ἀλλότρια ἀντιστρέφειν, καὶ μὴ γογγίζειν.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
Hei mihi clamabat, q̄ ītestina effūdo mater.

Quære reliquū in medio sequētis quaterniones.

Philomela, & Accipiter.

PHilomela super arbore sedens de more canebat, Accipiter autẽ uidens, ac cibi indigens uolando corripuit. quæ cum occidenda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur. neq; enim satis esse ad accipitris uentrẽ ĩplendũ, sed oportere ipsũ cibo egentẽ ad maiores aues cõuerti. at accipiter suscipiens ait, sed ego certe demens essem, si q in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uident, ꝓsequar. Affabulatio. Fabula significat, plerosq; hoĩes eodẽ mõ esse ĩconsultos, qui spe maiorum incertorum, quæ in manibus habentur, amittant.

Vulpes, & Hircus.

VVlpes, & Hirc⁹ sitientes in puteũ descenderũt, sed postq̃ biberũt, Hirco indagante ascensum, uulpes ait, confide, utile quid in utriusq; etiam salutem excogitaui. si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter ĩn anteriorẽ partẽ inclinaueris, cũ ꝓcurreri ipsa ꝑ tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. ab hirco autem ad hoc prompte officio præstito, illa cum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta, hircus autem ipsam accusabat, ꝙ transgressa fuerit conuentiones, illa autẽ, sed si tot inq̃t mẽtes possideres, quot in barba pilos, non ante descendisses, q̃ ascensum consyderasses. Affabulatio. Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines consyderare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes, & Leo.

VVlpes cum nunquam uidisset Leonem, cum ei casu quodã occurrisset, primum sic timuit, ut fere moreretur. Deinde cum secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius, Tertio ãt cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur. Affabulatio. Fabula significat conuersatione terribilia quoq; accessu facilia fieri.

Feles, & Gallus.

FEles comprehenso Gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. cæterum accusabat ipsum, dicendo molestũ esse hominibus nocte clamantem, neq; permittentem somno frui. eo uero respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur, rursus feles causam afferebat, ꝙ impius esset erga naturã cum matri, ac sororibus coeundo, eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur, feles præfatus, sed si tu multis abundas euidentibus responsionib⁹, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit. Affabulatio. Fabula significat prauam naturam peccare uolentẽ, si non uerisimili cũ prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

VVlpes laqueo capta cum abscisa cauda euasisset, nõ uiuendã ꝑ pudore existimabat uitã. decreuit itaq; & aliis uulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum cœla-

Αηδὼν, καὶ ἱέραξ.

Ηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. ἱέραξ δὲ θεασάμε-
ἀ νος καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνέληφεν ἐπιπτάς. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλου-
σα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι. μὴ δὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακος γα-
στέρα πληροῦν. δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τρα-
πέσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερ-
σὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἳ δι' ἐλπίδα πλει-
όνων ἀδήλων, τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

Αλώπηξ, καὶ τράγος.

Λώπηξ καὶ τράγος διψῶντες, εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν,
ἀ τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει. χρήσιμόν
τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς,
τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως
εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κερά-
των, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐν-
τεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέα-
τος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν
ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρέ-
νας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν
ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκο-
ποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ, καὶ λέων.

Λώπηξ μήπω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συ-
ἀ νήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. ἔπει-
τα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον. ἐκ τρί-
του δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα, δια-
λεχθῆναι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια, καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα
ποιεῖ.

Αἴλουρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Ιλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη
ἀ καταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀν-
θρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. τοῦ δ'
ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν
ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν
φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τοῦ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν
τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ᾠῶν τικτομένων,
ὁ αἴλουρος εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγω
γε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου
δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

Αλώπεκες.

Λώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα,
ἀ ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώ-
πεκας τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύ-

ψειν αἶσχος. καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον. ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευσας. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, ἀλλὰ διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηξ, καὶ βάτος.

ἀ Λώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα, καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου. καὶ δὴ τοὺς πόδας ὑπὸ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι. καταφυγοῦσαν με γὰρ ἐπὶ σὲ ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας. ἀλλ' ἐσφάλης ὦ αὕτη φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι. ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

Αλώπηξ, καὶ κροκόδειλος.

ἀ Λώπηξ, καὶ κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν εἶπεν, ἀλλὰ κἂν μὴ σὺ λέγῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν, ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

Αλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

ἀ Λεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ, τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι, ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

Αλώπηξ.

ἀ Λώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη. ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ανθρακεὺς, καὶ κναφεύς.

ἀ Νθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ κναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι. δέδια γὰρ, μή πως ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

Αλιεῖς.

ἀ Λιεῖς εἷλκον σαγήνην. βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ταύτην ἑλ-

ret dedecus. & iā collectis omnibus suadet caudas abscindere, quod nō indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuū onus appensum. respondens autem ex ipsis quædā ait, heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres. Affabulatio. 78

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo commodo.

Vulpes, & Rubus.

VVlpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprendit in adiutorium rubum. Qua re cū pedibus suis illius aculeis laceratis doloret, ad eam dixit, hei mihi, confugi enim ad te tanq̄ ad auxiliatorē, sed tu peius me tractasti. sed errasti, heus tu inquit rubus, quæ me apprēdere uoluisti, quæ omnes apprēdere soleo. Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoq; esse stultos, q ad eos auxilii gr̄a accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes, & Crocodilus.

VVlpes & Crocodilus contemnebant de nobilitate, cū multa aūt Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendorē, ꝙ exercitationū pricipes fuerint, Vulpes suscipiēs o amicissime ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute uideris antiquis temporibus esse exercitatus. Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli, & perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit, qui cum ipsam uerberarent, ac expellerent, illa tristabatur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati a gallis. Cum uero paulo post & illos uideret pugnare, & se ipsos cædere, mœrore soluta, ait, sed ego posthac non tristabor uidens & ipsos pugnare inter se. Affabulatio.

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; a suis abstinere.

Vulpes.

VVulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus, ait, o quale caput, & cerebrum non habet. Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius, & fullo.

CArbonarius in q̄dā habitās domo, rogabat ut & fullo accederet, & secum cohabitaret, sed fullo respondendo ait, sed non hoc possem ego facere. timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas. Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile esse insociabile.

Piscatores.

PIscatores trahebāt uerriculū qđ cū graue foret, gaudebāt, & exultabant multū inesse prædæ existimantes, sed cum in litus ipsū tra-

xissent, pisces'q; paucos qdē, sed lapidem in eo pmagnū inuenissent, tri stari & mœrere cœperunt non tam piscium paucitate, q̄ quod & cōtraria antea aīo præsūpserāt. qdā aūt iter eos natu grādior dixit, ne tristemur o socii, nam uoluptati ut uidetur, soror est tristitia, & nos igitur oportebat tantum ante lætatos, omnino aliqua in re ēt tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustrata spe.

Iactator.

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reuersus alia'q; multa in diuersis uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit saltare, ad hoc & testes, qui ibi interfuerunt, dicebat habere. qdā āt ex iis, qui aderant, suscipiēs ait, heus tu, si ueꝝ hoc est non est tibi opus testibus. En Rhodus, en saltus.

Affabulatio.

Fabula significat nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem uanum esse, & superuacuum.

Impossibilia promittens.

VIr pauper ægrotans, & male affectus, cum a medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituissent, centum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium. uxore autem eius audiente, & ubi tibi hæc, si conualueris? ille ait, putas enim surgere me hinc, ut dei hæc a me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ re comprobare non sperent.

Malignus.

VIr malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Appolinē tētatur⁹ ipsum. Atq; ideo comprehenso passerculo manu, & eo ueste contecto, stetit'q; proxime tripodem, ac rogauit Deum dicendo, o Apollo, quod manibus fero, utrum, uiuum'ne est, an mortuum? nam si mortuū diceret, uiuū ostensur⁹ erat passerculū, sin uiuū, stati suffocatū mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipsius cognita mente, ait, utrum uis heus tu facere facito, penes te enim est istud facere, siue uiuū quod contines, siue mortuū ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, numen neq; decipi posse, neq; quicquam latere.

Piscatores.

PIscatores egressi ad uenationem, cum multo tempore defatigati, nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant, sed statim Thunnus maximo quodam insectāte pisce, in nauigiū ipsorum insiluit, quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

VIr pauper ægrotans, orabat deos, si euaderet, boues centum i sacrificium oblaturum. sed dei tentaturi a morbo liberarunt, at ille surgens, qm̄ bobus carebat, ex adipe boues centum a se for

κύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τἀναντία προυπειλήφασιν. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπαστής.

ἀ Νήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθών, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβών, ἔφη. ὦ οὗτος, εἰ ἀληθές τοῦτ' ἐστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων. ἰδοὺ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

ἀ Νὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ ποῦ σοι ταῦτα ἢν ὑγιάνῃς, ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

ἀ Νὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἧκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενος. καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρί, καὶ τοῦτο τῷ ἱματίῳ σκεπάσας, ἔστη τε τοῦ τρίποδος ἔγγιστα. καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέγων, Ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω πότερον ἔμπνουν ἐστίν, ἢ ἄπνουν, βουλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον. εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν, εἶπεν. ὁπότερον ὦ οὗτος βούλει ποιῆσαι, ποίησον. παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤτοι ζῆν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

Ἁλιεῖς.

ἁ Λιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. εὐθὺς δὲ θύννος ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

ἀ Νὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν. ὁ δ' ἀναστάς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλά-

σας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεῷ ὁλοκαυτώσειν. οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀμυνάσθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ εἶπον. ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ δὲ ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διυπνισθεὶς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ γοῦν δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. ἁλοὺς δὲ ἤδη, ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος. ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύθη, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

β Ατραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἅτερος, θατέρῳ φησί. συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ, ὑπολαβὼν εἶπεν. ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

γ Ερων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπιμοχθισμένως ἐβάδιζεν, ἀπειρηκὼς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

γ υνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπεκαλεῖτό τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ. καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβῦτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος, ὁσημέραι ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν γραῦς, τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν εἶπεν ἐκείνη τανῦν οὐδ' ὅλως βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῂς, οὐδ' ὁποῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Γεωργὸς, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

γ Εωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη. παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι. ὑμεῖς δ' ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίω-

matos, in ara positos sacrificauit. Sed Dei ipsum ultu- 30
ri, in somniis adfuerunt ei, dicentes, abi ad litus ad eum locum, illic enim atticas mille drachmas inuenies. ille autẽ excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit aurum disquirens. sed illic in piratas incidit, & ab ipsis comprehensus ẽ. captus ergo, ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. sed cum non crederetur, abactus ab ipsis diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendaciis hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

RAnæ duæ in palude pascebantur. æstate autem siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam, cæterum profundũ inuenerunt puteum, quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum, illa respondendo ait, si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconsyderate res aggredi.

Senex, & Mors.

SEnex quondam incisis in monte lignis, ac in humeris eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. at morte illico adstante & causam rogante, qua se uocasset, senex ait, ut onus hoc sullatum mihi imponeres.

Affabulatio.

Fabula significat oẽm hoiem uitæ studiosũ ẽe, & licet infinitis piculis imersus uideat morteẽ appetere, tñ uiuere multo magis, q̃ mori eligere.

Anus, & Medicus.

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta, si se curaret, pactam mercedem ei daturam, sin at minime, nihil daturã. aggressus ẽ igit medicus curam. Quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquam uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens, quotidie discedebat. Anus igit suam supellectilẽ uidebat singulis diebus minui adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea afflagitante quasi pure iam uidente, & testes adducente, magis certe ait illa nunc nihil uideo. nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat prauos homines ex iis quæ agant, ignaros contra se ipsos argumentum afferre.

Agricola, & filii ipsius.

AGricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis, ait, filii mei, ego iam e uita discedo, uos autem si quæ in uinea a me occultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. illi igit rati thesaurum illic defossum esse, omnem uineæ terram post inte-

ritum patris defoderunt, ac thesaurum non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit. Affabulatio.
Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus, & Canes.

VIr quidam a tempestate in suo suburbio deprehensus primum oues comedit, hinc capras. tempestate autem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc.
si enim operariorum boum herus noster non abstinet, quo modo nostrum abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere, & cauere oportere, qui neque suorum abstinent.

Mulier, & Gallina.

MVlier quaedam uidua gallinam habebat singulis diebus ouum sibi parientem, rata uero si plus gallinae ordei proiiceret, bis parituram die, hoc fecit. sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit. Affabulatio.
Fabula significat, eos, qui ob auaritiam plurium sunt appetentes, & quae adsunt, amittere.

Morsus a Cane.

MOrsus a cane quendam medicatorem circuibat quaerens, cum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret, quod quaerebat, heus tu ait, si sanari uis accipe panem atque eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum praebe. & is ridendo ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt, canibus, morderi. Affabulatio.
Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos magis ad inferendam iniuriam exacui. Adolescentuli.

DVo adolescentuli apud cocum assidebant, & coco in aliquo domestico ope occupato, alter horum, partem quandam carnium subreptam in alterius demisit sinum. conuerso autem coco & carnem quaerente, qui abstulerat, iurabat non habere, qui autem habebat, non abstulisse. cocus uero cognita malitia ipsorum, ait, sed & si me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

DVo quidam inter se inimici, in eadem naui nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars nauigii prius obruenda esset, cumque ille prora dixisset, sed mihi non erit graue ait mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem. Affabulatio.
Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

σιν τοῦ παιδὸς κατέσκαψαν. καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον. ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης, καὶ κύνες.

(ἀ)
Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀποληφθεὶς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας. τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐθοινήσατο. οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ, καὶ ὄρνις.

(γ)
Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κυνόδηκτος.

(δ)
Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιῄει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη. ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγειρος.

(δ)
Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον. ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ' ἐπιορκούμενον θεὸν οὔκουν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

(τ)
Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον. ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρῴρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τοῦ δὲ τὴν πρῷραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρὸν εἶπεν ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

Αἴλουρος, καὶ μύες.

Ν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων, αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα.
ε καὶ καθένα ἕκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. οἱ δὲ, καθ᾿ ἑκάστην ἑαυ-
τοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω
κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμέ-
νου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κα-
τιόντων, ἔγνω δι᾿ ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπό
πατάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι.
τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ,
οὐ προσελεύσομαί σοι. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας
πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ, καὶ πίθηκος.

Ν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων ὀρχησάμενος πίθηκος, καὶ εὐδοκιμή-
ε σας, βασιλεὺς ὑπ᾿ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ᾿ αὐτῷ φθονήσα-
σα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦ-
θα ἤγαγεν, ὡς εὗροι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσα-
σθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὐτρέπετο αὐτὸν ὡς
ἅτε δὴ βασιλέα τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ᾿ ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ
συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν ἀλώπεκα.
ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύ-
σεις; Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυστυχή-
μασι περιπίπτουσι.

Θύννος, καὶ δελφίν.

Υννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπει-
θ δὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκ πε-
σὼν εἴς τινα νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνε-
ξώκειλεν. ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφῖνα ἑωρακὼς,
εἶπεν. οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου,
σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων
αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

Ἰατρὸς, καὶ νοσῶν.

Ατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς
ι τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ
κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις
ἔφη. βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν. ἀλλὰ τότε
παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν,

Ἰξευτὴς, καὶ ἔχις.

Ξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ
ι κίχλαν ἐφ᾿ ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλή-
λοις ἐπὶ μῆκος συνάψας ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος
ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ᾿
ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε. δύστηνος

Felis, & mures. 32

IN domo quadā cum multi essent mures, felis hoc cognito iuit eo, ac eorum singulos captos deuorabat. at illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se, ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. sed felis non amplius muribus descendentibus, decreuit p astutiam eos fallens euocare. cæteꝝ conscēso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. ex muribus autē qdā aclinatus, uiso'q; eo inqt heus tu, & si saccul⁹ fieres, non te adibo. Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes, & Simius.

IN concilio quondā irrationaliū aialiū saltauit Simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uidit, Simium secum illuc duxit, q̄ inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret, atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. at ille inconsyderate profectus, & captus a casse, q̄ decepisset, accusabat uulpem. illa autem ei, o Simie talem tu habens dementiam brutis dominaberis? Affabulatio.

Fabula significat, eos q actiones aliquas inconsulte aggrediunt, in ĩfortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. cum capiendus foret, inscius ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. ab eodem uero impetu & Delphin cū eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, cū agentē aīam delphinū uidisset, ait, nō amplius mihi mors molesta est, cū eū uideā, q mihi cā fuit ipsius, una mecum perire. Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines, si eos, qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Medicus, & ægrotans.

MEdicus ægrotum curabat, ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, homo hic si uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, nō interiisset. qdā autē ex iis, qui aderāt rn̄dendo ait, optime, non oportebat te hæc nūc dicere, cū nulla utilitas est, sed tūc admonere, cum his uti poterat. Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia

Auceps, & Vipera.

AVceps uisco accepto, & arundinibus, aucupatū egressus ē, uiso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem coniunctis, sursum, eum comprehensurus, suspiciebat. cæterum ignarus uiperā dormientē conculcauit. hæc uero irata momordit ipsum. ille iam agens animam dicebat, me mi-

ferum alium enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

De Fibro.

Fiber animal est quadrupes in Stagnis plerunq; degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscisa sua pudenda proiicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum agere respectum pecuniarum.

Canis, & Cocus.

Canis irrumpens in culinam, & Coco occupato, corde arrepto fugit. at cocus conuersus ut uidit ipsum fugientem, ait, heus tu scito ubi ubi tu fueris, me te obseruaturum. non. n. mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe mala hominibus documenta esse.

Canis, & Lupus.

Canis ante stabulũ quoddã dormiebat, cũ Lupus irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret. nunc enim inquit tenuis sum, & macilẽtus, si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus, abiuit. post aliquot dies reuersus, inuenit supi⁹ sup domicilio canẽ dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis, & Canis, o lupe, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati salui facti fuerint, cauere ab ea quandiu uixerint.

Canis, & Gallus.

Canis, & Gallus inita societate iter faciebant, uespera autem supueniente Gallus conscensa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatæ. cum Gallus, ut assolet, noctu cantasset, uulpes, ut audiuit, accurrit, & stans inferius, ut ad se descenderet, rogabat, qđ cupet cõmẽdabile adeo cantu animal complecti. cũ autem is dixisset, ut ianitorẽ prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet, & illa quærente, ut ipsum uocaret, canis statim prosiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines inimicos insultantes, ad fortiores astu mittere.

Leo, & Rana.

Leo audita aliquando Rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnũ aliquod animal esse, parũper aũt expectãdo, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

ἐπῶ. ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθη εἰς θάνατον. 33

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

Κάστωρ.

Κάστωρ, ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον. οὗ τὰ
ο αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων
διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων, καὶ μάγειρος.

ύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδί-
κ αν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύ-
γοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπου περ ἂν ἧς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Κύων, καὶ λύκος.

ύων πρὸ ἐπαύλεως τινὸς ἐκάθευδε. λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶ-
κ μα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν
γάρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους. κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι. καὶ σοὶ ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα. καὶ στὰς κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

Κύων, καὶ ἀλεκτρυών.

ύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. ἑσπέρας δὲ κατα-
κ λαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβάς. ὁ δὲ κύων,
πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου. ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ, εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάραξεν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς, ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων, καὶ βάτραχος.

έων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν,
λ οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσελ-
θόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

Λέων, καὶ ὄνος, ἀλώπηξ.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς
λ ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ
διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξα-
σθαι τούτοις προὔτρεπε. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ
ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ
βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὦ βελτίστη διαιρεῖν οὕτως
ἐδίδαξεν. ἡ δ' εἶπεν, ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυ-
στυχήματα.

Λέων, καὶ ἄρκτος.

Εων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βουνεύρῳ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχον-
λ το. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκο-
τοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιιοῦσα, πε-
πτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸν βούνευρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτον διὰ μέσου
ἀμφοῖν διαδραμοῦσα καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν
αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμο-
χθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Μάντις.

Αντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης καὶ ἀ-
μ παγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι
εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δρο-
μαῖος ᾔει. τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγ-
ματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν
αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ, καὶ περιστερά.

Υρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος
μ ἀπεπνίγετο. περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦ-
σα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν. ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξευ-
τὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς, ἐπὶ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν
ᾔει. τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ, ἀλγήσας,
τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια.

Υκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν δὲ ἔ-
ν γνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, κατέθηκεν
εἰς τὸ μέσον. ἡ δὲ βάτος, ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν. ἡ δὲ αἴθυια τρίτη,
χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς πε-
ριτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου
τοίνυν ἡ μὲν αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ
ἡ θάλαττα. ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνε-
ται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ἡ δὲ βάτος, τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπι-
λαμβάνεται,

Fabula significat non oportere ante q̃ uideas, uoce sola perturbari. 34

Leo, & Asinus, & Vulpes.

LEo, & Asinus, & Vulpes, inita societate egressi sunt ad uenandum. multa igitur præda capta, iussit Leo Asino, ut diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. & Leo iratus, Asinum deuorauit. Inde Vulpi, ut diuideret, iussit. illa uero in uná partem omnibus cõgestis, sibi minimum quiddam reliquit. tum Leo ipsi, quis te o optima diuidere sic docuit? ea inquit, Asini calamitas. Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia. Leo, & Vrsus.

LEo, & Vrsus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. grauiter igitur a se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiá uertigine corriperentur, defatigati iacebant. Vlpes át circũcirca eũdo, ubi ꝓstratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentem, hunc per utrosq; percurrendo, rapuit, fugiens'q; abiuit. at illi uidebant quidem ĩpsam, sed quia non poterant surgere, nos miseros dicebant. qa Vulpi laborauimus. Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus, alios lucrari.

Vates.

VAtes in foro sedens disserebat, cũ át supuenisset qdá derepẽte, & nuntiasset, q; domus ipsius & fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus, ablata omnia, exiluit suspirando, & currendo ibat. at cũ quidam uidisset ipsum currentem, heus tu inqt, q alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum suam uitam praue gubernant, quæ nihil ad se attinent, præscire conantur.

Formica, & Columba.

FOrmica sitiens descendit in fontem, ac tracta a fluxu, suffocabatur. Columba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedendo formica, euasit. auceps auté qdá post hoc calamis cõpositis ad columbá cõprehendédũ ĩbat. hoc autem uiso, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & columba fugeret autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespetilio, & rubus, & Mergus.

VEspertilio, & Rubus, & Mergus inita societate mercatoriá decreuerunt uitam agere. Itaq; Vespertilio argentum mutuata, ꝓiecit in medium, rubus uestem secum accepit, Mergus tertius, æs. & nauigauerũt. tempestate autem uehementi oborta, & naui euersa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. ex illo igitur mergus litoribus semper assidet, num quopiam æs eiiciat mare. Vespertilio uero creditores timens, interdiu non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæ-

ret,ſicubi ſuam cognoſcat quærendo. Affabulatio.
Fabula ſignificat,in ea,quibus incumbimus,in poſterum recidere.

Aegrotus,& Medicus.

AEgrotus quidã a medico rogatus,quomodo ualuiſſet, plus ait q̃ oporteret ſudaſſe.ille aũt bonũ ait hoc eſſe. ſecũdo uero ab ipſo iterum rogat⁹,quomodo habuiſſet.horrore correptũ ait ualde cõcuſſum fuiſſe.ille & hoc bonũ eſſe ait. Tertio rogatus quomodo ualuiſſet,ait in intercutem incidiſſe.ille & hoc rurſus bonum ait eſſe. inde ex domeſticis quodam ipſum rogante,ut habes,ego ait heus tu ex bonis occidor Affabulatio.
Fubula ſignificat maxime ex hominibus odio haberi, qui ĩ grãm ſẽper loqui ſtudent.

Lignator,& Mercurius.

LIgnator quidam apud fluuium ſuam amiſit ſecurim, inops igitur conſilii iuxta ripã ſedẽdo plorabat.Mercurius ãt intellecta cauſa,& miſeratus hominem,urinatus in fluuium,aureã ſuſtulit ſecurim,& an hæc eſſet,quã perdiderat,rogauit,illo nõ eã ẽe dicente,iterum urinatus,argenteã ſuſtulit,illo neq; hanc eſſe ſuam dicente,Tertio urinatus,illam ipſam ſuſtulit,illo hanc uere eſſe deperditam dicente,Mercurius probata ipſius æquitate,omnes ei donauit.ille profectus omnia ſociis, quæ acciderant,narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuium profectus,& ſuam ſecurim conſulto demiſit in profluentum,& plorans ſedebat.apparuit igitur Mercuri⁹ & illi,& cauſa ĩtellecta plorat⁹, urinat⁹ ſimiliter aureã ſecuri extulit, & rogauit an hãc amiſiſſet,illo lætabundo & uere hæc eſt dicente. peroſus deus tantam impudentiã,non ſolũ illã detinuit, ſed ne ꝓpriã qdẽ reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,quantum iuſtis deus auxiliatur,tantum iniuſtis eſſe contrarium.

Aſinus,& hortulanus.

ASinus ſeruiens olitori, quoniam parum comedebat,plurimũ laborabat,precatus eſt Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino, cum Iupiter exoratus,iuſſiſſet ipſum figulo uendi,iterum iniquiore animo perferebat,q̃ prius onera, & cœnum,& tegulas ferre. Rurſus igitur,ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus eſt.peiorem itaq; prioribus herum nactus,uidens quæ ab eo fierent,ſuſpirando ait,hei mihi miſero melius erat mihi apud priores heros manere.hic enim ut uideo,& pellem meam operabitur. Affabulatio.
Fabula ſignificat tunc maxime priores dominos a famulis expeti, cum de ſecundis periculum fecerint.

Auceps,& Caſſita.

AVceps auibus ſtruxerat laqueos,Alauda uero hunc ꝓcul uidens rogauit,quid nã operaret̃,eo urbẽ condere dicente,deinde procul regreſſõ,& abſcondito,Galerita uiri

35

λαμβάνεται, εἴπου τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐσύστερον περιπίπτομεν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρός.

Οσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετηρήθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχοι, φρίκῃ συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου αὖθις ὅπως διεγένετο. εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος ὅπως ἔχοι, ἐγὼ εἶπεν ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν, τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

Ξυλευόμενος, καὶ ἑρμῆς.

Υλευόμενός τις παρά τῳ ποταμῷ, τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν. καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ, μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ, μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τοῦ δὲ, τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάσας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ, παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν. καὶ ἤρετο εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ, σὺν ἡδονῇ, ναὶ ἀληθῶς ἥδ' ἐστὶ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

Ὄνος, καὶ κηπωρός.

Νος ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ διῒ, ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμποληθῆναι δεσπότῃ. τοῦ δὲ διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον, ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ. βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. οὗτος γὰρ ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας. κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόῤῥωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο τί ἄρα ἐργάζοιτο. τοῦ δὲ, πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς

λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν. ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις τοὺς ἐνοικοῦντας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

Οδοιπόρος.

ὁ

Δοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τί, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ ἑρμῇ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ ἑρμῆ τὴν εὐχήν. τοῦ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς, πρὸς σὲ διανέμημαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

Παῖς, καὶ μήτηρ.

π

Αῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί. τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπαυτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης. ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν. αὕτη γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ᾽ ἀρχὰς κολαζομένων, ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν, καὶ θάλασσα.

ϖ

Οιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηῒ διεσώθη. μετὰ δ᾽ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα, τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε. φοινίκων αὖθις ὡς ἔοικεν ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Ροιὰ, καὶ μηλέα.

ῥ

Οιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. πολλῶν δ᾽ ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα εἶπεν ὦ φίλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

Ασπάλαξ.

ὁ

Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκαμινέαν μῆτερ ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησι, λιβανοῦ ὀσμῆς πεπλήρωμαι. κἀκ τρίτου πάλιν, χαλκῆς φησι ψηφῖδος κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν. ὦ τέκνον. ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Επιμύθιον.

uerbis credendo, accesſit ad caſſem, & capta eſt. at aucupe accurrente, illa dixit, heus tu, ſi talem urbem condis, non multos inuenies incolentes. Affabulatio.

Fabula ſignificat, tunc maxime domos & urbes deſolari, cum præfecti moleſti fuerint.

Viator.

VIator multa confecta uia, orauit, ſiquid inuenerit, dimidium Mercurio dedicaturũ. nactus igitur peram cariotarum, & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. ſed cariotarum oſſa, & amygdalarũ cortices ſuper altari quodã impoſuit, locutus habes o Mercuri uotum. nam r ei inuẽtæ exteriora & interiora tecũ partior. Affabulatio.

Fabula aduerſus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & Mater.

PVer ex literario ludo condiſcipuli librum furatus, tulit matri, cum ea uero non corripuiſſet, ſed potius amplexata fuiſſet, ꝓuectus ætate cœpit & maiora furari. in ipſo autem furto aliquando deprehenſus, ducebatur recta ad mortem. at ſequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. quæ cum illico ori filii ſe admouiſſet, ille aurem dentibus demorſam abſcidit. matre autem, & aliis accuſantibus, quia non ſolũ furatus ſit, ſed & in matrem impius eſſet, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit cauſa. ſi enim cũ librum furatus fui, me corripuiſſet, non ad hæc uſq; procedendo, nunc ducerer ad mortem. Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorũ, quæ nõ in princiqio puniuntur, in maius augeri mala.

Paſtor, & Mare.

PAſtor in maritimo loco armentum paſcens uiſo tranquillo mari, deſyderauit nauigare ad mercaturam, uenditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, ſoluit. tempeſtate uero uehementi facta, & naui in periculo ut ſubmergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua naui euaſit inculumis. poſt uero dies nõ paucos tranſeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranqnillum) quietẽ admirante, ſuſcepto ſermone, hic ait, cariotas iterũ ut uidetur deſyderat, & propterea uidetur quietum. Affabulatio.

Fubula ſignificat calamitates hominibus documento eſſe.

Punica, & Malus.

PVnica, & malus de pulchritudine contendebãt. multis contẽtionibus interim factis, rubus ex proxima ſepe audiens deſinamus ait o Amice aliquando pugnare. Affabulatio.

Fabula ſignificat in præſtantiorum ſeditionibus, uiliſsimos quoq; conari eſſe aliquos.

Talpa.

TAlpa cæcum animal eſt. dixit igitur aliquando matri, morũ mater uideo, deinde rurſus ait, thuris odore plena ſum. & tertio iterum, ærei inquit lapilli fragorem audio, Mater uero reſpondendo ait, o filia ut iam percipio, non ſolum uiſu priuata es, ſed & auditu, & olfactu. Affabulatio.

Fabula significat, non nullos iactabundos, impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ, & perdices.

VEspæ, & perdices sitibundæ ad agricolam iuerunt ab eo petentes bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam redditurum, perdices fodere uineas, uespæ circum circa eundo aculeis arcere fures, at agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittendo, omnia faciunt, melius igitur est illis dare, quam uobis. Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittunt quidem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo, & Monedula.

AVibus creaturis regem, Pauo, orabat ut se ob pulchritudinẽ eligerẽt. eligẽtibus ãt eũ oĩbus, monedula suscepto sermõe ait. sed si te regnãte, aquila nos perseq aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres? Affabulatio.

Fabula significat, principes nõ mõ propter pulchritudinem, sed & fortitudinẽ, & prudentiam eligi oportere.

Singularis animal, & Vulpes.

SIngularis agrestis super quadã sidens arbore dentes acuebat. uulpe rogante causam, quare nulla præposita necessitate dentes acueret, ait. nõ ab re hoc facio. nã si me periculũ inuaserit, minĩe aũt me tunc acuendis dentibus occupatum ẽe oportebit, sed potius paratis uti. Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præparatum esse oportere.

Casita.

Casita laqueo capta plorans dicebat, hei mihi miseræ, & infelici uolucri. Non aurũ surripui cuiusquã, nõ argentũ, nõ aliud quicquam prætiosum. Granum autẽ tritici paruum mortis mihi cã fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, mugnum subeunt periculum.

Hinnulus.

HInnulus aliquando ceruo ait, Pater tu & maior, & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur sic eos times? & ille ridens ait, uera quidem hæc inquis fili. unũ uero scio, ꝙ cũ canis latratũ audiuero, statim ad fugam nescio quomodo efferor. Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores, & Ranæ.

LEpores aliquando in unum profecti, suam ipsorum deplorabãt uitã, qđ foret periculis obnoxia, & timoris plẽa, ꝙ & ab hominibus, & canibus, & aquilis, & aliis multis consumantur. melius itaq; ẽe mori semel, q̃ toto uitæ tpe timeř. hoc igř firmato, ĩpetũ fecerũt simul in paludem, quasi in eam insulturi, & suffocandi. sed cum ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto, illico in hanc insiluissent, ex leporibus quidam prudentior esse uisus aliis

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα καταπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες, καὶ πέρδικες.

σ Φῆκες καὶ πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν. οἱ μὲν πέρδικες, σκάψειν τὰς ἀμπέλους. οἱ δὲ σφῆκες κύκλῳ περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε εἰσὶ δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐκείνοις δοῦναι, ἢ ὑμῖν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς, καὶ κολοιός.

τ Ων ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ κάλλος χειροτονεῖν. αἱρουμένων δὲ τοῦτο πάντων, κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη· ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς, καὶ ἀλώπηξ.

μ Ονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δὲ ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ. εἰ γάρ με κίνδυνος περισταίη, οὐκ ἄν με τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖσι χρῆσθαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

κ Ορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυστήνῳ πτηνῷ. οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινός. οὐκ ἄργυρον. οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων. κόκκος δὲ σίτου μικρὸς, τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

ν Εβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε· πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. τί δήποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῇ. κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν· ἀληθῆ μὲν ταῦτα φὴς τέκνον. ἓν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς, οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

Λαγωοὶ, καὶ βάτραχοι.

ο Ι λαγωοί ποτε συνελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην πηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων,

ἔφη· σῆτε ἑταῖροι. μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη ὡς ὁρᾶτε καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἔστι ζῶα δειλότερα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται. Ὄνος, καὶ ἵππος.

ὄ Νος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύρων ἅλις ἔχων. καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν ἵππον πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο, ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

φ Ιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν. καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δ' ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθών, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδών, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδών, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μή, οὕτως εἶπεν ὦ οὗτος ἀθύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές. καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

Χῆνες, καὶ γέρανοι.

χ Ηνες καὶ γέρανοι ἐν ταὐτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν. οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι. Χελώνη, καὶ ἀετός.

χ Ελώνη ἀετοῦ ἐδέετο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δέ, παραινοῦντος πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκών, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δέ, κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν. Ψύλλα.

ψ Ύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δέ, τὸν ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δέ, ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλλομένης, στενάξας εἶπεν. ὦ ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλης οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ἔλαφος.

ἔ Λαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγέτας ἔχουσα, τὸν δὲ λιπὸν, πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τούτου στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ' ἑαυτὴν ὀλο-

φύρετο

ait sistite o socii, nulla re graui uos ipsos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia sunt animalia timidiora. Affabulatio. 38

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus

ASinus equũ beatũ putabat q̃ abundãter nutriret, & accurate, cũ ipse neq; palearũ satis haberet, præsertim q̃ defatigatus. cũ ãt tẽpus instituit belli, & miles armatum ascendit equum huc, illuc ipsum impellendo, cæterum & in medios hostes insiluit, & equus uulneratus iacebat. his uisis asinus equum mutata sententia miserum existimabat. Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes, & diuites imitari, sed in illos inuidia, & periculo consyderatis, paupertatem amare.

Auarus.

AVarus quidam cum omnia sua bona uendidisset, & auream glebam fecisset, in loco quodam infodit, una defosso illic & animo suo, & mente, atq; quotidie eundo, ipsam uidebat. id autem ex operis quædam obseruando cognouit, & refossam glebam abstulit. post hæc & ille profectus, & uacuum locum uidens, lugere cœpit, & capillos euellere. hunc cũ quidã uidisset sic plorantẽ, & causam audiuisset, ne sic ait o tu tristare. neq; enim habens aurum, habebas. lapidẽ igitur pro auro acceptũ reconde, & puta tibi aurũ ẽe. eũdem enim tibi usum præstabit. nam, ut uideo, neq; cum aurum erat, utebare. Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possesionem, nisi usus adfuerit.

Anseres, & Grues.

ANseres, & Grues in eodem prato pascebantur. uenatoribus ãt uisis, grues, quod essent leues, statim euolauerunt, anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt. Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites aũt seruire captos.

Testudo, & Aquila.

TEstudo orabat aquilam, ut se uolare doceret. ea ãt admonente p̃cul hoc a natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. accepit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit, hæc autem in petras cecidit, & contrita est. Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in cõtentionibus prudentioribus nõ audiuerint, se ipsos læsisse.

Pulex.

PVlex aliquando saltans, uiri pedi inhæsit, hic autem Herculem in auxilium inuocabat. at hic cum illinc rursus saltasset, suspirãdo ait, o Hercules, si cõtra pulicẽ nõ auxiliatus es, quomõ cõtra maiores aduersarios adiuuabis? Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis Deum rogare, sed in necessariis.

Cerua.

CErua altero obcæcata oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. præternauigãtes aũt qdã, & hoc cõiectãtes, ipsam sagittarũt. hæc ãt seipam lu-

gebat,qđ unde timuerat,nihil passa foret,qđ nõ putabat malũ illaturũ, ab eo proditam. Affabulatio.

Fabula significat,sæpe quæ nobis noxia uidentur,utilia fieri. quæ uero utilia,noxia.

Cerua,& Leo.

CErua uenatores fugiẽs in speluncã ingressa est,ĩ Leonẽ ãt ibi cũ ĩcidisset,ab eo cõprehensa est.moriẽs ãt dicebat.hei mihi ꝙ hoĩes fugiens,in ferarum immitissimum incidi. Affabulatio.

Fabula significat,multos homines dum parua fugiunt pericula,in magna incurrere.

Cerua,& Vitis.

CErua uenatores fugiẽs,sub uite delituit.cum præteriissent ãt parũper illi,cerua prorsus iam latere arbitrata,uitis folia pasci incepit.illis uero agitatis,uenatores conuersi,& quod erat uerum arbitrati,animal aliquod sub foliis occultari. sagittis confecerunt ceruã.hæc aũt moriẽs talia dicebat,iusta passa sum, non enim offendere oportebat,quæ me seruarat, Affabulatio.

Fabula significat,qui iniuria benefactores afficiunt,a Deo puniri.

Asinus,& Leo.

CVm Asino Gallus aliquãdo pascebat.Leonẽ aũt aggresso asinũ, gallus exclamauit,& leo(aiunt enim hunc galli uocem timere)fugit.at asinus ratus propter se fugere aggressus est statim leonẽ, ut uero ꝓcul hũc persecutus est,quo nõ amplius galli ꝑueniebat uox,cõuersus leo deuorauit.hic uero moriẽs clamabat,me miserũ,& dementem.ex pugnacibus enim non natus parentibus, cuius gratia in aciem irrui? Affabulatio.

Fabula significat,plerosq; hoĩes,inimicos,q se de industria humiliarũt, aggredi,atq; ita ab illis occidi.

Olitor,& Canis.

OLitoris canis in puteum decidit,olitor autem ipsum illinc extracturus,descendit & ipse in puteum.ratus autem canis accessisse ut se inferius magis obrueret,olitorem uersus momordit.hic ãt cũ dolore reuersus,iusta inquit patior.nã cur unq̃ sui interfectorem seruare studui? Affabulatio.

Fabula in iniustos,& ingratos.

Sus,& canis.

SVs,& canis mutuo conuitiabantur.& sus iurabat per Venerẽ proculdubio dentibus discissurum canẽ.canis uero ad hæc dissimulanter dixit.bene per Venerem nobis iuras.significas enim ab ipsa uehementer amari,quæ impuras tuas carnes degustantẽ,nullo pacto in sacellũ admittit.& sus pp hoc igĩ magis ꝓfert dea amare me.nam occidentẽ,aut alio quouis modo lædentẽ oĩno auersatur.tu tamen male oles & uiua,& mortua.

Affabulatio.

Fubula significat,prudentes oratores,quæ ab inimicis obiiciuntur,artificiose in laudem conuertere.

φύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ' οὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ελαφος, καὶ λέων.

λαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ἐς ἄντρον εἰσέδυ. λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχοῦ-
ε σα, ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη. θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύ-
γουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ελαφος, καὶ ἄμπελος.

λαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπὸ ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀ-
ε λίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέ-
λου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέν-
τες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθὲς νομίσαντες τὸ ζῶον ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια πέπονθα. οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

Ονος, καὶ λέων.

νῳ ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ
ο ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φω-
νὴν φοβεῖσθαι, ἔφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέ-
δραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δέ, θνήσκων ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται. καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρός, καὶ κύων.

Ηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν
κ ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς
κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. ὁ δέ, μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά φησι πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος, πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

Υς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. καὶ ἡ μὲν σῦς, ὤμνυε κατὰ τῆς
σ Ἀφροδίτης ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναρρήξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦ-
τα εἰρωνικῶς εἶπε. καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι. ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδόλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

Ὗς, καὶ κύων.

ῦ Σ, καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὄφις, καὶ καρκίνος.

ὄ Φις καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ, οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν. οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν, καὶ λύκος.

ϖ Οιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήνθη, εἴποτε λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν γὰρ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο. ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ, χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Λέων, καὶ λύκος.

λ Εων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ. καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα. τοῦ δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ λύκου κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν. οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστην μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει

Γυνή.

γ Υνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. ἐκείνου δὲ φήσαντος τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων, ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν ἀλλὰ πιεῖν ὦ βέλτιστε μᾶλλον προσένεγκε.

40

Sus,& canis.

SVs,& canis de fœcūditate certabāt,dixit aūt canis fœcūda ēe maxime pedestrium omnium.& sus occurrēs ad hæc inquit,sed cū hæc dicis,scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat non in celeritate res,sed in perfectione iudicari.

Serpens,& Cancer.

SErpens una cum Cancro uiuebat,inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus,ut & ille mutaret admonebat astutiam.hic autem minime obediebat.cum obseruasset igit cancer ipm dormientē,& pro uiribus cōpresisset,occidit.at serpente post mortem extenso,ille ait,sic oportebat ante hac rectum,& simplicem esse.neq; enim hanc pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat,qui cum dolo amicos adeunt,ipsos offendi potius.

Pastor,& Lupus.

PAstor nuper natum lupi catulū reperit,ac sustulit,unaq; cū canibus nutriuit.at cum adoleuisset,siquādo lupus ouem rapuisset,cū canibus & ipse persequebatur.cū canes uero aliquando non possent assequi lupum,atque ideo reuerterentur,ille sequebatur,ut cum ipsum assecutus esset,ut lupus particeps foret uenationis.inde redibat. sin āt lupus extra non rapuisset ouem,ipse clam occidens,unā cū canibus comedebat,donec pastor cum coniectasset,& intellexisset rē,de arbore ipm suspendit,& occidit

Affabulatio.

Fabula significat,naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo,& Lupus.

LEo cum consenuisset,ægrotabat iacens in antro,accesserant āt uisitatura regem præter uulpem,cætera animalia.lupus igitur capta occasine accusabat apud Leonem uulpem quasi nihili facientem suum omnium dominum,& propterea neq; ad uisitationem profectam.interim affuit & uulpes,& ultima audiuit lupi uerba.Leo igitur contra eam infremuit,sed defensionis tpe petito,& qs inquit eorum,q conuenerunt tantū ꝓfuit,quantū ego,quæ in omnē partē circuiui,& medicamentū pro te a medico q̄siui,& didici.cum autem leo statim ut medicamentū diceret,iperasset,illa iquit,si lupo uiuente excoriato,ipsius callidam pellem indueris.& lupo iacente,uulpes ridens ait,sic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere,sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat,eum,qui quotidie machinatur,in se ipsum laqueū uertere.

Mulier.

MVlier quædā uirum ebriū habebat.ipsum aūt a morbo liberatura,tale qd cōmenta est.aggrauatū.n.ipm ab ebrietate cū obseruasset,& mortui instar insensatum,in humeros eleuatum in sepulcrhetum allatum deposuit,& abiuit.cum uero ipsum iam sobrium esse coniectata est,profecta ianuam pulsauit sepulchreti,ille autem cū diceret,quis est,qui pulsat ianuam? uxor respondit,mortuis cibaria ferens ego adsum.& ille,nō mihi comesse,sed bibere o optime potius af-

ſer, triſtificas enim me, cũ cibi, non potus meminiſti. hæc ãt pectus plã-
gendo, hei mihi miseræ inquit, nam neq; aſtu profui. tu enim uir non
ſolũ non emẽdatus es, ſed peior quoq; te ipſo euaſiſti. ĩ habitũ tibi dedu
ctus eſt morbus. Affabulatio.
Fabula ſignificat nõ oportere ĩ malis actibus ĩmorari. nã & noléte quã
doque hominem conſuetudo inuadit. Cycnus.
VIr diues anſerem'q; ſimul, & cycnum nutriebat nõ ad eadem ta-
men, ſed alterũ cãtus, alterũ mẽſæ gratia. cũ ãt oporteret anſerẽ
pati ea quorũ cauſa nutriebat, nox erat, ac diſcernere tẽpus nõ permiſit
utrunq;. cycnus aũt ꝓ anſere abductus, cãtat cantũ quendã, mortis exor-
dium, & cantu ſignificat naturam, mortẽ uero effugit ſuauitate canẽdi.
Affabulatio.
Fabula ſignificat, ſæpe Muſicen differre mortem.
Aethiops.
AEthiopem quidam emit, talem ei colorẽ ineſſe ratus negligẽtia
eius, qui prius habuit. ac aſſumpto in domum, omnes ei adhi-
buit abſterſiones. omnibus lauacris tentauit mũdare, & colorem quidẽ
tranſmutare non potuit, ſed morbum dolor parauit. Affabulatio.
Fabula ſignificat, manere naturas, ut a principio prouenerunt.
Hirundo, & Cornix.
HIrundo, & Cornix de pulchritudine cõtendebant. reſpondẽs aũt
cornix ei dixit. ſed tua pulchritudo uerno tempore flo-
ret, meum uero corpus etiam hyeme durat. Affabulatio.
Fabula ſignificat durationem corporis decore meliorem eſſe.
Butalis.
BVtalis a feneſtra quadam pendebat, ueſpertilio aũt profecta ro-
gauit cauſam, qua re die ſilet, nocte canit. cum autem id ea
non incaſſum hoc facere dixiſſet, nam die canendo olim capta fue-
rat, & propterea ex illo prudens euaſit, ueſpertilio ait, ſed non nũc te ca-
uere oportet, cum nulla utilitas, ſed ante quã capereris. Affabulatio.
Fabula ſignificat in infortuniis inutilem eſſe pœnitentiam.
Cocleæ.
RVſtici filius aſſabat cocleas. cũ aũt audiret eas ſtridẽtes, ait o peſ-
ſimæ aĩantes domibus ueſtris ĩcenſis uos canitis? Affabulatio.
Fabula ſignificat omne intempeſtiue factum, uituperabile.
Mulier, & Ancillæ.
MVlier uidua operoſa ancillas habens, has ſolebat noctu excita-
re ad opera ad Gallorum cantus. hæ uero aſſidue
defatigatæ labore, uiſum eſt oportere domeſticum occidere gal-
lum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. euenit aũt ipſis hoc fa-
cto, ut in grauiora inciderent mala. nam hera ignorans
gallorum horam, temporius eas excitabat. Affabulatio.
Fabula ſignificat pleriſq; hominibus conſilia eſſe malorum cauſas.
Mulier uenefica.
MVlier uenefica diuinarum irarũ propulſiones promittens, multa
facere perſeuerabat, & lucrũ inde facere. quidam igĩ accuſauerũt

θεικε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ, τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ φησίν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γοῦν αὐτὸς οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

Κύκνος.

α Νὴρ εὔπορων, χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι. τὸν μὲν γοῦν, ᾠδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν. καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾆδει τι μέλος θανάτου προοίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν. τὴν δὲ τελευτὴν, διαφεύγει τῷ μέλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ, τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Αἰθίοψ.

α Ιθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν, ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε. νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

Χελιδὼν, καὶ κορώνη.

χ Ελιδὼν, καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν. ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

Βούταλις.

β Ούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. τῆς δὲ, μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν. ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος. ἀλλὰ πρὶν, ἢ συλληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

Κοχλίαι.

γ Εωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παράκαιρον δρώμενον ἐπονείδιστον.

Γυνὴ, καὶ θεράπαιναι.

γ Υνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις, χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δέσποινα ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

γ Υνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες

αὐτὴν ἀσεβείας, εἷλον. καὶ καταδικασθεῖσαν, ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλῆ.

γ Αλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ, ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

γ Εωργός τις σκάπτων, χρυσίῳ περιέτυχε. καθ' ἑκάστην οὖν, τὴν γῆν ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔστεφε. τῷ δὲ, ἡ τύχη ἐπιστᾶσα, φησίν. ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη. εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τηνικαῦτά με τὴν τύχην μέμψῃ. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Οδοιπόροι.

δ Υο τινὲς κατὰ ταυτὸν ὡδοιπόρουν. καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. μετ' ὀλίγον δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

δ Υο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόῤῥω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ. ὁ δὲ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τούτου τόπου συνηθείας. ἕως οὗ συνέβη ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ὠθῆ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

Μελιττουργός.

ἐ Ις μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε; Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

Αλκυών.

Λκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλατ-

eam impietatis,& conuicerunt,& damnatã ducebant ad mortẽ,uidẽs ãt quidam eam duci,ait tu quæ deorum iras auertere promittebas,quomodo neq; hominum consiliũ mutare potuisti? Affabulatio.
Fabula significat multos magna promittentes,ne parua qdẽ facere posse.

Mustela.

MVstela in officinam ingressa ferrarii,ibi iacentem circumlambebat limã,rasa igitur lingua,sanguis multus ferebatur. hæc ãt lætabatur,rata ex ferro aliquid auferre,donec penitus totam linguam absumpsit. Affabulatio.
Fabula in eos,qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

AGricola quidam fodiendo aurũ reperit.quotidie igitur terrã ut ab ea beneficio affectus coronabat.cui aũt fortuna adstans inqt heus tu,cur terræ mea munera attribuis,quæ ego tibi dedi ditatura te?nam si tempus immutetur,& in alias manus hoc tuum aurum eat,scio te tunc me fortunã accusaturum. Affabulatio.
Fabula significat,oportere benefactorem cognoscere,atq; huic gratiã referre.

Viatores.

DVo quidam una itinerabantur,& cum alter securim reperisset,alter,q nõ iuenit,admõebat ipm,ne diceret iueni,sed iuenim⁹. sed paulo post,cũ aggrederentur ipsos,q securim perdiderant,habẽs ipsam, persequentibus illis,ad eũ,q una itinerabatur,dicebat,periimus,hic ãt ait,perii dic,non periimus. etenim & tunc,cũ securim inuenisti, inueni dixisti,non inuenimus. Affabulatio.
Fabula significat,qui non fuerunt participes felicitatum,neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erant.pascebãtur aũt,altera in profundo,& procul a uia stagno,altera in uia parũ aquæ habens.uerũ,cũ q̃ in stagno,alteram admoneret,ut ad se migraret,ut tutiore cibo frueretur,illa non paruit,dicens firmissima teneri huiusce loci cõsuetudine, quousq; obtigit currũ ꝑtereuntẽ ipsam confringere. Affabulatio.
Fabula significat,homines quoq; praua aggredientes citius mori,quam mutentur in melius.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente fauum abstulit.hic autem reuersus,ut alueolos uidit inanes,stando quod in his erat,perscrutabatur.Apes autem e pastu redeuntes,ut deprehenderunt ipsum,aculeis percutiebãt. pessime'q; tractabãt. hic autem ad eas,o pessimæ animantes,furatũ uestros fauos illæsum dimisistis,me uero satagentem uestri percutitis. Affabulatio.
Fabula significat,sic hominũ quosdã ob ignorantiã inimicos non cauere,amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria semper in mari uitam degens,hanc dicitur,hominum uenationes cauentem,in scopulis mariti-

Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
Nõ enim ex tuis quicq̃, ſed uomis ex alienis.
Affabulatio, Quod oporteat aliena reſtituere, & non murmurare.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βάτου.

Φραγμοὺς ἀλώπηξ ὥσ ὑπερβαίνειν θέλει,
ὀλισθάνουσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
ἔξεσε πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
μέμφου σεαυτήν, μὴ μέ περ κεῖνος φάτο.
Επιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

De Vulpe, & Rubo.

Sepem Vulpes tranſilire ut uoluit,
Lapſa, ac rubo innixa
Percuſſa planta, conuitia dicebat Rubo.
Increpa te ipſam, non me ille ait.
Affabulatio, Aduerſus eos, q ſua tacẽt uitia, & aliena reprehendunt.

Περὶ κώνωπος καὶ ταύρου.

Κώνωψ καθῆστο πρὸς κέρας ταύρου πάλαι,
ὅνπερ κέλευσεν εἴπερ ἐκπτῆναι θέλει,
ἤκουσε δ' ὥσπερ οὐκ ἔγνω καθημένον,
οὕτω δὲ μὴ πτήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.
Επιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφούς· ἢ δυνατούς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

De Culice & tauro.

Culex olim in cornu tauri ſedebat,
Quem dicere iuſſit, an ſe uolare uelit,
Audiuit, quemadmodũ nõ nouerat ſedentẽ,
Ita neq; euolantem ſentiret.
Affabulatio, Aduerſus eos, qui uolũt eſſe docti, potentes ue, aut prudentes, nec ſunt.

Περὶ ἐλάφου, καὶ ἀμπέλου.

Ελαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων.
κυνηγέτουσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.
Επιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας.

De Cerua, & uite.

Ceruam perſequebantur uenatores,
Quæ denſis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.
Affabulatio Aduerſos eos, qui m alefaciunt benefactoribus ſuis.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ὄφιν θέλων τις αὐτ' ὀλέθρου παιδίου,
πλήττειν, πέτραν τ' ἔσχισε, καὶ φιλεῖν θέλει.
ὄφις δέ φησι, πῶς γένοιντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβον, χὤν δ' ἐγὼ πέτρον βλέπω;
Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι, ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

De Serpente, & Agricola.

Serpentem quis pro filii interitu
Percussurus, petrãq; scidit, & amare uolebat.
Sed ait serpens. quomõ fient conuentiones,
Quandiu tu tumbã, hunc ego lapidẽ uideo?
Affabulatio magnas inĩcitias, ẽe irrecõciliabiles

Περὶ παιδὸς, καὶ σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρευε παῖς τις, σκορπίῳ
προὔτεινε χεῖρας· ὃς δὲ, μὴ ψαύσῃς ἔφη·
ὡς εἴγε μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων στένων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.
Ἐπιμύθιον ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.

De Puero, & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus, is autem, ne attigeris ait.
Mam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abiicies.
Affabulatio, Cum malis hominibus conuersa-
ri non oportere.

Περὶ συὸς, καὶ μυός.

Σῦς εἷλκέ τις μυῶν ἔργον ὄντ' ἀσπίδας.
οὓς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεστὸς δακρύων,
ὡς οὐδὲ σῦν δύνασθε κἂν τρέφειν ἕνα.
Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα
παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

De sue, & Mure.

Sus quidam murẽ trahebat ad sedandã esuriẽ
Quos uidentes fabri ferrarii, riserunt.
Mus uero adhuc uiuẽs ait lachrymar; plen⁹,
ne unum quidem potestis pascere suem.
Affabulatio, Aduersus eos, qui suos casus negli
gunt, alienos uero derident.

Περὶ ὄνου, καὶ λεοντῆς.

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
ηὔχει λέων εἶναί τις, αἰπόλους βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
ἐκεῖνον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.
Ἐπιμύθιον· ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ,
τάχιστα λύονται.

Quære reliquũ ĩ medio sequẽtis quaternionis.

mis nidificare. cætetum aliquando paritura, pullos fecit. egressa autem ea ad pabulum, euenit mare a uehementi concitatum uento, eleuari supra nidum, atq; hoc submerso, pullos perdere. hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Piscator.

PIscator in fluuio quodã piscabatur. extẽsis autem retibus, & fluxu comprehenso utrinq;, funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. cum quidã uero ex iis, q circa locũ habitabant, id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret, & claram aquam nõ sineret bibere, & is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatum etiam rectores tunc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

MOris cũ esset nauigãtibus melitẽses catulos, & simios adducere in solamen nauigationis. quidam habebat secum & simium. cum autem peruenissent ad Sunium atticæ promontorium, tempestatem uehementem fieri contigit. naui autem euersa, & omnibus natantibus, natabat & simius. Delphis quis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus digressus leuabat ad terram perferens. ut uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium an genere esset atheniensis. cum autem hic diceret & claris hic esse parentibus, rogauit, an & piræum sciret. ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & ualde amicũ esse ei, & familiarẽ, & delphis tãto mendacio indignatus submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolãtes comedebãt. implicitis autem eaꝝ pedibus euolare nõ poterant. cũ uero suffocarent, dicebant. Miseræ nos. quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius, & Statuarius.

MErcurius scire uolens quanti apud homines esset, iuit in Statuarii, transformatus in hominem, & uisa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. hic autem cum dixisset drachma, risit, & quanti Iunonis ait, cum dixisset, pluris, uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuntius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. statuarius uero ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est pretii.

τίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν, τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δὲ, ἐπανελθοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε. δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον. ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Αλιεύς.

ἁ λιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν. ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς, ἀπεκρίνατο. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ, τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

Πίθηκος, καὶ δελφίς.

ἔ θους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις, εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σούνιον τὸ τῆς ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν ἀθηναῖος. τοῦ δὲ, εἰπόντος καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. καὶ ὁ δελφὶς τῷ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Μυῖαι.

ἔ Ν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία, πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ερμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

ἑ Ρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ. καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ διὸς, ἠρώτα πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται. τοῦ δὲ, εἰπόντος δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς ἥρας ἔφη. εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῷος, πολὺ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλους ὄντα τιμῇ.

Ἑρμῆς, καὶ τειρεσίας.

ε ρμῆς βουλόμενος τὴν τηρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής ἐστι γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ. καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀπελθείσης τῷ τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος. καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δ' ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δέ, φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς, ὑποτυχὼν εἶπεν. ἀλλ' αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις, πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κύνες.

ε χων τίς δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴγε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Ἀνήρ, καὶ γυνή.

ε χων τίς γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαμένης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη. ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Ἔριφος, καὶ λύκος.

ε ριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῇ ἐρίφῳ φησί. δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

Καρκίνος, καὶ ἀλώπηξ.

κ αρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα συνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλ-

Mercurius, & Tiresias.

MErcurius uolẽs Tiresiæ uaticiniũ an uerũ ẽet, cognoscere, furat⁹ ipsius boues ex rure uenit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum diuertit. boum autem amissione renuntiata Tirisiæ, ille assumpto Mercurio exiuit augurium aliquod de fure consyderaturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam a sinistris ad dextra uolantem dixit, hic non ad se id esse cum dixisset, secundo cornicẽ super arbore quadã sedentem uidit, & modo supi⁹ aspiciẽtẽ, modo ad terram declinatam, & uati refert. & is re cognita ait, sed hæc cornix iurat & cœlum, & terram, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidã duos canes, alterũ uenari docuit, alterum domum seruare. Cæterũ siqñ uenaticus caperet aliquid, & domituus particeps una cum eo erat cœnæ. ægre ferente autem uenatico, & illi obiiciente, ꝙ ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, nõ me, sed herum rephẽde, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse. Affabulatio. Fabula significat adolescẽtes, qui nihil sciunt, haud esse rephẽdẽdos, cũ eos parentes sic educauerint.

Maritus, & uxor.

Habens quidã uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeret, quapp cum ratiõabili prætextu ad suum ipsam misit patrem, paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset, hæc uero cum dixisset, bubulci, & pastores me suspectabant, ad eam ait, sed o uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem redeunt, qd sperare oportet in iis, qbus cum tota cõuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hedus, & lupus.

HEdus derelictus a grege, persequente lupo, conuersus ad eum dixit, o lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. lupo aũt canente tibia, atq; hedo saltante, canes cum audiuissent, lupũ psecuti sũt. hic cõuersus, hedo inqt, merito hæc mihi fiũt, oportebat enim me cocus cum sim, tibicinem non agere. Affabulatio. Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, ꝗ uõ alioꝝ sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer, & Vulpes.

CAncer e mari cum ascendisset, in loco quodam pascebat̃. Vulpes exuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. ille

deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cum sim, terrestris esse uolui. Affabulatio.

Fabula significat homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea, quæ nihil conueniunt, aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharœdus.

Citharœd⁹ rudis ĩ domo calce ĩcrustata familiariter ut solebat canẽs, & cõtra resonãte ĩ se uoce existimabat ualde canor⁹ ẽe. ueꝝ elatus sup hoc, cogitauit & in theatro sese cõmittere oportere. ꝓfect⁹ uõ ad se oñdendũ, cũ male admodũ caneret, lapidib⁹ ipsũ explosũ abegerũt. Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis putant esse aliqui, cum ad resp. se conferunt, nullius pretii esse.

Fures.

Fures in domũ q̃dam ingressi, nihil inuenerunt, nisi gallum, atq; hoc capto, abierunt. hic ab eis occidendus, rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus noctu eos ad opa excitãdo, hi uõ dixerũt, sed pp hoc te tãto magis occidim⁹. illos. n. excitando, furari nos non sinis. Affabulatio.

Fabula significat ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficio. Cornix, & Coruus.

Cornix Coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq; crederetur uti futura prædicens, conspicata uiatores quosdã prætereuntes iuit super arborẽ quandã, stans'q; ualde crocitauit, illis uero ad uocem conuersis, & admiratis re cognita qdã inquit. abeamus he⁹ uos, cornix. n. est, q̃ crocitauit, & augurium non habet. Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines præstantioribus certantes præter q̃, quod non ad æqua perueniunt, risum quoq; debere.

Cornix, & Canis.

Cornix mineruæ sacrificãs, canẽ ĩuitauit ad epulas, ille uõ ad eã dixit, qd frustra sacrificia absumis? dea. n. adeo te odit, ut ex peculari b⁹ quoq; tibi auguriis fidem subtulerit. cui cornix ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi. Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrum nõ uereri inimicos bñficiis ꝓseq.

Coruus, & Serpens.

Coruus cibi ĩdigẽs, ut serpẽtẽ ĩ aprico quodã loco dormiẽtẽ uidit hunc deuolando rapuit. hic cũ se uertisset, atq; momordisset ipsũ, coruus moriturus dixit, me miserum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo. Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesauroꝝ inuentionem de salute periculatur.

Monedula, & columbæ.

Monedula ĩ colũbario quodã columbis uisis bñ nutritis dealbauit sese, iuit'q;, ut & ipsa eodem cibo impertiretur. hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. sed cum aliquando oblita uocem emisisset, tunc eius cognita na

λων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη· ἀλλ᾽ ἔγωγε δίκαια πέπονθα. ὅς θαλάττιος ὢν
χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύ-
ματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχού-
κ σης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς
ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δὲ
ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.
ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί
τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

ΚΛΕΠΤΑΙ.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα. καὶ
κ τοῦτον λαβόντες ἀπῄεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ᾽ αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὥστε αὐ-
αὐτὸν ἀπολύσωσι· λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐ-
τοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν. ἐκεί-
νους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς
ἐστιν εὐεργετήματα.

ΚΟΡΩΝΗ, ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι᾽ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύε-
κ σθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασα-
μένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον. καὶ στᾶσα, με-
γάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων,
ὑποτυχών τις ἔφη· ἀπίωμεν ὦ οὗτοι. κορώνη γάρ ἐστιν, ἥ τις κέκραγε. καὶ οἰωνι-
σμὸν οὐκ ἔχει. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι,
πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

ΚΟΡΩΝΗ, ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Κορώνη ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὴν ἔφη,
κ τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις. ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὥστε καὶ τῶν
συνήθων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτόν, διὰ
τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

ΚΟΡΑΞ, ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ ὄφιν κοιμώμενον,
κ τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ, ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν,
ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε· δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον,
ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.
Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

ΚΟΛΟΙΟΣ, ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευ-
κ κάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμε-
νος. αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσί-
εντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύ-

σιν, ἐξήλασαν παίουσαι. καὶ ὅς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν. ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι. λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Κολοιός.

κ

ολοιόν τις συλλαβὼν καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζονας περιπίπτουσιν.

Ἑρμῆς.

ζ

εὺς ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ. κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος, πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

ζ

εὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε. μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ, τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ. ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

ζ

εὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν. ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος, καὶ πρόβατον.

λ

ύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοι φησὶ δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ, ὑποτυχὸν, ἔφη. ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

tura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata eo cibo rediit ad monedulas rursum, & illæ ob colorem, cum ipsam non nossent, a suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes auaritiá, præter q̃ quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

MOnedulam cum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parũper libertatẽ nacta est, fugit, in suum'q; nidum se cõtulit. circumuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, secum loquebatur, me miseram. quæ apud homines non ferendo seruitutem, incaute me me uita priuaui. Affabulatio.

Fabula significat, nõnunq̃ quosdá, dú se a mediocrib⁹ studét piculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

IVpiter Mercurio iussit, ut artificib⁹ oib⁹ mẽdacii medicamẽtũ miscere, hic, eo trito, & ad mẽsurá facto, æquabiliter singulis miscet. cũ uero solo relicto sutore, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime uero omnium sutores. Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

IVpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. quapp, non habens, unde nam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum iussit, hic uero primum cõtradicebat, q; indigna ferret, uehementius uero eo istãte, ait, Sed ego sane his ingredior pactis, si amor non ingrediatur. sin ingrediatur, ipse exibo quamprimum. ex hoc sane euenit, omnia scorta inuerecunda esse, Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrás, oia aialia accipiebat, sola uero testudine tarde profecta, admirans causam tarditatis, rogauit eam quamobrem ipsa ad cœnam non accesserat, cum hæc dixisset, domus cara, domus optima. Iratus ipsi, damnauit, ut domum baiulans circunferret. Affabulatio.

Fabula significat plerosq; homines eligere parce potius apud se uiuere, q̃ apud alios laute.

Lupus, & Ouis.

LVpus a canib⁹ morsus, & male affect⁹ abiect⁹ iacebat, cibi uero indigens uisa oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. si. n. tu mihi inquit dederis potum, ego cibũ mihi ipsi inueniá, illa re cognita, ait sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum per simulationem insidiantem.

Lepores.

LEpores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxiliũ uulpes, hæ aũt dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus q̃ uos estis, & cum q̃bus bellamini. Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cũ præstantioribus certant, suam salutem contemnere. Formica.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. hic agriculturæ assidue incumbens, nõ erat propriis laboribus cõtẽtus, sed & uicinorũ fructus surripiebat. Iupiter ãt indignatus huius auaritia, trãsmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerum cum mutasset formam, nõ & affectum mutauit. nam usq; nũc arua circũeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit. Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, & si maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio, & Mustela.

VEspertilio ĩ terrã cũ cecidisset, a mustela capta ẽ, & cũ occidẽda foret, pro salute rogabat, hac uero dicente, non posse ipsam dimittere, q̃ natura uolucribus omnibus inimica foret, ait, non auẽ, sed murẽ esse, & sic dimissa est. postremo ãt cũ iterũ cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. hac aũt dicẽte cũctis inimicã esse muribus, hæc ñ mus, sed uespertilio esse dicebat. & rursus dimissa ẽ, atq; ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, consyderãtes eos, qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere. Viatores.

VIatores secũdũ litus quoddã iter faciẽtes, ii uerũt ĩ speculã q̃dã, & illinc conspicati sarmenta procul natantia nauim esse magnam existimarunt, quamobrem expectarunt, tanq̃ appulsura ea esset, cum uero a uento lata sarmenta propius forent, nõ nauim amplius, sed scaphã uidere uidebant. aduectis autẽ illis, cũ sarmẽta esse uidissẽt, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, non nullos hoĩes, qui ex ĩprouiso terribiles esse uidẽt, cum periculum feceris, nullius esse pretii, inueniri.

Asinus syluestris.

ASinus syluestris asino uiso domestico ĩ loco quodã aprico pfectus ad ipsũ, beatũ dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cum uidisset eũ ferentẽ onera, & agasonẽ retro sequẽtẽ, & baculis ipsũ pcutientẽ, ait, ast ego nõ amplius beatũ te existimabo. uideo.n. non sine magnis malis hẽre te felicitatem. Affabulatio.

Fabula significat, ñ esse æmulãda lucra, in q̃bus insũt picula, & miseriæ.

Asini.

ASini olĩ pptérea, q̃d assidue onera ferrẽt, & fatigarẽt, legatos miserunt ad Iouem solutionẽ laborũ petentes. hic ãt oñdere ipsis uolens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatumiri

48

Λαγωοί.

λ Αγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ, ἔφασαν· ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι. Μύρμηξ.

μ ύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν. καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις. ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιιὼν, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερὶς, καὶ γαλῆ.

ν Υκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ, φαμένης μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. τῆς δὲ, εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι. καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω συνέβη δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν. λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν. Ὁδοιπόροι.

ο Δοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν. ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

Ὄνος ἄγριος.

ὀ Νος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ὄνοι.

ὀ Νοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγήσεσθαι

τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ περιιστάμενοι οὐροῦσιν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

Ὄνος, καὶ ἀλώπηξ.

ὄ Νος ἐνδυσάμενος λεοντῆν, περιῄει τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. ἡ δέ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα, πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγώ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

Ὄνος, καὶ βάτραχοι.

ὄ Νος ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δέ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῶν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ. Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴθυμον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

Ὄνος, καὶ κόραξ.

ὄ Νος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἥλατο. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν ἑσταμένου καὶ γελῶντος, λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε καὶ ἔφη· ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσγελῶσιν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

Ὄνος, καὶ ἀλώπηξ.

ὄ Νος, καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν ὄνον, εἴς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέσχεν. εἶθ' οὕτως ἤδη τὸν ὄνον ἐτράπη. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολοῦντες.

Ὄρνις, καὶ χελιδών.

ὄ Ρνις ὄφεως ᾠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτήν, ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα, ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται. Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

ὅ Τε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾷον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῷον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλι-

laboribus, cum mingendo fluuium fecerint. ac illi eum uerum dicere existimantes, ex illo & nunc usq, ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circunstando mingunt. Affabulatio.
Fabula significat, unicuiq quod fatale est, incurabile esse.

Asinus, & Vulpes.

ASinus idutus pelle Leonis uagabat reliq̃ bruta ꝑterrēdo. cæteꝶ uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait. sed bene scias, ꝙ & ego timuissem, nisi rudentem audiuissem. Affabulatio.
Fabula significat, ñ nullos idoctos, q iis, q extra sunt, aliq esse uident, ex sua linguacitate redargui.

Asinus, & ranæ.

ASinus ligna ferens pertrāsibat paludem q̃dam. lapsus āt, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ aūt q̃ erant in palude auditis suspiriis, heus tu dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos fuisses, cú, qa ad breue tempus cecidisti, sic lamenteris? Affabulatio.
Hoc sermone uti qspiā poterit ī uirū segnē, q ob mīmos quosq labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus, & Coruus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodā pascebat. coruo āt insidendo sibi, & ulcus percutiendo, Asinus rudebat, ac saltabat. sed agasone procul stante, ac ridente, lupus præteriens, ipsum uidit, & dixit. miseri nos, quos si tātum uiderit, persequitur, huic autem & arrident. Affabulatio.
Fabula significat maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

ASinus, & Vulpes inita inter se societate, exiuerunt ad uenationem, Leo uero cum occurrisset ipsis, uulpes imminens periculum uidens profecta ad Leonem tradituram ei asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. qui cum dimissurū eam dixisset, illa adducto Asino in casses quosdam ut incideret, fecit. sed Leo uidēs illum fugere minime posse, primā uulpem cōphendit. deinde sic ad asinum uersus est. Affabulatio.
Fabula significat eos, qui sociis insidiantur, sæpe & se ipsos nescios perdere.

Gallina & Hirundo.

GAllina serpentis ouis inuentis diligēter calefacta excudit, hirūdo autem cū eam uidisset, ait o demens, qd hæc nutris? q̃ cū excreuerint a te prima iniuriam auspicabuntur. Affabulatio.
Fabula significat, iplacabilē ēe prauitatē, licet afficiat maximis bñficiis.

Camelus.

CVm primū uisa est Camelus, hoies ꝑterriti, & magnitudinē admirati, fugiebāt, ubi uero ꝓcedēte tēpore cognouerūt ipsius māsuetudinē, confisi sunt eo usq, ut ad eā accederent. at intellecto paulo post belluæ non inesse bilem, eo' contemptus iere, ut & fre-

na ei imponerent,& pueris agendam traderent. Affabulatio.
Fabula significat terribiles res consuetudine contemptiles fieri. Serpens.

SErpens a multis hominibus pessundatus Ioue postulauit. Iupiter aũt ad eum dixit, sed si qui prior conculcauit, pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset. Affabulatio.
Fabula significat, eos, qui prius inuadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri. Columba.

COlumba siti correpta, ut uidit quodam in loco poculum aquæ depictum, uerum rata, atq; multo elata impetu inscia in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq; a quodam occurentium caperetur. Affabulatio.
Fabula significat non nullos homines ob uehementes alacritates inconsulto res aggredienteis, iniicere sese in perniciem.

Columba, & Cornix.

COlumba in columbario quodam nutrita fœcunditate supbiebat Cornix uero ea audita, ait, sed heus tu, desine hac re gloriari. nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas. Affabulatio.
Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q in seruitute multos filios faciunt.

Diues.

DIues duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit cum uero altera filia dixisset, ut nos miseræ, ipsæ, ad q̃s pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero ñ necessariæ sic uehementer plangunt. mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur. nam numorum gratia id agunt. Affabulatio.
Fabula significat non nullos homines ob auaritiam non uereri alienis calamitatibus quæstum facere.

Pastor.

PAstor actis in quercetum quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructum decutiebat. oues uero inter edendum glandes, nesciæ & uestes unà deuorarunt. at cum pastor descẽdisset, ut qđ erat actũ, uidit, o pessima ait aĩalia, uos cæteris uellera ac uestes præbetis, a me uero, qui uos nutrio, & uestem surripitis.

Affabulatio.
Fabula significat, plerosq; homines ob dementiam eos, qui nihil attinent, beneficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator, & Cerrus.

PIscator demisso reti in mare retulit Cerrum, qui paruus cum esset, supplicabat ipsum ne tunc se caperet, sed dimitteret, qđ paruus foret. at cum creuero, & magnus inquit euasero, me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero utilitati. tum piscator ait, sed ego demẽs fueri, si qđ ĩ manibus est, dimisso lucro, licet sit puũ, expectan do magnum, sperem. Affabulatio.

 50

τοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Ὄφις.

ὀ

φις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπέπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

π

εριστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὥστε καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερά, καὶ κορώνη.

π

εριστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη. ἀλλ' ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Πλούσιος.

ϖ

λούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵ γε αὐταὶ ὧν ἐστι τὸ πένθος θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη. μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

Ποιμήν.

ϖ

οιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τοὺς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὦ κάκιστα ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Ἁλιεύς, καὶ σμαρίς,

ἁ

λιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτήν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξηθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν. Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ δι᾽ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

Ιππος, καὶ ὄνος.

α Νθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναί με σῶον. ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν. τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ καὶ αὐτὴν τὴν ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ ἵππος ἐβόα. οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ. μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ανθρωπος, καὶ σάτυρος.

α Νθρωπός τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι᾽ ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν δι᾽ ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη· τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ᾽ ἔγωγε ἔφη ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Αλώπηξ, καὶ δρυοτόμος.

α Λώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ. ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι. τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι᾽ αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα ἔφη. ὦ οὗτος, ἀλλ᾽ ἔγωγε ᾔδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ανθρωπος, καταθραύσας ἄγαλμα.

α Νθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἔρρευσεν ὅτι πλεῖστος. ὃν περ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα. στρεβλὸς ὑπάρχεις ὥς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστά με ὠφέλησας. τύπτοντα δέ σε, πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον. τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Fabula significat, inconsyderatũ esse,q spe maioris rei,quæ inter manus ẽ, 51
amittat,quia parua fuerit.

Equus,& asinus.

HOmo quidã hẽbat equũ,& asinũ.cũ ãt iter facerent i uia ait asin⁹ equo.tolle a me oneris partem,si uis me esse saluum. illo nõ persuaso,asinus cecidit,atq; e labore mortuus est.ab hero autem omnibus impositis ei,& ipsa asini pelle,conquerens equus clamabat.hei mihi miserrimo,quid mihi obtigit afflicto?quia enim parũ oneris nolui accipe, ecce omnia gesto,& pellem.

Affabulatio.

Fabula significat,si magni cum paruis iungantur,utrosq; seruari in uita.

Homo,& Satyrus.

HOmo quidam cum satyro inita societate una cũ eo comedebat. hyems uero,& frigus cum foret,homo manus suas admotas ori afflabat.rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret,ait,manus meas calfacio propter frigus.Sed paulo post edulio calido allato,homo admotum ori insufflabat ipsum.consulente rursus,qua re id faceret,ait ferculum frigefacio,suscepto sermone satyrus sed ego ait,ex nunc renuntio tuam amicitiam.quia ex eodem ore & caldum emittis,& frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat,fugere nos amicitias oportere,quarum anceps est affectio.

Vulpes,& lignator.

VVlpes uenatores fugiens,& in deserto multa decursa uia,uirum lignatorem in eo iuenit,cui supplicabat,ut se absconderet. a quo ei ostenso suo tugurio,ingressa delituit in angulis.at uenatoribus profectis,& uirum rogantibus,hic uoce quidem negabat scire quicquam,sed manu ibi locũ ostendebat.hi uero cum id non egissent,statim abiere.ut igitur uidit eos uulpes præteriisse,exiuit nihil allocuta.eo ipsam accusante,quod seruata a se,gratias sibi non ageret,uulpes conuersa ait, heus tu.ego uero egissem tibi gratias,si uerbis similes & manuum gestus,& mores habuisses.

Affabulatio.

Fubula in eos,qui uerbis quidem utilia promittunt,sed contraria rebus faciunt.

Homo perfrastor statuæ.

HOmo quidã ligneũ cũ haberet deũ,supplicabat,ut sibi bñfaceret, cũ igr̃ hæc faceret,& nihilo min⁹ i pauptate degeret,irat⁹ eleuatũ ipsum cruribus,proiecit in pauimentum.illiso igitur capite,ac statim diffracto,auri quam plurimũ effluxit,quod iam ille dũ colligeret, exclamabat,peruersus es ut puto,& ingratus.colenti enĩ mihi nequaquã profuisti,uerberanti aũt te,multa donasti bõa.

Affabulatio.

Fabula significat,nõ profuturũ te tibi,honorãdo prauũ hoiem,sed uerberando ipsum,profuturum magis.

Homo,& canis.

HOmo quidam parabat cœnã accepturus amicũ quendã suũ,& familiarẽ,canis itẽ ipsius aliũ inuitando canẽ dicebat,o amice ueni cœna unà mecum.is cũ accessisset lætus astabat magnã spectans cœnã secũ loquens.papæ,quanta mihi lætitia nuper derepẽte oblata est.nã & nutriar,& ad satietatem cœnabo,ita ut nullo modo cras esuriam,hæc secum dum diceret canis,simul'q; moueret caudam,ut qui iam amico fideret,cocus ut uidit ipsum huc,& illuc caudam circumagentem,arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris. at is cum decidisset,ibat uehementer exclamando.sed canis quidam cũ illi in uia occurrisset,percuntabat',ut belle cœnatus es amice?is suscipiẽs ei dixit.multo potu inebriatus supra satietatẽ ne ipsam qdẽ uiam, qua egressus sum,noui. Affabulatio.

Fabula significat,nõ oportet' cõfidere iis,q ex alienis bñfacet' pollicent'.

Piscator.

PIscator piscandi rudis acceptis tibiis,ac retibus perrexit ad mare,& stans super petra quadã,primũ quidẽ sonabat tibiis,existimans ad uocis suauitatem pisces assilire.ut uero multum contendens,nihil profecit,depositis tibiis,assumit rete,ac iacto in aquam,multum piscium cepit,quibus euacuato reti,ut salientes uidit,ait o pessimi animantes,cum sonarem tibia,non saltabatis,cum uero cessaui,id agitis. Affabulatio.

Fabula in eos,qui præter rationem,& inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

BVbulcus armentum taurorum pascẽs,amisit uitulum,lustrãdo omnẽ solitudinẽ indagãdo morã traxit.ubi iuenire nihil potuit,p̃catus est Iouẽ,si furem,qui uitulũ cepit,ostenderit,hedũ in sacrificiũ oblaturũ.cæterũ proficiscẽs in quercetũ quoddã,inuenit a leone deuorari uitulum trepidus igitur,& perterrefactus,eleuatis manibus suis i cœlũ,ait,o domine Iupiter,promiseram tibi hedũ me daturũ esse, si furem inuenirẽ,nunc taurum tibi recipio sacrificaturũ,si huius manus effugero. Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos,qui dum carent,ut inueniant,precant', cum inuenerint,quærunt effugere.

Coruus.

COru⁹ ægrotãs ait matri,mater p̃care deũ,nec lamẽtare,ea uõ suscipiens ait,quis deus o fili miserebitur tui?cuius enim tu carnes nõ es furatus? Affabulatio.

Fabula significat,q in uita multos inimicos habent,amicũ i necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

SVper petra aquila sedebat,leporem captura,hanc autem quidam percussit sagitta,quæ intra ipsam ingressa est.sed crena cum pennis ante oculos stabat,quam cum uidisset,& hoc mihi altera mœstitia,q; propriis pennis interea m. Affabulatio.

Fabula significat,durum esse,cum quis a suis periculum patiatur.

Ἄνθρωπος, καὶ κύων.

ἀ Νθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ, προσελθὼν, χαίρων ἵστατο βλέπων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με αὔριον μηδαμῆ γε πεινάσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, καταλαβὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει μεγάλως κράζων. τῶν τινῶν δὲ κυνῶν, τὴν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

Ἁλιεύς.

ἁ Λιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' αὐτοῦ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον. καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

β Ουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἐδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διῒ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν. ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω, νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἳ ἐνδεῶς ἀποροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν. εὑρόντες δὲ, ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

κ Όραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ εὔχου τῷ θεῷ καὶ μὴ θρήνει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει. τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

Ἀετός.

ὑ Περάνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας. καὶ τὸ μὲν βέλος, ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ, καὶ μύρμηκες.

Ειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ δὲ λι-
χ μώττων, ᾔτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατὶ τὸ θέρος
οὐ συνῆγες τροφήν. ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ᾖδον μουσικῶς. οἱ δὲ,
γελάσαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ. Επιμύθιον.
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι. ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ
κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώ-
ὁ οις. ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς παιών.
καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκος.

Ρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν. καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον
ὄ χρυσίου εἶναι, κτείνας εὕρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρό
ον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

έων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι'
λ ἐπινοίας τί πράξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κα-
τακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγενόμενα οὖν τὰ ζῶα ἐπισκέ-
ψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων,
ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα ἐπιγνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν. καὶ στᾶσα ἔξω-
θεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν
πυνθανομένου δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόν-
των, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων. Επιμύθιον.
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς
κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Λύκος, καὶ γραῦς.

Υκος λιμώττων, περιῄει ζητῶν τροφήν. γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον,
λ ἤκουσε παιδίου κλαίοντος καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαί-
ειν. εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσωσε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὴ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει
ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ' ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πά-
λιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύ-
κος δεῦρο, φονεύσομεν ὦ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέ-
γων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν. Επιμύθιον.
Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφος, καὶ λύκος.

Ριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς. ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδό-
ἔ ρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ οὗτος οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ'
ὁ τόπος. Επιμύθιον.
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ
τῶν ἀμεινόνων.

Ημίονος.

ἡ Μίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μού
ἐστιν ἵππος ὁ ταχυδρόμος. κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καί ποτε

ἀνάγκης

Cicada, & formicæ.

HYemis tpe cũ triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt. cicada ãt e-
suriens petebat ab eis cibum, formicæ uero dixerũt ei, cur æstate
non colligebas alimentũ? hæc ait non erã ociosa, sed canebã musice. tũ
hæ ridẽdo dixerũt, si æstiuo tpe modulabaris, nũc salta. Affabulatio.
Fabula significat, non oportere quenq̃ aliq̃ in re esse negligentẽ, ne mœ
reat, ac periculetur. Vermis, & uulpes.

QVi sub cœno cælabat uermis sup terrã egressus dicebat oib⁹ ani
malib⁹, medic⁹ sum medicaminũ doct⁹, q̃lis est Pæon deorũ me
dic⁹. & quõ ait uulpes alios curãs, te ipm claudũ ñ curas?
Affabulatio.
Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbũ inane esse.
Gallina auripera.

GAllinam quis habens oua aurea parientẽ, ratus intra ipsam auri
massam inesse, occisam aliis gallinis similem reperit. hic mul-
tum sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.
Affabulatio.
Fabula significat, oportere contentũ ẽe p̃sentib⁹, & fuger̃ ĩexplebilitatẽ.
Leo, & uulpes.

LEo senio cõfectus, cum suppeditare sibi cibũ nõ posset, decreuit a-
stu id facere, itaq; profectus in antrum quoddam, & de
iectus simulabat ægrotare. Aduenientes igitur animantes uisita-
tionis gratia, cõprehensas deuorabat. multis igitur absumptis aĩantibus
uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans ex-
tra speluncã rogitabat quõ se haberet, cum ãt is dixisset, male, causam'q;
rogaret, quã ob rem nõ ingrederetur, uulpes ait, qa me uestigia terrent
omnia ad introrsum spectantia, nulla retrorsum. Affabulatio.
Fabula significat, prudentes homines coniecturis præuisa
pericula euitare.
Lupus, & Vetula.

LVpus esuriens circuibat quærẽdo cibũ, p̃fectus ãt ad locũ quẽdã,
audiuit lugentem puerulum, ei'q; dicentem anum, desine plora-
re, sin minus hac hora tradam te lupo. ratus igitur lupus serio loqui
aniculam, expectabat ad multã horã, sed cũ aduenisset uespera, ãudit rur-
sus anum blandientem puerulo, ac dicentem, si uenerit lu-
pus huc, interficiemus eum fili. his auditis, lupus eundo dice-
bat, in hoc tugurio, aliud dicunt, aliud faciunt. Affabulatio.
Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.
Hedus, & lupus.

HEdus super domo quadam cum staret, uiso lupo prætereunte, cõ
uitiabat, & mordebat ipsum, sed lupus ait, heus tu, nõ tu mihi, sed
locus conuitiatur. Affabulatio.
Fabula significat, plerunq; & locum & tẽpus præbere audaciã aduersus
præstantiores. Mulus.

MVlus ordeo pinguefactus, lasciuiebat clamãs, ac dicẽs pater me⁹
est equus cursor, & ego ei totus sum similis. atq; aliquando

cum necesse foret ei currere, ut a cursu cessauit, patris asini statim recordatus est. Affabulatio.

Fabula significat, & si tẽpus ad gloriã promoueat aliquẽ, nõ suæ tñ ipsi⁹ fortunæ obliuiscatur. instabilis enim est uita hæc.

Serpens, & agricola.

SErpẽs i agricolæ uestibulis delitescẽs, sustulit eius infantẽ puerulũ. luctus autem parentibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi agressum serpentem occisurus erat. ut uero declinauit parumper, festinando agricola, ut ipsum percuteret, errauit, tantũ percusso foraminis orificio. digresso ãt serpẽte, agricola ratus serpẽtẽ nõ ampli⁹ iniuriæ meminisse, accepit panẽ, & salẽ, apposuit'q; i foramie. sed serpẽs tenui sibilo ait, nõ erit nobis a mõ fides, amicitia'ue, q̃diu ego lapidẽ uideo, tu tui filii tumulum. Affabulatio.

Fabula significat nullum odii, aut uindictæ obliuisci quandiu uidet monimentum, quo tristatus est.

Tubicen.

TVbicen exercitum congregans, ac superatus ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. nõ. n. uestrũ quẽq̃ occidi. nam præter æs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipsum dixere, ob id magis morieris. qui cum nequeas ipse pugnare, omnes ad pugnam excitas. Affabulatio.

Fabula significat plus peccare, qui malos, ac graueis principes concitant ad male agendum.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & q̃ete, arundo, & oliua contendebãt, cũ arundini oliua conuitium faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. ac parumper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est. Affabulatio.

Fabula significat eos, qui tempori, ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis, qui cum potentioribus contendunt.

Lupus, & Grus.

LVpus gutturi osse infixo mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. hæc autem eo extracto quippe quæ procero esset collo, mercedẽ efflagitabat, q sub ridendo, dentes'q; exacuendo, sufficiat tibi ait illa sola merces, quod ex ore lupi, & dentibus saluum caput, & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui, a periculo seruati bene de se meritis eam gratiam referunt.

ἀνάγκης ἀπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ὑπεμνήσθη. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινά, τῆς ἑαυτοῦ γε μὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

Ὄφις, καὶ γεωργός.

ὄ Φις ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβών, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρόν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτόν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν. οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία. ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ σοῦ τέκνου. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

Σαλπικτής.

σ Αλπικτὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα μὴ κτείνετέ με ὦ ἄνδρες εἰκῇ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες, εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος, καὶ ἐλαία.

δ Ιὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρός, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις ῥᾳδίως, διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ. Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος, καὶ γέρανος.

λ Ύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὅστις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς ἔφη τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρας κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

Γαβρίου Ἕλληνος, τετράστιχα.

Νόσῳ ποσὶν παρεῖτο πρέσβινος λέων.
ἀ καί τις λέων, τί φησι τὴν ἰσχὺν βλέπω,
ἀλλ' εἰ λέοντες εἶπεν ᾔδεισαν γλύφειν,
πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Επιμύθιον.

Ὅτι ἐπ' ἀρετῇ, οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
διέδραμε μῦς. ὁ δ' ἀνέστη συντόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὴν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀναξέπω.

Επιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποστρέφεσθαι.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ κάπρῳ.
γύπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν.
βρῶσιν ποιῆσαι τὸν ἡττηθέντα τάχα.
φίλους δ' ὁρῶντες ἠστόχουν τῶν ἐλπίδων.

Επιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Λέοντα δορκὰς ὡς εἶδεν μεμηνότα,
ὦ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη.
εἰ σώφρων ὤν τε, δυσκάθεκτος εἶ λέων,
πῶς οὐ μανεὶς δράσειας μετὰ δακρύων.

Επιμύθιον.

Ὅτι τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

Λέων. ὄνος. κερδώ, τε πρὸς θήραν ἴον.
ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένον,
λέων κατεσπάραξε, κερδῶ τε πλέον
ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' ἐξ ὄνου.

Επιμύθιον.

Ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

Ὤμοις ὄνος πείρησεν ἀργυροῦν βρέτας
ὥσπερ σὺν αὐτῶν, ἅπας τίς προσεκύνει.
τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
ἤκουσεν οὐ θεὸς σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις

Επιμύθιον.

Ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν,
ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

Βοὸς φαγὼν παῖς ἑορτὴν ἔκατα,
οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
ἡ δ' αὖ γελῶσα μὴ φοβοῦ τέκνον ἔφη.
τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Επιμύθιον.

Ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν, καὶ μὴ γαστρίζειν.

Φραγμοὺς ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλων,
ὀλισθαίνουσα καὶ βάτου δεδραγμένη,
ἔξεσε πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.

μέμφου

Gabrii græci tetrasticha.

V iri pedibus calcabatur lapideus leo.
Et quis leo quid robur inquit intueris?
At si leones ait sciuissent scalpere,
Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio.

Quod non oporteat inflari uirtute.

L eone dormiente, per mediam ceruicem
Percurrit mus. is autem surrexit illico.
Ridet uulpes. ac leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio.

Q. ꝺ ñ oporteat ne puũ qdẽ contẽptũ negligeȓ.

L eo pugnam parauit aduersus aprum.
Vultures uero deinsuper speculabantur litẽ,
Vt deuorarent statim qui uinceretur.
Sed amicis iisdem uisis, frustrati sunt spe.

Affabulatio.

Quod non oporteat alienis malis lætari.

L eonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum ait miserrimum.
Si compos mentis intolerabilis es leo,
Quõ nũc furẽs nõ plena facies lachrymarũ?

Affabulatio.

Q. ꝺ ñ oporteat, eũ q potestatẽ hẽt excãdescere.

L eo. Asinus. Vulpes ad prædam iere.
In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.

Affabulatio.

Quod ex iis, quæ alii patiũtur doceri oporteat.

H umeris asinus gestabat simulachrũ argenteũ,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio.

Q. ꝺ oporteat, eos q ĩ dignitatibꝰ cõstituti sunt,
cognoscere se esse homines.

B ouis puer cum festo die comedisset uiscera,
hei mihi clamabat, ꝗ ĩtestina mater effundo,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
Nõ enim ex tuis quicq̃, sed uomis ex alienis.

Affabulatio.

Q. ꝺ oporteat aliena restitueȓ, & ñ murmurare.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,
Lapsa, ac rubo innixa
Percussa planta conuitia dicebat rubo.

Increpa te ipsam,non me ille ait.
Affabulatio.
A duersus eos,qui sua tacent uitia,&
aliena reprehendunt.
C ulex olim in cornu tauri sedebat,
Quem dicere iussit,an se uolare uelit,
Audiuit,quemadmodũ nõ nouerat sedentẽ,
Ita neq; euolantem sentiret.
A ffabulatio.
A duersus eos, qui uolũt esse docti,
potentes'ue,aut prudentes,nec sunt.
C eruam persequebantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.
Affabulatio.
A duersus eos, q malefaciunt bñfactorib⁹ suis.
S erpentem quidam pro filii interitu
Percussurus,petrãq; scidit, & amare uolebat.
Sed ait serpens.quomõ fient conuentiones,
Quandiu tu tumbã, hunc ego lapidẽ uideo?
Affabulatio.
M agnas inimicitias esse irreconciliabiles.
C um locustas cepisset puer quidam,scorpioni
Porrigebat manus, is autem, ne attigeris ait.
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abiicies.
Affabulatio.
C ũ malis hominibus conuersari nõ oportere.
S us quidam murẽ trahebat ad sedandã esuriẽ,
Quos uidentes fabri ferrarii,riserunt.
Mus uero adhuc uiuẽs ait lachrymaɽ plen⁹,
Ne unum quidem potestis pascere suem.
Affabulatio.
A duersus eos,qui suos casus negli-
gunt,alienos uero derident.
L eonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam uidẽdo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinũ eum memorẽ turbationis reddidit.
Affabulatio.
Fabula significat, ĩmeritos honores q̃primũ
solui.
H ircum uitis adlocuta est.offendis tu me
Tondendo folia.num nam non est herba?
Quam uis enim nocueris.Inueniam statim
Ad mactationem tui erga deos uinũ ut scaturiat.

μέμφου σεαυτὸν μὴ φύσιν ἐμὴν ἔφη.

Επιμύθιον.

Γ ρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντων.

Κ ώνωψ ἡσθεὶς πρὸς κέρας ταύρου πάλαι,
ὅν περ κέλευεν εἴ περ ἐκπτῆναι θέλει.
ἤκουσε δ' ὥσπερ οὐκ ἔγνω καθημένον,
οὕτως οὐδὲ πτήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

Επιμύθιον.

Γ ρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς, ἢ σοφοὺς· ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

Ε λαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
ἥ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.
φύλλα δὲ βιβρώσκουσα τὰ τῶν ἀμπέλων,
κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Επιμύθιον.

Γ ρὸς τοὺς κακοποιοῦντας, τοὺς ἑαυτοῖς εὐεργέτας.

Ο φιν θέλων τὶς αὐτ' ὀλέθρου παιδίου,
πλήττειν πέτραν ἔσχιζε καὶ φιλεῖν θέλει.
ὄφις δέ φησι, πῶς γένοιντο συμβάσεις
ἕως σὺ τύμβον, καὶ πέτρον ἐγὼ βλέπω;

Επιμύθιον.

Ο τι αἱ μεγάλαι ἔχθραι, ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

Ω ς ἀκρίδας θήρευε παῖς τίς, σκορπίῳ
προὔτεινε χεῖρας· ὃς δὲ, μὴ ψαύσῃς ἔφη.
ὡς εἴ γέ μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων σέων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Επιμύθιον.

Ο τι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.

Σ ῦς ἦγε τὶς μαῦ ἔριον ὄντ' ἀσπίδας.
οὓς χαλκέους βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεστὸς δακρύων,
ὡς οὐδὲ σῶς δύνασθαι κἂν ζέφυρον ἕνα.

Επιμύθιον.

Γ ρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντων.

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
ηὔχει λέων εἶναί τις αἰπόλους βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
[illegible] μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ, τάχιστα λύονται.

Τ ράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα. μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη.
ὅσον γ' ἂν βλάψειας εὑρήσω. τάχα
πρὸς θυσίαν σὴν, εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι πολλάκις θέλων τὶς ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

Ἀνὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγε.
παρῆν δὲ κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνῳ τάχει
δίωκε δεῖπνον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν, οὐ μετατρέπεται.

Πηγαῖς ἑαυτῆς δορκὰς ὁρῶσα θέαν,
λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρας.
λέων δ' ἐπεὶ δίωκε τούτους ἠγάπα.
κέρας καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι πολλάκις τὶς ὠφελεῖται ὑφ' ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

Κερδὼ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψος ἥρτο. καὶ καμοῦσα πολλάκις
ἑλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε, ῥᾶγες ὀμφακίζουσι μάλα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς προσποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Τυρὸν κόραξ ἔδακνε, κερδὼ δ' ἠπάτα.
εἰ γλῶσσαν εἶχες, Ζηνὸς εἷς ὄρνις μέγας.
εὐθὺς δεῖπνον ἔρριψεν ἣ δ' αὐτὸν φάγεν.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου,
καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.
εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε τεκνώσειε δεῖπνον βαστάζει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ὑπ' ἀγνωσίας χαίροντας.

Ἔτικτε χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ,
καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,
ἔκτεινε ταύτην χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
ἐλπὶς δὲ, μεῖζον δῶρον ὤλεκε τύχης.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Πρὸς τοὺς ἐλπίδι, εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Ἄστροις περισκοπῶν τις ἀστροσκόπος,
πίπτει λεληθώς. πρὸς φρέαρ δέ τις
ὁδοιπόρος στένοντι, ταῦτ' ἔφη λέγων,
νοῦν θεὶς ἄνω, βέλτιστε τὴν γῆν οὐ βλέπεις.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Affabulatio.

Quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria afficere, iuuet eum.

V ir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit uenus in nuptiarum solennitate.
Sponsa uero uiso mure contenta celeritate
eum persecuta est, non mutatã natura.

Affabulatio.

Quod id, quod a natura est, non transmutatur.

I n fontibus suam imaginem uidens caprea
Tenueis carpebat pedes. sed gaudebat cornibus.
Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat
Cornua reprehendens ut prædæ laqueum.

Affabulatio.

Quod plerunq; quis iuuatur ex quibus lædi uidetur.

V ulpes racemum proceræ uidens uitis
In altum eleuabatur, cum'q; diu laborasset,
Vt capet, defatigata est. sed secum hæc locuta est,
Ne labora. Acini uuæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

A d eos, qui de necessitate uoluntatem faciunt.

C aseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
Continuo uero is eum abiecit. ea autẽ comedit.
Habes corue omnia. mentem solam compara.

Affabulatio.

A duersus eos, qui adulationibus delectantur.

O b nuptias solis lætabantur ranæ
Quædam'q; ad eas ait, o miserum genus.
Nam si solos radios solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio.

A duersus eos, q suo damno præ ignorãtia gaudent.

O uum aureum gallina semel peperit.
Quidam'q; auarus deceptus animo
Eam occidit aurum accepturus,
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio.

I n eos, qui spe lucri, in damnum ex pusillanimitate incidunt.

S tellis intentus quidam stellarum speculator
Cadit ĩprudenter in puteũ, sed quidã supueniens
Viator suspiranti hæc inquit dicendo,
Aĩum applicãdo sursum o optĩe terrã non uides.

Affabulatio.

Quod pleriq;, cum præsentia nesciant, futura cognoscere gloriantur.

P ugnabat Equus cum ferocissimo Apro.
Impetum uero feræ equus cum penitus non sustineret,
S ese dedidit, inuento socio
Viro iugulandæ feræ perito.
Affabulatio.
Quod non nulli ob inimicitias in seruitutem sese
dedunt.
A micas duas habebat uir misticapillus.
Aetate auté & moribus omnino dissimiles,
Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.
Affabulatio.
A duersus eos, qui in duas res contrarias sese
iniiciunt.
A gnum deuolans Aquila cum rapuisset,
id'q̄ uidisset monedula, in ariete facit eadē.
Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid,
Mihi monedula, aquila autem sibi est.
Affabulatio.
Quod non oporteat imitari præstantiores.
A lienis pennis induta
Gloriabatur cornicula præstare auibus.
Primum donum hirundo rapuit.
Post eam, omnes hinc nuda inuenta est.
Affabulatio.
Quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.
S agitta pectus Aquila uulnerata est olim.
Dolens auté postea sedebat admodū plorās.
Videns autem sagittam pennatam ait,
Papæ', penna me pennatam occidit.
Affabulatio.
I n eos, qui a suis mala patiuntur.
O mnes inter se feræ, & uolucres concertabant.
Capta ē strutio libyca, quæ hasce decipiebat.
Esse quidem auis, ex parte uero fera,
Volucribus caput, feris pedes ostendens.
A ffabulatio.
A duersus eos, qui duobus seruiendo dominis,
utrosq̄ decipiunt.
H irundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autem dixit, o ingemiscendam fortunā
Vbi. n. ultio est, sola offensa sum.
Affabulatio.
A d eos, qui malum a bonis patiūtur.
C oncordes pascebantur tres simul boues,

Ἤριξεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κάπρῳ.
θηρὸς δὲ ὁρμὴν οὐ στένων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
ἄπειρον ἄνδρα, πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρείου.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς, καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Ἐρωμένας δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ.
χρόνῳ δ' ἐνηνοχυίαι πάντῃ καὶ τρόπῳ,
ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἐκφέρειν.
ὑφ' ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὠράθη γέλως.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα, ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Ἀρνὸν κατασπὰς ἀετὸς καθαρπάσας,
ἰδὼν κολοιὸς ἐν κενῷ, πράττει τάδε.
ὃν εἷλε ποιμήν. παῖς δ' ἐφώνει τοῦτο τί
ἐμοὶ, κολοιὸς ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος
ηὔχει κολοιὸς, ὀρνέων ὑπερφέρειν.
πρῶτον δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἠρπάκει.
μεθ' ἣν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος, διαλύεται.

Βέλει πρὸς στῆθος ἀετὸς πάλαι τρώθη.
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἧστο πολλὰ δακρύων.
βλέπων δ' ὀϊστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.
βαβαὶ, πτερόν με, τὸν πτερωτὸν ὀλύει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

Πᾶσι πεφύκει θηρσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη.
ἥλω λίβυσσα ἡ πάντας τούσδε ἐξαπλανᾷ.
εἶναι μὲν ὄρνις ἐκ μέρους δὲ θηρείον.
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀμφίβολον, ἐν κοινωνίαις ἄπιστον.

Πῆξε χελιδὼν, νοσσιὰν κελτηρίου
ὕπερθεν, ἧς περ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
ἡ δ' ἀντέφησεν ὢ πολυστόνου τύχης,
ὅπου περ ἐκδίκησις ἐβλάβη μόνη.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν, ἀπὸ καλῶν αὐτῶν.

Ὁμόφρονες νέμονται τρεῖς ὁμοῦ βόες.

οὐσ οὐδὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων·
ἔχθρας δὲ μίσει καὶ μάχης διασχίσας,
ἕκαστον ἐκ βέβρωκε γυμνὸν ὡς σῦκα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Γ ρὸς τοὺς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

Ε θηκε γεράνων πῆξαί τις σποροῖς πάγην.
μεθ᾽ ὧν πελαργὸν εἷλεν ὃς θρήνει μέγα.
ἔφη δ᾽ ἀροτῆρ ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι·
ἀλλ᾽ ἡ πάγη λαβοῦσα, ζῶν κακοῖς ἔχει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Γ ρὸς φίλον τινὸς, ἑπόμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Φ έρον ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτὸν ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανὼν δὲ λοιπὸν τοὐκάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ ὅπερ ἐκράτει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο τι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

Γ ερῶν ποταμὸν φόρτον ἦγ᾽ ἄλος ὄνος,
ἐν ᾧ περ καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
σπόγγων δ᾽ ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρειν,
πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο τι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς ζημίαν καταντᾷ.

Κ υρτὴ θεὸν κάμηλος ἐζήτει κέρας·
ἣν ἐξεμυκτήρισε τῆς ἀβουλίας
σημοῖ γοῦν αὐτὴν λοιπὸν, ὦτα καὶ κέραν,
ὡς ἄν γε παντοίπασιν αἰσχίστη πέλῃ.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο τι δεῖ παρὰ τοῦ θεοῦ, αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

Λ ύκος πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόσθεν σύ μου
ὕδωρ ταράττεις, ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν.
καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ πότε.
θοίνη γένῃ μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Γ ρὸς τοὺς ἀδεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

Δ ειλὸς κυνηγὸς πρός τιν᾽ εἶπε ποιμένα,
εἴπου λέοντος ἴχνος εἶδες μοι φράσον.
σὺ τοῦτον εἶπεν ἐθέλεις δείξω, πέλας
ἴχνος. κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Γ ρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς, πρὸς λόγους δὲ καὶ ἔργα δειλούς.

Η ι τει λαβεῖν ἀγροῖκον λαγὼν ἱππότης.

λαβὼν

Quos ne fera quidem lædebat Leo.
Cum uero inimicitiarum odio, & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.
Affabulatio.
A duersus eos, qui a suis dissident, & propterea mala patiuntur.
G ruibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.
Ait autem Agricola, ut amica quidem tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.
Affabulatio.
I n amicum cuiusdam coniunctum cum inimicis amici ipsius.
C anis secundum flumen carnes ferens,
cum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autẽ ut inferiores alias carnes capet,
Priuatus & iis est, quarum dominus erat.
Affabulatio.
Quod cupidus magis damno afficitur.
T ranseundo fluuium onus salis portabat Asinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multũ spongiarꝫ ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter soffocatus est.
A ffabulatio.
Quod plerunqꝫ expectatio lucri in damnum incurrit.
C urua Camelus a deo petebat cornua
Quam derisit malo consilio.
Minuit enim ei de cætero aures, & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima.
A ffabulatio.
Quod oporteat a deo conuenientia petere.
L upus Agno inquit, non'ne dudum tu mihi
Aquã perturbasti? nuper ex uentre natus sũ,
Et quomodo Aquã ꝑturbarim nescio qñ.
Cœna fies mihi & iure, & iniuria.
Affabulatio.
A duersus eos, qui intrepide palam iniurii sunt.
T imidus uenator pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi.
Tu hoc ait uis, ostendam, prope
Vestigium. Venator ait, nõ quæro amplius.
Affabulatio.
A duersus homines audaces uerbis, & factis timidos.
P etebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,

De Aſino, & pelle leonis.

L eonis pellem humeris ferens aſinus,
Iactabat eſſe leo quiſpiam, uidēdo caprarios.
Sed ubi ſine leonis inuentus eſt pelle,
Piſtrinū eum memorē turbationis reddidit.

Affabulatio, Fabula ſignificat, immeritos honores quamprimum ſolui.

Π ερὶ τράγου, καὶ ἀμπέλου.

Τ ράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα· μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας, εὑρήσω τάχα
πρὸς θυσίαν σὴν, εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ε πιμύθιον ὅτι πολλάκις θέλων τις ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτὸν.

De hirco, & uite.

H ircum uitis adlocuta eſt. offendis tu me
Tondendo folia. num nam non eſt herba?
Quam uis enim nocueris. Inueniam ſtatim
Ad mactationem tui erga deos, uinū ut ſcaturiat.

Affabulatio, Quod plerunq; uolens quis aliquē iniuria afficere, iuuet eum.

Π ερὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Α νὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγε.
παρῆν δὲ κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνῳ τάχει
δίωκε τοῦτον, μὴ τρέψασα τὴν φύσιν.

Ε πιμύθιον ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν, οὐ μεταστρέπεται.

De uiro, & fele uxore.

V ir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit uenus in nuptiarum ſolennitate.
Sponſa uero uiſo mure, contenta celeritate
eum perſecuta eſt, non mutata natura.

Affabulatio Quod id, quod a natura eſt, nō tranſmutetur.

Π ερὶ δορκάδος τὴν τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Π ηγαῖς ὁρῶσα δορκὰς αὑτῆς τοὶ ἰδέαν,
λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τοῦτο ὑπ' ἠγάπα.
κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Ε πιμύθιον ὅτι πολλάκις τὶς ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

I n fontibus ſuam imaginem uidens caprea,
Tenueis carpebat pedes. ſed gaudebat cornibus.
Cum uero leo perſecutus eſt ipſam, eos amabat
Cornua reprehendens ut prædæ laqueum,

A ffabulatio, Quod plerunq; quis iuuatur ex quibus
u idetur lædi.

Π ερὶ ἀλώπεκος, καὶ σταφυλῆς.

Κ ερδὼ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψος ἧρτο· καὶ καμοῦσα πολλάκις
ἑλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε, ῥᾶγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν

De uulpe, & uua.

V ulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur. cum'q; diu laborasset,
Vt capet, defatigata est. sed secum hæc locuta est,
Ne labora. Acini uuæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio, Ad eos, qui de necessitate uoluntatem
faciunt.

Π ερὶ κόρακος, καὶ ἀλώπεκος.

Τ υρὸν κόραξ ἔδακνε, κερδὼ δ' ἠπάτα.
εἰ γλῶσσαν εἶχες, Ζηνὸς εἷς ὄρνις μέγας.
εὐθὺς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν, ἡ δ' αὐτὸν φάγεν.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

De coruo, & uulpe.

C aseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
Continuo uero is eum abiecit. ea autẽ comedit.
Habes corue omnia. mentem solam compara.

Affabulatio, Aduersus eos, q adulatiõibus delectant.

Π ερὶ βατράχων, καὶ ἡλίου.

Γ άμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου,
καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.
εἰ γὰρ μόνας ξέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε τεκνώσειε τοῦτον βαστάσει;

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἐξ ἀγνωσίας χαί-
ροντας.

De ranis, & sole.

O b nuptias solis lætabantur ranæ,
Quædam'q; ad eas ait, o miserum genus.
Nam si solos radios solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?

A ffabulatio, Aduersus eos, q suo damno præ igno-
rãtia gaudent.

Π ερὶ ὄρνιθος ᾠὸν χρυσοῦν τικτούσης καὶ φιλαργύρου.

Ε τικτε χρυσοῦν ᾠὸν ὄρνις εἰσάπαξ,
καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,
ἔκτεινε ταύτην χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὤλεσε τύχης.

Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina. tibi donū hoc offero.
Affabulatio.
A duersus eos, qui necessario recusant res suas.
E x Asino clauum dentibus extraxit Lupus,
Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
Lupus autem inquit, quomodo cocus cum essem olim,
Medicinæ opera indigne exercui?
Affabulatio.
I n eos qui propriam artem derelinquunt, & aliam agrediuntur incommode.
I n lupi gutture os infixum erat.
Mercede autem cum extraxisset grus, petebat pretium.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, q̃ hoc consydera.
Affabulatio.
I n eos, qui periculosum negocium aggrediuntur, & post conuentionem quærunt mercedem.
E xpellebat taurum ex suo stabulo hircus,
Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans
Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.
Affabulatio.
A d eos, qui affici iniuria ferunt a paruis metu maiorum.
P etebat a formica cicada cibum.
Sed formica ait, quid æstate faciebas?
Quod acute æstate caneret dixit.
Hyeme salta inquit, ne ama cibum.
Affabulatio.
A duersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.
A gricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.
P rocul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sidentem sylvis
Acute canentem Lusciniam. ea uero lugebat
Itym immaturum excessisse e uita.
Et Hirundo inquit, carissima salua sis,
Primum hodie te post thraciam uideo.
Sed ueni rus, & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & cara habitabis,

λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα πόσον
καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν, ἀγροῖκος ἔφη.
καὶ σπεῦδε σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης, παραιτουμένους τὰ ἴδια.

Ὀδοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος.
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
λύκος δέ φησι πῶς μάγειρος ὢν πάλαι
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγει τοῦ λύκου.
μισθῷ δ' ἑλών τις γέρανος, ἤτει χάριν,
σῶον τράχηλον ἐξ ἐμοῦ λαιμοῦ φέρων,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν πλὴν τοῦτο σκόπει.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σωθῆναι ζητοῦντας μισθόν.

Ἤλαυνε ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης τράγος.
ὃν θὴρ λέων δίωκεν εἶπε δὲ στένων.
εἴπερ με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
ἔγνως ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου σθένος.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

Ἤτει τροφὴν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
ὡς ἐν θέρει εἴρηκεν ᾖδον ὀξέως,
χειμῶνος ὀρχοῦ φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχεύοντας.

Ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν,
ὥρᾳ κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,
ἔπληξε τὸν θάλψαντα κἄκτεινε τάχος.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Οὕτως οἱ κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὰν ἐξεποτήθη.
εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδὸν' ὀξύφωνον. ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
χ' ἡ μὲν χελιδὼν ἔφη, φιλτάτη ζώοις
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ θρᾴκην.
ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις,

ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρείοις ᾄσεις.
τὴν δ' αὖ τ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.
οἶκος δέ μοι πᾶς, ἐπίμιξις τῶν ἀνθρώπων,
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέγει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύ-
πως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Αλέκτορες.

Λεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατε-
α τροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς εἰς τόπον, κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νι-
κήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβό-
ησε. καὶ παρ' εὐθὺς ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμ-
μένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε. Επιμύθιον.
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι-
χάριν. Γέρων, καὶ θάνατος.

Ερων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ
γ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπε-
καλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παριόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐ-
τὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη. ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς. Επιμύθιον.
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζωεῖ, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστι.

Βάτραχοι.

Ατραχοι δύο ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, περιῄεσαν ζητοῦν-
β τες ποῦ καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κά-
τω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν ἵνα πηδήσωσι παρευ-
θὺς κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι. Αρνὸς, καὶ λύκος.

Ρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν
α ἔσκωπτε. καὶ θηρεῖον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε
πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι. Επιμύθιον.
Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον
ὑψηλοτέρων. Κώνωψ, καὶ λέων.

Ωνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε. οὐδὲ φοβοῦμαί σε οὐδὲ δυνατώτερός
κ μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις, ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς
ὀδοῦσι. τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω
σου ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ,
ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς
ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτόν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τὸν
λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμ-
πλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο. ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τῆς
ἀράχνης ἀπώλετο. Επιμύθιον.
Ο μῦθος, πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

Τέλος τῶν τε αἰσώπου, καὶ γαβρείου μύθων.

Vbi agricolis,& non feris cantabis.
Cui Luſcinia canora reſpondit,
Sine me in petris manere deſertis.
Nam domus omnis,& conſuetudo hominum
Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,præſtare ſine dolore uiuere in deſertis,q̃ cum malis habitare in ciuitatibus.

Galli.

DVobus gallis pugnantibus de gallinis fœminis,alter alterꝗ in fugam uertit,ac uictus in locum obſcurꝗ ꝓfectus,delituit.ſed q uicit,in altum eleuatus,ſtans'ꝗ ſuper alto pariete magna uoce clamauit,& ſtatim aduolans aquila eum rapuit.at qui in tenebris deliteſcebat,ex illo intrepide gallinas conſcendit. Affabulatio.

Fabula ſignificat dominum ſuperbis opponi,dare autem humilibus gratiam.

Senex,& Mors.

SEnex olim inciſa a ſe ligna cum ferret,multam ibat uiam,ac ob multum laborem depoſito in loco quodam onere, mortem inuocabat.ſed mors cum adeſſet,cauſam'ꝗ peteret,propter quam ſe uocaret,perterrefactus ſenex ait,ut meũ onus attollas. Affabulatio.

Fabula ſignificat,omnem hoĩẽ eſſe uitæ ſtudioſum,licet infortunatus ſit & mendicus.

Ranæ.

DVæ Ranæ ſiccata palude,ubi habitabant,circuibant quærendo ubi manerent,ac ꝓfectæ in ꝓfundũ puteũ,& acclinatæ deorſum uiſa aqua,altera conſulebat,ut ſaltarent continuo deorſũ,altera uero ait,ſi & hic aruerit,quomõ poterimꝰ aſcenderẽ?

Affabulatio.

Fabula ſignificat ne quid inconſulto fiat.

Agnus,& lupus.

AGnus in alto cum ſtaret loco,Lupum inferius prætereuntẽ uiã, mordebat,& ferã malã,& crudiuorã appellabat.ſed lupꝰcõuersꝰ ait ad ipſũ,non tu cõtumeliaris mihi,ſed ubi ſtas,turris. Affabulatio.

Fabula ad eos,qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu ſublimiorum.

De Culice,& leone.

CVlex ad leonem accedens,ait,neꝗ timeo te,neꝗ fortior me es.ſin minꝰ.qđ tibi eſt robur?ꝗ laceras unguibus, & mordes dentibus?hoc & fœmina cum uiro pugnans facit.ego uero longe ſum te fortior.ſi uero uis,ueniamus ad pugnam,& cũ tuba cecinisset culex, inhæſit mordens circa nares ipſius leuels genas.leo autem ꝓpriis unguibus dilaniauit ſe ipm̃.donec ĩdignatus eſt.culex ãt uicto leõe cũ ſonuiſſet tuba,& epiniciũ cecinisset,euolauit. araneæ uõ uiculo ĩplicitus cũ deuoraretur,lamẽtabatur,ꝗ cũ maximis pugnãs, a uili aĩali aranea occideretur Affabulatio.

Fabula in eos qui proſternunt magnos,& a paruis proſternuntur.

FINIS AESOPI,ET GABRIAE FABVLARVM.

E πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

O uum aureum Gallina semel peperit.
Quidam'q; auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

A ffabulatio, in eos qui spe lucri, in damnum
ex pusillanimitate incidunt.

Περὶ ἀστροσκόπου, καὶ ὁδοιπόρου.

A στροις περισκοπῶν τις ἀστροσκόπος,
πίπτει λεληθὼς πρὸς φρέαρ, τυχὼν δέ τις
ὁδοιπόρος, στένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,
νοῦν θεὶς ἄνω, βέλτιστε τὴν γῆν οὐ βλέπεις.

E πιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες,
τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

De stellarum speculatore, & uiatore.

S tellis intentus quidam stellarum speculator
Cadit ĩprudẽter in puteũ, sed qdã supueniẽs
Viator suspiranti hæc inquit dicendo,
Aĩum applicãdo sursũ o optĩe terrã ñ uides.

A ffabulatio, Quod pleriq;, cum præsentia nesci
ant, futura cognoscere gloriantur.

Περὶ ἵππου, καὶ κάπρου.

H ριζεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κάπρῳ.
ὁρμὴν δὲ θηρὸς ἵππος οὐ σθένων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
ἔμπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρίου.

E πιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς, καὶ εἰς δουλείαν
ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

De Equo, & Apro.

P ugnabat Equus cum ferocissimo Apro.
Impetũ uõ feræ equus cũ penit⁹ ñ sustineret,
Sese dedidit, inuento socio
Viro iugulandæ feræ perito.

A ffabulatio, Quod non nulli ob inimicitias in
seruitutem sese dedunt.

Περὶ ἀνδρὸς μιξόθριχος, καὶ δυεῖν ἑταίραιν.

E ρωμένας δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ.
χρόνῳ δ' ἐνηνοχυῖαι πάντῃ καὶ τόπῳ,
ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερον.
ἐξ ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὠράθη γέλως.

E πιμύθιον, πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα
ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

De uiro misticapillo, & duabus amicis.

A micas duas habebat uir misticapillus.

ΦΟΥΡΝΟΥΤΟΥ ΘΕΩΡΙΑ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΦΥΣΕΩΣ.

Περὶ οὐρανοῦ.

Οὐρανὸς ὦ παιδίον, περιέχει κύκλῳ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν θαλάττῃ πάντα. διὰ τοῦτο ταύτης ἔτυχε τῆς προσηγορίας. οὖρος ὢν ἄνω πάντων, καὶ ὁρίζων τὴν φύσιν. ἔνιοι δέ φασιν ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν αὐτόν, ἢ ὀρέγειν τὰ πάντα, ὅ ἐστι φυλάττειν, οὐρανὸν καλεῖσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ὁ θυρωρὸς ὠνομάσθη καὶ τὸ πολυωρεῖν. ἄλλοι δ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὁρᾶσθαι ἄνω ἐτυμολογοῦσι. καλεῖται δὲ σὺν πᾶσιν οἷς περιέχει κόσμος, ἀπὸ τοῦ κάλλιστα διακοσμεῖσθαι. τινὲς δὲ τῶν ποιητῶν ἄκμονος αὐτὸν ἔφασαν εἶναι υἱόν. τὸ ἄκμητον τῆς περιφορᾶς αἰνιττόμενοι. ἢ ὑπολαβόντες ὅτι ἄφθαρτός ἐστι, διὰ τοῦτο παριστῶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας. κεκμηκέναι γὰρ λέγομεν τοὺς τετελευτηκότας. ἡ δ' οὐσία αὐτοῦ πυρώδης ἐστίν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἡλίου. καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἄστρων, ὅθεν καὶ αἰθὴρ ἐκλήθη, τὸ ἐξώτατον μέρος τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. τινὲς δέ φασιν ἀπὸ τοῦ ἀεὶ θεῖν οὕτως αὐτὸν ὠνομάσθαι. ὅ ἐστι, ῥοίζῳ φέρεσθαι. καὶ τὰ ἄστρα γάρ, οἱονεὶ ἄστατά εἰσι, καὶ οὐδέποτε ἱστάμενα, ἀλλ' ἀεὶ κινούμενα. εὔλογον δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῆς θέσεως ἐσχηκέναι τὴν προσηγορίαν. πρῶτον γὰρ οἱ ἀρχαῖοι θεοὺς ὑπελάμβανον εἶναι, οὓς εὗρον ἀδιαπτώτως φερομένους, αἰτίους αὐτοὺς νομίσαντες εἶναι τῶν τοῦ ἀέρος μεταβολῶν, καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ὅλων. ταῦτα δ' ἂν εἶεν οἱ θεοί, θετῆρες καὶ ποιηταὶ τῶν γινομένων ὅλων.

Περὶ τοῦ Διός.

Ὥσπερ δὲ ἡμεῖς ἀπὸ ψυχῆς διοικούμεθα, οὕτω καὶ ὁ κόσμος ψυχὴν ἔχει τὴν συνέχουσαν αὐτόν, καὶ αὕτη καλεῖται Ζεύς. πότερον διὰ τὸ σώζουσα καὶ αἰτία οὖσα τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν, διὰ τοῦτο βασιλεύειν ὁ Ζεὺς λέγεται τῶν ὅλων, ἢ ὡσὰν καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ φύσις ἡμῶν βασιλεύειν ῥηθείη. Δία δ' αὐτὸν καλοῦμεν, ὅτι δι' αὐτὸν γίνεται καὶ σώζεται τὰ πάντα. παρά τισι δὲ καὶ Δεὺς λέγεται, τάχα ἀπὸ τοῦ δεύειν τὴν γῆν. ἢ μεταδιδόναι τοῖς ζῶσι ζωτικῆς ἰκμάδος. καὶ ἡ γενικὴ πτῶσις, ἀπ' αὐτῆς ἐστι Διός. παρακειμένη πως τῇ Δεός. οἰκεῖν δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ λέγεται, ἐπεὶ ἐκεῖ τὸ κυριώτατον μέρος τῆς τοῦ κόσμου ψυχῆς. καὶ γὰρ αἱ ἡμέτεραι ψυχαί, πῦρ εἰσι.

Περὶ τῆς Ἥρας.

γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ αὐτοῦ παραδίδοται ἡ Ἥρα, ἥτις ἐστὶν ἀήρ. συνῆπται γὰρ εὐθὺς αὐτῷ καὶ κεκόλληται, αἰρομένη ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκείνου αὐτῆς ἐπιβεβηκότος. καὶ γεγόνασιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥύσεως. ῥυεῖσα γὰρ εἰς λεπτότητα ἡ οὐσία, τό τε πῦρ, καὶ τὸν ἀέρα ὑφίστησιν. ἐφ' ᾧ καὶ Ῥέαν τὴν μητέρα αὐτῶν ἐμυθεύσαντο εἶναι. πατέρα δὲ τὸν Κρόνον. ἤτοι διὰ τὸ ἐν τεταγμένοις μέτροις χρόνου γενέσθαι ταῦτα, ἢ διὰ τὸ κατὰ σύγκρισιν καὶ θρασμὸν τῆς ὕλης, τὴν εἰς τὰ στοιχεῖα διάκρισιν ἀποτελεῖσθαι. ἢ ὅπερ πιθανώτερον, διὰ τὸ τηνικαῦτα ὑφίστασθαι τὸν ἀέρα, ἡνίκ' ἂν ἐκ πυρὸς ἐκινεῖτο ἡ φύσις, ἐπὶ τὸ κραίνειν καὶ ἀποτελεῖν τὰ ὄντα.

Περὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

ια δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν, καὶ τὸν Ποσειδῶνα ἔφασαν οἱ ἀρχαῖοι εἶναι, Κρόνου καὶ Ῥέας υἱόν. καὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς εἰρημένης μεταβολῆς γίνεται. Ποσειδῶν δέ ἐστιν ἡ ἀπεργαστικὴ ἐν τῇ γῇ καὶ περὶ τὴν γῆν ὑγροῦ

λιμένες εἰσὶν ἀλιμένες, λέγεται ἀλιμέναι. ἢ τοι ἀπὸ τῆς πόσεως οὕτω κληθεῖσαι, καὶ τοῦ δεδόναι ταύτην. ἢ καθ' ἕτερον λόγον ποσειδῶν ὠνόμασται, διὰ τὴν παρακολουθουμένην αὐτοῦ, ἰδιότητα.

Περὶ τοῦ ἅδου.

Δελφὸς δὲ αὐτῶν καὶ ὁ ἅδης εἶναι λέγεται. οὗτος δέ ἐστιν ὁ παχυμερέστατος καὶ προσγειότατος ἀήρ. ὁμοῦ γὰρ γίνεται, καὶ ἄρχεται κραίνειν καὶ ῥεῖν τὰ ὄντα. κατὰ τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους τῆς φύσεως. καλεῖται δὲ ἅδης, ἢ ὅτι καθ' αὑτὸν ἀόρατός ἐστιν, ὅθεν καὶ διαιροῦντες ἄϊδα αὐτὸν ὀνομάζομεν, ἢ κατὰ ἀντίφρασιν, ὡσανεὶ ὁ ἀνδάνων ἡμῖν τοῦ θανάτου. καὶ πλούτων δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ πάντων ὄντων φθαρτῶν, μηδὲν εἶναι ὃ μὴ τελευταῖον εἰς αὐτὸν κατάγεται, καὶ αὐτοῦ κτῆμα γίνεται.

Περὶ τῆς ῥέας.

Ἧς δὲ ῥέας κατὰ τὴν παραδεδομένην ῥύσιν εἰδοποιουμένης, εἰκότως ἤδη καὶ τὴν τῶν ὄμβρων αἰτίαν ἀνατιθέασιν αὐτῇ. ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν συμβαίνει γίνεσθαι. καὶ ταύτην παρεισάγουσι τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις, καὶ κεραυνοῖς, ἢ λαμπαδηφορίαις χαίρουσαν. ἐπεὶ δὲ ἄνωθεν ὄμβροι καταχέονται, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀρῶν κατερχόμενοι φαίνονται. πρῶτον μὲν τὴν ἴδην ἐπωνόμασαν αὐτῆς μετέωρον ὄρος. καὶ ὃ μακρόθεν ἐστὶν ἰδεῖν, ὀρείαν αὐτὴν προσαγορεύοντες. καὶ τὰ γενναιότατα τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γινομένων ζώων, τοὺς λέοντας ὑπ' αὐτῆς παρεισάγουσι. τάχα ἐπεὶ καὶ οἱ χειμῶνες ἀγριωπόν τι ἔχουσι. πυργωτὸν δὲ περίκειται στέφανον, ἤτοι διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὀρῶν τίθεσθαι τὰς πόλεις ὀχυρότητος ἕνεκεν, ἢ ἐπεὶ ἀρχηγός ἐστι τῆς πρώτης καὶ ἀρχετύπου οὐσίας τοῦ κόσμου. καρδίαν δ' ἀνατιθέασιν αὐτῇ, παριστάντες ὅτι αἰτία τῆς ζωογονίας αὕτη ἐγένετο. κατὰ τοῦτο δὲ καὶ ἄλλους τινὰς τύπους περὶ τὸ στῆθος αὐτῆς περιτιθέασιν, ὡς τῆς τῶν ὄντων ποικιλίας, καὶ παντὸς χρώματος αὐτῆς γεγονυίας. ἔοικε δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἡ παρὰ σύροις ἀταργατὶς εἶναι. ἣν διὰ τὸ περιστερᾶς καὶ ἰχθύος ἀπέχεσθαι τιμῶσι, σημαίνοντες ὅτι τὰ μάλιστα δηλοῦντα τὴν τῆς οὐσίας αἵρεσιν, ἀὴρ καὶ ὕδωρ ἐστί. φρυγία δ' ἰδίως εἴρηται, διὰ τὸ θρησκεύεσθαι παρὰ τοῖς φρυξὶν ἐξόχως. παρ' οἷς καὶ ἡ τῶν γάλλων ἐπεπόλασε παρεδρία. τάχα τι τοιοῦτον ἐμφαίνουσα, ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς ἕλλησι περὶ τῆς τοῦ οὐρανοῦ ἐκτομῆς μεμύθευται. πρῶτον μὲν γὰρ ὁ κρόνος λέγεται καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς ῥέας αὐτῷ γινόμενα τέκνα. εἴληπται μὲν οὖν οὕτω πάνυ εἰκότως. ἐπειδὴ ὅσα ἂν γίνονται κατὰ τὸν εἰρημένον τῆς κινήσεως λόγον, πάλιν κατὰ τὸν αὐτὸν ἐν περιόδῳ ἀφανίζεται. καὶ ὁ χρόνος δὲ τοιοῦτόν ἐστι. δαπανᾶται γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τὰ γινόμενα. εἶτα τὴν ῥέαν φασὶ γεννωμένου αὐτῇ τοῦ διὸς, λίθον ἀντ' αὐτοῦ προσενεγκεῖν ἐσπαργανωμένον τῷ κρόνῳ, τοῦτον εἰποῦσα τετοκέναι. κἀκεῖνον μὲν καταποθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. τὸν δὲ δία τραφέντα, βασιλεῦσαι τοῦ κόσμου. ἐνταῦθα οὖν ἄλλως εἴληπται ἡ κατάποσις. συντέτακται γὰρ ὁ μῦθος περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, ἐν ᾧ τότε ἀνετράφη ἡ διοικοῦσα αὐτὸν φύσις. καὶ ἐπεκράτησεν, ὅτε εἰς τὸ μεσαίτατον αὐτοῦ ὁ λίθος οὗτος, ὃν καλοῦμεν γῆν, οἱονεὶ καταποθεὶς, ἐγκατεστηρίχθη. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως συνέστη τὰ ὄντα, εἰ μὴ ἐπὶ θεμελίῳ ταῦτα ἐρείσθη, γινομένων καὶ τρεφομένων ἐντεῦθεν πάντων.

Περὶ τοῦ κρόνου.

Ἕως δ' ὁ κρόνος ἱστορεῖται συνεχῶς κατιὼν ἐπὶ τῷ μίγνυσθαι τῇ γῇ. τοῦτον δὲ ἐκτεμεῖν καὶ παῦσαι τῆς ὕβρεως. ὁ μὲν γὰρ ζεὺς ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς βασιλείας, κατεταρτάρωσε. διὰ γοῦν τούτων αἰνίττονται,

Aetate autē & moribus omnino dissimiles,
Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

A ffabulatio aduersos eos, qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

περὶ ἀετοῦ τε, καὶ κολοιοῦ.

Α ρνὸν καταπτὰς αἰετὸς καθαρπάσας,
ἰδὼν κολοιὸς, ἐν κριῷ πράττει τάδε.
ὃν εἷλε ποιμὴν, παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι,
ἐμοὶ κολοιὸς, ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ε πιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

De Aquila & Cornicula.

A gnum deuolans Aquila cum rapuisset,
id ꝙ uidisset monedula, in ariete facit eadē.
Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid,
Mihi monedula, aquila autem sibi est.

A ffabulatio, Quod non oporteat imitari præstantiores.

περὶ κολοιοῦ τε, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Α λλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος
ηὔχει κολοιὸς ὀρνέων ὑπερφέρειν.
πρῶτον δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἥρπακει.
μεθ' ἣν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ε πιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

De Cornicula, & cæteris auibus.

A lienis pennis induta
Gloriabatur cornicula præstare auibus.
Primum donum hirundo rapuit.
Post eam, omnes. hinc nuda inuenta est.

Affabulatio, Quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

περὶ ἀετοῦ τε, καὶ ὀϊστοῦ.

Β έλει τ' στῆθος ἀετὸς βλήθη πάλαι.
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἧστο πολλὰ δακρύων.
βλέπων δ' ὀϊστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.
βαβαὶ, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

De Aquila, & sagitta.

S agitta pectus Aquila uulnerata est olim.
Dolens autē postea sedebat admodū plorās.
Videns autem sagittam pennatam ait,
Papæ', penna me pennatam occidit.

A ffabulatio, in eos, qui a suis mala patiuntur.

περὶ θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ στρουθοῦ.

Γ ᾶσι πεφυκὸς θηρσὶ, καὶ πτηνοῖς μάχη.
ἦλω λίβυσσα στρουθὸς, ἣ τοῦσδ' ἐπλανᾶ.
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρεῖον.
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

De pugna ferarum, ac uolucrũ, & strutione.

O mnes inter se feræ, & uolucres concertabant.
Capta ē strutio libyca, quæ hasce decipiebat.
Esse quidem auis, ex parte uero fera,
Volucribus caput, feris pedes ostendens.

A ffabulatio, Aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis, utrosq; decipiunt.

Περὶ χελιδόνος, καὶ κριτηρίου.

Π ῆξε χελιδὼν νοσσιὰν κριτηρίου
ὕπερθεν, ἧσπερ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
ἡ δ᾽ αὖτ᾽ ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
ὅπου γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβην μόνη.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν, ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

De Hirundine, & prætorio.

H irundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autem dixit, o ingemiscendam fortunã
Vbi.n.ultio est, sola offensa sum.

Affabulatio ad eos, qui malũ a bonis patiũtur.

Περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφρόνων, εἶτα ἀσυμφώνων· καὶ λέοντος.

Ο μόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόες·
οὓς οὐδὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων·
ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

De tribus bobus cõcordibus, inde discordibus, & leone.

C oncordes pascebantur tres simul boues,
Quos ne fera quidem lædebat Leo.
Cum uero inimicitiarum odio, & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.

A ffabulatio Aduersus eos, qui a suis dissident, & propterea mala patiuntur.

Περὶ γεωργοῦ, καὶ γεράνου.

Ε θνει γεράνων πῆξέ τις γεωργὸς πάγην·
μεθ᾽ ὧν πελαργὸν εἷλεν, ὃς θρήνει μέγα,
ἔφη δ᾽ ἀροτρεὺς ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
ἀλλ᾽ ἡ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Ε πιμύθιον, πρὸς φίλον τινὸς, ἑνούμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

De Agricola, & Ciconia.

G ruibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.
Agricola, ut amica quidem tu mihi es,

ὅτι ἡ τῆς ὅλης γενέσεως τάξις ἣν ἔφαμεν ἀπὸ τοῦ κραίνειν, κρόνον εἰρῆσθαι· τὴν 65
γινομένην τέως πολλὴν ῥύσιν τοῦ περιέχοντος ἐπὶ τὴν γῆν ἔστειλε, λεπτοτέρας
ποιήσασα τὰς ἀναθυμιάσεις. ἡ δὲ τοῦ κόσμου φύσις ἐπισχύσεις ἐπισχύσασα,
ἣν καὶ δία ἐλέγομεν καλεῖσθαι, τὴν λίαν φερομένην τῆς μεταβολῆς ἐπέσχε. καὶ
ἐπεπέδησε μακρότερον διεξαγαγών, καὶ δοὺς αὐτῷ τῷ κόσμῳ. πάνυ δ' εἰκό-
τως καὶ ἀγκυλομήτην καλοῦσι τὸν κρόνον, ἀγκύλων ὄντων καὶ δυσπαρακολου-
θήτων, ἃ μὴ τελέσηται τοσούτοις ἀριθμοὺς ἐξελίττων.

Περὶ τοῦ ὠκεανοῦ.

Κατ' ἄλλον δὲ λόγον τὸν ὠκεανὸν ἔφασαν ἀρχηγὸν εἶναι πάντων. οὐ γὰρ
κ μία μυθολογία περὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τόπον. ἔστι δ' ὠκεανὸς μὲν, ὁ ὠκέ-
ως νέων κύκλος. καὶ ἐφεξῆς μεταβάλλων. Τηθὺς δὲ ἐπὶ τῶν ποι-
οτήτων ἐπιμονή. ἐκ γὰρ τῆς τούτων συγκράσεως, ἢ μίξεως, ὑφίσταται τὰ ὄν-
τα. οὐδὲν δ' ἂν ἦν, εἰ θάτερον ἄμικτον ἐπεκράτει.

Περὶ τοῦ διός.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἄλλως ὁ Ζεὺς πατὴρ λέγεται θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἶναι,
μ διὰ τὴν τοῦ κόσμου φύσιν αἰτίαν γεγονέναι τῆς τούτων ὑποστάσεως, ὡς οἱ
πατέρες γεννῶσι τὰ τέκνα. νεφεληγερέτην δὲ καὶ ἐρίγδουπον αὐτὸν
καλοῦσι, τῷ αἴτιον ὑπὲρ ἡμᾶς νέφη καὶ βροντὰς συνίστασθαι καὶ τοὺς κεραυ-
νοὺς ἐκεῖθεν, καὶ τὰς καταιγίδας ἐνσκήπτειν. ἄλλως, ἤδη τῷ τὸν οὐρανὸν λε-
λογχότι θεῷ πάντας τοὺς ὑπὲρ γῆν τόπους ἀπονεμομένου. διὰ μὲν τὰς αἰγί-
δας ὡς δὴ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν τοῦ ὁρμᾶν, τὸ ὄνομα αἰγίοχος ἐκλήθη. δι' ἄλλας δὲ
ὁμοιοειδεῖς καὶ δυσεπιγνώστους αἰτίας, ὑέτιος, καὶ ἐπικάρπιος, καὶ καταιβά-
της, καὶ ἀστραπαῖος, καὶ ἄλλως δὲ πολλαχῶς, κατὰ διαφόρους ἐπινοίας. καὶ
σωτῆρα. καὶ ἕρκιον. καὶ πολιέα. καὶ πατρῷον. καὶ ὁμόγνιον. καὶ ξένιον. καὶ
κτήσιον. καὶ βουλαῖον. καὶ τροπαιοῦχον. καὶ ἐλευθέριον αὐτὸν προσαγορεύου-
σιν, ἀπεριλήπτων ὅσων ὀνομασιῶν αὐτῷ τούτων οὐσῶν. ἐπεὶ διατέτακεν εἰς
πᾶσαν δύναμιν καὶ σχέσιν, καὶ πάντων αἴτιος καὶ ἐπόπτης ἐστίν. Οὕτω δὲ
ἐρρέθη καὶ τῆς δίκης πατὴρ εἶναι. ὁ γὰρ παραγαγὼν εἰς τὰ πράγματα τὴν
κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ παραγγείλας αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν ἀλλήλους, οὗ-
τός ἐστι. καὶ τῶν χαρίτων, ἐνταῦθα γάρ εἰσιν αἱ τοῦ δανείζεσθαι καὶ εὐεργετεῖν, ἀρ-
χαί. καὶ τῶν ὡρῶν τῶν κατὰ τὰς τοῦ περιέχοντος ποιουσῶν μεταβολὰς σωτηρί-
ους. καὶ τῶν γινομένων ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλων, καὶ ὠνομασμένων ἀπὸ τῆς φύσεως,
οὗτός ἐστι παροχεύς. παράγουσι δ' αὐτὸν τελείου ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα,
ἐπεὶ οὔτε τὸ παρηκμακὸς, οὔτε τὸ ἐλλιπὲς ἐμφαίνει. τὸ δὲ κατηρτικὸς οἰκεῖον.
διὰ τοῦτο καὶ τέλεια αὐτῷ θύουσι. τὸ δὲ σκῆπτρον, τῆς δυναστείας αὐτοῦ σύμ-
βολόν ἐστι. πολλαχοῦ δὲ καὶ νίκην κρατῶν, πλάττεται. περίεστι γὰρ πάντων
οὐδὲν ἡττᾶν αὐτοῦ δύναται. Ἱερὸς δὲ ὄρνις αὐτοῦ, ὁ ἀετὸς λέγεται εἶναι, διὰ
τὸ ὀξύτατον τοῦτον εἶναι τῶν ἄλλων πτηνῶν. στέφεται δὲ ἐλαίᾳ, διὰ τὸ ἀειθα-
λὲς καὶ λιπαρὸν καὶ πολύχρηστον. ἢ διὰ τὴν ἐμφέρειαν τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν
γλαυκότητος. λέγεται δὲ ὑπό τινων καὶ ἀλάστωρ καὶ παλαμναῖος, τῷ τοὺς
ἀλάστορας καὶ παλαμναίους κολάζειν. τῶν μὲν ὠνομασμένων ἀπὸ τοῦ τὰ τοι-
αῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστιν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι. τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς παλά-
μας μιάσματος ἀνεκπλύτου ἀποτελεῖν.

Περὶ τῶν ἐριννύων.

Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ αἱ λεγόμεναι γεγόνασιν ἐριννύες, ἐρευνητῆρες
κ τῶν ἁμαρτανόντων οὖσαι. μέγαιρα, τισιφόνη, καὶ ἀληκτώ. ὡς περὶ

μεταίροντος τοῦ τοῖς τοῦ θεοῦ καὶ πινυμένου. ἤγουν τιμωρουμένους τοὺς γινομένους ὑπ' αὐτῶν φόνους, καὶ ἀλήκτως καὶ ἀπαύστως τοῦτο ποιοῦντος. σεμναὶ δ' αὗται ὄντως αἱ θεαί, καὶ εὐμενίδες κατὰ τὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐμένειαν τῆς φύσεως διατάττεσθαι. καὶ τὴν πονηρίαν κολάζεσθαι. φρικώδεις δὲ τὰς ὄψεις ἔχουσαί εἰσι, καὶ πυρὶ καὶ μάστιξι τοὺς ἀσεβεῖς διώκουσαι, καὶ ὄφεως πλοκάμους ἔχουσαι, τῷ τοιαύτην φαντασίαν τοῖς κακῶς ποιεῖν, ὡς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς ἀντὶ τῶν πλημμελημένων. ἐν ᾅδῃ οἰκεῖν λέγονται, διὰ τὸ ἐν ἀσαφεῖ κεῖσθαι τὰς τούτων αἰτίας καὶ ἀπροόρατον ὑφίστασθαι τὴν φοίτησιν αὐτῶν τοῖς ἀξίοις.

ἔτι περὶ τοῦ διός.

Κολούθως δὲ τούτοις λέγεται, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ διὸς ὀφθαλμός. α καὶ πάντ' ἐπακούει. πῶς γὰρ οἷόν τέ ἐστι διὰ πάντων διοικοῦσαν δύναμιν λανθάνειν τί τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινομένων. προσαγορεύουσι δὲ καὶ μειλίχιον τὸν δία, εὐμείλικτον ὄντα τοῖς ἐξ ἀδικίας μετατιθεμένοις. οὐ δὲ γὰρ ἀδιαλλάκτως ἔχει πρὸς αὐτούς. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἱκεσίου διός εἰσι βωμοί.

Περὶ τῶν λιτῶν.

Αἱ τὰς λιτὰς ὁ ποιητὴς ἔφη, διὸς θυγατέρας εἶναι. χωλὰς μὲν οὔ- κ σας, διὰ τὸ πίπτειν τοὺς γονυπετοῦντας. ἐπὶ παραστάσει δὲ τῆς ἀσθενείας αὐτῶν, πάλιν ῥυσάς. παραβλῶπας δὲ τῷ παρειδόντας τινὰς τινά, ὕστερον ἀνάγκην ἴσχειν λιτανείας. ἔτι εἰδοποιεῖ τὰς λιτὰς ὁ ποιητής, ὡς δαίμονάς τινας. χωλὰς μὲν αὐτὰς κέκληκε, διὰ τὸ βραδέως καὶ μόλις προσιέναι. καὶ λιτανεύειν τούτους οὓς προηδικηκότες ὦσι. ῥυσὰς δὲ καὶ διαστρόφους τὰς ὄψεις, ἐπεὶ βαρέως καὶ οὐ γεγηθότι τῷ προσώπῳ προσορᾶν, δύνανται τοὺς προηδικημένους, παρ' ὧν αἰτοῦνται συγγνώμην. διὸς δὲ θυγατέρας γενεαλογεῖ, ὥστε σεβασμίας εἶναι.

Περὶ τῶν μοιρῶν.

Ζεὺς δέ ἐστι καὶ ἡ μοῖρα διὰ τὸ μὴ ὁρωμένη διανέμησις εἶναι τῶν ἐπι- ο βαλλομένων ἑκάστῳ. ἐντεῦθεν ἤδη τῶν ἄλλων μερίδων μοιρῶν ὠνομασμένων. Αἶσα δέ ἐστιν ἡ ἄιστος καὶ ἄγνωστος αἰτία τῶν γινομένων. ἐμφαίνεται δὲ νῦν ἡ τῶν κατὰ μέρος ἀδηλία, ἢ ὡς οἱ πρεσβύτεροι, ἡ ἀεὶ οὖσα. Εἱμαρμένη δέ ἐστι, καθ' ἣν μεμοίραται καὶ συνείληπται πάντα ἐν τάξει στοιχείου, μὴ ἔχοντος πέρας τὰ γινόμενα, ἅπερ ἡ πρώτη συλλαβὴ περιέχει, καθάπερ καὶ ἐν τῷ εἱρμῷ. Ἀνάγκη δέ ἐστιν ἣν ἄξαι καὶ ἧς περιγενέσθαι οὐκ ἔστιν, ἢ ἐφ' ἣν. πάντα γοῦν ἃ ἂν γένηται τὴν ἀναγωγὴν λαμβάνει. Κατ' ἄλλον δὲ τρόπον, τρεῖς μοῖραι παραδίδονται, κατὰ τὸ τριττὸν τῶν χρόνων. Καὶ κλωθὼ μὲν ὠνόμασται μία, ἀπὸ τοῦ κλώσει ἐρίων ἐοικέναι τὰ γινόμενα, ἄλλων ἄλλοις ἐμπιπτόντων. καθὸ καὶ νήθειν αὐτὴν οἱ πρεσβύτατοι διατυποῦσιν. Ἄλλην δὲ λάχεσιν ἀπὸ τοῦ τῇ κατὰ κλήρους λήξει τὰ ἀποδιδόμενα ἑκάστῳ προσεοικέναι. Ἄτροπος δ' ἡ τρίτη, διὰ τὸ ἀτρέπτως ἔχειν τὰ κατ' αὐτὴν διατεταγμένα. Ἡ δ' αὐτῶν δύναμις οἰκείως ἂν δόξαι τῶν τριῶν προσηγοριῶν τυγχάνειν. Αὕτη δέ ἐστι καὶ ἀδράστεια. ἤτοι παρὰ τὸ ἀνέφευκτος, καὶ ἀναπόδραστος εἶναι ὠνομασμένη, ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν τὰ κατ' αὐτήν. ὡσανεὶ ἀεὶ δράστεια οὖσα. ἢ τοῦ στερητικοῦ μορίου νῦν, τὸ πολὺ ἐπιδηλοῦντος. ὡς ἄξυλος ὕλη. πολυδράστεια γάρ ἐστι. Νέμεσις δέ, ἀπὸ τῆς νεμέσεως προσηγορεύθη. Ὄπις δέ, ἀπὸ τοῦ λανθάνειν ὄπισθεν, καὶ παρατηρεῖν τὰ πραττόμενα ὑφ' ἡμῶν, κολάζειν τὰ κολάσεως ἄξια.

Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.

A ffabulatio, In amicum cuiusdam coniūctum
cum inimicis amici ipsius.

Περὶ κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φ έρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανὼν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ, οὗπερ ἐκράτει

Ε πιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

C anis secundum flumen carnes ferens,
cum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autē ut inferiores alias carnes capet,
Priuatus & iis est, quarum dominus erat.

A ffabulatio, qđ cupidus magis damno afficit.

Περὶ ὄνου καὶ ἁλὸς, καὶ σπόγγων.

Π ερῶν ποταμὸν, φόρτον ἦγ᾽ ἁλὸς ὄνος,
ἐν ᾧ τε καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
σπόγγων δ᾽ ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρει,
πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ε πιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς
ζημίαν καταντᾷ.

De Asino & sale, & spongiis.

T ranseundo fluuiū onus salis portabat Asin⁹.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multū spongiarū ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter soffocatus est.

A ffabulatio, Quod plerunq; expectatio lucri in
damnum incurrit.

Περὶ καμήλου, καὶ διός.

Κ υρτὴ θεὸν κάμηλος ἐξῄτει κέρα.
ἣν ἐξεμυκτήρισε τῆς ἀβουλίας.
ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν, ὦτα, καὶ κάραν,
ὡς ἄν γε παντάπασιν αἰσχίστη πέλῃ.

Επιμύθιον, ὅτι δεῖ παρὰ τοῦ θεοῦ, αἰτεῖν τὰ προσήκοντα

De Camelo, & Ioue

C urua Camelus a deo petebat cornua
Quam derisit malo consilio.
Minuit enim ei de cætero aures, & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima.

a ffabulatio, qđ oporteat a deo cōueniētia petere

Περὶ λύκου, καὶ ἀρνός.

Λ ύκος πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόσθεν σύ μοι
ὕδωρ ταράττεις; ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν.
καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ, πότε.
θοίνη γένῃ μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἀδεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

De Lupo, & Agno.

L upus Agno inquit, non'ne dudum tu mihi
Aquã perturbasti? nuper ex uentre natus sũ,
Et quomodo Aquã pturbarim nescio qñ.
Cœna fies mihi & iure, & iniuria.

A ffabulatio, aduersus eos, qui intrepide palam
iniurii sunt.

Περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ, καὶ ποιμένος.

Δ ειλὸς κυνηγὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα,
εἴ που λέοντος ἴχνος εἶδες, μοὶ φράσον.
σὺ τοῦτον εἶπεν ἐθέλεις, δείξω, πέλας
ἴχνος. κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Ε πιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους,
καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

De Venatore timido, & pastore.

T imidus uenator pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi.
Tu hoc ait uis, ostendam, prope
Vestigium. Venator ait. nõ quæro amplius.

A ffabulatio, aduersus homines audaces uerbis,
& factis timidos.

Περὶ ἱππότου, καὶ ἀγροικοῦ.

Η ιτει λαβεῖν ἀγροῖκον λαγὼν ἱππότης.
λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα πόσου;
καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν, ἀγροῖκος δ' ἔφη.
μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης, προϊεμένους τὰ ἴδια

De equite, & Agricola.

P etebat leporẽ ab agricola, ut accipet miles,
Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
Et equum admisit, Agricola autem ait,
Ne festina. tibi donũ hoc offero.

Affabulatio, aduersos eos, qui necessario recu-
sant res suas.

Περὶ λύκου, καὶ ὄνου.

Ο δοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος.
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
λύκος δέ φησι πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμ-
πάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

De Lupo, & Asino.

E x Asino clauum dentibus extraxit Lupus,
Petens mercedem, percutitur calcibus genã.
Lupus autem inquit, quõ cocus cũ essẽ olim

Περὶ τῶν μουσῶν.

λ Ἐγεται δ' ἐκ μνημοσύνης γεννῆσαι τὰς μούσας ὁ ζεύς. ἐπειδὴ καὶ τῆς κατὰ παιδείαν μαθημάτων, εἰσηγητὴς ἐγένετο. ἃ δὴ καὶ ἐκ μελέτης καὶ κατοχῆς ἀναλαμβάνεσθαι πέφυκε. καὶ ὡς ἀναγκαιότατα πρὸς τὸ ζῆν εὖ ὄντα. καλοῦνται δὲ μοῦσαι, ἀπὸ τῆς μώσεως, ὅ ἐστι ζητήσεως, καθὸ εἴρηται. μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς. ἐννέα δ' εἰσὶ διὰ τὸ τετραγώνους, ὥς φησί τις καὶ περὶ τοὺς προσήκοντας αὐταῖς ἀποτελεῖν. τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ τῶν ἐννέα ἀριθμὸς, συνιστάμενος κατὰ τὸ ἐφ' ἑαυτὸν γεννᾶσθαι, καὶ τὸ τοῦ πρώτου ἀπὸ τῆς τελειότητος κατά τινας μετέχειν δοκοῦ ἀριθμοῦ. λέγονται δὲ παρά τισι καὶ δύο μόνον εἶναι. παρ' οἷς τρεῖς, παρ' οἷς δὲ τέσσαρες, παρ' οἷς δὲ ἑπτά. τρεῖς μὲν, διὰ τὴν προειρημένην τῆς τριάδος τελειότητα, ἢ διὰ τὸ τρία γένη σκεμμάτων εἶναι, δι' ὧν ὁ κατὰ φιλοσοφίαν λόγος συμπληροῦται. δύο δὲ, ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν τε καὶ πράττειν τὰ δέοντα, καὶ ἐν δυσὶ τούτοις συνίστασθαι τὸ πεπαιδεῦσθαι. τέσσαρες δὲ καὶ ἑπτά, τάχα διὰ τὰ παλαιὰ τῶν μουσικῶν ὀργάνων τοσούτους φθόγγους ἐσχηκέναι. θήλειαι δὲ παρήχθησαν, τῷ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν παιδείαν, θηλυκὰ ὀνόματα ἐκ τύχης ἔχειν. πρὸς σύμβολον δὲ τοῦ ἑδραιότατον τοῦ τὴν πολυμάθειαν περιγίνεσθαι. ἔστι δ' εἰπεῖν καὶ διὰ τὸ γόνιμον, ὃ ψυχῆς διαγνώσει γίνεται. συνᾴδουσι δὲ καὶ συγχορεύουσιν ἀλλήλαις, πρὸς παράστασιν τοῦ τὰς ἀρετὰς ἀχωρίστους αὐτῶν καὶ διαζεύκτους εἶναι. περὶ τοὺς τῶν θεῶν δὲ ὕμνους καὶ τὴν θεραπείαν καταχολοῦνται μάλιστα, ἐπειδὴ στοιχεῖον καὶ ἀρχὴ παιδείας ἐστὶ τοῦ ἀφορᾶν πρὸς τὸ θεῖον. καὶ τοῦθ' ὑπόδειγμα τοῦ βίου ποιησαμένους, ἀνὰ στόμα ἔχειν δεῖ.

Ἄλλως δὲ, κλειὼ μὲν μία τῶν μουσῶν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ κλέους τυγχάνειν τοὺς πεπαιδευμένους καὶ τοὺς ἑτέρους κλεΐζειν. Εὐτέρπεια δὲ, ἀπὸ τοῦ τὰς ὁμιλίας αὐτῶν εὐτερπεῖς καὶ εὐαγώγους εἶναι. Θάλεια δὲ, ἤτοι διὰ τὸ θάλλειν τὸν βίον αὐτῶν, ἢ διὰ τὸ ἔχειν αὐτοὺς καὶ τὴν συμποτικὴν ἀρετὴν, ἐπιδεξίως καὶ ἐμμούσως ἀναστρεφομένους ἐν ταῖς θαλείαις. Μελπομένη δὲ, ἀπὸ τῆς μολπῆς καὶ τῆς γλυκείας φωνῆς μετὰ μέλους οὔσης. μέλπονται γὰρ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ πάντων, καὶ μέλπουσι καὶ αὐτοὶ τοὺς θεοὺς, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν γεγονότας. Τερψιχόρη δὲ, διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου. ἢ καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ὁρᾶσθαι παρέχειν τέρψιν τοῖς προσπελάζουσιν αὐτῇ. ἑνὸς στοιχείου πλεονάζοντος ἐν τῷ ὀνόματι. τάχα δὲ ἐπεὶ καὶ χοροὺς ἵστησαν οἱ παλαιοὶ τοῖς θεοῖς. συντιθέντων αὐτοῖς τὰς ᾠδὰς τῶν σοφωτέρων. Ἡ δ' ἐρατὼ, πότερον ἀπὸ τοῦ ἔρωτος λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν περὶ πᾶν εἶδος φιλοσοφίαν παρείστησιν, ἢ τοῦ περὶ τὸ ἔρεσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι δυνάμεως, ἐπίσημός ἐστιν ὡς διαλεκτικῶν ὄντων καὶ τῶν σπουδαίων. Πολύμνια δέ ἐστιν, ἡ πολυύμνητος ἀρετή. ἢ μᾶλλον, ἡ πολλοὺς ὑμνοῦσα, καὶ ὅσα περὶ τῶν προγενεστέρων ὑμνεῖται παρειληφυῖα, καὶ τῆς ἔκ τε τῶν ποιημάτων, καὶ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων ἱστορίας ἐπιμελουμένη. Οὐρανία δέ ἐστιν, ἡ περὶ τὰ οὐράνια καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν ἐπιστήμη. τὸν γὰρ ὅλον κόσμον, οὐρανὸν ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Καλλιόπη δὲ, ἡ καλλίφωνος καὶ καλλιεπὴς ῥητορική, δι' ἧς πολιτεύονται, καὶ δήμοις προσφωνοῦσιν ἄγοντες πειθοῖ καὶ οὐ βίᾳ ἐφ' ὅ, τι ἂν προαιρῶνται. δι' ἣν αἰτίαν, ταύτην μάλιστά φησι βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖν. Ἀποδέδοται δὲ αὐτῇ ποικίλα, ἔργα ἐμφαίνουσα ἑκάστου, ὅτι ἥρμοσται, καὶ σύμφωνος αὐτῷ αὐτὸς, καὶ ὁμολογούμενος, ὁ τῶν ἀγαθῶν βίος ἐστί. συγχορεύει δὲ αὐταῖς καὶ ὁ ἀπόλλων διὰ τὴν κοινωνίαν τῆς μουσι-

κησ. παραδέδοται γὰρ καὶ οὗτος κιθαριστὴς, δι' ἣν εἴσῃ μετ' ὀλίγον αἰτίαν. ἐν δὲ τοῖς ὄρεσί φασι θηρεύειν, ἐπειδὴ καὶ χρείαν ἔχωσι τοῦ μεμονωμένως καὶ συνεχῶς εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες. ἧς χωρὶς, οὐδὲν σεμνὸν εὑρίσκεται κατὰ τὸν κωμικόν. τούτου δ' ἕνεκε, καὶ ἐννέα λέγεται ὁ ζεὺς συγγενόμενος τῇ μνημοσύνῃ γεννῆσαι αὐτάς. καὶ γὰρ τῆς ἐν νυκτὶ ζητήσεως δεῖ πρὸς τὰ κατὰ παιδείαν. εὐφρόνην γὰρ οἱ ποιηταὶ οὐδι' ἄλλό τι τὴν νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ ἐπίχαρμος. εἴτέ τί φησι ζητεῖς σοφὸν, τῆς νυκτὸς ἐνθυμητέον. καὶ πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὶ μᾶλλον εὑρίσκεται. τινὲς δ' οὐρανοῦ καὶ γῆς ἔφασαν αὐτὰς φῦναι, ὡς ἀρχαιότατα ἡγεῖσθαι τὸν περὶ τούτου λόγον δεόντως. στεφανοῦνται δὲ φοίνικι, ὡς μέν τινες νομίζουσιν, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν ἀπὸ τῶν φοινίκων δοκεῖν εὑρήματα εἶναι τὰ γράμματα. ὡς δ' εὐλογώτερόν ἐστι, διὰ τὸ ζυφερὸν καὶ εὐεργὲς καὶ ἀείζωον, καὶ δυσανάβατον, καὶ γλυκύκαρπον τοῦ φυτοῦ.

Περὶ τῶν χαρίτων.

πιβαλλόντως δ' ἡμῖν ὡς εἴρηται καὶ εὐεργετικὰς εἶναι, παραδεδώ-
ε κασιν οἱ πλεῖστοι, διὸς θυγατέρας χάριτας. οἱ μὲν, ἐξ εὐρυδομένης αὐτὰς γεγονυίας τῷ μάλιστα ἀπὸ ἐξηρημένων, καὶ διαβεβοημένων δόμων, τὰς δωρεὰς φιλεῖν δίδοσθαι. οἱ δ' εὐρυνόμης. κἀν τούτῳ παριστῶντες ὅτι χαριστικώτεροί πως εἰσὶν, ἢ ὀφείλουσιν εἶναι οἱ μεγάλους κλήρους νεμόμενοι. τινὲς δὲ ἐξ εὐρυμεδούσης, εἰς ταυτὸ συντείνοντες καὶ τοῦτο τοῦ ἐτύμου. κυριεύουσι γὰρ τῶν ἰδίων οἱ ἄνθρωποι. τὴν δ' ἥραν ἄλλοι διδόασιν αὐταῖς μητέρα καθὸ εὐγενέσταται τῶν θεῶν εἰσι. πρὸς ἄλλην δὲ ἔμφασιν γυμναὶ παρεισάγονται, ὡς καὶ τῶν μηδὲν κτῆμα ἐχόντων, ὑπουργεῖν τινὰ, καὶ ὠφελίμως χαρίζεσθαι πάντως. ἵνά τις εὐεργετικὸς ᾖ δεόντως ὡς εἴρηται. καὶ τὸ, ξενίων δέ τε θυμὸς ἄριστος. τινὲς δὲ οἴονται διὰ τῆς γυμνητείας αὐτῶν παρίστασθαι τὸ εὐλύτως καὶ ἀνεμποδίστως δεῖν ἔχειν πρὸς τῷ χαρίζεσθαι. λέγονται δ' ὑφ' ὧν μὲν, δύο. ὑφ' ὧν δὲ, τρεῖς. δύο μὲν, ἐπειδὴ τοὺς μὲν δεῖ προκατάρχειν χάριτος. τοὺς δὲ, ἀμείβεσθαι. τρεῖς δὲ, ἐπειδὴ οὐ καλῶς ἔχει τὸν τετυχότα ἀμοιβῆς ἱστάναι χαριστικῆς. ἀλλὰ πάλιν χαρίζεσθαι. ἵνα ἀκαταπαύστως τοῦτο γίνηται. καὶ τοῦθ' ὅτι δεῖ γίνεσθαι, καὶ τῆς χορείας αὐτῶν ἐμφαινούσης. ἕτεροι δ' ἔφασαν μίαν μὲν εἶναι χάριν τὴν περὶ τὸν ὑπουργοῦντά τι ὠφελίμως. ἑτέραν δὲ τὴν περὶ τὸν δεχόμενον τὴν ὑπουργίαν. καὶ ἐπιτηροῦντα τὸν καιρὸν ἀμοιβῆς. τρίτην δὲ περὶ τὸν ἀνθυπουργοῦντα, κατ' αὐτόν που τὸν καιρόν. ἱλαρῶν δ' εὐεργετῶν οὐσῶν, καὶ ἱλαροὺς ποιουσῶν τοὺς εὐεργετουμένους τῶν χαρίτων, πρῶτον μὲν, κοινῶς ἀπὸ τῆς χαρᾶς, χάριτες ὠνομάσθησαν. καὶ εὔμορφοι δὲ λέγονται εἶναι, διὰ τὸ εὐείδειαν καὶ πιθανότητα χαρίζεσθαι. εἶτα κατ' ἰδίαν, ἡ μὲν, ἀγλαΐα προσηγόρευται. ἡ δὲ, θάλεια. ἡ δὲ, εὐφρόνη. διὰ τοῦτο ἔνιοι εὐάνθην ἔφασαν τὴν μητέρα αὐτῶν εἶναι. τινὲς δ' ἀγλαΐην. συνοικεῖν δ' ὅμηρος ἔφη μίαν τῶν χαρίτων ἡφαίστῳ, τάχα διὰ τὸ ἐπιχάριτα εἶναι τὰ τεχνιτὰ ἔργα.

Περὶ τοῦ ἑρμοῦ.

γεμόνα δὲ παραδιδόασιν αὐτῶν τὸν ἑρμῆν, ἐμφαίνοντες ὅτι εὐλόγως
ἡ δεῖ χαρίζεσθαι καὶ μὴ εἰκῇ. ἀλλὰ τοῖς ἀξίοις. ὁ γὰρ ἀχαριστηθεὶς ὀκνηρότερος γίνεται πρὸς τὸν εὐεργέτην. τυγχάνει δὲ ἑρμῆς ὁ λόγος ὤν ἀπέστειλαν πρὸς ἡμᾶς οἱ θεοὶ, μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων, λογικὸν ζῶον ποιήσαντες, ὃ παρὰ τἄλλα ἐξοχώτατον εἶχον αὐτοί. ὠνόμασται

δὲ, ἀπὸ

Medicinæ opera indigne exercui?

Affabulatio, In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliam agrediuntur incommode.

Περὶ λύκου, καὶ γεράνου.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγει τοῦ λύκου.
μισθῷ δ' ἑλὼν γέρανος, ἤτει τὴν χάριν,
σῶον τράχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φέρων,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν, ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σύνθημα ζητοῦντας μισθόν.

De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede āt cū extraxiſſet grus, petebat p̄tiū.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, q̄ hoc conſydera.

Affabulatio, In eos, q piculoſū negociū aggrediunt, & poſt cōuentionem q̄runt mercedē.

Περὶ ταύρου, καὶ τράγου.

Ἤλαυνε ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης τράγος,
ὃν θὴρ λέων δίωκεν, εἶπε δὲ στένων,
εἴπερ με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
ἔγνως ὅσον ταύρου τε, καὶ τράγου σθένος.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

De Tauro, & hirco.

Expellabat taurum ex ſuo cubili hircus,
Quē fera leo inſectabatur, ait autem ſuſpirās
Niſi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis ſit.

Affabulatio, Ad eos, qui affici iniuria ferunt a paruis metu maiorum.

Περὶ μύρμηκος, καὶ τέττιγος.

Ἤτει τροφὴν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
ὡς ἐν θέρει εἴρηκεν ᾖδον ὀξέως.
χειμῶνος ὀρχοῦ φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχοῦντας.

De Formica, & Cicada.

Petebat a formica cicada cibum.
Sed formica ait, quid æſtate faciebas?
Quod acute æſtate caneret dixit,
Hyeme ſalta inquit, ne ama cibum.

Affabulatio, aduerſus eos, q in iuuentute nolūt laborare, & ppea in ſenectute mendicant.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν,

ὥρᾳ κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,
ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

De serpente, & Agricola.

A gricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

Περὶ χελιδόνος, καὶ ἀηδόνος.

Α γροῦ χελιδὼν μακρὰν ἐξεπωτήθη,
εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον. ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
χἠ μὲν χελιδών φησι φιλτάτη ζώοις,
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ θρᾴκην.
ἀλλ' ἔλθ' εἰς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρείοις ᾄσεις.
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.
οἶκος δέ μοι πᾶς, ἥτε μίξις ἀνθρώπων
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
Ε πιμύθιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις
ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

De Hirundine, & Philomela.

P rocul ab agro Hirundo euolauit,
Reperit autem in desertis sidentem syluis
Acute canentem Lusciniam. ea uero lugebat
Itym immaturum excessisse e uita.
Et Hirundo inquit, carissima salua sis,
Primum hodie te post thraciam uideo.
Sed ueni rus, & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & cara habitabis,
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis.
Nam domus omnis, & consuetudo hominũ
memoriã antiquarũ calamitatum reaccẽdet.
A ffabulatio, fabula significat, p̃stare sine dolorẽ
uiuere in desertis, q̃ cũ malis habitarẽ in ciuitatibus.

Ald. Lectori. S.

H æc Gabrii trimetra cum Scazonte ultimo epigrãmate nacti correctius exemplum, iterum imprimenda curauimus, ut perperam excusa ante, hisce queas corrigere. Vale.

δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν καὶ μήσασθαι, ὅ ἐστι λέγειν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρυμα ἡμῶν εἶναι καὶ οἷον ὀχύρωμα. ἐνθένδε πρῶτον μὲν διάκτορος κέκληται. ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανός, ἢ ἀπὸ τοῦ διαλέγειν τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχάς, καθὸ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῷ καθιεροῦσιν. εἶτα ἐριούνιος ὀνομάζεται, ἀπὸ τοῦ μεγαλωφελής τις εἶναι, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ὀνεῖν τοὺς χρωμένους αὐτῷ. καὶ σῶκος, ὡσανεὶ σωτὴρ τῶν οἴκων ὑπάρχων, ἢ ὥς τινος ἰσχυρός. καὶ τὸ ἀκάκητον λέγεσθαι τοιούτου τινὸς σημεῖόν ἐστιν. οὐ γὰρ πρὸς τὸ κακοῦν καὶ βλάπτειν. ἀλλὰ πρὸς τὸ σώζειν μᾶλλον γέγονεν ὁ λόγος. ὅθεν καὶ τὴν ὑγείαν αὐτῷ συνῴκισαν, ἀργειφόντης δέ ἐστιν, οἱονεὶ ἀργεφάντης, ἀπὸ τοῦ ἀργῶς πάντα φαίνειν καὶ σαφηνίζειν. τὸ γὰρ λευκὸν, ἀργὸν ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ φοιτᾶν ταχύτητος. καὶ γὰρ τὸ ταχὺ, ἀργὸν λέγεται κατὰ ἀντίφρασιν. χρυσόρραπις δὲ, ὅτι πολύτιμός ἐστι καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ῥαπισμός. πολλοῦ γὰρ ἀξία ἐστὶν ἡ εὔκαιρος νουθεσία καὶ ἐπιστροφὴ τῶν αὐτῇ προσεχόντων. παραδέδοται δὲ καὶ κῆρυξ θεῶν, καὶ διαγγέλλειν αὐτὸν ἔφασαν τὰ παρ' ἐκείνων τοῖς ἀνθρώποις. κῆρυξ μὲν, ἐπεὶ διὰ φωνῆς γεγωνυίας παριστᾷ, τὰ κατὰ τὸν λόγον σημαινόμενα ταῖς ἀκοαῖς. ἄγγελος δὲ, ἐπεὶ τὸ βούλημα τῶν θεῶν γινώσκομεν ἐκ τῶν ἐνδεδομένων ἡμῖν κατὰ τὸν λόγον ἐνεργειῶν. πέδιλα δὲ φέρει πτερωτὰ καὶ δι' ἀέρος φέρεται συμφώνως τῷ ὁμήρῳ, καθάπερ εἴρηται τὰ ἔπη πτερόεντα. καὶ γὰρ τὴν ἶριν ποδήνεμον διὰ τοῦτο καὶ ἀελλόποδα καλοῦσιν ἄγγελον, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος παρεισάγοντες. ψυχοπομπὸν δὲ τὸν ἑρμῆν ἐμυθεύσαντο εἶναι, ξυμβάλλοντες ὅπερ ἴδιον αὐτοῦ ἐστι τὸ ψυχαγωγεῖν. διὰ τοῦτο καὶ ῥάβδον αὐτῷ ἐγχειρίζουσι, τῇ τῶν ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, τὰ τῆς διανοίας δηλονότι. τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. καὶ παρορμᾷν τε τοὺς παρειμένους ῥᾳδίως, καὶ καταστέλλειν τοὺς παρωρμηκότας δυνατός ἐστι. ἐντεῦθεν ἤδη τοὺς ὀνείρους ἐπιπέμπειν ἔδοξε, καὶ μάντις εἶναι διὰ τοῦ τοιούτου τρόπου, τρέπων ὡς βούλεται τὰς φαντασίας. θεῶν τ' ἄγγελοι ὄνειροι. οἱ δ' ἀποπληροῦντες περὶ τὴν εἰρημένην ῥάβδον, τὸ τοῦ κηρυκίου σχῆμα δράκοντες, σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ κηλεῖσθαι λέοντας τὰς ἐν αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ συνδέοντας αὐτὰς ἅμματι δυσλύτῳ. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ εἰρηνοποιὸν δοκεῖ τὸ κηρύκιον εἶναι. φέρουσι δ' ἄλλως οἱ μετιόντες τὴν εἰρήνην, καὶ θαλλοὺς ἀνὰ χεῖρας πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ γεωργεῖσθαι θέλειν τὴν χώραν, καὶ φειδώ τινα εἶναι τῶν ἡμέρων, καὶ καρποφόρων φυτῶν. ἐκ δὲ μαίας ἔφασαν γεγενῆσθαι δὴ τὸν ἑρμῆν. ἀποδηλοῦντες πάλιν διὰ τούτου θεωρίας καὶ ζητήσεως εἶναι γέννημα τὸν λόγον. καὶ γὰρ αἱ μαῖαι, μαιούμεναι τὰς γυναῖκας, ἐντεῦθεν εἴρηνται μαῖαι, τῷ ὡσανεὶ ἐξερευνήσει προσάγειν εἰς φῶς τὰ βρέφη. πλάττεται δὲ καὶ ἄχειρ καὶ ἄπους, καὶ τετράγωνος τῷ σχήματι ὁ ἑρμῆς. τετράγωνος μὲν, τῷ τὸ ἑδραῖόν τε καὶ ἀσφαλὲς ἔχειν. ὥστε καὶ τὰς πτώσεις αὐτοῦ βάσιν εἶναι. ἄχειρ δὲ καὶ ἄπους, ἐπεὶ οὔτε ποδῶν οὔτε χειρῶν δεῖται πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ προκείμενον αὐτῷ. οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ γενειῶντας τὸν ἑρμῆν, ὀρθὰ ἐποίουν τὰ αἰδοῖα ἔχοντας. τοὺς δὲ νεωτέρους καὶ ἀγενείους ἀνειμένους. παριστῶντες, ὅτι ἐν τοῖς προβεβηκόσι ταῖς ἡλικίαις γόνιμος ὁ λόγος καὶ τέλειός ἐστιν. ὃς δὴ καὶ τυχὼν τῷ ὄντι ἐστὶ τυγχάνων ὧν ἂν πρόθηται. ἐν δὲ τοῖς ἀώροις, ἄγονος καὶ ἀτελής. ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. καὶ ἐνόδιος λέγεται καὶ ἡγεμόνιος, ὡς αὐτῷ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἡγεμόνι χρῆσθαι. καὶ αὐτοῦ ὄντος τοῦ ἐν ταῖς βουλαῖς εἰς τὴν δέουσαν ἡμᾶς ἀνάγοντος. τάχα δὲ καὶ ἐπ' ἐρημίας, ἐπειδὴ κἀκεῖ τῆς παρασκευῆς αὐτοῦ καὶ τῆς θεραπείας δεῖ. διὰ δὲ τὸ κοινὸν αὐτὸν εἶναι ἔν τε ἀνθρώποις πᾶσι καὶ πᾶσι τοῖς θεοῖς, ὁπόταν τίς εὕρῃ τί προάτων ἐν ὁδῷ, συνήθες ἐπιφθέγγεσθαι κοινὸν εἶναι τὸν ἑρμῆν, ὃς δὴ συνίστωρ ἐστὶ τῆς εὑρέσεως ἐνόδιος ὤν, ἐμφαί-

νοντες ὅτι κοινὸν ἀξιοῦσιν εἶναι καὶ τῶν εὑρημένων, ἐντεῦθεν καὶ τῶν εὑρημάτων ἑρμαίων λεγομένων. προσωρεύουσι δὲ τοὺς λίθους τοῖς ἑρμαῖς. ἕκαστος τῶν παριόντων, ἕνα τινὰ αὐτοῖς προστιθείς, ἢ ὡς χρήσιμόν τι καὶ κοινωνικὸν τὸ παρ᾽ αὐτοῦ ἕκαστος ποιῶν διὰ τοῦ καθαίρειν τὴν ὁδὸν, εἴ τε μαρτυροποιούμενος τὸν ἑρμῆν, εἴ τε ὡς ἐπισημαινόμενος τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, εἰ μηδὲν, ἄλλο ἔχειν προσενεγκεῖν αὐτῷ, εἴ τε ἐκ δηλοτέρου τοῖς παριοῦσι τὸ ἀφίδρυμα ποιῶν, εἴ τε πρὸς σύμβολον τοῦ ἐκ μικρῶν μερῶν συνεστάναι τὸν προφορικὸν λόγον. λέγεται δὲ καὶ ἀγοραῖος προσωδῶς, εἰκότως. ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων τί ἢ πιπρασκόντων, ὡς μετὰ λόγου πάντα ποιεῖν δεόντως. ἐντεῦθεν καὶ τῶν ἐμπορειῶν ἐπιστάτης ἔδοξεν εἶναι, καὶ ἐμπολαῖος, καὶ κερδῷος ἐπωνομάσθη. τῆς δὲ λύρας εὑρετής ἐστιν οἷον τῆς συμφωνίας καὶ ὁμονοίας. καθ᾽ ἣν οἱ ζῶντες εὐδαιμονοῦσιν, ἡρμοσμένην ἔχει τὴν διάθεσιν ἐπιβάλλων. παραστῆσαι δ᾽ αὐτῷ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν τῶν ἀπεμφαινόντων θέλοντες, κλέπτην αὐτὸν παρέδωκαν, καὶ δολίου ἑρμοῦ ἱδρύσαντο. λανθάνει γὰρ ὑφαιρούμενος τὸν προδιδόμενον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ κλέπτων ἐσθ᾽ ὅτε τῇ πιθανότητι τὴν ἀλήθειαν. ὅθεν τινὰς καὶ ἐπικλόποις λόγοις χρῆσθαι λέγουσι, καὶ γὰρ τὸ σοφίζεσθαι τῶν εἰδότων λόγῳ χρῆσθαι ἴδιόν ἐστι. νόμιος δὲ λέγεται, τῷ ἐπανορθώσει νόμος εἶναι προσακτικὸς τὴν τῶν ὡς ἐν κοινωνίᾳ ποιητέων. διὰ γοῦν ὁμόνοιαν μετήχθη καὶ ὧδε τὴν τῶν λόγων ἐπιμέλειαν. σέβονται δὲ αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς παλαίστραις μετὰ τοῦ ἡρακλέους ἐν τῇ ἰσχύϊ μετὰ λογισμοῦ χρῆσθαι δέοντος. τῶν γὰρ πεποιθότων μόνῃ τῇ τοῦ σώματος δυνάμει, τοῦ δὲ λόγου ἕως καὶ τέχνας εἰς τὸν βίον ἤγαγεν ἀμελούντων, πάνυ ἄν τις οἰκείως ἐπείποι, δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

Περὶ τῶν παραδεδομένων μύθων.

Τ

οῦ δὲ πολλὰς καὶ ποικίλας περὶ θεῶν γεγονέναι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἕλλησι μυθοποιΐας, ὡς ἄλλαι μὲν ἐπὶ μάγοις γεγόνασιν, ἄλλαι δὲ παρ᾽ αἰγυπτίοις καὶ κελτοῖς, καὶ λίβυσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἕλλησι, μαρτύριον ἂν λάβοι τὶς τὸ παρ᾽ ὁμήρῳ λεγόμενον ὑπὸ διὸς, πρὸς τὴν ἥραν, τοῦτον τὸν τρόπον.

» ἦ οὐ μέμνης᾽ ὅτ᾽ ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν, ἄκμονας ἧκα δύω.

Ἔοικεν ὁ ποιητὴς μύθου παλαιοῦ παραφέρειν τοῦτο, καθ᾽ ὃν ὁ ζεὺς ἐμυθεύετο κεκρεμακέναι τὴν ἥραν χρυσαῖς ἁλύσεσι, τῷ χρυσοφανές τι ἔχειν τὰ ἄστρα, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν αὐτῆς δύω ἄμμονας ἐξηρτηκέναι, τὴν γῆν δηλονότι, καὶ τὴν θάλατταν, ὑφ᾽ ὧν τείνεται κάτω ὁ ἀὴρ μηδετέρωθεν ἀποσπασθῆναι δυνάμενος. ἑτέρου δὲ μύθου μέμνηται τοῦ κατὰ τὴν θέτιν, ὡς ὑπ᾽ αὐτοῦ σεσωσμένου τοῦ διός.

» ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,

» ἥρη τ᾽ ἠδὲ ποσειδάων καὶ παλλὰς ἀθήνη.

φαίνεται δ᾽ ὅτι κατ᾽ ἰδίαν τούτων ἕκαστος τῶν θεῶν ἐπεβούλευε τῷ διὶ συνεχῶς. μέλλων ἐμποδίζειν ταύτην τὴν διακόσμησιν. ὅπερ ἐγίγνετο, εἰ τὸ ὑγρὸν ἐπεκράτησε καὶ ἐξυδατώθη πάντα, ἢ τὸ πῦρ, καὶ ἐξεπυρώθη ὁ ἀήρ. ἡ δὲ κατὰ τρόπον διαθεῖσα πάντα θέτις, ἤτοι πρόνοια, τὸν ἑκατόγχειρα βριάρεων, ἤτοι τὴν θείαν δύναμιν ἀντέταξε τοῖς θεοῖς, καθ᾽ ἣν ἴσως διανέμονται πανταχόθεν αἱ ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις, ὡς διὰ πολλῶν χειρῶν τῆς εἰς πάντας τοὺς ἀριθμοὺς διαιρέσεως γινομένης. Σκέψαι δ᾽ εἰ ἐπὶ τὸ αἴρειν ὡσανεὶ βορὰν τῶν τοῦ κόσμου μερῶν, ὠνόμασται βριάρεως. Αἰγαίων δέ ἐστιν ὁ ἀεὶ τεθηλὼς καὶ γαίων. δεῖ δὲ μὴ συγχεῖν τοὺς μύθους, μὴ δ᾽ ἑτέρων τὰ ὀνόματα, ἐφ᾽ ἑτέρους μεταφέρειν. μὴ δ᾽ εἴ τι προσεπλάσθη τῶν κατ᾽ αὐτοὺς παραδεδομέναις γενεαλογίαις, ἀναλόγως τίθεσθαι. πάλιν οὖν ἐμυθεύσαντο χάος γενέσθαι, καθάπερ ἡσίοδος ἱστορεῖ. μετ᾽ αὐτὸ δὲ τὴν

γῆν καὶ

γῆν καὶ τὸν τάρταρον, καὶ τὸν ἔρωτα. ἐκ δὲ τοῦ χάους, τὸ ἔρεβος καὶ τὴν νύκτα φῦναι. ἐκ δὲ τῆς νυκτὸς, τὸν αἰθέρα καὶ τὴν ἡμέραν. Εἰδέναι γοῦν δεῖ, ὅτι ἡσίοδος μετὰ τὸ χάος ἔφησε γενέσθαι τὴν γῆν. λέγων, ἤτοι μὲν πρώτιστα μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ τόπος χάος ἐγένετο, αὐτὰρ ἔπειτα. 70

ΗΣΙΟΔΟΥ.

» Γαῖα τ' εὐρύστερνος πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
» ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος ὀλύμπου.
» τάρταρά τ' εὐρυόδοντα μυχὸν χθονὸς εὐρυοδείης.
» ἠδ' ἔρος ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.
» λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
» δάμναται ἐν στήθεσσι, νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
» νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε, καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο.
» ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο.

Η γῆ μὲν κατὰ συνίζησιν γέγονεν. ὁ ἀὴρ δὲ κατὰ ἀνάδοσιν. τὸ δὲ λεπτομερὲς τοῦ ἀέρος, γέγονε πῦρ. ἡ δὲ θάλαττα, κατὰ ἐκμύζησιν. τὰ δὲ ὄρη, κατὰ ἐξωστρακισμὸν τῆς γῆς. Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε. ὅτι ὁρῶμεν τὸν αἰθέρα τοῖς ἄστρασιν ἐν τῇ νυκτὶ, καὶ πάλιν εἰ μὴ ὑποχωρήσει ἡ νὺξ ἡμέρα οὐ γίνεται. ἔστι δὲ χάος μὲν, τὸ πρὸ τῆς διακοσμήσεως γινόμενον ὑγρὸν ἀπὸ τῆς χύσεως οὕτως ὠνομασμένον, ἢ τὸ πῦρ ὅ ἐστι κάος, καὶ αὐτὸ κέχυται διὰ τὴν λεπτομέρειαν. ἦν δέ ποτε ὦ παῖ πῦρ τὸ πᾶν, καὶ γενήσεται πάλιν ἐν περιόδῳ. σβεσθέντος δ' εἰς ἀέρα αὐτοῦ, ἡ μεταβολὴ ἀθρόα γίνεται εἰς ὕδωρ. ὃ δὴ λαμβάνει τοῦ μὲν ἀφισταμένου μέρη τῆς οὐσίας κατὰ πύκνωσιν, τοῦ δὲ λεπτυνομένου, κατὰ ἀραίωσιν. εἰκότως οὖν ἔφασαν μετὰ τὸ χάος τὴν γῆν γενέσθαι, καὶ τὰ ἠερόεντα τάρταρα. ἃ δὲ μυχὸν γῆς ὠνόμασεν ὁ προειρημένος ποιητὴς, τῷ προειληφέναι αὐτὸν κεκρύφειν. τὸ δὲ ἔρεβος σὺν αὐτοῖς γεγονέναι ἐρρήθη, ἡ ὁρμὴ ἐπὶ τὸ γεννᾶν. ἅμα γάρ τις ἔκ τινος γίνεται, καὶ παρεῖναι νομιστέον ταύτην τὴν δύναμιν καλλίστην καὶ ἀξιοθέατον οὖσαν. τὸ δὲ ἔρεβος, ἐκ τοῦ χάους ἐγένετο. ὁ πό τοῦ ἐρέφεσθαι καὶ περιλαμβάνεσθαί τι ὑφ' ἑτέρου λόγος, καθὸ καὶ τούτου τυχοῦσα ἡ γῆ παρὰ χρῆμα ὁμοιόσχημον αὐτῇ τὴν γῆν ἐγέννησεν. ἵνα περὶ πᾶσαν τὴν γῆν, εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλές. ἀεὶ τοῖς ἐπ' αὐτῷ θέουσιν ἄστροις μακάρεσσιν, ἤγουν μακραίωσιν, ἀσφαλὲς οἰκητήριον. ἐγέννησε δ' ἡ γῆ ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τὸν οὐρανόν. οὐρανοῦ νῦν λεγομένου κοινότερον παντὸς τοῦ περὶ αὐτὸν λεπτομεροῦς. τοῦ χάους δὲ θυγάτηρ ἐστὶ καὶ ἡ γῆ. ὁ γὰρ πρῶτος ἀρθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀρχεγόνου ὑγροῦ ἀὴρ, ζοφώδης καὶ σκοτεινὸς ἦν. εἶτα λεπτυνόμενος, εἰς αἰθέρα καὶ φῶς μετέβαλεν. εὐλόγως οὖν τοῦτον ἐκ τῆς γῆς γεγονέναι ἐρρέθη. ἡ δὲ γῆ, τὰ ὄρη, καὶ τὸ πέλαγος, ἐξ ἧς λέγεται γενέσθαι, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. ἥ τε γὰρ θάλασσα ὑπέμεινεν ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν μέρεσι μεταβολὴν ὑποστᾶσα. τὰς δὲ παρὰ τὸ ἀνώμαλον τῆς συνιζήσεως, τὰς ἐξοχὰς ἔλαβε. μετὰ δὲ ταῦτα, ἡ τῶν λεγομένων ἐστὶ γένεσις τιτάνων. οὗτοι δ' ἂν εἶεν διαφοραὶ τῶν ὄντων, ὡς ἐμπεδοκλῆς ἐξαριθμεῖται. φυσώ τε καὶ φθιμένην, εὐναίην τε, καὶ ἔγερσιν. κινώ τε, καὶ ἀστεμφῆ. πολυστέφανον, καὶ μεγιστώ. φορίην, καὶ σοφὴν, καὶ ὀμφάλην, καὶ πολλὰς ἄλλας, τὴν εἰρημένην ποικιλίαν τῶν ὅλων αἰνιττόμενος. οὗτος ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ἰαπετὸς μὲν ὠνομάσθη ὁ λόγος. καθ' ὃν καὶ φοινικὰ ζῶα ἐγένετο. καὶ τὸ ὅλον ψόφος ἀπετελέσθη, ἰακετός τις ὤν. δία γὰρ ἡ φωνή. κοῖος δὲ καθ' ὃν ποιά τινα τὰ ὄντα ἐστί. τῷ γὰρ κ πολλαχοῦ οἱ ἴωνες ἀντὶ τοῦ π χρῶνται. ἢ ὁ τοῦ κοεῖν αἴτιος, ἤγουν τοῦ νοεῖν, ἢ φο-

νεῖν. κριὸς δὲ, καθ' ὃν ἄρχει καὶ δυναστεύει τῶν πραγμάτων, τὰ δ' ὑποτέ-
τακται καὶ δυναστεύεται. ἐντεῦθεν τάχα καὶ τοῦ ἐν τοῖς ποιμνίοις κριοῦ
προσαγορευομένου. ὑπερίων, καθὸ ὑπεράνω τινὰ ἑτέρων περιπορεύεται.
ὠκεανὸς δὲ, καθ' ὃν ἐν τάχει ἀνύεται, ὃς δὴ καὶ ἀγκαλαρρείτας τὴν κλῆ-
σιν ἔχων, τῷ ἥσυχόν τε καὶ σχολαίαν τὴν ῥύσιν αὐτοῦ, ὡς τὴν τοῦ ἡλίου κίνησιν
ἐμφαίνειν. καὶ βαθυδίνης, τῷ εὐθέως κινεῖσθαι. τηθὺς δὲ, ἡ καθαρά τινα
καὶ λαμπρὰ εἶναι τὰ πάντα ποιοῦσα, καὶ συνεκδέχεσθαι τούτοις τὰς τῶν
ἐναντίων χώσεων αἰτίας δέοντος. μνημοσύνη δὲ, ἡ τοῦ συναφαιρεῖν τὰ γε-
γονότα αἰτία. θέμις δὲ, ἡ τοῦ συντίθεσθαί τι μεταξὺ ἡμῶν καὶ φυλάττε-
σθαι. κρόνος δὲ, ὁ προειρημένος πάντων τῶν ἀποτελεσμάτων λόγος, δεινότα-
τος ὢν τῶν παίδων. ὁπλότατον δ' αὐτὸν γενέσθαι φασὶ διὰ τὸ καὶ μετὰ τῶν
εἰρημένων γένεσιν ἐπιμένειν αὐτὸν, ὡσανεὶ ὄντα ἐν γενέσει. ἀλλὰ τὴν μὲν ἡσιόδου,
τελειότερον τότ' ἂν ἡ ἐξήγησις γένοιτο, τὰ μὲν τινα ὡς οἶμαι παρὰ τῶν ἀρ-
χαιοτάτων αὐτοῦ παρειληφότος. τὰ δὲ, μυθικώτερον ὑπ' αὐτοῦ προσθέν-
τος. ᾧ τρόπῳ καὶ πλεῖστα θεολογίας διεφθάρη. νῦν δὲ τὰ διαβεβοημένα παρὰ
τοῖς πλείοσιν ἐπισκεπτέον.

Περὶ τοῦ Προμηθέως.

Ἀραδεδομένου τοίνυν ἄνωθεν ὅτι ὁ προμηθεὺς ἐκ γῆς τὸ τῶν ἀνθρώ-
π πων γένος ἔπλασεν, ὑπονοητέον προμηθέα, τὴν ἐν τῇ τῶν ὅλων
ψυχῇ κυρείαν, ἣν ἐκάλεσαν οἱ νεώτεροι πρόνοιαν. κατὰ γὰρ ταύτην
τά τ' ἄλλα ἐγένετο καὶ ἐκ τῆς γῆς ἔφυσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐπιτηδείως πρὸς τοῦτο
ἐχούσης κατ' ἀρχὰς, τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως. λέγεται καὶ συνεῖναι ποτὲ
ὁ προμηθεὺς τῷ διΐ. πολλῆς γὰρ προμηθείας, πᾶσα μὲν ἀρχὴ καὶ προστάσε-
ως πλειόνων, μάλιστα δὲ ἡ τοῦ διὸς δεῖται. καὶ κλέψαι δέ φασιν αὐτὸν τὸ πῦρ
τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῆς ἡμετέρας ἤδη συνέσεως καὶ προνοίας ἐπινοησάσης
τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός. κατενηνέχθαι δὲ αὐτὸ ἐμυθεύσαντο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διὰ
τὸ πλεονάζειν ἐκεῖ, ἢ ἐπεὶ οἱ κεραυνοὶ ἐκεῖθεν κατασκήπτουσι διὰ πληγῆς
τἀνθάδ' ἐξάπτοντες. τάχα τι τοῦτο καὶ διὰ τοῦ νάρθηκος αἰνιττόμενος. δε-
θεὶς δ' ἐπὶ τούτῳ ὁ προμηθεὺς ἐκολάσθη, τοῦ ἥπατος αὐτοῦ ὑπ' ἀετοῦ κατα-
βιβρωσκομένου. ἡ γὰρ ἡμετέρα ἐντρέχεια, τὸ προειρημένον πλεονέκτημα σὺν τοῖς
ἄλλοις ἔχουσα, πειρᾶταί τινος παρ' ἑαυτὴν δυσχερείας, προσδεδεμένη ταῖς
κατὰ τὸν βίον φροντίσιν ὀδυνηραῖς οὔσαις, καὶ ὥσπερ εἰς τὰ σπλάγχνα ἐκ-
λεπτομερυπνοίας ἐκβιβρωσκομένη. ἀδελφὸν δ' ἔφασαν εἶναι νεώτερον τοῦ
προμηθέως τὸν ἐπιμηθέα. ἀηθέστερόν πως ὄντα τὸν τρόπον, διὰ τὸ προτερεῖν
τῇ τάξει τὴν προόρασιν τῆς ἐκ τῶν ἀποβαινόντων παιδείας καὶ ἐπιμαθείας.
τῷ γοῦν ὄντι ῥεχθὲν, καὶ παθὼν νήπιος ἔγνω. διὰ τοῦτο δὲ τῇ πρώτῃ γενομένῃ
γυναικὶ, συνοικῆσαι τοῦτον ἔφασαν. ἀφρονέστερον γάρ πως δεῖ καὶ τὸ θῆλυ εἶναι,
καὶ ἐπιμηθεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προμηθεῖσθαι πεφυκός. λέγεται δὲ ὑπό τινων
καὶ τῶν τεχνῶν εὑρετὴς γενέσθαι ὁ προμηθεὺς δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὅτι συνέσεως
καὶ προμηθείας δεῖ πρὸς τὴν εὕρεσιν αὐτῶν.

Περὶ τοῦ Ηφαίστου.

Ι πλείους μέντοι ἐν τῇ ἀθηνᾷ καὶ τῷ ἡφαίστῳ αὐτὰς ἀνατιθέασι. τὴν
ο μὲν ἀθηνᾶν, ἐπειδὴ φρόνησις καὶ ἀγχίνοια εἶναι δοκεῖ. τῷ δὲ ἡφαί-
στῳ, διὰ τὰς πλείστας τῶν τεχνῶν διὰ πυρὸς τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἀποδι-
δόναι. ὁ μὲν γὰρ αἰθὴρ, καὶ τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν πῦρ, ζεύς ἐστι. τὸ δ' ἐν χρήσει καὶ
ἀερομιγὲς, ἥφαιστος, ἀπὸ τοῦ ἦφθαι ὠνομασμένος ὅθεν καὶ ἐκ διὸς καὶ ἥρας
ἔφασαν

ἔφασαν αὐτὸν γενέσθαι, τινὲς δὲ μόνης τῆς ἥρας. αἱ γὰρ φλόγες παχυμερέστεραί πως οὖσαι, ὡς ἐκ μόνου τοῦ ἀέρος διακαιομένου τὴν ὑπόστασιν λαμβάνουσι. χωλὸς δὲ παραδέδοται, τάχα μὲν διὰ τὸ παχεῖαν τὴν τῆς ὕλης πορείαν ποιεῖσθαι τοῖς ἐπισκιάζουσιν ὁμόνοιαν. τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι προβαίνειν δίχα ξυλώδους τινὸς ὡσανεὶ βάκτρου. τινὲς δὲ διὰ τὸ τὴν ἄνω κίνησιν τῆς κάτω πρὸς ῥοπὴν ἄνισον καὶ ἀνώμαλον ποιεῖσθαι. βραδυτέρας αὐτοῦ οὔσης, χωλεύειν αὐτὸν ἔφασαν. ἐῤῥῖφθαι δὲ ὑπὸ τοῦ διὸς ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν λέγεται, διὰ τὸ τοὺς πρώτους ἴσως ἀρχομένους χρῆσθαι πυρὶ ἐκ κεραυνοβόλου καιομένου τούτου περιτυχεῖν, μηδέπω ἐπινοίᾳ τοῖς πυρείοις ἐπιπισεῖν δυναμένους. γυναῖκα δ' αὐτοῦ τὴν ἀφροδίτην ἔφασαν εἶναι, καθ' ὃν λόγον καὶ τὴν χάριν, μίαν. ὡς γὰρ χάριν φαμὲν ἔχειν τὰ τεχνικὰ ἔργα, οὕτω καὶ τὴν ἀφροδίτην τινὰ αὐτοῖς ἐπιτρέχειν λέγομεν. εἰ μὴ πρὸς παράστασιν, πολὺ τὸ πυρῶδες εἶναι, ἐν ταῖς πρὸς τὰς μίξεις ὁρμαῖς πέπλασται τοῦτο. δεδοικέναι δὲ μυθεύονται τὸν ἄρη, μοιχεύοντα τὴν γυναῖκα. καὶ γὰρ ὁ μῦθος παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστι, παλαιότατος ὤν. ἐπειδὴ τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται. τὸ δὲ τῆς μοιχείας πλάσμα παρείσησιν, ὅτι οὐ πάνυ μὲν πέφυκε κατάλληλον τὸ μάχιμον καὶ βίαιον, τῷ ἱλαρῷ καὶ μειλιχίῳ. οὐδὲ κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτῶν νόμον ἐπιπλέκεται. ἀντιποιούμενον δέ πως τῆς μίξεως αὐτῶν, καλὸν καὶ γενναιότερον γέννημα, τὴν ἐξ ἀμφοῖν ἁρμονίαν ἀποτελεῖν εἴωθε. λέγεται δὲ ἥφαιστος μαιώσασθαι τὸν δία, ὅτε τὴν ἀθηνᾶν ὤδινεν. διελὼν γὰρ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, ἐκθορεῖν ἐκείνην ποιῆσαι. τῷ γὰρ πυρὶ ᾧ χρῶνται αἱ τέχναι συνεργὸν πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῆς φυσικῆς τῶν ἀνθρώπων ἀγχινοίας γενόμενον, ὥσπερ κεκρυμμένην αὐτὴν εἰς φῶς προήγαγε. τοὺς δὲ ζητοῦντας τί εἰ προσευρέθη κύειν αὐτὸ, καὶ ὠδίνειν φαμέν.

Περὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

ἡ δ' ἀθηνᾶ ἐστιν ἡ τοῦ διὸς σύνεσις, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ ἐν αὐτῷ προνοίᾳ, καθὸ καὶ προνοίας ἀθηνᾶς ἱδρύονται ναοί. γενέσθαι δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς τοῦ διὸς κεφαλῆς λέγεται, τάχα μὲν τῶν ἀρχαίων ὑπολαβόντων τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ἐντεῦθεν, καθάπερ καὶ ἕτεροι τῶν μετὰ ταῦτα ἔγνωσαν. τάχα δ' ἐπεὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ μὲν ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλή ἐστι. τοῦ δὲ κόσμου ὁ αἰθήρ. ὅπου τὸ ἡγεμονικὸν αὐτοῦ ἐστι, καὶ ἡ τῆς φρονήσεως αἰτία. κορυφὴ δὲ θεῶν κατ' εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόνα ἔχων φαεινὸς αἰθήρ. ἀμήτωρ δὲ ἡ ἀθηνᾶ, διὰ τὸ ἀλλοίαν εἶναι τὴν τῆς ἀρετῆς γένεσιν, καὶ οὐχ οἵαν τῶν ἐκ συνδυασμοῦ γενομένων. τὴν μῆτιν οὖν καταπιὼν ὁ ζεὺς, ἐγέννησεν αὐτήν. ἐπειδὴ μητιέτης καὶ συνετὸς ὤν, οὐδαμόθεν ἢ ἐκ τῆς καθ' ἑαυτὸν βουλῆς τὴν ἀρχὴν ἔσχε τοῦ φρονεῖν. τὸ δ' ὄνομα τῆς ἀθηνᾶς, δυσετυμολόγητον διὰ τὴν ἀρχαιότητα. τῶν μὲν ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν πάντα ἀθρηνᾶν αὐτὴν εἰπόντων εἶναι. τῶν δὲ, διὰ τὸ καίπερ θήλειαν οὖσαν, ἥκιστα θηλύτητος καὶ ἐκλύσεως μετέχειν τὴν ἀθηνᾶν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ πεφυκέναι θήνεσθαι καὶ ὑποτάττεσθαι τὴν ἀρετὴν, τάχα δ' ἀπὸ τοῦ αἰθέρος, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ταύτην ἔλεγον αἰθερόνειαν. ἡ δὲ παρθενία αὐτῆς, τοῦ καθαροῦ καὶ ἀμιάντου σύμβολόν ἐστι. τοιοῦτον γάρ τι ἡ ἀρετή. καθωπλισμένη γοῦν πλάττεται, καὶ οὕτως ἱστοροῦσιν αὐτὴν γεγονέναι, παριστάντες ὅτι αὐτάρκως πρὸς τὰς μεγίστας καὶ δυσφορωτάτας πράξεις παρασκευάζεται ἡ φρόνησις. μέγιστα γὰρ δοκοῦσιν ὠφελεῖν οἱ

ὡπλισμένοι. διὰ δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ
ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. τοιοῦτόν τι ἐμφαινούσης καὶ τῆς γλαυκότητος αὐ-
τῆς. καὶ γὰρ τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα, οἷον αἱ παρδάλεις καὶ οἱ λέοντες,
γλαυκά εἰσι δυσαντίβλεπτον στίλβοντα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. ἔνιοι δέ φασι τοι-
αῦτα αὐτῇ παρεισάγεσθαι διὰ τὸ τὸν ἀέρα γλαυκὸν εἶναι. πάνυ δ' εἰκότως
συμμετέχει τῷ Διῒ τῆς αἰγίδος, οὐχ ἑτέρα οὖσα τοῦ παρ' ὃ δοκεῖ διαφέρειν ἁ-
πάντων καὶ περιγίνεσθαι ὀξύς. κεφαλὴ δ' ἐν αὐτῇ Γοργόνος ἐστὶ κατὰ μέσον
τῆς θεᾶς τὸ στῆθος ἔξω προβεβηκυῖα τὴν γλῶτταν, ὡς ἂν ἐκφανεστάτου ὄντος ἐν
τῇ τῶν ὅλων οἰκονομίᾳ τοῦ λόγου. οἱ δὲ δράκοντες καὶ ἡ γλαὺξ διὰ τὸ ἐμφε-
ρὲς τῶν ὀνομάτων ἀνατίθενται ταύτῃ τῇ γλαυκώπιδι οὔσῃ. σμερδαλέον γὰρ
» ὁ δράκων δέδορκε, καὶ φυλακτικόν τι ἔχει καὶ ἄγρυπνον, καὶ ἀθήρατος εἶναι
δοκεῖ. οὐ χρὴ γὰρ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Λέγεται δὲ
ἀτρυτώνη, ὡσανεὶ οὐ τειρομένη ὑπ' οὐδενὸς πόνου, ἢ ὡς ἂν τέκνου τοῦ αἰθέρος
ὄντος. τριτογένεια δέ, ὅτι ἡ τοῖς κακοῖς ἐνδιδῶσα τὸ τρεῖν, καὶ τρέμειν, αὕτη
ἐστί. ᾕρηνται γὰρ πόλεμον πρὸς τὴν κακίαν. ἄλλοι δέ φασι τὰ τρία γένη τῶν
σκεμμάτων τὴν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρίαν, πανουργητέραν διόρθωσιν, ἢ
κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὁλοσχέρειαν ἔχοντος τούτου. λαοσσόον δ' αὐτὴν ἐπονομά-
ζουσι, διὰ τὸ σεύειν ἐν ταῖς μάχαις τὸν λαόν. ληῒτις ἐκλήθη ἀπὸ τῆς λείας,
ἢ μᾶλλον διὰ τὸ σώτειραν αὐτὴν τῶν χρημάτων καὶ τῶν λαῶν εἶναι. καὶ πόλεως γὰρ
καὶ οἴκου, καὶ τοῦ βίου παντὸς προστάτην οἱ ποιηταὶ τὴν φρόνησιν. ἀφ' οὗ δὴ καὶ
ἐρυσίπολις αὕτη, καὶ πολιὰς ὠνομάσθη, ὥσπερ δὴ καὶ ὁ Ζεύς. ἐπίσκοποι γὰρ
ἀμφότεροι τῶν πόλεων. Παλλὰς δὲ λέγεται διὰ τὴν μεμυθευμένην περὶ αὐτὴν
νεότητα, ἀφ' οὗ καὶ πάλληκες, καὶ παλλακαὶ προσαγορεύονται. σκιρτικὸν
γὰρ καὶ παλλόμενον τῶν νέων. ἵδρυται δὲ ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι μάλιστα, καὶ δυ-
σκαταγώνιστον, καὶ δυσπολιόρκητον ἐμφῆναι θέλοντες, ἢ τὸ ἄνωθεν ὁρᾶν
τοὺς πεφευγότας αὐτὴν, εἶτα μετεωροτάτους καθιστᾶν, καθὸ μέρος ἐστὶ τῆς
φύσεως. ἀλαλκομενηΐδα δὲ αὐτὴν καλοῦσι, καὶ ἀγελεΐδα, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀλαλ-
κεῖν παράγοντες, ἱκανὴ γάρ ἐστιν ἐπαμύνειν καὶ προσβοηθεῖν, ἐξ οὗ καὶ νίκη
προσαγορεύεται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν αὐτὴν τοὺς λαοὺς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀδάμα-
στον εἶναι ταῖς ἀγελείαις βουσὶν, ὁμοίως. ἃς μάλιστα θύουσιν αὐτῇ. τοὺς δ'
αὐλοὺς εὑρεῖν μὲν καθάπερ καὶ τἄλλα ἐν ταῖς τέχναις γλαφυρά. ἀφ' οὗ καὶ ἐπι-
στάτις ταλασιουργίας ἐστί. ῥῖψαι δὲ ὡς ἐκθηλύνοντος τὰς ψυχὰς τοῦ δι' αὐτῶν
ἀποδιδομένου μέλους. καὶ ἥκιστα ἐπάνδρου, καὶ πολεμικοῦ δοκοῦντος εἶναι.
ἡ δ' ἐλαία δῶρόν ἐστι, διὰ τὸ θάλλειν καὶ διὰ τὸ γλαυκωπόν τι ἔχειν, καὶ τὸ ἔλαιον
οὐκ ἀνόθευτόν ἐστι δι' ἄλλου ὑγροῦ, ἀλλὰ καθάριον ἀεὶ μένει, ὡς τῇ παρθένῳ κατάλ-
ληλον δοκεῖ. ἀρεία δ' ἐκλήθη, τῷ στρατηγικὴ εἶναι, καὶ διοικητικὴ πολέμων,
καὶ ὑπερμαχητικὴ τοῦ δικαίου. δεινότης γὰρ πάντων, ἔστι γε κεφάλαιον πα-
σῶν τῶν ἀρετῶν. καὶ ἱππείαν δὲ καὶ δαμνίππον, καὶ δορυκέντορα καὶ πολλα-
χῶς ἄλλως αὐτὴν προσαγορεύουσι. καὶ ἀνιστᾶσιν αὐτῇ ξόανα ἐκ ξύλων ἐλαΐ-
δων. μάλιστα δὲ καὶ τὴν νίκην αὐτῇ πάρεδρον διδόασιν, ἥτις νικᾶν τῷ περιγε-
νομένῳ ποιεῖ. πτερωτὴ παρεισάγεται, διὰ τὸ ὀξύρροπον καὶ ἀμετάβολον τῶν πρά-
ξεων. καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας δὲ μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκυῖα ἡ ἀθη-
νᾶ. καὶ γιγαντοφόντις ἐπονομάζεται, κατὰ τοιοῦτον λόγον. τοὺς γὰρ πρώ-
τους ἐκ τῆς γῆς γενομένους ἀνθρώπους εὔλογον βιαίους καὶ θυμικοὺς κατ' ἀλλή-
λων γενέσθαι, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μὴ δὲ εἴξασθαι τὸν ἐ-
νόντα

νόντα αὐτοῖς ἀπὸ τῆς κοινωνίας. οἱ δὲ θεοὶ ὡς περιενύττοντες καὶ ὑπομιμνήσκοντες αὐτοὺς τῶν ἐννοιῶν, περιγεγόνασι. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ λόγον ἐντρέχεια, κατεπολέμησεν αὐτοὺς καὶ ὑπέταξεν οὕτως, ὡς ἐξεληλακέναι, καὶ ἀνῃρηκέναι αὐτοὺς δηλονότι μεταβεβληκέναι. ἄλλοι γὰρ αὐτοὶ τῆς ἐκ μεταβολῆς ἐγένοντο. καὶ οἱ γεγονότες ἐξ αὐτῶν, συμμορφωθέντες εἰσὶν ὑπὸ τῆς παλλάδος ἀθηνᾶς, δηλαδὴ τῆς γνώσεως.

Περὶ Ἄρεως, καὶ Ἐννυοῦς.

λλοι δὲ περὶ τὰ πολιτικὰ ἀναστρέφονται θεοὶ, μὴ κέθ' ὁμοίως τοῦ εὐ-
α σταθοῦς καὶ τοῦ κατὰ λόγον στοχαζόμενοι. ταραχωδέστεροι δέ πως ὅ, τε ἄρης καὶ ἡ ἐννυώ. καὶ τούτοις δὲ τὰ πράγματα ὀξὺς ὢν ἐρεθίσας κατ' ἀλλήλων τὰ ζῶα. οὐκ ἄχρηστον δὲ ὄντα οὐδὲ τοῖς ἀνθρώποις. ἔστι γοῦν ὅτε τὴν δι' ὅπλων διάκρισιν ἐμβάλλει, ἵνα τὸ γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον αὐτοί τε ἑαυτοῖς, καί γε εἰς ἀλλήλους τὸ οἰκεῖον τῆς ἀρετῆς εὐμενίζουσι, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν διὸς υἱὸς ὁ ἄρης παραδίδοται. τὴν δὲ ἐννυὼ, οἱ μὲν τροφὸν, οἱ δὲ μητέρα, οἱ δὲ θυγατέρα ἄρεως παρέδωκαν. διαφέρουσι δὲ οὐδέν. Ἐννυὼ δέ ἐστιν ἡ ἐνιοῦσα θυμὸν καὶ ἀλκὴν τοῖς μαχομένοις. ἢ κατ' εὐφημισμὸν ἀπὸ τοῦ ἥκιστα ἐνηὴς, καὶ ἐπιεικὴς εἶναι. ὁ δ' ἄρης τὴν ὀνομασίαν ἔσχεν, ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ ἀναιρεῖν, ἢ ἀπὸ τῆς ἀρῆς, ἥ ἐστι βλάβη, ἢ πάλιν κατὰ ἐναντίωσιν, ὡσανεὶ ἐκ μαλισσομένων αὐτὸν τῶν προσαγορευόντων. ἀπὸ τοῦ ἄρσαι ὅ ἐστιν ἁρμόσαι. ἡ γοῦν δραστικὴ δύναμις, προσαρμόζει τὰ πράγματα. τοιούτου τάχα τινὸς ἐχομένης καὶ τῆς ἁρμονίας, ἣν ἐμύθευσαν ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι. εἰκότως δὲ καὶ μιαιφόνος λέγεται, καὶ βροτολοιγὸς, καὶ ἀλαλάξιος, καὶ μυώπιος, μεγίστης ἐν ταῖς πράξεσιν ὑπὸ τῶν μαχομένων, ἀφιεμένης φωνῆς. ὅθεν τινὲς, καὶ ὄνους αὐτῷ σφαγιάζουσι διὰ τὸ ταραχῶδες καὶ γεγωνὸς τῆς ὀγκώσεως. οἱ πλεῖστοι δὲ κύνας, διὰ τὸ θρασὺ καὶ ἐπιθετικὸν τοῦ ζώου. τιμᾶσθαι δὲ, ὑπὸ θρᾳκῶν μάλιστα καὶ σκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων ἐθνῶν λέγεται, ἐπεὶ παρ' ἐκείνοις τῶν πολεμικῶν ἡ ἄσκησις εὐδοκιμεῖ, καὶ τὸ ἀνεπιστρεφὲς τῆς δίκης. γῦπα δ' ἱερὸν φασὶν αὐτῷ ὄρνιν εἶναι, διὰ τὸ πλεονάζειν τὰ ὄρνεα ταῦτα, ὅπου ἂν εἴη πτώματα πολλὰ ἀρηΐφθορα ὄντα.

Περὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

ετὰ δὲ ταῦτα, περὶ τοῦ ποσειδῶνος ὦ παῖ λεκτέον. προείρηται μὲν
μ ὅτι αὐτός ἐστιν τῇ τεταγμένῃ κατὰ τὸ ὑγρὸν δυνάμει. νῦν δὲ παραμυθητέον τοῦτο. πρῶτον μὲν οὖν φυτάλμιον αὐτὸν ἐπωνόμασαν, ἐπειδὴ τοῦ φύεσθαι τὰ ἐκ τῆς γῆς γινόμενα, ἡ ἐν αὐτῇ δηλονότι ἰκμὰς παναίτιός ἐστιν. ἐνοσίχθονα, καὶ ἐννοσίγαιον, καὶ σεισίχθονα, καὶ τινάκτορα γαίης, ὡσπερ ἄλλην αἰτίαν τῶν σεισμῶν γινομένων, ἢ παρὰ τοὺς ἐν τῇ γῇ σήραγγας, ἔκπτωσιν τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ἄλλων ὑδάτων δέχεσθαι. στενοχωρούμενα γοῦν τὰ ἐν αὐτῇ πνεύματα καὶ ἔξοδον ζητοῦντα, κλονεῖσθαι καὶ ῥήγνυσθαι αὐτὴν ποιεῖ. ἀποτελουμένων ἔσθ' ὅτε καὶ μυκημάτων κατὰ τὴν ῥῆξιν εὐλόγως. ὑπὸ τινῶν δὲ καὶ μυκητὰς εἴρηται, τῆς θαλάσσης τινὰ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελούσης. ἀφ' οὗ καὶ ἠχήεσσα, καὶ ἀγάστονος, καὶ πολύφλοισβος εἴρηται. ἐντεῦθεν καὶ οἱ ταῦροι αὐτῷ προσήκουσι. καὶ θύουσιν αὐτῷ ταύρους παμμέλανας, διὰ τὴν χρείαν τοῦ πελάγους. ἐπεὶ δ' ἄλλως τὸ ὕδωρ μέλαν εἶναι λέγουσιν, εὐλόγως ἤδη κυανοχαίτην αὐτὸν εἰρήκεσαν, καὶ ἐν ἐσθῆτι εἰσάγουσι τοιαύτῃ. τούτου δ' ἕνεκεν καὶ

τοὺς ποταμοὺς κερασφόρους. καὶ ταυρώπας ἀναπλάττουσιν. ὡσανεὶ βίαιόν τι τῆς φορᾶς αὐτῶν καὶ μυκητικὸν ἐχούσης, καὶ γὰρ ὁ σκάμανδρος παρὰ τῷ ποιητῇ, ἤϋγεν, ὥς ὅτε ταῦρος. κατ᾽ ἄλλον δὲ τρόπον γαιήοχος λέγεται ὁ ποσειδῶν, καὶ θεμελιοῦχος ὑπό τινων. καὶ θύουσιν αὐτῷ ἀσφαλακεῖ πολλαχοῦ. ὡσανεὶ ἐπ᾽ αὐτῷ κειμένου τοῦ ἀσφαλῶς ἑστάναι τὰ οἰκήματα ἐπὶ τῆς γῆς. φέρει δὲ τρίαιναν, πότερον ἐπεὶ αὐτῇ χρῶνται πρὸς τὴν τῶν ἰχθύων θήραν, ἢ ὡς ἐπιτηδείου τούτου τοῦ ὀργάνου πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς. εἴρηται γοῦν οὕτως.

» Καὶ δ᾽ αὐτὸς ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν,

» Ἡγεῖτ᾽. ἐκ δ᾽ ἄρα πάντα θεμείλια θῆκε θύραζε.

Ἐνδέχεταί τινος ἀποκεκρυμμένου, οἶμαι δ᾽ ἀπὸ τοῦ τρίτωνος. ἔνθεν ἀμφιτρίτη. ὁ δὲ τρίτων, ἤτοι ἀπὸ τῆς ῥύσεως οὕτως ὠνόμασται πλεονάσαντος τοῦ τ στοιχείου, εἴτ᾽ ἀπὸ τοῦ τρεῖν τὸ τρέμειν κατὰ ἀντίφασιν. δίμορφος δὲ ὁ τρίτων. καὶ τὸ μὲν ἔχει μέρος ἀνθρώπου, τὸ δὲ κήτους. ἐπειδὴ καὶ τὸ εἰρημένον ὑγρὸν, τὴν μὲν ὠφελητικὴν δύναμιν, τὴν δὲ βλαπτικὴν ἔχει. καλεῖται δ᾽ εὐρυσθενὴς ὁ ποσειδῶν, διὰ τὸ πλάτος τῆς θαλάττης, ὡς εἴρηται καὶ ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. λέγεται δὲ κατὰ τοῦτο, καὶ εὐρυμέδων, καὶ εὐρυβόας. ἵππιος δὲ, τάχα ἀπὸ τοῦ ταχεῖαν τὴν διὰ θαλάσσης ὁδὸν εἶναι, καθάπερ ἵπποις ἡμῶν ταῖς ναυσὶ χρωμένων. ἐντεῦθεν ἤδη καὶ ἐπίσκοπον αὐτὸν εἶναι τῶν ἵππων παραδεξαμένων τῶν μετὰ ταῦτα. λέγεται δὲ παρά τισι καὶ νυμφαγέτης. καὶ κρηνοῦχος, διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας. νύμφαι γάρ εἰσιν αἱ τῶν ποτίμων ὑδάτων πηγαὶ, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ νέαι φαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ φαένειν οὕτως ὠνομασμέναι. τὰς δὲ γαμουμένας νύμφας καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ νῦν πρώτως φαίνεσθαι κρυπτομένας τέως. τοῦ δ᾽ αὐτοῦ λόγου ἔχεται, καὶ τὸ ποσειδῶνος υἱὸν εἶναι τὸν πήγασον, ἀπὸ τῶν πηγῶν ὠνομασμένον. διὰ δὲ τὴν θεωρουμένην βίαν παρὰ τὴν θάλασσαν. καὶ πάντας τοὺς βιαίους καὶ μεγαλεπιβούλους γινομένους, ὡς τὸν κύκλωπα, καὶ τὰς λεστρυγόνας, καὶ τοὺς ἀλωΐδας, ποσειδῶνος ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι.

Περὶ τοῦ Νηρέως.

ὁ Δὲ νηρεὺς, ἡ θάλασσά ἐστι, τοῦτον ὠνομασμένη τὸν τρόπον, ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι δι᾽ αὐτῆς. καλοῦσι δὲ τὸν νηρέα γέροντα, διὰ τὸ ὥσπερ πολιὸν ἐπανθεῖν τοῖς κύμασι τὸν ἀφρόν. καὶ γὰρ ἡ λευκοθέα τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει. ἥ τις λέγεται θυγάτηρ νηρέως εἶναι, δηλονότι τὸ λευκὸν τοῦ ἀφροῦ.

Περὶ τῆς Ἀφροδίτης.

π Ιθανὸν δὲ καὶ τὴν ἀφροδίτην μὴ δι᾽ ἄλλό τι παραδεδόσθαι γεγονυῖαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐπειδὴ πρὸς τὴν τοῦ πάντα γίνεσθαι αἰτίαν, κινήσεως δεῖ καὶ ὑγρασίας. ἅπερ ἀμφοτέρως δαψιλῆ κατὰ τὴν θάλατταν ἐστί. ἐστοχάσαντο δὲ τοῦτο, καὶ οἱ διώνης αὐτὴν θυγατέρα εἶναι εἰπόντες. δίερον γὰρ τὸ ὑγρόν. ἀφροδίτη δέ ἐστιν, ἡ συνάγουσα τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ δύναμις, τάχα διὰ τὸ ἀφρώδη τὰ σπέρματα τῶν ζώων εἶναι, ταύτην ἐσχηκυῖα τὴν ὀνομασίαν, ἢ ὡς εὐριπίδης ὑπονοεῖ, διὰ τὸ τοὺς ἡττημένους αὐτῆς ἄφρονας εἶναι. κάλλιστη δὲ παράγεται, διὰ τὸ μάλιστα αἱρετὴν καὶ προσηνεστάτην τὴν κατὰ συμπλοκὴν ἡδονὴν, ὡς πάντων τῶν ἄλλων διαφέρουσαν. λέγεται δὲ φιλομειδὴς, διὰ τοῦτο. οἰκεῖα γὰρ τὰ μειδιάματα καὶ ἡ ἱλαρότης τῶν τοιούτων συνόδων ἐστί. παρέδρους τε καὶ συνέδρους τὰς χάριτας ἔχει, καὶ τὴν πειθὼ καὶ τὸν ἑρμῆν, διὰ τὸ πειθοῖ προσάγεσθαι καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τοὺς ἐρωμένους, ἢ διὰ τὸ περὶ τὰς συνουσίας ἀγωγόν. κυθέρεια δ᾽ εἴρηται, διὰ

τὰς

τὰς ἐκ τῶν μίξεων γινομένας κινήσεις· ἢ διὰ τὸ κάθηθαι τὰ πολλὰ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίας. ἐκ τούτου δὴ καὶ ἱερὰ τῆς ἀφροδίτης ἡ τῶν κυθήρων νῆσος εἶναι δοκεῖ. τάχα δὲ καὶ ἡ κύπρος συνάδουσά πως. κατὰ τοὔνομα τῇ κρύψει. ἡ δὲ πάφος ἴδιον αὐτῆς οἰκητήριόν ἐστι παφίας λεγομένης τάχα κατ' ἔλλειψιν, ἀπὸ τοῦ ἀποφίσκειν, ὅ ἐστιν ἀπατᾶν. ἔχει γὰρ κατὰ μὲν τὸν ἡσίοδον μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε. κατὰ δὲ τὸν ὅμηρον.

" Πάρφασιν ἥτ' ἔκλεψεν, καὶ πύκα περ φρονέοντα.

Ὁ δὲ κεστὸς ἱμὰς, ὡς οἷον κεκασμένος ἐστίν. ἢ ὁ διακέντημος, καὶ ποικίλην δύναμιν ἔχων, τοῦ δεῖν καὶ σφίγγειν. καλεῖται δὲ οὐρανία τε καὶ πάνδημος καὶ ποντία, διὰ τὸ κἀν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ θαλάσσῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς θεωρεῖσθαι. ἀκύρους δὲ οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι. παρ' ὅσον κἂν ἡ ῥᾳδία παρακληθῆναι, μεθ' ὅρκων ἐπάγεσθαι συμβέβηκε τοὺς πειρῶντας. περιστερᾷ δὲ τῶν ὀρνέων χαίρειν μάλιστα, τὸ καθαρὸν εἶναι τὸ ζῶον, καὶ φιλοφρονητικὸν, διὰ τῶν ὡσανεὶ φιλημάτων. ἀνάπαλιν δ' ὗς, διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀλλοτρία αὐτῆς εἶναι δοκεῖ. τῶν γε μὴν φυτῶν, ἡ μὲν μυρσίνη διὰ τὴν φιλοφροσύνην, ἀφροδίτης εἶναι διείληπται. ἡ δὲ φιλύρα διά τε τοὔνομα, ὅτι τὸ φιλεῖν παρακειμένως ἐξενήνεκται. καὶ πρὸς τὰς στεφάνων πλοκὰς εἰώθασιν αὐτῇ κεχρῆσθαι μᾶλλον. τὸν δὲ πύξον φυλάττονται τῇ θεῷ προσφέρειν, ἀφιερωσάμενοί πως ἐπ' αὐτοῖς τὴν πυγμήν.

Περὶ τοῦ ἔρωτος.

Υδὲν παράδοξον εἰ τοιαύτῃ οὔσῃ συντιμᾶται αὐτῇ καὶ συμπαραπίνε-
ὁ ται ὁ ἔρως, τῶν πλείστων καὶ ἀφροδίτης υἱὸν αὐτὸν παραδεδωκότων. ὃς δὴ παῖς μέν ἐστι διὰ τὸ ἀτελῆ τὴν γνώμην, καὶ εὐεξαπάτητον ἔχειν τοὺς ἐρῶντας. πτερωτὸς δὲ, ὅτι καὶ φόνους ποιεῖ, ἢ ὅτι ὡς ὄρνις προσίπταται ταῖς διανοίαις ἀθρόως. τοξότης δὲ, ἐπεὶ πληγῇ τινὶ ὅμοιον ἀπὸ τῆς προσόξεως οἱ ἁλισκόμενοι αὐτῷ πάσχουσιν. οὔτε πλησιάσαντες οὐθάμενοι τῶν καλῶν, ἀλλὰ μακρόθεν αὐτοὺς ἰδόντες. ἀναδίδοται δὲ λαμπὰς αὐτῷ, πυροῦν δοκοῦντι τὰς ψυχάς. ἔρωτα αὐτὸν εἰρῆσθαι, πιθανὸν ἀπὸ τῆς ζητήσεως τῶν ἐρωμένων. τάττεται γὰρ ἤδη τὸ ζητεῖν τὸ ἐρᾶν, ὡς εἴρηται. ἴθ' αὐτοῦ θ' ἵππους ἐρέων. ἐντεῦθεν οἶμαι καὶ τῆς ἐρεύνης ὠνομασμένης. καὶ πλείους δὲ ἔρωτες παραδίδονται διὰ τὴν πολυτροπίαν τῶν ἐρώτων, καὶ τὸ πολλοῖς τοιούτοις ὁ παιδίοις κεχορηγεῖσθαι τὴν ἀφροδίτην. καλεῖται δὲ καὶ ἵμερος. ἤτοι παρὰ τὸ ἵεσθαι καὶ φέρεσθαι ἤδη τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὡραίων ὠνομασμένων. ἢ κατὰ μίμησιν τῆς περὶ τὴν διάνοιαν ἐκτάσεως, ὡς ἀναμεμωρεῖσθαι περὶ ταύτην. πόθος δὲ, ἀπὸ τῆς τῶν φιλημάτων μιμήσεως. ὅθεν ἔσχε τὴν κλῆσιν καὶ ὁ παπᾶς, ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὰ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐρωμένων τοὺς ἐρῶντας, καὶ αὐτῶν ἐκείνων, πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ ἦσαν. ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ὅλον κόσμον νομίζουσιν ἔρωτα εἶναι, καλόν τε καὶ ἐπαφρόδιτον καὶ νεαρὸν ὄντα, καὶ πρεσβύτατον ἅμα πάντων, καὶ πολλῷ κεχρημένῳ πυρὶ, καὶ ταχεῖαν ὥσπερ ἀπὸ τῆς τοξείας, ἢ διὰ πτερῶν τὴν κίνησιν ποιούμενον.

Περὶ τοῦ ἄτλαντος.

Οὐκ οὖν δ' ἄλλως εἶναι καὶ ἄτλαντα καὶ ἀταλαιπώρως ἀποδιδόντα,
ἰ τὰ κατὰ τοὺς ἐμπεριεχομένους ἐν αὐτῷ λόγους γινόμενα, καὶ οὕτω τὸν οὐρανὸν βαστάζοντα. ἔχειν δὲ κίονας μακρὰς, τὰς τῶν στοιχείων δυνάμεις. καθ' ἃς τὰ μὲν, ἀνωφερῆ ἐστι, τὰ δὲ κατωφερῆ. ὑπὸ τούτων γὰρ διακρατεῖσθαι τὴν γῆν. ὀλοόφρονα δ' αὐτὸν εἰρῆσθαι, διὰ τὸ περὶ τῶν ὅλων φροντίζειν.

καὶ προνοεῖσθαι τῆς πάντων αὐτοῦ μερῶν σωτηρίας. ἐκ δ' αὐτοῦ τὰς πλειάδας γεγονέναι, παριστάμενους ὅτι τὰ ἄστρα πάντα πλείονα ὄντα ἐγέννησεν, ἀστερεῷ τε καὶ ἀδάμαντι, ὅτι ὁ αὐτὸς ὤν. οὔτε γὰρ ἵσταται τὸ σύνολον ἀνηρέμητος ὑπάρχων, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐμβεβηκέναι δοκεῖ. καὶ ἀπόλαυστος εἶναι, καὶ θαυμασμὸν τοῖς ἐφιστᾶσιν ἐπὶ τὴν διάταξιν αὐτοῦ, πολλὴν ἐμποιεῖ.

Περὶ τοῦ Πανός.

Οὗτος εἶναι καὶ τὸν Πᾶνα, ἐπειδὴ τοῦ παντὸς ὁ αὐτός ἐστι. καὶ τὰ μὲν
1 κάτω λάσια καὶ τραγώδη, διὰ τὴν τῆς γῆς τραχύτητα ἔχειν. τὰ δ' ἄνω ἀνθρωπόμορφα, διὰ τὸ τὸν αἰθέρα τὸ ἡγεμονικὸν εἶναι τοῦ κόσμου. ὃ δὴ λογικόν ἐστι. λάγνον δὲ καὶ ὀχευτὴν αὐτὸν παρεισάγουσι, διὰ τὸ πλῆθος ὧνπερ σπερματικῶν λόγων εἴληφε, καὶ τῶν κατὰ σύμμιξιν ἐξ αὐτῶν γιγνομένων. ἐν ταῖς ἐρήμοις δὲ διατρίβειν, μάλιστα τὴν μονότητα αὐτοῦ διὰ τούτου παριστάμενους. εἷς γὰρ καὶ μονογενὴς ὁ κόσμος ἐστί. τὰς δὲ νύμφας διώκει, ἐπειδὴ χαίρει ταῖς ἐκ τῶν ὑγρῶν ἀναθυμιάσεσιν, ὧν χωρὶς οὐδ' οἷον τὸ ὅλον ἐμφαίνει. νεβρίδα δὲ ἢ πάρδαλιν αὐτῶν ἐνῆφθαι, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἄλλων χρωμάτων, ἃ θεωρεῖται ἐν αὐτῷ. συριστὴν δὲ εἶναι, τάχα μὲν διὰ τὸ ὑπὸ παντοίων ἀνέμων διαπνεῖσθαι. τάχα δ' ἐπεὶ τὴν ἐκμέλειαν ἀγριοφανῆ καὶ αὐστηρὰν, ἀλλ' οὐ πρὸς ἔνδειξιν ἔχειν. τὸ δ' ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτὸν, καὶ τοῖς σπηλαίοις διαιτᾶσθαι, καὶ τὸ τῆς πίτυος στέμμα ἐπηκολούθησεν, ὄρθιόν τι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἔχοντος τοῦ φυτοῦ. ἔστι δὲ τὸ πανικὰς λέγεσθαι ταραχὰς τὰς ἀφνιδίους καὶ ἀλόγους. οὕτω γάρ πως, καὶ αἱ ἀγέλαι, καὶ τὰ αἰπόλια πτοεῖται, ψόφου τινὸς ἐξ ὕλης, ἢ τῶν ὑπάντρων καὶ φαραγγωδῶν τόπων ἀκούσαντα. οἰκείως δὲ καὶ τῶν ἀγελαίων θρεμμάτων ἐπίσκοπον ἐποιήσαντο. τάχα μὲν διὰ τοῦτο καὶ κεράστην καὶ δίχηλον πράττοντες, τάχα δὲ τὸ διττὸν τῶν ἐξεχόντων αὐτῷ ὤτων αἰνιττόμενοι. ἴσως δ' ἂν οὗτος καὶ ὁ Πρίαπος εἴη, καθ' ὃν πρόεισιν εἰς φῶς πάντα. τῶν ἀρχαίων δ' εἰσὶ δαιμόνων, καὶ ἁδρὸν αὐτὸν δι' ἃ ἐφρόνουν περὶ τῆς τοῦ κόσμου φύσεως παριστάντων. ἐμφαίνει γοῦν τὸ μέγεθος τῶν αἰδοίων, τὴν πλεονάζουσαν ἐν τῷ αἰδοίῳ σπερματικὴν δύναμιν. ἡ δ' ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ πάγκαρπος, τὴν δαψίλειαν τῶν ἐν ταῖς οἰκείαις ὥραις ἐντὸς τοῦ κόλπου φυομένων, καὶ ἀναδεικνυμένων καρπῶν. παρεισάγεται δὲ καὶ αὐτὸς φύλαξ τῶν τε κήπων, καὶ τῶν ἀμπέλων, ἐπειδὴ κατὰ τὸν γεννῶντά ἐστι καὶ τὸ σώζειν ἃ γεννᾷ, καὶ τοῦ Διὸς ἐντεῦθεν σωτῆρος εἶναι λεγομένου. καὶ τὸ μὲν πολύφωνον καὶ καθαρὸν αἱ ἄμπελοι παριστῶσι. μάλιστα δὲ τὸ ποικίλον καὶ τὸ ἐπιτερπὲς, καὶ ῥᾳδίαν τὴν γένεσιν ποιούμενον οἱ κῆποι. τοιαύτην ὡς ἐπίπαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐσθῆτα ἔχοντος. δρέπανον δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ προτείνει, πότερον ἐπεὶ τούτῳ χρῶνται πρὸς τὴν κάθαρσιν τῶν ἀμπέλων, ἢ ἐπεὶ κατὰ τὸν τηρουντά τί ἐστι. καὶ καθώπλισται πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ, ἢ ὡς τοιαύτης δυνάμεως μετὰ τὸ ἐνεγκεῖν τὰ ὄντα, ἐκτεμνούσης αὐτὰ καὶ διαφθειρούσης. ἀγαθὸς δὲ δαίμων, ἤτοι πάλιν ὁ κόσμος ἐστὶ βρίθων καὶ αὐτὸς τοῖς καρποῖς, ἢ ὁ προεστὼς αὐτοῦ λόγος, καθ' ὅσον δεῖται καὶ διαμερίζει τὸ ἐπιβάλλον, ἀγαθὸς διαιρέτης ὑπάρχων. τεχνίτης δὲ καὶ σωτὴρ τῶν οἰκείων ἐστὶ, τὸ σώζειν καλῶς τὸν ἴδιον οἶκον, καὶ ὑπόδειγμα παρέχειν ἑαυτὸν καὶ τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ τῆς ἀμαλθείας κέρας, οἰκεῖον αὐτῷ φρόνημά ἐστιν. ἐν ᾧ ἅμα πάντα διώκει τὰ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς φυόμενα, ἀλλ' οὐ περὶ ἕν τι αὐτὸν γιγνόμενον. περὶ πολλὰ δ' ἀθρόως καὶ ποικιλία ἐμπεριόδως ἀμαλθεύει. ἢ πάλιν κερατίζει πάντα, διὰ τὴν γενομένην ἐξ αὐτοῦ πρὸς τὸ πονεῖν προτροπήν. ὡς τῶν ἀγαθῶν τοῖς μὴ μαλακιζομένοις προσγινομένων.

Περὶ τῆς δήμητρος, καὶ τῆς ἑστίας.

Ξῆς δὲ περὶ τῆς δήμητρος καὶ ἑστίας ὦ παῖ λεκτέον. ἑκατέρα δ' ἔοικεν οὐχ ἑτέρα τῆς γῆς εἶναι. ταύτην μὲν γὰρ διὰ τὸ ἑστάναι διὰ πάντων, ἑστίαν προσηγόρευσαν οἱ παλαιοί. ἢ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς ὡσανεὶ ἐπὶ θεμελίου τὸν ὅλον ἑστάναι κόσμον. διὰ δὲ τὸ μητρὸς τρόπον φύειν τε καὶ τρέφειν πάντα, δήμητραν. οἱονεὶ γῆς μήτραν οὖσαν, ἢ δίος μητέρα, τὸ καὶ αὐτοὺς τὰ ἐπ' αὐτοῖς ἀφθόνως ἐφθεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις, δατεῖσθαι καὶ δαίνυσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ δηεῖν, ὅ ἐστιν εὑρίσκειν, ἃ μάλιστα ἐπιζητοῦσι. παρεισάγεται δ' ἡμῖν ἑστία παρθένος, διὰ τὸ τὴν ἀκινησίαν μηδενὸς εἶναι γεννητικήν, καὶ τούτου χάριν ὑπὸ παρθένων νεωκορεῖται. ἡ δὲ δημήτηρ οὐκ ἔτι. ἀλλὰ τὴν κόρην τετοκυῖα οἷον τὸν κόρον, ἢ πρὸς τὸ τρέφεσθαι μέχρι κόρου ὕλη. τὸ δ' ἀεὶ ζῶον πῦρ ἀποδίδοται τῇ ἑστίᾳ, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν δοκεῖν εἶναι ὄν. τάχα δ' ἐπεὶ τὰ πυρὰ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐντεῦθεν τρέφεται, καὶ διὰ ταύτην ὑφέστηκεν, ἢ ἐπεὶ ζείδωρος ἄρουρά ἐστι καὶ ζώων μήτηρ. ἧς ἐστιν αἴτιον τοῦ ζῆν τὸ πυρῶδες. στρογγύλως δὲ πλάττεται, καὶ κατὰ μέσους ἵδρυται τοὺς οἴκους διὰ τὸ καὶ τὴν γῆν τοιαύτην εἶναι καὶ οὕτως ἱδρύεσθαι συμπεπιλημένην. ὅθεν κατὰ μίμησιν, γῆ τε, καὶ χθὼν προσηγόρευται. τάχα δὲ ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι ἡ γῆ, ἢ τοῦ χωρεῖν πάντα οὕτως ἐκλήθη ὡς εἴρηται, τὸ δ' ἔδος ἀμφοτέρων ὅδε χεῖται. μυθεύεται δὲ προτέρα καὶ ἐσχάτη γενέσθαι, τῷ εἰς ταύτην ἀναλύεσθαι. τὰ ἀπ' αὐτῆς γινόμενα, καὶ ἐξ αὐτῆς ξυνίσταται. καθὸ καὶ ταῖς θυσίαις, οἱ ἕλληνες ἀπὸ ταύτης πρώτης τε ταύτης ἤρχοντο, καὶ εἰς ἐσχάτην αὐτὴν κατέπαυον. στέμματα δ' αὐτῇ λευκὰ περίκειται τῷ στέφεσθαι καὶ καλύπτεσθαι πανταχόθεν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ λευκοτάτου στοιχείου. ἡ μέντοι δημήτηρ κατὰ τὸ ἀναδοτικὸν τῶν σπερμάτων εἰδοποιουμένη, πάνυ οἰκείως εἰσάγεται στάχυσιν ἐστεφανωμένη. τοῦτο γὰρ ἀναγκαιότατον ὧν κεχείρισται τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἥμερος τροφή ἐστι. ταύτην δὲ μυθεύεται σπεῖραι διὰ τῆς οἰκουμένης ὁ τριπτόλεμος ὁ ἐλευσίνιος, ἀναβιβάσης αὐτὸν ἐπὶ πτερωτῶν δρακόντων ὄχημα τῆς δημήτρος. ἔοικε γοῦν πρῶτόν τις τῶν παλαιῶν δραμεῖν, καὶ συνιέναι θεοῦ τινος ἐπὶ μετεωροτέραν ἐπίνοιαν ἀναβιβάσαντος, τὸν μεταχειρισμὸν τῆς κριθῆς, ὃν τρόπον κρινομένη καὶ διατριβομένη διὰ τοῦ εἰς τὸν ἀέρα ἀναρριπτεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἀχύρων. ὅθεν καὶ κριθὸς ἐπιτηδείως ἔχει πρὸς τὴν σποράν. ἐντεῦθεν δὲ τὴν ὀνομασίαν εἴληφεν ὁ τρίψας τὰς οὐλάς. οὐλαὶ δὲ λέγονται αἱ κριθαί. ἐλευσὶς δὲ ὁ τόπος ὅπου πρότερον εὑρέθησαν. καὶ ἡ δήμητηρ ἐλευσινία, ἀπὸ τῆς αὐτόθι πρῶτον εὑρέσεως γενομένης τοῖς ἀνθρώποις εἰς οὐράνιον βίον ὄντως. ἁρπάσαι δ' ὁ ᾅδης τὴν θυγατέρα τῆς δημήτρος ἐμυθεύθη, διὰ τὸν γινόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν. προσεπλάσθη δ' ἡ κατήφεια τοῦ θεοῦ καὶ ἡ διὰ τοῦ κόσμου ζήτησις. τοιοῦτον γάρ τι καὶ παρ' αἰγυπτίοις, ὁ ζητούμενος καὶ ἀνευρισκόμενος ἀφανισμὸς ἀπὸ τῆς ἴσιδος, ὄσιρις ἐμφαίνει. ὅπερ ἀνὰ μέρος παρ' ἓξ μῆνας, ὑπὲρ γῆν τε καὶ ὑπὸ γῆν γιγνόμενος ἄδωνις, ἀπὸ τοῦ ἁδεῖν τοῖς ἀνθρώποις, οὕτως ὠνομασμένος τοῦ δημητριακοῦ καρποῦ. ὗς δὲ πλήξας προσανελεῖν λέγεται, διὰ τὸ τὰς ὗς δοκεῖν ληϊβοτείρας εἶναι. ἢ τὸ τῆς ὕνεως ὀδόντα αἰνιττομένων αὐτῶν, ὑφ' οὗ κατὰ γῆς κρύπτεται τὸ σπέρμα. διατετάχθαι δὲ ὧδε παρά τε τῇ ἀφροδίτῃ, τὸν ἴσον χρόνον μένειν τὸν ἄδωνιν, καὶ παρὰ τῇ περσεφόνῃ, δι' ἣν εἴπομεν αἰτίαν. ἐκάλεσαν δὲ περσεφόνην τὴν τῆς δημήτρος θυγατέρα, διὰ τὸ ἐπίπονον εἶναι καὶ πόνων οἰστικὴν ἐργασίαν, ἢ τῷ ἐκ πάντων ὑπομονῆς φέρεσθαι. νηστεύουσι δὲ εἰς τιμὴν τῆς δήμητρος ἢ γεραίροντες αὐτὴν ἰδίῳ τρόπῳ τινὶ ἀπ' αὐτῆς, ἢ διὰ τὸ πρὸς

μίαν ἡμέραν ἀπέχεσθαι τῶν δεδομένων αὐτοῖς ὑπ' αὐτῆς, ἢ κατ' εὐλάβειαν ἐν-
δείας παρὰ τῆς θεοῦ ποτε γενομένης, ἐπειδὴ δὲ ἔσπειρον, ἀφήρουν ἀπὸ τῶν
ἰδίων χρεῶν, καθὸ καὶ περὶ τὸν τοῦ σπόρου καιρὸν αὐτῆς ἄγουσι τὴν ἑορτήν.
περὶ δὲ τὸ ἔαρ δημήτρι χλόην θύουσι μετὰ παιδιᾶς καὶ χαρᾶς, ἰδόντες χλοά-
ζοντα καὶ ἀφθονίας αὐτοῖς ἐλπίδα ἐπιδεικνύοντα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ πλοῦ-
τος τῆς δημήτρος εἶναι υἱός. καλῶς γοῦν εἴρηται τὸ,

» Σίτου καὶ κριθῆς ὦ νήπιε πλοῦτος ἄριστος.

Καὶ ἐναντίον πῶς ἐστι τῷ λιμώττειν τὸ περιουσιάζεσθαι. εἰς ὃ καὶ ἀποβλέπων ἡσίο-
δός φησιν.

» Εργάζευ πέρση δῖον γένος· ὄφρα σε λιμὸς
» ἐχθαίρῃ· φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος δημήτηρ.

Θύουσι δ' ὗς ἐγκύμονας δημήτρι, πάνυ οἰκείως. τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλλη-
πτον καὶ τελεσφόρον παριστάντες. ἀνατιθέασι δ' αὐτῇ καὶ τὰς μήκωνας κατὰ
τὸν λόγον. τό, τε γὰρ στρογγύλον καὶ περιφερὲς αὐτῶν παρίστησι τὸ σχῆμα τῆς
γῆς σφαιροειδοῦς οὔσης. ἥ, τε ἀνωμαλία, τὰς κοιλότητας καὶ τὰς ἐξοχὰς τῶν
ὀρῶν. τὰ δ' ἐντός, τοῖς ἀντρώδεσι καὶ ὑπονόμοις ἔοικε. σπέρματά τε ἀναρίθμη-
τα γεννῶσιν ἡ γῆ. διὰ δὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν σιτηρῶν ἐπαύσαντο δυσπόριστον καὶ
ἀμφιδήριστον τὴν τροφὴν ἔχοντες. ὅθεν καὶ συντιθέμενοί τινα πρὸς ἀλλήλους
περὶ τῶν κατὰ τὰ ἠλλοτριωμένα μέτρων, καὶ διανεμόμενοι τὰ γεννώμενα. δι-
καίως δὲ ἀρχηγὸν ἔλεγον νόμων καὶ θεσμῶν τὴν δήμητρα αὐτοῖς γεγονέναι. ἐν-
τεῦθεν καὶ θεσμοθέτιν αὐτὴν προσηγόρευσαν, οἷον νομοθέτιν οὖσαν. οὐκ ὀρθῶς
τινῶν ὑπολαβόντων εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ τὸν καρπὸν ἀποτίθεσθαι καὶ θησαυρί-
ζειν. μυστήρια δ' ἄγειν ἤρξαντο αὐτῇ φιλοσοφοῦντες ἅμα τῇ εὑρέσει τῶν πρὸς
τὸν βίον χρησίμων, καὶ τῇ πανηγύρει χαίροντες ὡς μαρτυρίῳ χρώμενοι τοῦ
πεπαῦσθαι μαχομένους αὐτοὺς περὶ τῶν ἀναγκαίων. μυστιᾶν γάρ ἐστι τὸ κορεῖ-
σθαι. πιθανὸν γὰρ ἐντεῦθεν ὀνομάζεσθαι τὰ μυστήρια, ὅθεν καὶ μυσία παρά τι-
σι λέγεται.

Περὶ τῶν ὡρῶν.

δ ιὰ δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ ἐκ θέμιδος ὁ ζεὺς λέγεται γεννῆσαι τὰς
ὥρας. ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα ἐν ἡμῖν ὀρέγεται καὶ φυλάττεται.
καλεῖται δὲ αὐτῶν ἡ μὲν εὐνομία, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος τῆς διανε-
μήσεως. ἡ δὲ δίκη, ἀπὸ τοῦ δίχα χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων τοὺς διαφερομένους.
ἡ δὲ εἰρήνη, ἀπὸ τοῦ διὰ λόγου καὶ οὐ δι' ὅπλων διακρίνεσθαι ποιεῖν. ἐκάλουν γὰρ
τὸν λόγον εἰρήνην. ὁ δὲ πόλεμος, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ὀλλύναι οὕτως ὠνόμασται, ἢ ἀπὸ
τοῦ παλάμαις σπεύδειν, περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.

Περὶ τοῦ Διονύσου.

οἰ κείως δ' ἔδοξεν εἰρήνη κατά τι καὶ ὁ διόνυσος εἰρῆσθαι. τῶν ἡμέρων δέν-
δρων ἐπίσκοπος ὢν καὶ σωτὴρ θεός. ἐπεὶ καὶ διὰ ταῦτα σπονδὰς ποι-
οῦνται. δενδροκοποῦνται γὰρ αἱ χῶραι τοῖς πολέμοις. ἐν εἰρήνῃ δὲ
τὰ τῶν εὐωχιῶν θάλλει, οἷς ἀναγκαιότατον ὁ οἶνός ἐστι. τυγχάνει δὲ καὶ διόνυσος, ἤτοι
διόνυξός ὤν, ἢ διαίνυσός τις παρὰ τὸ διαίνειν ἡμᾶς ἡδέως, ἢ ὡσανεὶ διάλυσος,
τροπῇ τοῦ α εἰς ο, καὶ τοῦ λ εἰς ν. ἀφ' οὗ καὶ λύσιον αὐτὸν, καὶ λυαῖον ἐπω-
νόμασαν, λύοντα τὰς μερίμνας. τινὲς δέ φασιν ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ σίτιον ὄρος φῦ-
ναι πρῶτον τὴν ἄμπελον, παρεληλυθέναι ἐπὶ τὸ ὄνομα εἰς τὴν συνήθειαν. λέ-
γεται δὲ διὰ πυρὸς λοχευθῆναι, τὸ θερμὸν αὐτοῦ καὶ πυρωτικὸν τῶν σωμάτων πα-
ριστάντος τοῦ μύθου. οὕτω γοῦν οἶνός ἐστι, πυρὶ ἶσον μένος ἔχων κατὰ τοὺς ποιητάς,

ἐῤῥαφθεὶς δ' εἰς τὸν μηρὸν τοῦ Διὸς ἐκεῖ τελεσφορηθῆναι, διὰ τὸ πεπαίνεσθαι καὶ τελειοῦσθαι τὸν οἶνον τοῖς μηροῖς ἐκδευτέρου. πεπανθεὶς γὰρ πρότερον ὅτι ἀτελὴς ἐστὶ πρὸς χρῆσιν, ὕστερον δὲ πατηθεὶς τοῖς ποσὶ, τέλειος γίνεται. πρώτη γὰρ ἐκείνη γέννησίς ἐστιν ἡ κατὰ πέπανσιν τῆς ὀπώρας, ἥτις γίνεται τῶν καυμάτων ἀκμαζόντων. δευτέρα δ' ἡ κατὰ τὴν πάτησιν ἐκθλιβομένου τοῖς ποσὶν αὐτῶν. καὶ τοιοῦτόν τι ἐκ τοῦ μηροῦ συνεκδέχεσθαι δεόντως. βρόμιός τε δὲ καὶ βάκχος καλεῖται, διὰ τὸ τοὺς παρῳνῶντας αὐτὸν πρῶτον χρῆσθαι. εἶτα καὶ τὸν, ἕως μέθης μετὰ ταῦτα χρωμένους ἀφιέναι ταῖς ἐν τοῖς τόποις πεδείαις.

ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ σάτυροι. τὴν ὀνομασίαν ἐσχηκότες ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, καὶ οἱ σκιρτοὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν. καὶ οἱ σειληνοὶ, ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν. καὶ οἱ σενίδαι, ἀπὸ τοῦ σεύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. διὰ τοῦτο δ' ἴσως παρείσαται τὸ ὡσανεῖον μετ' ἐκλύσεως καὶ θηλύτητος παράφρων τῶν πινόντων. τούτου δ' ἕνεκα καὶ θηλύμορφος πλάττεται καὶ κέρατα ἔχει, ὡς τοὺς μὲν τόνους ἀποβαλόντων τῶν μεθυόντων βίᾳ δὲ χρωμένων, καὶ δυσκάθεκτόν τι, καὶ ὁρμητικὸν ἐχόντων. καὶ τὸ μὲν τῆς ἐσθῆτος ἀνθηρὸν, τὴν ποικιλίαν παρείσησι τῆς ὀπώρας. ἡ δὲ τοῖς πλείστοις τῶν πλασμάτων γυμνότης, τὸν παρὰ τοὺς πότους γινόμενον ἀπαμφιασμὸν τοῦ τρόπου. καθὸ δοκεῖ καὶ τὸ οἶνος ἀληθῶς εἰρῆσθαι. τάχα διὰ τοῦτο καὶ μαντεῖα ἔσθ' ὅτε τοῦ διονύσου γινομένη. τὸ δὲ θορυβῶδες τῶν μεθυσκομένων, οἰκεῖόν τι ἔδοξεν ἔχειν καὶ ὁ τῶν ῥόπτρων ψόφος καὶ τῶν τυμπάνων. ἃ παραλαμβάνουσιν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ. χρῶνται δὲ πολλοὶ καὶ αὐλοῖς παρὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ, καὶ ἄλλοις τοιούτοις ὀργάνοις. ὁ δὲ θύρσος, ἐμφαίνει τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τοῖς ἑαυτῶν ποσὶ τοὺς μεθυσκομένους, τῶν δ' ὑποστηριζόντων αὐτοὺς δεῖσθαι. τινὲς δὲ τὸν θύρσον, καὶ ἐπιδορατίδας κρυπτομένας ὑπὸ τῶν φύλλων ἔχουσιν. ὡς καὶ ὀδυνηφόρου τινὸς ἔσθ' ὅτε κρυπτομένου τῇ παρὰ τὴν πολυποσίαν ἱλαρότητι, εἰς ὕβρεις ἐνίων καὶ παρακοπὰς ἐμπιπτόντων, ἀφ' οὗ δὴ καὶ μαινόλης ὁ διόνυσος ἐκλήθη, καὶ μαινάδες αἱ περὶ αὐτὸν γυναῖκες. πλάττεται δὲ καὶ νέος καὶ πρεσβύτης διὰ τὸ πάσῃ ἡλικίᾳ πρόσφορος εἶναι. τῶν μὲν νέων λαβρότερον αὐτῷ χρωμένων, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ἡδύτερον. οἱ δὲ παρεισάγονται ταῖς νύμφαις ἥδιον αὐταῖς ἐπιμιγνύμενοι. καὶ τὰς μὲν πειρῶντες, τὰς δὲ μετὰ παιδείας βιαζόμενοι, τῷ τὴν πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν τοῦ οἴνου συνῆφθαι χρησίμην οὖσαν. τὰς δὲ παρδάλεις ὑποζευγνύασι τῷ διονύσῳ, καὶ παρακολουθούσας εἰσάγουσιν, ἤτοι διὰ τὸ ποικίλον τῆς χροιᾶς, ὡς τὸ νεβρίδα αὐτὸς περιῆφθαι καὶ αἱ βάκχαι, ἢ ὡς καὶ τὰ ἀγριώτατα τῶν ἀνθρώπων ἤθη τῆς συμμέτρου οἰνώσεως ἐξημερούσης. τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι, διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν συκῶν εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο, καθὸ καὶ ἐκδαίροντες αὐτὸν, εἰς τὸν ἀσκὸν ἐκβάλλονται κατὰ τὰς ἀττικὰς κώμας, οἱ γεωργῶν νεανίσκοι. τάχα δ' ἂν χαίροι τοιούτῳ θύματι ὁ διόνυσος, διὰ τὸ ἑαυτὸν εἶναι τὸν τράγον, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ὄνοι ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοῦ θαμίζουσι, καὶ οἱ φαλλοὶ αὐτῷ ἀνατίθενται, καὶ τὰ σφαλατώγια ἄγεται. καὶ κινητικὸν γὰρ πρὸς τὴν συνουσίαν ὁ οἶνος. διὰ τοῦτο ἐνίων κοινῇ μεθυόντων διονύσῳ καὶ ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ νάρθηξ, διὰ τῆς σκολιότητος τῶν κώλων ἐμφαίνει, τὸ τῇδε, κἀκεῖσε περιφέρεσθαι τοὺς μεθύοντας. ἅμα δὲ καὶ ἐλαφροὺς, καὶ δυσβαστάκτους αὐτοὺς εἶναι. τὸ δὲ ἔναρθρον τῆς λαλιᾶς αὐτῶν, ὡσανεὶ ἄρθρα ἔχων παρείσησιν. ὀρείφοιτοι δ' εἰσὶ καὶ φιλέρημοι αἱ βάκχαι, διὰ τὸ μὴ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλ' ὧδε τῶν χωρίων γεννᾶσθαι τὸν οἶνον. διθύραμβος ὁ διόνυσος ἐκλήθη, πότερον διὰ τὸ δίθυρον τὸ στόμα ποιεῖν διά τε τὸ ἀναβαίνειν καὶ ἐκφερομυθεῖν ποιεῖν τὰ ἀπόρρητα. ἢ ὡς αὐτὸ

ὧν ὁ ποιῶν ἐπὶ τὰς θύρας ἀναβαίνειν τοὺς νέους, ἢ ἐκβαίνειν εἰς αὐτὰς καὶ ἐκπίπτειν, καὶ διασαλεύειν τὰ κλεῖθρα. ὁ δὲ θρίαμβος, ἀπὸ τοῦ θροεῖν καὶ ἰαμβίζειν τὴν κλῆσιν ἔλαχεν. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον θριάμβοις, πολλοῖς ἀναπαίστοις σκώπτοντες χρῶνται. καὶ τὴν κίτταν ὡς λάλον ὄρνεον ἀφιεροῦσιν αὐτῷ, καὶ βασσαρέαν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ βάζειν, καὶ εἰραφιώτην ἀπὸ τοῦ ἔριν ἀφιέναι. καθαιρετικὸς δὲ παντὸς οὑτινοσοῦν ὑπάρχων, ἔδοξε καὶ πολεμιστὴς εἶναι. καὶ πρῶτος καταδεδειχέναι, τὸν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγόμενον θρίαμβον. τῷ δὲ κιττῷ στέφεται, διὰ τὴν πρὸς τὴν ἄμπελον ἐμφέρειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν πρὸς τοὺς βότρυς ὁμοιότητα, ὠρυμβάδων. πέφυκε δὲ καὶ σφάλλειν τὰ δένδρα ἀνέρπων δι' αὐτῶν, καὶ περιπλεκόμενος βιαιοτέροις τοῖς πρέμνοις. τὰ δὲ θυμελικὰ ἀκροάματα, τὸν διόνυσον θεραπεύει, διὰ τὴν πρὸς τὰς θαλίας αὐτῶν οἰκειότητα. οἷον ᾠδὰς καὶ κιθάρας. τὰ γὰρ, ἀναθήματα τῆς δαιτός. μυθολογεῖται δ' ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς ῥέας, αἰνιττομένων τῶν παραδόντων τὸν μῦθον, ὅτι οἱ γεωργοὶ θρέμματα γῆς ὄντες, συνέχεαν τοὺς βότρυς, καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ διονύσου τὰ μέρη ἐχώρισαν ἀπ' ἀλλήλων. ἃ δὴ πάλιν ἡ εἰς αὐτὸ σύρρευσις τοῦ γλεύκους συνήγαγε, καὶ ἓν σῶμα ἐξ αὐτῶν ἀπετέλεσε. καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ μῦθος, ὡς φεύγων ποτὲ τὴν τοῦ λυκούργου ἐπιβουλὴν θεὸς εἰς τὰ κατὰ τῆς θαλάττης. εἶθ' ἡ θέτις αὐτὸν διέσωσεν, ἐμφανῆ τὴν διάνοιαν ἔχει. τιθῆναι μὲν γάρ εἰσι τοῦ διονύσου αἱ ἄμπελοι. ταύτης δὲ ὁ λυκοῦργος ζυγητὴς ὤν, ἐσκύλευσε καὶ ἀπεκόσμησεν. εἶθ' ὁ οἶνος θαλάττῃ μιγεὶς, ἀσφαλῶς ἀπετέθη. καὶ περὶ μὲν διονύσου τοσαῦτα.

Περὶ Ηρακλέους.

η ρακλῆς δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὅλοις λόγος, καθ' ὃν ἡ φύσις, ἰσχυρὰ καὶ κραταιά ἐστιν, ἀνίκητος καὶ ἀπεριγέννητος οὖσα. μεταδοτικὸς ἰσχύος, καὶ τῆς κατὰ μέρος ἀλκῆς ὑπάρχων. ὠνόμασται δὲ τάχα ἀπὸ τοῦ διατείνειν εἰς τοὺς ἥρωας, ὡς αὐτοῦ ὄντος τοῦ κλεΐζεσθαι τοὺς γενναίους ποιοῦντος. ἥρωας γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἀνδρείους τῷ σώματι καὶ ταῖς ψυχαῖς, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ θείου γένους μετέχειν δοκοῦντας. οὐδ' ὑπὸ νεωτέρας ἱστορίας ἐπιταράττεσθαι. διά γ' οὖν ἀρετὴν ἠξιώθη τῷ θεῷ τοιαύτης προσηγορίας ἀλκμήνης καὶ ἀμφιτρύωνος υἱὸς ὤν. τὸ δὲ δυσδιάκριτα γεγονέναι τὰ τοῦ θεοῦ ἴδια, ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ ἥρωος ἱστορουμένων. τάχα δ' ἂν ἡ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον, ἐκ τῆς παλαιᾶς θεολογίας ἐπὶ τοῦτο μετενηνεγμένα εἴη. στρατηγὸν γὰρ αὐτὸν γενόμενον ἀγαθὸν, καὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς μετὰ δυνάμεως ἀπελθόντα, οὐχ οἷόν τε γυμνὸν ἔδοξαν περιεληλυθέναι ξύλῳ μόνῳ ὡπλισμένον, ἀλλὰ τοῖς πισήμοις τοῦ θεοῦ μετὰ τὸν ἀπαθανατισμὸν ὑπὸ τῶν εὐεργετουμένων κεκοσμῆσθαι. σύμβολον γὰρ ἑκάτερον εἴη ῥώμης καὶ γενναιότητος. ὁ μὲν γὰρ λέων, τὸ γενναιότατον τῶν θηρίων ἐστί. τὸ δὲ ῥόπαλον, τὸ καρτερώτατον τῶν ὅπλων. καὶ τοξότης δ' ἂν ὁ θεὸς παρεισάγοιτο, κατά τε τὸ πανταχοῦ διικνεῖσθαι κατὰ τὸ ἔντονόν τι ἔχειν καὶ τὴν τῶν βελῶν φοράν. στρατηλάτην δ' οὐκ εὔλογον τούτοις ὅπλοις πεποιθότα εἰς τὰς παρατάξεις ἀπαντᾶν. οἰκείως δὲ παρέδοσαν αὐτὸν κῷοι τῇ ἥβῃ συνοικοῦντα, ὁλοσχερέστερον τὴν διάνοιαν ὄντα. ὡς γὰρ νέον τι δρᾷν εὐτονώτεραι αἱ χεῖρες, οὕτω ψυχὰς ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. ὑπονοῶ δὲ τὴν παρ' ὀμφάλῃ λατρείαν, ἐκείνῳ πιθανωτέραν εἶναι προσήκειν, ἐμφαινόντων πάλιν διὰ τούτου τῶν παλαιῶν, ὅτι καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους ὑποτάττειν δεῖ ἑαυτοὺς τῷ λόγῳ, καὶ τὰ ὑπὸ τούτου προταττόμενα ποιεῖν εἰ καὶ θηλύτερόν τι κατὰ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν λογικὴν σκέψιν προσπίπτει τῆς ὀμφῆς. ἣν οὐχ

ἑτέραν ἂν δόξαιμεν ὀμφαλοῦ προσηγορηκέναι. τοὺς δὲ δώδεκα ἄθλους, ἐνδέχε-
ται μὲν ἀναγαγεῖν οὐκ ἀλλοτρίους ἐπὶ τὸν θεόν, ὡς καὶ κλεάνθης ἐποίησεν.
οὐ δεῖ δὲ δοκεῖν πανταχοῦ, εὑρεσίλογον πρεσβύτην.

Περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

χομένως τοίνυν ὦ τέκνον ἀπόλλων ὁ ἥλιός ἐστιν, ἄρτεμις δὲ ἡ σελήνη.
ἐ διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοξότας ἀμφοτέρους παρήγαγον, τὴν ὡσανεὶ ἄφεσιν
πόῤῥω τῶν ἀκτίνων αἰνιττόμενοι. καλοῦνται δὲ, ὁ μὲν ἕκατος, ἡ δὲ, ἑκά-
τη, διὰ τὸ ἕκαθεν δεῦρο ἀφιέναι καὶ ἀποστέλλειν τὸ φῶς. ὅθεν παρακειμένως, καὶ
ἑκατηβόλους αὐτοὺς προσηγόρευσαν. ἔνιοι δὲ τὸν ἕκατον, καὶ τὴν ἑκάτην, ἄλ-
λως ἐτυμολογοῦσιν, ὡς τῶν τεθεικότων αὐτοῖς τὰ ὀνόματα ταῦτα, εὐχὰς αὐ-
τὰ εἶναι εὐχομένων, καὶ τὴν πρὸς αὐτῶν βλάβην, μὴ προσπελάζειν αὐτοῖς.
δοκοῦσι γὰρ ἔσθ' ὅτε καὶ φθείρειν τὸν ἀέρα, καὶ τῶν λοιμικῶν καταστάσεων αἴτιοι
γίνεσθαι. διὸ καὶ τοὺς ὀξεῖς αὐτοῖς ἀνετίθεσαν οἱ πάλαι. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἐν
τῷ λοιμῷ παρεισάγει τὸν ἀχιλλέα λέγοντα ὅτι ζητητέον μάντιν,
» Ὅς κ' εἴποι ὅτι τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων.
Τούτου δ' ἕνεκεν οἴονται κατ' εὐφημισμὸν τὴν ἄρτεμιν ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποι-
εῖν, ὅ ἐστιν ὑγιεῖς, ὠνομάσθαι. τὸν δ' ἀπόλλωνα, ὡς ἀπολύοντα ἡμᾶς τῶν νόσων,
ἢ ἀπελαύνοντα ἀφ' ἡμῶν αὐτάς, ἢ ἀπολύντα, ταύτης τετυχηκέναι τῆς προση-
γορίας. καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ παιήων ἐκλήθη, καὶ ἰατρὸς ἔδοξεν εἶναι. τινὲς δὲ αὐ-
τόθεν ἀπόλλωνα, ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι αὐτὸν εἰρῆσθαι. καὶ γὰρ τὸν ἀπολλύντα
ταύτην τὴν διακόσμησιν τοιοῦτον εἶναι, διὰ τοῦ κομίζειν ἀδιαλείπτως πάντο-
θεν αὐτῇ τὸ ὑγρὸν, καὶ τῷ αἰθέρι προσκατατάττειν. τάχα δ' ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ
ἀπολούειν καὶ λύειν τὸ συνεστὼς τῆς οὐσίας, ἢ καὶ τὸ σκότος ὡσανεὶ ἁπλῶς εἰρη-
μένον εἴη. οἰκείως δὲ καὶ ἀδελφοὺς αὐτοὺς παρεισάγουσιν ἐμφερεῖς ἀλλήλοις ὄν-
τας, καὶ ὁμοειδῆ κίνησιν κινουμένους, καὶ δύναμιν παραπλησίαν ἐν τοῖς ὅ-
λοις ἔχοντας, καὶ τρέφοντας ὁμοίως τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. εἶτα ὁ μὲν ἀπόλλων ἄρρην
ἀνεπλάσθη. θερμότερον γὰρ τὸ πῦρ καὶ δραστικώτερον. ἡ δ' ἄρτεμις θήλεια, ὡς
ἀμβλυτέραν καὶ ἀσθενῆ τὴν δύναμιν ἔχουσα. βούπαιδος δ' ἡλικίαν ὁ ἀπόλ-
λων ἔχει, καθ' ἣν καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐειδέστεροι ἑαυτῶν φαίνονται. κάλλιστος γὰρ
ὀφθῆναι καθαρὸς ὢν καὶ λαμπρός. ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις οἰκείως εἰς αὐτὸν χρῶν-
ται, χρυσοκόμαν καὶ ἀκειρεκόμαν προσαγορεύοντες, ἐπειδὴ χρυσωπός ἐστι,
καὶ ἔξω παντὸς καθεστὼς διὰ τὴν ἁγνότητα. καὶ δήλιον δὲ αὐτὸν ὠνόμασαν
καὶ φαναῖον, ἀπὸ τοῦ δηλοῦσθαι δι' αὐτοῦ τὰ ὄντα, καὶ φωτίζεσθαι τὸν κόσμον
ὡς καὶ ἀναφαίου ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσαντο τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα. τού-
τῳ δ' ἠκολούθησε, καὶ τὸ τὴν δῆλον καὶ ἀνάφην ἱερὰς αὐτῷ νομισθῆναι. διὰ δὲ
τὸν εἰρημένον σαφηνισμὸν τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν μαντικὴν αὐτῷ προσῆψαν.
καὶ εὑρεθὲν τὸ ἐν δελφοῖς μαντεῖον τῷ ἀπόλλωνι, προσωνόμασαν πύθιον, ἀπὸ τοῦ
δεῦρο τοὺς ἀνθρώπους ἐρχομένους, πυνθάνεσθαι τὰ καθ' ἑαυτούς. ἐλέχθη δὲ καὶ
ὁ τόπος ὀμφαλὸς τῆς γῆς, οὐχ ὡς μεσαίτατον ὢν αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀναδιδο-
μένης ἐν αὐτῷ ὀμφῆς, ἥ τίς ἐστι θεία φωνή. λοξῶν δὲ καὶ περισκελῶν ὄντων τῶν
χρησμῶν οὓς δίδωσι, λοξίας ὠνόμασται, ἢ ἀπὸ τῆς λοξότητος τῆς πορείας, ἣν
ποιεῖται διὰ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. μουσικὸς δὲ καὶ κιθαριστὴς παρεισῆκται,
τὸ κρούειν ἐναρμονίως πᾶν μέρος τοῦ κόσμου, καὶ συνῳδὸν αὐτὸν πᾶσι τοῖς μέ-
ρεσι ποιεῖν μηδεμιᾶς αὐτὸν ἐμμελείας ἐν τοῖς οὖσι θεωρουμένης, ἀλλὰ καὶ τὴν
τῶν χρόνων πρὸς ἀλλήλους συμμετρίαν, ἐπ' ἄκρον ὡς ἐν ῥυθμῷ τηροῦντος αὐ-
τοῦ. καὶ τὰς τῶν ζώων δὲ φωνὰς, ὧν αὐτὸς τῶν ἄλλων σωμάτων ψόφος ἰδία

τὸ ξηραίνεσθαι πρὸς ἀνακωχὰς ποιεῖ. ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἀρχῆς καὶ μουσηγέτης ἐκλήθη καὶ ἐπίσκοπος, καὶ παίζειν μετὰ τῶν μουσῶν ἐνομίσθη.

» Ἐκ γὰρ μουσάων καὶ ἑκηβόλου ἀπόλλωνος,
» ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,

φησὶν ὁ ἡσίοδος. διὰ τοῦτο καὶ ἱερὸς αὐτῷ ὁ κύκνος, τῷ μουσικώτατον καὶ λευκότατον ἅμα εἶναι τῶν ὀρνέων. ὁ δὲ κόραξ ἀλλότριος, διά τε τὸ μιαρὸς εἶναι, καὶ τὴν χροιάν. ἡ δὲ δάφνη, καί περ δαφοινή τις οὖσα, στέμμα αὐτοῦ ἐστιν, ἐπειδὴ εὐεργές τε καὶ ἀειθαλὲς φυτόν ἐστι. τυγχάνει δὲ καὶ εὐέκκαυστός τις οὖσα καὶ πρὸς τὰς καθάρσεις οἰκείως τι ἔχουσα. ὥστε μὴ ἀλλοτρίως ἀνακεῖσθαι τῷ καθαρωτάτῳ καὶ καυστικωτάτῳ θεῷ. τάχα δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς προσέχοντος πως τῷ διαβαίνειν, ἐπιτηδείαν αὐτὴν ἐποίησε πρὸς τὰς μαντείας εἶναι δοκεῖν. ὁ δὲ τρίπους, διὰ τελειότητα τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ δέδοται αὐτῷ. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν παρ' ἀλλήλων κύκλων, ὧν ἕνα μὲν τέμνει κινούμενος τὴν ἐνιαύσιον κίνησιν ὁ ἥλιος. δυοῖν δ' ἐφάπτεται. ἐπεὶ δ' ἐν τοῖς λοιμοῖς ὡς ἐπίπαν δοκεῖ τὰ θρέμματα προιμαίνεται, πρῶτον καὶ συνεχέστερον κατ' ἀρχὰς φθείρεται λοιμικῶς. κατὰ τοῦτο καὶ τὴν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ἀνέθηκαν αὐτῷ, λύκιον καὶ λυκοκτόνον προσαγορεύοντες. ἀγυιεὺς δ' ἐπονομάζεται δεόντως ἱδρυθεὶς ἐν ταῖς ἀγυιαῖς. καταυγάζει γὰρ ταύτας, καὶ πληροῖ φωτὸς ἀνατέλλων, ὡς τοὐναντίον εἴρηται τὸ,

» Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Καὶ λεσχηνόριον δ' αὐτὸν προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. παιᾶνα δ' αὐτὸν καλέσαντες, εἴτουν κατὰ ἀντίφρασιν ἐξιλαστικῶς, ἵνα μὴ νόσους αὐτοῖς ἀναπέμπῃ μηδὲ φθείρῃ τὸν ἀναπνεόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἀέρα. εἴτε καὶ ὡς αὐτῷ ὄντι τῷ ὑγείας τοῦ σώματος αἰτίῳ γινομένῳ, διὰ τῆς τοῦ περιέχοντος εὐκρασίας.

Περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ατ' ἀκόλουθον πάλιν, τὸν ἀσκληπιὸν υἱὸν αὐτοῦ ἔφασαν γενέσθαι, τὸν
κ δοκοῦντα τοῖς ἀνθρώποις ὑποδεδειχέναι τὴν ἰατρικήν. ἔχρῆν γὰρ καὶ τούτῳ τῷ τόπῳ, θεῖόν τι ἐπιστῆσαι. ὠνομάσθη δὲ ἀσκληπιὸς ἀπὸ τοῦ ἐπῶσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι, τὴν κατὰ τὸν θάνατον γινομένην ἀπόκλησιν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δράκοντα αὐτῷ παριστῶσιν, ὅτι ὅμοιόν τι τούτῳ πάσχουσιν οἱ χρώμενοι τῇ ἰατρικῇ κατὰ τὸ οἱονεὶ ἀνανεάζειν ἐκ τῶν νόσων καὶ ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, ἅμα δ' ἐπεὶ προσοχῆς ὁ δράκων σημεῖον, ἧς πολλῆς δεῖ περὶ τὰς θεραπείας. καὶ τὸ βάκτρον δὲ, τοιούτου τινὸς ἔοικεν εἶναι σύμβολον. παρίσταται γὰρ δι' αὐτοῦ, ὅτι εἰ μὴ ταύταις ταῖς ἐπινοίαις ἐπιστηριζόμεθα, ἀεὶ τὸ συνεχὲς ἂν εἰς ἀρρωστίαν θᾶττον τοῦ δέοντος σφαλλόμενοι κατεπίπτομεν. λέγεται δ' ὁ χείρων τεθρεφέναι τὸν ἀσκληπιόν, κἀν τοῖς τῆς ἰατρικῆς θεωρήμασι τοῦ ἀσκληπιοῦ, ἠπιόνην. τοῦ ὀνόματος οὐκ ἀργῶς εἰς τὸν μῦθον παρειλημμένου. δηλοῦντος δὲ τὸ πραϋντικὸν τῶν ὀχλήσεων, διὰ τῆς τοῦ ἠπίου φαρμακείας.

Ἰδία περὶ Ἀρτέμιδος.

Δ' ἄρτεμις φωσφόρος μὲν ἐπωνομάσθη, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν σέλας βάλ-
ἡ λειν, καὶ φωτίζειν ποσῶς τὸ περιέχον, ὁπόταν μάλιστα πανσέληνος ᾖ. δικτῖνα δ' αὐτὴν λέγουσι, διὰ τὸ βάλλειν δεῦρο τὰς ἀκτῖνας. δικεῖν γὰρ τὸ βάλλειν, ἢ ἀπὸ τοῦ δικνεῖσθαι τὴν δύναμιν αὐτῆς εἰς πάντα τὰ ἐπὶ γῆς, ὡς δικτίνης αὐτῆς οὔσης. κυνηγέτιν δ' αὐτὴν καὶ θηροκτόνον, καὶ ἐλαφηβόλον.

καὶ

καὶ ὀρεσίφοιτον παρεισάγουσιν, ἤτοι τρέπειν εἰς τὰ ἄγρια βουλόμενοι τὴν ἐξ αὐτῆς βλάβην, ἢ ἐπειδὴ μάλιστα νυκτὸς καταφαίνεται. πολλὴ δὲ ἐν τῇ νυκτὶ ἡσυχία πανταχοῦ, καθάπερ ἐν ταῖς ὕλαις καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις ἐστίν, ὥστε ἐν τοιούτοις τισὶ χωρίοις αὐτὴν πλάζεσθαι δοκεῖν, ἔξωθεν ἤδη τούτου προσανεπλασμένου τοῦ κυνηγετεῖν αὐτὴν τοξότιν οὖσαν. συνῳδὸν δὲ τούτῳ, καὶ τὸ τοὺς κύνας ἱεροὺς αὐτῆς νομισθῆναι, πρός τε τὰς θήρας ἔχοντας ἐπιτηδείως, καὶ ἀγρυπνεῖν ἐν ταῖς γυναιξί, καὶ ὑλακτεῖν πεφυκότας. κυνηγετικὴ δὲ ἔοικε καὶ τὸ μὴ διαλείπειν αὐτήν, ὅτε μὲν διώκουσαν τὸν ἥλιον, ὅτε δὲ φεύγουσαν. εἶτ' ἐν τῷ ζωδιακῷ μετερχομένην καὶ συνιοῦσαν ταχέως τὰ ζώδια. οἰκεῖ γὰρ τῇ κυνηγεσίᾳ καὶ τὸ τάχος. προσγειοτάτην τε τῶν οὐρανίων οὖσαν αὐτήν, περὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρῶν ἔφασαν ἀναστρέφεσθαι. οὐχ ἑτέρα δὲ οὖσα αὐτῆς ἡ ἑκάτη. τρίμορφος εἰσῆκται διὰ τὸ τρία σχήματα γενικώτατα ἀποτελεῖν τὴν σελήνην. μηνοειδῆ γενομένην καὶ πανσέληνον. καὶ τρίτον τι ἄλλην χύσιν πλάττουσιν ἀναλαμβάνεσθαι. καθὸ πεπλήρωται μὲν αὐτῇ ὁ μηνίσκος, οὐ πεπλήρωται δὲ ὁ κύκλος. ἐντεῦθεν δ' ἤδη καὶ τριοδῖτις ἐπεκλήθη, καὶ τῶν τριόδων ἔφορος ἐνομίσθη, διὰ τὸ τριχῶς μεταβάλλειν ὁδεύουσα διὰ τῶν ζώων. τοῦ δ' ἡλίου διὰ τῆς ἡμέρας μόνον φαινομένου, αὐτὴν καὶ νυκτὸς καὶ σκότους ὁρωμένην καὶ μεταβάλλουσαν, νυχίαν τε, καὶ νυκτιπόλον, καὶ χθονίαν ἐκάλεσαν. καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς δεῖπνα ἐμφέροντες αὐτῇ ἤρξαντο συντιμᾶν. προσανεπλάσθη δὲ τούτῳ καὶ τὸ μιαίνεσθαι τὴν καὶ μιαίνειν ὥσπερ τοὺς κατοιχομένους. καὶ τὸ ταῖς φαρμακίσι συνεργεῖν καὶ ἐπάγεσθαι ταῖς οἰκίαις. εἶτα τελευταῖον τὸ πένθεσι καὶ φόνῳ χαίρειν. ἐξ οὗ τινὲς προήχθησαν καὶ τὸ θυσίαις αὐτὴν ἀτόποις καὶ σφαγιασμοῖς ἀνθρώπων ἱλάσκεσθαι θέλειν. καθιέρωσαν δὲ καὶ τρίγλαν αὐτῇ, διὰ τοὔνομα. ἐνοδία δέ ἐστιν οὐ δι' ἄλλο τι, ἢ δι' ὃ καὶ ἀπόλλωνος ἀγυιεύς. δοκεῖ δὲ καὶ πλείστοις ἡ αὐτὴ εἶναι καὶ εἰλήθυια, ἀπαύστως εἰλουμένη, καὶ θέουσα περὶ τὴν γῆν. ἣν εὔχονται ἐλθεῖν αὐταῖς ἠπίαν καὶ λυσίζωνον αἱ ὠδίνουσαι, λύουσαν τὸ ἐσφιγμένον τῶν κόλπων πρὸς τὸ ῥᾷον, καὶ ἀπονώτερον ποιοῦσαν ποιεῖν τὸ κυϊσκόμενον, λεγομένης αὐτῆς καὶ ἐλευθοῦς. πλείους δ' εἰλήθυιαι παραδίδονται, καθ' ὃν λόγον καὶ πλείους ἔρωτες. πολύτροποι γὰρ οἱ τοκετοὶ τῶν γυναικῶν, ὡς τῶν ἐρώντων αἱ ἐπιθυμίαι. φανερὰ δ' ἡ σελήνη τελεσφορεῖσθαι ποιεῖ τὰ συλλαμβανόμενα. καὶ ταύτης, τό, τε αὔξειν αὐτὰ καὶ τὸ ἀπολλύειν, καὶ τὸ φανερῶς πεπονθέναι. οὐ θαυμαστὸν δ' εἰ κατ' ἄλλην μὲν ἔμφασιν ἀρχαίαν ὑπενόησαν τὴν ἄρτεμιν, ἄχραντον καὶ ἁγνὴν οὖσαν ὁμοίως τῷ ἡλίῳ. κατ' ἄλλην δὲ ἐπίκουρος τῶν τικτουσῶν, ἐπ' αὐτῇ κειμένου τοῦ εὐτοκεῖσθαι τὰ τικτόμενα. κατὰ τρίτην δὲ φρικῶδές τι καὶ χαλεπὸν ἔχουσαν, οἷον ἔφαμεν περὶ τῆς ἑκάτης, ὑπόνοιαν εἶναι.

Περὶ τοῦ ᾅδου.

ελευταῖον δέ, τὸν δεχόμενον τὰς ψυχὰς ἀέρα ᾅδην, ὡς ἔφησαν διὰ τὸ ἀει-
τ δὲς προσηγόρευσαν. μὴ φαινομένων δ' ἡμῖν τῶν ὑπὸ γῆν ἐκεῖσε χωρούντων,
διαλάττοντα ἐβόησαν. κλύμενος ὁ αὐτὸς λέγεται, τῷ αἴτιος εἶναι τοῦ κλύειν. ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἡ φωνή. εὔβουλον δὲ καὶ εὐβουλέα, κατὰ ἀποδυσπέτησιν ὠνόμασαν αὐτόν, ὡς καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλομένων, διὰ τὸ παύειν αὐτούς ποτε τῶν πόνων καὶ τῶν φροντίδων.

τέλος, τοῦ περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως, κορνούτου.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ, ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

τ Αδε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν γὰρ πείθονται πᾶσι τοῖς λεγομένοις, ὡς ἀνομίλητοι σοφίας καὶ ἐπιστήμης. οἱ δὲ πυκνότεροι τὴν φύσιν καὶ πολυπράγμονες, ἀπιστοῦσι τὸ παράπαν, μηδὲν γίνεσθαι τούτων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ γενέσθαι πάντα τὰ λεγόμενα. οὐ γὰρ ὄνομα μόνον ἐγένοντο, λόγος δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρξεν, ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα, εἶθ' οὕτως ὁ λόγος ὁ περὶ αὐτῶν. ὅσα δὲ εἴδη καὶ μορφαί εἰσι λεγόμεναι, καὶ γενόμεναι τότε, αἳ νῦν οὐκ εἰσὶ, τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐγένετο. εἰ γὰρ τότε, καὶ ἄλλοτε ἐγένετο, καὶ νῦν τε γίνεται, καὶ αὖθις ἔσται. ἀεὶ δὲ ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας μέλισσον καὶ λαμίσκον τὸν σάμιον, ἐν ἀρχῇ λέγοντας, ἔστιν ἃ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσται. γενόμενα δέ τινα, οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, παρέτρεψαν εἰς τὸ ἀπιστότερον καὶ θαυμασιώτερον, τοῦ θαυμάζειν ἕνεκε τοὺς ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ γινώσκω, ὅτι οὐ δύναται τὰ τοιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ λέγεται. τοῦτο δὲ καὶ διείληφα· ὅτι εἰ μὴ ἐγένετο, οὐκ ἂν ἐλέγετο. ἐπελθὼν δὲ καὶ πλείστας χώρας, ἐπυνθανόμην ἐκ πρεσβυτέρων, ὡς ἀκούοιεν περὶ ἑκάστου αὐτῶν. συγγράφω δὲ, ἃ ἐπυθόμην περὶ αὐτῶν. καὶ τὰ χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν ἕκαστον ἔχον. καὶ γέγραφα ταῦτα, οὐχ οἷα ἦν λεγόμενα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ ἱστορήσας.

Περὶ κενταύρων.

κ Ενταυροι ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππων μὲν εἶχον ὅλην τὴν ἰδέαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς. εἴ τις οὖν πείθεται τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, ἀδύνατον πεπίστευκεν. οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία, οὔτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείου δυνατὸν ἵππου τροφὴν διελθεῖν. εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα τότε ἦν, καὶ νῦν ὑπῆρχε. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. ἰξίονος βασιλέως ὄντος θεσσαλίας, ἐν τῷ πηλείῳ ὄρει, ἀπηγριώθη ταύρων ἀγέλη. καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀρῶν ἄβατα ἐποίει. εἰς γὰρ τὰ οἰκούμενα κατιόντες οἱ ταῦροι, ἔσινον τὰ δένδρα καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ ὑποζύγια διέφθειρον. ἐκήρυξεν οὖν ὁ ἰξίων, ὡς εἴ τις οὖν ἕλοιτο τοὺς ταύρους, τούτῳ δώσειν χρήματα πάμπολλα. νεανίσκοι δέ τινες ἐκ τῆς ὑπωρείας, ἐκ κώμης τινὸς καλουμένης νεφέλης, ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι. πρότερον γὰρ οὐκ ἠπίσταντο ἐφ' ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. οὗτοι δὲ ἀναβαίνοντες, τοὺς κέλητας ἤλαυνον ἐφ' οὗ οἱ ταῦροι ἦσαν. καὶ ἐπεισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἠκόντιζον. καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν ταύρων, ἀπέφευγον οἱ νεανίαι. ποδωκέστεροι γὰρ ἦσαν οἱ ἵπποι. ὅτε δὲ ἔστησαν οἱ ταῦροι, ὑποστρέφοντες ἠκόντιζον. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνεῖλον αὐτούς. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντων. οὐδὲν γὰρ πρόσεστι ταύρου τοῖς κενταύροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἔργου. λαβόντες γοῦν οἱ κένταυροι παρὰ ἰξίονος χρήματα, καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πράξει καὶ τῷ πλούτῳ, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον, καὶ ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο, καὶ δὴ καὶ κατ' αὐτοῦ ἰξίονος, ὃς ᾤκει τὴν νῦν καλουμένην λάρισσαν πόλιν. οἱ δὲ τότε τοῦτο τὸ χωρίον οἰκοῦντες, λαπίθαι ἐκαλοῦντο. κεκλημένοι δὲ οἱ κένταυροι παρὰ τῶν λαπιθῶν ἐπὶ θοίνην, μεθυσθέντες, ἁρπάζουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τοὺς ἵππους αὐτὰς, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκίαν ὅθεν ὡρμῶντο. ἐπολέμουν οὖν τοῖς λαπίθαις, καὶ καταβαίνοντες διὰ νυκτὸς εἰς τὰ πεδία, ἐνέδρας ἐποίουν. ἡμέρας δὲ γενομένης, ἁρπάζοντες ἀπέτρεχον ἐπὶ

τὰ

τὰ ὄρη. οὕτω δ' ἀπερχομένων αὐτῶν, ἵππων οὐραὶ, καὶ ἀνθρώπων κεφαλαὶ μόνον ἐφαίνοντο. ξένην οὖν ὁρῶντες θέαν ἔλεγον, οἱ κένταυροι ἡμᾶς κατατρέχοντες ἐκ νεφέλης, πολλὰ κακὰ ἐργάζονται. ἀπὸ δὴ ταύτης τῆς ἰδέας τοῦ λόγου, ὁ μῦθος ἀπίστως ἐπλάσθη, ὡς ἐκ τῆς νεφέλης ἵππος τε καὶ ἀνὴρ ἐγεννήθη ἐν τῷ ὄρει.

Περὶ Πασιφάης.

μ υθεύεται ὅτι ἠράσθη ταύρου νεμομένου. δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τὴν πασιφάην εἰς αὐτήν. οὕτω τε τὸν ταῦρον ἐπιβάντα, μιγῆναι τῇ γυναικί. τὴν δὲ κυῆσαι παῖδα, ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρὸς, κεφαλὴν δὲ βοός. ἐγὼ δὲ οὔ φημι τοῦτο γενέσθαι. πρῶτον μὲν γὰρ, ἀδύνατον ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου. οὐ γὰρ δυνατὸν κύνα καὶ πίθηκον, λύκον τε καὶ ὕαιναν, ἀλλήλοις συμμιγῆναι, οὐδὲ βούβαλον ἐλάφῳ. ἑτερογενῆ γάρ εἰσι. ταῦρος δὲ οὐ δοκεῖ μοι βοῒ ξυλίνῃ ἀναμιχθῆναι. οὐκ ἂν δὲ ἠνέσχετο καὶ γυνὴ ταύρου ἐπιβαίνοντος. οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει οὕτως. μίνωά φασιν ἀλγοῦντα τὰ αἰδοῖα, θεραπευθῆναι ὑπὸ κρίδος τοῦ πανδίονος. κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τῆς θεραπείας καιρὸν, ἠκολούθει τῷ μίνωι νεανίας εὐειδὴς ὀνόματι ταῦρος. οὗ πασιφάη ἔρωτι ἁλοῦσα, μίγνυται αὐτῷ καὶ γεννᾷ παῖδα. μίνως δ' ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀλγηδόνος τῶν αἰδοίων, καὶ γνοὺς ὡς οὐκ ἔστιν ἐξ αὐτοῦ ὁ παῖς, διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ πασιφάῃ, ἔγνω ὡς ἐκ τοῦ ταύρου ἐστὶ τὸ κυηθέν, ἀποκτεῖναι μὲν οὐκ ἤθελε τὸν παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυτοῦ παίδων. ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος, ὡς ἐν θεράποντος μοίρᾳ ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσιν. ὁ δὲ, οὐχ ὑπετάσσετο τοῖς βουκόλοις. πυθόμενος δὲ ὁ μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν παρὰ τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι. καὶ εἰ μὲν ἕποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν. εἰ δὲ μὴ, δέσμιον. αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη. καὶ ἁρπάζων βοσκήματα οὕτω διέζη. πέμψαντος δὲ μίνωος καὶ ἕτερον ὄχλον πλείονα διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν, ὁ νεανίας ὄρυγμα ποιήσας βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο. ἔνθα ὄντος τοῦ ταύρου, εἴ ποτε παρὰ τοῦ μίνωος ἐκρατήθη τὶς ἀδικῶν, παρὰ τὸν ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ ταῦρος αὐτὸν τιμωρείσαιτο. καὶ λαβὼν οὖν ποτε μίνως τὸν θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν ταῦρον ἀπέστειλεν, ὡς ἀποθανούμενον. γνοῦσα δὲ τοῦτο ἡ ἀριάδνη, προεισπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἱρκτὴν, δι' οὗ ὁ θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν μινώταυρον.

Περὶ τοῦ Ἀκταίωνος.

φ Ασὶν ἀκταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρωθῆναι. τοῦτο δέ ἐστι ψευδές. κύων γὰρ, τὸν δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ. ἄλλως τε, καὶ αἱ θηρευτικαὶ, πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι ἀρτέμιδος αὐτὸν μεταβαλλούσης εἰς ἔλαφον, ἀνεῖλόν τινες. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄρτεμιν οὐ δύνασθαι, ὃ θέλειν ποιῆσαι. οὐ μέντοι δὲ ἀληθὲς, ἔλαφον ἐξ ἀνδρὸς γενέσθαι, ἢ ἐξ ἐλάφου ἄνδρα. τοὺς δὲ μύθους τούτους, συνέθεσαν οἱ ποιηταὶ, ἵνα οἱ ἀκροώμενοι, μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. τὸ δὲ ἀληθὲς, οὕτως ἔχει. ἀκταῖος, ἄνθρωπος ἦν, τὸ γένος ἀρκάδιος. φιλοκυνήγος. οὗτος ἔτρεφε κύνας πολλὰς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι, τοῦ δ' ἀγαθοῦ πράγματος ἠμέλει. οἱ γὰρ τότε ἄνθρωποι, αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν. οἰκέτας δὲ εἶχον οὐδ' ὅλως, ἀλλ' αὐτοὶ ἐγεώργουν. καὶ οὗτος ἦν πλουσιώτατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ ἐργαστικώτατος ὑπῆρχε. τῷ δὲ ἀκταίωνι ἀμελοῦντι τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετοῦντι, διεφθάρη ὁ βίος. ὅτε δὲ οὐκέτι εἶχεν οὐδὲν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, δειλὲ ἀκταίων. ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθης. ἐπεί περ καὶ νῦν πορνοβοσκῶν δυστυχήσεις, εἰώθασι λέγειν,

ὅτι ὑπὸ τῶν ϑηρίων κατεβρώθη, τοιοῦτον καὶ περὶ τὸν ἀκταίωνα γέγονεν.

Περὶ τῶν ἀνθρωποφάγων ἵππων Διομήδους.

Ερὶ τῶν διομήδους ἵππων, φασὶν ὅτι ἀνδρας κατήσθιον. τοῦτο δὲ γελοῖον.
ϖ τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο, κριθῇ καὶ χόρτῳ ἥδεται μᾶλλον, ἢ κρέασιν ἀνθρωπίνοις.
ἡ δὲ ἀλήθεια ἥδε. τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν ὄντων αὐτουργῶν, καὶ τροφὴν καὶ περιουσίαν πλείστην κεκτημένων, ἅτε τὴν γῆν ἐργαζομένων, ἱπποτροφεῖν τε ἐπελάβετο. καὶ μέχρι τούτου ἵπποις ἥδετο, ἕως οὗ τὰ αὑτοῦ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πωλῶν κατηνάλωσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφήν. οἱ οὖν φίλοι τοὺς ἵππους ἀνδροφάγους ὠνόμασαν. οὗ γενομένου, προήχθη ὁ μῦθος.

Περὶ Ωρίωνος.

Ιὸς ποσειδῶνος, καὶ ἑρμοῦ παῖς. ὑριεὺς ποσειδῶνος καὶ ἀλκυόνης μιᾶς
λ τῶν ἄτλαντος θυγατέρων. ᾤκει μὲν ἐν τανάγρα τῆς βοιωτίας. φιλοξενώτατος δὲ, ὑπεδέξατό ποτε τοὺς θεούς. ζεὺς δὲ, καὶ ποσειδῶν, καὶ ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ φιλοφροσύνην ὑποδεξάμενοι, παρήνεσαν αἰτεῖν, ὅ, τι ἂν βούλοιτο. ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν, ᾐτήσατο παῖδα. λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν, ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτήν. καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι. ὧν διελθόντων, ἐγένετο ὁ οὐρίων. οὕτως ὀνομασθεὶς, διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεούς. ἔπειτα κατ' εὐφημισμὸν, ὠρίων. συγκυνηγῶν δὲ οὗτος ἀρτέμιδι, ἐπιχείρησιν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον. ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. ζεὺς δὲ συμπαθήσας, κατηστέρωσεν αὐτόν.

Περὶ τῶν σπαρτῶν Γιγάντων.

Εγεται ὡς ὁ κάδμος, ὥς φασιν, ἀποκτείνας τὸν ἐν λέρνῃ δράκοντα, καὶ
λ τοὺς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ γῇ. ἔπειτα ἐξέφυησαν ἄνδρες τε καὶ ὅπλα. εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. κάδμος, τὸ γένος ἦν φοίνιξ. ἀφίκετο εἰς θήβας, πρὸς τὸν ἀδελφὸν φοίνικα, ἀμιλληθησόμενος περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἄλλα τε πολλὰ ὡς βασιλεὺς, ἀλλὰ δὴ καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων. ἦν δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν θηβῶν δράκων, ἄρεως παῖς. ὃν ὁ κάδμος ἀποκτείνας, ἐβασίλευσεν. οἱ δὲ φίλοι τοῦ δράκοντος, ἐπολέμουν αὐτῷ. ἀνέστησαν δὲ κατὰ κάδμον, καὶ οἱ παῖδες τοῦ δράκοντος. ἐπεὶ οὖν οἱ φίλοι καὶ οἱ παῖδες ἥττους ἐγένοντο, ἁρπάσαντες τὰ χρήματα τοῦ κάδμου, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, ἔφυγον ὅθεν ὥρμηντο. ἄλλοι δ' ἀλλαχῇ διεσπάρησαν. οἱ μὲν, εἰς τὴν ἀττικὴν, οἱ δὲ, εἰς τὴν πελοπόννησον. ἄλλοι δὲ εἰς φωκίδα. ἕτεροι δὲ, εἰς λοκρίδα. ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς θηβαίοις. ἦσαν ἀργαλέοι πολεμισταί. ἐπεὶ οὖν τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας οὓς εἶχεν ὁ κάδμος ἁρπάσαντες ἔφυγον, ἔλεγον οἱ θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν ἀποκτείνας τὸν δράκοντα. ἐκ τῶν ἐκείνου ὀδόντων, πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοὶ πολεμοῦσιν ἡμῖν. τούτου δὴ τοιούτου συμβάντος, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ τῆς Σφιγγός.

Ερὶ τῆς καδμείας σφιγγὸς, λέγουσιν ὡς θηρίον ἐγένετο, σῶμα μὲν ἔχον
ϖ ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης. πτέρυγας, ὄρνιθος, φωνὴν δὲ, ἀνθρώπου. καθεζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ σφιγκίου ὄρους, αἴνιγμά τι τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ ἔλεγε, καὶ τὸν μὴ εὑρόντα ἀνῄρει. εὑρόντος δὲ τοῦ οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα, εἶτ' ἄψασα ἑαυτὴν ἀνεῖλεν. ἔστι δὲ ἄπιστος καὶ ἀδύνατος ὁ λόγος. οὔτε γὰρ

ἰδέα

ἰδέα τοιαύτη δύναται γενέσθαι. τό, τε τοὺς τὰ αἰνίγματα μὴ διαλύοντας ὑπ' αὐτῆς ἀποκτείνεσθαι, παιδαριῶδες. τό, τε τοὺς καδμείους μὴ κατατοξεῦσαι τὸ θηρίον, ἀλλὰ περιορᾶν τοὺς πολίτας ὡς πολεμίους κατεσθιομένους, μάταιον. ἔχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὧδε. κάδμος ἔχων γυναῖκα ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα σφίγξ, ἦλθεν εἰς ἀθήνας. καὶ ἀποκτείνας τὸν δράκοντα, τὴν τούτου βασιλείαν παρέλαβε. μετὰ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν δράκοντος. ᾗ ὄνομα ἁρμονία. αἰσθομένη δὲ ἡ σφίγξ ὅτι καὶ ἄλλην ἔγημε, πείσασα τοὺς πολλοὺς τῶν πολιτῶν συναπᾶραι αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα ἁρπάσασα, καὶ τὸν ποδώκην κύνα, ὃν ἧκε κάδμος ἄγων λαβοῦσα, μετὰ τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος σφίγκιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ κάδμῳ. ἐνέδρας δὲ ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥραν, ἀνῄρει. καλοῦσι δὲ οἱ θηβαῖοι τὴν ἐνέδραν, αἴνιγμα. ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες, σφίγξ ἡμᾶς ἡ ἀγρεία, αἴνιγμά τι λέγουσα, διαρπάζει. ἐξευρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς δύναται. κηρύττει δὲ ὁ κάδμος, τῷ ἀποκτενοῦντι τὴν σφίγκα, δώσειν χρήματα πολλά. ἐλθὼν οὖν ὁ οἰδίπους ἀνὴρ κορίνθιος, τά τε πολεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδώκη, καί τινας λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τῶν καδμείων, νυκτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν σφίγκα. τούτων οὕτως συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιτηδεύθη.

Περὶ τῆς ἀλώπεκος.

φ ασὶ περὶ τῆς τελμησίας ἀλώπεκος, ὡς ἁρπάζουσα τοὺς καδμείους κατήσθιεν. ἔστι δὲ εὔηθες. εἴ τι ἄλλο τι ζῷον, ὃ δύναται ἁρπάσαι ἄνθρωπον, καὶ φέρειν, χερσαῖον ὄν. ἀλώπηξ δὲ, μικρόν ἐστι ζῷον, καὶ ἀσθενές. ἐγένετο δέ τι τοιοῦτον. ἀνὴρ θηβαῖος καλὸς κἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος. οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. δεδιὼς δὲ ὁ βασιλεὺς μὴ ἐπιβουλεύσῃ αὐτῷ, ἐξελαύνει αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως. συναγαγὼν δὲ ἐκεῖ πολὺν στρατὸν, καὶ ἄλλους μισθοφόρους, τὸν καλούμενον λόφον τελμήσιον κατέλαβεν. ὅθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλα τοὺς θηβαίους. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, ἀλώπηξ ἡμᾶς κατατρέχων ὑποχωρεῖ. ἀφικνεῖται δ' ἀνὴρ κέφαλος ὀνόματι, τὸ γένος ἀθηναῖος, πολὺν ἔχων στρατὸν, ἐπίκουρος τοῖς θηβαίοις. οὗτος τόν τε ἀλώπεκα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τοῦ τόπου.

Περὶ Νιόβης.

φ ασὶν ὡς νιόβη ζῶσα, λίθος ἐγένετο ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων. ὅστις δὲ πείθεται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον, ἢ ἐξ ἀνθρώπων λίθον, εὐήθης ἐστί. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων. καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν, οἷα καὶ λέγεται.

Περὶ Λυγκέως.

λ υγκέα λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. τοῦτο δὲ, ψεῦδος. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. λυγκεὺς πρῶτος ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκὸν καὶ ἄργυρον, καὶ τὰ λοιπά. ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν, κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι λυγκεὺς, καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ. καὶ καταδύων, ἀργύριον περιφέρει.

Περὶ Καινέως.

κ αινέα φασὶν, ὅτι ἄτρωτος ἦν. ὃς δ' ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως. καινεὺς ἦν θετταλὸς τῷ γένει. ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι. γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέ ποτε ἐτρώθη. οὔτε λαπίθαις συμμαχῶν, πρὸς τῶν κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον, κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον οὖν οἱ λαπίθαι ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα, καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

Περὶ κύκνου.

Αὐτὸς λόγος καὶ περὶ κύκνου τοῦ ἐν κολώναις. καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν, ὅτι
ο ἄτρωτος ἦν. καὶ αὐτὸς ἦν αἰχμητὴς, καὶ ἐπιστήμων μάχης. ἐν δὲ τροίᾳ ὑπ'
ἀχιλλέως λίθῳ πληγεὶς, οὐκ ἐτρώθη. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι ὁρῶντες
τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ὅτι ἄτρωτος ἦν καὶ αὐτὸς, οὕτω κἀκεῖνος ἄτρωτος ἐκλήθη. κα-
τηγορεῖ δὲ τούτου τοῦ λόγου καὶ ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ, αἴας ὁ τελαμώνιος. καὶ γὰρ
κἀκεῖνος ἐλέγετο ἄτρωτος, ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ.

Περὶ Δαιδάλου, καὶ Ικαρίωνος.

Ασὶν ὅτι μίνως δαίδαλον καὶ ἴκαρον, καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν, υἱοὺς
φ αὐτοῦ ὄντας. δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας προσθετὰς, ἐξῆλθε μετὰ
τοῦ ἰκάρου. νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετόμενον ἀμήχανον. καὶ ταῦτα πτέρυ
γας ἔχοντα προσθετάς. τὸ οὖν λεγόμενον, ἦν τοιοῦτον. δαίδαλος ὢν ἐν εἱρκτῇ,
καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς, εἰς θάλασσαν ἔπλεεν. αἰσθό-
μενος δὲ ὁ μίνως, πέμπει πλοῖα διώξοντα. ὡς ᾔσθοντο δὲ ἴκαρός τε καὶ δαίδα
λος διωκόμενοι, ἀνέμου λάβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετόμενοι, ἤγουν πλέον
τες, ἐν τῷ πελάγει, περιτρέπονται. καὶ ὁ μὲν δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν.
ὁ δὲ ἴκαρος, τελευτᾷ ἐν τῷ πελάγει. ὅθεν ἀπ' ἐκείνου ἰκάριον πέλαγος ἐκλή-
θη. ἐκβληθεὶς δ' ὁ ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη.

Περὶ Αταλάντης, καὶ Μηλανίωνος.

Εγουσὶ περὶ ἀταλάντης, καὶ μηλανίωνος, ὡς ἡ μὲν, ἐγένετο λέαινα,
λ ὁ δὲ, λέων. τὸ δ' ἀληθὲς, ἔχει τοιοῦτον. ἀταλάντη καὶ μηλανίων, ἐκυνή-
γουν. ἀναπείθει δὲ τὴν κόρην μηλανίων μιγῆναι αὐτῇ. εἰσέρχεται δὲ εἴς
τι σπήλαιον μιχθησόμενος. ἦν δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ εὐνὴ λέοντος καὶ λεαίνης. οἳ καὶ
ἀκούσαντες φωνῆς, ἐξελθόντες, ἀναιροῦσι τοὺς περὶ ἀταλάντην. μετὰ δὲ χρό
νον τῆς λεαίνης καὶ τοῦ λέοντος ἐξελθόντων, οἱ κυνηγετοῦντες σὺν μηλανί-
ωνι, εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔδοξαν αὐτοὺς μεταβεβλῆσθαι. εἰσβάλλοντες οὖν
εἰς τὴν πόλιν, διεφήμιζον οἱ περὶ ἀταλάντην καὶ μηλανίωνα, ὡς εἰς λέοντας
μετεβλήθησαν.

Περὶ Καλλιστοῦς.

Αὶ ὁ περὶ καλλιστοῦς λόγος τοιοῦτος. ὡς κυνηγετοῦσα ἄρκτος ἐγένετο.
κ ἐγὼ δέ φημι καὶ ταύτην εἰς ὄρος καταντήσασαν, ὅπου ἐτύγχανεν ἄρ
κτος, θηρεύουσαν καταβρωθῆναι. τοὺς δὲ κυνηγετοῦντας ἰδόντας μὲν εἰς
τὴν τοῦ ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην, εἰπεῖν ὡς ἡ κόρη ἄρκτος ἐγένετο.

Περὶ τῆς Εὐρώπης.

Ασὶν εὐρώπην τὴν φοίνικος, ἐπὶ ταύρου ὀχουμένην διὰ τῆς θαλάττης ἐκ τύ-
φ ρου εἰς κρήτην ἀφικέσθαι. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, οὔτε ταῦρον, οὔθ' ἵππον τοσοῦ-
τον πέλαγος διανήξασθαι δύνασθαι, οὔτε κόρην ἐπὶ ταῦρον ἄγριον ἀνα
βῆναι. ὅ, τε ζεὺς εἰ ἐβούλετο εὐρώπην εἰς κρήτην ἐλθεῖν, εὗρεν ἂν αὐτῆς ἑτέραν
πορείαν καλλίονα. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. ἀνὴρ κνώσιος, ὀνόματι ταῦρος, ἐπολέ
μει τῇ τυρηνίᾳ χώρᾳ. τελευταῖον δ' ἐκ τύρου ἥρπασεν ἄλλας τε κόρας, ἀλλὰ
δὴ καὶ τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα εὐρώπην. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, εὐρώπην τὴν τοῦ βα
σιλέως, ταῦρος ἔχων ᾤχετο. τούτου δὲ γενομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, καὶ τῆς τροίας.

Ασὶν ὡς ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ κατεπόρθησαν τὴν ἴλιον. ἔστι δὲ μυθώ-
φ δης ἄγαν ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔστιν αὕτη. ἵππον κατεσκεύασαν ξύλινον,
πρὸς μέγεθος μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ,
ἀλλ' ὑπερέχει τῷ μεγέθει. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐπὶ τὴν πόλιν,

ὁ ἀργείων

ὁ ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ σίνων εἰς ἴλι- 80
ον. φράζει τοῖς ἰλιεῦσιν εἰσηγαγεῖν τὸν ἵππον. προσθεὶς καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τοὺς
ἕλληνας. οἱ ὑπακούσαντες οἱ τρῶες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν
ἵππον. εὐωχουμένων δὲ αὐτῶν, ἐπεισέρχονται οἱ ἕλληνες, καὶ οὕτως ἑάλω ἡ τροία.

Περὶ τοῦ αἰόλου.

Εγουσιν ὅτι αἴολος ἦν κύριος τῶν πνευμάτων. ὅς τις ἔδωκεν ὀδυσσεῖ
λ τοὺς ἀνέμους ἐν ἀσκῷ. περὶ δὲ τούτου ὡς οὐχ οἷόν τε δῆλον εἶναι πᾶ-
σιν οἶμαι. εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γενόμενον αἴολον, φράσαι ὀδυσσεῖ τοὺς χρό-
νους καθ' οὓς ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γενήσονται. φασὶ δὲ ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖ-
χος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο. ὅπερ ἐστὶ ψευδές. ὁπλίτας γὰρ ὡς οἶμαι
εἶχε, τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας.

Περὶ ἑσπερίδων.

Εγουσιν ὅτι γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ ἑσπερίδες. ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυ-
λ σᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλαττε δράκων. ἐφ' ἃ μῆλα καὶ ἡρακλῆς ἐστρα-
τεύσατο. ἔχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὧδε. ἕσπερος ἦν ἀνὴρ μιλήσιος, ὃς ᾤκει ἐν τῇ καρίᾳ.
καὶ εἶχε θυγατέρας δύο, αἳ ἐκαλοῦντο ἑσπερίδες. τούτῳ δὲ ἦσαν οἶς κα-
λαί, καὶ ἔγκαρποι, οἷαι καὶ νῦν αἱ ἐν μιλήτῳ. ἐπὶ τούτῳ δὴ ὀνομάζονται χρυσαῖ.
κάλλιστον γὰρ ὁ χρυσός. ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισται. μῆλα δὲ καλεῖται τὰ πρόβα-
τα. ἃ περιιδὼν ὁ ἡρακλῆς βοσκόμενα περὶ τὴν θάλατταν, περιελάσας ἐνέβετο
εἰς τὴν ναῦν. καὶ τὸν ποιμένα αὐτῶν ὀνόματι δράκοντα, εἰσήγαγεν εἰς οἶκον,
οὐκέτι ζῶντος τοῦ ἑσπέρου, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρω-
ποι, ἐθεασάμεθα χρυσᾶ μῆλα, ἃ ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ ἑσπερίδων, τὸν φύλακα
ἀποκτείνας δράκοντα, καὶ ἔνθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ κόττου, καὶ βριάρεως.

Ασὶν οὖν περὶ τούτων, ὡς εἶχον ἑκατὸν χεῖρας ἄνδρες ὄντες. πῶς δὲ οὐκ
φ εὐήθης τὸ τοιοῦτον. τὸ δ' ἀληθὲς, οὕτως. τῇ πόλει ὄνομα, ἑκατοντάχει-
ρία, ἐν ᾗ ᾤκουν. ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης ὀρεστιάδος. ἔλεγον οὖν οἱ
ἄνθρωποι, κόττος καὶ βριάρεως καὶ γύγης οἱ ἑκατοντάχειρες, βοηθήσαντες τοῖς
θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς τιτᾶνας ἐκ τοῦ ὀλύμπου. Περὶ σκύλλης.

Εγουσι περὶ σκύλλης, ὡς ἦν ἐν τυρρηνίᾳ, θηρίον τι. γυνὴ μὲν μέχρι τοῦ ὀμφα-
λ λοῦ. κυνῶν δὲ ἐντεῦθεν αὐτῇ προσπεφύκασι κεφαλαί. τὸ δ' ἄλλο σῶμα,
ὄφεως. τοιαύτην δὲ φύσιν ἐννοεῖν πολὺ εὔηθες. ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη. τυρρη-
νίων νῆσοι ἦσαν. αἳ ἐλῄζοντο τὰ περὶ χώρα τῆς σικελίας, καὶ τὸν ἰόνιον κόλπον.
ἦν δὲ ναῦς τριήρης ταχεῖα τότε, ὄνομα σκύλλα. αὕτη ἡ τριήρης, τὰ λοιπὰ τῶν πλοί-
ων συλλαμβάνουσα, πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα. καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολύς.
ταύτην τὴν ναῦν ὀδυσσεὺς, σφοδρῷ καὶ λαύρῳ πνεύματι χρησάμενος, διέφυ-
γε. διηγήσατο δὲ ἐν κερκύρᾳ τῷ ἀλκινόῳ, πῶς ἐδιώχθη, καὶ πῶς ἐξέφυγε, καὶ τὴν
ἰδέαν τοῦ πλοίου, ἀφ' ὧν προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Περὶ Δαιδάλου.

Εγουσι περὶ δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε πορευόμενα. τὸ δὲ
λ ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν, ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἔμοιγε. τὸ δὲ ἀ-
ληθὲς, τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ, καὶ ἀγαλματοποιοὶ, κατεσκεύ-
αζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας. δαίδαλος δὲ ἐποίει
διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον ὁδοιπορεῖ τοῦτο τὸ ἄγαλ-
μα, ὃ εἰργάσατο δαίδαλος, ἀλλ' οὐχὶ ἕστηκε, ὡς καὶ νῦν λέγομεν. εἰσὶ δὲ καὶ μα-
χόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς.

Περὶ φινέως.

ι Στοροῦσι περὶ φινέως, ὡς διεφόρουν ἅρπυιαι τὴν τροφὴν αὐτοῦ. δοκοῦσι δὲ ἔνιοι, θηρία καὶ πετεινὰ ταῦτα, ἁρπάζοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ φινέως τὸ δεῖπνον. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτω. φινεὺς ἦν παιονίας βασιλεύς. γέροντα δὲ αὐτὸν γεγονότα, ἡ ὄψις ἀπέλειπεν. οἵ τε ἄρρενες παῖδες ἀπέθανον. θυγατέρες δὲ ἦσαν αὐτῷ, πυρία, καὶ ἐρασία, αἵ τινες τὸν τοῦ πατρὸς βίον διέφθειρον. ἔλεγον οὖν οἱ πολῖται, δύστηνος ὁ φινεὺς, ὅτι αἱ ἅρπυιαι, τὸν βίον αὐτοῦ διαφθείρουσιν. οἰκτείραντες δὲ αὐτὸν, ζῆθος καὶ κάλαϊς ἀστυγείτονες αὐτῶν, βορέου παῖδες ἀνδρὸς οὐκ ἀσήμου, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως. καὶ τὰ χρήματα συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα κατέστησαν τῶν θρακῶν.

Περὶ μήτρας.

ϖ ερὶ μήτρας τῆς ἐρισίχθονος φασὶν, ὡς ὁ ποιητὴς βούλοιτο, ἀλλάσσειν τὴν ἰδέαν. ὁ δὲ μῦθος καταγέλαστος. πῶς γὰρ εἰκὸς ἐκ κόρης γενέσθαι βοῦν, καὶ αὖθις κύνα, ἢ ὄρνεον. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. ἐρισίχθων ἦν ἀνὴρ θετταλός. καὶ διαφθείρας τὰ χρήματα, πένης ἐγένετο. ἦν δὲ θυγάτηρ αὐτῷ, καλὴ καὶ ὡραία, μήτρα τὸ ὄνομα. ὅστις δὲ εἶδεν αὐτὴν, ἤρα ταύτης. ἀργυρίῳ μὲν οὖν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐμνηστεύοντο. ἐδίδοσαν δὲ, οἱ μὲν, ἵππους. οἱ δὲ, βοῦς. τινὲς δὲ, πρόβατα. ἢ ὃ ἂν ἐθέλῃ ἡ μήτρα. ἔλεγον δὲ οἱ θετταλοὶ ὁρῶντες ἀθροιζόμενον τῷ ἐρισίχθονι τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ μήτρας αὐτῷ, καὶ ἵππος καὶ βοῦς καὶ τἄλλα, ἀφ' ὧν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ Γηρυόνου.

γ Ηρυόνην φασὶν, ὅτι τρικέφαλος ἦν. ἀδύνατον δὲ, σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ εὐξείνῳ πόντῳ, τρικαρηνία καλουμένη. ἦν δὲ γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστὸς, πλούτῳ τε, καὶ ἄλλοις διαφέρων. εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν ἡρακλῆς, ἀντιποιούμενον γηρυόνην ἔκτεινεν. οἱ δὲ θεώμενοι περιελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον. ἦσαν γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραί. ἀπὸ δὲ κεφαλῆς εὐθὺ τῇ ὀσφύϊ μικραὶ, καὶ σιμαὶ, κέρατα οὐκ ἔχουσαι. ὀστᾶ δὲ, μακρὰ καὶ πλατέα. πρὸς τοὺς πυνθανομένους οὖν ἔλεγόν τινες, ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν οὔσας γηρυόνου τοῦ τρικαρήνου. τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου, ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς.

Περὶ Γλαύκου τοῦ Σισύφου.

φ Ασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων. ἀγνοοῦντες ὅτι, ἱπποτροφῶν, καὶ τῶν οἰκείων οὐδενὸς ἐπιμελούμενος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιούμενος, ἐπετρίβη καὶ ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

Περὶ ἑτέρου Γλαύκου, τοῦ Μίνωος.

κ Αὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος. ὡς δὴ τοῦ γλαύκου ἀποθανόντος εὐθὺ τῷ μέλιτι, ὁ μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ κοιράνου πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ ἄργους. ὃς ἰδὼν δράκοντα ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν γλαῦκον, ἀνέστησεν. τοῦτο δὲ ἀδύνατον. ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι. γλαῦκος πιὼν μέλι, ἐταράχθη. χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν ὁ γλαῦκος. ἀφίκοντο δ' οὖν οἵ τε δὴ ἄλλοι ἰατροὶ, ἅτε δὴ χρήματα ληψόμενοι, ἀλλὰ δὴ καὶ πολύειδος. ὃς ἰδὼν τὴν πόαν ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ᾧ ὄνομα ἦν δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιᾶ ἐποίησε τὸν γλαῦκον. ἔλεγον οὖν τινες, ὅτι πολύειδος τὸν γλαῦκον, ὑπὸ μέλιτος θανόντα ἀνέστησεν.

Περὶ Γλαύκου τοῦ θαλαττίου.

έγεται ὅτι καὶ οὗτος ὁ Γλαῦκος πόαν φαγών ποτε, ἀθάνατος ἐγένετο. καὶ νῦν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῇ πόᾳ ταύτῃ μόνον Γλαῦκον ἐντυχεῖν, καὶ λίαν ἐστί γε εὔηθες, τό, τε ἄνθρωπον ἐν θαλάττῃ, ἢ ἄλλο τι τῶν χερσαίων ζῆν. ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὕτω. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεύς, ἀνθηδόνιος τὸ γένος. ἦν δὲ κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφέρων πάντων κολυμβητῶν, κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς διακολυμβήσας εἴς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς τοῖς οἰκείοις ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς, διακολυμβήσας πάλιν, ὤφθη αὐτοῖς. πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων ποῦ διέτριβεν, αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη ἐν τῇ θαλάττῃ. καὶ συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο, καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιτο λαμβάνειν. καὶ ἔλεγε τοῖς πολίταις, τίνας βούλοιντο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς. καὶ κομίζων οὓς ἂν ἤθελον, Γλαῦκος θαλάσσιος ἐκλήθη. καὶ περιτυχὼν θηρίῳ θαλαττίῳ, ἀπώλετο. μὴ ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμύθευσαν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ, κἀκεῖ μένει.

Περὶ Βελλεροφόντου.

ασὶν ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπτερος ἵππος Πήγασος ἔφερεν. ἐμοὶ δὲ ἵππον οὐδέποτε δοκεῖ δύνασθαι ἵπτασθαι, οὐδ' εἰ πάντα τὰ πτηνῶν πτερὰ λάβῃ. εἰ γάρ ποτε τοιοῦτον ζῶον ἦν, καὶ νῦν ἂν εἴη. τοῦτον δέ φασι καὶ τὴν Ἀμισωδάρου χίμαιραν ἀνελεῖν. ἦν δὲ ἡ χίμαιρα ὥς φασι, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα. ἔνιοι δὲ δοκοῦσι τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλάς. ἀδύνατον δὲ λέοντα, ὁμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι. καὶ τὸ θνητὴν ἔχον φύσιν πῦρ ἀποπνεῖν, εὔηθες. ποίας δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ σῶμα ἐπηκολούθει. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὧδε ἔχει. Βελλεροφόντης ἦν φρύγιος ἀνήρ. τὸ γένος κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθός. ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν, ἐλῄζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων, ὄνομα ἔχει. μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος. βασιλεὺς δὲ Ἀμισώδαρος ᾤκει παρὰ τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ. ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπὲρ αὐτῶν ᾧ ὄνομα Τελμισσός. πρὸς ὃ δὴ ὄρος, προβάσεις εἰσὶ δύο ἔμπροσθεν ἐκ πόλεως τῶν Ξανθίων. τρίτη δὲ ὄπισθεν τῆς καρείας. τὰ δ' ἄλλα κρημνός. ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ τῆς γῆς μέγα. ἐξ οὗ δὴ καὶ πῦρ ἀναδίδοται. ἐνταῦθα τούτοις δέ ἐστιν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαιρα. τότε δὲ ἦν ὥς λέγουσιν οἱ πρόσχωροι, κατὰ μὲν τὴν πρόβασιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν. ὄπισθεν δὲ δράκων. οἳ δὴ καὶ ἔσινον τοὺς νομέας, καὶ τοὺς ὑλοτόμους. τότε δὴ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέπρησε. καὶ ἡ Τελμισσὸς κατεκάη, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο. ἔλεγον οὖν οἱ πρόσχωροι, Βελλεροφόντην ἀφικόμενον μετὰ Πηγάσου, τὴν Ἀμισωδάρου χίμαιραν ἀπολέσαι. τούτου δὲ γεγονότος, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Περὶ Πέλοπος, καὶ τῶν ἵππων.

ασὶν ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων, ἵππους ὑποπτέρους εἰς Πίσαν, μνηστευόμενος Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου θυγατέρα. ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω καὶ περὶ τοῦ Πέλοπος, ἅπερ καὶ περὶ τοῦ Πηγάσου. εἰ γὰρ Οἰνόμαος ᾔδει ὑποπτέρους τοὺς τοῦ Πέλοπος ἵππους, οὐκ ἂν δὴ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔδωκεν, ἐνταῦθα τὸ ἅρμα αὐτοῦ ἀναβιβάσαι. ῥητέον οὖν ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον. ἐγέγραπτο δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἵπποι ὑπόπτεροι. ἁρπάσας δὲ τὴν κόρην, ᾤχετο φεύγων, ἀφ' οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ φρίξου, καὶ ἕλλης.

Στροῦσιν ὡς ὁ κριὸς αὐτῷ προὔλεγεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ μέλλει θύειν. καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἀναβάς τε ἐπ' αὐτὸν σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκοντο εἰς τὸν εὔξεινον πόντον, ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον, τὸ ὡς πλοῖον τὸν κριὸν διανήχεσθαι, καὶ ταῦτα βαστάζοντα δύο ἀνθρώπους. καὶ πόθεν τὰ σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων. οὐ γὰρ δή που ἄσιτοι τοσοῦτον χρόνον διέμειναν. εἶτα φρίξος τὸν τὴν σωτηρίαν αὐτῷ φράσαντα κριὸν, καὶ διασώσαντα σφάξας, καὶ τὸ δέρμα ἀποδείρας, ἔδωκεν ἕδνον αἰήτῃ. ὁ δὲ, ἔδωκε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρός. ὁ δὲ αἰήτης τῶν κόλχων τότε ἐβασίλευεν. ὅρα δὲ, τότε πῶς καὶ τὰ δέρματα σπάνια ἦν, ὡς τὸν βασιλέα ἕδνον ἰδίας θυγατρὸς τὸ κώδιον λαβεῖν, οὕτω τοῦ μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐνόμιζεν. ἤδη δέ τινες ἵνα τὸν γέλωτα ἐκφύγωσι, χρυσοῦν φασιν εἶναι τὸ δέρμα τουτί. εἰ χρυσοῦν τὸ δέρμα ἦν, οὐκ ἐχρῆν τὸν βασιλέα λαβεῖν παρὰ ἀνδρὸς ξένου. λέγεται δὲ, ὅτι καὶ ἰάσων ἐλθὼν τὸ κώδιον τοῦτο τὴν ἀργὼ ἔστειλε, καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν ἑλλήνων. ἀλλ' οὐδ' ὁ φρίξος οὕτως ἀχάριστος ἦν, ὥστε τὸν εὐεργέτην ἀνελεῖν, ὅτ' εἰ σμαράγδιον ἦν τὸ κώδιον, ἐπέπλευσεν ἡ ἀργὼ δι' αὐτό. τὸ δὲ ἀληθὲς, οὕτως ἔχει. ἀθάμας ὁ αἰόλου τοῦ ἕλληνος, ἐβασίλευσε τῆς φρυγίας. ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι κριός. ὃς αἰσθόμενος τὸν ἀθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐθέλοντα τὸν φρίξον, δηλοῖ τοῦτο τῷ φρίξῳ. ὁ δὲ φρίξος κατασκευάσας ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα. ἐν ᾗ ἦν καὶ ἡ μήτηρ πέλοπος. ὄνομα δὲ αὐτῇ, ἠώς. καὶ αὕτη ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν, ἐνέθετο. σὺν τοῖς χρήμασι τοσούτοις καὶ φρίξον καὶ ἕλλην ὁ κριὸς ἐν ταύτῃ ἐνθεὶς, ᾤχετο ἀπιών. ἡ μὲν οὖν ἕλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, ἀπέθανεν. ἐξ ἧς καὶ ἑλλήσποντος ἐκλήθη. αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς τὸν φάρον, κατοικοῦσιν αὐτοῦ. καὶ γαμεῖ φρίξος τὴν τοῦ τῶν κόλχων βασιλέως θυγατέρα αἰήτου, δοὺς ἕδνα τούτῳ, τὴν χρυσῆν εἰκόνα τῆς ἠοῦς. ἀλλ' οὐχὶ δέρμα κριοῦ. οὕτως ἡ ἀλήθεια ἔχει.

Περὶ τῶν τοῦ φόρκυνος θυγατέρων.

Αἱ περὶ τούτων πολὺ γελοιότερος φέρεται λόγος, ὡς ὁ φόρκυς εἶχε θυγατέρας τρεῖς, αἵ τινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσαι, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο. τούτῳ δὲ ἡ χρωμένη, ἐνετίθει αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔβλεπε. καὶ μιᾶς αὐτῶν τῇ ἑτέρᾳ ἀποδιδούσης τὸν ὀφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι. ἐλθὼν δ' ὁ περσεὺς ὄπισθεν αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὴν κατέχουσαν τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ ξίφος γυμνώσας, φησὶ δεῖξαι αὐτῷ τὴν γοργόνα. ἐὰν δὲ μὴ φράσωσιν, ἀποκτεῖναι αὐτάς. αἱ φοβούμεναι, φράζουσιν. ὁ δὲ, ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος, εἰς ἀέρα ἦλθε. καὶ δείξας ταύτην τῷ πολυδέκτῃ, λίθινον τοῦτον ἐποίησε. καὶ τοῦτο δὲ γελοιότερον, τὸ, ἄνδρα ζῶντα, νεκροῦ κεφαλὴν ἰδόντα ἀπολιθωθῆναι. τίς γὰρ δύναμις τοῦ νεκροῦ. ἐγένετο δὲ, τοιοῦτόν τι. φόρκυς ἦν ἀνὴρ κυρηναῖος. οἱ δὲ κυρηναῖοι, κατὰ γένος μέν εἰσιν αἰθίοπες. οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν κυρήνην, ἔξω οὖσαν τῶν ἡρακλείων στηλῶν. ἀροῦσι δὲ λιβύην περὶ τὸν ἄνωνα ποταμὸν κατὰ καρχηδόνα. εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ. ὁ φόρκυς ἐβασίλευσε τῶν ἡρακλείων στηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς. καὶ ποιεῖ τετράπηχυ ἄγαλμα ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλοῦσι δὲ τὴν ἀθηνᾶν κυρηναῖοι γοργόνην, ὥσπερ τὴν ἄρτεμιν θρᾷκες βένδειαν, κρῆτες δὲ δίκτυνναν, λακεδαιμόνιοι δὲ, οὖπιν. ὁ μὲν οὖν φόρκυς ἀποθνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι τὸ ἄγαλμα. καταλείπει δὲ κόρας τρεῖς. σθενώ. εὐρυάλην. καὶ μέδουσαν. αὗται μὲν γῆμαι οὐδενὶ ἠβουλήθησαν. διελόμεναι δὲ τὴν οὐσίαν, ἑκάστη μιᾶς ἦρχε νήσου. τὴν δὲ γοργόνην, οὔτε ἀναθεῖναι

τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἐδόκει, οὔτε διελεῖν, ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο ἐναλλὰξ, θησαυρὸν ἑαυταῖς. ἦν δὲ τῷ Φόρκυνι ἑταῖρος καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο, ὥσπερ ὀφθαλμῷ. Περσεὺς δ' ἀνὴρ φυγὰς ἐξ ἄργους, ἐληΐζετο τὰ κατὰ θάλατταν, ἔχων πλοῖα καὶ ἰσχύν τινα. περὶ αὐτὸν, πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναικῶν, καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ, πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ. καὶ μεταξὺ τῆς κυρήνης καὶ τῆς σαρδέων διαπλέων, τὸ παρὰ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. ὧν μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν γοργόνα. μηνύει τε αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ. αὗται οὖν αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον, συνῆεσαν ὁμόσε, καὶ ᾐτιῶντο ἑτέρα τὴν ἑτέραν. ὁπότε δὲ ἐπενοοῦντο μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονός. ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐταῖς ὁ Περσεὺς, καὶ φράζει ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμόν. καὶ φησὶ μὴ ἀποδοῦναι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσωσιν ὅποι ἐστὶν ἡ γοργώ. ἐπηπείλει δὲ καὶ προσκατακτενεῖν, μὴ εἰπούσαις. ἡ μὲν οὖν μέδουσα, οὐ φράζει δεῖξαι. ἡ δὲ σθενὼ, καὶ εὐρυάλη, ἔδειξαν. τὴν μὲν οὖν μέδουσαν ἀποκτείνει. ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ τὴν γοργόνα κατέκοψεν. ἀπαιτήσας δὲ τριήρη, ἀπέθηκε τῆς γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ τῇ νηῒ ὄνομα ἔθετο γοργών. ἐν ταύτῃ δὲ παραπλέων, χρήματα παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεπράττετο. καὶ τοὺς μὴ διδόντας, ἀνῄρει. οὕτω δὴ καὶ τοὺς σερίφους ᾔτει προσπλεύσας ἐκείνοις χρήματα. καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περσεὺς ἧκε πάλιν εἰς τὴν ἀγοράν. οἱ καὶ ἐκλιπόντες τὴν σέριφον, ᾤχοντο. προσπλεύσας οὖν πάλιν ὁ Περσεὺς ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὗρε. λίθους δὲ ἀνδρομήκεις. τοῖς οὖν λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ Περσεὺς, ἐπειδὰν μὴ παρεῖχον τὰ χρήματα, ὁρᾶτε μὴ ὡς σερίφιοι, τῆς γοργόνος θεασάμενοι τὴν κεφαλὴν ἀπελιθώθησαν, τοῦτο πάθητε καὶ ὑμεῖς.

Περὶ ἀμαζόνων.

π

Ερὶ ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν. ὅτι οὐ γυναῖκες ἦσαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι. ἐφόρουν δὲ χιτῶνας ποδήρεις, ὥσπερ αἱ θρῇσσαι. καὶ τὴν κόμην ἀνεδοῦντο μίτραις. τοὺς δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο πρὸς τῶν πολεμίων γυναῖκες. ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν. στρατείαν δὲ γυναικὸς, οὐδέ ποτε εἰκὸς γενέσθαι. οὐδὲ γὰρ νῦν οὐδαμοῦ.

Περὶ ὀρφέως.

ψ

Ευδὴς καὶ ὁ περὶ τοῦ ὀρφέως μῦθος, ὅτι κιθαρίζοντι αὐτῷ, ἐφείπετο τὰ τετράποδα, καὶ τὰ ὄρνεα καὶ δένδρα. δοκεῖ δέ μοι ταῦτα εἶναι, βάκχαι μανεῖσαι, πρόβατα διέσπασαν ἐν τῇ πιερίᾳ. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα βιαίως εἰργάζοντο. τρεπόμεναί τε εἰς τὸ ὄρος, διέτριβον ἐκεῖ τὰς ἡμέρας. ὡς δὲ ἔμειναν οἱ πολῖται δεδιότες περὶ τῶν γυναικῶν καὶ θυγατέρων, μεταπεμψάμενοι τὸν ὀρφέα, ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὃν τρόπον καταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρους. ὁ δὲ συνταξάμενος τῷ διονύσῳ ὄργια, κατάγει αὐτὰς βακχευούσας κιθαρίζων. αἱ δὲ, νάρθηκας τότε πρῶτον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ κλῶνας δένδρων παντοδαπῶν. τοῖς δ' ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις, ἐφαίνετο πρῶτον τὰ ξύλα καταγόμενα. καὶ ἔφασαν, ὅτι ὀρφεὺς κιθαρίζων, ἄγει τὴν ὕλην ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

Περὶ Πανδώρας.

Περὶ πανδώρας οὐκ ἀνεκτὸς λόγος. ὡς γῆς ἀναπλασθείσης ἀναδοῦ-
ο ναι αὐτὴν, καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο. πανδώρα γυνὴ ἐγένετο ἑλληνὶς, μάλιστα πλουσία. καὶ ὅτε ἐξῄει, ἐκοσμεῖτο, καὶ ἐχρίετο πολλῇ τῇ γῇ. καὶ τὸ μὲν ἔργον, οὕτως ἔχει. ὁ δὲ λόγος, περὶ τὸ ἀμήχανον ἐξέπεσε.

Περὶ μελίων γενεᾶς.

Αἰ τί φαυλότερόν ἐστι, τοῦ πρώτων γένος ἐκ μελίας γενέσθαι. ἀλλὰ μέ-
κ λιός τις ἐγένετο, καὶ μελίαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου, ὥσπερ ἕλληνες, ἀπὸ ἕλληνος, καὶ ἴωνες, ἀπὸ ἴωνος. σιδηρᾶ δὲ καὶ χαλκῆ γενεὰ, οὐδέποτε ἐγένετο.

Περὶ Ηρακλέους.

Εγεται ὡς ἐφ᾽ ἑαυτῷ ἔχει φύλλα. ὁ οὖν φυλλίτης, εἰ καὶ ἰδιώτης ὑ-
λ πῆρχεν, ἐπινοήσας, ἔκαυσεν. ὁ δὲ λόγος ἐντεῦθεν ἐλέχθη οὕτως.

Περὶ τοῦ κήτους.

Ερὶ τοῦ κήτους τάδε λέγεται. ὡς τοῖς τρωσὶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐφοίτα. καὶ
π εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν κόρας, ἀπήρχετο. εἰ δὲ μὴ, τὴν χώραν αὐτῶν ἐλυμαίνετο. ὡς δὲ μάταιον τὸ ἄνδρας ἐκτίθεσθαι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας, τίς οὐκ οἶδεν. ἀλλ᾽ ἦν ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολύ. ὃς κατέστρεψε τὸ παραθαλάσσιον τῆς ἀσίας ἅπαν, ὃ τρῶες ἐκτῶντο. ἐλάμβανε δὲ φόρον, ὃν τινὲς δασμὸν καλοῦσιν. ἀργυρίοις μὲν οὖν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐχρῶντο, ἀλλὰ σκεύεσι. προσέταξε δὲ, ὁ βασιλεὺς ᾧ ὄνομα κήτων, τῶν πόλεων τινὰς μὲν, ἵππους διδόναι, τινὰς δὲ κόρας. τὸν δὲ βασιλέα ᾧ ὄνομα κήτων, οἱ βάρβαροι ἐκάλουν κῆτος. περιέπλει δὲ ὁ κήτων κατὰ τὸν δέοντα χρόνον, ἀπαιτῶν τὸν δασμόν. τῶν δὲ μὴ ἀποδιδόντων, ἐκάκου τὰς χώρας. ἐξέρχεται δὲ εἰς τροίαν, καθ᾽ ὃν χρόνον καὶ ἡρακλῆς ἧκεν, ἔχων στρατιὰν τῶν ἑλλήνων. μισθοῦται δὲ τὸν ἡρακλέα λαομέδων ὁ βασιλεὺς, ἀρῆξαι τοῖς τρωσίν. ἀποβιβάσας δὲ τὴν στρατιὰν ὁ κήτων, ὡδοιπόρει. ὑπαντήσαντες δ᾽ αὐτῷ ἡρακλῆς, καὶ λαομέδων, ἀναιροῦσιν αὐτόν. οὗ γενομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Περὶ ὕδρας.

Εγεται δὲ περὶ ὕδρας, ὅτι λερναῖος ὄφις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κε-
λ φαλὰς, σῶμα δὲ ἓν, καὶ ἐπειδὴ αὐτοῦ ἀνέλοι κεφαλὴν μίαν, δύο ἀναφύεσθαι, καὶ τὸν καρκίνον ἐλθόντα, βοηθεῖν τῇ ὕδρᾳ. τοιοῦτον δ᾽ εἴ τις πείθεται γενέσθαι, μάταιός ἐστι. τὸ δ᾽ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. λέρνος ἦν βασιλεύς. ᾤκουν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ κώμας. ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν χωρίων τούτων. σθένελος δὲ ὁ τοῦ περσέως, εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν μυκήνην. ὁ δὲ λέρνος, οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτετάχθαι. ἐπολέμουν οὖν οἱ δύο διὰ τοῦτο. ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας, ἦν ἐπὶ λέρνῳ πολίχνιόν τι καρτερὸν, καὶ ἐφρούρουν αὐτὸ, πεντήκοντα τοξόται ἀνδρεῖοι, οὓς ἐπέστησαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως νύκτα καὶ ἡμέραν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολιχνίῳ ὕδρα. πέμπει οὖν εὐρυσθεὺς ἡρακλέα, καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸ τὸ πολίχνιον. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ πύργῳ ἐπυρπολοῦντο τοῖς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξόταις. ὁπότε δέ τις πληγεὶς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται ἀντ᾽ αὐτοῦ, ἐπειδὰν ἀνδρεῖος ἦν ὁ προανῃρημένος. ἐπειδὴ δὲ συνείχετο ὁ λέρνος ὑπὸ τοῦ ἡρακλέους τῷ πολέμῳ, μισθοῦται ὀθνεῖον στρατόν. ἦλθε δὲ αὐτῷ ἄγων τὴν στρατιὰν, καρκῖνος ὄνομα τῷ ἀνδρί. μέγας τὴν ἰσχὺν καὶ πολεμικὸς, καὶ σὺν τούτῳ ἀντεῖχον πρὸς τὸν ἡρακλέα. εἶτα βοηθεῖ ὁ ἰόλεως ὁ ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ ἡρακλεῖ, ἔχων στρατιὰν ἀπὸ θηβῶν, καὶ τὸν πεφυκότα πύργον πρὸς τῇ ὕδρᾳ, προσελθὼν ἐνέπρησε, καὶ σὺν

ταύτῃ τῇ δυνάμει ἐπόρθησεν αὐτοὺς ὁ ἡρακλῆς· καὶ τὴν ὕδραν ἀναιρεῖ, καὶ 83
τὴν στρατιὰν ἀπόλλυσιν. οὗ γενομένου, ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη. καὶ γράφουσι τὴν
ὕδραν ὄφιν, καὶ τὸν μῦθον ἀναπλάττουσιν.

Περὶ κερβέρου.

Εγουσι περὶ κερβέρου, ὡς κύων ἦν, ἔχων τρεῖς κεφαλάς. δῆλον δὲ ὅτι
λ καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη τρικάρηνος, ὥσπερ ὁ γηρυόνης. ἔλε-
γον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τε καὶ μέγας ὁ τρικάρηνος κύων. λέγεται
δὲ περὶ αὐτοῦ, ὡς ἡρακλῆς ἐξ ᾅδου ἀνήγαγεν. ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι. γηρυόνῃ
ἐπὶ ταῖς βουσὶν ἦσαν κύνες μεγάλαι καὶ νεανικαί. ὄνομα δὲ ἦν αὐταῖς, τάδε·
τῇ μὲν, κέρβερος· τῇ δὲ, ὄρος. τὴν μὲν οὖν ὄρον, ἡρακλῆς ἐν τρικαρηνίᾳ πρὶν ἢ
περιελεῖν τὰς βοῦς ἀναιρεῖ. ὁ δὲ κέρβερος συνηκολούθει ταῖς βουσίν. ἐπιθυμή-
σας δὲ τοῦ κυνὸς ἀνὴρ μυκηναῖος τοὔνομα μολοττὸς, τὸ μὲν πρῶτον ᾔτει τὸν εὐ-
ρυσθέα ἀποδοῦναι τὸν κύνα. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ εὐρυσθέως, ἀναπείθει τοὺς βου-
κόλους, καὶ τὸν κύνα καθειργνύουσιν ἐν τῇ λακωνικῇ ἐπὶ ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ
τινὶ, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν. εὐρυσθεὺς δὲ, πέμπει ἡρα-
κλέα ἐπὶ ζήτησιν τοῦ κυνός. ὁ δὲ πᾶσαν περιιὼν τὴν πελοπόννησον, ἦλθεν ὅπου ὁ
κύων αὐτῷ ἐμηνύθη εἶναι. καὶ καταβὰς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἄντρου τὸν κύνα. ἔλεγον οὖν
οἱ ἄνθρωποι, ὅτι διὰ τοῦ ἄντρου καταβὰς εἰς ᾅδου ὁ ἡρακλῆς, ἀνήγαγε τὸν κύνα.

Περὶ ἀλκήστιδος.

Εγεται μῦθος τραγικώδης, ὡς δὴ μέλλοντός ποτε τοῦ ἀδμήτου θανεῖν,
λ αὕτη εἵλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θανεῖν. καὶ ἡρακλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέ-
βειαν ἀφελόμενος, καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ᾅδου, ἀπέδωκεν ἀδμήτῳ. ἐμοὶ
δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθανόντα δύνασθαι τινὰ ἀναβιῶναι. ἀλλ' ἐγένετό τι τοιοῦ-
τον. ἐπειδὴ πελίαν ἀπέκτειναν αἱ θυγατέρες, καὶ ἄκαστος ὁ πελίου ἐδίωκεν
αὐτὰς, ὁ λαμβάνει μὲν· ἄλκηστις δὲ καταφεύγει εἰς φερὰς πρὸς ἄδμητον τὸν ἀνε-
ψιὸν αὐτῆς. καὶ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς ἑστίας, οὐκ ἐβούλετο ἄδμητος ἀκάστῳ
ἔκδοτον ἐξαιτουμένῳ δοῦναι. ὁ δὲ, πολλὴν στρατιὰν παρακαθίσας τὴν πό-
λιν ἐνεπυρπόλει αὐτούς. ἐπεξιὼν δὲ ὁ ἄδμητος, ἔχων καὶ λοχαγοὺς νύκτωρ, συ-
νελήφθη ζῶν. ἠπείλει δὲ ἄκαστος ἀποκτείνειν αὐτόν. πυθομένη δὲ ἡ ἄλκηστις ὅτι
μέλλει ἀναιρεῖσθαι ἄδμητος δι' αὐτὴν, ἐξελθοῦσα, ἑαυτὴν παρέδωκε. τὸν οὖν
ἄδμητον ἀφίησιν ὁ ἄκαστος, ἐκείνην δὲ συλλαμβάνει. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι,
ἀνδρεία γε ἄλκηστις, ἑκοῦσα ὑπεραπέθανεν ἀδμήτου. τοιοῦτο μέντοι οὐκ ἐγένετο
ὡς ὁ μῦθος φησί. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦτον, ἡρακλῆς ἧκεν, ἄγων ἔκ τινων τό-
πων τὰς διομήδους ἵππους. τοῦτον ἐκεῖσε πορευόμενον ἐξένισεν ἄδμητος. ὀδυ-
ρομένου δὲ ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς ἀλκήστιδος, ἀγανακτησάμενος ἡρακλῆς,
ἐπιτίθεται τῷ ἀκάστῳ, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει. καὶ τὰ μὲν λά-
φυρα, τῇ αὑτοῦ στρατιᾷ διανέμει. τὴν δὲ ἄλκηστιν, τῷ ἀδμήτῳ παραδίδωσιν.
ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχὼν ἡρακλῆς, ἐκ τοῦ θανάτου ἐῤῥύσατο τὴν ἄλ-
κηστιν. τούτων γινομένων, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ ζήθου.

Στοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ ἡσίοδος, ὅτι κιθάρᾳ τὸ τεῖχος τῶν θηβῶν ἐτεί-
ι χισαν. δοκοῦσι δὲ ἔνιοι κιθαρίζειν αὐτοὺς, καὶ τοὺς λίθους ἐπὶ τὸ τεῖ-
χος αὐτομάτως ἀναβαίνειν. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. κιθαρῳδοὶ οὗτοι
ἄριστοι ἐγένοντο, καὶ ἀπεδείκνυντο μισθῷ. ἀργύριον δὲ οὐκ εἶχον τότε οἱ
ἄνθρωποι. ἐκέλευον οὖν οἱ περὶ τὸν ἀμφίονα, καὶ εἴ τις βούλοιτο ἀκοῦσαι αὐ-
τῶν, ἐρχόμενος ἐργάζεσθαι ἐπὶ τὸ τεῖχος. οὐ μέντοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι ἵσταντο.

εὐλόγως οὖν οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον, λύρᾳ τὸ τεῖχος ἐκτίσθη.

Περὶ Ἰοῦς.

Ασὶ τὴν ἰὼ ἐκ γυναικὸς βοῦν γεγονέναι, καὶ ἐξοιστρήσασαν, ἐξ ἄργους
φ διὰ τῆς θαλάσσης εἰς αἴγυπτον ἀφικέσθαι. τὸ δ᾽ ἀληθὲς, ἔχει ὧδε. ἰὼ,
βασιλέως τῶν ἀργείων ἦν θυγάτηρ. ταύτῃ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν
ἔδωκαν, τὸ, ἱέρειαν εἶναι τῆς ἀργείας ἥρας. αὕτη ἔγκυος γενομένη, καὶ δεί
σασα τὸν πατέρα καὶ τοὺς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως. οἱ δὲ ἀργεῖοι
κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες ὅπου ἂν εὗρον συλλαμβάνοντες, ἐν δεσμοῖς εἶχον. ἔλε-
γον δὲ, ὅτι ὥσπερ βοῦς οἰστρήσασα, διαφεύγει εἰς αἴγυπτον. ἔνθα ἀφικομένη,
τίκτει. ὅθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ Μηδείας.

Ασὶν ὡς ἀφέψουσα τοὺς πρεσβυτέρους, νέους ἐποίει. ἐγένετο δὲ τοιοῦ-
φ τον. μήδεια πρώτη τοιοῦτον ἄνθος εὗρε, δυνάμενον καὶ λευκὰς ποιῆσαι
τὰς τρίχας καὶ μέλανας. τοὺς οὖν χαίροντας, ἐκ τοῦ πολιὰς ἔχειν, μέλα
νας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι. πυρίαν οὖν πρώτη μήδεια ἐξεῦρεν. ἐπυρία οὖν τοὺς
βουλομένους ἐν τῷ προφανεῖ, ἵνα μή τις μάθῃ τῶν ἰατρῶν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πράγ-
ματι, παρέψησις. οἱ γοῦν ἄνθρωποι ταῖς πυριάσεσιν ἐγίνοντο κουφότεροι, καὶ
ὑγιέστεροι. ἐκ δὴ τούτου, ὁρῶντες τὴν παρασκευὴν, λέβητας, καὶ ξύλα, καὶ πῦρ,
ἐνόμισαν ὡς ἕψει τοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ πελίας ἄνθρωπος γέρων καὶ ἀσθενὴς,
πυρίᾳ χρώμενος ἐτελεύτησε.

Περὶ Ὀμφάλης.

Εγεται ὡς λατρεύει ἡρακλῆς ταύτῃ. ὁ δὲ λόγος μάταιος. ἐξὸν γὰρ κα-
λ κείνης καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν, ἐγένετο τοιόνδε τι. ὀμ-
φάλη ἦν ἰορδάνου θυγάτηρ λυδῶν βασιλέως. αὕτη ἀκούσασα τὴν
ἰσχὺν ἡρακλέους, προσεποιήθη ἐρᾷν αὐτοῦ. ἡρακλῆς πλησιάσας, ἔρωτι ἑάλω
αὐτῆς. γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν λαομήδην. ἡδόμενος δ᾽ αὐτῇ, ἐποίει ὅτι προ-
στάττοι ἡ ὀμφάλη. οἱ δὲ εὐήθεις, ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

Περὶ τοῦ κέρατος, τῆς Ἀμαλθείας.

Ασὶν ὡς ἡρακλῆς τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ, ἐξ οὗ ἐγίνετο αὐτῷ ὅσα ἐβού-
φ λετο. ἡ δὲ ἀλήθεια οὕτως. ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ βοιωτίαν, κατὰ ἰο-
λάου τοῦ ἀδελφιδοῦ. καταλύει ἐν θεσπίαις ἔν τινι πανδοκείῳ. ἐν ᾧ ἦν
τις γυνὴ καλουμένη ἀμάλθεια, ὡραία καὶ καλή. ὁ δὲ ἡρακλῆς ἡδόμενος αὐτῇ,
πλείονα χρόνον ἐξενίζετο. ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς
ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀνελέσθαι. ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴ τι ἤθελεν ὠνεῖ-
το τῷ ἡρακλεῖ. ἔλεγον οὖν οἱ συνέκδημοι, ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔχει τῆς ἀμαλθεί-
ας, ἐξ οὗ ὠνεῖτο ὅσα βούλοιτο ἐπ᾽ αὐτῷ. ἐξ οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ Ὑακίνθου, διήγημα.

Ακινθος, ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον ὡραῖον καὶ καλόν. εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ
ὑ ἀπόλλων. εἶδε καὶ ὁ ζέφυρος. καὶ ἄμφω κατείχοντο τῇ μορφῇ. καὶ φιλό-
τιμος ἦν ἀφ᾽ ὧν εἶχεν ἑκάτερος. ἐτόξευε μὲν ὁ ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ ζέ-
φυρος. μέλη μὲν ἦν τὰ παρ᾽ ἐκείνου καὶ ἡδονὴ, φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ
ταραχή. ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον, καὶ ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας
ὁπλίζει πρὸς πόλεμον. μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τῷ μειρακίῳ, καὶ τιμω-
ρία παρὰ ζεφύρου. δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν ἐκείνου διακονήσας. ὑπὸ τού-
του μὲν ἀφεθεὶς, ὑπ᾽ ἐκείνου δὲ ἐνεχθεὶς. καὶ ὁ μὲν, ἐτεθνήκει. τὴν γῆν δὲ οὐκ ἦν
ἔρημον ὑπομνήματος ἀφεῖναι τὴν συμφορὰν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος αὐτὶ τοῦ μειρακίου

γίνεται, καὶ τοὔνομα δέχεται. λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον.

Περὶ Μαρσύου, διήγημα.

Μαρσύας, ἀγροῖκος ἦν. γίνεται δὲ οὗτος μουσικός. ἐμίσησεν ἀθηνᾶ τοὺς
ὁ αὐλούς. οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῃροῦντο τοῦ κάλλους. ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα δε-
ξαμένη, τὸ συμβὰν ἐδίδαξεν. οὕτω δὲ ἐῤῥιμμένων τῶν αὐλῶν, ὁ μαρ-
σύας ὑφίσταται. προσέπτη οὖν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμήν. οἱ δὲ, ἦδον θείᾳ δυνάμει, καὶ ἄκοντος τοῦ χρωμένου. τέχνην ὁ μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν. καὶ χορεῖ μὲν κατὰ μουσῶν, χορεῖ δὲ κατὰ ἀπόλλωνος. λέγων οὐδὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν, ἀλλ' μὴ πλεονεκτήσῃ τοῦ δαίμονος. ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἧτταν ἐκδύεται. εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν φρυγίᾳ, μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ. καὶ ἔλεγον οἱ φρύγες, ὅτι τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἐξ αἵματός ἐστι τοῦ μαρσύου.

Περὶ Φάωνος.

ῷ Φάωνι βίος ἦν, περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν. πορθμὸς ἦν θά-
τ λασσα. ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐκομίζετο. ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν,
καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς λεσβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεός. ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν, καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας, τῷ φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ. ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι, καὶ διακομίσαι, καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός, ἀμείψαι φασὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ φάων ἐστὶν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε.

Περὶ Λάδωνος, διήγημα.

Δοξε τῇ γῇ, λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς συνουσίαν ἐλθεῖν. καὶ ἐπεὶ συνῆλ-
ἔ θον ἀλλήλοις, κύει μὲν ἡ γῆ. τίκτεται δὲ ἡ δάφνη. φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ πύ-
θιος, καὶ ῥήματα ἦν ἐραστοῦ πρὸς κόρην. ἀλλ' ἡ δάφνη τὴν σωφροσύνην ἐφίλει. διώκειν οὖν ἔδει, καὶ ἐδιώκετο. πρὶν δὲ ἀπειπεῖν ἐν τῇ φυγῇ, παρακαλεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἴσω ποιῆσαι, καὶ τηρῆσαι οἷα γεγένηται. ἡ μὲν οὖν ὧδε ἐποίει, καὶ τὴν δάφνην εἶχεν ἐν ἑαυτῇ. κατὰ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εὐθὺς ἀνεπήδα φυτόν. καὶ παραπεσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἔρωτος ὁ θεὸς, οὐκ εἶχεν ὅπως ἀποστῇ τοῦ φυτοῦ. ἀλλ' αἵ τε χεῖρες ἀνελαμβάνοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ λοιπὸν ἐκοσμεῖτο. λέγεται δὲ καὶ ὁ τρίπους, οὐκ ἄνευ τῆς δάφνης ἱδρύσθαι κατὰ βοιωτίαν ἐπὶ τοῦ χάσματος.

Περὶ Ἥρας.

Ργεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν ἥραν ἡγοῦνται. καὶ διατοῦτο καὶ πανήγυ-
ἀ ριν αὐτῇ τεταγμένην ἄγουσιν. ὁ δὲ τρόπος τῆς ἑορτῆς, ἅμαξα βοῶν, τὸ
χρῶμα λευκῶν. ἐπὶ δὲ τῆς ἁμάξης εἶναι δεῖ τὴν ἱέρειαν. οὕτω δὲ ἔχειν ἄχρι τοῦ νεώ. τὸ δὲ ἱερὸν, ἔξω τοῦ ἄστεος. ἧκεν οὖν ποτε ὁ χρόνος φέρων τὴν ἑορτήν. ὁ δὲ νόμος ἀπὸ τῶν βοῶν οὐκ ὄντων, ἐκώλυεν. ἀλλ' ἐσοφίσατο τὴν ἀπορίαν ἡ ἱέρεια, μήτηρ οὖσα νεανίσκων, ἀντὶ βοῶν τῷ σχήματι γενομένων. ἐπεὶ τοίνυν τὸ παρὰ τῶν βοῶν, παρὰ τῶν παίδων ἐγένετο, στᾶσα κατὰ τὸ ἄγαλμα, μισθὸν ἀπῄτει τοῦ πόνου, καὶ ἔδωκε φασὶν ἡ θεός. ὕπνος ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ τοῦ βίου πέρας γενόμενος.

τέλος, τῶν περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν παλαιφάτου, χρησίμου συντάγματος.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ, ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΣΟΦΩΤΑΤΑΙ, ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΩΤΑΤΑΙ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΕΙΡΗΜΕΝΑ, ΚΑΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥ ΒΛΑΣΦΗΜΗΣΑΝΤΩΝ.

μ ΕΓας ἀπ' οὐρανοῦ καὶ χαλεπὸς ἀγὼν, ὁμήρῳ καταγγέλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας. πάντη γὰρ ἠσέβησεν εἰ μηδὲν ἠλληγόρησεν. ἱερόσυλοι δὲ μῦθοι καὶ θεομάχου γέμοντες ἀπονοίας, δι' ἀμφοτέρων τῶν σωματίων μεμήνασιν. ὥστε εἴ τις ἄνευ φιλοσόφου θεωρίας μηδενὸς αὐτοῖς ὑφεδρεύοντος ἀλληγορικοῦ τρόπου νομίζοι, κατὰ ποιητικὴν παράδοσιν εἰρῆσθαι, σαλμωνεὺς ἂν ὅμηρος εἴη καὶ τάνταλος ἀκόλαστον γλῶσσαν ἔχων αἰσχίστην νόσον. ὥστε ἔμοιγε καὶ σφόδρα συμβέβηκε θαυμάζειν, πῶς ὁ δεισιδαίμων βίος ὁ ναοῖς καὶ τεμένεσι καὶ ταῖς δι' ἔτους ἐν ταῖς περὶ θεῶν προσπεπόμενος ἑορταῖς, οὕτω τὴν ὁμηρικὴν ἀσέβειαν ἠγκάλισται φιλοστόργως, τὰ ἐναγῆ λόγια διὰ στόματος ᾄδων. εὐθὺς γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παίδων, διδασκαλίᾳ παρ' ἐκείνῳ τιθηνεῖται, καὶ μονονοὺκ ἐνεσπαργανωμένοις τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ καθαπερεὶ ποτίμῳ γάλακτι τὰς ψυχὰς ἐπάρδομεν. ἀρχομένῳ δ' ἑκάστῳ συμπάρεστηκε, καὶ κατ' ὀλίγον ἀπανδρουμένῳ. τελείοις δ' ἐνακμάζει, καὶ κόρος οὐδεὶς ἄχρι γήρως, ἀλλὰ παυσάμενοι διψῶμεν αὐτοῦ πάλιν. καὶ σχεδὸν ἓν πέρας ὁμήρῳ παρ' ἀνθρώποις, ὃ καὶ τοῦ βίου. δι' ὧν σαφὲς οἶμαι καὶ πᾶσιν εὔδηλον, ὡς οὐδεμία κηλὶς ἐναγῶν μύθων τοῖς ἔπεσιν ἐνεσπάρηται. καθαρὰ δὲ καὶ παντὸς ἁγνεύουσαν λύσιν. ἰλιὰς πρώτη, καὶ μετὰ ταύτην ὀδύσσεια, σύμφωνον ἑκατέρα περὶ τῆς ἰδίας εὐσεβείας κέκραγε φωνήν. Οὐκ ἂν ἔτω γε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην. Νήπιοι οἳ ζηνὶ μενεαίνομεν ἰσοφαρίζειν. οἷος μὲν ἐν οὐρανῷ διὰ τῶν ἐπῶν καθιέρωται ζεὺς, ἀφανεῖ νεύματι σείων. ὡς δὲ ποσειδῶνος ὁρμήσαντος αἰφνιδίως, τρέμεν οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη. τὰ αὐτὰ δ' ὑπὲρ ἥρας ἄν τις εἴποι. Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν ὄλυμπον. ὁμοίως δὲ ἀθηνᾶ παρεστᾶσαι. Θάμβησε δ' ἀχιλλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω, Παλλάδ' ἀθηναίην. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Οἵη δ' ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεα ἰοχέαιρα, Ἢ κατὰ τηΰγετον περιμήκετον, ἢ ἐρύμανθον, τερπομένη κάπροισι, καὶ ὠκείαις ἐλάφοισιν. ἀλλὰ γὰρ ὑπὲρ ἴσου καὶ κατὰ κοινὸν περὶ ἁπάντων ἱεροπρεπῶς τεθεολόγηται, τί δὲ καὶ λέγει. μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες, καὶ ἄφθιτα μήδε' ἔχοντες, ἢ ἡ δία δωτῆρες ἐάων καὶ ῥεῖα ζώοντες. Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ' οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται. τίς οὖν τούτοις ὅμηρον ἀσεβῆ λέγει ῥῆμα. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. Καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας, Ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ὑμεῖς μάρτυρες ἔστε τῆς ὁμήρου θεοσεβοῦς προαιρέσεως, ὅτι πάθεσιν ἐξαιρέτοις, ἐπὰν νεωκορῇ τὸ δαιμόνιον, ἐπεὶ καὶ αὐτός ἐστι θεῖος. εἰ δ' ἀμαθῶς τινες αὖ οἱ τὴν ὁμηρικὴν ἀλληγορίαν ἀγνοοῦσιν, οὐδ' εἰς τὰ μυχία τῆς ἐκείνου σοφίας καταβεβήκασιν, ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔρριπται, καὶ τὸ φιλοσόφως ῥηθὲν οὐκ εἰδότες, ὃ μυθικῶς δοκεῖ πλάσαι προσαρμόζουσιν, οὗτοι μὲν ἐρρέτωσαν. ἡμεῖς δ' οἱ τῶν ἀβεβήλων ἐντὸς περιρραντηρίων ἁγνιζόμεθα, σεμνὴν ὑπὸ νόμῳ τῶν ποιημάτων τὴν ἀλήθειαν ἰχνεύωμεν. ἐρρίφθω δὲ καὶ πλάτων ὁ κόλαξ ὁ ὁμήρου συκοφάντης, ἔνδοξον ἀπὸ τῆς ἰδίας πολιτείας τὸν φυγάδα προπέμπων, λευκοῖς

ἐρίοις

ἐρίοις ἀνεστεμμένον καὶ πολυτελεῖ μύρῳ, τὴν κεφαλὴν διάβροχον. οὐδ' Ἐπικούρου φροντὶς ἡμῖν, ὃς τῆς ἀσέμνου περὶ τοὺς ἰδίους κήπους ἡδονῆς, γεωργός ἐστιν, ἅπασαν ὁμοῦ ποιητικὴν ὥσπερ ὀλέθριον μύθων δέλεαρ ἀφοσιούμενος. πρὸς οὓς μέγα δή τι στενάξας, εἴποιμ' ἂν εὐλόγως, ὢ πόποι. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. καὶ τὸ πικρότατον ἀρχὴν ἑκάτεροι τῶν παρ' ἑαυτοῖς δογμάτων ἔχοντες Ὅμηρον, ἀφ' οὗ τὰ πλεῖστα τῆς ἐπιστήμης ὠφέληνται, περὶ τοῦτον ἀχαρίστως εἰσὶν ἀσεβεῖς. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν Ἐπικούρου καὶ Πλάτωνος, αὖθις ἐξέσται λέγειν. νυνὶ δ' ἀναγκαῖον ἴσως μικρὰ καὶ σύντομα περὶ τῆς ἀλληγορίας τεχνολογῆσαι. σχεδὸν γὰρ αὐτὸ τοὔνομα καὶ λίαν ἐτύμως εἰρημένον, ἐλέγχει τὴν δύναμιν αὐτῆς. ὁ γὰρ ἄλλα μὲν ἀγορεύων τρόπος, ἕτερα δὲ ὧν λέγει σημαίνων, ἐπωνύμως ἀλληγορία καλεῖται. καθάπερ Ἀρχίλοχος μὲν ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς, τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως. Γλαῦκε ὅρα. βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασι ταράσσεται πόντος. ἀμφὶ δ' ἄκρα Γύρεον ὀρθὸν ἵσταται νέφος. σῆμα χειμῶνος. κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος. ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μυτιληναῖον μελοποιὸν εὑρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξίσου χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι. θαλάσσης ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν. τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται, τὸ δ' ἔνθεν. ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ, χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ, καλά. περὰ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει. λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό. χαλαῖσι δ' ἄγκυραι. τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας, ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μύρσιλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι, καὶ τυραννικὴ κατὰ Μυτιληναίων ἐγειρομένη σύστασις. ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου αἰνιττόμενος, ἑτέρωθί που λέγει. Τόδ' εὖτε κῦμα τῶν προτέρων ἔμω στείχει. παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολὺν ἄντλην. ἐπεὶ καὶ νᾶος ἐμβαίνει. κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης. θαλασσεύει. καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν, πελαγείοις χειμῶσιν εἰκάζει. καὶ μὴν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν φρόνημα, καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππων ἠλληγόρησεν οὕτω λέγων. Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα, νηλεῶς φεύγεις. δοκεῖς δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν. ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι. ἡνίας δ' ἔχων, στρέφοιμ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου. νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις. δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην. καὶ καθόλου μακρὸς ἂν εἴην ἐπεξιὼν ἕκαστα τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν ἠλληγορημένων. ἀπόχρη ὀλίγαις εἰκόσι τὴν ὅλην τοῦ πράγματος τεκμηριώσασθαι φύσιν. ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς Ὅμηρος ἀμφιβόλοις ἔσθ' ὅτε καὶ ζητουμέναις ἔτι ταῖς ἀλληγορίαις εὑρίσκεται χρώμενος, ἐναργῆ τὸν τρόπον ἡμῖν τῆς ἑρμηνείας παραδέδωκε τοῦτον. ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς τὰ πολέμου καὶ μάχης κακὰ διεξιὼν φησίν, Ως ὅτε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος ἐπὴν κλίνησι τάλαντα Ζεύς. τὸ μὲν γὰρ λεγόμενόν ἐστι γεωργία. τὸ δὲ νοούμενον, μάχη. πλὴν ὅμως δι' ἐναντίων ἀλλήλοις πραγμάτων τὸ δηλούμενον ἐπείσθημεν. ὁπότ' οὖν συνήθης μὲν ἅπασι τοῖς ἄλλοις ὁ τῆς ἀλληγορίας τρόπος, ἠγνόηται δὲ οὐδὲ παρ' Ὁμήρῳ, τί παθόντες ὅσα φαύλως ἔχειν δοκεῖ περὶ θεῶν, οὐ διὰ τοιαύτης ἀπολογίας θεραπεύσομεν. τάξις δέ μοι γενήσεται τοῦ λό-

γων ἡ τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν τάξις. ἐν ἑκάστῃ ῥαψωδίᾳ διὰ λεπτῆς ἐπιστήμης ἐπιδεικνύοντα τὰ περὶ θεῶν ἠλληγορημένα. ὁ τοίνυν μιαρὸς αἰεὶ καὶ βάσκανος φθόνος, οὐδὲ τῆς πρώτης ἐν ἀρχῇ πέφεισται. πολὺς δ' αὐτῷ θρυλλεῖται περὶ τῆς ἀπόλλωνος ὀργῆς λόγος, ὅτι τοὺς οὐδὲν αἰτίους ἕλληνας, οἱ μάτην ἀφεθέντες οἰστοὶ παρανάλωσαν. καὶ οὕτως ἄδικός ἐστιν ἡ τούτου μῆνις. ὥσθ' ὁ μὲν ὑβρίσας χρύσην ἀγαμέμνων, οὐδὲν ἐξαίρετον ἔπαθεν. ὀφείλων εἴπερ ἠδίκει κολασθῆναι. οἱ δ' ἐπιβοήσαντες, αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, τῆς ἀγνωμοσύνης τοῦ μὴ πεπεισμένου γεγόνασι παρανάλωμα. πλὴν ἔστω γε, τὴν ὑπολελημμένην ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀλήθειαν ἀκριβῶς διαθρήσας, οὐκ ἀπόλλωνος ὀργὴν οἶμαι ταύτην, λοιμικῆς δὲ νόσου κακόν. οὐ θεόπεμπτον ἀλλ' αὐτόματον φθορὰν συστάντος τότε, καὶ πολλαχῇ. ὥς τε καὶ μέχρι τῶν δεῦρο χρόνων ἐκνέμεσθαι τὸν ἀνθρώπινον βίον. ὅτι μὲν τοίνυν ὁ αὐτὸς ἀπόλλων ἡλίῳ. καὶ θεὸς εἷς δυσὶν ὀνόμασι κοσμεῖται, σαφὲς ἡμῖν ἔκ τε τῶν μυστικῶν λόγων οὓς αἱ ἀπόρρητοι τελεταὶ θεολογοῦσι, καὶ τὸ δημῶδες ἄνω καὶ κάτω θρυλούμενον. ἥλιος ἀπόλλων. ὁ δέ γε ἀπόλλων ἥλιος. ἠκρίβωται δ' ἡ περὶ τούτων ἀπόδειξις καὶ ἀπολλοδώρῳ, περὶ πᾶσαν ἱστορίαν ἀνδρὶ δεινῷ. τοῦτ' ἔστω γε τὴν ἐπὶ πλέον ἐξεργασίαν, καὶ ἀκαίρου λόγου περιττὸν ὑπερθήσομαι μῆκος. ἐκεῖνο δ' ὃ ἐκ τῆς ἡμετέρας εἰκασίας ἀναγκαῖον εἰπεῖν οὐ παρήσω. δεικνὺς, ὅτι καὶ καθ' ὅμηρον αὐτός ἐστιν ἀπόλλων καὶ ἥλιος. τοῦτο δ' εἰ λεπτῶς ἐθέλει σκοπεῖν τις ἐκ τῆς ἁπάντων εὑρήσει τῶν ἐπιθέτων γνώριμον. ἀμέλει φοῖβον αὐτὸν εἴωθε συνεχῶς ὀνομάζειν. οὐ μὰ δία οὐκ ἀπὸ φοίβης ἣν λητοῦς φασὶν εἶναι μητέρα. συνήθες γὰρ ὁμήρῳ τοῖς πατρόθεν ἐπιθέτοις χρῆσθαι. τὰ δ' ἐκ μητέρων, οὐκ ἂν εὕροι τις ὅλως παρ' αὐτῷ. φοῖβον οὖν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων λαμπρὸν αὐτὸν ὀνομάζει. τὸ μόνον ἡλίῳ πρόσον, ἐξ ἴσου κοινώσας ἀπόλλωνι. καὶ μὴν οὐδ' ἑκάεργον εἰκός ἐστιν ἀπὸ ἑκαέργης ὁμώνυμον εἶναι τῆς ἐξ ὑπερβορέων ἀπαρχὰς ἐπὶ δῆλον ἐνεγκούσης, ἀλλ' ἐστιν ἐτύμως ἑκάεργος, ὁ τὰ ἕκαθεν ἐργαζόμενος. τουτέστιν ὁ ἥλιος, ὁ πόρρωθεν ἀφεστὼς τῆς ἡμετέρας γῆς. ὡρῶν ἐπιγείων γεωργός. εὐκαίρως ἐφίσταται τῇ γῇ χειμῶσιν ἀντιμετρῶν, καὶ πλωτοῦ ἀρότου τε, καὶ σπορᾶς, ἀμητοῦ τε καὶ τῶν κατὰ γεωργίαν ἔργων, αἴτιος ἀνθρώποις γενόμενος. λυκηγενέτην δὲ προσηγόρευσεν αὐτόν. οὐχ ὡς ἐν λυκίᾳ γεγεννημένον. ἔξω γὰρ οὖν τῆς ὁμηρικῆς ἀναγνώσεως οὗτος ὁ νεώτερος μῦθος. ἀλλ' ὥσπερ οἶμαι τὴν ἡμέραν ἠριγένειαν ὀνομάζει τὴν τὸ ἦρ γεννῶσαν, ὅπερ ἐστὶν ὄρθρον, οὕτω λυκηγενῆ προσηγόρευσε τὸν ἥλιον, ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ὄρθριον ὥραν λυκαυγοῦς, αὐτός ἐστιν αἴτιος. ἢ ὅτι τὸν λυκάβαντα γεννᾷ, τουτέστι τὸν ἐνιαυτόν. ὅρος γὰρ ἐτησίου χρόνου διαδραμὼν ἥλιος ἐν μέρει τὰ δώδεκα ζώδια. καὶ μὴν χρυσάορον αὐτὸν ὠνόμασεν, οὐχ ὡς ὑπεζωσμένον χρυσοῦν ξίφος. ἀνοίκειον γὰρ ἀπόλλωνι τὸ ὅπλον. οὐ τοξότης γὰρ ὁ θεός. ἀλλ' ἐπειδήπερ ἐξ ἀνατολῶν χρυσῷ μάλιστα τὸ φέγγος ὁραθὲν ἔοικεν, εὑρέθη πρέπον ἐπίθετον τῷ ἡλίῳ, διὰ τὰς ἀκτῖνας ὁ χρυσάωρ. ὅθεν οἶμαι κἂν τῇ θεομαχίᾳ ποσειδῶνι ἵσταται διαμελλώμενος. αἰεὶ γὰρ ἄπιστος ἔχθρα πυρὶ καὶ ὕδατι. τῶν δύο στοιχείων ἐναντίαν πρὸς ἄλληλα φύσιν ἀποκεκληρωμένων. διὰ τοῦθ' ὁ ποσειδῶν ὑγρᾶς ὢν ὕλη, καὶ περὶ τὴν πόσιν οὕτως ὠνομασμένος, ἐξ ἀντιπάλου μάχεται ταῖς διαπύροις ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου. πρὸς γὰρ ἀπόλλωνα ποίαν ἔχει πρόφασιν ἐξαίρετον ἀπεχθείας. ταῦτα τοίνυν εἰρήσθω, δι' ὧν ὅτι ποτὲ τὸν αὐτὸν ἀπεφηνάμην ἥλιον ἀπόλλωνι. καὶ τί πειρώμενος κατασκευάζειν. αἱ λοιμικαὶ νόσοι τὴν

μεγίστην

μεγίστην ἔχουσι τῆς φθορᾶς πρόφασιν τὸν ἥλιον. ὅταν μὲν γὰρ ἡ θερινὴ αὐγὴ μαλακὴ καὶ πραεῖα δι' εὐκράτου τῆς ἀλέας ἡσυχῇ διαθάλπεται, σωτήριον ἀνθρώποις ἐπιμειδιᾷ φέγγος. αὐχμηρὰ δὲ καὶ διάπυρος ἐκκαεῖσα, νοσηροὺς ἀπὸ γῆς ἀτμοὺς ἐφέλκεται. κάμνοντα δὲ τὰ σώματα καὶ διὰ τὴν ἀήθη τοῦ περιέχοντος τροπὴν νοσοῦντα, λοιμικοῖς πάθεσιν ἀναλοῦται. τῶν δ' ὀξέων συμφορῶν, αἴτιον Ὅμηρος ὑπεστήσατο τὸν Ἀπόλλωνα. διαρρήδην τοῖς αἰφνιδίοις θανάτοις ἐπιγράφων τὸν θεόν. φησὶ γάρ, Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν. Ἐπειδήπερ οὖν ἐν μὲν καὶ τὸν αὐτὸν ὑφίσταται τῷ Ἀπόλλωνι τὸν ἥλιον, ἐκ δὲ τοῦ ἡλίου τὰ τοιαῦτα τῶν παθημάτων συνίσταται, φυσικῶς ἐπέστησε τῷ λοιμῷ, τὸν Ἀπόλλωνα. καὶ ὅτι καθ' ὃν καιρὸν συνέβαινε τοὺς Ἕλληνας ἐν τῷ λοιμῷ νοσεῖν θέρειος ἦν ὁ καιρός, ἤδη πειράσομαι διδάσκειν. ὥστε οὐκ ὀργὴν Ἀπόλλωνος ἀλλ' αὐτομάτου φθορὰν ἀέρος εἶναι τὸ συμβεβηκός. αὐτίκα τῶν ἡμερῶν τὸ μῆκος εἰς πλείστην ἀμετρίαν ἐκτεινόμενον, ἐλέγχει τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους. Ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. μία γὰρ ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστείας ἐπὶ τὴν Ἀχιλλέως ἄνοπλον ἔξοδον ἡμέρα παρατείνεται. καὶ τὸ μεῖζον οὐδ' ὁλόκληρα. Ἠέλιον γὰρ ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη, Πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι. χρεοκοπήσασα τῶν ὑπολειπομένων ὡρῶν οὐκ ὀλίγον οἶμαι μέρος. αἱ δὲ μεταξὺ πράξεις εἰς ὀκτὼ ῥαψῳδίας μερίζονται. καὶ πρώτη μὲν, ἡ ἐπὶ δυάδι μάχη, πολλὰς ἀνδραγαθίας ἑκατέρων ἐμπεριέχουσα. μετ' αὐτὴν δὲ, ἡ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς τείχεσι. καὶ τρίτην προστίθημι τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην, ταῖς ἄχρι τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Πατρόκλου. καὶ τῆς δι' ἐκεῖνον Ἀχιλλέως ἐξόδου. πλὴν ὅμως τὸν ἀριθμὸν οὕτω πολλῶν ὄντα τῶν ἔργων, οὐκ ἄπιστος ἡ θέρειος ὥρα πεποίηκεν. αἵ τε νύκτες ἥκιστα χειμέριοι. πῶς γὰρ ἂν κρύους ἐτόλμησεν Ἕκτωρ ταῖς Ἀχαϊκαῖς ἐπινυκτερεῦσαι ναυσίν. οὐδ' ἂν αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπή, διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ στρατεύματος ἐπανηγύριζεν. στιβὰς γὰρ ἀλεεινὴ καὶ στρατόπεδα τοῖς πολεμοῦσι χειμῶνος δυσεπίζεται, τῶν δ' ὑπαίθρων ἀγώνων ἐκτός εἰσιν. ὥστ' οὐκ ἂν Ἕκτωρ τὴν πόλιν ἐκλιπὼν ἐν ᾗ μετ' ἀσφαλείας διέτριβεν, ἐλθὼν ἂν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, γυμνὰ τὰ στρατεύματα καθίδρυσε. πῶς δὲ τῶν κατὰ συμμαχίαν ἐληλυθότων οὕτω φιλοκίνδυνος ἕκαστος ἦν, ὡς παρ' ὥραν ἐφεδρεύειν τοῖς πολεμίοις, καὶ μάλιστα τῆς Ἴδης ὑπερκειμένης, ὄρους δυσχειμέρου, καὶ ῥεῖθρα ποταμῶν ἄπειρα πηγαζούσης. ἐκρήγνυνται γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ μέρη λαγόνων. Ῥῆσός θ' Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥόδιός τε. Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, Δῖός τε Σκάμανδρος. καὶ Σιμόεις, οἳ δίχα τῶν ἀπ' οὐρανοῦ φερομένων ὑετῶν ἱκανοὶ τὸ πεδίον ἦσαν ἐκλιμνάσαι. φέρε δ' οὖν ὑπ' ἀναισθησίας τοὺς βαρβάρους τὸ ἀσύμφορον ἑλέσθαι, τί ποιεῖν αὐτί τίνος. οἱ πάντα φρονήσει διαφέροντες Ἕλληνες ἐπιλεξάμενοι τοὺς ἀρίστους, ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν νύκτωρ ἀποπέμπουσιν. ἵν' ἐκ τοῦ κατορθῶσαί τι τηλικοῦτον ὠφεληθῶσιν, ὁπόση βλάβη διαμαρτόντων ἀπήντα. νιφετὸς γὰρ εἷς, καὶ χειμερίων ὑδάτων ἐπομβρεία, ῥαδίως ἂν ἀμφοτέρους κατέκλυσεν. ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὴν νομίζω τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως ἔξοδον ἐπὶ τὴν μάχην, οὐκ ἄλλου τινὸς εἶναι καιροῦ σημεῖον, ἢ θέρους. ἅπας γὰρ ἀναπαύεται πόλεμος ἐν χειμῶνι, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐκεχειρίαν ἄγουσιν. οὔθ' ὅπλα δυνάμενοι βαστάζειν, οὔτε τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας φέρειν. πῶς γὰρ, ἢ διῶξαι ῥᾴδιον, ἢ φυγεῖν.

πῶς δ' ἄν, αἱ χεῖρες εὐστοχίᾳ βάλλοιεν ὑπὸ τοῦ κρύους δεδεμέναι. θέρει δὲ τῷ μεσαιτάτῳ τὰ πλήθη τέτακται πρὸς τὴν μάχην, καὶ τοῦθ' ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ἀπ' οὐδεμιᾶς εἰκασίας, ἀλλ' ἐναργῶς σκεπτέον. μετὰ γὰρ τὴν στρατηγικὴν Ἀγαμέμνονος διάπειραν, ἐξαναστάντες οἱ Ἕλληνες, εὐθὺ ταῖς ναῦς κατατρέχουσιν. ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν. ὃ δήπου, ἢ κατὰ πρῷραν ἐναντίων ἑστηκότων ἀνέμων. οὐδ' ἀπειλούσης τῆς θαλάσσης. τίς γοῦν ἂν ἦν κυβερνήτης εὐθὺ πρόδηλον οὕτω κίνδυνον ἐξιοῦσιν. ἄλλως τε μὴ δ' ὀλίγην περαιοῦσθαι μέλλουσιν αὐτοῖς θάλασσαν. οὐ γὰρ εἰς Τένεδον ἀπῆρον, οὐδ' εὐθὺ Λέσβου, καὶ Χίου, παρεξεπίζοντο τὸν πλοῦν. ἡ δ' Ἑλλὰς ἀπῴκιστο πόῤῥω, καὶ τὸ πέλαγος ἦν χαλεπόν. ὃ καὶ θέρους ποτὲ πλέοντες, ἐσφάλησαν. ἔτι τοίνυν φερομένων ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐγείρεται δαψιλὴς κόνις. οἱ δ' ἀλαλητῷ νῆας ἐπεσσεύοντο. ποσσὶ δ' ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη. τίνι τρόπῳ τῆς γῆς ἔτι διάβροχον ἐχούσης τοὔδαφος, ἔν τε ταῖς ἐφεξῆς παρατάξεσιν, εἴωθε συνεχῶς λέγειν, λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισσάλῳ ὄν ῥα δι' αὐτῶν, οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων. τί δ' ἐπὶ τοῦ τετρωμένου Σαρπηδόνος. οὐ εἴ πη βόρειος ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ἀναψύξεως δεομένου τοῦ σώματος ἐν ἀέρι διαπύρῳ. καὶ πάλιν ἑτέρωθί που. Δίψῃ καὶ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο. καὶ ἱδρῶ, ἀπεψύχοντο πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. ἅπερ ἐν χειμῶνι μὲν ἀμήχανα συμβῆναί τινι. θέρους δὲ μαχομένοις ἦν ἀλεξήματα. τί δεῖ τὰ πολλὰ μηκύνειν. σχεδὸν γὰρ ἀπόχρη, κἂν εἴ τι τῶν εἰρημένων ἐναπελείξαμεν ἐκφῆναι τοῦ ἔτους τὸν καιρόν. Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι. Καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον. εἰ δὲ θέρος μὲν ὁμολογεῖται κατ' ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον. αἱ δὲ νόσοι, περὶ τὴν ὥραν συνίστανται. τῶν δὲ λοιμικῶν παθημάτων προστάτης Ἀπόλλων, τί λοιπὸν, ἢ δοκεῖν τὸ συμβεβηκὸς οὐ θεοῦ μῆνιν, ἀλλὰ συντυχίαν ἀέρος γενέσθαι. σφόδρα γοῦν πιθανῶς Ἡρόδικος ἀποφαίνεται. μὴ δ' ὅλην τὴν δεκαετίαν ἐν Ἰλίῳ μεμενηκέναι τοὺς Ἕλληνας. ἀλλ' εὐθὺ τέλει τοῦ καθειμαρμένου χρόνου τῆς ἁλώσεως ἐληλυθέναι. καὶ γὰρ ἦν ἄλογον εἰδότας ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Κάλχας. ὅτι τῷ δεκάτῳ πόλιν αἱρήσουσιν εὐρυάγυιαν, ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ, τοσούτων ἐτῶν ἀργίαν ἀναλίσκειν. ἀλλ' εἰκὸς ἐν τοῖς μεταξὺ καιροῖς περιπλέοντας ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἀσίαν, ἅμα ταῖς τε πολεμιστηρίους ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν, καὶ λαφύρων τὸ στρατόπεδον ἐμπιπλάναι. τοῦ δεκάτου δ' ἐνστάντος ἔτους ἐν ᾧ πεπρωμένον ἦν τὸ τῆς ἁλώσεως τέλος, ἀθρόους καταχθῆναι. κοῖλα δ' αὐτοὺς τενάγη καὶ τόπος ἑλώδης ἐξεδέχετο. καὶ διὰ τοῦτο θέρους ἐνστάντος, ἡ λοιμικὴ νόσος ἐγκατέσκηψε. νῦν τοίνυν καὶ τὰ κατὰ μέρος εἰρημένα περὶ τῆς νόσου διασκεψώμεθα. σχεδὸν γοῦν ἅπαντα συνᾴδει τοῖς ὑφ' ἡμῶν λεγομένοις. καὶ πρῶτόν γε φυσικὴν ὑπεστήσατο τὴν φερομένην ἀπὸ τῶν ὀϊστῶν φωνήν. οὐ μὰ Δί' οὐ μυθικῶς βέλη φθεγγόμενα τερατευόμενος, ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ στίχῳ θεωρία φιλόσοφος. Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο αὐτοῦ κινηθέντος. εἰσὶ γὰρ εἰσί τινες οὐράνιοι μεθ' ἁρμονίας ἐμμελεῖς ἦχοι κατὰ τὴν ἀΐδιον φορὰν ἀποψαλλόμενοι. μάλιστα δὲ τῆς ἡλιακῆς περιόδου συντόνως φερομένης. οὐ γὰρ δήπου ῥάβδῳ μεθ' ὑγρᾶς πλήξας τὶς εἰκῇ τὸν ἀέρα, καὶ λίθον ἀπὸ σφενδόνης ἀφεὶς, ῥοῖζον ἀποτελεῖ καὶ συριγμὸν οὕτω βαρύφθογγον. τηλικούτων γὰρ σωμάτων ἡ κυκλοφόρος βία δρόμοις ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δύσιν ἁρματηλατουμένη μεθ' ἠχὰς, τὸν σφοδρὸν ὁδοιπορεῖ νόμον. τούτοις δὲ τοὺς διηνεκῶς οὐρανῷ τελουμένους φθόγ-

γονὸς ἀγνοοῦμεν, ἢ διὰ τὴν ἀπὸ πρώτης γονῆς συνήθειαν ἐνδελεχῶς ἐνοικοῦσαν ἡμῖν, ἢ διὰ τὴν ἄμετρον ὑπερβολὴν τοῦ διαστήματος. ἐκλυομένου τοῦ ψόφου τῷ διείργοντι μέζῳ, καὶ τοῦθ᾽ ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν ὁ φυγαδεύων ὅμηρον ἐκ τῆς ἰδίας πολιτείας συγκαταινεῖ πλάτων, οὕτω λέγων. ἔτι δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ᾽ ἑκάστου βεβηκέναι σειρῆνα συμπεριφερομένην φωνὴν ἱεῖσαν ἕνα τόνον. ἀπασῶν δ᾽ ὀκτὼ οὐσῶν, μίαν ἁρμονίαν συμφωνεῖν. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἐφέσιος ἀλέξανδρος, ἐπεξελθὼν ὅπως κατὰ τάξιν οἱ πλάνητες ἀστέρες ὁδεύουσιν, ἐπάγει περὶ τῶν ἑκάστου φθόγγων. Πάντες δ᾽ ἑπτατόνοιο λύρης φθόγγοισι συνῳδὸν ἁρμονίην προσέχουσι, διαστὰς ἄλλος ἀπ᾽ ἄλλου. δι᾽ ὧν ἂν εἴη γνώριμον ὡς οὐ κωφὸς οὐδ᾽ ἄφθογγος ἐστὶν ὁ κόσμος. ἀρχὴ δὲ ταύτης τῆς δόξης ὅμηρος, εἰπὼν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἀλληγορικῶς βέλη. προσθεὶς δ᾽ ὅτι, φερόμεναι διὰ τοῦ ἀέρος, ἔκλαγξαν ἰδίαν ἔνθεόν τινα φωνήν. τὰ κοινὰ δὲ τῶν φθόγγων παραστήσας, ἐπὶ τὸ ἴδιον εὐθὺς τοῦ λόγου μετέβη. προσθεὶς, Ὁ δ᾽ ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. οὐ γὰρ ἀκήρατον φῶς, οὐδ᾽ ἀμιγὲς ἀχλύος μελαίνης ὑφίσταται τὸ τοῦ ἡλίου. νυκτὶ δ᾽ αὐτὸν ἐθόλωσεν ὁποία σχεδὸν εἴωθεν ἐν τοῖς λοιμικοῖς πάθεσιν ἐπιπροσθεῖν, τῷ δ᾽ ἡμέρας φέγγει. πῶς γε μὴν τοξάζειν ἐπουδαίως ἀπόλλων. Ἕζετ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπάνευθε νεῶν μετὰ δ᾽ ἰὸν ἕηκεν. Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ᾽ ἀργυρέοιο βιοῖο. εἰ γὰρ σὺν ὀργὴν ἐτόξευεν, ἐγγὺς ἔδει τοῖς τιτρωσκομένοις ἑστάναι τὸν βάλλοντα. νῦν δ᾽ ἀλληγορῶν τὸν ἥλιον, εἰκότως ἄπωθεν αὐτοῦ τὴν φορὰν τῆς λοιμικῆς ἀκτῖνος ὑπεστήσατο. καὶ μὴν ἐναργέστατον ἐπιφέρει μετὰ τοῦτο σημεῖον εἰπών. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. οὐ γὰρ οὕτως ἄκριτον ἦν παρανάλωμα τῆς ἀπόλλωνος ὀργῆς τὰ ἄλογα τῶν ζώων. οὐδ᾽ ἂν ὁ θυμὸς ἀφρόνως ἡμιόνοις ἐνήκμαζε καὶ κυσὶν, ὡς τὸ θρακικὸν ἀνδράποδον ὁμήρου κατεξανίσταται. λέγω δὲ, τὸν ἀμφιπολίτην ζωΐλον ἄνω καὶ κάτω τοιούτους τινὰς λήρους φληναφοῦντα. ὅμηρος δὲ, καὶ σφόδρα φυσικῶς, τὴν περὶ τὰ λοιμικὰ τῶν παθημάτων συντυχίαν διὰ τούτου παρέστησεν. αἱ γὰρ ἐμπειρίαι, ἰατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας ἔχουσαι δι᾽ ἀκριβοῦς παρατηρήσεως, ἔγνωσαν ἐν ταῖς λοιμικαῖς νόσοις, τὸ δεινὸν ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζώων ἀρχόμενον. κατ᾽ ἄμφω δ᾽ ἡ πρόφασίς ἐστιν εὔλογος, ὥστ᾽ εὐάλωτα πρὸς τὸ δεινὸν εἶναι. τῆς τε γὰρ διαίτης τὸ ἀκριβὲς θηρᾶται. δι᾽ ἣν ἀταμιεύτως σιτίων τε καὶ ποτῶν πιμπλάμενα διαφθείρεται, μηδενὸς λογισμοῦ τὴν ἐπὶ τὸ πλεῖον ὁρμὴν χαλινοῦντος. ἔπειθ᾽ ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές ἐστιν, οἱ μὲν ἄνθρωποι μεταρσίοις ταῖς ἀναπνοαῖς τὸν καθαρώτατον ἕλκοντες ἀέρα, βραδύτερον ἁλίσκονται τῷ πάθει. τὰ δ᾽ ἐπὶ γῆς ἐρριμμένα ζῶα, τοὺς νοσώδεις ἐκεῖθεν ἀτμοὺς εὐμαρέστερον ἕλκει. πάνυ γε μὴν ἀληθῶς οὐκ ἐν ἀρτίαις ἡμέραις τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου δεδήλωκεν, ἀλλ᾽ ἐν περιτταῖς. Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. μάλιστα γὰρ ἐν τῇ παρ᾽ ἕκαστα πείρᾳ γνώριμόν ἐστι τοῦθ᾽ ὅτι, κρίσιμοι τῶν σωματικῶν παθημάτων, αἱ περιτταὶ γίγνονται τῶν ἡμερῶν. λυτὴρ δ᾽ ἀχιλλεὺς τῆς νόσου. χείρων γὰρ αὐτὸν ἐδίδαξε δικαιότατος κενταύρων, ὃς πάσῃ μὲν ἐκέκαστο σοφίᾳ. περιττὸς δὲ ἦν τὴν ἰατρικήν, ὅπου γνώριμον αὐτῷ φασιν εἶναι καὶ ἀσκληπιόν. προσέθηκε δ᾽ ἀχιλλεῖ θεραπεύοντι φυσικῶς ἀλληγορήσας θεὰν ἥραν. Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἥρη. δύο γὰρ ὄντων κατὰ τοὺς φυσικοὺς τῶν πνευματικῶν στοιχείων αἰθέρος τε καὶ ἀέρος, τὸν μὲν δία, τὴν πυρώδη φαμὲν οὐσίαν. ἡ δὲ ἥρα, μετ᾽ αὐτὸν ἐστὶν ἀὴρ μαλακώτερον στοιχεῖον, διὰ τοῦτο καὶ θῆλυ. τὰ δ᾽ ἀκριβῆ περὶ τούτου διαλεξόμεθα μικρὸν ὕστερον. νῦν δ᾽ ἀφ-

χρὴ τοσοῦτον εἰπεῖν, ὅτι τοῦ πάλαι θολεροῦ διαχυθέντος ἀέρος, αἰφνιδίως διεκρίθη τὸ συμβάν. οὐδὲ γὰρ ἀλόγως λευκώλενον εἶπε τὴν ἥραν. ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. ὅτι τῇ νυκτὶ προσεοικυῖαν ἀχλὺν, ὁ λευκὸς ἀὴρ ὕστερον τὸ καθαρώτερον ἐλάμπρυνεν. εἶτ᾽ ἀνέθεν τῆς νόσου τὸ ἑλληνικὸν πλῆθος, ὅτε τὴν συνήθη τοῖς ἀπηλλαγμένοις ὁδὸν ἐτράπη. λέγω δὲ τοὺς ὀνομαζομένους ἀποτροπιασμούς τε καὶ καθαρμούς. Οἱ δ᾽ ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον. δοκεῖ δέ μοι καὶ ὀδυσσεὺς οὐδὲν ἄλλον, ἢ τὸν ἥλιον ἱλάσκεσθαι, δι᾽ ἧς προσηνέγκατο θυσίας. ἀμέλει πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο. Ημος δ᾽ ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. πέρας γὰρ οὐκ ἔστι τῆς εὐσεβείας ἡ δύσις. ἕως ἀκούοντα καὶ βλέποντα τὸν θεὸν ἐτίμων. μηκέτι δ᾽ αὐτοῦ τοῖς τελουμένοις παρεῖναι τὸ λοιπὸν δυνάμενον, ἡ τῆς ἑορτῆς πέπαυται. πρός γε μὴν βαθὺν τὸν ὄρθρον ἀναχθέντων, φησὶν ὁ ποιητής. Τοῖσι δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος ἀπόλλων. τὸ περὶ τὸν ἥλιον ἐσπουδακὼς ἰδίωμα δηλοῦν. ἄχρι γὰρ οὐδέπω φλογώδης οὐδ᾽ ἔμπυρος ἐπὶ μεσημβρίαν ὁ δρόμος αὐτοῦ νένευκεν. ἡ δροσώδης ἰκμὰς ὑγρὸν τὸ περιέχον ἀφεῖσα, ἀμυδρὰ καὶ νωθῆ παραπέμπεται τὰ πρὸς ἕω πνεύματα. διὰ τοῦτο τὸ ὄρθριον ὁ ἥλιος αὐτοὺς ἐναυστόλησεν, ἱκανὸν ἀποστείλας ἄνεμον τὸν ἐκ τῆς ἰκμάδος πνέοντα. τὴν μὲν οὖν πρώτην ἀλληγορίαν ἐπεδείξαμεν, οὐ θυμὸν ἀπόλλωνος ὀργισαμένου μάτην, ἀλλὰ φυσικῆς θεωρίας φιλοσοφοῦσαν ἔννοιαν. ἐφεξῆς δ᾽ ἡμῖν σκεπτέον ὑπὲρ τῆς ἐφισταμένης ἀθηνᾶς ἀχιλλεῖ. Ελκε γὰρ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ᾽ ἀθήνη Οὐρανόθεν. πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος ἥρη. Αμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε. Στῆ δ᾽ ὄπιθεν. ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε πηλείωνα, Οἴῳ φαινομένη. τῶν δ᾽ ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο. Θάμβησεν δ᾽ ἀχιλλεὺς, μετὰ δ᾽ ἐτράπετ᾽. αὐτίκα δ᾽ ἔγνω, Παλλάδ᾽ ἀθηναίην. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. τὸ μὲν γὰρ πρόχειρον ἐκ τῶν λεγομένων ἐστὶν εἰπεῖν. ὅτι μεταξὺ τοῦ σπωμένου σιδήρου. θεὰ παντὸς ὀξυτέρα τάχους τὴν οὐρανίον ἐκλιποῦσα διατριβὴν, ἐμποδὼν ἔστη τῇ μιαιφονίᾳ. πάνυ γραφικῷ σχήματι τῆς κόμης ἀπρὶξ ὄπιθεν ἀχιλλέως λαβομένη. λαμπρά γε μὴν καὶ λίαν φιλόσοφος ὑφεδρεύει τοῖς νοουμένοις κατ᾽ ἀλληγορίαν ἐπιστήμη. πάλιν οὖν ὁ πρὸς ὅμηρον ἀχάριστος ἐν τῇ πολιτείᾳ πλάτων ἐλέγχεται διὰ τούτων τῶν ἐπῶν τὸ περὶ τῆς ψυχῆς δόγμα νοσφισάμενος ἀπ᾽ αὐτοῦ. τὴν γὰρ ὅλην ψυχὴν διῄρηκεν εἰς γένη δύο. τό, τε λογικὸν, καὶ τὸ ἄλογον ὑπ᾽ αὐτοῦ προσαγορευόμενον. τοῦ δὲ ἀλόγου μέρους, ἰδιωτικωτέραν ὑφίσταται διαίρεσιν, εἰς δύο μερίζων. καὶ τὸ μὲν ἐπιθυμητικὸν ὀνομάζει. τὸ δ᾽ ἕτερον, θυμοειδές. καθάπερ δὲ οἴκους τινὰς ἑκάστῳ μερίζει, καὶ διατριβὰς ἐν τῷ σώματι διένειμεν. τὸ μὲν οὖν λογικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκρόπολίν τινα τὴν ἀνωτάτω τῆς κεφαλῆς μοῖραν εἰληχέναι νομίζει. πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις ἐν κύκλῳ δορυφορούμενον. τοῦ δ᾽ ἀλόγου μέρους ὁ μὲν θυμὸς οἰκεῖ περὶ τὴν καρδίαν. αἱ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέξεις, ἐν ἥπατι. ταῦτα δὲ ἀλληγορικῶς ἐν τῷ φαίδρῳ προσωμοίωσεν ἵπποις τε καὶ ἡνιόχῳ, διαῤῥήδην λέγων. ὁ μὲν τοίνυν αὐτῶν ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὢν, τό τ᾽ εἶδος ὀρθὸς, καὶ διηρθρωμένος. ὑψαύχην. ἐπίγρυπος. λευκὸς ἰδεῖν. μελανόμματος. τιμῆς ἐραστὴς, μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς. δόξης ἑταῖρος. ἄπληκτος. κελεύσματι καὶ λόγῳ μόνῳ ἡνιοχεῖται. ταῦτα μὲν περὶ θατέρου μέρους τῆς ψυχῆς. περὶ δὲ τοῦ λοιποῦ φησιν. ὁ δ᾽ αὖ σκολιός. πολύς. εἰκῇ συμπεφορημένος. κρατεραύχην. πλατυτράχηλος. σιμοπρόσωπος. μελανόχρους. γλαυκόμματος. ὕφαιμος. ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος. περιωτάλσιος. ὑπόκωφος. μάστιγι μετὰ κέντρου μόλις ὑπείκων.

κῶν τὸ μέχρι λογικὸν μέρος τῆς ψυχῆς ὃ ἐν τῇ κεφαλῇ καθίδρυται, τὸ ὅλων περιήκειν ἡνίοχον, οὑτωσὶ λέγων. τὸ δὲ τοῦ κυριωτάτου παρ' ὑμῖν ψυχῆς εἴδους, διανοεῖσθαι δεῖ τῇδε· ὡς ἄρα αὐτὸ δαίμονα θεὸς ἑκάστῳ τοῦτο, ὃ δή φαμεν οἰκεῖν μὲν ἡμῶν ἐπ' ἄκρῳ τῷ σώματι. πρὸς δὲ τὴν ἐν οὐρανῷ ξυγγένειαν ἀπὸ γῆς ἡμᾶς αἴρειν, ὡς ὄντας φυτὸν οὐκ ἐπίγειον, ἀλλ' οὐράνιον. ταῦτα τοίνυν ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τοὺς ἰδίους διαλόγους ὁ πλάτων μετήρδευσεν. καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶν ἀλόγων μερῶν τῆς ψυχῆς σκεπτέον. ὅτι μὲν γὰρ ὁ θυμὸς εἴληχε τὸν ὑποκάρδιον χῶρον, ὁ ὀδυσσεὺς τοῦτο ποιήσει σαφὲς ἐν τῇ κατὰ μνηστήρων ὀργῇ. καθάπερ οἰκέτην τινὰ τῆς μισοπονηρίας θυροκρουστῶν τὴν καρδίαν. στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ἀφ' ἧς γὰρ αἱ θυμικαὶ ῥέουσι πηγαί, πρὸς ταύτην ὁ λόγος ἀποκλίνων. τόν γε μὴν τιτυὸν ἐρασθέντα τῶν διὸς γάμων, ἀφ' οὗ μέρους ἤρξατο νοεῖν, εἰς τοῦτο ὑφίσταται κολαζόμενον. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον. ἀντὶ τίνος ὅμηρε. λητὼ γὰρ ἕλκυσε διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. ὥσπερ δὲ οἱ νομοθέται τοὺς πατροτύπτας χειροκοποῦσι. τὸ διασεβῆσαν αὐτῶν μέρος ἐξαιρέτως ἀποτέμνοντες, οὕτως ὅμηρος ἐν ᾅδου κολάζει τὸν δι' ἧπαρ ἀσεβήσαντα. περὶ μὲν δὴ τῶν ἀλόγων τῆς ψυχῆς μερῶν, οὑτωσὶ πεφιλοσόφηκεν. λοιπὸν οὖν καταλείπεται ζητεῖν ἐν ᾧ τόπῳ τὸ λογικὸν ἵδρυται μέρος. ἔστι τοίνυν ἡ κεφαλὴ καθ' ὅμηρον ἐν τῷ σώματι τὴν κυριωτάτην εἰληχυῖα τάξιν. ὅλον οὖν εἴωθεν ὀνομάζειν τὸν ἄνθρωπον ἐξαιρέτως ἀπ' αὐτοῦ τοῦ κρατίστου τὰ λοιπὰ δηλῶν. τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχε, τὸν αἴαντα. καὶ σαφέστερον ἐπὶ τοῦ νέστορος ἵππου, κυριώτατον ἀποφαίνεται τοῦτο τὸ μέρος. ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι· μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι. ταύτην δὲ τὴν δόξαν ἀλληγορικῶς βεβαιῶν, τὰ κατὰ τὴν ἀθηνᾶν ἡμῖν παραδέδωκεν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἀχιλλεὺς ὑπὸ πολλῆς ὀργῆς γενόμενος ὥρμησεν ἐπὶ τὸν σίδηρον, ἐπισκοτουμένου τοῦ κατὰ τὴν κεφαλὴν λογισμοῦ τοῖς περὶ τὰ στέρνα θυμοῖς, κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἀγανακτούσης μέθης ὁ νοῦς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀνένηψεν. ἡ δὲ σὺν φρονήσει μετάνοια, δικαίως ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀθηνᾶ νομίζεται. σχεδὸν γὰρ ἡ θεός, οὐκ ἄλλου τινός, ἢ συνέσεως ἐπώνυμός ἐστιν ἀθρηνᾶ τις οὖσα καὶ πάντα τοῖς λεπτοτάτοις ὄμμασι τῶν λογισμῶν διαθροῦσα. διὸ δὴ καὶ παρθένον αὐτὴν ἐτήρησαν. ἄφθορον γὰρ ἀεὶ τὸ φρόνημα, οὐδεμιᾷ κηλῖδι μιανθῆναι δυνάμενον. ἔκ τε τῆς τοῦ διὸς κεφαλῆς γεγενῆσθαι δοκεῖ. τοῦτο γοῦν ἀπεφηνάμεθα τὸν χῶρον ἰδίως λογισμῶν εἶναι μητέρα. καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ μηκύνειν. οὐδὲν, ἢ τελέως φρόνησις αὕτη. τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν διαφλεξάντων ἀχιλλέα θυμῶν, ὥσπερ τι σβεστήριον κοινοῦ φάρμακον ἐπέστη. ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε πηλείωνα. παρ' ὃν μὲν γοῦν ὀργίζεται καιρὸν, ἐν τοῖς στέρνοις ὁ θυμὸς ἕστηκεν. ἕλκων γὰρ τὸ ξίφος, στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. ἡνίκα δ' ἡ ὀργὴ πέπειρα γίνεται. μετειλήχασι δ' αὐτὸν οἷα μετανοοῦντα ἤδη λογισμοὶ, τῆς κεφαλῆς ἄπριξ ἡ φρόνησις εἴληπται. θάμβησεν δ' ἀχιλλεύς. τὸ πρὸς πάντα κίνδυνον ἀτρεμὲς αὐτοῦ καὶ ἀκατάπληκτον ὁρῶν, ἐφοβήθη τὴν ἐκ λογισμῶν ἔννοιαν. ἐπιγνοὺς δ' εἰς οἷον κακὸν προκυλισθῆναι παρὰ μικρὸν ἔμελλεν, ὥσ ἡνίοχον εὐλαβήθη τὸν ἐφεστῶτα νοῦν. ὅθεν οὐδὲ παντελῶς ἀπήλλακται τῆς ὀργῆς. ἐπιφέρει γοῦν. ἀλλ' ἤτοι ἔπεσι μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεταί περ. θεὰ μὲν οὖν βοηθοῦσα, πάντως ἂν, ὁλόκληρον εἰρήνην τοῦ πάθους κατεσκεύασεν. ἐπειδὴ δὲ λογισμὸς ἀνθρώπινος ἦν, τὸ ξίφος ἀνεῖρξεν ἀναγκαίως. καὶ τὸ μὲν ἄχρι

τῶν ἔργων τολμηρὸν ἐκκέκοπται. ὑπομένει δὲ ἔτι λείψανα τῆς ὀργῆς. οὐ γὰρ ἀθρόως ὑφ' ἕνα καιρὸν οἱ μεγάλοι θυμοὶ τῶν παθῶν ἀποκόπτονται. καὶ τὰ μὲν περὶ ἀθηνᾶς ἣν μεσῖτιν ὑπεστήσατο τοῦ πρὸς ἀγαμέμνονα θυμοῦ, αὐτῆς ἀλληγορίας ἀξιούσθω. βαρύτατον δ' ἔγκλημα κατὰ ὁμήρου καὶ πάσης καταδίκης ἄξιον εἶπερ ἄρα μεμύθευκεν ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἔνεστιν εὑρεῖν. ὅτι τὸν ἁπάντων ἡγεμόνα ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι. Ἥρη τ' ἠδὲ ποσειδάων καὶ παλλὰς ἀθήνη. Ἀλλὰ σύ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν ὦχ', ἑκατόγχειρ' ὃν καλέσασ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον, ὃν βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων', ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων. ἐν τούτοις τοῖς στίχοις ἄξιός ἐστιν ὅμηρος οὐκ ἐκ μιᾶς τῆς πλάτωνος ἐλαύνεσθαι πολιτείας, ἀλλ' ὑπὲρ ἡρακλέους φησὶν ἐσχάτας στήλας. καὶ τὴν ἄβατον ὠκεανοῦ θάλασσαν. ζεὺς τ' ὀλίγου δεσμῶν πεπείραται, καὶ τὴν ἐπιβουλὴν αὐτῷ συνιστᾶσιν οὐχ οἱ τιτᾶνες, οὐδὲ τὸ κατὰ παλλήνην θράσος γιγάντων, ἀλλ' ἥρα διπλοῦν ὄνομα φύσεως καὶ συμβιώσεως. ὅτ' ἀδελφὸς ποσειδῶν ἐξ ἴσου νεμηθεὶς ἅπαντα. καὶ οὐχὶ τοῦ διαμαρτεῖν ἧς ὤφειλε τιμῆς ἀξιοῦσθαι, κατὰ τοῦ πλεονεκτήσαντος ἠγανακτηκώς, τρίτη δ' ἀθηνᾶ διὰ μιᾶς ἐπιβουλῆς εἰς πατέρα καὶ μητέρα δυσσεβοῦσα. νομίζω δ' ἔγωγε τῆς ἐπιβουλῆς δὴ τὴν σωτηρίαν ἀπρεπεστέραν. θέτις γὰρ αὐτὸν ἀπήλλαξε τῶν δεσμῶν καὶ βριάρεως. ἀπρεπεῖς δ' αἱ τοιαῦται ἐλπίδες ὡς τοιούτων δεηθῆναι συμμάχων. ταύτης τοίνυν τῆς ἀσεβείας, ἓν ἐστὶν ἀντιφάρμακον, ἐὰν ἐπιδείξωμεν ἠλληγορημένον τὸν μῦθον. ἡ γὰρ ἀρχέγονος ἁπάντων καὶ πρεσβυτέρα φύσις, ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι θεολογεῖται. καὶ τῶν φυσικῶν κατὰ στοιχεῖα δογμάτων ἐστὶν ἀρχηγὸς ὅμηρος. ἑκάστῳ τοίνυν τῶν μετ' αὐτὸν ἧς ἔδοξεν εὑρεῖν ἐπινοίας γεγονὼς διδάσκαλος. θάλητα μέν γε τὸν μιλήσιον ὁμολογοῦσι πρῶτον ὑποστήσασθαι τῶν ὅλων, κοσμογόνον στοιχεῖον τὸ ὕδωρ. ἡ γὰρ φύσις εὐμαρῶς εἰς ἕκαστα μεταπλαττομένη, πρὸς τὸ ποικίλον εἴωθε μορφοῦσθαι. τό, τε γὰρ ἐξατμιζόμενον αὐτῆς ἀεροῦται. καὶ τὸ λεπτότατον ἀπὸ ἀέρος αἰθὴρ ἀνάπτεται, συνιζάνον τε τὸ ὕδωρ, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς ἰλὺν ἀπογαιοῦται. διὸ δὴ τῆς τετράδος τῶν στοιχείων ὥσπερ αἰτιώτατον ὁ θάλης ἀπεφήνατο στοιχεῖον εἶναι τὸ ὕδωρ. τίς οὖν ἐγέννησε ταύτην τὴν δόξαν. οὐχ ὅμηρος; εἰπών, Ὠκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. φερωνύμως μὲν ὠκεανὸν εἰπὼν τὴν ὑγρὰν φύσιν, παρὰ τὸ ὠκέως νάειν. τοῦτον δ' ὑποστησάμενος ἁπάντων γενεάρχην. ἀλλ' ὁ κλαζομένιος ἀναξαγόρας κατὰ διαδοχὴν γνώριμος ὢν θάλητος, συνέζευξε τῷ ὕδατι, δεύτερον στοιχεῖον τὴν γῆν. ἵνα ξηρῷ μιχθὲν ὑγρόν, ἐξ ἀντιπάλου φύσεως, εἰς μίαν ὁμόνοιαν ἀνακραθῇ. καὶ ταύτην δὲ τὴν ἀπόφασιν πρῶτος ὅμηρος ἐγεώργησεν, ἀναξαγόρᾳ σπέρματα τῆς ἐπινοίας χαρισάμενος. ἐν οἷς φησι. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. πᾶν γὰρ τὸ φυόμενον ἔκ τινων, εἰς ταῦτα ἀναλύεται διαφθειρόμενον. ὥσπερ εἰ τῆς φύσεως ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ χρέα κομιζομένης ἐπὶ τέλει. διὸ δὴ τοῖς κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος εὐριπίδης φησί. χωρεῖ δ' ὀπίσω. τὰ μὲν ἐκ γαίας φύντα, εἰς γαῖαν. τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς, εἰς αἰθέρα. καταρώμενος οὖν ὁ ποιητὴς τοῖς ἕλλησι, μίαν εὗρεν ἀρχὴν φιλόσοφον. εἰ πάλιν ὕδωρ καὶ γῆ γένοιντο διαλυθέντες εἰς ταῦτα ἀφ' ὧν ἐπήχθησαν ὅτε ἐγεννῶντο. ἐσχάτη τοίνυν ὑπὸ τῶν μεγίστων φιλοσόφων ἡ τελεία τετρὰς ἐν τοῖς στοιχείοις συνεπληρώθη. δύο μὲν γὰρ ὑλικά φασιν εἶναι, γῆν τε, καὶ ὕδωρ. δύο δὲ πνευματικά, αἰθέρα τε καὶ ἀέρα. τούτων δὲ τὰς φύσεις ἀλλήλαις ἐναντία φρονούσας, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ κραθῶσιν, ὁμονοεῖν. ἀέρ

οὕτως εἴ τις θέλοι τἀληθὲς ἐξετάζειν, οὐχὶ καὶ ταῦτα τὰ στοιχεῖα παρ᾽ ὁμήρῳ φιλοσοφεῖται; καὶ περὶ μὲν τῶν ἥρας δεσμῶν, ἐν οἷς ἡ τάξις ἠλληγόρηται τῶν τεττάρων στοιχείων, εὐκαιρότερον αὖθις ἐροῦμεν. νῦν δ᾽ ἀποχρῶσιν οἱ κατὰ τὴν τρίτην ῥαψῳδίαν ὅρκοι τὸ λεγόμενον ὑφ᾽ ἡμῶν βεβαιῶσαι. Ζεῦ κύδιστε μέγιστε κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων. Ἠέλιός θ᾽ ὃς πάντα τ᾽ ἐφορᾷς καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. Καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας, Ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις κ᾽ ἐπίορκον ὀμόσσῃ, πρῶτον ἐπικαλεῖται τὸν ὀξύτατον αἰθέρα τὴν ἀνωτάτω τάξιν εἰληχότα. πυρὸς γὰρ εἰλικρινὴς φύσις ἅτ᾽ οἶμαι κουφοτάτη τὸν ὑψηλότατον ἀποκεκλήρωται χῶρον. εἴη δ᾽ ἂν οἶμαι τοῦτο ζεὺς ἐπώνυμος. ἤτοι τὸ ζῆν παρεχόμενος ἀνθρώποις, ἢ παρὰ τὴν ἔμπυρον ζέσιν οὕτως ὠνομασμένος. ἀμέλει δὲ καὶ ὁ εὐριπίδης τὸν ὑπερτεταμένον αἰθέρα φησίν. ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ, τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα, καὶ γῆν πέριξ ἔχοντα ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις; τοῦτον νόμιζε ζῆνα. τόνδ᾽ ἡγοῦ θεόν. ὁ μὲν οὖν πρῶτος αἰθήρ, καλεῖται μεσίτης τῶν ὁρκίων. ποταμοὶ δὲ καὶ γῆ, τὰ ὑλικὰ στοιχεῖα μετὰ τὴν πρώτην φύσιν αἰθέρος. τὸν δ᾽ ὑπένερθεν ἀΐδην, ἀλληγορικῶς ἀέρα προσαγορεύει. μέλαν γὰρ τουτὶ στοιχεῖον, ὡς ἂν οἶμαι παχυτέρας καὶ διύγρου λαχὸν μοίρας. δίχα γοῦν τῶν καταφωτιζόντων δυναμένων, ἀλαμπής ἐστιν. ὅθεν εὐλόγως αὐτὸν, ἀΐδην προσηγόρευσεν. τί οὖν τὸ πέμπτον ὁ ἥλιος. ἵνα τι καὶ περιπατητικοῖς φιλοσόφοις χαρίσηται ὅμηρος ἐπικαλέσατο. καὶ τοῦτο γοῦν ἀξιοῦσιν ἑτέραν τοῦ πυρὸς εἶναι ταύτην τὴν φύσιν, ἣν κυκλοφορητικὴν ὀνομάζουσι, πέμπτον εἶναι τοῦτο τὸ στοιχεῖον ὁμολογοῦντες. ὁ μὲν γοῦν αἰθὴρ διὰ τὴν κουφότητα πρὸς τοὺς ἀνωτάτω χωρεῖ τόπους. ἥλιος δὲ καὶ σελήνη καὶ τῶν ὁμοδρόμων αὐτοῖς ἕκαστον ἄστρων, τὴν ἐν κύκλῳ φορὰν δινούμενα διατελεῖ τῆς πυρώδους οὐσίας ἄλλην τινὰ δύναμιν ἔχοντα. διὰ τούτων ἁπάντων ὑπεσήμηνεν ἡμῖν τὰ πρωτοπαγῆ στοιχεῖα τῆς φύσεως. καὶ περὶ αὐτοῦ μηδεὶς λεγέτω, πῶς μὲν ὁ αἰθὴρ προσαγορεύεται ζεύς. ἀΐδην δ᾽ ὀνομάζει τὸν ἀέρα, καὶ συμβολικοῖς ὀνόμασι τὴν φιλοσοφίαν ἀμαυροῖ. παράδοξον γὰρ οὐδὲν εἰ ποιητής τε ὢν ἀλληγορεῖ. καὶ τῶν προηγουμένως φιλοσοφούντων τούτῳ τῷ τρόπῳ χρωμένων. ὁ γοῦν σκοτεινὸς ἡράκλειτος, ἀσαφῆ καὶ διὰ συμβόλων εἰκάζεσθαι δυνάμενα θεολογεῖ τὰ φυσικά. δι᾽ ὧν φησι. θεοὶ θνητοί τ᾽ ἄνθρωποι, ἀθάνατοι ζῶντες τὸν ἐκείνων θάνατον, θνήσκοντες τὴν ἐκείνων ζωήν. καὶ πάλιν ποταμοῖς τοῖς αὐτοῖς ἐμβαίνομέν τε καὶ οὐκ ἐμβαίνομεν. εἶμέν τε καὶ οὐκ εἶμεν. ὅλον τε τὸ περὶ φύσεως αἰνιγματῶδες ἀλληγορεῖ. τί δ᾽ ὁ ἀκραγαντῖνος ἐμπεδοκλῆς. οὐχὶ τὰ τέτταρα στοιχεῖα βουλόμενος ἡμῖν ὑποσημῆναι τὴν ὁμηρικὴν ἀλληγορίαν μεμίμηται; ζεὺς ἀργὴς, ἥρη τε φερέσβιος ἠδ᾽ ἀϊδωνεύς. Νῆστις θ᾽ ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον. ζῆνα μὲν εἶπε τὸν αἰθέρα. γῆν δὲ τὴν ἥραν. ἀϊδωνέα δὲ, τὸν ἀέρα. τὸ δὲ δακρύοις τεγγόμενον κρουνώμα βρότειον, τὸ ὕδωρ. οὐ δὴ παράδοξον εἰ τῶν προηγουμένως ὁμολογούντων φιλοσοφεῖν ἀλληγορικοῖς ὀνόμασι χρησαμένων, ὁ ποιητικὴν ἐπαγγελλόμενος ἐξ ἴσου τοῖς φιλοσόφοις ἠλληγόρησε. λοιπὸν οὖν σκοπῶμεν, εἰ ἡ κατὰ διὸς ἐπιβουλὴ τῶν στοιχείων ἐστὶν ἀπαρείθμησις. καὶ φυσικωτέρας ἅπτεται θεωρίας. φασὶ τοίνυν οἱ δοκιμώτατοι φιλόσοφοι ταῦτα, περὶ τῆς διαμονῆς τῶν ὅλων. ἕως μὲν ἂν ἀφιλόνεικος ἡ ἁρμονία τὰ τέτταρα στοιχεῖα διακρατῇ, μηδενὸς ἐξαιρέτως ὑπερδυναστεύοντος, ἀλλ᾽ ἑκάστου κατ᾽ ἐμμέλειαν ἣν εἴληχε τάξιν οἰκονομοῦντος, ἀκινήτως ἕκαστα μένειν. εἰ δ᾽ ἐπικρατήσειέ τι τῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τυραννήσαν εἰς πλείω φορὰν παρέλθοι, τὰ λοιπὰ συγχυθέντα, τῇ τοῦ κρατοῦντος ἰσχύϊ μετ᾽ ἀνάγκης ὑπείξειν. πυρὸς μὲν ἀφνιδίως ἐκζέσαντος, ἀπάν-

τῶν ἔσεσθαι κοινὴν ἐκπύρωσιν. εἰ δ' ἀθρόον ὕδωρ ἐκραγείη, κατακλυσμῷ τὸν κόσμον ἀπολεῖσθαι. διὰ τούτων τοίνυν τῶν ἐπῶν μέλλουσάν τινα ταραχὴν ἐν τοῖς ὅλοις ὅμηρος ὑποσημαίνει. ζεὺς γὰρ ἡ δυνατωτάτη φύσις ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιβουλεύεται στοιχείων. ἥρας μὲν, τοῦ ἀέρος. ποσειδῶνος δὲ, τῆς ὑγρᾶς φύσεως. ἀθηνᾶς δὲ, τῆς γῆς. ἐπεὶ δημιουργός ἐστιν ἁπάντων καὶ θεὸς ἐργάνη. ταῦτα δὲ τὰ στοιχεῖα, πρῶτον μὲν συγγενῆ διὰ τὴν ἐν ἀλλήλοις ἀνάκρασιν. εἶτα συγχύσεως παρὰ μικρὸν αὐτοῖς γενομένης, εὑρέθη βοηθὸς ἡ πρόνοια. θέτιν δ' αὐτὴν εὐλόγως ὠνόμασεν. αὕτη γὰρ ὑπέστη τῶν ὅλων εὔκαιρον ἀπόθεσιν. ἐν τοῖς ἰδίοις νόμοις ἱδρύσασα τὰ στοιχεῖα. σύμμαχος δ' αὐτῇ γέγονεν, ἡ βριαρὰ καὶ πολύχειρ δύναμις. τὰ γὰρ τηλικαῦτα τῶν πραγμάτων νοσήσαντα, πῶς ἄλλως δύναιτο, πλὴν μετὰ μεγάλης βίας ἀναρρωσθῆναι. καὶ τὸ μὲν ἄφυκτον ἔγκλημα περὶ τῶν διὸς ἀσεβῶν δεσμῶν, οὕτω φυσικὴν ἀλληγορίας ἔχει θεωρίαν. Ἐγκαλοῦσι δ' ὁμήρῳ περὶ τῆς ἡφαίστου ῥίψεως. τὸ μὲν πρῶτον, ὅτι χωλὸν αὐτὸν ὑφίσταται τὴν θείαν ἀκρωτηριάζων φύσιν. εἶθ' ὅτι καὶ παρὰ μικρὸν ἧκε κινδύνου. φησὶ γοῦν, πανῆμαρ φερόμην. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, κάππεσον ἐν λήμνῳ. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν. καὶ τούτοις δ' ὑποκρύπτεταί τις ὁμήρῳ φιλόσοφος νοῦς. οὐ πλάσμασι ποιητικοῖς τοὺς ἀκούοντας τέρπων. αὐτίκα χωλὸν ἡμῖν παραδέδωκεν ἥφαιστον. οὐ τὸν ἐξ ἥρας καὶ διὸς μυθολογούμενον παῖδα. τοῦτο γὰρ ἀπρεπὲς ὄντως ἱστορεῖν περὶ θεῶν. ἀλλ' ἐπεὶ ἡ πυρὸς οὐσία διπλῆ, καὶ τὸ μὲν αἰθέριον ὡς ἔναγχος εἰρήκαμεν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω τοῦ παντὸς αἰώρας, οὐδὲν ὑστεροῦν ἔχει πρὸς τελειότητα. τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν πυρὸς ἡ ὕλη πρόσγειος οὖσα, φθαρτή. καὶ διὰ τῆς ὑποτρεφούσης παρ' ἕκαστα ζωπυρουμένη, διὰ τοῦτο τὴν ὀξυτάτην φλόγα συνεχῶς, ἥλιόν τε, καὶ δία προσαγορεύει. τὸ δ' ἐπὶ γῆς πῦρ, ἥφαιστον, ἑτοίμως ἁπτόμενόν τε καὶ σβεννύμενον. ὅθεν εἰκότως κατὰ σύγκρισιν ἐκείνου τοῦ ὁλοκλήρου, τοῦτο νενόμισται χωλὸν εἶναι τὸ πῦρ. ἄλλως τε, καὶ πᾶσα ποδῶν πήρωσις, ἀεὶ τοῦ διαστηρίζοντος ἐπιδεῖται βάκτρου. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν πῦρ ἄνευ τῆς τῶν ξύλων παραθέσεως οὐ δυνηθὲν ἂν ἐπὶ πλεῖον παραμεῖναι, συμβολικῶς χωλὸν εἴρηται. τὸν γοῦν ἥφαιστον οὐκ ἀλληγορικῶς ἐν ἑτέροις, ἀλλὰ διαρρήδην φησὶν ὅμηρος εἶναι. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπείρεχον ἡφαίστοιο. μεταληπτικῶς ὑπὸ τοῦ ἡφαίστου τὰ σπλάγχνα φησὶν ὀπτᾶσθαι. καὶ μὴν ἀπ' οὐρανοῦ ῥιπτόμενον αὐτὸν ὑφίσταται. φυσικῶς γὰρ κατ' ἀρχὰς οὐδέπω, τῆς τοῦ πυρὸς χρήσεως ἐπιπολαζούσης, ἄνθρωποι χρονικῶς χαλκοῖς τισιν ὀργάνοις κατεσκευασμένοις, ἐφειλκύσαντο τοὺς ἀπὸ τῶν μετεώρων φερομένους σπινθῆρας, κατὰ τὰς μεσημβρίας ἐναντία τῷ ἡλίῳ τὰ ὄργανα τιθέντες. ὅθεν προμηθεὺς ἀπ' οὐρανοῦ δία κλέψαι τὸ πῦρ. ἐπειδὴ περὶ τέχνης προμήθεια τῶν ἀνθρώπων ἐπενόησε τὴν ἐκεῖθεν ἀπόρροιαν αὐτοῦ. λῆμνον δὲ πρῶτον οὐκ ἀλόγως ἐμύθευσε τὴν ὑποδεξαμένην τὸ θεόβλητον πῦρ. ἐνταῦθα γοῦν ἀνίενται ἐγγηγενοῦς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. δηλοῖ δὲ σαφῶς ὅτι τοῦτο θεωρητόν ἐστι τὸ πῦρ, ἐξ ὧν ἐπήνεγκεν, ὀλίγος δέ τι θυμὸς ἐνῆεν. ἀπόλλυται γὰρ εὐθέως μαρανθὲν εἰ μὴ λάβοιτο τῆς διαφυλάττειν αὐτὸ δυναμένης προνοίας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ ἡφαίστου φιλοσοφητέον. ἐῶ γὰρ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς περαιτέραν τινὰ τὴν κράτητος φιλοσοφίαν, ὅτι ζεὺς ἀναμέτρησιν τοῦ παντὸς ἐσπουδακὼς γενέσθαι, δύο πυρσοῖς ἰσοδρομοῦσιν, ἡφαίστῳ τε καὶ ἡλίῳ διετεκμήρατο τοῦ κόσμου τὰ διαστήματα. τὸν μὲν, ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βηλοῦ καλουμένου ῥίψας, τὸν δ' ἀπ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν ἀφεὶς φέρεσθαι. διὰ τοῦτ' ἀμφότερα καὶ συνεχρόνισαν. ἅμα γὰρ ἠλίῳ καταδύντι, κάππεσεν ἥφαιστος ἐν λήμνῳ. τοῦτο τοίνυν

εἴτε κοσμική τις ἀναμέμικται, εἴθ' ὃ μᾶλλον ἀληθές ἐστιν ἀλληγορικὴ τῆς καθ' ἡμᾶς 90
πυρὸς ἀνθρώποις παράδοσις, οὐδὲν ἀσεβὲς ὑπὲρ ἡφαίστου παρ' ὁμήρῳ λέλε-
κται. καὶ μὴν ἤδη τῆς δευτέρας ῥαψῳδίας ἀνακομιζομένων τῶν ἑλλήνων
ὀδυσσεῖ διαποροῦντι, παρέστηκεν, οὐκ ἄλλη τις ἀληθεία φρόνησις, ἣν ἀθηνᾶν ὀνο
μάζει. καὶ τὴν ἀποστελλομένην ἶριν ἄγγελον τοῦ διὸς, ὧν εἴρονται λόγον ὑφίστα-
ται, ὥσπερ ἑρμῆν τὸν ἑρμηνεύοντα. δύο γὰρ ἄγγελοι θεῶν. οὐδενὸς ἄλλου πλὴν
ἐπώνυμοι τῆς κατὰ τὸν λόγον ἑρμηνείας. ἀλλ' ἀπρεπῶς ἀφροδίτη μαστρο-
πεύει πρὸς ἀλέξανδρον ἑλένην. ἀγνοοῦσι γὰρ ὅτι νῦν λέγει τὴν ἐν τοῖς ἐρωτι-
κοῖς πάθεσιν ἀφροσύνην, ἣ μέση τίς ἐστι, καὶ διάκονος ἀεὶ μειρακιώδους ἐπιθυ-
μίας. αὕτη καὶ τόπον εὗρεν ἐπιτήδειον, ὅπου τὸν ἑλένης δίφρον ἀφιδρύσει,
καὶ ποικίλοις μαγγάνοις ἑκατέρων κινεῖ τὸν πόθον, ἀλεξάνδρου μὲν ἐρωτικῶς
ἔτι διακειμένου, τῆς δὲ ἑλένης μετανοεῖν ἀρχομένης. διὸ δὴ κατ' ἀρχὰς ἀνθι-
ποῦσα, τοὔσχατον ὑπείκει μεταξὺ δυοῖν φερομένη παθῶν. ἔρωτός τε τοῦ πρὸς
ἀλέξανδρον, καὶ αἰδοῦς τῆς πρὸς μενέλαον. ἥγε μὴν εὐωχουμένοις ὑποδιακο-
νουμένη, κατ' ἀρχὰς ἥβη τις ἂν εἴη, πλὴν ἡ διηνεκῶς ἐν ταῖς εὐφροσύναις νεό-
της. οὐδὲν γὰρ ἐν οὐρανῷ γῆρας. οὐδ' ὑπέστι τε τῆς θείας φύσεως ἔσχατον βίου νό-
σημα. πάσης δ' ἐξαιρέτως θυμηδίας ὥσπερ εἰ συνεκτικοῦ ὄργανόν ἐστιν ἡ τῶν
συνεληλυθότων ἤδη τὴν εὐφροσύνην ἀκμή. περὶ μέν γε τῆς ἔριδος οὐδ' ὑπε-
σταλμένως ἠλληγόρησεν. οὐδ' ὥστε δεῖσθαι λεπτῆς τινος εἰκασίας. ἀλλ' ἐκ τοῦ
φανεροῦ τὰ κατ' αὐτὴν πεπόμπευκεν. Ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται.
αὐτὰρ ἔπειτα. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. διὰ γὰρ τούτων
τῶν ἐπῶν οὐ θεά τις οὕτω παντάπασιν τερατώδης ὑφ' ὁμήρου μεμόρφωται
τὰς πρὸς ἑκάτερον μεταβολὰς τοῦ σώματος ἀπίστους ἔχουσα. καὶ ποτὲ μὲν
ἤδη γῆς ἐρριμμένη ταπεινή. ποτὲ δ' εἰς ἄπειρον ἐκτεινομένη μέγεθος. ἀλλ' ὃ
συμβέβηκεν ἀεὶ τοῖς φιλονεικοῦσι πάθος, ἐκ ταύτης τῆς ἀλληγορίας διετύ-
πωσεν. ἀρξαμένη γὰρ ἀπὸ λιτῆς αἰτίας ἡ ἔρις, ἐπειδὰν ὑποκινηθῇ, πρὸς μέ-
γα δή τι κακοῦ διογκοῦται, καὶ ταυτὶ μὲν ἴσως μετριώτερα. Πολλὴ δὴ καθ'
ὁμήρου ψογῳδία σκηνοβατεῖται παρὰ τοῖς ἀγνωμόνως αὐτὸν ἐθέλουσι συκο-
φαντεῖν, ὅτι παρεισάγει κατὰ τὴν πέμπτην ῥαψῳδίαν τιτρωσκομένους θεούς.
ἀφροδίτην μὲν πρῶτον ὑπὸ διομήδους, εἶτ' ἄρην. προστιθέασι δὲ τούτοις, ὅσα κα-
τὰ παρηγορίαν ἡ διώνη περὶ τῶν ἔτι πρότερον ἠτυχηκότων ἀπαγγέλλει θεῶν.
ἐν μέρει δ' ὑπὲρ ἑκάστου τὸν λόγον ἀποδώσομεν ἡμεῖς, οὐδεμιᾶς ἐκτὸς ὄντας φι-
λοσοφίας. διομήδης γὰρ ἀθηνᾶν ἔχων σύμμαχον, τουτέστι τὴν φρόνησιν, ἔτρωσεν
ἀφροδίτην τὴν ἀφροσύνην. οὐ μὰ δία, οὐ θεάν τινα. τὴν δὲ τῶν μαχομένων βαρ-
βάρων ἀλογιστίαν. αὐτὸς μὲν γὰρ ἅτε διὰ πάσης ἐληλυθὼς πολεμικῆς μαθή-
σεως, καὶ τοῦτο μὲν ἐν θήβαις, τοῦτο δ' ἐν ἰλίῳ, δεκαέτη χρόνον ἐμφρόνως τοῦ
μάχεσθαι προϊστάμενος, ἐξ εὐμαροῦς διώκει τοὺς βαρβάρους. οἱ δ' ἀναίσθη-
τοι καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοινωνοῦντες, ὑπ' αὐτοῦ διώκονται. καθάπερ ὅτε δὲ
πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. πολλῶν γὰρ φονευομένων, ἀλληγορικῶς ὅμη-
ρος τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην ὑπὸ διομήδους τετρῶσθαι παρεισήγαγεν. ὁμοί-
ως δὲ ὁ ἄρης οὐδέν ἐστιν ἄλλο, πλὴν ὁ πόλεμος παρὰ τὴν ἀρὴν ὠνομασμένος, ἥ-
περ ἐστὶ βλάβη. γένοιτο δ' ἂν ἡμῖν τοῦτο σαφὲς, ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν μαινόμε-
νον τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον. ἑτέρωθί που διὰ πλειόνων ἐξηγεῖται λέ-
γων, Ξεῖνος ἐνυάλιος. καί τε κτανέοντα κατέκτα. νεμεσηταὶ γὰρ αἱ
πολέμων ἐπ' ἀμφότερα ῥοπαί. καὶ τὸ νικηθὲν οὐδὲ προσαντῆσαν, αἰφνιδίως
πολλάκις ἐκράτησεν. ὥστε τῆς ἐν ταῖς μάχαις ἀμφιβολίας ἄλλοτε πρὸς

ἄλλου μεταφοιτώσης, ἐτύμως καὶ τὸν ἀλλοπρόσαλλον εἴρηκε πρὸς τὸν πόλεμον. ἐτρώθη δὲ ὑπὸ διομήδους ἄρης, οὐκ ἄλλο τι μέρος, ἀλλὰ νείατον ἐς κενεῶνα. σφόδρα πιθανῶς. ἐνθένδε γὰρ τὰ κενὰ τῆς μὴ πάνυ φρουρουμένης ἀντιπάλων τάξεως παρεισελθὼν, εὐμαρῶς ἐτρέψατο τοὺς βαρβάρους. καὶ μὴν χάλκεον λέγει τὸν ἄρην. τὰς τῶν μαχομένων πανοπλίας ὑποσημαίνων. σπάνιος γὰρ ἦν ὁ σίδηρος ἐν τῷ τότε πάλαι χρόνῳ. τὸ δὲ σύμπαν ἐσκέπτοντο χαλκῷ. διὰ τοῦτό φησιν, Ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων θωρήκων τε νεοσμήκτων. ἀναβοᾷ δὲ τρωθεὶς ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. καὶ τοῦτο δὲ τεκμήριον πολλῶν διωκομένων πολεμίων. οὐ γὰρ ἂν εἷς θεὸς ἀνεβόησε τοσοῦτον, ἀλλ' ἡ φεύγουσα μυρίανδρος οἶμαι τῶν βαρβάρων φάλαγξ. ὥστ' ἐναργέσι τεκμηρίοις καὶ διὰ τῶν κατὰ μέρος ἐλέγξαμεν, οὐκ ἄρην τὸν τετρωμένον ὑπὸ διομήδους, ἀλλὰ τὸν πόλεμον. αὗται δ' ἐν παρεκβάσει τῶν προτέρων ἀλληγοριῶν. δι' ὧν τεχνικωτέραν ἔχουσιν ἐμπειρίαν. ἐν οἷς φησι. Τλῆ μὲν ἄρης ὅτε μὶν ὦτος κρατερός τ' ἐπιάλτης. Παῖδες ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ. γενικοὶ γὰρ οὗτοι οἱ κατ' ἀκμὴν νεανίαι ταραχῆς καὶ πολέμου μεστὸν ᾔδεσαν τὸν βίον. οὐδεμιᾶς δ' εἰρηνικῆς ἀναπαύσεως μέσης τοὺς παρ' ἕκαστα κάμνοντας ἀνοίης, ἰδίοις ὅπλοις ἐκστρατευσάμενοι, τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀηδίαν ἔστησαν. ἄχρι μὲν οὖν τρισκαίδεκα μηνῶν, ἀκλινὴς καὶ ἀστασίαστος αὐτῶν ὁ οἶκος. ἐν ὁμονοίᾳ τε τὴν εἰρήνην διεστρατήγει. μικρὰ δὲ παρεμπεσοῦσα καὶ φιλόνεικος οἰκίας νόσος ἀνέτρεψε τὴν προτέραν εὐστάθειαν. ἐκ δευτέρου δὲ πάλιν ὁμοίας ταραχῆς ἀναφθείσης, ἔδοξεν ὁ ἄρης ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου λελῦσθαι. τουτέστιν, ὁ πόλεμος. ἡρακλέα δὲ νομιστέον, οὐκ ἀπὸ σωματικῆς δυνάμεως ἀναχθέντα τοσοῦτον ἰσχῦσαι τοῖς τε χρόνοις. ἀλλ' ἀνὴρ ἔμφρων καὶ σοφίας οὐρανίου μύστης, ὥσπερ εἰ κατὰ βαθείας ἀχλύος, ἐπιδεδυκυῖαν ἐφώτισε τὴν φιλοσοφίαν. καθάπερ ὁμολογοῦσι καὶ στωικῶν οἱ δοκιμώτατοι. περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ἄθλων, ὁπόσοι τῆς παρ' ὁμήρῳ μνήμης ὑστεροῦσι, τί δεῖ παρὰ καιρὸν ἐκμηκύνειν φιλοτεχνοῦντας. ὅτι κάπρον μὲν εἷλε τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀνθρώποις ἀκολασίαν. λέοντα δὲ τὴν ἀκρίτως ὁρμῶσαν ἐφ' ἃ μὴ δεῖ φοράν, κατ' αὐτὸ δὲ θυμοὺς ἀλογίστους πεδήσας, τὸν ὑβριστὴν ταῦρον ἐνομίσθη δεδεκέναι. δειλίαν γε μὴν ἐφυγάδευσεν, ἐκ τοῦ βίου τὴν κεραυνίαν ἔλαφον. καί τις ἀπρεπῶς ὀνομαζόμενος ἄθλος ἐκμεμόχθηται. διακαθήραντος αὐτοῦ τὴν ἐπιβρέχουσαν ἀηδίαν. ὄρνεις δὲ τὰς συνηνέμους ἐλπίδας, αἳ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν. ἀπεσκέδασε δὲ καὶ τὴν πολύχρουν κόπρον. καὶ πολυκέφαλον ὕδραν, ἥ τις ὅταν ἐκκοπῇ, πάλιν ἄρχεται βλαστάνειν. ὥσπερ ὕδραν τινὰ διὰ πυρὸς τῆς παραινέσεως ἐξέκοψεν. αὐτός γε μὴν ὁ τρικέφαλος λεχθεὶς ἡλίῳ κέρβερος. εἰκότως ἂν τὴν τριμερῆ φιλοσοφίαν ὑπαινίττεται. τὸ μὲν γὰρ, αὐτῆς λογικὸν, τὸ δὲ, φυσικόν. τὸ δὲ, ἠθικὸν, ὀνομάζεται. ταῦτα δ' ὥσπερ ἀφ' ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυκότα, τριχῆ κατὰ τὴν κεφαλὴν μερίζεται. περὶ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ὥσπερ εἶπον ἄθλων ἐν συντόμῳ δεδήλωται. τετρωμένην δ' ὅμηρος ὑπεστήσατο τὴν ἥραν. τοῦτο ἀκριβῶς παραστῆσαι βουλόμενος, ὅτι τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος ἡρακλῆς θείῳ χρησάμενος λόγῳ, διήρθρωσε τὴν ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν. πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας. ὅθεν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀφίησι τὰ τόξα. πᾶς γὰρ ἀνὴρ φιλόσοφος ἐν θνητῷ καὶ ἐπιγείῳ τῷ σώματι, πτηνὸν ὥσπερ τι βέλος τὸν νοῦν εἰς τὰ μετάρσια διαπέμπεται. τεχνικῶς δὲ προσέθηκεν εἰπὼν, ἰῷ τριγλώχινι βαλών. ἵνα διὰ συντόμου τὴν τριμερῆ φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ τριγλώχινος ὑποσημήνῃ βέλους. μεθ' ἡμέραν

δὲ πετόξευκε καὶ τὸν ᾅδην. οὐδεὶς γὰρ ἄβατος φιλοσοφίᾳ χῶρος, ἀλλὰ μετ᾽ οὐρανὸν, ἐζήτησε τὴν κατωτάτω φύσιν, ἵνα μὴ δὲ τῶν νέρθεν ἀμύητος ᾖ. τὸν γοῦν ἀλαμπῆ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἄβατον ᾅδην, ὁ τῆς σοφίας ὀϊστὸς εὔστοχα βληθεὶς διεκείνησεν. ὥσθ᾽ ἡρακλέους χειρὸς ἁγνεύουσι παντὸς ὀλυμπίου μύσους. ἀρχηγὸς δὲ πάσης σοφίας γενόμενος, ἀλληγορικῶς παρέδωκε τοῖς μετ᾽ αὐτὸν ἀρύσασθαι κατὰ μέρη πάνθ᾽ ὅσα πρῶτος πεφιλοσόφηκε. Νομίζουσι τοίνυν ἔνιοι μὴ δὲ διόνυσον εἶναι παρ᾽ ὁμήρῳ θεόν. ἐπειδήπερ ὑπὸ λυκούργου διώκεται καὶ μόλις δοκεῖ σωτηρίας τυχεῖν, θέτιδος αὐτῷ παραστάσης. τὸ δ᾽ ἐστὶν οἴνου συγκομιδῆς γεωργοῖς ἀλληγορία. δι᾽ ὧν φησιν. Ὅς ποτε μαινομένοιο διωνύσοιο τιθήνας, σεῦε κατ᾽ ἠγάθεον νυσήϊον. αἱ δ᾽ ἅμα πᾶσαι θύ σθλα χαμαὶ κατέχευον ὑπ᾽ ἀνδροφόνοιο λυκούργου, θεινόμεναι βουπλῆγι. διόνυσος δὲ φοβηθεὶς, δῦσεθ᾽ ἁλὸς κατὰ κῦμα. θέτις δ᾽ ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα. μαινόμενον μὲν εἴρηκεν ἀντὶ διονύσου τὸν οἶνον. ἐπειδήπερ οἱ πλείονες τῷ ποτῷ χρώμενοι, τοῦ λογισμοῦ διασφάλλονται. ὥσπερ τὸ δέος εἰ τύχοι χλωρὸν λέγει, καὶ πευκεδανὸν πόλεμον. ἃ γοῦν ἀπ᾽ αὐτῶν συμβαίνει, ταῦτα ἐκείνοις περιῆψεν, ὅθεν ἄρχεται τὰ πάθη. λυκοῦργος δὲ ἀνὴρ εὐαμπέλου λήξεως δεσπότης, μετὰ τὴν ὀπωρινὴν ὥραν ὅτι συγκομιδὴ τῶν διονυσιακῶν καρπῶν ἐστὶν, ὅλην τὴν εὐφορωτάτην ἐπεληλύθει νύσαν. τιθήνας δὲ νομίζειν δεῖ τὰς ἀμπέλους. καὶ μετὰ τούτων ἔτι δρεπομένων τῶν βοτρύων, φησί. διόνυσος δὲ φοβηθείς. ἐπειδήπερ ὁ μὲν φόβος εἴωθε τρέπειν τὴν διάνοιαν, ὁ δὲ τῆς σταφυλῆς καρπὸς τρέπεται θλιβόμενος εἰς οἶνον. ἔθος γε μὴν τοῖς πολλοῖς ἐπὶ φυλακῇ τοῦ διαμένειν ἀκλινῆ τὸν καρπὸν ἐπικεραννύναι θαλαττίῳ ὕδατι. παρὰ τοῦτο ὁ διόνυσος δύσεθ᾽ ἁλὸς κατὰ κῦμα. θέτις δ᾽ ὑπεδέξατο κόλπῳ. ἡ τελευταία μετὰ τὴν ἀπόθλιψιν τοῦ καρποῦ θέσις. αὕτη γὰρ ἐσχάτη δέχεται τὸν οἶνον. δειδιότα τὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ νεοθλιβοῦς γλεύκους παλμὸν, καὶ τὴν μεθαρμόζουσαν ὁρμὴν, δέος εἶπε γὰρ τὸν τρόμον. οὕτως ὅμηρος οὐ φιλοσοφεῖν μόνον ἀλληγορικῶς, ἀλλὰ καὶ γεωργεῖν θεωρητικῶς ἐπίσταται. φυσικῆς δὲ ἅπτεται θεωρίας, καὶ ὅταν ὁ ζεὺς εἰς τὸ αὐτὸ συναθροίσας ἅπαντας, ἄρχηται τῶν μεγάλων ἀπειλῶν ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο. πρῶτος ἕστηκεν αὐτός. ἐπειδὴ τὴν ἀνωτάτω τάξιν ὥσπερ ἐδηλοῦμεν ἡ αἰθερώδης ἐπέχει φύσις. σειρὰν δ᾽ ἀπήρτησεν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ὅλην πάντα χρυσῆν. οἱ γοῦν δεινοὶ τῶν φιλοσόφων περὶ ταῦτα, ἀνάμματα πυρὸς εἶναι τὰς τῶν ἀστέρων περιόδους νομίζουσι. τὸ δὲ σφαιρικὸν ἡμῖν τοῦ κόσμου σχῆμα, δι᾽ ἑνὸς ἐμέτρησε στίχου. τόσσον ἔνερθ᾽ ἀΐδεω, ὅσον οὐρανὸς ἔστ᾽ ἀπὸ γαίης. μεσαιτάτη γὰρ ἁπάντων ἑστία τις οὖσα καὶ δύναμιν κέντρου ἐπέχουσα, καθίδρυται βεβαίως ἡ γῆ πᾶσα. κύκλῳ δ᾽ ὑπὲρ αὐτὴν οὐρανὸς ἀπαύστοις περιφοραῖς εἰλούμενος ἀπ᾽ ἀνατολῆς εἰς δύσιν, τὸν ἀεὶ δρόμον ἐλαύνει. συγκαθέλκεται δ᾽ ἡ τῶν ἀπλανῶν σφαῖρα. πᾶσαι γε μὴν αἱ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀνωτάτω κυκλοφορούμεναι πρὸς τὸ κέντρον εὐθεῖαι, καὶ κατ᾽ ἀνατωγάς εἰσιν ἀλλήλαις ἴσαι. διὰ τούτου γεωμετρικῇ θεωρίᾳ, τὸ σφαιρικὸν σχῆμα διεμέτρησεν εἰπών. τόσσον ἔνερθ᾽ ἀΐδεω, ὅσον οὐρανὸς ἔστ᾽ ἀπὸ γαίης. ἔνιοι δ᾽ εἰσὶν οὕτως ἀμαθεῖς, ὡς αἰτιᾶσθαι τὸν ὅμηρον καὶ περὶ τῶν λιτῶν, εἰς τὰς διὸς γονὰς οὕτως ὕβρισε, διάστροφον αὐταῖς περιθεὶς ἀμορφίας χαρακτῆρα. καὶ γάρ τε λιταί εἰσι διὸς κοῦραι μεγάλοιο. χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ᾽ ὀφθαλμώ. αἱ δὲ τούτοις τοῖς ἔπεσι, τὸ τῶν ἱκετευόντων σχῆμα διαπέπλασται. πᾶσα γὰρ οἶμαι συνείδησις ἁμαρτόντος ἀνθρώπου, βραδεῖα. καὶ μόλις οἱ δεόμενοι τοῖς ἱκετευομένοις προσέρχονται, τὴν αἰδῶ κατὰ ῥῆμα μετροῦντες. οὔτε μὴν ἀτρεμὲς δεδόρκασιν, ἀλλ᾽ ὀπίσω τὰς τῶν

ὀμμάτων βολὰς ἀποστρέφουσι. καὶ μὴν ἔν γε τοῖς πρώτοις, οὐδὲν γεννηθὲς τῶν ἱκετευόντων ἡ διάνοια περιτίθησιν ἔρευθος, ἀλλ' ὠχρὰ καὶ κατηφής, διὰ τῆς πρώτης ὄψεως ἐκκαλουμένη τὸν ἔλεον. ὅθεν εὐλόγως, οὐ τὰς Διὸς θυγατέρας, ἀλλὰ τοὺς ἱκετεύοντας ἀπεφήνατο. χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. τοὔμπαλιν δὲ τὴν ἄτην, σθεναρήν τε καὶ ἀρτίποδα. κρατερὸν γὰρ αὐτῆς τὸ ἄφρον. ἀλογίστου γὰρ ὁρμῆς ὑπόπλεως, δρομὰς ὡς, ἐπὶ πᾶσαν ἀδικίαν ἵεται. παθῶν οὖν ἀνθρωπίνων ὡς περιεὶ ζωγράφος ὅμηρός ἐστιν. ἀλληγορικῶς τὸ συμβαῖνον ἡμῖν, θεῶν περιθεὶς ὀνόμασιν. οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τὸ ἑλληνικὸν τεῖχος ὃ πρὸς καιρὸν ἔρυμα τῆς Ἰλιάδος ἀσφαλείας ἐπύργωσαν, οὐχ ὑπὸ τοῦ συμμάχου καθῃρῆσθαι Ποσειδῶνος. ἀλλ' ὡς ὑετοῦ δαψιλοῦς γενομένου. καὶ τῶν ἀπ' Ἴδης ποταμῶν πλημμυράντων, συνέβη καταρριφῆναι. ὅθεν ἐπώνυμος τοῦ πάθους γέγονεν ὁ τῆς ὑγρᾶς φύσεως προστάτης Ποσειδῶν. εἰκὸς δὲ καὶ σεισμοῖς διατιναχθὲν ὑπονοστῆσαι τὸ κατασκεύασμα. δοκεῖ δὲ ὁ Ποσειδῶν ἐννοσίγαιος, καὶ σεισίχθων εἶναι τοῖς τοιούτοις τῶν παθημάτων ἐπιγραψάμενος. ἀμέλει φησίν. αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, ἡγεῖτ'. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε. φιτρῶν καὶ λάων, τὰ, θέσαν μογέοντες ἀχαιοί. σεισμοῦ τινος φορᾷ διαδονήσας ἐκ βάθρων τὰ τοῦ τείχους θεμέλια. δοκεῖ δέ μοι λεπτῶς ἐξετάζοντι τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὸ κατὰ τὴν τρίαιναν ἀφιλοσόφητον εἶναι, δι' ἧς ὑφίσταται τοὺς λίθους ἀναμεμοχλεῦσθαι τοῦ τείχους. τὰ γάρ τοι σεισμῶν διαφέροντα τοῖς παθήμασιν, οἱ φυσικοὶ λέγουσιν εἶναι ἴσα. καί τινας ἰδίους χαρακτῆρας ὀνομάτων ἐπιγράφουσιν αὐτοῖς, βρασματίας τινὰς καὶ κλιματίας προσαγορεύοντες. τριπλαῖς οὖν καθώπλισεν ἀκμαῖς τὸν τῶν σεισμῶν αἴτιον θεόν. ἀμέλει πρὸς βραχὺ κινηθέντος αὐτοῦ. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, τὸ τῶν σεισμῶν ἰδίωμα τοῦ ποιητοῦ διασημήναντος ἡμῖν. ἔτι τοίνυν πολλήν τινα χλεύην καὶ μακρὸν ἡγοῦνται κατὰ γέλωτα τοὺς ἀκαίρους Διὸς ὕπνους ἐν Ἴδῃ, καὶ τὴν ὄρφνον ὥσπερ ἀλόγοις ζώοις ὑπεστρωμένην εὐνήν, ἐν ᾗ, δυσὶ τοῖς ἀφρονεστάτοις πάθεσι δεδούλωται Ζεύς, ἔρωτι, καὶ ὕπνῳ. νομίζω τοίνυν ἔγωγε αὐτὰ ταῦτα δι' ἀλληγορίας ἐαρινὴν ὥραν ἔχουσιν εἰπεῖν. καθ' ἣν ἅπαντα φυτὰ καὶ πᾶσα ἐκ γῆς ἀνίεται χλόη, τοῦ παγετώδους ἡσυχῇ δυομένου κρύους. ὑφίσταται δὲ τὴν Ἥραν, τουτέστι τὸν ἀέρα στυγνὸν ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἔτι καὶ κατηφῆ. διὰ τοῦτο οἶμαι πιθανῶς αὐτῆς στυγερὸς ἔπλετο θυμός. μετὰ μικρὸν δὲ ἀποκρουσαμένη τὸ συννεφὲς τῆς ἀηδίας, λύματα πάντα κάθηρεν. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. ἀμβροσίῳ ἑανῷ τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. ἡ λιπαρὰ καὶ γόνιμος ὥρα, μετὰ τῆς τῶν ἀνθέων εὐωδίας, ὑποσημαίνεται τοιούτῳ χρίσματι τῆς Ἥρας ἀλειψαμένης, τούς τε πλοκάμους φησὶν αὐτὴν ἀναπλέξασθαι, καλοὺς ἀμβροσίους ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, τὴν τῶν φυτῶν αἰνιττόμενος αὔξησιν. ἐπειδὴ δένδρον ἅπαν κομᾷ καὶ θριξὶν ὁμοίως ἀπὸ τῶν κλάδων ἀπαρτᾶται τὰ φύλλα. δίδωσι δὲ ἐγκόλπιον τῷ ἔαρι καὶ τὸν κεστὸν ἱμάντα. ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης. ἐν δ' ἵμερος. ἐν δ' ὀαριστύς. ἐπειδὴ περὶ αὐτὴν μάλιστα τοῦ ἔτους ἡ ὥρα τὸ τερπνότατον ἐπλήρωσε τῶν ἡδονῶν μέρος. οὔτε γὰρ λίαν ὑπὸ τοῦ κρύους πεπήγαμεν, οὔτε ἄγαν θαλπόμεθα. μεταίχμιον δέ τι τῆς ἑκατέρωθεν εὐκρασίας ἐν τοῖς σώμασιν ἀνεῖται. τοῦτον τοίνυν τὸν ἀέρα συνέμιξεν ὅμηρος μετὰ μικρὸν τῷ αἰθέρι. διὰ τοῦτο ὧδε τῆς ὑψηλοτάτης ἀκρωρείας καταλαμβάνεται Ζεύς, ἐν ᾗ δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. ἐνθάδε κιρνᾶται, καθ' ἣν ἀναμιχθεὶς ὁ ἀὴρ τῷ αἰθέρι. ἐμφαντικῶς οὖν τοῖς ὀνόμασιν εἶπεν. Ἥραν τ' ἀγκὰς ἔμαρπτε κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν. ἀγκαλίζεται δ' ἐν κύκλῳ περιέχων ὁ αἰθὴρ ὑφ

περιλωμένον αὐτῷ τὸν ἀέρα. τῆς δὲ συνόδου καὶ κράσεως αὐτῶν τὸ πέρας, ἐδήλωσε τὴν ἐαρινὴν ὥραν. Τοῖσι δ᾽ ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. λωτόν θ᾽ ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον, ἠδ᾽ ὑάκινθον πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ᾽ ἔεργεν. Ἴδια ταῦτα τῆς ἀμφιθαλοῦς ὥρας. ἐπειδὰν ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν ἡ στερίφη καὶ μεμυκυῖα, πηγὰς κυοφορουμένας ἔνδον ὠδῖνας ἐκφύνη. προσεπισφραγιζόμενος δὲ τοῦτο, τὸν λωτὸν εἶπεν ἑρσήεντα, τὸ δροσερὸν τῆς ἐαρινῆς καταστάσεως ἐμφανέστερον ποιῶν τοῦ καιροῦ. Ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο καλὴν χρυσείην. στιλπναὶ δ᾽ ἀπέπιπτον ἔερσαι. τίς ἀγνοεῖ τοῦθ᾽ ὅτι χειμῶνος μὲν ἐπάλληλα πυκνώματα τῶν νεφῶν ἐκμελαίνεται. καὶ μετὰ θολερᾶς ἀχλύος κατηφὴς ἅπας ὁ οὐρανὸς ἀμαυροῦται. τοῦ δὲ ἀέρος ὑποχάζοντος, ἀργὰ τὰ νέφη μαλακῶς ὑποσπείρεται ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν ἐναγκαλιζόμενα. καὶ παραπλήσιόν τι χρυσαῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβει. τοῦτο δὴ τὸ περὶ τὴν Ἴδην κορυφαῖον ἡμῖν νέφος, ὁ τῆς ἐαρινῆς ὥρας δημιουργὸς Ὅμηρος ἐδήλωσεν. ἀλλ᾽ ἐφεξῆς ἡ τῶν ἐπιφυομένων αὐτῷ τόλμα, τοὺς Ἥρας δεσμοὺς αἰτιᾶται. καὶ νομίζουσιν ὕλην τινὰ δαψιλῆ, τῆς ἀθέου πρὸς Ὅμηρον ἔχειν μανίας. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ᾽ ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα. χρύσεον ἄρρηκτον. σὺ δ᾽ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω. λέληθε δ᾽ αὐτοὺς ὅτι τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἡ τοῦ παντὸς ἐκτεθεολόγηται γένεσις. καὶ τὰ συνεχῶς ᾀδόμενα τέτταρα στοιχεῖα τούτων τῶν στίχων ἐστὶ τάξις, καθάπερ ἤδη μοι λέλεκται. πρῶτος αἰθήρ, καὶ μετὰ τοῦτον ἀήρ. εἶθ᾽ ὕδωρ τε καὶ γῆ. τελευταῖα πάντων δημιουργὰ στοιχεῖα. ταῦτα δ᾽ ἀλλήλοις ἐπικιρνώμενα ζωογονεῖται. καὶ τῶν ἀψύχων ἀρχέγονα καθίσταται. Ζεὺς τοίνυν ὁ πρῶτος τὸν ἑαυτοῦ ἀέρα κατήρτηκε. στερεοὶ δ᾽ ἄκμονες ὑπὸ ταῖς ἐσχάταις ἀέρος βάσεσιν ὕδωρ τε καὶ γῆ. καὶ τοῦθ᾽ ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ἐφ᾽ ἑκάστης λέξεως εἴ τις ἀκριβῶς ἐθέλει σκοπεῖν, τἀληθὲς εὑρήσει. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ᾽ ἐκρέμω ὑψόθεν. ἀπὸ γὰρ τῶν ἀνωτάτω καὶ μετεώρων τόπων φασὶν αὐτὴν ἀπηρτῆσθαι. περὶ χερσὶ δεσμὸν ἴηλα, χρύσεον, ἄρρηκτον. τί τοῦτο καινὸν αἴνιγμα τῆς κολακευούσης τιμωρίας. πῶς ὀργιζόμενος Ζεὺς πολυτελεῖ δεσμῷ τὴν κολαζομένην ἠμύνατο, χρυσοῦν ἀντὶ τοῦ κραταιοτάτου σιδήρου τὸν δεσμὸν ἐπινοήσας. ἀλλ᾽ ἔοικε τὸ μεταίχμιον αἰθέρος τε καὶ ἀέρος, χρυσῷ μάλιστα τὴν χρόαν ἐμφερὲς εἶναι. πάνυ δὴ πιθανῶς καθ᾽ ὃ μέρος ἀλλήλοις ἐπισυνάπτουσι. λήγων μὲν ὁ αἰθήρ, ἀρχόμενος δὲ μετ᾽ ἐκεῖνον ὁ ἀήρ, χρυσοῦν ὑπεστήσατο δεσμόν. ἐπιφέρει γοῦν. Σὺ δ᾽ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω, τὸν ἄχρι νεφῶν τόπον ὁρίσας μέσον ἀέρος. ἐκ δὲ τῶν τελευταίων μερῶν τοῦ ἀέρος ἀνακαλεῖται πόδας, ἀπήρτησε στιβαρὰ βρίθη, γῆν τε καὶ ὕδωρ. Ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω. πῶς ἂν εἴποι δεσμὸν ἄρρηκτον αὐτίκα τῆς Ἥρας λυθείσης, εἴγε τῷ μύθῳ προσεκτέον. ἀλλ᾽ ἐπειδήπερ ἡ τῶν ὅλων ἁρμονία δεσμοῖς ἀρραγέσι συνωχύρωται, καὶ δυσχερὴς ἡ τοῦ παντὸς εἰς τἀναντία μεταβολή, τὸ μὴ δυνηθῆναι ἂν διαζευχθῆναί ποτε; κυρίως ὠνόμασεν ἄρρηκτον. ταύτην δὲ τὴν τετράδα τῶν στοιχείων, καὶ μετὰ μικρὸν ἐν τοῖς ὅρκοις διεσάφησεν Ἥρα. Ἴστω νῦν τόδε, γαῖα. καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε, καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. τέτρασι γὰρ ὅρκοις τὴν ὁμόφυλον αὐτῆς συγγενῆ φύσιν ὠνόμασεν. ὕδωρ τε καὶ γῆν, τὸν ὕπερθεν οὐρανόν. τουτέστι, τὸν αἰθέρα. τέταρτον γοῦν στοιχεῖον ἦν ἡ ὀμνύουσα. διαπορῶν γέ τοι καὶ ἐνθάδε καλοῖς ἀλληγορικῶς παριστάναι βουλόμενος ταῦτα στοιχεῖα, καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἐν τοῖς Ποσειδῶνος πρὸς Ἶριν λόγοις αὐτὰ ταῦθ᾽ ὑφίσταται λέγειν. ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί, παλλομένων. Ἀΐδης δ᾽ ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα. Ζεὺς δ᾽ ἔλαχ᾽ οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι

καὶ νεφέλῃσι. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος. οὐ μὰ δί' οὐ κλῆρος ὁ μυθολογούμενος ἐν σικυῶνι ταῦτα, καὶ διαίρεσις ἀδελφῶν οὕτως ἀνώμαλος ὡς οὐρανὸν ἀντιθεῖναι θαλάττῃ, καὶ ταρτάρῳ. πᾶς γὰρ ὁ μῦθος ἠλληγόρηται περὶ τῶν ἐπ' ἀρχαῖς τεττάρων στοιχείων. κρόνον μὲν γὰρ ὀνομάζει τὸν χρόνον κατὰ μετάληψιν ἑνὸς στοιχείου. πατὴρ δὲ τῶν ὅλων ὁ χρόνος. καὶ τελέως ἀμήχανόν τι γενέσθαι τῶν ὄντων δίχα χρόνου. διὸ δὴ εἴξα τῶν τεττάρων στοιχείων οὗτός ἐστι. μητέρα δ' αὐτῆς ἀπένειμαν εἶναι ῥέαν, ἐπειδὴ ῥύσει τινὶ καὶ ἀεννάῳ κινήσει, τὸ πᾶν οἰκονομεῖται. χρόνου δὴ καὶ ῥύσεως τέκνα, γῆν τε καὶ ὕδωρ, αἰθέρα τε καὶ ἀέρα ζὼ αὐτῷ ὑπεστήσατο. καὶ τῇ μὲν πυρώδει φύσει, χῶρον ἀπένειμεν οὐρανόν. τὴν δ' ὑγρὰν οὐσίαν ποσειδῶνι προσέθηκε. τρίτον δὲ ἀΐδην τὸν ἀφώτιστον ἀέρα δηλοῖ. κοινὸν δὲ πάντων καὶ ἑδραιότατον ἀπεφήνατο στοιχεῖον εἶναι τὴν γῆν, ὥσπερ ἑστίαν τινὰ τῆς τῶν ὅλων δημιουργόν. γαῖα δ' ἐστὶ ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος. διὰ τοῦτο δέ μοι δοκεῖ συνεχῶς ἀλληγορεῖν ὑπὲρ αὐτῶν, ἵν' ἡ δοκοῦσα τοῖς ἔπεσιν ἐφεδρεύειν ἀσάφεια, τῷ διηνεκεῖ τῆς παραδόσεως ᾖ γνωριμωτέρα. τά γε μὴν ἐπὶ σαρπηδόνι δάκρυα, λύπην μὲν οὐ καταψεύδεται θεοῦ. ὃ καὶ παρ' ἀνθρώποις νόσημα. αὐτῷ δὲ βουλομένῳ τἀκριβὲς ἐρευνᾶν, ἐπινοεῖται τρόπος ἀλληγορουμένης ἀληθείας. πολλάκις γοῦν ἐν ταῖς μεταβολαῖς τῶν μεγάλων πραγμάτων, ἱστοροῦσι τεράστια τῷ βίῳ συμφέρεσθαι σημεῖα, ποταμῶν τε καὶ πηγῶν, ναμάτων αἱμοφύρτοις ῥεύμασιν ἐκ μιαινομένων. ὡς ἐπ' ἀσωποῦ τε καὶ δίρκης παραδιδόασιν οἱ παλαιοὶ μῦθοι. λόγος δ' ἔχει καὶ κατὰ νεφῶν ψεκάδας ὕεσθαι φόνου τισὶ κηλῖσιν, ἐπικεχρωσμένας. ἐπεὶ τοίνυν ἡ μεταβολὴ τῆς μάχης ἀθρόαν φυγὴν ἐμποιήσειν ἔμελλε τοῖς βαρβάροις, ἐγγὺς δ' ἦν ὁ τοῦ κατ' ἀλκὴν ἀρίστου σαρπηδόνος ὄλεθρος, ὥσπερ εἰ τεράστια προφαίνη ταύτης τῆς συμφορᾶς ἀγγελτικά. αἱματοέσσας δὲ ψεκάδας κατέχευεν ἔραζε. τοῦτον δὴ τὸν φονέα ὄμβρον, ἀλληγορικῶς εἴρηκεν αἰθέρος δάκρυα. διὸς μὲν οὔ. ἄκλαυστος γάρ. ἐκ δὲ τῶν ὑπεράνω τόπων, ὥσπερ εἰ θρήνοις μεμιγμένου κατ' ἀέρα γένους ὑετοῦ. ταυτὶ μὲν ἴσως ἐλάττω τεκμήρια περὶ τῶν ἠλληγορημένων. ἐπεὶ μέντοι τῆς ὁπλοποιίας, μεγάλῃ καὶ κοσμοτόκῳ διανοίᾳ, τὴν τῶν ὅλων περιήθροισε γένεσιν. ὅθεν τε αἱ πρῶται τοῦ παντὸς ἔφυσαν ἀρχαί, καὶ τίς ὁ τούτων δημιουργός, καὶ πῶς ἕκαστα πληρωθέντα διεκρίθη, σαφέσι τεκμηρίοις παρέστησε, τὴν ἀχιλλέως ἀσπίδα τῆς κοσμικῆς περιόδου χαλκευσάμενος εἰκόνα. καὶ τὸν πρῶτον ὑπεστήσατο, τῆς παντελοῦς δημιουργίας νύκτα καιρόν. ἐπειδὴ παρ' αὐτῇ χρόνου πέρα πάτρια πρεσβεῖα κεκλήρωται. καὶ πρὶν ἢ διακριθῆναι τὰ νῦν βλεπόμενα, νὺξ ἦν τὸ σύμπαν. ὃ δὴ χάος, ποιητῶν ὀνομάζουσι παῖδες. οὐ γὰρ οὕτως ἄθλιόν τινα καὶ κακοδαίμονα παρεισάγει τὸν ἥφαιστον, ὡς μηδὲ νυκτὸς ἀνάπαυσιν ἔχειν, τῆς χειρωνακτικῆς ἐργασίας. ὅπου γε καὶ παρ' ἀνθρώποις ἀθλίοις ἄτοπον εἶναι δοκεῖ, τὸ μηδὲ νύκτα τῶν πόνων ἐκεχειρίαν ἄγειν. ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα, χαλκεύων ἀχιλλεῖ πανοπλίαν ἥφαιστος, οὐδ' ἐν οὐρανῷ βωμοὶ χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου ἀργύρου τε, καὶ χρυσοῦ εἰσιν. ἀμήχανον γὰρ τὰς ἀηδεῖς καὶ φιλαργύρους γῆς νόσους, ἐπ' οὐρανὸν ἀναβῆναι. φυσικῶς δὲ τῆς ἀμόρφου τε καὶ μὴ διακεκριμένης ὕλης τὸν καιρὸν ἀποφηνάμενος εἶναι νύκτα δημιουργόν, ἡνίκα ἔμελλε πάντα μορφοῦσθαι τὸν ἥφαιστον ἐπέστησε. τουτέστι, τὴν θερμὴν οὐσίαν. πυρός τε δὴ κατὰ τὸν φυσικὸν ἡράκλειτον, ἀμοιβῇ τὰ πάντα γίνεται. ὅθεν συνοικοῦσαν οὐκ ἀπιθάνως τῷ τῶν ὅλων ἀρχιτέκτονι πεποίηκε τὴν χάριν. ἔμελλε γὰρ ἤδη τῷ κόσμῳ χαριεῖσθαι τὸν ἴδιον κόσμον. ὕλαι δέ τινες αὐτοῦ τῆς κατασκευῆς. χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτει-

ρέα,

ρεία, καὶ σίδηρόν τε. εἰ μὲν Ἀχιλλεῖ κατεσκεύασε πανοπλίαν, πάντα ἔδει χρυσοῦν εἶναι. καὶ γὰρ οἶμαι σχέτλιον Ἀχιλλέα, μὴ δὲ Γλαύκῳ κατὰ τὴν πολυτέλειαν ἴσον εἶναι. νῦν δὲ τὰ τέτταρα στοιχεῖα κιρνᾶται. καὶ χρυσὸν μὲν ὠνόμασε τὴν αἰθερώδη φύσιν, ἄργυρον δὲ, τὸν αὐτῇ τῇ χρόᾳ συνομοιούμενον ἀέρα. χαλκὸς δὲ καὶ κασσίτερος, ὕδωρ τε καὶ γῆ προσαγορεύεται, διὰ τὴν ἐν ἀμφοτέροις βαρύτητα. πρώτη δὲ ἀπὸ τούτων τῶν στοιχείων ἀσπὶς ὑπ' αὐτοῦ χαλκεύεται, σφαιροειδὲς ἔχουσα τὸ σχῆμα. δι' οὗ τὸν κόσμον ἡμῖν ἐμφανῶς ἐσήμηνεν. ὃν οὐκ ἀπὸ τῆς ὁπλοποιίας μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων τεκμηρίων ἐπίσταται κυκλοειδῆ. συντόμως δὲ ἐν παρεκβάσει τὰς ὑπὲρ τούτων φιλοτεχνοῦντες ἀποδείξεις δηλώσομεν. συνεχῶς τοίνυν τὸν ἥλιον ἀκάμαντα καὶ ἠλέκτορα, καὶ ὑπερίονα προσαγορεύει διὰ τῶν ἐπιθέτων, οὐκ ἄλλο τι πλὴν τοῦτο τὸ σχῆμα σημαίνων. ὅτι γὰρ ἀκάμας ὁ μὴ κάμνων ἔοικεν ὅρους ἔχειν οὐκ ἀνατολὴν καὶ δύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀεὶ περίδρομον ἀνάγκην. ἠλέκτωρ δὲ δυοῖν θάτερον, ἢ ἤλεκτρος ὁ θεὸς ὀνομάζεται μηδέ ποτε κοίτης ἐπιψαύων, ἢ τάχα πιθανώτερον ἐπεὶ ἑλέκτωρ τίς ὢν, καὶ κυκλοτερεῖ φορᾷ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναμετρούμενος τὸν κόσμον. ὑπερίονα δὲ νομιστέον αὐτὸν τὸν ὑπεριέμενον ἀεὶ τῆς γῆς, ὥσπερ οἶμαι καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιός φησιν. Ἠέλιός θ' ὑπεριέμενος γαῖάν τ' ἐπιθάλπων. εἰ γὰρ παρωνυμικῶς αὐτὸν ἠθέλησεν ὀνομάζειν, εἶπεν ἂν, ὑπερίονίδην, ὡς Ἀτρείδην εἰ τύχοι τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ Πηλείδην τὸν Ἀχιλλέα. ἥ τε θοὴ νὺξ οὐκ ἄλλό τι σημαίνει, πλὴν τὸ σφαιροειδὲς ὅλου τοῦ κόσμου σχῆμα. τὸν γὰρ αὐτὸν ἡλίῳ δρόμον ἡ νὺξ ἀνύει. καὶ πᾶς ὁ καταληφθεὶς ὑπ' ἐκείνου τόπος, εὐθὺς ὑπὸ ταύτης ἐκμελαίνεται. σαφῶς γοῦν ἑτέρωθί που τοῦτο μηνύων, φησί. Ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. ὥσπερ γὰρ ἀπηρτισμένην ἑαυτοῦ τὴν νύκτα κατόπιν ἐφέλκεται συγχρονοῦσαν τοῖς ἡλίου τάχεσιν. εἰκότως οὖν αὐτὴν Ὅμηρος εἴρηκε θοήν. δύναταί γε μὴν πιθανώτερόν τις ἐπιχειρῶν, θοὴν ὀνομάζειν μεταληπτικῶς, οὐ τὴν κατὰ κίνησιν ὀξεῖαν, ἀλλὰ τὴν κατὰ σχῆμα. καὶ γὰρ ἑτέρωθί που φησίν. ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν. οὐ τὸ τάχος τῶν ἐρριζωμένων νήσων ἠλιθίως δηλώσειν ἐσπουδακὼς, ἀλλὰ τὸ σχῆμα πρὸς ὀξεῖαν ἀπολήγουσαν ἀποτελοῦν γραμμήν. εἰκότως οὖν νύκτα θοὴν ὠνόμασε, τὴν ἐπ' ὀξὺ τέλος τῆς ἐσχάτης σκιᾶς ἀποτερματίζουσαν. φυσικῶς δὲ περὶ τούτου ὁ λόγος ἀποδείκνυσιν, ὅτι σφαιροειδής ἐστιν ὁ κόσμος. τριχῆ γοῦν οἱ μαθηματικοὶ τὰ σχήματα τῶν σκιῶν φασὶν ἀποπίπτειν. ἐπειδὰν γὰρ ἔλαττον ᾖ τὸ περιλάμπον τοῦ καταλαμπομένου, τὴν σκιὰν συμβέβηκε καλαθοειδῶς ἐπὶ τὴν ὑστάτην πλατύνεσθαι βάσιν. ἀπὸ λεπτῆς ἀνισταμένην τῆς κατὰ κορυφὴν ἀρχῆς. ὅταν δὲ μεῖζον ᾖ τὸ καταλάμπον φῶς τοῦ καταλαμπομένου τόπου, κωνοειδῆ συμβέβηκε τὴν σκιὰν ἀπὸ πλατείας τῆς ἀρχῆς εἰς λεπτὸν ἀποστενοῦσθαι πέρας. ἐπειδὰν γε μὴν ἴσον ᾖ τῷ καταλαμπομένῳ τὸ καταλάμπον, κυλίνδρου δίκην, ἡ σκιὰ πρὸς ἴσον ἐν ἴσαις ἑκατέρωθεν ἔχει γραμμαῖς. βουλόμενος οὖν Ὅμηρος τὸν ἥλιον ἄλλως μείζονα τῆς γῆς κατὰ τὴν τῶν πλείστων φιλοσόφων ἔννοιαν ἀποδεῖξαι, εὐλόγως θοὴν τὴν νύκτα προσηγόρευσεν, εἰς ὀξὺ τὸ πρὸς τῷ πέρατι σχῆμα λήγουσαν. ἅτε οἶμαι μήτε κυλινδροειδῶς μήτε καλαθοειδῶς τῆς σκιᾶς πίπτειν δυναμένης. ἀλλὰ τὸν λεγόμενον κῶνον ἀποτελούσης. ὃ δὴ πρῶτος Ὅμηρος ἐκ μιᾶς λέξεως ὑπαινιξάμενος, τὰς μυρίας τῶν φιλοσόφων ἁμίλλας ἐπιτετίμηται. καὶ μὴν αἱ φοραὶ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, δηλοῦσι τὸ τοῦ κόσμου σφαιροειδές. βορέας

μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων μετέωρος, μέγα κῦμα κυλίνδει. τὴν γὰρ ἀπὸ τοῦ μεταρσίου φορὰν ἐπὶ τὸ ταπεινότερον, ἐκ μιᾶς λέξεως κατεκύλισεν ὁ στίχος. τοὔμπαλιν δὲ ἐπὶ τοῦ νότου πνέοντος ἀπὸ τῶν κάτω τόπων ἱστόρησεν. ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, τὴν ἀπὸ τοῦ ταπεινοτέρου κίνησιν εἰς τὸ μετέωρον ἀνακυλεῖ. ἔτι γε μὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπείρονα γαῖαν ὀνομάζει. καὶ πάλιν τὰ τῆς ἥρας. εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. ἤδη που μαχομέναις δόξαις πρὸς αὐτὰς στασιάζων. ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν σφαιροειδὲς σχῆμα καὶ ἄπειρόν ἐστι καὶ πεπερασμένον, τῷ μὲν τι, ὅρον τινὰ καὶ περιγραφὴν ἔχειν. εὐλόγως αὐτὸ πεπερᾶσθαι νομιστέον. ἄπειρον δ' αὖ ὁ κύκλος ὀνομάζοιτο δικαίως, ἐπειδή περ ἀμήχανόν ἐστι δεῖξαι πέρας ἐν αὐτῷ τι. τὸ τι νομισθὲν εἶναι τέλος, ἐξ ἴσου γένοιτ' ἂν, ἀρχή. ταυτὶ μὲν οὖν ἀθρόα τεκμήρια τοῦ σφαιροειδῆ τὸν κόσμον εἶναι παρ' ὁμήρῳ. τὸ δ' ἐναργέστατόν ἐστι σύμβολον τῇ ἀχιλλέως ἀσπίδος κατασκευῇ. κυκλοτερὲς γὰρ τῷ σχήματι κεχάλκευκεν ὅπλον ἥφαιστος, ὥσπερ εἰκόνα τῆς κοσμικῆς περιόδου. μυθικῶς μὲν οὖν ἀσπίδα χαλκευομένην ὑποστησάμενος, ἁρμόζουσαν ἀχιλλεῖ, τὴν διὰ πάντων ἐνεχάραξε πορείαν. τίς δὲ ἦν αὕτη, στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας. βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. ἐν δ' ἔρις ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον ἄλλον ἄουτον. ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ χθονὸς ἕλκε ποδοῖιν. ταῦτα γὰρ ἦν ὁ διηνεκὴς ἀχιλλέως βίος. νῦν δὲ ὅμηρος ἰδίᾳ φιλοσοφίᾳ δημιουργῶν τὸν κόσμον, εὐθὺς τὰ μέγιστα τῆς προνοίας ἔργα μετὰ τὴν ἀδιευκρίνητον καὶ κεχυμένην ὕλην ἐχάλκευσεν. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ' ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλατταν. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. ἡ τῆς κοσμικῆς γενέσεως εἱμαρμένη. πρῶτον θεμελιοῦχον ἐκρότησε τὴν γῆν. εἶτα ἐπὶ ταύτῃ, καθάπερ τινὰ θείαν στέγην τὸν οὐρανὸν ἐπωρόφωσε. καὶ κατὰ τῶν ἀναπεπταμένων αὐτῆς κόλπων, ἀθρόαν ἔχεε τὴν θάλατταν. εὐθὺς τε ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ, τὰ διακριθέντα τῶν στοιχείων ἀπὸ τοῦ πάλαι χάους ἐφώτισεν. ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. δι' οὗ μάλιστα σφαιροειδῆ παραδέδωκεν ἡμῖν τὸν κόσμον. ὥσπερ γὰρ ὁ στέφανος κυκλοτερὴς τῆς κεφαλῆς κόσμος ἐστὶν, οὕτω τὰ διεζωκότα τὴν οὐράνιον ἀψῖδα κατὰ σφαιροειδοῦς ἐσπαρμένα σχήματος, εἰκότως οὐρανοῦ στέφανος ὠνόμασται. διακριβολογησάμενος δ' ὑπὲρ τῶν ὁλοχερῶν ἀστέρων, καὶ κατὰ μέρος ἐπιφανέστατα δεδήλωκεν. οὐ γὰρ ἠδύνατο πάντα θεολογεῖν ὥσπερ εὔδοξος ἢ ἄρατος, ἰλιάδα γράφων, ἀντὶ τῶν φαινομένων ὑποστησάμενος ἑαυτῷ. μεταβέβηκεν οὖν ἀλληγορικῶς ἐπὶ τὰς δύο πόλεις. τὴν μὲν εἰρήνης, τὴν δὲ, πολέμου παρεστώτων, ἵνα μὴ δ' ἐμπεδοκλῆς ὁ ἀκραγαντῖνος ἀπ' ἄλλου τινὸς, ἢ παρ' ὁμήρου τὴν σικελικὴν ἀρύσηται δόξαν. ἅμα γὰρ τοῖς τέσσαρσι στοιχείοις, κατὰ τὴν φυσικὴν θεωρίαν παραδέδωκε τὸ νεῖκος καὶ τὴν φιλίαν. τούτων δ' ἑκάτερον ὅμηρος ὑποσημαίνων, πόλεις ἐνεχάλκευσε τῇ ἀσπίδι. τὴν μὲν, εἰρήνης. τουτέστι, τῆς φιλίας. τὴν δὲ, πολέμου. τουτέστι, νείκους. πτύχας δ' ὑπεστήσατο τῆς ἀσπίδος πέντε. σχεδὸν οὐκ ἄλλό τι, πλὴν οὐκ ἐμπεποικιλμένας τῷ κόσμῳ ζώνας ὑπαινιξάμενος. ἡ μὲν γὰρ, ἀνωτάτω περὶ τὸν βόρειον εἰλεῖται πόλον. ἀρκτικὴν δὲ αὐτὴν ὀνομάζουσιν. ἡ δ' ἑφεξῆς, εὔκρατός ἐστιν, εἶτα τὴν τρίτην διακεκαυμένην καλοῦσιν. ἡ δὲ τετάρτη ὁμωνύμως τῇ δευτέρᾳ, πρότερον εὔκρατος ὀνομάζεται. πέμπτη δ' ἐπωνύμως τοῦ νοτίου μέρους. ἡ νότιός τε καὶ ἀντάρκτιος καλουμένη. τούτων αἱ μὲν δύο τελέως ἀοίκητοι διὰ τὸ κρύος. ἥ τε

τὸν

τὸν βόρειον εἰληχυῖα πόλον, καὶ τὸν ἀπαντικρὺ νότιον. ὁμοίως δ' ἐν αὐταῖς 94
ἡ διακεκαυμένη καθ' ὑπερβολὴν τῆς πυρώδους οὐσίας, οὐδενὶ βατὴ ζώῳ. δύο
δὲ τὰς εὐκράτους φασὶν οἰκεῖσθαι τὴν μέσην ἀφ' ἑκατέρας ζώνης κρᾶσιν ἐπιδε-
δεγμένας. ὁ γοῦν ἐρατοσθένης, καὶ σφοδρότερον ἐν τῷ ἑρμῇ ταύτῃ διηκρίβω-
σεν εἰπών. πέντε δέ οἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηνται. αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κε-
λαινότεραι κυάνοιο. ἡ δὲ μία, ψαφαρή τε καὶ ἔκπυρος οἷον ἐρυθρή. τυπτομένη
φλογμοῖσιν ἐπεὶ ῥά ἑ μοῖραν ὑπ' αὐτὴν, κεκλιμένην ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρόω-
σιν. αἱ δὲ δύο ἑκάτερθε πόλοιο περιπεπηγυῖαι. αἰεὶ κρυμαλέαι. αἰεὶ δ' ὕδατι
μογέουσαι. ταύτας οὖν ὅμηρος πτύχας ὠνόμασεν ἐξ ὧν φησιν, ἐπεὶ πέντε πτύ-
χας ἤλασε κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο. τὴν δὲ
μίαν χρυσῆν. τὰς μὲν ἀνωτάτω κατὰ τὸν ἀλαμπῆ μυχὸν τοῦ κόσμου κει-
μένας δύο ζώνας χαλκῷ προσεικάσας. ψυχρὰ γὰρ ἡ ὕλη καὶ κρύους μεστή.
λέγει γοῦν ἑτέρωθί που, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι. τὴν δὲ μίαν χρυσῆν τὴν
διακεκαυμένην, ἐπειδήπερ ἡ πυρώδης οὐσία κατὰ τὴν χρόαν ἐμφερεστάτη χρυ-
σῷ. δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὰς εὐκράτους ὑποσημαίνων. ὑγρὰ γὰρ ἡ ὕλη
καὶ τελέως εὔθικτος ἡ τοῦ κασσιτέρου. δι' ἧς τὸ περὶ τὰς ζώνας εὐαφὲς ἡμῖν
καὶ μαλθακὸν δεδήλωκεν. τὸ μὲν οὖν ἐν οὐρανῷ σεμνὸν ἐργαστήριον ἡφαίστου,
τὴν ἱερὰν φύσιν οὕτως ἐδημιούργησεν. ἀνίσταται δ' εὐθὺς ὁ φρικώδης καὶ
χαλεπὸς ἐφ' ὁμήρῳ τῶν συκοφαντούντων φθόνος ὑπὲρ τῆς θεομαχίας. οὐκ
ἔτι τρώων καὶ ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ παρ' αὐτῷ συνέρρωσεν, ἀλλ' οὐράνιαι τα-
ραχαὶ καὶ στάσεις τὸ θεῖον ἀπανέμονται. ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα ποσειδάωνος
ἄνακτος ἵστατ' ἀπόλλων φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα. ἄντα δ' ἐνυαλίοιο θεὰ
γλαυκῶπις ἀθήνη. ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ, ἄρτεμις ἰοχέαι-
ρα, κασιγνήτη ἑκάτοιο. λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος ἑρμῆς. ἄντα δ' ἄρ' ἡ-
φαίστοιο, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. οὐκέτι τοῦθ' ἕκτωρ πρὸς αἴαντα μαχό-
μενος, οὐδ' ἀχιλλεὺς πρὸς ἕκτορα. καὶ μετὰ πατρόκλου σαρπηδών. ἀλλὰ τὸν
μέγαν οὐρανοῦ πόλεμον ἀγωνοθετήσας ὅμηρος, οὐδ' ἄχρι μελλήσεως τὸ κακὸν
ἐστόλισεν, ἀλλ' ὁμόσε τοὺς θεοὺς συνέρραξεν ἀλλήλοις. ἑπτὰ μὲν γὰρ ἄρης ἐπέ-
σχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισε δὲ χαίτας. μετὰ ταῦτα δὲ ἀφροδίτης λύτο γοῦνα-
τα καὶ φίλον ἦτορ. ἄρτεμις δὲ καὶ προσεξύβρισται τοῖς ἰδίοις τόξοις ὡς νηπία
κόρη σωφρονισθεῖσα. ξάνθος δὲ παρ' ὀλίγον οὐδὲ ποταμὸς ἐρρύη διὰ ἥφαιστον.
ὅμως δ' οὖν πάντα ταῦτα κατ' ἀρχὰς μὲν, οὐδ' ὅλως σφόδρα πείθειν δύνα-
ται τοὺς πολλούς. εἰ δ' ἐθελήσει τις ἐνδοτέρω καταβὰς τῶν ὁμηρικῶν ὀργί-
ων, ἐποπτεῦσαι τὴν μυστικὴν αὐτοῦ σοφίαν, ἐπιγνώσεται τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἀσέ-
βημα πηλίκης μεστόν ἐστι φιλοσοφίας. ἐνίοις μὲν οὖν ἀρέσκει τὴν τῶν ἑπτὰ
πλανήτων ἀστέρων ἐν ἑνὶ ζωδίῳ σύνοδον ὑφ' ὁμήρου διὰ τούτων δὴ λεχθεῖσαν.
φθορὰ δὲ παντελὴς, ὅταν τοῦτο γένηται. σύγχυσιν οὖν τοῦ παντὸς ἐπαινίττε-
ται. συνάγων εἰς ἓν ἀπόλλωνα, τουτέστιν ἥλιον, καὶ ἄρτεμιν, ἣν φαμὲν εἶναι
σελήνην, τόν τε τῆς ἀφροδίτης καὶ ἄρεως. ἔτι δὲ καὶ ἑρμοῦ, καὶ διὸς ἀστέρα.
ταύτην μὲν οὖν πιθανότητος μᾶλλον ἢ ἀληθείας ἐχομένην τὴν ἀλληγορίαν,
ἄχρι τοῦ μὴ δοκεῖν ἀγνοεῖν παρειλήφαμεν. ἃ δ' ἐστὶν ἐναργέστερα καὶ τῆς ὁμήρου
σοφίας ἐχόμενα, ταῦτα δὴ σκοπεῖν ἀναγκαῖον. ἀντέταξε γοῦν κακίαις μὲν ἀρε-
τάς. ταῖς δὲ μαχομέναις φύσεσι, τὰς ἀντιπάλους. αὐτίκα τῶν θεῶν ἡ ζεῦξις, οὕτω
πεφιλοσόφηται τῆς μάχης. ἀθηνᾶ καὶ ἄρης, τουτέστιν ἀφροσύνη καὶ φρόνησις. ὁ
μὲν γ' ὥσπερ ἔφην μαινόμενός ἐστι τυκτὸν κακὸν ἀλλοπρόσαλλον. ἡ δ' ἐν πᾶσι

θεοῖς μή τί τε κλέεται καὶ κέρδεσιν. ἀδιάλλακτός γε μὴν ἔχθρα τοῖς τὰ βέλτιστα διευκρινοῦσι λογισμοῖς πρὸς τὴν οὐδὲν ὁρῶσαν ἀφροσύνην. ὡς δὲ μάλιστα τὸν βίον ὀνήσειν ἔμελλεν, οὕτω τὰ τῆς μάχης διευκρίνησεν. οὐχ' ἡ μεμηνυῖα, καὶ παραπλὴξ ἀναισθησία, τῆς συνέσεως γέγονε κρείττων. ἐνίκησε δὲ ἀθηνᾶ τὸν ἄρην καὶ κατὰ γῆς ἐξέτεινεν, ἐπειδήπερ ἅπασα κακία χαμαιπετὴς ἐν τοῖς ταπεινοτάτοις ἔρριπται βαράθροις, πατούμενον νόσημα, καὶ πρὸς πᾶσαν ὕβριν ὑποκείμενον. ἀμέλει συνεξέτεινεν αὐτῷ τὴν ἀφροδίτην, τουτέστι, τὴν ἀκολασίαν. τὼ μὲν γὰρ ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, συγγενῆ καὶ τοῖς πάθεσι γειτνιῶντα τὰ νοσήματα. λητοῖ δ' ἀντέστηκεν ἑρμῆς, ἐπειδήπερ ὁ μὲν, οὐδὲν ἄλλο πλὴν λόγος ἐστὶ τῶν ἔνδον ἐν ἡμῖν παθῶν. λόγῳ δὲ παντὶ μάχεται λητὼ, οἱονεὶ ληθώ τις οὖσα καθ' ἓν στοιχείου μετάθεσιν. τὸ γὰρ ἀμνημονούμενον οὐκ ἔτι ἀπαγγελθῆναι δύναται. διὸ δὴ καὶ μητέρα μουσῶν μνημοσύνην ἱστοροῦσι, τὰς προστάτιδας τοῦ λόγου θεὰς ὑπὸ μνήμην γεγενῆσθαι λέγοντες. εἰκὸς οὖν τὴν λήθην πρὸς ἀντίπαλον ἅμιλλαν ἐξωρμηκέναι. δικαίως δ' ὑπεῖξεν αὐτῇ. λόγου γὰρ ἥττα λήθη. καὶ τὸ φανερὸν ὑπ' ἀμνηστίας ἐν κωφῇ νενίκηκε σιωπῇ. τῶν γε μὴν ὑπολειπομένων θεῶν ἡ μάχη φυσικωτέρα. ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα ποσειδάωνος ἄνακτος, ἵστατ' ἀπόλλων φοῖβος, ὕδατι πῦρ ἀντέθηκε. τὸν μὲν ἥλιον, ἀπόλλωνα προσαγορεύσας, τὴν δ' ὑγρὰν φύσιν ποσειδῶνα. τούτων δ' ἑκάτερον ὡς ἐναντίαν ἔχει δύναμιν, τί δεῖ καὶ λέγειν. φθαρτικὸν ἀεὶ κατ' ἐπικράτειαν θατέρου θάτερον. καὶ μὴν ὑπὸ λεπτῆς τῆς περὶ τὴν ἀλήθειαν θεωρίας, διαλύει ἀμφοῖν τὴν μάχην. ἐπειδήπερ ἡλίου τροφὴν ἀπεφηνάμεθα τὴν ἔνυγρον οὐσίαν, καὶ μάλιστα τὴν ἁλμυράν, λεληθότως γὰρ ἀπὸ γῆς τὸ δίυγρον ἀναστῶν τῆς ἁλμίδος, τούτῳ μάλιστα τὴν πυρώδη φύσιν αὔξει. χαλεπὸν δ' ἦν τῷ τρέφοντι, τὸ τρεφόμενον ἀνθίστασθαι. διὰ τοῦθ' ὑπεῖξαν ἀλλήλοις. ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινή, ἄρτεμις ἰοχέαιρα. οὐδὲ τοῦτ' ἀλόγως εἰσήγαγεν ὅμηρος. ἀλλ' ὥσπερ ἔφην, ἥρα μέν ἐστιν ἀήρ. τὴν δὲ σελήνην, ἄρτεμιν ὀνομάζει. πᾶν δὲ τὸ τεμνόμενον, ἀεὶ πολέμιόν ἐστι τῷ τέμνοντι. καὶ διὰ τοῦτο ἐχθρὰν ἀέρι τὴν σελήνην ὑπέστησεν, τὴν ἐν ἀέρι αὐτῆς φορὰν καὶ τοὺς δρόμους ὑποσημαίνων. εἰκὸς δὲ ταχέως νενικῆσθαι τὴν σελήνην. ἐπειδήπερ ὁ μὲν ἀὴρ πολὺς καὶ πάντῃ κεχυμένος. ἡ δ' ἐλάττων καὶ συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἀερίων παθημάτων ἀμαυρουμένη. τοῦτο μὲν ἐκλείψεσι, τοῦτο δ' ἀχλύι. καὶ ταῖς ὑποτρεχούσαις νεφέλαις. διὰ τοῦτο τῆς νίκης τὰ βραβεῖα τῷ μείζονι καὶ συνεχῶς βλάπτοντι προσέθηκεν. ἄντα δ' ἄρ' ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. ἐν τοῖς ὑπὲρ ἀπόλλωνος, καὶ ποσειδῶνος λόγοις τὸν οὐράνιον ἡμῖν αἰθέρα, καὶ τὴν ἀκήρατον ἡλίου φλόγα δηλώσας, νῦν μεταβέβηκεν ἐπὶ τὸ θνητὸν πῦρ. καὶ τοῦτο ἀνθώπλισε ποταμῷ, τὴν διάφορον ἑκατέρου φύσιν εἰς μάχην παροξύνας. πρότερον μὲν οὖν εἴκοντα τὸν ἥλιον ποσειδῶνι παρεισάγει. νῦν δὲ, τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ὑπὸ τῆς πυρώδους ἡττωμένην. δυνατώτερον γὰρ τόδε τὸ στοιχεῖον θατέρου. τίς οὖν οὕτω μέμηνεν, ὡς θεοὺς μαχομένους ἀλλήλοις παρεισάγειν, ὁμήρου φυσικῶς ταῦτα δι' ἀλληγορίας θεολογήσαντος. ἐπὶ τέλει οὖν τῆς ἰλιάδος, καὶ σφόδρα τὸν ἑρμῆν ἐναργῶς ἀκολουθοῦντα πριάμῳ δεδήλωκεν ἀλληγορήσας. οὐδὲν γὰρ ἔοικεν οὕτω πειθήνιον ἀνδράσιν ὀργιζομένοις οὐκ ἄργυρος, οὐ χρυσὸς, οὐδὲ ἡ διὰ δώρων πολυτέλεια. μειλίχιον δὲ καὶ προσηνὲς ἱκεσίας ὅπλον ἐστὶν, ἡ διὰ τοῦ λόγου πειθώ. πάνυ γοῦν ἀληθῶς εὐριπίδης, οὐκ ἔστι πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος. τούτῳ τε πρίαμος ὥσπερ ὀχυρᾷ παντευχίᾳ καθώπλισται. ᾧ καὶ μάλιστα

τὴν

τὴν ἀχιλλέως ἐπέκλασεν ὀργήν. οὐκ ἐν ἀρχῇ δέξαο δώδεκα πέπλους. δώδεκα δ᾽ ἁπλοΐδας χλαίνας. τά τε λοιπὰ τῶν κομισθέντων δώρων. ἀλλ᾽ αἱ πρῶται τῆς ἱκεσίας φωναὶ τοὺς ἄρσενας αὐτοῦ θυμοὺς ἐξεθήλυναν. μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ᾽ ἀχιλλεῦ. τηλίκου οἷος ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. δι᾽ ὀλίγου προοιμίου τῶν λόγων συνήρπασεν ἀχιλλέα. καὶ σχεδὸν αὐτοῦ πριάμου γέγονε πηλεύς. διὸ τότε ἠλέηται μὲν ἄχρι τραπέζης. λουτροῖς δὲ κοσμηθὲν ἀποδίδοται τὸ νεκρὸν σῶμα. τοσοῦτον ἴσχυσεν ὁ τῶν παθῶν ἑρμηνεὺς λόγος, ὃν ἀπέστειλεν ὅμηρος αὐτῷ τῆς ἱκεσίας παράκλητον. ἆρ᾽ οὐκ ἀρχὴ δι᾽ ὅλης τῆς ἰλιάδος συνᾴδουσα καὶ διηνεκὴς ἡ ὁμήρου φιλοσοφία, ἐν ᾗ τὰ περὶ θεῶν ἠλληγόρησε. ζητοῦμεν δὲ τούτων τί περιττότερον. καὶ μετὰ τοσαύτας ἀποδείξεις ἐλθεῖν ἔτι τὰ κατὰ τὴν ὀδύσσειαν ἡγούμεθα. πλὴν ὅμως ἀκόρεστον ἅπαν τὸ καλὸν, ἀπὸ τῆς ἐναγωνίου καὶ πολεμικῆς ἰλιάδος ἐπὶ τὴν ἠθικὴν μεταβῶμεν ὀδύσσειαν. οὐδὲ γὰρ αὕτη τελέως ἀφιλοσόφητος. ἀλλ᾽ ἐν ἑκατέροις τοῖς σωματίοις ὅμοιον εὑρίσκομεν ὅμηρον μηδὲν περὶ θεῶν ἀπρεπὲς ἱστοροῦντα. δίχα δὲ τῆς τοιαύτης ἐμπειρίας αἰνιττόμενον. αὐτίκα τοίνυν ἐν ἀρχῇ τὴν ἀθηνᾶν ὑπὸ διὸς ἀποστελλομένην πρὸς τηλέμαχον εὑρίσκομεν, εὐλόγως. ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἄγαν νεότητος ἤδη τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν ὑπερκύπτων μετέβαινεν ἐπὶ τὸν ἄνδρα. καί τις αὐτὸν ὑπέδραμε τῶν γιγνομένων λογισμὸς, ὡς οὐκ ἔτι χρὴ διαμαρτυρεῖν ἐπὶ τῇ τρασελεῖ τῶν μνηστήρων ἀσωτίᾳ. τοῦτον οὖν τὸν ἀθροιζόμενον ἐν τηλεμάχῳ λογισμὸν, ἀθηνᾶς ἐπιφάνειαν ἠλληγόρησεν. ὁμοιωθεῖσα γὰρ γέροντι ἥκει. παλαιὸς γοῦν ὁμολογεῖται ξένος ὀδυσσέως ὁ μέντης εἶναι. πολιὰ δὲ καὶ γῆρας ἱεροὶ τῶν τελευταίων χρόνων λιμένες. ἀσφαλὲς ἀνθρώποις ὅρμισμα. καὶ ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὔξεται ῥῶσις. τίνα τοίνυν παρεισελθὼν ὁ νοῦς ἐξεπαίδευσε τὸν τηλέμαχον, οὐ θεᾶς παρακαθημένης, καὶ ταῦθ᾽ ἃ λέγει παραινέσεις διαπτύοντος. ἄγε δή φησιν ὦ τηλέμαχε, μειρακίου γὰρ ἤδη τι φρονεῖς πλέον. νῆ᾽ ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥ τις ἀρίστη, ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. πρῶτος εὐσεβὴς καὶ δίκαιος ἐκ βαθείας ἀφροσύνης ὑπεισῆλθε λογισμὸς, ὡς οὐκ ἄξιόν ἐστιν ἀργοὺς ἐν ἰθάκῃ κατατρίβειν χρόνους, ἀμνηστίαν ἔχοντας τοῦ γεγεννηκότος. ἀλλ᾽ ἀναγκαῖον ἤδη ποτὲ τὸν φιλοπάτορα, ναῦν εὐτρεπισάμενον ἐπὶ τὰς διαποντίους ἐκδραμεῖν κληδόνας. ἵνα τὴν ὀδυσσέως ἀπόδημον ἄγνοιαν ἀνιχνεύσῃ. δεύτερον δ᾽ ἐπὶ τούτοις διεσκέψατο, ὅπου μάλιστα δεῖ τὴν πατρῴαν ἐρευνῆσαι τύχην. ὑπηγόρευσε δ᾽ ἡ φρόνησις, ἐγγὺς αὐτοῦ καθεζομένη. πρῶτον μὲν ἐς πύλον ἐλθὲ καὶ εἴρεο νέστορα δῖον. κεῖθεν δὲ, σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν μενέλαον. ὁ μὲν γὰρ εἶχε τὴν ἀπὸ γήρως ἐμπειρίαν. ὁ δ᾽ ἀπὸ τῆς ὀκταετοῦς πλάνης ἐπανεληλύθει νεωστί. δεύτατος γὰρ ἦλθεν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. ἔμελλεν οὖν ὠφέλιμος αὐτῷ παραινῶν γενήσεσθαι νέστωρ. τἀληθῆ δὲ περὶ τῆς ὀδυσσέως πλάνης ἐρεῖν μενέλαος. ἅμα δὲ ταῦτ᾽ ἐννοούμενος, ὥσπερεὶ παρακροτῶν ἑαυτὸν εἶπεν. οὐδέ τί σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν. ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί. ὥσπερεὶ παιδαγωγὸς καὶ πατὴρ ὁ λογισμὸς αὐτοῦ τὸ μεθεκτικὸν τῶν φροντίδων ἀνήγειρεν. εἶτα καθ᾽ ὁμοίωσιν ἡλικιώτιδος ἀρετῆς, εἰς τὴν ἴσην φρόνησιν αὐτὸν παρακέκληκεν. ἢ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλαβε δῖος ὀρέστης πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα, τοιούτοις ἐπαρθεὶς λογισμοῖς, εὐλόγως μετέωρον αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἐλαφρίζει, διὸ καὶ προσείκασεν αὐτὴν ὅμηρος ὄρνιθι λέγων, ὄρνις δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο. μεταρσία γὰρ ἡ φρόνησις ὡς ἂν οἶμαι τηλικοῦτον

ὄγκον ἐν αὑτῇ πραγμάτων, κυοφοροῦσαν διανέστηκεν. ἀμέλει ταχέως ἐκκλησία συναθροίζεται. καὶ παντοίοις λόγοις ἐρηχορεύθη. τὸν δ' ἀπόπλουν εὐτρέπιζει ὁ τῆς ἀγχινοίας ἐπώνυμος φρονίου μὲν υἱὸς, νοήμων δὲ τοὔνομα. δι' ὧν ἀμφοτέρων οὐδὲν ἄλλο, πλὴν τοὺς ὑπογύους αὐτοῦ λογισμοὺς ὑπεσήμαινεν. ἐπιβαίνοντι δ' αὐτῷ τῆς νεὼς, συνεμβέβηκεν ἀθηνᾶ μὲν τὴν μορφὴν εἰκασμένη. πάλιν ἀνδρὶ πρὸς φροντίδας τὴν διάνοιαν ἔχοντι φρονήσεως μητέρα. δι' ὧν ἁπάντων ἡ κατ' ὀλίγον ἐν τῷ τηλεμάχῳ τρεφομένη σύνεσις, ἐν τοῖς ἔπεσιν ἱστόρηται. καὶ μὴν ὁ περὶ πρωτέως λόγος οὕτω πολὺς ἐκταθεὶς ὑπὸ μενελάου, τὴν ἐξαπατῶσαν εὐθὺς ἔχει φαντασίαν, πάνυ μυθώδης γεγονυῖαν τῆς ἐν αἰγύπτῳ νησιάδος ἄθλιον ἔποικον, εἰς ἀθανάτου μέτρα τιμωρίας παρελκόμενον. ᾧ βίος ἠπείρου καὶ θαλάττης κοινὸς, ἀτυχεῖς ὕπνους μετὰ φωκῶν κοιμώμενος, ἵν' αὐτοῦ κολάζηται καὶ τὸ τερπνόν. θυγάτηρ δ' εἰδοθέα διὰ πατρὸς ἀδικίας ξένον εὖ ποιοῦσα, καὶ γενομένη προδότις αὐτοῦ. δεσμοὶ μετὰ τοῦτο καὶ μενέλαος ἐνεδρεύων. εἶθ' ἡ πολυπρόσωπος εἰς ἅπαντα ἃ βούλεται πρωτέως μεταμόρφωσις, ποιητικοὶ καὶ τεράστιοι μῦθοι δοκοῦσιν. εἰ μή τις οὐρανίῳ ψυχῇ, τὰς ὀλυμπίους ὁμήρου τελετὰς ἱεροφαντήσειε. τὴν οὖν προμήτορα τῶν ὅλων ὑφίσταται γένεσιν, ἀφ' ἧς τὸ πᾶν εἰζωθὲν, εἰς ὃ νῦν βλέπομεν ἥκει κατάστημα. παλαιοὶ γὰρ ἦσαν ποτὲ χρόνοι, καθ' οὓς ἀτύπωτον ἢ ὑπόλιμνον ἦν. οὐδέπω κεκειμένοις χαρακτῆρσιν εἰς τέλεον ἥκουσα μορφῆς. οὔτε γὰρ γῆ τῇ τῶν ὅλων ἑστίᾳ κέντρον ἐπεπήγει βέβαιον, οὔτ' οὐρανὸς περὶ τὴν ἀΐδιον φορὰν ἱδρυμένος ἐκυκλεῖτο. πάντα δ' ἦν ἀνήλιος ἠρεμία καὶ κατηφοῦσα σιγή. καὶ πλέον οὐδὲν ἦν ἢ κεχυμένης ὕλης. ἄμορφος ἀργία, πρὶν ἡ δημιουργὸς ἁπάντων καὶ κοσμοτόκος ἀρχὴ σωτήριον ἑλκύσασα τῷ βίῳ τύπον, τὸν κόσμον ἀπέδωκε τῷ κόσμῳ. διεζεύγνυτο μὲν οὐρανὸν γῆς, ἐχώριζε δὲ τὴν ἤπειρον θαλάττης. τέτταρα δὲ στοιχεῖα τῶν ὅλων ῥίζα καὶ γέννα, ἐν τάξει τὴν ἰδίαν μορφὴν ἐκομίζετο. τούτων δὲ προμηθῶς κιρναμένων, ὁ θεὸς μηδεμιᾶς οὔσης διακρίσεως περὶ τὴν ἄμορφον ὕλην. πρωτέως δὲ θυγάτηρ εἰδοθέα δικαίως εἶδος ἑκάστου γενομένη θέα. διὰ τοῦτο μία τὸ πρὶν ὢν φύσις ὁ πρωτεὺς, εἰς πολλὰς ἐμερίζετο μορφὰς ὑπὸ τῆς προνοίας διαπλαττόμενος. Ἤτοι μὲν πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος, αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς. γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρον ὑψιπέτηλον. διὰ μὲν οὖν τοῦ λέοντος ἐμπύρου ζώου, τὸν αἰθέρα δηλοῖ. δράκων δ' ἐστὶν ἡ γῆ. τὸ γὰρ αὐτόχθον αὐτοῦ καὶ γηγενὲς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦτο σημαίνει. δένδρον γε μὴν ἅπαν αὐξανόμενον καὶ τὴν ἀπὸ γῆς ὁρμὴν μεταρσίαν ἀεὶ λαμβάνον, συμβολικῶς εἶπεν ἀέρα. τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ εἰς ἀσφαλεστέραν ὧν προῃνίξατο δήλωσιν ἐκ τοῦ φανερωτέρου παρέστησεν εἰπών. γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ. ὥστε εὔλογον τὴν μὲν ἄμορφον ὕλην πρωτέα καλεῖσθαι. τὴν δ' εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοιαν, εἰδοθέαν. ἐξ ἀμφοῖν δὲ πᾶν διακριθὲν, εἰς τὰ συνεχῆ καὶ προστακτικὰ τῶν ὅλων χωθῆναι. πιθανῶς δὲ καὶ τὴν νῆσον ἐν ᾗ ταῦτα διέπλασεν φάρον ὠνόμασεν, ἐπειδὴ πάρεστι φέρουσα, τὸ γεννῆσαι. καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον. ἀφάρωτος οἷον γυνή. φυσικῶς οὖν τὸν ἁπάντων πατέρα χῶρον ὠνόμασε φόρον. ἐκ τῆς γονίμου προσηγορίας, ὃ μάλιστα ἐβούλετο σημῆναι. τίσι γε μὴν ἐπιθέτοις καὶ τὸν πρωτέα κεκόσμηκεν, ἤδη σκοπῶμεν. πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. τὸ μὲν γὰρ οἶμαι, τῆς ἀρχεγόνου καὶ πρώτης οὐσίας γεραίτερον, ὥστε ἀποσεμνῦναι τῇ πολιτείᾳ τοῦ χρόνου τὴν ἄμορφον ὕλην. ἅλιον δὲ ὠνόμασεν, οὐ μὰ Δί' οὐ θαλάττιόν τινα δαίμονα καὶ κατὰ κυμάτων ζῶντα. τὸ δ' ἐκ πολλῶν

καὶ

96

καὶ πάντοθεν τῶν συνειλισμένων, ὅπερ ἐστὶ συνηθροισμένον. τιμερτὴς δ' εὐλόγως εἴρηται. τί γὰρ ταύτης τῆς οὐσίας ἀληθουργέστερον, ἐξ ἧς ἅπαντα γεγενῆσθαι νομιστέον. καὶ μὴν καὶ ἡ Καλυψώ, τὴν πειθὼ τῶν ποικίλων παρ' Ὀδυσσέως λόγων ἑρμῆν προσηγόρευσε. μόγις μὲν ἀλλ' ὅμως καταθέλξαντος αὐτοῦ τὸν ἔρωτα τῆς νύμφης ἵν' εἰς Ἰθάκην προσπεμφθείη. διὰ τοῦτ' ὄρνιθι προσωμοιωμένος Ἑρμῆς ἐλήλυθεν ἀπ' Οὐλύμπου. πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη κατὰ τὸν Ὅμηρον, καὶ τάχιον οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις λόγου. δεῖ δὲ ἡμᾶς οὐδὲ τὰ μικρὰ παροδεύειν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων τὴν λεπτὴν ἐξετάζειν Ὁμήρου φροντίδα. τὸν γὰρ ἡμέρας καὶ Ὠρίωνος ἔρωτα, πάθος ἐν ἀνθρώποις εὔσχημον ἠλληγόρησεν. ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς. παρεισάγει γὰρ αὐτὸν, ἔτι νεανίαν ἐν ἀκμῇ τοῦ σώματος ὑπὸ τοῦ χρεὼν πρὸ μοίρας συνηρπασμένον. ἦν δὲ παλαιὸν ἔθος τὰ σώματα τῶν καμνόντων ἐπειδὰν ἀναπαύσηται τοῦ βίου, μήτε νύκτωρ ἐκκομίζειν, μήθ' ὅταν ὑπὲρ γῆς τὸ μεσημβρινὸν ἐπιτείνηται θάλπος, ἀλλὰ πρὸς βαθὺν ὄρθρον ἀπύροις ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνιόντος. ἐπειδὰν οὖν εὐγενὴς νεανίας ἅμα καὶ κάλλει προέχων τελευτήσῃ τὴν ὄρθριον ἐκκομιδὴν ἐπεφήμιζον ἡμέρας ἁρπαγὴν ὡς οὐκ ἀποθανόντος, ἀλλὰ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἀνηρπασμένου. καθ' Ὅμηρον δὲ τοιοῦτό φασιν. Ἰασίων ἀνὴρ γεωργίας ἐπιμελούμενος, καὶ δαψιλῶς τοὺς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀγρῶν καρποὺς λαμβάνων. εἰκότως ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἔδοξεν ἠγαπῆσθαι. δι' ὧν Ὅμηρος οὐκ ἀσελγεῖς ἔρωτας ἱστορεῖ θεῶν, οὐδ' ἀκολασίας. σημαίνει δὲ τὰς εὐαγεστάτας, ἡμέραν τε καὶ Δήμητραν, τοῖς εὐσεβῶς ἐρευνᾶν ἐθέλουσι, φυσικῆς ἀκριβοῦς θεωρίας ἀφορμὴν χαρίζεται. νῦν ἅπαντα τἄλλα ἀφέντες, εὐθὺ τὴν διηνεκῆ καὶ χαλεπῶς θρυλλουμένην ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν κατηγορίαν ζητῶμεν. ἄνω γοῦν οὖν καὶ κάτω ῥαψῳδοῦσι τὰ περὶ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης ἀσεβῶς διαπεπλάσθαι λέγοντες. ἀκολασίαν γὰρ ἐμπεπολίτευκεν οὐρανῷ. καὶ τὸ παρ' ἀνθρώποις ὅταν γένηται θανάτου τιμώμενον, οὐκ ἐδυσωπήθη παρὰ θεοῖς ἱστορῆσαι. λέγω δὲ μοιχείαν. ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισιν. εἶτα μετὰ τοῦτο δεσμοὶ καὶ θεῶν γέλωτες. ἱκεσία τε πρὸς Ἥφαιστον Ποσειδῶνος. ἅπερ οἱ θεοὶ νοσοῦσιν, οὐκ ἔτι τοὺς παρ' ἀνθρώποις ἀδικοῦντας ἔδει κολάζεσθαι. νομίζω δ' ἔγωγε καίπερ ἐν Φαίαξιν ἀνθρώποις ἡδονῇ δεδουλωμένοις ᾀδόμενα ταῦτα φιλοσόφου τινὸς ἐπιστήμης ἔχεσθαι. τὰ γὰρ σικελικὰ δόγματα, καὶ τὴν Ἐμπεδόκλειον γνώμην ἔοικεν ἀπὸ τούτων βεβαιοῦν. Ἄρην μὲν ὀνομάσας τὸ νεῖκος, τὴν δ' Ἀφροδίτην φιλίαν. τούτους οὖν διεστηκότας ἐν ἀρχῇ παρεισήγαγεν Ὅμηρος ἐκ τῆς πάλαι φιλονεικίας εἰς μίαν ὁμόνοιαν κεκραμένους. ὅθεν εὐλόγως ἐξ ἀμφοῖν Ἁρμονία γεγένηται, τοῦ παντὸς ἀσαλεύτως καὶ κατ' ἐμμέλειαν ἁρμοσθέντος. γελᾶν δ' ἐπὶ τούτοις εἰκὸς ἦν καὶ συνήδεσθαι τοὺς θεούς, ἅτε δὴ τῶν ἰδίων χαρίτων οὐκ ἐπὶ φθοραῖς διεσταμένων, ἀλλ' ὁμονοοῦσαν εἰρήνην ἀγόντων. δύναται γε μὴν καὶ περὶ τῆς χαλκευτικῆς τέχνης ἀλληγορεῖν. ὁ μὲν γὰρ Ἄρης, εἰκότως ἂν ὀνομάζοιτο σίδηρος. τοῦτον δὲ ῥᾳδίως Ἥφαιστος ἐχειρώσατο. τὸ γὰρ πῦρ, ἅτ' οἶμαι σιδήρου κραταιοτέρας δυνάμεως μετειληχὸς, εὐκόλως ἐν αὐτῷ τὴν ἐκείνου στερρότητα θηλύνει. δεῖ δὲ τῷ τεχνίτῃ πρὸς τὸ κατασκευαζόμενον, καὶ Ἀφροδίτης. ὅθεν οἶμαι διὰ πυρὸς μαλάξας τὸν σίδηρον, ἐπαφροδίτῳ τινὶ τέχνῃ, τὴν ἐργασίαν κατώρθωσε. Ποσειδῶν δ' ὁ ῥυόμενος παρ' Ἡφαίστου τὸν Ἄρη πιθανῶς. ἐπειδήπερ ἐκ τῶν βαναύσων διάπυρος ὁ τοῦ σιδήρου μύδρος ἑλκυσθεὶς, ὕδατι βαπτίζεται. καὶ τὸ φλογῶδες ὑπὸ τῆς ἰδίας φύσεως ὕδατι κατασβεσθὲν ἀναπαύεται. καθόλου δὲ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην εἴ τις ἀκριβῶς ἐθέλει σκο-

πεῖν, ἠλληγορημένην εὑρήσει. πάσης γὰρ ἀρετῆς καθάπερ ὄργανόν τι τὸν
ὀδυσσέα παραστησάμενος ἑαυτῷ, διαπεφιλοσόφηκεν. ἐπειδὴ τὰς ἐκνεμο-
μένας τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἤχθηρε κακίας. ἡδονὴν μὲν, τὸ λωτοφάγον χω-
ρίον ξένης γεωργὸν ἀπολαύσεως. ἣν ὀδυσσεὺς ἐγκρατῶς παρέπλευσε. τὸν δ'
ἄγριον ἑκάστου θυμὸν, ὥσπερ εἰ καυτηρίῳ τῇ παραινέσει τῶν λόγων ἐπήρωσε.
κύκλωψ δὲ οὗτος ὠνόμασται, ὁ τοὺς λογισμοὺς ὑποκλωπῶν. τί δ' οὐχὶ πρῶτος
εὔδιον πλοῦν δι' ἐπιστήμης ἀστρονόμου τεκμηράμενος ἔδοξεν ἀνέμους δεδωκέναι.
φαρμάκων τε τῶν παρὰ κίρκης γέγονε κρείττων, ὑπὸ πολλῆς σοφίας πεμμάτων
ἐπεισάκτων κακῶν οὐχ ἡττώμενος. ἡ δὲ φρόνησις ἕως ᾅδου καταβέβηκεν, ἵνα
μηδὲ τῶν νέρθεν ἀδιερεύνητον ᾖ. τίς δὲ σειρήνων ἀκούει τὰς πολυπείρους ἱστορί-
ας παντὸς αἰῶνος ἐκμαθών. καὶ χάρυβδις μὲν ἡ δάπανος ἀσωτία, καὶ περὶ πό-
τους ἄπληστος, εὐλόγως ὠνόμασται. σκύλλαν τε τὴν πολύμορφον ἀναίδειαν ἠλ-
ληγόρησε. διὸ δὴ κυνὰς οὐκ ἀλόγως ὑπέζωσται, προτομαῖς ἁρπαγῇ τόλμῃ
καὶ πλεονεξίᾳ πεφραγμένας. αἱ δ' ἡλίου βόες, ἐγκράτεια γαστρός εἰσιν. εἰ μὴ
δὲ λιμὸν ἔχων ἀδικίας ἀνάγκην. ἃ δὴ μυθικῶς μὲν ἐστὶν εἰρημένα περὶ τοὺς ἀκού-
οντας. εἰ δ' ἴδῃ τὴν ἠλληγορημένην σοφίαν καταβέβηκεν, ὠφελιμωτάτη τοῖς
μιμουμένοις γενήσεται. τὸν μὲν γὰρ αἴολον, ἐξαιρέτως ἔγωγε νομίζω τὸν ἐνι-
αυτὸν εἶναι. τοῖς δωδεκαμήνοις τοῦ χρόνου περιόδοις ἐνδεδεμένον. ὠνόμασται γοῦν αἴο-
λος τουτέστι ποικίλος. ἐπειδήπερ οὐκ ἰσοχρόνῳ καὶ μονοειδεῖ κατὰ πᾶσαν ὥραν
τῇ φύσει συνήνωται. διάφοροι δ' αὐτὸν αἱ παρ' ἕκαστα μεταβολαὶ ποικίλλου-
σιν. ἔκ τε γὰρ ἀργαλαίου κρύους, εἰς πραεῖαν ἡδονὴν ἔαρος ἐαρινοῦ μεταβάλ-
λει, καὶ τὸ νοτερὸν τῆς ἐαριζούσης καταστάσεως, ἔμπυρος ἡ τοῦ θέρους βία πυ-
κνοῖ. μετόπωρον δὲ φθινὰς ὥρα καρπῶν ἐτησίων τὸ θέρειον ἑλκύσασα θάλπος,
ὥραις χειμερίαις προοιμιάζεται. ταύτης δὲ τῆς ποικιλίας ὁ ἐνιαυτὸς ὢν πα-
τὴρ, εἰκότως αἴολος ὠνόμασται. παῖδα δὲ αὐτὸν ὠνόμασεν ἱππότου. τί γ' ὀξύ-
τερον χρόνου. τί δ' οὕτω ποδῶκες. ἀεὶ φερομένῳ καὶ ῥέοντι τῷ τάχει τοὺς ὅλους
αἰῶνας ἐκμετρουμένου. δώδεκα δ' αὐτοῦ παῖδές εἰσιν οἱ μῆνες. ἓξ μὲν θυγατέρες.
ἓξ δὲ υἱέες ἡβώοντες. τὸ μὲν εὔκαρπον καὶ γόνιμον τῶν τὸ θέρος ἐμπιμ-
πλάντων μηνῶν, θηλείᾳ γονῇ προσείκασε. τὸ δὲ στερρὸν καὶ πεπηγὸς
τῶν χειμερίων ἠρρένωσεν. οὐκ ἀσεβὴς δ' οὐδ' ὁ περὶ τῶν γά-
μων μῦθος. ἀλλὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἀνέμιξε ταῖς ἀδελ-
φαῖς, ἐπειδήπερ ὑπ' ἀλλήλων συμβέβηκε τὰς
ὥρας ὀχεῖσθαι. ταμίας δ' ἐστὶν ἀνέμων.
ἠμὲν παυέμεν, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐ-
θέλῃσιν. ἔμμηνοι γὰρ αἱ τού-
των φοραὶ, καὶ κατὰ
προθεσμίαν πνέ-
ουσαι.

 97

ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΝΕΙΛΩΟΥ, ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ, Α ΕΞΗΝΕΓΚΕ ΜΕΝ ΑΥΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΙ ΦΟΝΗΙ, ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΔΕ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ.

Πῶς αἰῶνα σημαίνει.

α ἰῶνα σημαίνοντες, ἥλιον καὶ σελήνην γράφουσι, διὰ τὸ αἰώνια εἶναι στοιχεῖα. αἰῶνα δ᾽ ἑτέρως γράψαι βουλόμενοι, ὄφιν ζωγραφοῦσιν, ἔχοντα τὴν οὐρὰν, ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτομένην, ὃν καλοῦσιν αἰγύπτιοι, οὐραῖον, ὅ ἐστιν ἑλληνιστὶ βασιλίσκον. ὃν περ χρυσοῦν ποιοῦντες, θεοῖς περιτιθέασιν. αἰῶνα δὲ λέγουσι τὸν αἰγύπτιοι, διὰ τοῦδε τοῦ ζώου δηλοῦσθαι. ἐπειδὴ τριῶν γενῶν ὄφεων καθεστώτων, τὰ μὲν λοιπὰ, θνητὰ ὑπάρχει, τοῦτο δὲ μόνον ἀθάνατον. ὃ καὶ προσφυσῆσαν ἑτέρῳ παντὶ ζώῳ δίχα τοῦ δακεῖν, ἀναιρεῖ. ὅθεν ἐπειδὴ δοκεῖ ζωῆς καὶ θανάτου κυριεύειν, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν ἐπιτιθέασιν.

Πῶς κόσμον.

κ όσμον βουλόμενοι γράψαι, ὄφιν ζωγραφοῦσι τὴν ἑαυτοῦ ἐσθίοντα οὐρὰν, ἐστιγμένον φολίσι ποικίλαις. διὰ μὲν τῶν φολίδων αἰνιττόμενοι τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀστέρας. βαρύτατον δὲ τὸ ζῶον, καθάπερ καὶ ἡ γῆ. λειότατον δὲ ὥσπερ ὕδωρ. καθ᾽ ἕκαστον δὲ ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας ἀφεὶς, ἀποδύεται. καθ᾽ ὃ καὶ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνιαύσιος χρόνος ἐναλλαγὴν ποιούμενος, νεάζει. τὸ δὲ ὡς τροφῇ χρῆσθαι τῷ ἑαυτοῦ σώματι, σημαίνει, τὸ πάντα ὅσα ἐκ τῆς θείας προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ γεννᾶται, ταῦτα πάλιν καὶ τὴν μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν.

Πῶς ἐνιαυτόν.

ε νιαυτὸν δὲ βουλόμενοι δηλῶσαι, ἶσιν, τουτέστι γυναῖκα ζωγραφοῦσι. τῷ δὲ αὐτῷ, καὶ τὴν θεὸν σημαίνουσιν. ἶσις δὲ παρ᾽ αὐτοῖς ἐστιν, ἀστὴρ αἰγυπτιστὶ καλούμενος σῶθις. ἑλληνιστὶ δὲ, ἀστροκύων, ὃς καὶ δοκεῖ βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀστέρων. ὁτὲ μὲν μείζων, ὁτὲ δὲ ἥσσων ἀνατέλλων. καὶ ὁτὲ μὲν λαμπρότερος, ὁτὲ δὲ, οὐχ οὕτως. ἔτι δὲ καὶ διότι κατὰ τὴν τούτου τοῦ ἄστρου ἀνατολὴν, σημειούμεθα περὶ πάντων τῶν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ μελλόντων τελεῖσθαι. διόπερ οὐκ ἀλόγως τὸν ἐνιαυτὸν, ἶσιν λέγουσιν. καὶ ἑτέρως δὲ ἐνιαυτὸν γράφοντες, φοίνικα ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ δένδρον τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, μίαν βαΐν γεννᾶν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα βαΐσιν ἐνιαυτὸν ἀπαρτίζεσθαι.

Πῶς μῆνα.

μ ῆνα δὲ γράφοντες, βαΐν ζωγραφοῦσιν, ἢ σελήνην ἐπεστραμμένην εἰς τὸ κάτω. βαΐν μὲν, τῆς προειρημένης περὶ τοῦ φοίνικος αἰτίας χάριν. σελήνην δὲ ἐπεστραμμένην εἰς τὸ κάτω, ἐπειδή φασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοίρας ὑπάρχουσαν, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐσχηματίσθαι. ἐν δὲ τῇ ἀποκρούσει, τὸν ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν πληρώσασαν, εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασι νεύειν.

Πῶς τὸ ἐνιστάμενον ἔτος.

ε τος τὸ ἐνιστάμενον γράφοντες, τέταρτον ἀρούρας γράφουσιν. ἔστι δὲ μέτρον γῆς ἡ ἄρουρα, πηχῶν ἑκατόν. βουλόμενοί τε ἔτος εἰπεῖν, τέταρτον λέγουσιν. ἐπειδή φασι κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἄστρου τῆς σώθεως, μέχρι τῆς ἄλλης ἀνατολῆς, τέταρτον ἡμέρας προστίθεσθαι. ὡς εἶναι τὸ ἔτος τοῦ θεοῦ, τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν. ὅθεν καὶ διὰ τετραετηρίδος περισ-

σιν ἡμέραν ἀριθμοῦσιν αἰγύπτιοι. τὰ γὰρ τέσσαρα τέταρτα, ἡμέραν ἀπαρτίζει.

Τί δηλοῦσιν ἱέρακα γράφοντες.

εὸν βουλόμενοι σημῆναι, ἢ ὕψος, ἢ ταπείνωσιν, ἢ ὑπεροχὴν, ἢ αἷμα, ἢ
θ νίκην, ἢ ἄρεα, ἢ ἀφροδίτην, ἱέρακα ζωγραφοῦσι. θεὸν μὲν, διὰ τὸ πο-
λύγονον εἶναι τὸ ζῶον, καὶ πολυχρόνιον. ἔτι γε μὴν, ἐπεὶ καὶ δοκεῖ εἴδω-
λον ἡλίου ὑπάρχειν παρὰ πάντα τὰ πετεινὰ πρὸς τὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ὀξυ
ωπῶν, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἰατροὶ πρὸς ἴασιν ὀφθαλμῶν τῇ ἱερακίᾳ βοτάνῃ χρῶνται.
ὅθεν καὶ τὸν ἥλιον ὡς κύριον ὄντα ὁράσεως, ἔσθ' ὅτε ἱερακόμορφον ζωγρα-
φοῦσιν. ὕψος δὲ, ἐπεὶ τὰ μὲν ἕτερα ζῶα εἰς ὕψος πέτεσθαι προαιρούμενα,
πλαγίως φέρεται, ἀδυνατοῦντα κατ' εὐθὺ χωρεῖν. μόνος δὲ ἱέραξ εἰς ὕψος
κατ' εὐθὺ πέτεται. ταπείνωσις δὲ, ἐπεὶ τὰ ἕτερα ζῶα, οὐ κατὰ κάθετον χω-
ρεῖ πρὸς τοῦτο. πλαγίως δὲ καταφέρεται. ἱέραξ δὲ κατ' εὐθὺ, ἐπὶ τὸ ταπεινὸν
τρέπεται. ὑπεροχὴν δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ πάντων τῶν πετεινῶν διαφέρειν. αἷμα
δὲ, ἐπειδή φασι τοῦτο τὸ ζῶον, ὕδωρ μὴ πίνειν, ἀλλὰ αἷμα. νίκην δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ
τοῦτο τὸ ζῶον, πᾶν νικᾶν πετεινόν. ἐπειδὰν γὰρ ὑπὸ ἰσχυροτέρου ζώου κατα-
δυναστεύηται, τότε τηνικαῦτα ἑαυτὸν ὑπτιάσας ἐν τῷ ἀέρι, ὡς τοὺς μὲν ὄνυχας
αὐτοῦ ἐν τῷ ἄνω σχηματίσασθαι, τὰ δὲ πτερὰ, καὶ τὰ ὀπίσθια εἰς τὸ κάτω, τὴν
μάχην ποιεῖται. οὕτω γὰρ ἀντιμαχόμενον αὐτῷ ζῶον, τὸ αὐτὸ ποιῆσαι ἀδυ-
νατοῦν, εἰς ἧτταν ἔρχεται.

Πῶς δηλοῦσι ψυχήν.

Τι γε μὴν καὶ ἀντὶ ψυχῆς ὁ ἱέραξ τάσσεται, ἐκ τῆς τοῦ ὀνόματος ἑρμη-
ε νείας. καλεῖται γὰρ παρ' αἰγυπτίοις ὁ ἱέραξ, βαιήθ. τοῦτο δὲ τὸ ὄνο-
μα διαιρεθὲν, ψυχὴν σημαίνει καὶ καρδίαν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαὶ, ψυχή.
τὸ δὲ ἦθ, καρδία. ἡ δὲ καρδία κατ' αἰγυπτίους, ψυχῆς περίβολος. ὥστε ση-
μαίνειν τὴν σύνθεσιν τοῦ ὀνόματος, ψυχὴν ἐγκαρδίαν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἱέραξ τὸ
πρὸς τὴν ψυχὴν συμπαθὲς, ὕδωρ οὐ πίνει τὸ καθόλου ἀλλ' αἷμα, ὡς καὶ ἡ ψυχὴ
τρέφεται.

Πῶς ἄρεα, καὶ ἀφροδίτην.

ρεα δὲ γράφοντες καὶ ἀφροδίτην, δύο ἱέρακας ζωγραφοῦσιν. ὧν τὸν
α ἄρσενα, εἰκάζουσιν ἄρει. τὴν δὲ θήλειαν, ἀφροδίτῃ. ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλ-
λα θηλυκὰ ζῶα, πρὸς πᾶσαν μίξιν τῷ ἀνδρὶ οὐχ ὑπακούει καθάπερ
ἱέραξ. τριακοντάκις γὰρ τῆς ἡμέρας βασανιζομένη, ἐπειδὰν ἀναχωρήσῃ,
φωνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἄρσενος, πάλιν ὑπακούει. διὸ καὶ πᾶσαν θήλειαν τῷ ἀνδρὶ
πειθομένην, αἰγύπτιοι ἀφροδίτην καλοῦσι. τὴν δὲ μὴ πειθομένην, οὐχ οὕτω
προσαγορεύουσι. διὰ τοῦτο καὶ ἡλίῳ τὸν ἱέρακα ἀνέθεσαν. παραπλησίως γὰρ
τῷ ἡλίῳ τὸν τριάκοντα ἀριθμὸν ἐν τῷ πλησιασμῷ τῆς θηλείας ἀποδίδωσιν.
ἑτέρως δὲ τὸν ἄρεα καὶ τὴν ἀφροδίτην γράφοντες, δύο κορώνας ζωγραφοῦ-
σιν, ὡς ἄνδρα καὶ γυναῖκα. ἐπεὶ τοῦτο τὸ ζῶον, δύο ὠὰ γεννᾷ. ἀφ' ὧν ἄρρεν καὶ
θῆλυ γεννᾶσθαι δεῖ. ἐπειδὰν δὲ γεννήσῃ ὅπερ σπανίως γίνεται δύο ἀρσε-
νικὰ, ἢ δύο θηλυκὰ, τὰ ἀρσενικὰ ταῖς θηλείαις γαμήσαντα, οὐ μίσγεται ἑτέ-
ρᾳ κορώνῃ. οὐδὲ μὴν ἡ θήλεια κορώνη ἑτέρᾳ μέχρι θανάτου. ἀλλὰ μόνα τὰ ἀπο
ζυγέντα διατελεῖ. διὸ καὶ μιᾷ κορώνῃ συναντήσαντες, οἰωνίζονται οἱ ἄνθρω-
ποι, ὡς χηρεύοντι συντετυχηκότες ζώῳ. τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν ὁμονοίας χάριν,
μέχρι νῦν οἱ ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις, ἐκκορί. κορὶ, κορώνην λέγουσιν ἀγνοοῦντες.

Πῶς γάμον.

γ Άμον δὲ δηλοῦντες, δύο κορώνας πάλιν ζωγραφοῦσι, τοῦ λεχθέντος
χάριν.

Πῶς μονογενές.

Μονογενὲς δὲ δηλοῦντες, ἢ γένεσιν, ἢ πατέρα, ἢ κόσμον, ἢ ἄνδρα, κάνθαρον ζωγραφοῦσι. μονογενὲς μὲν, ὅτι αὐτογενές ἐστι τὸ ζῶον, ὑπὸ θηλείας μὴ κυοφορούμενον. μόνη γὰρ γένεσις αὐτοῦ, τοιαύτη ἐστίν. ἐπειδὰν ὁ ἄρσην βούληται παιδοποιήσασθαι, βοὸς ἀφόδευμα λαβὼν, πλάσσει σφαιροειδὲς παραπλήσιον τῷ κόσμῳ σχῆμα. ὃ ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν κυλίσας ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς δύσιν, αὐτὸς πρὸς ἀνατολὴν βλέπει, ἵνα ἀποδῷ τὸ τοῦ κόσμου σχῆμα. αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀπηλιώτου, εἰς λίβα φέρεται. ὁ δὲ τῶν ἀστέρων δρόμος, ἀπὸ λιβὸς εἰς ἀπηλιώτην. ταύτην οὖν τὴν σφαῖραν κατορύξας εἰς γῆν, κατατίθεται ἐνταῦθα ἡμέρας εἰκοσιοκτὼ, ἐν ὅσαις καὶ ἡ σελήνη ἡμέραις τὰ δώδεκα ζώδια κυκλεύει. ὑφ' ἣν ἀπομένον, ζωογονεῖται τὸ τῶν κανθάρων γένος. τῇ ἐνάτῃ δὲ καὶ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀνοίξας τὴν σφαῖραν, εἰς ὕδωρ βάλλει. ταύτην γὰρ τὴν ἡμέραν νομίζει σύνοδον εἶναι σελήνης καὶ ἡλίου, ἔτι τε καὶ γένεσιν κόσμου. ἧς ἀνοιγομένης ἐν τῷ ὕδατι, ζῶα ἐξέρχεται. τουτέστιν οἱ κάνθαροι. γενέσεις δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. πατέρα δὲ, ὅτι ἐκ μόνου πατρὸς, τὴν γένεσιν ἔχει ὁ κάνθαρος. κόσμον δὲ, ἐπειδὴ κοσμοειδῆ τὴν γένεσιν ποιεῖται. ἄνδρα δὲ, ἐπειδὴ θηλυκὸν γένος αὐτοῖς οὐ γίνεται. εἰσὶ δὲ καὶ κανθάρων ἰδέαι τρεῖς. πρώτη μὲν, αἰλουρόμορφος, καὶ ἀκτινωτὴ, ἣν περ καὶ ἡλίῳ ἀνέθεσαν διὰ τὸ σύμβολον. φασὶ γὰρ τὸν ἄρρενα αἴλουρον, συμμεταβάλλειν τὰς κόρας τοῖς τοῦ ἡλίου δρόμοις. ὑπεκτείνονται μὲν γὰρ κατὰ πρωῒ πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἀνατολήν. στρογγυλοειδεῖς δὲ γίνονται κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, ἀμαυρότεραι δὲ φαίνονται, δύειν μέλλοντος τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἡλίου πόλει ξόανον τοῦ θεοῦ, αἰλουρόμορφον ὑπάρχει. ἔχει δὲ πᾶς κάνθαρος καὶ δακτύλους τριάκοντα, διὰ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν τοῦ μηνὸς, ἐν αἷς ὁ ἥλιος ἀνατέλλων, τὸν ἑαυτοῦ ποιεῖται δρόμον. δευτέρα δὲ γενεὰ, ἡ δίκερα καὶ ταυροειδὴς, ἥτις καὶ τῇ σελήνῃ καθιερώθη, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεοῦ ταύτης λέγουσιν εἶναι παῖδες αἰγυπτίων. τρίτη δὲ, ἡ μονόκερως καὶ ἰδιόμορφος. ἣν ἑρμῇ διαφέρειν ἐνόμισαν. καθὰ καὶ ἶβιν τὸ ὄρνεον.

Τί γῦπα γράφοντες δηλοῦσι.

Μητέρα δὲ γράφοντες, ἢ βλέψιν, ἢ ὅριον, ἢ πρόγνωσιν, ἢ ἐνιαυτὸν, ἢ οὐρανίαν, ἢ ἐλεήμονα, ἢ ἀθηνᾶν, ἢ ἥραν, ἢ δραχμὰς δύο, γῦπα ζωγραφοῦσι. μητέρα μὲν, ἐπειδὴ ἄρρεν ἐν τούτῳ τῷ γένει τῶν ζώων οὐχ ὑπάρχει. ἡ δὲ γένεσις αὐτῶν, γίνεται τρόπῳ τοιῷδε. ὅταν ὀργάσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γὺψ, τὴν φύσιν ἑαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν ἄνεμον, ὑπὸ τούτου ὀχεύεται ἐπὶ ἡμέραις πέντε. ἐν αἷς, οὔτε βρωτοῦ οὔτε ποτοῦ μεταλαμβάνει, ποθοῦσα παιδοποιΐαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα γένη γυπῶν, ἃ ὑπὸ ἀνέμου συλλαμβάνονται, ὧν τὰ ᾠὰ πρὸς βρῶσιν αὐτῶν μόνον. οὐκέτι δὲ πρὸς ζωογονίαν ἐστὶ χρήσιμα. γυπῶν δὲ ὑπηνέμιον ποιουμένων τὴν ὀχείαν, ἡ τῶν ᾠῶν γένεσις ζωογονεῖται. βλέψιν δὲ, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων ζώων ἁπάντων, ὀξυωπέστερον ὁρᾷ ἡ γύψ. ἐν μὲν ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ὄντος, πρὸς δύσιν βλέπουσα, ἐν δύσει δὲ τοῦ θεοῦ ὑπάρχοντος, πρὸς ἀνατολὴν, ἐξ ἱκανοῦ διαστήματος ποριζομένη τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῇ βρώσιμα. ὅριον δὲ, διότι πολέμου μέλλοντος τελεῖσθαι, τὸν τόπον ὁρίζει, ἐν ᾧ μέλλει ὁ πόλεμος γίνεσθαι πρὸ ἡμερῶν ἑπτὰ ἐπ' αὐτὸν παραγινομένη. πρόγνωσιν δὲ, διά τε τὰ προειρημένα, καὶ ὅτι πρὸς τοὺς πλείονας σφαζομένους καὶ ἡττωμένους βλέπει. ταμιευομένη τὴν ἑαυτῆς ἐκ τῶν πτωμάτων τροφὴν, παρ' ὃ καὶ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, κατασκόπους ἔπεμπον σκεπτόμενοι κατὰ ποῖον τοῦ

πολέμου αἱ γῦπες βλέπουσι τὸ μέρος. ἐντεῦθεν σημειούμενοι τοὺς ἡττωμένους. ἐνιαυτὸν δὲ, διὰ τὸ ἐν τούτῳ τῷ ζώῳ τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε ἡμέρας τοῦ ἔτους διαιρεῖσθαι. ἐν αἷς ὁ ἐνιαύσιος ἐκτελεῖται χρόνος. ἑκατὸν γὰρ εἴκοσι ἡμέρας ἔγκυος μένει. καὶ τὰς ἴσας τοὺς νεοσσοὺς ἐκτρέφει. ταῖς δὲ λειπούσαις ἑκατόν. τὴν ἑαυτῆς ἐπιμέλειαν ποιεῖται, μήτε κυοφοροῦσα, μήτε τρέφουσα. παρασκευάζουσα δὲ ἑαυτὴν εἰς ἑτέραν σύλληψιν. τὰς δὲ λοιπὰς πέντε τοῦ ἔτους ἡμέρας ὡς ἤδη προεῖπον, εἰς τὴν τοῦ ἀνέμου ὀχείαν καταναλίσκει. ἐλεήμονα δὲ, ὅπερ δοκεῖ παρά τισιν ἐναντιώτατον ὑπάρχειν, ἐπεὶ τοῦτο τὸ ζῶον πάντα ἀναιρεῖ. ἠναγκάσθησαν δὲ τοῦτο γράψαι, ἐπειδὴ ἐν ταῖς, ἑκατὸν ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς ἐκτρέφει τέκνα, οὐδὲ ἐπὶ πλεῖον οὐ πέτεται. περὶ δὲ τοὺς νεοσσοὺς καὶ τὴν τούτων τροφὴν ἀσχολεῖται, ἐν αἷς ἀπορήσασα τροφῆς ἣν παράσχηται τοῖς νηπίοις, τὸν ἑαυτῆς μηρὸν ἀνατέμνουσα, παρέχει τοῖς τέκνοις τοῦ αἵματος μεταλαμβάνειν, ὡς μὴ ἀπορήσαντα τροφῆς ἀναιρεθῆναι. ἀθηνᾶν δὲ καὶ ἥραν, ἐπειδὴ δοκεῖ παρ' αἰγυπτίοις. ἀθηνᾶ μὲν τὸ ἄνω τοῦ οὐρανοῦ ἡμισφαίριον ἀπειληφέναι. τὸ δὲ κάτω, ἥρα. ὅθεν καὶ ἄτοπον ἡγοῦνται ἀρσενικῶς δηλοῦν τὸν οὐρανόν, διότι καὶ ἡ γένεσις ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν λοιπῶν ἄστρων, ἐν αὐτῷ ἀποτελεῖται, ὅπερ ἐστὶ θηλείας ἔργον, καὶ τὸ τῶν γυπῶν δὲ ὡς προεῖπον γένος, θηλειῶν ἐστι γένος μόνον. δι' ἣν αἰτίαν καὶ παντὶ θηλυκῷ ζωδίῳ οἱ αἰγύπτιοι, γῦπα ὡς βασίλειον ἐπιτιθέασιν, ἀφ' οὗ καὶ πᾶσαν θεάν, ἵνα μὴ περὶ ἑκάστης γράφων, μηκύνω τὸν λόγον   αἰγύπτιοι.   μητέρα δὲ θέλοντες σημῆναι, γῦπα ζωγραφοῦσι. μήτηρ γάρ ἐστι θηλυκοῦ ζώου. οὐρανίαν δὲ, οὐ γὰρ ἀρέσκει αὐτοῖς τὸν οὐρανὸν λέγειν καθὼς προεῖπον, ἐπεὶ τούτων ἡ γένεσις ἐκεῖθέν ἐστι. δραχμαὶ δὲ δύο, διότι παρ' αἰγυπτίοις μονάς ἐστιν αἱ δύο γραμμαί. μονὰς δὲ, παντὸς ἀριθμοῦ γένεσις. εὐλόγως οὖν δύο δραχμὰς βουλόμενοι δηλῶσαι, γῦπα γράφουσιν, ἐπεὶ μήτηρ δοκεῖ καὶ γένεσις εἶναι, καθάπερ καὶ ἡ μονάς.

Πῶς ἥφαιστον γράφουσι.

φαιστον δὲ γράφοντες, κάνθαρον καὶ γῦπα ζωγραφοῦσιν. ἀθηνᾶν δὲ
ἡ γῦπα καὶ κάνθαρον. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμος συνεστάναι. οὔτε ἀρσενικοῖς.   ἐπὶ δὲ τῆς ἀθηνᾶς τὴν γῦπα γράφουσιν. οὗτοι γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς, ἀρσενοθήλεις ὑπάρχουσι.

Τί ἄστρα γράφοντες δηλοῦσι.

Εὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνοντες, ἢ εἱμαρμένην, ἢ τὸν πέντε ἀριθμόν, ἀστέ-
θ ρα ζωγραφοῦσι. θεὸν μὲν, ἐπειδὴ πρόνοια θεοῦ, τὴν νίκην προστάσσει, ᾗ τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ παντὸς κόσμου κίνησις ἐκτελεῖται. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς δίχα θεοῦ, μηδὲν ὅλως συνεστάναι. εἱμαρμένην δὲ, ἐπεὶ αὕτη ἐξ ἀστρικῆς οἰκονομίας συνίσταται. τὸν δὲ πέντε ἀριθμόν. ἐπειδὴ πλήθους ὄντος ἐν οὐρανῷ, πέντε μόνοι ἐξ αὐτῶν κινούμενοι, τὴν τοῦ κόσμου οἰκονομίαν ἐκτελοῦσι.

Τί κυνοκέφαλον γράφοντες δηλοῦσι.

Ελήνην δὲ γράφοντες, ἢ οἰκουμένην, ἢ γράμματα, ἢ ἱερέα, ἢ ὀργήν, ἢ κό-
σ λυμβον, κυνοκέφαλον ζωγραφοῦσι. σελήνην μὲν, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο, συμπάθειάν τινα πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ σύνοδον ἐκτήσατο. ὅταν γὰρ ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας ἡ σελήνη συνοδεύουσα ἡλίῳ ἀφώτιστος γένηται, τότε ὁ μὲν ἄρσεν κυνοκέφαλος, οὐ βλέπει, οὐδὲ ἐσθίει. ἄχθεται δὲ εἰς τὴν γῆν νενευκώς. καθάπερ πενθῶν τὴν τῆς σελήνης ἁρπαγήν. ἡ δὲ θήλεια μετὰ τοῦ μὴ ὁρᾶν, καὶ ταὐτὰ τῷ ἄρσενι πάσχειν, ἔτι καὶ ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως αἱμάσσεται. διὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς τρέφονται κυνοκέφαλοι, ὅπως ἐξ αὐτῶν γινώσκη-

ται τοῦ ἡλίου καὶ σελήνης μέρος τῆς συνόδου. οἰκουμένην δὲ, ἐπειδὴ ἑβδομήκοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκουμένης εἶναι. τούτους δὲ τρεφομένους ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐπιμελείας τυγχάνοντες, οὐ καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, οὕτω καὶ τούτοις. ἀλλὰ μέρος αὐτῶν καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν νεκρούμενον, ὑπὸ τῶν ἱερέων θάπτεσθαι, τοῦ λοιποῦ σώματος ἐν τῷ κατὰ φύσιν ὄντος. ἕως δ᾽ ἂν αἱ ἑβδομήκοντα καὶ δύο πληρωθῶσιν ἡμέραι, τότε ὅλως ἀποθνήσκει. γράμματα δὲ, ἐπειδὴ ἔστι συγγένεια κυνοκεφάλων αἰγυπτίοις ἐπισταμένων γράμματα. παρ᾽ ὃ εἰς ἱερὸν ἐπειδὰν πρῶτα κομισθῇ κυνοκέφαλος, δέλτον αὐτῷ παρατίθησιν ὁ ἱερεὺς, καὶ σχοινίον, καὶ μέλαν, πειράζων εἰ ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἐστὶ συγγενείας γράμματα. καὶ ἐγγράφει. ἔτι δὲ καὶ τὸ ζῶον τῷ ἑρμῇ ἀνεμέθη τῷ πάντων μετέχοντι γραμμάτων. ἱερέα δὲ, ὅτι φύσει ὁ κυνοκέφαλος ἰχθὺν οὐκ ἐσθίει, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἰχθυώμενος ἄρτον. καθάπερ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐκτός. γεννᾶται δὲ περιτετμημένος, ἣν καὶ οἱ ἱερεῖς ἐπιτηδεύουσι περιτομήν, ὀργὴν δὲ, ἐπείπερ τὸ ζῶον τοῦτο παρὰ τὰ ἄλλα θυμικώτατόν τε καὶ ὀργίλον ὑπάρχει. κόλυμβον δὲ, διότι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα κολύμβῳ χρώμενα, ῥυπαρὰ φαίνονται, μόνον δὲ τοῦτο, εἰς ὃν τόπον προήρηται πορευθῆναι κολυμβᾷ, κατὰ μηδὲν τῷ ῥύπῳ παραφερόμενον. σχήματα.

Πῶς γράφουσι σελήνης ἀνατολήν.

σ Ελήνης δὲ ἀνατολὴν γράφειν βουλόμενοι, πάλιν κυνοκέφαλον ζωγραφοῦσι, σχήματι τοιῷδε. ἑστῶτα καὶ τὰς χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐπαίροντα. βασίλειόν τε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα. τοῦτο γράφουσι τὸ σχῆμα ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ὁ κυνοκέφαλος ποιεῖται ὡς εἰπεῖν, προσευχόμενος τῇ θεῷ. ἐπειδὴ ἀμφότεροι φωτὸς μετειλήφασι.

Πῶς ἰσημερίας δύο.

Σημερίας δὲ πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον καθήμενον ζωγραφοῦσι ζῶον, ἐν ταῖς δυσὶ γὰρ ἰσημερίαις τοῦ ἐνιαυτοῦ, δωδεκάκις τῆς ἡμέρας καθ᾽ ἑκάστην ὥραν οὐρεῖ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ταῖς δυσὶ νυξὶ ποιεῖ. διόπερ οὐκ ἀλόγως ἐν τοῖς ὑδρολογίοις αὐτῶν αἰγύπτιοι κυνοκέφαλον καθήμενον γλύφουσιν. ἐκ δὲ τοῦ μορίου αὐτῷ, ὕδωρ ἐπιῤῥέον ποιοῦσιν. ἐπεὶ ὥσπερ προεῖπον τὰς τῆς ἰσημερίας δώδεκα σημαίνει ὥρας. ἵνα δὲ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ κατασκεύασμα τὸ ὑπάρχει. δι᾽ οὗ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ὡρολόγιον ἀποκρίνεται, μὴ δὲ πάλιν στενώτερον, ἀμφοτέρων γὰρ χρεία. τὸ μὲν γὰρ εὐρύτερον, ταχέως ἐκφέρον τὸ ὕδωρ, οὐχ ὑγιῶς τὴν ἀναμέτρησιν τῆς ὥρας ἀποτελεῖ. τὸ δὲ στενώτερον, κατ᾽ ὀλίγον καὶ βραδέως ἀπολύον τὸν κρουνὸν, ἕως τῆς οὐρᾶς τρίχα διάφραντες, πρὸς τὸ ταύτης πάχος, σίδηρον κατασκευάζουσι πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν. τοῦτο δὲ αὐτοῖς ἀρέσκει ποιεῖν, οὐκ ἄνευ λόγου τινὸς καὶ οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων. καὶ ὅτι ἐν ταῖς ἰσημερίαις, μόνος τῶν ἄλλων ζώων δωδεκάκις τῆς ἡμέρας κράζει καθ᾽ ἑκάστην ὥραν.

Πῶς θυμὸν δηλοῦσι.

θ Υμὸν δὲ βουλόμενοι δηλῶσαι, λέοντα ζωγραφοῦσι. κεφαλὴν γὰρ ἔχει μεγάλην τὸ ζῶον. καὶ τὰς μὲν κόρας πυρώδεις, τὸ δὲ πρόσωπον, στρογγύλον. καὶ περὶ αὐτὸ ἀκτινοειδεῖς τρίχας, κατὰ μίμησιν ἡλίου. ὅθεν καὶ ὑπὸ τὸν θρόνον τοῦ ὥρου, λέοντας ὑποτιθέασι, δεικνῦντες τὸ πρὸς τὸν θεὸν τοῦ ζώου σύμβολον. ἥλιος δὲ ὁ ὧρος ἀπὸ τῶν ὡρῶν κρατεῖν.

Πῶς ἀλκὴν γράφουσιν.

α λκὴν δὲ γράφοντες, λέοντος τὰ ἔμπροσθεν ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ δυνατώτερα αὐτῷ ὑπάρχειν ταῦτα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Πῶς ἐγρηγορότα γράφουσιν.

ε Γρηγορότα δὲ γράφοντες, ἢ καὶ φύλακα, λέοντος γράφουσι κεφαλήν. ἐπειδὴ ὁ λέων ἐν τῷ ἐγρηγορέναι, μέμυκε τοὺς ὀφθαλμούς, κοιμώμενος δὲ, ἀνεῳγότας τούτους ἔχει. ὅπερ ἐστὶ τοῦ φυλάσσειν σημεῖον. διόπερ καὶ συμβολικῶς τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν, λέοντας ὡς φύλακας παρειλήφασι.

Πῶς φοβερόν.

φ οβερὸν δὲ σημαίνοντες, τῷ αὐτῷ χρῶνται σημείῳ, ἐπειδὴ ἀλκιμώτατον ὑπάρχον τοῦτο τὸ ζῶον, πάντας εἰς φόβον τοὺς ὁρῶντας φέρει.

Πῶς νείλου ἀνάβασιν.

ν είλου δὲ ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλοῦσιν αἰγύπτιοι νοῦ. ἑρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον, ποτὲ μὲν λέοντα γράφουσι, ποτὲ δὲ τρεῖς ὑδρίας μεγάλας. ποτὲ δὲ οὐρανὸν καὶ γῆν, ὕδωρ ἀναβλύζουσαν. λέοντα μὲν, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἰς λέοντα γενόμενος, πλείονα τὴν ἀνάβασιν τοῦ νείλου ποιεῖται. ὥστε ἐμμένοντος τοῦ ἡλίου τῷ ζωδίῳ τούτῳ, τὸ διμοιρον τοῦ νέου ὕδατος πλημμυρεῖ πολλάκις. ὅθεν καὶ τὰς χολέδρας, καὶ τοὺς εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρηνῶν, λεοντομόρφους κατεσκεύασαν, οἱ τῶν ἱερατικῶν ἔργων προστάται. ἀφ' οὗ καὶ μέχρι νῦν κατ' εὐχὴν πλεονασμοῦ ὑγρότητος

τρεῖα δὲ ὑδρεῖα, ἢ οὐρανὸν καὶ γῆν ὕδωρ βλύζουσαν. τὸ ὁμοιοῦντες καρδίᾳ γλῶσσαν ἐχούσῃ. καρδίαν μὲν, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ἡγεμονικόν ἐστι τοῦ σώματος αὕτη, καθάπερ ὁ νεῖλος τῆς αἰγυπτίας ἡγεμὼν καθέστηκε. γλῶσσῃ δὲ, ὅτι διαπαντὸς ἐν ὑγρῷ ὑπάρχουσαν ταύτην, καὶ γενέτειραν τοῦ εἶναι καλοῦσι. τρεῖα δὲ ὑδρεῖα καὶ οὔτε πλείονα οὔτε ἥττονα, ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀναβάσεως ἐργασία κατ' αὐτοὺς, τριμερὴς ὑπάρχει. ἓν μὲν ὑπὲρ τῆς αἰγυπτίας γῆν τάξαντες. ἐπειδή ἐστι καθ' αὐτὴν ὕδατος γεννητική. ἕτερον δὲ, ὑπὲρ τοῦ ὠκεανοῦ. καὶ γὰρ ἀπὸ τούτου, ὕδωρ παραγίνεται εἰς αἴγυπτον ἐν τῷ τῆς ἀναβάσεως καιρῷ. τρεῖτον δὲ ὑπὲρ τῶν ὄμβρων, οἳ γίνονται κατὰ τὰ νότια τῆς αἰθιοπίας μέρη, κατὰ τὸν τῆς ἀναβάσεως τοῦ νείλου καιρόν. ὅτι δὲ γεννᾷ ἡ αἴγυπτος τὸ ὕδωρ, δυνατόν ἐστιν ἐντεῦθεν μαθεῖν. ἐν γὰρ τῷ λοιπῷ κλίματι τοῦ κόσμου, αἱ τῶν ποταμῶν πλημμύραι ἐν τῷ χειμῶνι ἀποτελοῦνται, ὑπὸ τῶν συνεχῶν ὄμβρων τοῦ τοιούτου συμβαίνοντος, μόνη δὲ ἡ αἰγυπτίων γῆ, ἐπεὶ μέση τῆς οἰκουμένης ὑπάρχει. καθάπερ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἡ λεγομένη κόρη, θέρους ἄγει τὴν τοῦ νείλου ἑαυτῇ ἀνάβασιν.

Πῶς αἴγυπτον γράφουσιν.

α ἴγυπτον δὲ γράφοντες, θυμιατήριον καιόμενον ζωγραφοῦσι, καὶ ἐπάνω καρδίαν. δηλοῦντες ὅτι ὡς ἡ τοῦ ζηλοτύπου καρδία, διαπαντὸς πυροῦται, οὕτω ἡ αἴγυπτος ἐκ τῆς θερμότητος, διαπαντὸς ζωογονεῖ τὰ ἐν αὐτῇ ἢ παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντα.

Πῶς ἄνθρωπον μὴ ἀποδημήσαντα τῆς πατρίδος

α νθρωπον τῆς πατρίδος μὴ ἀποδημήσαντα σημαίνοντες, ὀνοκέφαλον ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ οὔτε ἀκούει τινὸς ἱστορίας, οὔτε τῶν ἐπὶ ξένης γινομένων αἰσθάνεται.

Πῶς φυλακτήριον.

Φυλακτήριον δὲ γράφειν βουλόμενοι, δύο κεφαλὰς ἀνθρώπων ζωγρα 100
φ φοῦσι, τὴν μὲν τοῦ ἄρσενος, ἔσω βλέπουσαν, τὴν δὲ θηλυκὴν ἔξω. οὕτω
γάρ φασιν οὐδὲν τῶν δαιμονίων ἐφάπτεται. ἐπειδὴ καὶ χωρὶς γραμ-
μάτων, ταῖς δυσὶ κεφαλαῖς ἑαυτοὺς φυλακτηριάζουσι.

Πῶς ἄνθρωπον ἄπλαστον γράφουσιν.

α Ἄπλαστον δὲ ἄνθρωπον γράφοντες, βάτραχον ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὴ τού-
του ἡ γένεσις ἐκ τῆς τοῦ ποταμοῦ ἰλύος ἀποτελεῖται. ὅθεν καὶ ἔσθ' ὅτε
ὁρᾶται τῷ μὲν ἑτέρῳ μέρει αὐτοῦ, βατράχῳ. τῷ δὲ λοιπῷ, γεώδει τινὶ ἐμφε-
ρές. ὡς καὶ ἐκλιπόντι τῷ ποταμῷ, συνεκλίπειν. Πῶς ἄνοιξιν.
α Ἄνοιξιν δὲ θέλοντες δηλῶσαι, λαγωὸν ζωγραφοῦσι. διὰ τὸ πάντοτε τοὺς
ὀφθαλμοὺς, ἀνεῳγότας ἔχειν τοῦτο τὸ ζῶον.

Πῶς τὸ λέγειν.

Τὸ λέγειν δὲ γράφοντες, γλῶσσαν ζωγραφοῦσι, καὶ ὕφαιμον ὀφθαλ-
τ μόν. τὰ μὲν πρωτεῖα τῆς λαλιᾶς, τῇ γλώσσῃ μερίζοντες. τὰ δευτε-
ρεῖα δὲ ταύτης, τοῖς ὀφθαλμοῖς. οὕτω γὰρ οἵ τε λόγοι τελείως τῆς ψυ-
χῆς καθεστήκασι πρὸς τὰ κινήματα αὐτῆς συμμεταβάλλοντες, ἔστι παρ' ἣν ἑτέ-
ρα λαλιὰ παρ' αἰγυπτίοις ὀνομάζεται. ἑτέρως δὲ τὸ λέξειν σημαίνοντες, γλῶσ-
σαν καὶ χεῖρα ὑποκάτω γράφουσι. τῇ μὲν γλώσσῃ, τὰ πρωτεῖα τοῦ λόγου φέρειν
δεδωκότες. τῇ δὲ χειρὶ, ὡς τὰ τῆς γλώσσης βουλήματα ἀνυούσῃ, τὰ δεύτερα.

Πῶς ἀφωνίαν.

· Ἀφωνίαν δὲ γράφοντες, ἀριθμὸν, ,α ϛ΄. ε΄. γράφουσιν, ὅς τελετοῦς ἐστὶ χρό-
α νου ἀριθμὸς ἐκ τριακοσίων ἑξηκονταπέντε ἡμερῶν τοῦ ἔτους ὑπάρ-
χων. ἐφ' ὃν χρόνον μὴ λαλῆσαν τὸ παιδίον, σημειοῦται ὡς παρεί-
πετο διαμένον τῇ γλώσσῃ. Πῶς φωνὴν μακρόθεν.
Φωνὴν δὲ μακρόθεν βουλόμενοι δηλῶσαι, ὃ καλεῖται παρ' αἰγυπτίοις
φ οὐαιὲ, ἀέρος φωνὴν γράφουσι. τουτέστι βροντὴν, ἧς οὐδὲν καταφθέγγει
μεῖζον, ἢ δυναμικώτερον. Πῶς ἀρχαιογονίαν.
α Ἀρχαιογονίαν δὲ γράφοντες, παπύρου ζωγραφοῦσι δέσμην, διὰ τούτου
δηλοῦντες τὰς πρώτας τροφάς. τροφῶν γὰρ οὐκ ἄν τις εὕροι, ἢ γονῆς
ἀρχήν. Πῶς γεῦσιν.
Γεῦσιν δὲ δηλοῦντες, ἀρχὴν στόματος ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὴ πᾶσα γεῦ-
γ σις μέχρι ταύτης σώζεται. γεῦσιν δὲ λέγω τελείαν. γεῦσιν δὲ μὴ τε-
λείαν δηλοῦντες, γλῶσσαν ἐπὶ ὀδόντων ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ πᾶσα
γεῦσις τούτοις τελεῖται. Πῶς ἡδονήν.
Ἡδονὴν δὲ δηλῶσαι βουλόμενοι δεκαὲξ ἀριθμὸν γράφουσιν. ἀπὸ γὰρ ιϛ΄ ἐτῶν
η τῶν ἐτῶν, ἀρχὴν τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας καὶ πρὸς τέκνα
γενέσεως, οἱ ἄνδρες ἔχουσι. Πῶς συνουσίαν.
Συνουσίαν δὲ δηλοῦντες, δύο δεκαὲξ ἀριθμὸν γράφουσιν. ἐπειδὴ γὰρ τὰ
• τέκνα ἐξ ἡδονῶν εἴπομεν εἶναι. ἡ δὲ συνουσία, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέστηκεν, ἔκ
τε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τῆς γυναικὸς, διὰ τοῦτο τὰ ἄλλα δεκαὲξ προσγράφουσι.

Πῶς ψυχὴν, ἐνταῦθα πολὺν χρόνον διατρίβουσαν.

Ψυχὴν ἐνταῦθα πολὺν χρόνον διατρίβουσαν θέλοντες γράψαι, ἢ πλημ-
ψ μύραν, φοίνικα τὸ ὄρνεον ζωγραφοῦσι. ψυχὴν μὲν ἐπειδὴ πάντων τῶν
ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τοῦτο τὸ ζῶον. πλημμύραν δὲ,
ἐπειδὴ ἡλίου ἐστὶν ὁ φοῖνιξ σύμβολον, οὗ μηδέν ἐστι πλεῖον κατὰ τὸν κόσμον.

πάντων γὰρ ἐπιβαίνειν. καὶ πάντας ὁρᾶν δύναται ὁ ἥλιος. εἰ δ' οὔπω πολὺς
ὀνομασθήσεται. Πῶς τὸν χρονίως ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα.

Αἰ τὸν χρονίως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα δηλοῦντες, πάλιν φοίνικα
κ τὸ ὄρνεον ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ εἰς αἴγυπτον. ἐπὰν ὁ χρόνος τοῦ μοι-
ριδίου αὐτὸν καταλαμβάνῃ μέλλῃ, διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνε-
ται. καὶ ἀποδοὺς, ἐὰν φθάσῃ ἐν τοῖς τῆς αἰγυπτίας τὸ χρεὼν, κηδεύεται μυστικῶς. καὶ
ὅσα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ζώων αἰγύπτιοι τελοῦσι, ταῦτα καὶ τῷ φοίνικι ὑπάρ-
χειν ὀφείλει. λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπ' αἰγυ-
πτίων. διὸ καὶ τὸν νεῖλον αὐτοῖς πλημμυρεῖν, ὑπὸ τῆς θερμότητος τούτου τοῦ θεοῦ.
περὶ οὗ μικρὸν ἔμπροσθεν ὁ λόγος ἀποδοθήσεται παρ' ἡμῶν.

Πῶς καρδίαν γράφουσι.

Αρδίαν βουλόμενοι γράφειν, ἶβιν ζωγραφοῦσι. τὸ γὰρ ζῶον, ἑρμῇ ᾠκείω-
κ ται, πάσης καρδίας καὶ λογισμοῦ δεσπότῃ, ἐπεὶ καὶ ἡ ἶβις αὐτὴ καθ'
αὑτὸ τῇ καρδίᾳ ἐστὶν ἐμφερής. περὶ οὗ λόγος ἐστὶ πλεῖστος παρ' αἰγυ-
πτίοις φερόμενος. Πῶς παιδείαν.

Αιδείαν δὲ γράφοντες, οὐρανὸν δρόσον βάλλοντα ζωγραφοῦσι. δη-
ϖ λοῦντες, ὅτι ὥσπερ δρόσος πίπτουσα, εἰς πάντα τὰ φυτὰ χωρεῖ. καὶ
τὰ μὲν φύσιν ἔχοντα ἁπαλύνεσθαι, ἁπαλύνει, τὰ δὲ σκληρὰ μένοντα
ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως ἀδυνατεῖ τὸ αὐτὸ τοῖς ἑτέροις ἐκτελεῖν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀν-
θρώπων, ἡ μὲν παιδεία κοινὴ καθέστηκεν ἣν ὥσπερ ὁ μὲν εὐφυὴς, ὡς δρόσον ἁρ-
πάζει. ὁ δὲ ἀφυὴς, ἀδυνατεῖ ταύτην δρᾶσαι. Πῶς αἰγύπτια γράμματα.

Ιγύπτια δὲ γράματα δηλοῦντες, ἢ ἱερογραμματέα, ἢ πέρας, μέλαν
α καὶ κόσκινον, καὶ σχοινίον ζωγραφοῦσιν. αἰγύπτια μὲν γράμματα, διὰ τὸ
τούτοις πάντα παρ' αἰγυπτίοις τὰ γραφόμενα, ἐκτελεῖσθαι. σχοίνῳ
γὰρ γράφουσι καὶ οὐκ ἄλλῳ τινί. κόσκινον δὲ, ἐπειδὴ τὸ κόσκινον πρῶτον ὑπάρ-
χον σκεῦος ἀρτοποιίας, ἐκ σχοίνου γίνεται. δηλοῦσιν οὖν ὅτι πᾶς ὁ ἔχων τὴν τρο-
φὴν, μαθήσεται τὰ γράμματα. ὁ δὲ μὴ ἔχων, ἑτέρᾳ τέχνῃ χρήσεται. ἀφ' οὗ καὶ
ἡ παιδεία παρ' αὐτοῖς, σβῶ καλεῖται. ὅπερ ἐστὶν ἑρμηνευθὲν, πλήρης τροφή.
ἱερογραμματέα δὲ, ἐπειδὴ ζωὴν καὶ θάνατον οὗτος διακρίνει. ἔστι δὲ παρὰ τοῖς
ἱερογραμματεῦσι καὶ βίβλος, ἱερὰ καλουμένη ἀμβρὴς, δι' ἧς κρίνουσι τὸν κα-
τακλιθέντα ἄρρωστον. πότερον ζώσιμός ἐστιν, ἢ οὔ. τοῦτο ἐκ τῆς κατακλίσεως
τοῦ ἀρρώστου σημειούμενοι. πέρας δὲ, ἐπειδὴ μαθὼν γράμματα, εἰς ὅρμον ζω-
ῆς εὔδιον ἐλήλυθεν, οὐκέτι πλανώμενος τοῖς τοῦ βίου κακοῖς.

Πῶς ἱερογραμματέα.

Ερογραμματέα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφιαστὴν, ἢ σπλῆνα, ἢ
ι ὄσφρησιν, ἢ γέλωτα, ἢ πταρμὸν, ἢ ἀρχὴν, ἢ δικαστὴν βουλόμενοι γρά-
φειν, κύνα ζωγραφοῦσιν. ἱερογραμματέα μὲν, ἐπειδήπερ τὸν βουλόμενον
ἱερογραμματέα τέλειον γίνεσθαι, χρὴ πολλὰ μελετᾶν. ὑλακτεῖν τε συνεχῶς καὶ
ἀπηγριῶσθαι μηδενὶ χαριζόμενος, ὥσπερ οἱ κύνες. προφήτην δὲ, ἐπειδὴ ὁ κύ-
ων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν ζώων εἰς τὰ τῶν θεῶν εἴδωλα, καθάπερ προφή-
της. ἐνταφιαστὴν δὲ τῶν ἱερῶν, ἐπειδὴ καὶ οὗτος γυμνὰ καὶ ἀνατετμημένα
θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτοῦ κηδευόμενα εἴδωλα. σπλῆνα δὲ, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ζῶον μό-
νον παρὰ τὰ ἕτερα, ἐλαφότερον ἔχει, εἴ τε θάνατος αὐτῷ, ἢ μανία περιπέ-
σοι, ἀπὸ τοῦ σπληνὸς γίνεται. καὶ οἱ θεραπεύοντες δὲ τὸ ζῶον τοῦτο ἐν ταῖς κη-
δείαις, ἐπειδὰν μέλλωσι τελευτᾶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σπληνικοὶ γίνονται.
ὀσφραινόμενοι γὰρ τῆς τοῦ ἀνατεμνομένου κυνὸς ἀποφορᾶς, πάσχουσιν ὑπὸ τού-
του

του. ὄσφρησιν ἢ καὶ γέλωτα καὶ πταρμόν, ἐπειδὴ οἱ τέλειοι σεληνιακοὶ, οὔτε ὀσφραίνεσθαι, οὔτε γελᾶν, οὔτε μὴν πτάρνυσθαι δύνανται. 101

Τίνι τρόπῳ δηλοῦσιν ἀρχὴν, ἢ δικαστήν.

Ρχὴν δὲ, ἢ δικαστὴν ἐπὰν γράφωσι, προστιθέασι τῷ κυνὶ καὶ βασιλικὴν
ἀ στολὴν παρακειμένην σχῆμα γυμνόν, διότι ὥσπερ ὁ κύων καθὰ πρὸς προ-
εῖπον. εἰς τὰ τῶν θεῶν εἴδωλα ὀξυωπεῖ, οὕτω καὶ ὁ ἄρχων δικαστὴς
ὢν ἐν τοῖς παλαιοτέροις χρόνοις, γυμνὸν ἐθεώρει τὸν βασιλέα. διὸ καὶ τὸ τού-
του προσεπιποιοῦσι τὴν βασιλικὴν στολήν.

Πῶς σημαίνουσι πασοφόρον.

π Ασοφόρον δὲ σημαίνοντες, φύλακα οἰκίας ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ ὑπὸ τού-
του φυλάττεσθαι τὸ ἱερόν.

Πῶς ἐμφαίνουσιν ὡροσκόπον.

Ροσκόπον δὲ δηλοῦντες, ἄνθρωπον τὰς ὥρας ἐσθίοντα ζωγραφοῦ-
ὠ σιν. οὐχ ὅτι τὰς ὥρας ἐσθίει ὁ ἄνθρωπος. οὐ γὰρ δυνατὸν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ
αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν ὡρῶν πορίζονται.

Πῶς δηλοῦσιν ἀγνοίαν.

ἀ Γνοίαν δὲ γράφοντες, πῦρ καὶ ὕδωρ ζωγραφοῦσιν. ἐπεὶ διὰ τούτων τῶν
στοιχείων, πᾶς καθαρμὸς ἐκτελεῖται.

Πῶς αἰνίττονται ἀθέμιτον, ἢ καὶ μῦσος.

Θέμιτον δὲ δηλοῦντες, ἢ καὶ μῦσος, ἰχθὺν ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ τὴν
ἀ τούτων βρῶσιν μισεῖσθαι καὶ μεμιάσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς. κενοποιὸν γὰρ
ἰχθὺς πᾶς, καὶ ἀλληλοφάγον. Πῶς γράφουσι στόμα.

σ Τόμα δὲ γράφοντες, ὄφιν ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὴ ὁ ὄφις οὐδενὶ ἑτέρῳ τῶν
μελῶν ἰσχύει εἰ μὴ τῷ στόματι μόνον.

Πῶς ἀνδρεῖον μετὰ σωφροσύνης.

Νδρεῖον δὲ μετὰ σωφροσύνης δηλοῦντες, ταῦρον ὑγιᾶ φύσιν ἔχοντα ζω-
ἀ γραφοῦσι. θερμαντικώτατον γὰρ ὑπάρχει τὸ ζῶον κατὰ μόριον. ὥστε
ἅπαξ εἰς θήλειαν φύσιν καθεὶς τὸ ἑαυτοῦ, καὶ δίχα πάσης κινήσεως, σπερμοβολεῖ. ἐὰν δέ ποτε διαμάρτῃ τῆς φύσεως, καὶ εἰς ἕτερον τόπον τοῦ σώματος τοῦ βοὸς ἐρείσῃ τὸ αἰδοῖον, τοτηνικαῦτα τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐν τονίᾳ, τιτρώσκει τὴν θήλειαν. ἀλλὰ καὶ σώφρων ἐστὶ, διὰ τὸ μηδέποτε τοῦ θήλεος ἐπιβαίνειν μετὰ τὴν σύλληψιν. Πῶς ἀκοήν.

Κοὴν δὲ γράφοντες, ταύρου ὠτίον ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὰν γὰρ
ἀ ἡ θήλεια ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν ᾖ, ὀργᾷ δὲ οὐ πλεῖον ἢ ἐφ᾽ ὥρας τρεῖς,
τότε μυκᾶται μέγιστον. ἐν αἷς μὴ παραγινομένου τοῦ ταύρου, συμμύει τὴν φύσιν, μέχρι τῆς ἑτέρας συνόδου. ὃ δὴ σπανίως γίνεται. ἀκούει γὰρ ὁ ταῦρος ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος. συνιείς τε ὀργᾶν, διὰ δρόμου παραγίνεται ἐν τῇ συνουσίᾳ τοῦτο μόνον παρὰ τὰ ἕτερα τῶν ζώων ποιῶν.

Πῶς αἰδοῖον, ἀνδρὸς πολυγόνου.

Ιδοῖον δὲ ἀνδρὸς πολυγόνου δηλοῦντες, τράγον ζωγραφοῦσιν. οὐκέτι δὲ
ἀ ταῦρον. ἐπειδὴ οὗτος μὲν μέχρις οὗ ἐνιαύσιος γένηται, οὐ βιβάζει.
τράγος δὲ ἑβδομαῖος μετὰ τὴν γένεσιν γενόμενος, ὀχεύει. ἄγονον μὲν καὶ ἄσπορον ἀποκενούμενος σπέρμα. βιβάζει δὲ ὅμως πρῶτον τῶν ἄλλων ζώων.

Πῶς δηλοῦσιν. ἀκαθαρσίαν.

Αθαρσίαν δὲ γράφοντες, ὄρυγα ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὴ ἐπὶ ἀνατολὴν
κ ἐρχομένης τῆς σελήνης, ἀτενίζων εἰς τὴν θεὸν, κραυγὴν ποιεῖται. οὐκ

εὐλογῶν αὐτήν. οὐδὲ εὐφημῶν. σημεῖον δὲ τούτου ἐναργέστατον. τοῖς γὰρ ἐμ-
προσθίοις αὐτοῦ σκέλεσιν ἀνορύσσων τὴν γῆν, ζωγραφεῖ ἑαυτοῦ τὰς κόρας
ὥσπερ εἰ ἀγανακτεῖ καὶ μὴ βουλόμενος ἰδεῖν τὴν τῆς θεοῦ ἀνατολήν. τὰ δ' αὐτὰ
* ποιεῖ καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ ἡλίου θείᾳ ἀπὸ ἀνατολῆς. διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, τοῦ ὡρο-
σκόπου σημαίνοντος αὐτοῖς τὴν ἀνατολὴν, ἐπικαθίσαντες τούτῳ τῷ ζώῳ. δι' ἐκ-
* μέσου αὐτοῦ ὡς τινων γνωμόνων, τὴν τῆς ἀνατολῆς ἀκρίβειαν ἀγνωρίζων. διὸ
καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦτο μόνον τῶν πτηνῶν, ἀσφράγιστον ἐσθίουσιν. ἐπειδὴ τινὰ
πρὸς τὴν θεὸν ἔχων φαίνεται. καὶ ἔτι κατὰ τὴν ἐρημίαν, ἐὰν λάβηται ὑδραγωγοῦ
τόπου τινὸς, τοῖς χείλεσιν ἀναταράσσει, καὶ μιγνύει τῷ ὕδατι τὴν ὕλην. τοῖς
δὲ ποσὶν εἰς αὐτὸ ἐπιπέμπει κόνιν. πρὸς τὸ μηδενὶ ἑτέρῳ ζώῳ, τοῦτο πότιμον
ὑπάρξαι, οὕτω πονηρὰ καὶ ἀπεχθὴς ἡ τοῦ ὄρυγος ἐνομίσθη φύσις. οὐδὲ ἔτι οὐδὲ τοῦτο
καθῆκον ἐργάζεται, τῆς θεοῦ αὐτοῦ πάντα γεννώσης καὶ αὐξανούσης ὅσα κατὰ
τὸν κόσμον ἐστὶ χρήσιμα.

Πῶς ἀφανισμόν.

φανισμὸν δὲ δηλοῦντες, μῦν ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ πάντα ἐσθίων, μιαί-
ἀ νει καὶ ἀχρειοῖ. τῷ αὐτῷ δὲ σημείῳ χρῶνται καὶ κρίσιν θέλοντες γράψαι. πολ-
λῶν γὰρ καὶ διαφόρων ἄρτων κειμένων, ὁ μῦς, τὸν καθαρώτατον αὐτῶν
ἐκλεξάμενος ἐσθίει. διὸ καὶ τῶν ἀρτοκόπων κρίσις ἐν τοῖς μυσὶ γίνεται.

Πῶς ἰταμότητα.

ἰ ταμότητα δὲ δηλοῦντες, μυῖαν ζωγραφοῦσιν, ὅτι συνεχῶς ἐκβαλλομέ-
νη, οὐδὲν ἧττον παραγίνεται.

Πῶς γνῶσιν ζωγραφοῦσι.

νῶσιν δὲ ζωγραφοῦντες, μύρμηκα ζωγραφοῦσιν. ὃ γὰρ ἂν ἀσφαλῶς κρύψῃ
γ ἄνθρωπος, οὗτος γινώσκει, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ὅτι παρὰ τὰ ἕτερα
τῶν ζώων, εἰς χειμῶνα ποριζόμενος ἑαυτῷ τροφὰς, οὐ διαμαρτάνει τοῦ
τόπου, ἀλλ' ἄπταιστος εἰς αὐτὸν παραγίνεται.

Πῶς υἱὸν ζωγραφοῦσιν.

ον δὲ βουλόμενοι γράψαι, χηναλώπεκα ζωγραφοῦσι. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον
ὑ φιλοτεκνώτατον ὑπάρχει· κἂν γὰρ διώκηταί ποτε εἰς τὸ συλληφθῆναι
σὺν τοῖς τέκνοις, ὅτε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν αὐθαιρέτως διδόασιν
ἑαυτοὺς τοῖς κυνηγοῖς, ὅπως τὰ τέκνα διασωθῇ. δι' ἣν περ αἰτίαν τοῖς αἰγυ-
πτίοις ἔδοξε συμβάλλειν τὸ ζῶον.

Πῶς ἄνουν.

ελεκᾶνα δὲ γράφοντες, ἄνουν τε, ἤδη καὶ ἄφρονα σημαίνουσιν. ἐπειδὴ
π δυνάμενος ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις τόποις κατατίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ ᾠὰ,
ὥσπερ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν πετεινῶν, τοῦτο οὐ ποιεῖ. ἀλλὰ ἔτι καὶ ἀνορύξας γῆν,
ἐκεῖ κατατίθεται τὰ γεννώμενα. ὅπερ ἐπιγνόντες ἄνθρωποι, τῷ τόπῳ βοὸς ἀφόδευ-
μα ξηρὸν περιτιθέασιν, ᾧ καὶ πῦρ ὑποβάλλουσι. θεασάμενος δὲ ὁ πελεκᾶς τὸν κα-
πνὸν, τοῖς ἰδίοις πτεροῖς βουλόμενος ἀποσβέσαι τὸ πῦρ, ἐκ τοῦ ἐναντίου κατὰ
τὴν κίνησιν ἐξάπτει αὐτό. ὑφ' οὗ κατακαιόμενα τὰ ἑαυτοῦ πτερὰ, εὐσυλληπτό-
τερος τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐνομίσθη τοὺς ἱερέας ἐσθίειν αὐτὸν,
ἐπειδὴ ἅπαξ ἁπλῶς ὑπὲρ τέκνων ποιεῖται τὸν ἀγῶνα. αἰγυπτίων δὲ οἱ πολλοὶ
ἐσθίουσι, λέγοντες ὅτι μὴ κατὰ νοῦν τὴν μάχην ὥσπερ οἱ χηναλώπεκες, ἀλλὰ
κατὰ ἄνοιαν ὁ πελεκᾶν ποιεῖται.

Πῶς εὐχαριστίαν δηλοῦσι.

υχαριστίαν γράφοντες, κουκουφὰν ζωγραφοῦσι. διότι τοῦτο μόνον τῶν
ε ἀλόγων ζώων ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν γονέων ἐκτραφῇ, γηράσασιν αὐτοῖς, τὴν
αὐτὴν ἀνταποδίδωσι χάριν. ἐν ᾧ γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἐξετράφη τόπῳ, νεοσσίαν
αὐτοῖς

αὐτοῖς ποιήσας, τίλλει αὐτῶν τὰ πτερά. τροφάς τε χορηγεῖ, μέχρις οὗ πτεροφυήσαντες οἱ γονεῖς, βοηθεῖν ἑαυτοῖς δυνηθῶσιν. ὅθεν καὶ τῶν θείων σκήπτρων κουκουφὰ προτίμησίς ἐστι. 102

Πῶς ἄδικον, καὶ ἀχάριστον.

α Δικον δὲ καὶ ἀχάριστον ἱπποποτάμου ὄνυχας δύο, κάτω βλέποντας γράφουσιν. οὗτος γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, πειράζει τὸν πατέρα. πότερόν ποτε ἰσχύει μαχόμενος πρὸς αὐτόν. καὶ ἐὰν μὲν ὁ πατὴρ ἐκχωρήσῃ, τόπον αὐτῷ μερίσας, οὗτος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ἐπίγαμον ἥκει, καὶ ἐᾷ τοῦτον ζῆν. εἰ δὲ μὴ ἐπιτρέψει αὐτῷ ποιήσασθαι πρὸς τὴν μητέρα γάμους, ἀναιρεῖ αὐτὸν, ἀνδρειότερος καὶ ἀκμαιότερος ὑπάρχων. εἰς δὲ τὸ κατώτατον μέρος ὄνυχας δύο ἱπποποτάμου. ὅπως οἱ ἄνθρωποι τοῦτο ὁρῶντες, καὶ τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον ἐπιγινώσκοντες, προθυμότεροι εἰς εὐεργεσίαν ὑπάρχωσι.

Πῶς ἀχάριστον πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ εὐεργέτας.

α χάριστον καὶ μάχιμον τοῖς ἑαυτοῦ εὐεργέταις σημαίνοντες, περιστερὰν ζωγραφοῦσιν. ὁ γὰρ ἄρσην ἰσχυρότερος γενόμενος, διώκει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἀπὸ τῆς μητρός, καὶ οὕτως αὐτῇ πρὸς γάμον μίσγεται. καθαρὸν δὲ τοῦτο τὸ ζῶον ὑπάρχειν δοκεῖ. ἐπειδὴ οὔσης λοιμώδους καταστάσεως, καὶ παντὸς ἐμψύχου τε καὶ ἀψύχου νοσωδῶς διατιθεμένου, τοὺς ἐσθίοντας τοῦτο μόνον οὐ μεταλαμβάνει τῆς τοιαύτης κακίας. διόπερ κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, οὐδὲν ἕτερον τῷ βασιλεῖ ἐν τροφῆς μέρει παρατίθεται, εἰ μὴ μόνον περιστερά. τὸ δὲ αὐτὸ τοῖς ἐν ἁγνείαις οὖσι. διὰ τὸ ὑπηρετεῖσθαι τοῖς θεοῖς. ἱστορεῖται δὲ, ὅτι οὐ χολὴν ἔχει τοῦτο τὸ ζῶον.

Πῶς τὸ ἀδύνατον γενέσθαι.

α Δύνατον δὲ γενέσθαι σημαίνοντες πόδας ἀνθρώπου ἐν ὕδατι περιπατοῦντας ζωγραφοῦσιν. ἢ καὶ ἄλλως βουλόμενοι τὸ αὐτὸ σημαίνειν, ἀκέφαλον ἄνθρωπον περιπατοῦντα ζωγραφοῦσιν. ἀδύνατα δὲ ἀμφότερα ὑπάρχοντα, εὐλόγως εἰς τοῦτο παρειλήφασι.

Πῶς βασιλέα κάκιστον.

β Ασιλέα δὲ κάκιστον δηλοῦντες, ὄφιν ζωγραφοῦσι κοσμοειδῶς ἐσχηματισμένον, οὗ τὴν οὐρὰν ἐν τῷ στόματι ποιοῦσι. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως, ἐν μέσῳ τῷ εἱλίγματι γράφουσιν, αἰνιττόμενοι γράφειν τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου κρατεῖν. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ὄφεως παρ᾽ αἰγυπτίοις ἐστὶ μεισί.

Πῶς βασιλέα φύλακα.

ε Τέρως δὲ βασιλέα φύλακα δηλοῦντες, τὸν μὲν ὄφιν ἐγρηγορότα ζωγραφοῦσιν. ἀντὶ δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως, φύλακα ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ φύλαξ ἐστὶ τοῦ παντὸς κόσμου. καὶ ἑκάστοτε τὸν βασιλέα, ἐγρήγορον εἶναι.

Πῶς μηνύουσι κοσμοκράτορα.

π Αλιν δὲ τὸν βασιλέα κοσμοκράτορα νομίζοντες καὶ μηνύοντες, αὐτὸν μὲν ὄφιν ζωγραφοῦσιν. ἐν μέσῳ δὲ αὐτοῦ, οἶκον μέγαν δεικνύουσιν εὐλόγως. ὁ γὰρ βασίλειος οἶκος, παρ᾽ αὐτοῦ   ἐν τῷ κόσμῳ.

Πῶς λαὸν πειθήνιον βασιλεῖ.

λ Αὸν πρὸς βασιλέα πειθήνιον δηλοῦντες, μέλισσαν ζωγραφοῦσι. καὶ γὰρ μόνον τῶν ἄλλων ζώων. βασιλέα ἔχει. ᾧ τὸ λοιπὸν τῶν μελισσῶν ἕπεται πλῆθος. καθὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι πείθονται βασιλεῖ. αἰνίττονται δὲ ἐκ τοῦ τοῦ μέλιτος   ἐκ τῆς τοῦ κέντρου τοῦ ζώου δυνάμεως.

χρηστὸν ἅμα καὶ εὔτονον εἶναι πρὸς   πρὸς διοίκησιν.

Πῶς βασιλέα μέρους κόσμου κρατοῦντα.

β Ασιλέα δὲ οὐ τοῦ παντὸς κόσμου κρατοῦντα, μέρους δὲ βουλόμενοι σημῆναι, ἡμίτομον ὄφιν ζωγραφοῦσι, δηλοῦντες τὸν μὲν βασιλέα διὰ τοῦ ζώου. ἡμίτομον δὲ, ὅτι οὐ τοῦ παντὸς κόσμου.

Πῶς παντοκράτορα.

Αὐτοκράτορα δὲ ἐκ τοῦ τοῦ ζώου τελειώσεως σημαίνουσι· πάλιν γὰρ ὁλό-
ϖ κληρον ὄφιν ζωγραφοῦντες, οὕτω παρ' αὐτοῖς τὸ τοῦ παντὸς κόσμου
διῆκον ἐστὶ πνεῦμα. Πῶς γναφέα.

γ Ναφέα δὲ δηλοῦντες, δύο πόδας ἀνθρώπου ἐν ὕδατι ζωγραφοῦσι· τοῦτο
δὲ, ἀπὸ τῆς τοῦ ἔργου ὁμοιότητος δηλοῦσι. Πῶς μῆνα

Ηνα δὲ γράφοντες, σελήνης σχῆμα καθὸ καὶ πρόκειται ἔχον εἴκοσι καὶ ὀκτὼ
μ ἡμέρας ἰσημερινὰς μόνας, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τῆς ἡμέρας ὑπαρ-
χούσης ζωγραφοῦσι, καθ' ἃς καὶ ἀνατέλλει· ταῖς δὲ λοιπαῖς δύο, ἐν δύ-
σει ἐστί. Πῶς ἅρπαγα, ἢ πολύγονον. ἢ μαινόμενον.

Ρπαγα δὲ, ἢ πολύγονον, ἢ μαινόμενον βουλόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον
ἁ ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ πολύγονον, καὶ πολύτεκνον ὑπάρχειν καὶ μαινόμε-
ον· ἐπὰν γὰρ ἁρπάσαι τι βουλόμενος ἀποτύχῃ, θυμωθεὶς καθ' αὐτοῦ
μαίνεται. Πῶς ἀνατολήν.

ἀ Νατολὴν δὲ λέγοντες, δύο ὀφθαλμοὺς κροκοδείλου ζωγραφοῦσιν.
ἐπειδὴ παρὰ πᾶν τὸ σῶμα τοῦ ζώου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναφαί-
νονται. Πῶς δύσιν.

δ Υσιν δὲ λέγοντες, κροκόδειλον κεκυφότα ζωγραφοῦσιν· αὐτόθεν γὰρ
καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον. Πῶς σκιάζουσι σκότος.

Κότος δὲ λέγοντες, κροκοδείλου οὐρὰν ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὴ οὐκ ἄλλως
σ εἰς ἀφανισμὸν καὶ ἀπώλειαν φέρει ὁ κροκόδειλος οὗ ἐὰν λάβηται ζώου,
εἰ μὴ τῇ οὐρᾷ τῇ ἑαυτοῦ διαπληκτίσας ἄτονον παρασκευάσει. ἐν τούτῳ
γὰρ τῷ μέρει ἡ τοῦ κροκοδείλου ἰσχὺς καὶ ἀνδρεία ὑπάρχει. ἱκανῶν δὲ καὶ ἄλλων
ὑπαρχόντων σημείων, ἐν τῇ τῶν κροκοδείλων φύσει, αὐτάρκη τὰ δόξαντα ἐν τῷ
πρώτῳ συγγράμματι εἰπεῖν. Τέλος τοῦ πρώτου βιβλίου.

Ὥρου ἀπόλλωνος νειλώου, τῆς τῶν παρ' αἰγυπτίοις ἱερογλυφικῶν γραμμάτων
ἑρμηνείας, βιβλίον δεύτερον.

δ Ιὰ δὲ τῆς δευτέρας πραγματείας, περὶ τῶν λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιᾶ σοι
παραστήσομαι. ἃ δὲ καὶ ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων, οὐκ ἔχοντα τινὰ ἐξήγη-
σιν, ἀναγκαίως ὑπέταξα. Τί ἀστέρα γράφοντες δηλοῦσιν.

ἀ Στὴρ παρ' αἰγυπτίοις γραφόμενος, ποτὲ μὲν θεὸν σημαίνει, ποτὲ δὲ
νύκτα, ποτὲ δὲ χρόνον, ποτὲ δὲ ψυχὴν ἀνθρώπου ἄρρενος.

Τί ἀετοῦ νεοσσόν.

κ *Αἰ ἀετοῦ νεοσσὸν, ἀρρενογόνον καὶ κυκλωειδὲς σημαίνει. ἢ
σπέρμα ἀνθρώπου. Τί δύο πόδας συνηγμένους καὶ βεβηκότας.

δ Υο πόδες συνηγμένοι καὶ βεβηκότες, δρόμον ἡλίου τὸν ἐν ταῖς χειμερι-
ναῖς τροπαῖς σημαίνουσι.

Τί ἀνθρώπου καρδίαν φάρυγγος ἠρτημένην.

ἀ Νθρώπου καρδία φάρυγγος ἠρτημένη, ἀγαθοῦ ἀνθρώπου στόμα σημαίνει.

Πῶς πολέμου στόμα.

π Ολέμου στόμα δηλοῦσιν, ἀνθρώπου χεῖρες ζωγραφούμεναι, ἡ μὲν ὅπλον κρα-
τοῦσα, ἡ δὲ τόξον. Τί δάκτυλον.

ἀ Νθρώπου στόμαχον δηλοῖ δάκτυλος

Τί αἰδοῖον χειρὶ κρατούμενον.

ἀ Ιδοῖον χειρὶ κρατούμενον, σωφροσύνην δηλοῖ ἀνθρώπου.

Πῶς νόσον

Πῶς νόσον δηλοῦσι.
ἀ Νθη δὲ ἀνεμώνης, νόσον ἀνοῦ σημαίνει. πῶς ὀσφὺν ἀνοῦ. 103
ὀ Σφὺν, ἢ στάσιν ἀνοῦ βουλόμενοι ζωγραφεῖν, τὸ νωτιαῖον ὀστοῦν γράφο-
μεν. τινὲς γὰρ λέγουσι τὸ σπέρμα ἐκεῖθεν φέρεσθαι.
πῶς διαμονὴν καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει.
ὀ Ρτυγος ὀστέον ζωγραφούμενον, διαμονὴν καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει. διότι
δυσπαθές ἐστι τὸ τοῦ ζώου ὀστέον. πῶς ὁμόνοιαν.
ἀ Νθρωποι δύο ἀξιούμενοι, ὁμόνοιαν δηλοῦσι. πῶς ὄχλον.
ἀ Νθρωπος καθωπλισμένος, καὶ τοξεύων, ὄχλον σημαίνει.
πῶς ἀναμέτρησιν.
ἀ Νθρώπου δάκτυλος, ἀναμέτρησιν σημαίνει. πῶς γυναῖκα ἔγκυον.
γ Υναῖκα ἔγκυον βουλόμενοι δηλῶσαι, ἡλίου κύκλον σὺν ἀστέρι μετὰ ἡλίου
*δίσκου, δίχα τετμημένου σημαίνει. πῶς ἄνεμον.
τ Ην ἀνατολὴν ἱέραξ ἐπὶ μετεώρου θέων, ἀνέμους σημαίνει. ἔτι καὶ ἄλλως.
ἱέραξ διατεταμένος τὰς πτέρυγας ἐν ἀέρι, οἷον πτέρυγας ἔχων, ἄνε-
μον σημαίνει. πῶς πῦρ.
κ Απνὸς εἰς οὐρανὸν ἀναβαίνων, πῦρ δηλοῖ. πῶς ἔργον.
τ Ο ἄρρενος κέρας γραφόμενον, ἔργον σημαίνει. πῶς ποινήν.
τ Ο δὲ θηλείας κέρας ζωγραφούμενον, ποινὴν σημαίνει. πῶς ἀνοσιότητα.
π Ροτομὴ σὺν μαχαίρᾳ γραφομένη, ἀνοσιότητα δηλοῖ. πῶς ὥραν.
ἱ Ππος ποτάμιος γραφόμενος ὥραν δηλοῖ. πῶς πολυχρόνιον.
ἐ Λαφος κατ᾽ ἐνιαυτὸν βλαστάνει κέρατα. ζωγραφουμένη δὲ, πολυχρόνιον
σημαίνει. πῶς ἀποστροφήν.
λ Υκος, ἢ κύων ἀπεστραμμένος, ἀποστροφὴν δηλοῖ. πῶς μέλλον ἔργον.
ἀ Κοὴ ζωγραφουμένη, μέλλον ἔργον σημαίνει. πῶς φονέα, ἢ αἷμα.
κ Ροκοδείλου σφὴξ ἀεροπετὴς, ἤτοι αἷμα κροκοδείλου βλαπτικὸν, ἢ φό-
νον σημαίνει. πῶς θάνατον.
ν Υκτικόραξ, θάνατον σημαίνει. ἄφνω γὰρ ἐπέρχεται τοῖς νεοσσοῖς
κατὰ τὰς νύκτας ὡς ὁ θάνατος ἄφνω ἐπέρχεται. πῶς ἔρωτα.
π Αγὶς ἔρωτα ὡς θήραν τὸν ἀέρα
σημαίνει. πῶς παλαιότατον.
λ Οποὶ καὶ φύλλα, ἢ βιβλίον ἐσφραγισμένον, παλαιότατον δηλοῖ.
Πῶς ποιεῖ πολιορκίαν.
κ Λίμαξ, πολιορκίαν διὰ τὸ ἀνώμαλον. πῶς ἄπειρον, ἢ μοῦσαν, ἢ μοῖραν.
π Ράγματα ἑπτὰ, ἐν δυσὶ δακτύλοις περιεχόμενα μοῦσαν, ἢ ἄπειρον,
ἢ μοῖραν σημαίνει. τί σημαίνει γραμμὴ, ἐπικεκαμμένη ἑτέρα.
γ Ραμμὴ ὀρθὴ μία, ἅμα γραμμῇ ἐπικεκαμμένῃ, δέκα γραμμὰς ἐπιπέ-
δους σημαίνουσι. τί δηλοῦσι χελιδόνα γράφοντες.
Ην ὁλοσχερῆ σημαίνειν βουλόμενοι κτῆσιν γονικὴν καταλειφθεῖσαν τοῖς υἱέ-
τ σιν, χελιδόνα ζωγραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ κυλίει ἑαυτὴν εἰς πηλὸν, καὶ κτί-
ζει τοῖς νεοττοῖς φωλεὸν μέλλουσα τεθνάναι. τί μέλαιναν περιστεράν.
Υναῖκα χήραν ἐπιμείνασαν ἄχρι θανάτου θέλοντες σημῆναι, περιστερὰν
γ μέλαιναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ οὐ συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως οὗ
χηρεύει. τί ἰχνεύμονα.
Νθρωπον ἀσθενῆ, καὶ μὴ δυνηθέντα ἑαυτῷ βοηθῆσαι δι᾽ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διὰ
ἀ τῆς τῶν ἄλλων ἐπικουρίας θέλοντες δηλῶσαι, ἰχνεύμονα ζωγραφοῦσιν. ἐκεί-
νη γὰρ ὅταν ἴδῃ ὄφιν, οὐ πρότερον ἐπιτίθεται αὐτῷ, ἀλλὰ βοῇ τοὺς ἄλλους
ἐπικαλουμένη, τότε ἐναντιοῦται τῷ ὄφει.

Τί δηλοῦσιν ὀρίγανον ἱερογλυφοῦντες.

λ Εἶψιν μυρμήκων βουλόμενοι σημῆναι, ὀρίγανον ἱερογλυφοῦσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ λείπειν τοὺς μύρμηκας ἀποτιθεμένη ἐν τῷ τόπῳ ὁπόθεν ἐξέρχονται. Τί σκορπίον, καὶ κροκόδειλον.

α Νθρωπον ἐχθρὸν, ἑτέρῳ ἴσῳ ἐναντιούμενον σημῆναι θέλοντες, σκορπίον καὶ κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν. ἑκάτερος γὰρ ἑκάτερον ἀναιρεῖ. εἰ δὲ ἐναντίον καὶ ἀναιρετικὸν τοῦ ἑτέρου σημαίνουσι, κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν, ἢ σκορπίον. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ὀξέως ἀναιροῦντα, κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν. εἰ δὲ βραδέως ἀναιροῦντα, σκορπίον διὰ τὸ δυσκίνητον. Τί γαλῆν.

γ Υναῖκα ἀνδρὸς ἔργα πράττουσαν βουλόμενοι σημῆναι, γαλῆν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἄρρενος αἰδοῖον ἔχει, ὡς ὀστάριον. Τί χοῖρον.

ὁ Τε βούλονται ἄνθρωπον ἐξώλη σημῆναι. χοῖρον ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ τὴν φύσιν τοῦ χοίρου τοιαύτην εἶναι. Πῶς θυμὸν ἄμετρον.

ε Ι δὲ θυμὸν ἄμετρον, ὥστε καὶ ἐκ τούτου πυρέττειν τὸν θυμούμενον, λέοντα γράφουσιν, ἐκστοῖζοντα τοὺς ἰδίους σκύμνους. καὶ λέοντα μὲν, διὰ τὸν θυμόν. τοὺς σκύμνους δὲ ἐκστοιζομένους. ἐπειδὴ τὰ ὀστᾶ τῶν σκύμνων κοπτόμενα, πῦρ ἐκβάλλει. Πῶς γέροντα μουσικόν.

γ Εροντα μουσικὸν βουλόμενοι σημῆναι, κύκνον ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ ἥδιστον μέλος ᾄδει γηράσκων.

Πῶς ἄνδρα δηλοῦσι συγγινόμενον τῇ ἑαυτοῦ γυναικί.

α Νδρα συγγινόμενον τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ κατὰ μίξιν βουλόμενοι σημῆναι, δύο κορώνας γράφουσιν. αὗται γὰρ συμμίγνυνται ἀλλήλαις, ὡς μίγνυται ἄνθρωπος κατὰ φύσιν.

Τί δηλοῦσι κάνθαρον τυφλὸν γράφοντες.

α Νδρα ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτῖνος πυρέξαντα καὶ ἐντεῦθεν ἀποθανόντα βουλόμενοι σημῆναι, κάνθαρον τυφλὸν γράφουσιν. οὗτος γὰρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τυφλούμενος ἀποθνήσκει. Τί δηλοῦσιν ἡμίονον γράφοντες.

γ Υναῖκα στεῖραν βουλόμενοι σημῆναι, ἡμίονον γράφουσιν. αὕτη γὰρ διὰ τοῦτο στεῖρά ἐστι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν μήτραν ἐπ᾽ εὐθείας.

Πῶς δηλοῦσι γυναῖκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη.

γ Υναῖκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη πρώτως βουλόμενοι σημῆναι, ταῦρον ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ νεύοντα ζωγραφοῦσιν. εἰ δὲ ἄρρενα, πάλιν ταῦρον ἐπὶ τὰ δεξιὰ νεύοντα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ἀπὸ τῆς ὀχείας καταβάλλων, εἰ μὲν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κατέλθοι, θῆλυ γεννᾶσθαι σημαίνει. εἰ δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατέλθοι ἀπὸ τῆς ὀχείας, ἄρρεν τίκτεται. Πῶς δηλοῦσι σφῆκας.

σ Φῆκας βουλόμενοι σημῆναι, νεκρὸν ἵππον ζωγραφοῦσιν. ἐκ γὰρ αὐτοῦ ἀποθανόντος, πολλοὶ γίνονται σφῆκες.

Πῶς δηλοῦσι γυναῖκα ἐκτιτρώσκουσαν.

γ Υναῖκα ἐκτιτρώσκουσαν βουλόμενοι σημῆναι, ἵππον πατοῦσαν λύκον ζωγραφοῦσιν. οὐ μόνον γὰρ πατοῦσα τὸν λύκον ἐκτιτρώσκει ἡ ἵππος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴχνος ἐὰν πατήσῃ τοῦ λύκου, παραχρῆμα ἐκτιτρώσκει.

Πῶς ἄνθρωπον ἰατρεύοντα ἑαυτὸν ἀπὸ χρησμοῦ.

α Νθρωπον ἀπὸ χρησμοῦ ἰατρεύοντα ἑαυτὸν βουλόμενοι σημῆναι, φάσσαν κρατοῦσαν φύλλον δάφνης ζωγραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ ὅτε ἀρρωστεῖ, φύλλον ἐπιτίθησι δάφνης εἰς τὴν νοσσιὰν ἑαυτῆς καὶ ὑγιαίνει. Πῶς κώνωπας πολλούς.

κ Ωνωπας πολλοὺς ἐπιφοιτῶντας βουλόμενοι ζωγραφῆσαι, σκώληκας γράφουσιν. ἐκ τούτων γὰρ γεννῶνται οἱ κώνωπες.

Πῶς ἄνδρα μὴ ἔχοντα χολὴν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον.
α Νδρα μὴ ἔχοντα χολὴν αὐτοφυῶς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον γράφον-
τες, περιστερὰν ζωγραφοῦσιν, ἔχουσαν τὰ ὀπίσθια ὀρθά. ἐν ἐκείνοις γὰρ
τὴν χολὴν ἔχει. Πῶς ἄνθρωπον ἀσφαλῶς οἰκοῦντα πόλιν.
Νθρωπον ἀσφαλῶς οἰκοῦντα πόλιν σημῆναι βουλόμενοι, ἀετὸν λίθον
α βαστάζοντα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ἀπὸ θαλάττης, ἢ ἀπὸ γῆς λίθον
ἐπαίρει, καὶ τίθησιν εἰς τὴν ἰδίαν νοσσιάν. διὰ τὸ ἀσφαλῶς μένειν.
Πῶς ἄνδρα ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ ὑφ' ἑτέρου καταδιωκόμενον.
α Νθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ ἰσχυροτέρου βουλό-
μενοι σημῆναι, ὠτίδα καὶ ἵππον ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἵπταται ὅταν ἴδῃ ἵππον.
Πῶς ἄνδρα δηλοῦσι προσφεύγοντα τῷ ἰδίῳ πάτρωνι καὶ μὴ βοηθούμενον.
Νδρα προσφεύγοντα τῷ ἰδίῳ πάτρωνι καὶ μὴ βοηθούμενον θέλοντες δηλῶ-
α σαι, στρουθὸν καὶ γλαῦκα ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ θηρευόμενος, πρὸς τὴν
γλαῦκα τρέχει, καὶ πρὸς αὐτῇ ὢν πιέζεται
Πῶς ἄνθρωπον δηλοῦσιν ἀσθενῆ καὶ προπετευόμενον.
Νθρωπον ἀσθενῆ καὶ προπετευόμενον βουλόμενοι σημῆναι, νυκτερίδα ζω-
α γραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ μὴ ἔχουσα πτερὰ, ἵπταται.
Πῶς γυναῖκα θηλάζουσαν, καὶ καλῶς ἀνατρέφουσαν.
Υναῖκα θηλάζουσαν, καὶ καλῶς ἀνατρέφουσαν βουλόμενοι ζωγραφῆ-
γ σαι, τρυγόνα ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων πτηνῶν, ὀδόντας
καὶ μαστοὺς ἔχει. Πῶς ἄνθρωπον κηλούμενον ὀρχήσει.
Νθρωπον δι' ὀρχήσεως καὶ αὐλητικῆς κηλούμενον βουλόμενοι σημῆναι,
α τρυγόνα ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὑπὸ αὐλοῦ καὶ ὀρχήσεως ἁλίσκεται.
Πῶς ἄνθρωπον μυστικόν.
Νθρωπον δὲ μυστικὸν, καὶ τελεστὴν βουλόμενοι σημῆναι, τέττιγα ζωγρα-
α φοῦσιν. οὗτος γὰρ διὰ τοῦ στόματος οὐ λαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῆς ῥάχεως φθεγ-
γόμενος, καλὸν μέλος ἀείδει.
Πῶς βασιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεοῦντα τοῖς πταίσμασι.
Ασιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεοῦντα ἐν τοῖς πταίσμασι βουλόμενοι ση-
β μῆναι, ἀετὸν ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις ἔχει τὴν
νοσσιὰν, καὶ ὑψηλότερον πάντων τῶν πετεινῶν ἵπταται.
Πῶς ἀποκατάστασιν πολυχρόνιον.
Ποκατάστασιν δὲ πολυχρόνιον βουλόμενοι σημῆναι, φοίνικα τὸ ὄρνεον
α ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ὅτε γεννᾶται, ἀποκατάστασις γίνεται πραγ-
μάτων. γεννᾶται δὲ τοιούτῳ τρόπῳ. ὅταν μέλλῃ τελευτᾶν ὁ φοῖνιξ, ῥήσ-
σει ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ ὀπὴν ἐκ τοῦ ῥήγματος λαμβάνει. καὶ ἐκ τοῦ ἰχῶ-
ρος τοῦ καταῤῥέοντος ἄλλος γεννᾶται. οὗτός τε ἅμα τῇ πτεροφυήσει, σὺν
τῷ πατρὶ πορεύεται εἰς τὴν ἡλίου πόλιν τὴν ἐν αἰγύπτῳ. καὶ παραγενόμε-
νος ἐκεῖ, ἅμα τῇ ἡλίου ἀνατολῇ, ἐκεῖσε τελευτᾷ. καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πα-
τρὸς, ὁ νεοσσὸς πάλιν, ἐπὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα ἄπεισιν. οἱ δὲ ἱερεῖς τῆς αἰγύ-
πτου, τοῦτον τὸν ἀποθανόντα φοίνικα θάπτουσι. Πῶς φιλοπάτορα.
Ιλοπάτορα βουλόμενοι σημῆναι ἄνθρωπον, πελαργὸν ζωγραφοῦσιν.
φ ὑπὸ γὰρ τῶν γεννησάντων ἐκτραφεὶς, οὐ χωρίζεται τῶν ἰδίων πα-
τέρων, ἀλλὰ παραμένει αὐτοῖς ἄχρις ἐσχάτου γήρως, θεραπείαν αὐ-
τοῖς ἀπονέμων. Πῶς γυναῖκα μισοῦσαν τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα.
Υναῖκα μισοῦσαν τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβουλεύουσαν αὐτῷ εἰς θάνα-
γ τον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύουσαν αὐτὸν βουλόμενοι σημῆναι, ἔχιν

ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὅταν συγγίνηται τῷ ἄρρενι, στόμα στόματι ἐμβάλλει. καὶ μετὰ τὸ ἀποζευχθῆναι, ἀποδακοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρρενος ἀναιρεῖ.

πῶς τέκνα δηλοῦσιν ἐπιβουλεύοντα ταῖς μητράσιν.

τ Εκνα ἐπιβουλεύοντα ταῖς μητράσι σημῆναι βουλόμενοι, ἔχιδναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐν τῇ οὐ τίκτεται, ἀλλ᾽ ἐκβιβρώσκουσα τὴν γαστέρα τῆς μητρὸς ἐκπορεύεται.

πῶς ἄνθρωπον δηλοῦσιν ὑπὸ κατηγορίας λοιδορηθέντα καὶ ἀσθενήσαντα.

ἄ Νθρωπον ὑπὸ κατηγορίας λοιδορηθέντα καὶ ἀσθενήσαντα ἐντεῦθεν βουλόμενοι σημῆναι, βασιλίσκον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ τοὺς πλησιάζοντας τῷ ἑαυτοῦ φυσήματι φονεύει. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ πυρὸς καιόμενον.

ἄ Νθρωπον ὑπὸ πυρὸς καιόμενον βουλόμενοι σημῆναι, σαλαμάνδραν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ.

πῶς ἄνθρωπον τυφλόν.

ἄ Νθρωπον τυφλὸν βουλόμενοι σημῆναι, ἀσπάλακα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνο γὰρ ὀφθαλμοὺς οὐκ ἔχει, οὔτε ὁρᾷ. πῶς ἀπρόϊτον ἄνθρωπον.

ἄ Νθρωπον ἀπρόϊτον βουλόμενοι σημῆναι, μύρμηκα καὶ πτερὰ νυκτερίδος ζωγραφοῦσι. διότι τιθεμένων τῶν πτερῶν εἰς τὴν νεοσσιὰν τῶν μυρμήκων, οὐ προέρχεταί αὐτῶν τις. πῶς ἄνθρωπον διὰ τῆς οἰκείας ἀβουλίας βλαπτόμενον.

ἄ Νθρωπον διὰ τῆς ἰδίας ἀβουλίας βλαπτόμενον σημῆναι βουλόμενοι, κάστορα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ καταδιωκόμενος, εἰς τὴν ἄγραν τοὺς ἰδίους διδύμους ἀποσπῶν ῥίπτει. πῶς ἄνθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμισημένου τέκνου.

ἄ Νθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμισημένου τέκνου βουλόμενοι σημῆναι, πίθηκον ἔχοντα ὀπίσω ἕτερον μικρὸν πίθηκον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ γεννᾷ δύο πιθήκους. καὶ τὸν μὲν ἕνα αὐτῶν, φιλεῖ λίαν. τὸν δὲ ἕτερον μισεῖ. ὃν δὲ φιλεῖ ἔμπροσθεν βαστάζων φονεύει. ὃν δὲ μισεῖ, ὄπισθεν ἔχει, καὶ ἐκεῖνον ἐκτρέφει. πῶς ἄνθρωπον τὰ ἴδια ἐλαττώματα κρύπτοντα.

ἄ Νθρωπον τὰ ἴδια ἐλαττώματα κρύπτοντα βουλόμενοι σημῆναι, πίθηκον οὐροῦντα ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ οὐρῶν, κρύπτει τὸ ἴδιον οὖρον.

πῶς τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκούοντα.

τ Ινὰ δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκούοντα θέλοντες σημῆναι, αἶγα ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἀναπνεῖ διὰ τῶν ῥωθώνων, καὶ τῶν ὤτων. πῶς ἄστατον.

τ Ινὰ δὲ ἄστατον καὶ μὴ μένοντα ἐν ταυτῷ, ἀλλ᾽ ὅτε μὲν ἰσχυρὸν, θρασύν. ὅτε δὲ ἀσθενῆ, δειλὸν βουλόμενοι σημῆναι, ὕαιναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ, ὁτὲ μὲν ἄρρην γίνεται, ὁτὲ δὲ θήλεια. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ ἐλαττόνων ἡττώμενον.

ἄ Νθρωπον δὲ ἡττώμενον ὑπὸ ἐλαττόνων βουλόμενοι σημῆναι, δύο δέρματα ζωγραφοῦσιν, ὧν τὸ μὲν, ὑαίνης ἐστί. τὸ δὲ ἄλλο, παρδάλεως. ἐὰν γὰρ ὁμοῦ τεθῇ τὰ δύο ταῦτα δέρματα, τὸ μὲν τῆς παρδάλεως ἀποβάλλει τὰς τρίχας. τὸ δὲ ἄλλο, οὔ. πῶς ἄνθρωπον τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ περιγενόμενον.

ἄ Νθρωπον τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ περιγενόμενον δηλοῦντες, ὕαιναν εὐθὺ τὰ δεξιὰ στρεφομένην ζωγραφοῦσιν. ἐὰν δὲ νικώμενον, ἀνάπαλιν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ στρεφομένην ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ διωκομένη, ἐὰν εὐθὺ τὰ δεξιὰ στραφῇ, ἀναιρεῖ τὸν διώκοντα. ἐὰν δὲ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ διώκοντος.

πῶς ἄνθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπενεχθείσας αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως.

ἄ Νθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπενεχθείσας αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως, ἄχρι θανάτου βουλόμενοι δηλῶσαι, δέρμα ὑαίνης ζωγραφοῦσιν. ἐὰν γάρ τις τὸ δέρμα τοῦτο περιβάλληται, καὶ παρέλθῃ διά τινων ἐχθρῶν, οὐ μὴ ἀδικηθήσεται ὑπό τινος, ἀλλὰ παρέρχεται ἀφόβως.

πῶς ἄνθρωπον διαναθέντα τοῖς ἰδίοις ἐχθροῖς.

νθρωπον διαναθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, καὶ κατὰ ζημίαν μικρᾶς
α ἀπαλλαγέντα βουλόμενοι σημῆναι, λύκον ζωγραφοῦσιν, ἀπολέσαν-
τα τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς. οὗτος μέλλων θηρεύεσθαι, ἀποβάλλει τὰς τρί-
χας, καὶ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς.

πῶς ἄνθρωπον φοβούμενον τὰ ἐπισυμβαίνοντα αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς.

νθρωπον φοβούμενον τὰ ἐπισυμβαίνοντα αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς βου-
α λόμενοι σημῆναι, λύκον καὶ λίθον ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ, οὔτε σίδηρον,
οὔτε ῥάβδον φοβεῖται, ἀλλὰ μόνον λίθον. ἀμέλει ἐάν τις προσρίψῃ
τούτῳ λίθον, εὑρίσκει αὐτὸν πτωσσούμενον. καὶ ὅπου ἂν πληγῇ τῷ λίθῳ ὁ λύκος,
σκώληκας ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρει.

πῶς ἄνθρωπον ὠμὸν θυμῷ σωφρονισθέντα ὑπὸ πυρός.

νθρωπον ὑπὸ πυρὸς σωφρονισθέντα, καὶ ὠμὸν θυμῷ θέλοντες δηλῶσαι,
α λέοντας καὶ δᾷδας ζωγραφοῦσιν. οὐδὲν γὰρ, ἄλλο φοβεῖται ὁ λέων, ὡς
τὰς ἀνημμένας δᾷδας. καὶ ὑπ᾽ οὐδενὸς δαμάζεται ὡς ὑπὸ τούτων.

πῶς ἄνθρωπον πυρέττοντα καὶ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ θεραπευθέντα.

νθρωπον πυρέττοντα καὶ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ θεραπευθέντα βουλόμενοι δηλῶ-
α σαι, λέοντα ζωγραφοῦσι πίθηκον βρώσκοντα. ἐκεῖνος γὰρ ἐὰν πυρέξῃ, φα-
γὼν πίθηκον ὑγιαίνει. πῶς ἄνθρωπον σωφρονισθέντα ἀπὸ τῆς πρώην ὕβρεως.

νθρωπον ἀπὸ ὕβρεως τῆς πρώην ὕστερον σωφρονισθέντα βουλόμενοι
α δηλῶσαι, ταῦρον ζωγραφοῦσι περιδεδεμένον ἀγριοσυκέᾳ. οὗτος γὰρ
ὅταν ὀργᾷ, δεσμεῖται ἀγριοσυκῇ καὶ ἡμεροῦται.

πῶς ἄνθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα εὐμετάβλητον.

νθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα εὐμετάβλητον, καὶ μὴ σταθηρὰν βουλό-
α μενοι σημῆναι, ταῦρον ζωγραφοῦσι, περιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ. τοῦτον
γὰρ ἐὰν δήσῃς τῷ δεξιῷ γόνατι, καρποδέσμιον παρακολουθοῦντα εὑρή-
σεις. ἀεὶ δὲ ὁ ταῦρος εἰς σωφροσύνην παραλαμβάνεται. διότι οὐδέ ποτε τοῦ
θήλεος ἐπιβαίνει μετὰ τὴν σύλληψιν.

πῶς ἄνθρωπον προβάτων καὶ αἰγῶν φθορόοικον.

νθρωπον προβάτων καὶ αἰγῶν φθορόοικον βουλόμενοι σημῆναι, αὐτὰ τὰ
α ζῶα γράφουσι βόσκοντα, κόνυζαν. ταῦτα γὰρ φαγόντα κόνυζαν, ἀπο-
θνήσκει δίψῃ κατασχεθέντα. πῶς ἄνθρωπον βόσκοντα δηλοῦσιν.

νθρωπον βόσκοντα βουλόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν, ἔ-
α χοντα τὸ στόμα ἀνεῳγμένον. οὗτος γὰρ,

πῶς ἅρπαγα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον σημαίνουσιν.

ρπαγα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον βουλόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον ἔχοντα
α ἴβεως πτερὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζωγραφοῦσι. τούτου γὰρ ἐὰν ἴβεως πτερῷ
θίγῃς, ἀκίνητον εὑρήσεις. πῶς γυναῖκα γεννήσασαν ἅπαξ.

γ υναῖκα γεννήσασαν ἅπαξ βουλόμενοι σημῆναι, λέαιναν ζωγραφοῦσιν.
αὕτη γὰρ δὶς οὐ κυΐσκει. πῶς ἄνθρωπον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν ἄμορφον.

νθρωπον ἄμορφον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν, ὕστερον δὲ μορφωθέντα
α βουλόμενοι σημῆναι. ἄρκτον ἐγκυμονοῦσαν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ αἷμα
συνεστραμμένον καὶ πεπηγὸς τίκτει. ὕστερον δὲ τοῦτο θαλπόμενον ἐν τοῖς
ἰδίοις μηροῖς διατυποῦται. καὶ τῇ γλώττῃ λειχόμενον τελειοῦται.

πῶς ἄνθρωπον ἰσχυρὸν, καὶ τῶν συμφερόντων ὀσφραντικόν.

α νθρωπον ἰσχυρὸν, καὶ τῶν συμφερόντων ὀσφραντικὸν βουλόμενοι σημῆναι,

ἐλέφαντα ζωγραφοῦσιν ἔχοντα τὴν προβοσκίδα. ἐκεῖνος γὰρ ταύτῃ ὀσφραίνεται, καὶ κρατεῖ τῶν προσπιπτόντων.

Πῶς ἄνθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν καὶ ἀφροσύνην.

ἀ Νθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν καὶ ἀφροσύνην βουλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα καὶ κριὸν ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ θεωρῶν τὸν κριὸν φεύγει.

Πῶς βασιλέα φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον.

β Ασιλέα φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον βουλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφοῦσι μετὰ χοίρου. ἐκεῖνος γὰρ ἀκούων φωνῆς χοίρου, φεύγει.

Πῶς ἄνθρωπον ὀξὺν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν, ἀσκέπτως δὲ καὶ ἀνοήτως κινούμενον.

ἀ Νθρωπον ὀξὺν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν, ἀσκέπτως δὲ καὶ ἀνοήτως κινούμενον βουλόμενοι σημῆναι, ἔλαφον καὶ ἔχιδναν ζωγραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ ὁρῶσα τὴν ἔχιδναν, φεύγει.

Πῶς ἄνθρωπον προνοούμενον τῆς ἰδίας τροφῆς.

ἀ Νθρωπον προνοούμενον τῆς ἰδίας τροφῆς βουλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφοῦσι κατορύττοντα τοὺς ἰδίους ὀδόντας. τούτους γὰρ πεσόντας, λαβὼν κατορύττει.

Πῶς ἄνθρωπον ζήσαντα τέλειον βίον.

ἀ Νθρωπον ζήσαντα τέλειον βίον θέλοντες δηλῶσαι, κορώνην ἀποθανοῦσαν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ζῇ ἑκατὸν ἔτη κατ' αἰγυπτίους. τὸ δὲ ἔτος κατ' αἰγυπτίους τεττάρων ἐνιαυτῶν.

Πῶς ἄνθρωπον ἑαυτοῦ κρύπτοντα κακίαν.

ἀ Νθρωπον ἐμφωλεύοντα ἑαυτῷ κακίαν, καὶ ἀποκρύπτοντα ἑαυτὸν, ὥστε μὴ γνωσθῆναι τοῖς ἰδίοις θέλοντες σημῆναι, πάρδαλιν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ κρύφα τὰ ζῶα θηρεύει, μὴ συγχωροῦσα τὴν ἰδίαν ὁρμὴν ἀφιέναι καταδιωκτικὴν οὖσαν τῶν ἄλλων ζώων.

Πῶς ἄνθρωπον ἐξαπατώμενον διὰ κολακείας.

ἀ Νθρωπον ἐξαπατώμενον διὰ κολακείας βουλόμενοι σημῆναι, ἔλαφον μετὰ αὐλητοῦ ἀνθρώπου ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ θηρεύεται ἀκούουσα ἡδέα συρίσματα ᾀδόντων, ὡς κατακυλεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Πῶς πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἴνου.

π Ρόγνωσιν εὐκαρπίας οἴνου βουλόμενοι σημῆναι, ἔποπα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ἐὰν πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν ἀμπέλων κράξῃ, εὐοινίαν σημαίνει.

Πῶς ἄνθρωπον, ὑπὸ σταφυλῆς βλαβέντα.

ἀ Νθρωπον ὑπὸ σταφυλῆς βλαβέντα, καὶ ἑαυτὸν θεραπεύοντα βουλόμενοι σημῆναι, ἔποπα ζωγραφοῦσι, καὶ ἀδίαντον τὴν βοτάνην. οὗτος γὰρ βλαβεὶς ὑπὸ σταφυλῆς, ἀδίαντον ἀντιθέμενος εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα θεραπεύεται.

Πῶς ἄνθρωπον ἑαυτὸν φυλάττοντα, ἀπὸ ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν.

ἀ Νθρωπον ἀπὸ ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν ἑαυτὸν φυλάττοντα βουλόμενοι σημῆναι, γέρανον γρηγοροῦσαν ζωγραφοῦσιν. αὗται γὰρ ἑαυτὰς φυλάττουσι γρηγοροῦσαι κατ' ὄρδινον ἐν πάσῃ τῇ νυκτί.

Πῶς παιδεραστίαν.

π Αιδεραστίαν βουλόμενοι σημῆναι, δύο πέρδικας ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπὰν χηρεύωσιν, ἑαυτοῖς ἀποκέχρηνται.

Πῶς γέροντα ὑπὸ λιμοῦ ἀποθανόντα.

γ Έροντα ὑπὸ λιμοῦ ἀποθανόντα θέλοντες δηλῶσαι, ἀετὸν ἐπικεκαμμένον ἔχοντα τὸ ῥάμφος ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ γηράσκων, ἀποκάμπτεται τὸ ῥάμφος αὐτοῦ, καὶ λιμῷ ἀποθνήσκει.

Πῶς ἄνθρωπον ἐν κινήσει καὶ θυμῷ διάγοντα.

ἀ Νθρωπον ἀεὶ ἐν κινήσει καὶ θυμῷ διάγοντα, καὶ μήτε ἐν τῷ τρέφεσθαι ἡσυχάζοντα βουλόμενοι σημῆναι, κορώνης νεοσσοὺς ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἱπταμένη τρέφει τοὺς νεοσσούς.

 106

Πῶς ἄνθρωπον εἰδότα τὰ μετέωρα.

Ἄνθρωπον εἰδότα τὰ μετέωρα θέλοντες σημῆναι, γέρανον ἱπτάμενον
ἄ ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ὑψηλῶς πάνυ ἵπταται, ἵνα θεάσηται τὰ νέ
φη, μὴ ἄρα χειμάζῃ, ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ διαμένῃ.

Πῶς ἄνθρωπον ἀποταξάμενον τὰ ἴδια τέκνα δι᾽ ἀπορίαν.

Ἄνθρωπον ἀποταξάμενον τὰ ἴδια τέκνα δι᾽ ἀπορίαν βουλόμενοι σημῆ-
ἄ ναι, ἱέρακα ἐγκύμονα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ τίκτων τρία ᾠὰ, τὸ ἓν
μόνον ἐπιλέγεται καὶ τρέφει. τὰ δὲ ἄλλα δύο, κλᾷ. τοῦτο δὲ ποιεῖ, διὰ τὸ
κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς ὄνυχας ἀπολύειν, καὶ ἐντεῦθεν μὴ δύνασθαι τὰ τρία
βρέφη τρέφειν. Πῶς ἄνθρωπον ὀκνοῦντα τὴν διὰ τῶν ποδῶν κίνησιν ποιεῖσθαι.

Ἄνθρωπον ὀκνοῦντα τὴν διὰ τῶν ποδῶν κίνησιν ποιεῖσθαι βουλόμενοι
ἄ σημῆναι, κάμηλον γράφουσιν, ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων ζώων τὸν μηρὸν
κάμπτει διὸ καὶ κάμηρος λέγεται. Πῶς ἄνθρωπον ἀναιδῆ καὶ κατὰ τὴν ὅρασιν ὀξύν.

Ἄνθρωπον ἀναιδῆ, καὶ κατὰ τὴν ὅρασιν ὀξὺν θέλοντες δηλῶσαι, βάτρα-
ἄ χον γράφουσιν. οὗτος γὰρ αἷμα οὐκ ἔχει, εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς.
τοὺς δὲ ἐκεῖ αἷμα ἔχοντας, ἀναιδεῖς καλοῦσιν, διὸ καὶ ὁ ποιητής. οἰνο
βαρές. κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων. κραδίην δ᾽ ἐλάφοιο.

Πῶς ἄνθρωπον μὴ δυνηθέντα κινεῖσθαι.

Ἄνθρωπον πολὺν χρόνον μὴ δυνηθέντα κινεῖσθαι, ὕστερον δὲ κινηθέντα
ἄ τοῖς ποσὶ βουλόμενοι σημῆναι, βάτραχον ἔχοντα τοὺς ὀπισθίους πόδας
ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ γεννᾶται ἄπους. ὕστερον δὲ αὐξανόμενος,
προσλαμβάνει τοὺς ὀπισθίους πόδας. Πῶς ἄνθρωπον πάντων ἐχθρόν.

Ἄνθρωπον πάντων ἐχθρὸν καὶ ἀπεχοινισμένον θέλοντες δηλῶσαι, ἔγχε
ἄ λυν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ οὐδενὶ τῶν ἰχθύων συνευρίσκεται.

Πῶς ἄνθρωπον σώζοντα πολλοὺς ἐν θαλάττῃ.

Ἄνθρωπον σώζοντα πολλοὺς ἐν θαλάττῃ θέλοντες σημῆναι, νάρκην τὸν
ἄ ἰχθὺν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ τοὺς πολλοὺς τῶν ἰχθύων μὴ δυ
ναμένους κολυμβᾷν, συλλαμβάνει πρὸς ἑαυτὴν καὶ σώζει.

Πῶς ἄνθρωπον, τὰ χρήσιμα καὶ τὰ ἄχρηστα κακῶς ἀνηλωκότα.

Ἄνθρωπον τὰ χρήσιμα καὶ τὰ ἄχρηστα κακῶς ἀνηλωκότα βουλόμενοι
ἄ σημῆναι, πολύποδα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ πολλὰ καὶ ἀσώτως ἐσθί-
ων, παρατίθεται τὴν τροφὴν εἰς τὰς θαλάμους. καὶ ὅταν ἀναλώσῃ τὰ
χρήσιμα τότε καὶ ἄχρηστα ἐκβάλλει. Πῶς ἄνθρωπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαντα.

Ἄνθρωπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαντα βουλόμενοι σημῆναι, κάραβον
ἄ καὶ πολύποδα ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ τοὺς πολύποδας κρατεῖ, καὶ
τὰ πρωτεῖα φέρει. Πῶς ἄνδρα συζευχθέντα γυναικί.

Ἄνδρα συζευχθέντα γυναικὶ ἀπὸ πρώτης ἡλικίας ἐν ᾗ ἐτέχθη βουλόμε
ἄ νοι σημῆναι, πίνας ἐγκύους γράφουσιν. αὗται γὰρ γεννώμεναι ἐν τῷ κόγ
χῳ, μετὰ καιρὸν ὀλίγον συζεύγνυνται ἀλλήλαις ἔνδον τοῦ κόγχου.

Πῶς ἄνθρωπον μὴ προνοούμενον ἑαυτοῦ.

Πατέρα, ἢ ἄνθρωπον μὴ προνοούμενον ἑαυτοῦ, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν οἰκείων προ-
π νοούμενον θέλοντες σημῆναι, πίνναν καὶ καρκίνον ζωγραφοῦσιν. οὗτος
γὰρ ὁ καρκῖνος μένει κεκολλημένος τῇ σαρκὶ τῆς πίνης. καὶ καλεῖται
πιννοφύλαξ ἀκολούθως τῷ ὀνόματι. ἡ οὖν πίννα διόλου κέχηνεν ἐν τῷ κόλχῳ
πεινῶσα. ὅταν οὖν αὐτῆς κεχηνυίας παρεισέλθῃ ἰχθύδιόν τι, ὁ πιννοφύλαξ
δάκνει τῇ χηλῇ τὴν πίνναν. ἡ δὲ αἰσθομένη καταμύει τὸν κόγχον, καὶ οὕτως
κυνηγετεῖ τὸ ἰχθύδιον.

πῶς ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα.

Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν.
ἀ οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα
ἰχθύδια ἐσθίει. πῶς ἄνθρωπον τὴν ἑαυτοῦ τροφὴν ἐμοῦντα.

Ἄνθρωπον ἐμοῦντα τὴν ἰδίαν τροφὴν, καὶ πάλιν ἀπλήστως ἐσθίοντα
ἀ βουλόμενοι σημῆναι, ἄνυδρον γαλεὸν ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ κύει μὲν
διὰ τοῦ στόματος· τικτόμενος δὲ καταπίνει τὸν γόνον.

πῶς ἄνθρωπον ἀλλοφύλων χρώμενον μίξει.

Ἄνθρωπον ἀνθρώπων χρώμενον μίξει ἀλλοφύλων βουλόμενοι σημῆναι,
ἀ μύραιναν ἰχθὺν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐκ θαλάττης ἀναβαίνουσα, τοῖς
ἔχισι μίγνυται. καὶ εὐθέως εἰς τὴν θάλατταν ἐπιστρέφει.

πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα.

Ἄνθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα, καὶ μεταμεληθέντα βουλόμενοι ση-
ἀ μῆναι, τρυγόνα περιπλεγμένην ἀγκύστρῳ ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ κατα-
σχεθεῖσα, εἴπτει τὴν ἐν τῇ οὐρᾷ ἄκανθαν.

πῶς ἄνθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίοντα τὰ ἀλλότρια.

Ἄνθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίοντα τὰ ἀλλότρια, καὶ ὕστερον καταναλωκό-
ἀ τα τὰ ἴδια βουλόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ
ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει.

πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ κακῷ ὁρμήσαντα.

Ἄνθρωπον ἐπὶ κακῷ ὁρμήσαντα, καὶ ἀντὶ τούτου κακῷ περιπεσόντα
ἀ βουλόμενοι σημῆναι, σηπίαν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐὰν ἴδῃ τινὰ βου
λόμενον αὐτὴν θηράσαι, προΐεται εἰς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς κοιλίας τὸ μέ-
λαν, ὥστε ἐκ τούτου μηκέτι αὐτὴν βλέπεσθαι, καὶ οὕτω φεύγει.

πῶς ἄνθρωπον γόνιμον.

Ἄνθρωπον γόνιμον βουλόμενοι σημῆναι, στρουθίον πυργίτην ζωγραφοῦ-
ἀ σιν. οὗτος γὰρ ὑπὸ ὀργῆς ἀμέτρου, καὶ πολυσπερμίας ὀχλούμενος,
ἑπτάκις μίγνυται τῇ θηλείᾳ ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἀθρόως σπερμαίνων.

πῶς ἄνθρωπον συνοχέα καὶ ἑνωτικόν.

Ἄνθρωπον συνοχέα καὶ ἑνωτικὸν βουλόμενοι σημῆναι λύραν ζωγραφοῦ
ἀ σιν. αὕτη γὰρ συνοχὴν φυλάττει τῶν ἰδίων κρουσμάτων.

πῶς ἄνθρωπον πάλαι μὲν ἀποσάντα τῶν ἰδίων νοημάτων.
ὕστερον δὲ, γεγονότα τῆς ἑαυτοῦ φρονήσεως.

Ἄνθρωπον πάλαι μὲν ἀποσάντα τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕστερον δὲ τῆς ἑαυ
ἀ τοῦ γεγονότα φρονήσεως, καὶ τάξιν ἀπαγόντα τῇ ἑαυτῇ ζωῇ βουλό-
μενοι σημῆναι, σύριγγα γράφουσιν. αὕτη γὰρ ἐπιστρεπτική ἐστι καὶ ἀνα
μνηστικὴ τῶν καταθυμίως πεπραγμένων αὐτῷ. καὶ μάλιστα τεταγμένον ἐκ
τελοῦσα φθόγγον. πῶς ἄνθρωπον ἴσον πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα.

Ἄνθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα βουλόμενοι σημῆναι, στρου-
ἀ θοκαμήλου πτερὸν γράφουσι. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον πανταχόθεν ἴσα ἔχει
τὰ πτερυγώματα παρὰ τῶν ἄλλων.

πῶς ἄνθρωπον φιλοκτίστην.

ἀ Ἄνθρωπον φιλοκτίστην βουλόμενοι σημῆναι, χεῖρα ἀνθρώπου γράφουσιν.
αὕτη γὰρ ποιεῖ πάντα τὰ κτίσματα.

Ὥρου ἀπόλλωνος νειλώου, ἱερογλυφικῶν, τέλος.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΤΑΡΡΑΙΟΥ, καὶ διδύμου, καὶ τῶν παρὰ Σούδα, καὶ ἄλλοις διαφόροις παροιμιῶν, συντεθεισῶν κατὰ στοιχεῖον.

α Βασάνιστος ἄνθρωπος εἶ. ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος, ἢ ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. ἐχρήσατο δὲ αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ προνοίας τῷ ἀβασάνιστος, ἀντὶ τοῦ, ἄνευ ὀδύνης.

Αβυδηνὸν ἐπιφόρημα. ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς εὔδοξος ἐν ὑποβολιμαίῳ. φασὶ δὲ ὅτι τοῖς ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τὰς σπονδὰς, προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν τοῖς εὐωχουμένοις. κεκραγότων δὲ τῶν παίδων, καὶ θορύβου γινομένου διὰ τὰς τίτθας, ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. καὶ ἄλλως.

Αβυδηνὸν ἐπιφόρημα. ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, εἰώθαμεν λέγειν ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, διὰ τὸ τοὺς ἀβυδηνοὺς ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ξένων ἑστιῶσι μετὰ τὸ μύρον, καὶ τοὺς στεφάνους τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα, τῶν τε τιθηνῶν θορυβουσῶν, τῶν τε παιδίων κεκραγότων ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας, ἀφ' οὗ εἴθισται λέγειν τὸ προκείμενον.

Αβυδος πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς ἀβυδηνούς. ἔνθεν ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην ἀβυδηνοκώμην εἶπεν.

Αβρωνος βίος. ἐπὶ τῶν πολυτελῶν εἴρηται ἡ παροιμία. ἄβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος, ὅθεν καὶ ἀβροδίαιτος. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ τὸ ὄνομα γεγονέναι. καὶ ἄλλως.

Αβρωνος βιοῖ βίον. ἐπὶ τῶν πολυτελέσι τραπέζαις χρωμένων, καὶ ἁβρῶς, καὶ ἀνειμένως ζώντων. ἐπὶ τούτων καὶ ἡ σαρδαναπάλου τράπεζα, καὶ τὸ, συβαριτῶν δαῖτας, καὶ τὸ, σμυρνιδρίνου ἁπαλώτερος. οὗτοι γὰρ ἅπαντες τρυφηλοὶ, καὶ ἁβροί, καὶ ἀσελγεῖς.

Αβροὶ μαλθακευνοίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς, καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων.

Αγαθὰ, ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν, καὶ εὐωχίαν σιτίων, καὶ ποτῶν. ἐχρήσατο ξενοφῶν τῇ λέξει. καὶ ἀγαθὰ κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει. κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὔπορος δὲ ἦν. καὶ ἄλλως

Αγαθὰ κιλίκων λείπει τὸ ἔχει. προδότης γὰρ γέγονεν οὗτος ὁ κιλίκων, μιλήσιος τὸ γένος, ὃς προδοὺς μίλητον, εὐπόρησεν.

Αγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιός. ὡς οὐδὲν διάφορον ἢ δι' ὀργάνων φωνὴ ἡδονὴν ποιεῖ τῆς δι' ὄψων, καὶ ζωμοῦ σκευασίας. ἀρχίδαμος γὰρ ὁ ζευξίππου πρὸς τὸν συνιστάντα ψάλτην, καὶ εἰπόντα, οὗτος ἀγαθὸς ψάλτης ἐστὶν, εἶπε, παρ' ἡμῖν δέ γε οὗτος ἀγαθὸς ζωμοποιός. πρὸς δὲ τὸν ἐπαινοῦντα κιθαρῳδὸν, καὶ θαυμάζοντα τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὦ λῷστε ἔφη, ποῖον γέρας παρὰ σοῦ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔσται, ὅταν οὕτως ἐπαινῇς;

Αγαθοῦ δαίμονος, ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος. ἄλλοι δέ φασι τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι. χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, διὸς σωτῆρος, καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν. καὶ ἐν θήβαις δὲ ἦν ἡρῷον ἀγαθοῦ δαίμονος.

Αγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων. καὶ ἄλλως.

Αγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα συμπαθῶν, καὶ πρὸς δάκρυα δι' οἴκτων κινουμένων.

Αγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν εἴρηται.

Αγαθῶν σωρός. ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας εἴρηται.

Αγαθῶν μυρμηκία. ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

Αγαθῶν ἀγαθίδες, τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν.

ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖά τισι διδόντων. καὶ ἄλλως.

ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετὰ ἄρτον. ἐπὶ τῶν δι' ἀποτυχίαν τοῦ πρώτου καλοῦ τὸ δεύτερον ἐξ ἀνάγκης ἀσπαζομένων. ἐπὶ τούτου καὶ τὸ ἂν μὴ παρῇ κρέας στερκτέον τῷ ταρίχῳ.

ἀγαθῶν πηγὴ, καὶ σωρὸς ἀγαθῶν, καὶ ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ τῶν εὖ ποιούντων τοὺς ἐπιδεεῖς αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων ἀνδρῶν.

ἀγαθώνιος αὔλησις. ἡ μαλακὴ, καὶ μήτε πικρὰ, μήτε χαλαρὰ, ἀλλ' εὔκρατος, καὶ ἡδίστη. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἀγάθωνος αὐλητοῦ. ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ ἐκωμῳδεῖτο.

ἀγαμεμνόνεια φρέατα. ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων. ἱστοροῦσι γὰρ τὸν ἀγαμέμνονα περὶ τὴν αὐλίδα, καὶ πολλαχοῦ τῆς ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι.

ἀγαμέμνονος θυσία. ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν, καὶ σκληρῶν. ἀγαμέμνονος γὰρ θύοντος ἐν τροίᾳ, ἔφυγεν ὁ βοῦς, καὶ μόλις ληφθεὶς, ἤχθη.

ἀγέλαστος πέτρα. ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. ἐρασθεὶς γὰρ περσεφόνης ὁ πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε, καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο. μαθοῦσα δὲ παρ' ἑρμιονέων, ὅτι πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς, κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ, ἧκεν εἰς ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον.

ἀγναμπτότατος βάτος αὖος. ἐπὶ τοῦ σκληροῦ, καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον. καὶ ἄλλως.

ἀγναμπτότερος αὔου βάτου. ἐπὶ τοῦ σφόδρα σκληροῦ. ξηραινομένη γὰρ ἡ βάτος σκληρὰ γίνεται.

ἁγνότερος πηδαλίου. ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον. καὶ ἄλλως.

ἁγνότερος πηδαλίου. ἐπὶ τῶν ἀσπίλων καὶ ἀμέμπτων. τὸ γὰρ πηδάλιον ἀεὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ ὂν, οὐκ ἔχει ῥύπον.

ἀγορὰ κερκώπων. ἐπὶ τῶν πονηρῶν, καὶ κακοήθων λέγεται. κέρκωπες γὰρ ἀπατεῶνές τινες ἐγένοντο ἐν ἐφέσῳ, οἳ καὶ τὸν δία ἐξαπατᾶν ἐπειρῶντο. ἢ ἄλλως.

ἀγορὰ κερκώπων. ἐπὶ συμμορίας πονηρῶν, καὶ κακοήθων ἀνδρῶν. ἐγένοντο γάρ τινες ἐν ἐφέσῳ καὶ ἀθήναις ἀπατεῶνες καὶ πονηροὶ κέρκωπες καλούμενοι. ἐπὶ τούτων καὶ τὸ λύκου δεκάς. ἐν γὰρ ἀθήναις λύκος τις ἥρως ἵδρυτο, περὶ ὃν διέτριβον οἱ κακοήθεις. κατὰ δεκαζόμενοι ὁπηνίκα σκαιωρεῖν τι κατά τινος ἐβούλοντο. καὶ τὸ ἐξ ἀνακείου. εἰς τὸ ἀνάκειον γὰρ οἱ πονηροὶ συνελέγοντο, καὶ τὸ ἐκ σηραγγίου. τόπος καὶ οὗτος τοῦ πειραιῶς, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ἐκρύπτοντο. ἢ ἄλλως.

ἀγορὰ κερκώπων. οὗτοι ἐν ἐφέσῳ ἦσαν οὓς ἔδησεν ἡρακλῆς ὀμφάλης κελευούσης. οὓς ἀποκτεῖναι ἠδέσθη τῆς μητρὸς δεηθείσης. ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων, καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

ἀγορὰ λύκιος. ἐπὶ τῶν ταχέως πιπρασκόντων τὰ ὤνια. αὕτη ἡ ἀγορὰ ἐν ἄργει ἦν ὀνομασθεῖσα ἀπὸ λυκείου ἀνδρὸς, ἐφ' ἧς διὰ τὸ πλῆθος τῶν συνερχομένων ἐπωλοῦντο τὰ ὤνια.

ἀγρίου βέβρωκας οἱονεὶ ζώου ἀγρίου. εἰώθασι γὰρ οἱ βεβρωκότες, χασμᾶσθαι.

ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος, ὅτι μὴ δὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν, παραινεῖ ἡ παροιμία.

ἀγριππου ἀκαρπότερος. ἔστιν ἄγριππος ἡ ἀγρία ἐλαία.

ἀγρία μέλιττα. ἐπὶ τῶν σφόδρα πικρῶν καὶ ὠμῶν. αὕτη γὰρ πικρὰ τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

ἀγρὸς ἡ πόλις ἐγένετο. ἐπὶ τῶν παρανομούντων. ἐν τοῖς ἀγροῖς γὰρ οὐ τοσοῦτον πολιτεύονται νόμοι, ὅσον ἐν πόλεσι διὰ τὸ ἄγροικον τῶν ἀγροίκων.

ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν. λέγεται ἐπὶ τῶν ἀδεῶς κλεπτόντων.

ἀστῶν οὐ δέχεται σκῆψις, ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιναμένων εἰ σκήπτοιντο· καὶ ἀστῶν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία. ὁ μίλων ὁ παροιμιογράφος ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ ἰβύκου.

ἀγροῦ πηγή· ἐπὶ τῶν λιπαρῶν καὶ ἐπιμόνως ᾧτινιοῦν ἔργῳ προσκαθημένων.

ἀδάκρυς πόλεμος· ἐπὶ τῶν ἔξω παντὸς κινδύνου καὶ ῥᾷστα, καὶ παρ' ἐλπίδας τὰ πράγματα κατορθούντων, χρησμὸς γὰρ ἐδόθη λακεδαιμονίοις, ἀδάκρυν μάχην νικῆσαι. ἢ ἄλλως.

ἀδάκρυς πόλεμος· ἐπὶ τῶν ἔξω τινὸς χαλεποῦ πράγματος κατορθούντων. ὁ γὰρ δωδωναῖος προεῖπε λακεδαιμονίοις πολεμοῦσι πρὸς ἀρκάδας μάχην ἀδάκρυν ἔσεσθαι. συμβαλόντες δὲ μετὰ ταῦτα ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος.

ἀδεὲς δέος δέδιας· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. καὶ ἄλλως.

ἀδεὲς δέδοικας δέος· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. ἐπὶ τούτων καὶ τὸ, λεχὼ δέδοικε λέαιναν· αὕτη γὰρ ἐν τῷ τίκτειν ἀκίνητός ἐστι, καὶ τὸ, δέδοικας δέος ὀπωρινόν. ἐν γὰρ τοῖς κήποις οἱ φυτευόμενοι, φόβητρα ἱστῶσι χειρότευκτα ἀνθρωπόμορφα, καὶ θηριόμορφα, καὶ ὀρνεόμορφα.

ᾄδειν πρὸς μυρρίνην. ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ᾆσαι, δάφνης κλῶνα, ἢ μυρρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν.

ἅδης ἔχων, μάτην λέγων ληρεῖς.

ᾄδεις ὥσπερ εἰς δῆλον πλέων· ἐπὶ τῶν ἀφροντίστων, καὶ φιληδόνων. εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὴν δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.

ἀδμήτου μέλος. τὸ εἰς ἄδμητον μέλος ᾀδόμενον, πένθιμον. οὗτος δὲ ὁ ἄδμητος βασιλεὺς ἦν τῶν φερῶν, ᾧ τινι ἀπόλλων ἐθήτευσε δι' αἰτίαν τοιαύτην, ἀσκληπιὸς ὁ ἀπόλλωνος παῖς παρὰ χείρωνος τὴν ἰατρικὴν παιδευθεὶς, καὶ παρὰ ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς γοργόνος ῥυὲν αἷμα, δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐθεράπευε. τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι, πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν. ὅθεν καί τινας τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. δείσας γοῦν ὁ ζεὺς μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ ζεὺς ἐκεραύνωσεν. ἀπόλλων δὲ ὀργισθεὶς κτείνει κύκλωπας τοὺς τὸν κεραυνὸν κατασκευάσαντας τῷ διΐ. ζεὺς δὲ ἔμελλε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς τάρταρον, ἀλλὰ δεηθείσης λητοῦς, ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς φερὰς εἰς ἄδμητον, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε, καὶ τὰς θηλείας βοῦς πάσας διδυμοτόκους ἐποίησε. φιλοφρονηθεὶς δὲ τὰ μάλιστα παρ' αὐτοῦ, ᾐτήσατο τὰς μοίρας, ἵν' ὅταν ἡ τελευτὴ τῷ ἀδμήτῳ ἐπικλωσθῇ ἑτέρου τινὸς ἀντὶ τούτου θνήσκειν προαιρουμένου τὸν ἄδμητον ἀπὸ τοῦ θανάτου ἀπολυθῆναι. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, ἄλκηστις ὑπεραπέθανεν ἡ τούτου γυνή. ἔκτοτε οὖν σκολιὰ, καὶ πενθήρη πρὸς τὸν ἄδμητον ᾖδον τὰ μέλη, μέχρις ἂν ἡ κόρη ἀνέπεμψεν ἄλκηστιν, ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι, ἡρακλῆς πρὸς αὐτὸν, ἀνεκόμισε μαχεσάμενος ἅιδῃ.

ἀδράστεια νέμεσις· ἀπὸ ἀδράστου. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ πολυνείκης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδίου πατρὸς οἰδίποδος, τὴν βασιλείαν θηβῶν παραλαβόντες, περὶ ταύτης συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, καὶ οὕτως κατ' ἔτος τὴν βασιλείαν ἀμείβεσθαι. ἄρξαντος οὖν ἐτεοκλέους, καὶ μὴ βουλομένου τῷ ἀδελφῷ τὴν βασιλείαν παραδοῦναι μετὰ τὴν τοῦ χρόνου παρέλευσιν, πολυνείκης ἐφυγαδεύθη, καὶ πρὸς ἄργος ἀφικόμενος τοῖς τοῦ ἀδράστου βασιλείοις προσεπέλασε νύκτωρ, καὶ προστυχὼν ἐκεῖσε τῷ τυδεῖ φεύγοντι ἐκ καλυδῶνος, δι' ὃν εἰργάσατο φό

τον. συναπῆει μάχην. γενομένης δὲ βοῆς, ἄδραστος ἐπιφανεὶς, τούτους διέλυσε, καὶ λογίου τινὸς ἀναμνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ, καὶ λέοντι τὰς θυγατέρας συζεῦξαι, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους. εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν προτομὴν λέοντος, ὁ δὲ κάπρου, ὑπέσχετο οὖν καὶ ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἰδίας ἀποκαταστήσειν πατρίδας, καὶ πρῶτον ἐπὶ θήβας στρατεύει. ἔνθα τῶν ἀρίστων ἀργείων πεσόντων, μόνος διέφυγεν ἄδραστος. τοὺς δὲ νεκροὺς αὐτῶν ἀτάφους τῶν θηβαίων ἐασάντων, καὶ μὴ διδόντων ταφῇ, οἱ τῶν ἀποθανόντων παῖδες πρὸς τὸν τοῦ ἐλέου καταφυγόντες βωμὸν, τοὺς νεκροὺς ἐζήτουν. ἀθηναίων δὲ στρατευσάντων, οἱ νεκροὶ δίδονται ὅτε καὶ εὐάδνη ἡ τοῦ καπανέως γυνὴ, ἑαυτὴν τῇ πυρᾷ βαλοῦσα τῷ τοῦ ἀνδρὸς συγκατεκαύθη νεκρῷ. μετὰ δὲ χρόνους οἱ τῶν ἀπολλομένων ἀργείων παῖδες ἐπὶ θήβας μίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπὶ μισθῷ ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἐμάχοντο.

ἀδηφάγον ἅρμα. ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων, καὶ ἀδηφάγος τριήρης ἡ πολυτελής. καὶ ἀδηφάγος λύχνος.

ἀδύνατα θηρᾶς. ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μείζοσιν, ἢ καθ᾽ ἑαυτόν.

ᾄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων.

ἀδώνιδος κῆπος, ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων, καὶ ἀώρων, καὶ μὴ ἐρριζωμένων.

ἀδώνιδος κῆποι ἐκ θριδάκων, καὶ μαράθρων ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων, καὶ κούφων τῇ παροιμίᾳ. καὶ ἄλλως. ἀδώνιδος κῆποι. ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ὥρας ξηραινομένων, ἢ ἀπολλυμένων κήπων, ἢ γηδίων. ἐν ᾧ ἀδώνιδι οἱ κήπους τεχνητοὺς ἀνετίθουν ἄνθεσι κομῶντας, ἃ πρὸ τῆς ὥρας ἠφανίζοντο. αἰνιττόμενοι τὸ ἄωρον τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

ἀεὶ φέρει τι λιβύη κακόν. ἐπὶ τῶν κακούργοτάτων, καὶ ἀεὶ προσεξευρισκόντων νεώτερόν τι κακόν.

ἀεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς ἀξίων.

ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιῷ ἱζάνει. ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων. ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον, καὶ συνδυαστικὸν καὶ ἀγεληδὸν πετόμενον, ἀλλὰ καὶ ἁλίσκεται διὰ τὴν αὐτοῦ σκιὰν προσερχόμενον αὐτῇ καθ᾽ ὕδατος ὁραθείσῃ.

ἀεί τις ἐν κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων. παρόσον ὁ κορίνθιος κύδων φιλοξενώτατος ἐγένετο. καὶ ἄλλως ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐπ᾽ ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλαττομένων δὲ τῶν λυπῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. καὶ ἄλλως.

ἀεί τις ἐν κύδωνος. εἴρηται τῶν φιλοφρόνως καταδεχομένων τοὺς ξένους ἀπὸ κύδωνος. κορινθίου φιλοξένου διατεθέντος.

ἀεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ταῖς ἐλπίσι πλουτούντων καὶ ταύταις ἑαυτοὺς παρηγορούντων. οἱ γὰρ γεωργοὶ πλουτεῖν τῷ θέρει προσδοκῶσιν.

ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ διὸς κύβοι. εἴρηται τῶν διὰ παντὸς εὐπραγούντων. καὶ ἄλλως.

ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ διὸς κύβοι. εἴρηται τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ εἴρηται τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

ἀεὶ δὲ τὰ τέλληνος. οὗτος ὁ τέλλην ἐγένετο αὐλητὴς, καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής. μέμνηται αὐτοῦ δίαρχος ὁ μεσσήνιος. καὶ ἄλλως.

ἀεὶ δὲ τὰ τέλληνος. ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο, καὶ μελῶν ποιητὴς παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα, καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην, καὶ σκώμματα κομψότατα.

ἀέρα παίεις, καθ᾽ ὕδατος γράφεις. κατὰ ψάμμου κτίζεις, πλίνθον πλύνεις. κοσκίνῳ ἀντλεῖς. πάτταλον κρούεις. εἴρηται τῶν ἀνοήτοις ἐπιχειρούντων.

ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι, ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς μείζονας προκατάρξαντας κακοῦ. λέγεται γὰρ τὰ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζειν ὁ κάνθαρος. ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.

ἀετοῦ γῆρας κορύδου νεότης. περισσὸν καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος. λέγεται δὲ τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφεσθαι

τα στρέφεσθαι τῆς καμπῆς τοῦ αὐτοῦ χείλους πρὸς τὸ κάτω συγκαμψάσης. καὶ ἄλλως.

ἀετὸς γῆρας κορυδοῦ νεότης. ἐπὶ τῶν κἂν τῇ δυστυχίᾳ βιούντων ἀμείνων ἄλλων. ἢ καὶ ἐπὶ γήρα τινῶν ἄμεινον ἰσχυόντων. ὁ ἀετὸς γὰρ καὶ γηρῶν ἰσχυρότερός ἐστι κορυδοῦ.

ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινὰς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν. καὶ ἄλλως.

ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐκεῖνά τινας διδάσκειν ἐπιχειρούντων, ἃ οὗτοι σαφῶς γινώσκουσιν.

ἀετὸς ἐν νεφέλαις ἱπτάμενος. ἔστι μὲν οὖν χρησμός. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. πρόσται ὁ ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν, οὐχ ἁλίσκεται.

ἀετὸς θρίπας ὁρῶν. ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ καταφρονοῦντος τῶν μικρῶν.

ἀζανιαῖα κακά. ἐπὶ τῶν κακῶν πρὸς παλαιόντων. ἀζανία γὰρ τόπος ἐστὶ τῆς ἀρκαδίας λεπτόγεως, σκληρὸς, καὶ ἄκαρπος, περὶ ὃν πονοῦντες οἱ γεωργοὶ, οὐδὲν κομίζονται. καὶ ἄλλως.

ἀζανιαῖα κακά. ἐπὶ τῶν σκληρὰν γῆν, καὶ ἄκαρπον γεωργούντων. οἱ γὰρ τὴν ἀζάνην γεωργοῦντες, πολλὰ κάμνοντες, ὀλίγα ὠφελοῦνται, διὰ τὸ αὐτὴν εἶναι σκληρὰν καὶ ἄγονον.

ἄξηλος ὁ πλοῦτος, ὅτι τυφλός. ἐπὶ τῶν κεκτημένων τι καλὸν ἄδηλον.

ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον. ἐπὶ τῶν κακῶν συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ σμικρὰν ὁμοιότητα. ἡ παροιμία, εἴρηται ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τῶν ὀφθαλμῶν τὸν αἴλουρον τῇ ἀθηνᾷ συμβάλλοι.

ἀθύρωτον στόμα, ἐπὶ τῶν πολυλόγων.

ἄθως καλύπτει πλευρὰ λημνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῶν τινας λυπούντων, ἢ βλαπτόντων. ἐπειδὴ τῇ βοῒ τῇ ἐν λήμνῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένῃ ὁ ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

αἰάντειος γέλως. ἐπὶ τῶν παραφόρως γελώντων. ὁ αἴας γὰρ παραφροσύνην νοσήσας, καὶ μανεὶς διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν ὀδυσσέα, εἰς τὴν τῶν ἀχιλλείων ὅπλων κατοχὴν κατὰ τῶν ἑλλήνων ξιφήρης ὥρμησε, καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοίᾳ θεοῦ τραπεὶς ὡς ἀχαιοὺς ταῦτα φονεύει. δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν ὡς ἀγαμέμνονα καὶ μενέλαον δεσμεύσας ἐμάστιξε, καὶ κατεγέλα τούτων μαινόμενος. ὕστερον δὲ σωφρονήσας ἑαυτὸν κτεί-

νει. καὶ ἄλλως.

αἰάντειος γέλως. ἐπὶ τῶν παραφόρως γελώντων. ἐκεῖνος γὰρ ὅτε ἐμάνη, τοὺς κριοὺς ἀποσφάζων καὶ αἰκιζόμενος, ἐκάγχαζεν ὡς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἑλλήνων τιμωρούμενος.

αἰγιαλῷ λαλεῖς, καὶ ἀνέμῳ διαλέγῃ. ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. καὶ ἄλλως.

αἰγιαλῷ λαλεῖς. ἀνέμῳ διαλέγῃ. παρὰ κωφοῦ θύρας ἀείδεις. κενὰ ψάλλεις. εἰς νεκροῦ ὠτίον ἠχεῖς. παρ' ὄνῳ λυρίζεις. ἐπὶ τῶν εἰς μάτην λαλούντων, τοῖς μὴ τῶν λεγομένων ὅλως ἐπιστρεφομένοις ἐπαισθανομένοις καὶ μηδὲν ἀνυόντων ἐπὶ τούτων, καὶ τὸ μάτην ἀναλίσκεις ὕδωρ. οἱ ῥήτορες γὰρ τὸ παλαιὸν πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον ἔλεγον.

αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδενὸς ἀξίων. οἱ γὰρ αἰγιεῖς οἱ ἐν ἀχαΐᾳ νικήσαντες αἰτωλοὺς, τὴν πυθίαν ἐπηρώτων, τίνος εἰσὶ κρείττονες τῶν ἑλλήνων, ἡ δὲ εἶπεν ὑμεῖς δ' αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. καὶ ἄλλως.

αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μὲν ὄντων, μεγάλων δὲ δοκούντων. τοῖς αἰγιεῦσι γὰρ ὑπὸ ἐπάρσεως ἐρωτήσασι τὴν πυθίαν. τίνες εἰσὶ τῶν ἑλλήνων κρείττους, εἶπεν αὕτη οὕτως, ὑμεῖς μὲν αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, ἀλλ' ἔσχατοι δηλονότι.

αἶγα πρὸς τὴν οὐρανίαν ἐπιτέλλουσαν ἐθεάσατο. ἐπὶ τῶν τυχόντων ὧν ἐβούλοντο καὶ εὐτυχησάντων. ἔλεγον γὰρ τοὺς ἰδόντας ἐπιτέλλουσαν τὴν διὸς τροφὸν αἶγα, ἣν ἐν οὐρανῷ κατηστέρισεν οὗτος, τυγχάνειν παντὸς ἀγαθοῦ. ἐπὶ τούτων καὶ τὸ τῆς ἀμαλθείας κέρας. φασὶ γὰρ τὸν δία κεκοφότα τὸ δεξιὸν κέρας ταύτης τῆς αἰγὸς, παρασχεῖν τῇ ἀναθρεψάσῃ τοῦτον, διὰ τῆς ῥηθείσης αἰγός. ἔβλυζε δὲ τοῦτο πᾶν ἀγαθόν.

αἰγὸς τρόπον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακὸν, ἀπὸ κορινθιακῆς παροιμίας. ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.

αἰγυπτιάζειν τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ αἰγύπτιοι. καὶ παροιμία, αἰγύπτιος πλινθοφόρος. οὗτοι διαβάλλονται ὡς ἀεὶ ἀχθοφόροι ὄντες.

αἰγύπτου πότμος. ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων. οὗτος γὰρ συζεύξας τοὺς υἱεῖς ταῖς θυγατράσι τοῦ ἀδελφοῦ πάντας αὐτῇ νυ-

κτὶ θύρᾳ ἀπεσφαγμένους ὑπὸ τῶν ἰδίων γυναικῶν πλὴν ἑνός.

ἄϊδος κυνῆ. πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γάρ ἡ τοῦ ἄδου κυνῆ, ᾗ περσεὺς χρησάμενος, τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτως. ἀκρισίῳ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρένων χρηστηριαζομένῳ, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. δείσας δὲ ὁ ἀκρίσιος, ὑπὸ γῆν θάλαμον χαλκεῦν κατασκευάσας, δανάην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐφρούρει. ταύτης ὁ ζεὺς ἐρασθεὶς, καὶ εἰς χρυσὸν μεταμορφωθεὶς, διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τοὺς αὐτῆς κόλπους ἐρρύη. αἰσθόμενος δὲ ὁ ἀκρίσιος ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον περσέα, μετὰ τῆς παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος ἐν σερίφῳ νήσῳ, δίκτυς ἄρας ἀνέθρεψε περσέα. βασιλεύων δὲ τῆς σερίφου πολυδέκτης ἀδελφὸς δίκτυος δανάης ἐρασθεὶς, καὶ ἠνδρωμένου περσέως μὴ δυνάμενος τελέσαι τὸν ἔρωτα, συνεκάλει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ περσέα, λέγων, ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς ἱπποδαμείας τοῦ οἰνομάου γάμους. τοῦ δὲ περσέως εἰπόντος, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς γοργόνος οὐκ ἀνταίρειν, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ᾔτησεν ἵππους. ὁ δὲ ἑρμοῦ, καὶ ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων, ἐπὶ τὰς φόρκου παραγίνεται θυγατέρας, ἐνυώ, μεμφήδην, καὶ δεινώ. ἦσαν δὲ αὗται γραῖαι ἐκ γενετῆς. ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς, καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον. καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἤμειβον, ὧν κυριεύσας ὁ περσεὺς, ὡς ἀπῄτουν, ἔφη δώσειν ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν. αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασιν εἶναι πήραν. εἶχον δὲ καὶ τὴν ἄϊδος κυνῆν, ἣν ὁ ἔχων οὓς μὲν ἤθελεν, ἔβλεπεν. ὑπὸ ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. ἀπελθὼν οὖν ὁ περσεὺς, καὶ ἀναλαβόμενος ταῦτα, πτηνὸς διὰ τῶν πεδίλων πρὸς τὰς Γοργόνας ἐφέρετο. ἦσαν δὲ αἱ Γοργόνες ἀδελφαὶ τρεῖς εὐρυάλη. σθενώ. μέδουσα κεφαλὰς μὲν ἔχουσαι περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας, καὶ πτέρυγας δι' ὧν ἐφέροντο. τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίουν. μόνη δὲ τῶν τριῶν θνητὴ ἦν ἡ μέδουσα. πρὸς ταύτην ὁ περσεὺς ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπε, τὴν χεῖρα ἴθυνεν, ἀθηνᾶς αὐτὴν κατευθυνούσης καὶ καρατομηθείσης τῆς μεδούσης, αἱ ταύτης ἀδελφαὶ ἀναπτᾶσαι τὸν περσέα ἐδίωκον. συνιδεῖν δὲ αὐτὸν μὴ δυνάμεναι διὰ τὴν κυνῆν, ὑπέστρεψαν. περσεὺς δὲ παραγενόμενος εἰς σέριφον, καὶ καταλαβὼν πολυδέκτην συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ πρὸς βασίλειαν ἀπεστραμμένος, τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος ἔδειξε. τῶν δὲ ἰδόντων ἕκαστος ἀπελιθώθη. καὶ καταστήσας τῆς σερίφου βασιλέα δίκτυν τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος ἀθηνᾷ δίδωσι. τὴν δὲ κυνῆν ἑρμῇ. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν. ὃ δὲ πάλιν ἀπέδωκε ταῖς νύμφαις. ἀναλαβόμενος οὖν περσεὺς τὴν μητέρα, πρὸς ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα τὸν ἀκρίσιον θεάσηται. ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν, καὶ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν ἄργος, εἰς λάρισσαν παραγίνεται. τοῦ δὲ τῶν λαρισσαίων βασιλέως γυμνικὸν ἀγῶνα διατιθέντος ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ παρεγένετο. καὶ ὁ περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων, ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον δίσκον ἐπὶ τὸν ἀκρισίου πόδα βαλὼν, ἀπέκτεινεν αὐτὸν, καὶ οὕτω πέρας εἴληφεν ὁ χρησμός.

αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῖν κεῖται, πρὸς δὲ καρδίαν, οὐ βέβηκεν. ἐπὶ τῶν τοὺς φίλους ὁρωμένους μὲν αἰδουμένων, μὴ ὁρωμένους δὲ μὴ σεβαζομένων. καὶ ἄλλως.

αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. ὅμηρος, ἡσίοδος αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, καὶ ἑτέρα παροιμία. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς. παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοὺς ἀπόντας.

αἰεὶ γέροντι νέαν ἐπιβάλλεο κόρην. ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων μὲν, βουλομένων δὲ νέαις συνδυάζεσθαι.

αἰεὶ φέρει τι λιβύη κακόν. ἐπὶ τῶν κακούντων, καὶ ἀεί τι κακὸν ἐξευρισκόντων νεώ-

τερον· παρόσον ἡ Λιβύη πολυποικιλώτατα εἴωθε φέρειν θηρία.

ἀεὶ τὰ πέρυσι βελτίω· ἐπὶ τῶν εἰς τὰ κατόπιν χωρούντων πραγμάτων.

αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

αἴθεις ἐν πέπλῳ· ἐπὶ τῶν στάσεις ἐγειρόντων καὶ διαβολὰς ποιούντων. εἴρηται δέ, παρόσον ἡ Δηιάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὑφ' οὗ καυθεὶς ἐφθάρη. Ἡρακλέους γὰρ τοὺς Κενταύρους καταπολεμήσαντος, εἷς αὐτῶν Νέσσος ὀνομαζόμενος διαφυγὼν ἧκεν ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον, ἐν ᾧ καθιζόμενος τοὺς παραπλέοντας διεπόρθμευεν. ἀπερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς πρὸς Κήυκα εἰς Τραχῖνα, ἤνεγκε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Δηιάνειραν. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διῄει, Δηιανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθείς, ἐκέλευσε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ διαπορθμεύων, ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς ἐτόξευσε Νέσσον εἰς τὴν καρδίαν. οὗτος δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηιάνειραν, εἶπεν, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι. ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. ἀπελθὼν οὖν Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα, κἀκεῖθεν στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Οἰχαλίαν, τὴν πόλιν αἱρεῖ, καὶ ληΐσας ταύτην ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. μέλλων δὲ τῷ Διὶ χαριστήρια θύειν, ἔπεμψε πρὸς Δηιάνειραν λαμπρὰν ἐσθῆτα ζητῶν. μαθοῦσα δὲ Δηιάνειρα τὰ περὶ τὴν Ἰόλην, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι, τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου τούτου τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδυσάμενος οὖν Ἡρακλῆς ἔθυεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι, συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτοῦ. τοιαύτῃ συμφορᾷ κατασχεθεὶς Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα πρὸς Δηιάνειραν κομίζεται. αὕτη μὲν οὖν αἰσθομένη τὸ γεγονὸς ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς ἦν ἐκ Δηιανείρας αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, Ἰόλην γῆμαι, παρεγένετο εἰς Οἴτην ὄρος ἔνθα πυρὰν ἀνῆψεν, ἧς ἐπι

βάς, ὑφάπτειν ἐκέλευσε. μηδενὸς δὲ τῶν ζώντων ἐκείνῳ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων τὴν πυρὰν ὑφῆψεν. καὶ τούτῳ τὰ τόξα Ἡρακλῆς ἐδωρήσατο. καιομένης δὲ πυρᾶς λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.

αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται· ἐπὶ τῶν ἀμεταβλήτων.

αἰθίοπα σμήχων· ἐπὶ τῶν μάτην ἀνήνυτον ἐπιτελούντων. καὶ ἄλλως·

αἰθίοπα σμήχεις· καὶ καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων μεταπείθειν τοὺς ἀμεταπείστους.

αἲξ εἰς τὴν ἑορτήν· ἐπὶ τῶν εὐκαίρως ἐπί τι ἀφικνουμένων.

αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει· ἐπὶ τῶν ἀτελῶν ἔτι ὄντων, τέλεια δὲ πράττειν ἐθελόντων, πρὸ τῆς τελειώσεως.

αἲξ οὔπω τέτοκεν· ἔριφος δ' ἐπὶ δώματος παίζει· ἐπὶ τῶν τὰ οὔπω τεχθέντα ὡς γεγονότα προλεγόντων.

αἲξ τὴν μάχαιραν· ἐπὶ τῶν ποιούντων τι καθ' ἑαυτῶν. αἰγὸς γὰρ θύεσθαι μελλούσης ἐπεὶ μαχαίρας ἠπόρει ὁ θῦσαι θέλων, σκαλεύσασα τοῖς ποσὶν αὕτη τὴν μάχαιραν ἀνέφηνε κεχωσμένην, μεθ' ἧς ταύτην ἐσφάγιασεν. ἐπὶ τούτων καὶ τό, καθ' ἑαυτοῦ τὴν γραφὴν ὁ Βελλεροφόντης. καὶ τό, σφηκιὰν ἠρέθισας. καὶ τό, αὐτὸς εὗρε τὸ κακὸν τὴν πιτύαν. καὶ τό, Λυδῷ πράγματ' οὐκ ἦν, ὁ δ' ἀπελθὼν ἐπρίατο. Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδὸς καθ' ἑαυτοῦ τὸν Κῦρον ἐκίνησε. καὶ τό, Ἄτλας τὸν οὐρανόν. τοῦτον γὰρ ὥς φασιν Ἄτλας ὑποδεξάμενος εἰς ξενίαν, καὶ φωραθεὶς ἐπιβουλεύων ἐρρίφη παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος. καὶ τό, Οἰναῖοι τὴν χαράδραν. οἱ γὰρ τὴν καλουμένην Οἰνόην οἰκοῦντες παροχετεύσαντες τὴν ἄνωθεν αὐτοῖς φερομένην χαράδραν, τοὺς οἰκείους κατήρδευσαν παραδείσους. ὕδατος δὲ πολλοῦ ἐπιγεγονότος, πολλὰς τῶν οἰκιῶν ἀπώλεσαν. καὶ τό, οἱ Καρπάθιοι τὸν λαγών. οὗτοι γὰρ νῆσον οἰκοῦντες καὶ ἀμπέλων μόνων εὐποροῦντες μετεκομίσαντο λαγωοὺς εἰς τὴν νῆσον τέρψεως ἕνεκεν. οἱ δὲ πληθυνθέντες τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ἔφθειραν. καὶ τό, ἐφ' ἑαυτὴν αἲξ τὰ κέρατα. αἲξ γὰρ ὥς φασι τοῦ ἔξω

βληθεῖσα, καὶ τὸ τόξον ἰδοῦσα, τοῦτο εἰρήκει· ὡς καθ' ἑαυτῆς τὰ κέρατα ἔφυσε. καὶ τό, κορώνη τὸν σκορπίον. αὕτη γὰρ τοῦτον ἁρπάσασα, καὶ παρ' αὐτοῦ τρωθεῖσα ἐθανατώθη, καὶ τό, ἀνάγυρον κινεῖς. τὸν γὰρ τάφον ἀναγύρου τοῦ ἥρωος οἱ ἐξορύττοντες αὐτοῦ κινήσαντες πάμπολλα δεινὰ ὑπ' αὐτοῦ ὑπέστησαν. ἔστι δὲ ἀνάγυρος καὶ εἶδος δένδρου δυσώδους.

ἡ αἲξ τὴν μάχαιραν. παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι καθ' ἑαυτῶν ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. κορίνθιοι θυσίας τελοῦντες ἥρᾳ ἐνιαύσιον τῇ ὑπὸ μηδείας ἱδρυθείσῃ, καὶ ἀκραίᾳ καλουμένῃ αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον. τινὲς δὲ τῶν κομισάντων μισθωτῶν ἔκρυψαν τὴν μάχαιραν, καὶ σκεπτομένων ἔνθα ἀπέθεντο, ἡ αἲξ τοῖς ποσὶν ἀνασκευάσασα, ἀνέφηνε, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία ἐγένετο, ὅθεν ἡ παροιμία. ἢ οὕτω κορινθίων ἥρᾳ ἀκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρῦσαι μήδειαν, οἱ ἐν τῇ παρόχῳ μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι. ἡ δὲ αἲξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

αἲξ οὐρανία. κρατῖνός φησι καθάπερ διὸς αἶγα ἀμαλθείαν, οὕτω καὶ τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν. οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί τισιν ἀφθόνως ἀφορμὰς παρέχοντας, οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες. ἐπεὶ καὶ τῆς ἀμαλθείας κέρας ἔχων, πᾶν, ὅ, τι βούλεται εἶχεν.

αἲξ σκυρία. χρύσιππός φησιν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν. ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἲξ. ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς σκυρίας αἶγας. μέμνηται ταύτης πίνδαρος, καὶ ἀλκαῖος.

αἵματι κλαίειν, ἐφ' ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες, οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐδ' ἂν πείσῃ αὐτόν, οὐδ' αἵματι κλαίων. λέγουσι δὲ καὶ οὐδ' ἂν αἵματι στένων, πείσειεν.

αἱ ἰβύκου γέρανοι. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως, ἀφ' ὧν ἥμαρτον, κολασθέντων. ἴβυκος γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρούμενος, καὶ γεράνους ὑπεριπταμένας ἰδών, ἐμαρτύρατο. χρόνου δὲ προϊόντος, οἱ λῃσταὶ ἐν θεάτρῳ θεώμενοι, γεράνους ἱπταμένας πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, αἱ ἰβύκου γέρανοι. εἶτα ἐκ τούτου ἁλόντες ἐκολάσθησαν.

αἱ οἰδίποδος ἀραί, ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων. ἢ αἱ οἰδίποδος ἀραί. εἴρηται ἐπὶ τῶν πικρῶν τισι καταρωμένων.

αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ. εἴρηται τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν πόδα αἰτίας.

αἴρε μαγδάλην, ἐπὶ τῶν ὀρχουμένων ἀγροίκως.

αἱροῦντες ἡρήμεθα. ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατήσειν τινῶν, εἶθ' ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων.

αἰσώπειον αἷμα. ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσι, καὶ κακοῖς συνεχομένων, ἐπειδὴ τοῖς ἀδίκως τὸν αἴσωπον ἀνελοῦσιν, ὠργίσθη τὸ δαιμόνιον, καὶ διὰ τοῦτο τὴν πυθίαν φασὶ ἀνῃρηκέναι αὐτοῖς ἱλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ αἰσώπῳ μῖσος. οὕτω γὰρ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ αἴσωπος, ὡς μυθεύεσθαι αὐτὸν ἀναβιῶναι ὡς τυνδάρεων, καὶ ἡρακλῆν, καὶ γλαῦκον. ἢ αἰσώπειον αἷμα. ἐπὶ τῶν δυσαπολίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. οἱ γὰρ δελφοὶ τοῦτον ἀνελόντες πολλαῖς δι' αὐτὸν θεομηνίαις ἐνέπεσον ἀεὶ τὸν τούτου φόνον ὀνειδιζόμενοι.

αἰτναῖος κάνθαρος, εἴρηται τῶν μεγάλων, διὸ καὶ τὸ ὄρος μέγα ἀριστεῖον μόνον τῶν γιγάντων περισωθῆναί φασι, καὶ ὅτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, ὅτε αἴτνη πιέζει αὐτόν.

αἱ χάριτες γυμναί. ἤτοι ὅτι δεῖ τὴν δωρεὰν ἀφειδῶς, καὶ χαρίζεσθαι, ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῄρηνται. ἢ· αἱ χάριτες γυμναί. ἐπὶ τῶν ἀντιχάριτας προσαπαιτούντων. προσήκει γὰρ τὰς χάριτας προῖκα παντελῶς καὶ ἄνευ τινὸς αἰτίας γίνεσθαι, εἴπερ κυρίως χάριτες εἶναι βούλονται.

αἱ χάρητος ὑποσχέσεις, ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων πολλά. χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς ἀθηναῖος προθύμως ἐπαγγελλόμενος.

ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει. ταύτην φασὶν ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς φαίδραν φάσκουσαν φιλεῖν τε, καὶ στέργειν αὐτὸν μάλιστα ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους.

ἀκαδημίηθεν ἥκεις, ἤτοι σοφὸς καὶ σπουδαῖος ὑπάρχεις. ἀκαδημία δὲ ἦν γυμνάσιον ἐν ἀθήναις προάστειον, ἀλσῶδες, ἐν ᾧ διέτριβε πλάτων, ἀπὸ ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος ὀνομασθέν, πρότερον δὲ διὰ τοῦ ε ἑκαδημία

ἐκαδημία ἐκαλεῖτο. ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις ἀλλ' εἰς ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου μίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ. ἤ,

ἀκάνθινος τέττιξ ἐπὶ τῶν ἀφώνων, καὶ ἀμούσων λέγεται, παρόσον οἱ ἀκάνθινοι τέττιγες οὐκ ᾄδουσιν.

ἀκάνθινος τέττιξ. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀμούσων, καὶ διὰ τοῦτο ἀφώνων. οἱ γὰρ ἐν ἀκάνθῳ τῷ τόπῳ οὐκ ᾄδουσιν. ἐπὶ τούτου καὶ τὸ ἀμουσότερος λειβηθρίων. ἔθνος δὲ οὗτοι πιερικὸν, ὃ διὰ τὸν ὀρφέως θάνατον, εἰς ὑπερβολὴν ἄμουσον εἶναι κατεδικάσθη. ἐπὶ τούτων καὶ τὸ, ἀφωνότερος κίχλης. καὶ τῶν ἰχθύων. καὶ τὸ, τέττιξ θήλεια. αὕτη γὰρ οὐκ ᾄδει. καὶ τὸ, ἕβδομος βοῦς. ἐν ἀθήναις γὰρ οἱ πένητες ἓξ ἔμψυχα θύοντες πρόβατον. ὗν. αἶγα. ὄρνιν. χῆνα. νῆσσαν. ἕβδομον ἐπέθυον πέμμα εἰς σχῆμα βοὸς πλασθὲν ὃ ἕβδομος ἐκαλεῖτο βοῦς. καὶ τὸ, σερίφιος βάτραχος. οἱ γὰρ ἐν σερίφῳ βάτραχοι ἄφωνοι.

ἀκαρπότερος ἀγρίππου. ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων καὶ μηδὲν κεκτημένων. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀργῶν, οἱ γὰρ λάκωνες τὴν ἀγριέλαιον ἄγριππον καλοῦσι. καὶ τὸ, γυμνότερος λεβηρίδος, ὅ ἐστι τὸ τοῦ ὄφεως καὶ τέττιγος ἔνδυμα. καὶ τὸ, γυμνότερος ὑπέρου. ὅ ἐστι ξύλον μεθ' οὗ τρίβουσι πτισάνην. καὶ τὸ, πτωχότερος ἴρου, οὗ ὅμηρος ἐν ὀδυσσείᾳ μέμνηται. καὶ τὸ γυμνότερος πασσάλου. ἢ ἀκαρπότερος εἰ ἀδώνιδος κήπων. ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων εἴρηται ἡ παροιμία. μέμνηται αὐτῆς πλάτων ἐν φαίδρῳ. γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόας μόνον. ἐκφέρονται δὲ ἅμα τελευτῶντι τῷ θεῷ, καὶ ῥίπτονται εἰς κρήνας.

ἀκεσίας ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ὅλην δὲ ἀριστοφάνης ἐν γεωργοῖς ἐκφέρει, λέγων ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο. ἀκεσίας γάρ τις ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυὴς, ὃς τὸν πόδα τινὸς ἀλγοῦντος κακῶς ἐθεράπευσεν.

ἀκέσεως, καὶ ἑλικῶνος ἔργα. ἐπὶ τῶν θαυμαστῶν ἀξίων. οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς πολιάδος ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν. ὁ μὲν ἀκεσεὺς γένος ὢν παταρεὺς, ὁ δὲ ἑλικὼν, καρύστιος.

ἀκέφαλος μῦθος. ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων, πλάτων ἐὰν μῦθον ἀκέφαλον εἰπὼν καταλίποιμι.

ἀκίνητα κινεῖς. ἐπὶ τῶν λίαν παράνομα ποιούντων καθ' ὑπερβολὴν, ὅτι οὐ δεῖ κινεῖν μήτε βωμοὺς, μήτε τάφους, καὶ τύμβους. μήτε καὶ ὀροφήν.

ἀκκιζόμενος σκύθης τὸν ὄνον. ἐπὶ τῶν λίαν μὲν βδελυττομένων, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων, ἰδὼν γάρ τις ξένος ὄνον, ἔφη πρὸς σκύθην παρόντα, δεῖπνόν τι ὦ σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μὲν, ὕστερον δὲ ἐπονεῖτο. καὶ ἀκκισμοὺς προσποιήσεις. ἀκκισμὸς δὲ καὶ ἡ μωρία.

ἀκκώ. ἐπὶ τῶν μωραινόντων. ἡ γὰρ ἀκκὼ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη φασὶν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ ἀκκίζεσθαι. ταύτην φασὶ καὶ [illegible] πάτταλον κρούειν.

ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι καὶ αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀγάπης ἐπὶ τὰς τῶν φίλων τραπέζας ἀκλητὶ παραγινομένων. ἢ αὐτομάτως ἐρχομένων ποι.

ἀκόνη σιτιζομένη. τῶν δαψιλῶς μὲν τρεφομένων, ἰσχνῶν δὲ λίαν ὄντων. ἡ ἀκόνη γὰρ τὸ ἔλαιον πίνουσα, οὐκ ἐπιδίδωσιν.

ἀκόνην σιτίζειν. ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

ἄκουε τοῦ τὰ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος. ἐπὶ τῶν ἀπειθούντων. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη ἐν τίμῳ τῷ κρητὶ καὶ ἀντιφήμῳ τῷ ῥοδίῳ φυλάξασθαι τὸν τετράωτον. ἦν δὲ οὗτος λῃστὴς φοῖνιξ. οἱ δὲ τοῦ χρησμοῦ ἀμελήσαντες ἀπώλοντο. ἢ ἐπὶ τοῦ πολλὰ ἰδόντος, καὶ πολλὰ ἀκούσαντος ὡς ἀριστοφάνης φησίν. ἄλλοι δὲ τὴν παροιμίαν παραγγέλλειν τῶν ἀληθευόντων ἀκούειν. οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ ἀπόλλωνος, ὃν τετράχειρα, καὶ τετράωτον ἱδρύσαντο λακεδαιμόνιοι. ὥς φησι σωσίβιος. ὅτι τοιοῦτος

ὤφθη τοῖς περὶ ἀμύκλαν μαχομένοις.

Ἀκούετ' ἀπὸ καρδίας. ἐπὶ τῶν ἀφρονοῦσι διεξιόντων ἐκ διαθέσεως.

Ἀκούει τοῦ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος. παραγγέλλει τῶν ἀληθευόντων ἀκούειν. οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ ἀπόλλωνος. ὃν τετράχειρα καὶ τετράωτον ἱδρύσαντο λακεδαιμόνιοι τοιοῦτος γὰρ ὤφθη τοῖς περὶ ἀμύκλαν μαχομένοις.

Ἀκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν θρυπτομένων γυναικῶν οἷον ἔοικας μισθαρνήσειν ἐν κορίνθῳ. τὸ γὰρ γυναικεῖον μόριον χοῖρος λέγεται.

Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις ἐπὶ τῶν δυσφράστων, καὶ δυσνοήτων. οἱ γὰρ τὴν αἴγιναν νικήσαντες πολέμῳ ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν. οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ᾤκησαν. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας, ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι χρώμεθα τῷ προειρημένῳ. καὶ ἄλλως.

Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις. οὕτω χρώμεθα, ὅταν τινὰ τὸ αἴνιγμα τὸ ῥηθὲν νοῆσαι προτρεπόμεθα. χρησμὸς γὰρ τοιοῦτος ἐδόθη τοῖς αἰγινήταις ἐκπεσοῦσι τῆς πατρίδος οἱ συμβαλόντες τὸ ῥηθὲν καὶ ἀκρωτήριον κατασχόντες μέσον ᾤκησαν.

Ἄκρῳ ἅψασθαι τῷ δακτύλῳ. ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν. ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψαμένων.

Ἀκρὶς δυσκίνητος χλωρά, ταύτης ταῖς κινήσεσιν οἱ ἄγροικοι προσέχουσι, καὶ μαντείας ἐξ αὐτῶν ποιοῦνται. τίθεται οὖν ἐπὶ τῶν φαύλως μαντευομένων.

Ἅλας, καὶ κύαμον. ἐπὶ τῶν εἰδέναι μέν τι προσποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ. ἐπεὶ οἱ μάντεις εἰώθασι τιθέναι τοὺς ἅλας, καὶ κύαμον πρὸ τῶν μαντευομένων. ὅθεν καὶ τοῖς τῶν ἀπορρήτων κοινωνοῦσι, κύαμον ἐτίθουν.

Ἅλας ἄγων καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων, καὶ ῥᾳστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, εἶτα καθεύδοντος. τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη, καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας.

ἢ. Ἅλας ἄγων καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλοις κινδύνοις ἀφροντίστως διακειμένων οἱ γὰρ ἅλας ἄγοντες ναυτίλοι κίνδυνον

ἄγουσι δοκοῦντες καθεύδειν οὐ δύνανται. ἢ

Ἅλας ἄγων καθεύδεις. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία. ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν ἐνθ' ἔβη. καὶ ἑτέρα παροιμία. ἅλας ὕεις ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας.

ἅλας καὶ τράπεζαν παραβαίνειν ἐπὶ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.

ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν. ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον πολυτελῶν, καὶ ἁβροδιαίτων.

ἀληλεσμένον βίον, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων ἐδέξαντο, οἱ δέ, ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων, οἷον κατειργασμένον πρὸς τροφὴν ἕτοιμον. καὶ ἀληλεσμένος βίος, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. ἄλλη δὲ παροιμία φησίν. οὐ γὰρ ἄκανθαι, ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου μεταβολὴν ἀγρίου, καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς, καὶ σπερμάτων γενέσθαι. ὅθεν ἀπὸ τῆς ὕστερον ἐπιμελείας ῥηθῆναι τὸν ἀληλεσμένον βίον.

ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ σάγρᾳ. ταύτης μέμνηται μένανδρος καὶ σώφρων καὶ ἄλεξις. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ λοκροὶ οἱ ἐπιζεφύριοι πόλεμον ἔχον πρὸς κροτωνιάτας καὶ ἔπεμψαν εἰς λακεδαίμονα συμμαχίας δεόμενοι οἱ δὲ ἀπεκρίναντο αὐτοῖς ὅτι δύναμιν μὲν οὐ δώσουσι, τοὺς δὲ διοσκούρους αὐτοῖς συμπέμψουσιν. ἀναστρέψαντες οὖν οἱ λοκροὶ μάχης γενομένης ἐνίκησαν τοὺς κροτωνιάτας. τῶν διοσκούρων συλλαβομένων. τὴν οὖν νίκην ἐκ τοῦ αὐτομάτου φήμη τις ἤνεγκεν εἰς λακεδαίμονα μηδενὸς ἀφιγμένου ἀγγέλου. μετὰ δὲ ταῦτα ἐλθόντες τινὲς ἀπήγγειλαν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τὴν μάχην, καὶ τὴν νίκην ἐπειδὴ οὖν τὰ παρὰ τῆς φήμης ἀγγελθέντα ὑπῆρχον ἀληθῆ, ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. σάγρα δ' ἐστὶ τόπος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐνίκησαν οἱ λοκροί.

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ σάγρᾳ. ἤγουν τῶν ἀληθινῶν λόγων. ἤγουν τῷ ποταμῷ γὰρ τῷ σάγρᾳ

πολέμου γενομένου τοῖς τε Λοκροῖς, καὶ τοῖς Κροτωνιάταις, καὶ νικησάντων Λοκρῶν, αὐθημερὸν τὴν νίκην ἤκουσαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι συμμαχοῦντες Λοκροῖς, μὴ πιστεύοντες δὲ διὰ τὸ μήκοθεν εἶναι τὴν Σάγραν, ὕστερον ἐλθόντες τινὲς ἐβεβαίωσαν ὅτι ὡς ἔχειν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ὡς αὐτοὶ ἤκουσαν. καὶ ἄλλως.

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα γὰρ τόπος τῆς Λοκρίδος. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους. τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν, τήν τε ναῦν ἀποστεῖλαι, καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθημερὸν, καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι. ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ. ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν καὶ εἰς τὴν παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων.

Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει. ἐπὶ τῶν μετὰ πεῖραν εἰς γνῶσιν ἐλθόντων. αὕτη παραπλήσιόν τι λέγει τῷ, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. ἁλιεὺς γὰρ ὥς φησι τοὺς ἁλισκομένους ἐν τῷ λίνῳ ἰχθῦς μεταχειρίζετο, καὶ πληγεὶς ὑπὸ σκορπίου, νοῦν οἴσω ἔφη, καὶ ταῖς χερσὶν οὐκέτι τῶν νεοθηρεύτων ἰχθύων ἥπτετο. μέμνηται δ' αὐτοῦ Σοφοκλῆς. καὶ ἄλλως.

Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει. ἐπὶ τῶν ὑπό τινος περιστάσεως σωφρονισθέντων, καὶ προσεκτικωτέρων γενομένων. ἁλιεὺς γάρ τις τοὺς ἁλόντας τῶν ἰχθύων ἀφυλάκτως ταῖς χερσὶ κατεμάλασσε, πληγεὶς δὲ ὑπὸ σκορπίου, ἔκτοτε ἐφυλάττετο. ἐπὶ τούτου καὶ τό, παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, καὶ τό, φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων. νωθροὶ γὰρ οἱ Φρύγες. ἐπεὶ πόλεμός τις αὐτοῖς γενόμενος, ἄριστα μετέβαλεν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.

Ἄλις δρυός. ἐπὶ τῶν τῇ κακῇ διαίτῃ ταλαιπωρουμένων καὶ χρηστοτέρας γλιχομένων. οἱ γὰρ τὰς βαλάνους ἐσθίοντες κακουχούμενοι, τοῦτο ἔλεγον. καὶ ἄλλως.

Ἄλις δρυός. ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονα εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον οἱ ἄνθρωποι βαλάνοις δρυὸς τρεφόμενοι, ὕστερον εὑρεθεῖσι τοῖς Δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντο.

Ἀλιτήριος, ἁμαρτωλός. ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων. ἀπὸ σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης.

Ἄλλα μὲν Λύκων, ἄλλα δὲ ὁ Λύκωνος ὄνος φέρει. λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Λύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν Ἀθήναζε. κριθὰς οὖν τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον εἰσπραχθησόμενος, τέλος ἐκόμιζε, τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον. καὶ ἄλλως.

Ἄλλα μὲν ὁ Λάκων λέγει, ἄλλα δὲ ὁ τοῦ Λάκωνος ὄνος φέρει. ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνους τοὺς λόγους τοῖς ἰδίοις ἔργοις παρεχομένων. οὗτος μέλι τὸν ὄνον φορτώσας ἐξαπατῆσαι τοὺς τελώνας βουλόμενος, ἐπεὶ τί ἄγει ἐρωτηθεὶς, κριθὰς εἶπεν, ὁ ὄνος ὀλισθήσας τοὺς ἀσκοὺς τοῦ μέλιτος ἐφανέρωσεν.

Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔπω τρόπαιον ἐστήσαντο. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυναμένων.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν συνεχῶς αἰτούντων, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπεὶ βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι. καὶ βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας. πρὸς τοίνυν τοὺς τῆς συλλογῆς ἤδη πεπληρωμένης περισκοποῦντας εἴ τινες εἰσὶν ἐν τῇ δρυῒ βάλανοι

οἱ παριόντες ἔλεγον σκώπτοντες. ἄλλην δρυῦ βαλάνιζε.

Ἄλλην δρυῦ βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων, καὶ ἑτέρα παροιμία, ἅλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὑρόντων.

Ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπεισρεῖ. ἐπὶ τῶν πονούντων, καὶ οὐδὲν πλέον ἀνυόντων. ἐπειδὰν γὰρ τῆς νεὼς ῥεούσης ἐξαντλῶσι τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, καὶ πλέον εἰσρέῃ, μάτην πονεῖν οἱ ναῦται δοκοῦσιν.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο. ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἐλπίδας τὰ τῶν ἄλλων κληρονομησάντων.

Ἄλλοι σπείρουσιν, ἄλλοι δ᾽ ἀμήσονται. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια ἐσθιόντων.

Ἄλλοισι μὲν γλῶττα, ἄλλοισι δὲ γόμφιοι. παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ ἀδηφάγοι.

Ἄλλος οὗτος Ἀρεοπαγίτης. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ σιωπηλῶν, τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖσε βουλευταί. ἐπὶ τούτων καὶ τὸ εἰς Τροφωνίου μεμάντευται. φασὶ καὶ τοὺς εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ καταβάντας σκυθρωπάζειν ἀεί. καὶ ἄλλως.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ βίᾳ τι πραττόντων. παροιμιῶδες. ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης, διὰ τοὺς παλαιοτέρους. καὶ ἄλλως.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων. οὗτος γὰρ ἅπαντας τοὺς ἄθλους βίᾳ κατεπράξατο. ἐπὶ τούτων καὶ τὸ Ἄρης τύραννος.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων.

Ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις οὐ συμφωνούντων. καὶ ἄλλως.

Ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἄλλο γένος κώπης. ἐπὶ τῶν παραδόξους πράξεις καινουργούντων. φασὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐπὶ τὰς Γηρυονείους βοῦς ἐν λέβητι περαιωθῆναι. ἱστῷ μὲν τῷ ῥοπάλῳ χρησάμενον, ἱστίῳ δὲ τῇ λεοντῇ. σχοίνοις δὲ τοῖς τῆς φαρέτρας ἱμᾶσι. κώπῃ δὲ τῷ τόξῳ. ὃν οἱ τηνικαῦτα ἰδόντες τὸ πρῶτον ἐπεφώνησαν.

Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ. ἐπὶ τῶν ποτὲ εὐημερούντων, ἄλλοτε δὲ δυσημερούντων. καὶ ἄλλως.

Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ. ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν δυσπραγούντων, ποτὲ δὲ εὐπραγούντων.

Ἀλλ᾽ αὖτε πέσε τις ἐπ᾽ ἄγκυραν θεός. ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἐλπίδας γενομένων. παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἡγούμενοι ἄγκυραν βάλλειν, ἢ προσορμίσασθαι, εἰς τοὐπίσω ἔπλευσαν.

Ἀλλ᾽ οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν σε βουλεύειν. ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις βουλεύεσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων, παρόσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες, πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

Ἀλλ᾽ οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ᾅδῃ πρὸς τὴν λύραν ἁμαρτίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλων αἰτιῶν ὀφειλόντων τιμωρίαν. ἢ ἐφ᾽ οἷς αὐτοὶ προβάλλονται κατηγορούμενοι.

Ἀλλ᾽ οὐ λαχοῦσ᾽ ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. Ἀριστοφάνης, ἀντὶ ἐδίκαζες. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν δέκα φυλῶν. οἷον ἡ πρώτη τὸ α εἶχε σημεῖον ἡ δευτέρα τὸ β μέχρι τοῦ κ. δέκα γὰρ οὐσῶν φυλῶν, δέκα ἐγίνοντο δικασταί, ὁ οὖν λαχὼν τὸ α, πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. τάχα οὖν σὺ λαχοῦσά φησιν, οὐκ ἐδίκαζες, ἀλλ᾽ ἔπινες.

Ἀλλ᾽ οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, λείπει δὲ τὸ φάρμακον, λέγει δὲ ἐν ἤθει ὁ θεράπων, ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπῳδή. ὃ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου. ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. ἀλλ᾽ ἀλεξιτήριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ. καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. φησὶν οὖν, ὡς ἂν ἔχῃς φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ᾽ οὐ πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου, ὡς τούτων χειρόνων ὄντων, καὶ θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηται.

Ἀλλ᾽ οὐκ αὖθις ἀλώπηξ εἰς πάγην. καὶ ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. καὶ ἄλλως.

Ἀλλ᾽ οὐκ αὖθις ἀλώπηξ πάγαις ἁλώσεται. λείπει παρόσον ἅπαξ διαφυγοῦ-

σαι πάσας, δεύτερον οὐκ ἐμπεσεῖται.
εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρὸν
συκοφάντην ἐκφυγόντων.
ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν, καὶ χώρα ἕπε
σθαι. ὅτι προσήκει ἕκαστον ἐξομοιοῦν
ἑαυτὸν τούτοις, ἐν οἷς ἂν τόποις γένοιτο,
ἐκ μεταφορᾶς δὲ τοῦ πολύποδος εἴρηται.
ἄλλως ἅλεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.
ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἐπὶ τῶν μάτην ἐν
λόγοις πονούντων. μετήνεκται δέ, ἀπὸ τῶν
ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.
ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῶν μὴ
ῥαδίως δώροις ἁλισκομένων. κρατῖνος
νόμοις. ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος, ἀλώπηξ
οὐ δωροδοκεῖται.
ἀλωπεκίζειν πρὸς ἀλώπεκα. ἐπὶ τῶν
πρὸς πανούργους πανουργευομένων.
ἀλωπεκίζεις πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα. ἐπὶ τῶν
ἐξαπατᾶν ἐπιχειρούντων τοὺς ὁμοίους. ἢ ἄλλως.
ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. τάττεται ἡ παροι
μία ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων.
καὶ ἄλλως ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. ἐπὶ
τῶν τοὺς μείζονας δόλῳ ὑποτασσόντων.
ἀλώπηξ διαφυγοῦσα πάγας, αὖθις οὐχ
ἁλώσεται. ἐπὶ τῶν πονηροὺς διαφυγόν
των καὶ τοῦ λοιποῦ φυλαττομένων.
ἁλώνητον ἀνδράποδον, ἐπὶ τῶν οὐδενὸς
λόγου ἀξίων. πρόσθεν οἱ ἔμποροι εἰς τὴν
μεσόγειον ἀναβαίνοντες, ἐκόμιζον ἅλας,
ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον. καὶ
ἁλώνητος ὁμοίως βάρβαρος, οἱ γὰρ θρᾷ
κες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο. ὅ-
θεν καὶ ὁ κωμικός φησι, θρᾷξ εὐγενὴς
εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος. ἁλώνητον
γὰρ τὸ ὑπὸ ἁλῶν ἐωνημένον.
ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν ἐνθ' ἔβη. ἐπεὶ
δή τις ὥς φασιν ἔμπορος ἔπλει τὴν
ναῦν ἁλῶν πληρώσας. ἀποκαθευδη-
σάντων δὲ τῶν ναυτῶν ἐπεισελθοῦσα ἡ θά
λασσα τούς τε ἅλας ἐξέτηξε, καὶ τὴν
ναῦν κατεπόντισεν.
ἀλκυονίτιδες ἡμέρας ἄγεις. ἐπὶ τῶν ἀ-
ταράχων, καὶ ἀνεπηρεάστων.
ἀλκυονίδες ἡμέραι, αἱ εὔδιειναί. περὶ τοῦ
ἀριθμοῦ διαφέρονται. σιμωνίδης γὰρ
ἐν πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς, καὶ

ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων. δημα- 113
γόρας δὲ ὁ σάμιος ἑπτά, καὶ φιλόχο-
ρος, ἐννέα. τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον, ἡ-
γήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων
λέγει οὕτως. ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος
θυγατέρες ἦσαν, φωσθονία. ἀνθη. μεθώ
νη. ἀλκίππη. παλλήνη. δριμώ. ἀστερίη.
αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν
ἀπὸ κανναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς παλ
λήνης ἔρριψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασ-
σαν. ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐ-
ποίησεν, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ἀλκυόνες ἐ-
κλήθησαν. αἱ δὲ νήνεμοι, καὶ γαλήνην ἔ
χουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.
ἀλκήστιδος ἀνδρεία. ἐπὶ τῶν καρτερικῶν,
καὶ ἀλκήστιδος ἀναβίωσις, ἐπὶ τῶν ἀδυ
νάτων. καὶ ἀπίστων. λέγεται γὰρ μῦ-
θος τραγικώδης, ὡς δὴ μέλλοντος ἀδμή
του θανεῖν, αὕτη εἵλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θά
νατον. καὶ ἡρακλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέ
βειαν ἀφελόμενος, καὶ ἀναγαγὼν αὐ-
τὴν ἐκ τοῦ ἅδου, ἀπέδωκεν ἀδμήτῳ.
ἄλλοι δὲ οὕτως ἐπειδὴ πελίαν ἀπέκτει
ναν αἱ θυγατέρες, καὶ ἕκαστος ὁ πελίου
ἐδίωκεν αὐτάς, οὐ λαμβάνει μέν. ἄλ-
κηστις δὲ καταφεύγει εἰς φερὰς πρὸς ἄ-
δμητον ἀνεψιὸν αὐτοῦ. καὶ καθεζόμενος
ἐπὶ τῆς ἑστίας οὐκ ἐβούλετο ἄδμητος
ἀκάστῳ ἔκδοτον ἐξαιτουμένῳ δοῦναι, ὁ
δὲ πολλὴν στρατείαν παρακαθίσας ἐπὶ
τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτούς, ἐπεξιὼν
δὲ ὁ ἄδμητος ἔχων λοχίτους νύκτωρ
συνελήφθη μὲν ζῶν, ἠπείλει δὲ ἄκαστος
ἀποκτεῖναι αὐτόν, πυθομένη δὲ ἡ ἄλκη
στις, ὅτι μέλλει ἀναιρεῖσθαι ἄδμητος δι'
αὐτήν, ἐξελθοῦσα ἑαυτὴν παρέδω-
κεν. τὸν οὖν ἄδμητον ἀφίησιν ὁ ἄκα-
στος, ἐκείνην δὲ συλλαμβάνει. ἔλεγον οὖν
οἱ ἄνθρωποι, ἀνδρείαγε ἡ ἄλκηστις ἑκοῦ
σα ὑπεραπέθανεν ἀδμήτου. τοιοῦτο μέν
τοι οὐκ ἐγένετο ὡς ὁ μῦθός φησι. κατὰ
τοῦτον τὸν καιρὸν τοῦτον ἡρακλῆς ἧκεν ἄγων
ἔκ τινος τόπου τὰς διομήδους ἵππους.
τοῦτον ἐκεῖσε παρερχόμενον ἐξένισεν ἄδ
μητος, καὶ ὀδυρομένου τῆς ἀλκήστιδος
συμφορὰν ἀνακτησάμενος ἡρακλῆς.

ἐπιτίθεται τῷ ἀχελώῳ, καὶ τὴν στρατείαν αὐτοῦ διαφθείρει, καὶ τὰ μὲν λάφυρα τῇ αὐτοῦ στρατείᾳ διανέμει, τὴν δὲ ἄλκηστιν τῷ ἀδμήτῳ παραδίδωσιν. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχὼν ἡρακλῆς ἐκ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο τὴν ἄλκηστιν. τούτων γενομένων ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

ἀλλ' ὥσπερ ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι. ἐπὶ τούτων εἴρηται, οἳ τοῖς αὐτῶν ὀργάνοις, ἢ τέχναις χρώμενοι, τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι ὃν τρόπον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξένιζον.

ἄλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

ἀμαλθείας κέρας. ἡ παροιμία αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ αἲξ οὐρανία. εἴρηται δὲ ἐντεῦθεν. ἡ ῥέα τὸν δία τεκοῦσα ἐν κρήτῃ δίδωσι τοῦτον τρέφεσθαι ταῖς μελισσέως παισὶ νύμφαις, ἀδραστείᾳ τε καὶ ἴδῃ. αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς ἀμαλθείας αἰγὸς γάλακτι. αὐξηθεὶς δὲ ὁ ζεὺς, τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισεν. ὅθεν αἲξ οὐρανία λέγεται. θάτερον δὲ τῶν ταύτης κεράτων ταῖς νύμφαις δίδωσι δεδωκὼς αὐτῷ χάριν. ἵν' ὅπερ αἱ νύμφαι θέλωσιν, αὐταῖς ἀναβλύζῃ. τοῦτο ὕστερον ἀχελῶος λαβὼν ἡρακλεῖ δέδωκεν ἀντίλυτρον πειράξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτοῦ, ὅτε περὶ τοῦ γάμου τῆς δηιανείρας πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμάς. ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν, ὃ ἐβούλετο ἀφθόνως ἐλάμβανεν. καὶ ἄλλως.

ἀμαλθείας κέρας. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως, καὶ εὐδαιμόνως ζώντων, καὶ εὐθηνούντων, καὶ εὐπραγούντων. ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν ἀμαλθείας κέρας αἰγός. ὅτι τῇ τροφῷ αὐτοῦ ἀμαλθείᾳ ὁ ζεὺς ὑπὲρ αἰγὸς τρεφούσῃ αὐτὸν, παρέσχε κέρας αἰγὸς δι' οὗ ἐπέβλυζεν αὐτῇ πᾶν, ὃ ἂν ᾐτήσατο, καὶ ἄλλως. λέγεται τὴν ῥέαν τεκοῦσαν τὸν δία, δεδωκέναι τῇ ἀμαλθείᾳ τρέφειν. ἡ δὲ μὴ ἔχουσα γάλα, αἰγὶ ὑπέβαλεν αὐτὸν, ὅθεν αἰγίοχος ἐκλήθη. ὁ τοίνυν ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισεν ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸ δὲ ἕτερον τῶν κεράτων αὐτῆς ἀφελὼν, τῇ ἀμαλθείᾳ δέδωκε, παρασκευάσας αὐτῇ γενέσθαι πᾶν, ὅπερ αἰτήσει διὰ τοῦ κέρατος. ὅθεν τοὺς εὐδαίμονάς φασιν ἀμαλθείας κέρας ἔχειν. ὁ δὲ παλαίφατος περὶ ἀμαλθείας φησὶν, ὅτι ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ βοιωτίαν μετὰ ἰολάου τοῦ ἀδελφιδοῦ, καταλύει ἐν θεσπιαῖς ἔν τινι πανδοχείῳ, ἐν ᾧ ἦν τις γυνὴ καλουμένη ἀμάλθεια ὡραία, καὶ καλή. ὁ δὲ ἡρακλῆς ἡδόμενος αὐτῇ, πλείονα χρόνον ἐξενίζετο. ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀνελέσθαι, ὑπὲρ ἧς ἐμπολῆς εἴ τι ἤθελεν ὠνεῖτο, καὶ τῷ ἡρακλεῖ. ἔλεγον οὖν οἱ συνέκδημοι. ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔχει τῆς ἀμαλθείας, ὑπὲρ οὗ ὠνεῖτο ὅσα βούλοιτο ἐπ' αὐτῷ. ὅθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη. καὶ ἄλλως.

ἀμαλθείας κέρας. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων καὶ εὐθηνούντων καὶ εὐπραγούντων. ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν ἀμαλθείας κέρας αἰγός. ἀμάλθεια γὰρ ἡ τροφὸς τοῦ διὸς παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

ἀμαία τὴν ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν ἐπιχρονίοις ζητήσεσι χρωμένων. ἱστορεῖ δίδυμος. ὅτι ἀμαία μὲν ἡ δημήτηρ παρὰ τροιζηνίοις προσαγορεύεται, ἀζησία δὲ ἡ κόρη. ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη. πλούτωνος γὰρ περσεφόνην ἁρπάσαντος, ἡ δημήτηρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν περιῄει ταύτην ζητοῦσα.

ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει. ἐπὶ τῶν ἀντιστρόφων, καὶ ἀδυνάτων ἤ, ὅταν τὸ κρεῖττον ὑπὸ τοῦ χείρονος ἄγηται. καὶ ἄλλως.

ἅμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει. ἐπὶ τῶν τἀναντία τῶν δεόντων ποιούντων καὶ ὑποτιθέντων τῶν μειζόνων τὸ ἔλαττον, καὶ τάξιν ἀνατρεπόντων.

ἁμαξιαῖα ῥήματα. ἐπὶ τῶν μεγάλων λόγων.

ἅμα δίδου, καὶ λάμβανε, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων, καὶ ἀπίστων.

Ἀμὰς ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας, παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτουμένων, ἄλλα δὲ τῶν αἰτουμένων ἔχειν ἀπαρνουμένων.

Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ, καὶ σαφέστερον παρὰ τὴν παροιμίαν.

Ἀμαθὴς ἀναξυρίδας περιθέμενος, πᾶσι ταύτην ἐδείκνυ. ἐπὶ τῶν εὑρόντων τύχην τινὰ, ὧν οὐκ ἦσαν ἄξιοι.

Ἀμάλη ὁ καρπὸς, καὶ παροιμία αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεὶ αὐτοῖς βάθροις.

Ἀμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. ἐπὶ τῶν ταχέως, καὶ ὀξέως ἀνυομένων. ἢ ἄλλως.

Ἀμ' ἔπος ἅμ' ἔργον ἐπὶ τῶν ταχέως ἀνυομένων. ἐφ' ὧν καὶ τὸ ἀφύας ἐς πῦρ. τὸ γὰρ ἰχθύδιον τοῦτο ἅμα τῷ θίξαι πυρὸς ἕψεται καὶ τὸ θᾶττον λόγος καὶ τὸ θᾶττον ἢ βούτης λείπει δὲ τὸ κατειργάσθαι. ἐν τῇ στοᾷ γὰρ διαφόρων εἰκόνων ἐζωγραφημένων, μία ἦν ἡ ἐπιγέγραπτο βούτης. τούτου δὲ τὸ κράνος καὶ ὀφθαλμοὶ μόνοι ἐφαίνοντο, τὰ δὲ λοιπὰ ἐδόκει ὑπὸ ὄρους κρύπτεσθαι διὰ γοῦν τὸ εἶναι τὴν τούτου εἰκόνα σύντομον εἰς τὸ ζωγραφεῖσθαι παροιμία ἐγένετο.

Ἀμήλεται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. οἵ τινος εὐεργετηθέντες παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθάνονται.

Ἁμαρτεῖν οὐκ ἔνεστι δὶς ἐν πολέμῳ. παρόσον οὐδ' ἅπαξ ἁμαρτεῖν δεῖ, οὐχ ὅτι ἐν τῷδε, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις.

Ἄμβεις μαίνεται. ἐπὶ τῶν συνετὸν μέν τι πραττόντων. μαίνεσθαι δὲ τοῖς ἀσυνέτοις δοκούντων. χρησμοῦ γὰρ δοθέντος συβαρίταις ἀπολεῖσθαι πάντας, ὅταν θεοῦ βροτὸν προτιμήσωσιν. ἰδών ποτε ἄμβεις ὁ σοφὸς οἰκέτην προσφυγόντα σηκῷ θεοῦ. καὶ ἐκεῖθεν ἀποσπασθέντα εἶτα πρὸς τοὺς τάφους τῶν τοῦ δεσπότου αὐτοῦ γεννητόρων καταφυγόντα, καὶ σωθέντα καὶ τοῦ χρησμοῦ μνησθεὶς ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ὑπεχώρησε τῆς συβάρεως δόξαν μανίας τοῖς πολίταις παρασχὼν οἱ δὲ μετ' ὀλίγον πανωλεθρίᾳ διεφθάρησαν. καὶ ἄλλως.

Ἄμυρις μαίνεται. ἐπὶ τοῦ φρενήρους. θεωρὸς γὰρ ὑπὸ συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν συβαρίταις ἔσεσθαι τότε, ὅτ' ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι θεασάμενος δοῦλον πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον, καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ, καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς πελοπόννησον, ὅς γ' οὖν λογισμῷ πεποίηκεν ἄμυρις. τῶν τ' εἰς μανίαν συβαρῖται μετέστρεψαν ὁμοῦ. ὁ δὲ, τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη. 114

Ἄμμες πόθ' ἦμες. λακωνικὴ ἡ παροιμία. οἱ γὰρ πρεσβύτεροι ἐν λακεδαίμονι χορεύοντες. τοῦτο ἐπέλεγον ἄμμες πόθ' ἦμες. ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ποτὲ ἦμεν.

Ἀμελοῦς γωνία ἐπὶ τῶν ἀργῶς, καὶ ῥαθύμως καθημένων. ἔστι δὲ καὶ χωρίον λιβύης ἀμελῆς γωνία καλούμενον.

Ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν. ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαινόντων.

Ἀμύει ὡς ἔοικεν ἡ πάγη. ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἄλλης ἀπωλείας σωζομένων.

Ἀμουσότερος λειβηθρίων. ἐπὶ τῶν ἀμούσων, καὶ ἀπαιδεύτων. λειβήθριοι γὰρ ἔθνος περσικόν ἐστιν οὔτε μέλους ἁπλῶς, οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον, λέγονται δὲ ἀμουσότατοι εἶναι. ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ ὀρφέως ἐγένετο θάνατος,

Ἄμμον μετρεῖν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, καὶ ἀνεφίκτων.

Ἅμματα πλέκεις. ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους ἀπὸ τῶν ἐν κασίῳ πηλουσιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἅμματα ἔπλεκον δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.

Ἀμυστὶ πίνειν. λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων. οἱονεὶ μὴ δὲ μυσάντων τοῦ αὐτοῦ ἔχεται, καὶ τὸ ἐξαμυστῆσαι.

Ἀμφιδρομίαν ἄγειν τὴν πέμπτην ἄγουσιν, ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώ-

σεως. τὸ δὲ βρέφος παραφέρουσι, τὴν ἑστί
αν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προ
σήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας
καὶ σηπίας. τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθεται.

Ἀμφιθέτῳ ἔπινον, ἐπὶ τῶν ζωροποτούν
των. ἀμφίθετος δέ ἐστι φιάλη ἡ κατὰ
πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένης, ἀπύθμε-
νος. οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γέ-
νος λέβητος ἐκ παντὸς μέρους δυνάμε-
νον ἕδραν ἔχειν.

Ἀμφιθαλὴς ἔρως ἐστὶν ἐν ἡμῖν. ὁ ἐν ἀμφο
τέροις θάλλων, ἢ φίλοις, ἢ γονεῦσι, καὶ
μηδενὸς ὠρφανισμένος.

Ἀναγκ ξένον ἐν χειμῶνι παροιμία ἐπὶ
τῶν ὀχληρῶν.

Ἀνάγυρον κινεῖν. ἔστιν ὁ ἀνάγυρος δῆμος
ἀττικὸς, ἔνθα δυσῶδες φυτὸν φύεται,
οὕτω καλούμενον ἀνάγυρος. εἴρηται οὖν
ἡ παροιμία ἐντεῦθεν, ἐπὶ τῶν κινούντων
τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. τινὲς δὲ λέγου-
σιν, ὅτι ἀνθρώπου ἥρως γείτονι, ὅστις
τοὺς οἴκους τῶν γειτονούντων αὐτῷ ἐκ βά
θρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον αὐτοῦ
ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν. μέμνηται ταύ
της ἀριστοφάνης ἐν λυσιστράτῃ.

Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. ὅμοιον τῷ,
ἂν μὴ παρῇ χρέα, ταρίχῳ στερητέον.
παραινεῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖ
σθαι. καὶ ἄλλως.

Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται, ἐπὶ τῶν ἐξ
ἀνάγκης τι πεποιηκότων, ἐφ' ὧν καὶ τὸ
δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν δυνατώτερον.

Ἀναίσχυντος, καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ἐπὶ
τῶν ἀπηρυθριακότων, καὶ μηδεμίαν με-
ταβολὴν τοῦ προσώπου ποιουμένων.

Ἀνδραποδώδης θρίξ, ἐπὶ τῶν ἠλιθίων
πλάτων φησίν. ἔχων τὰς ἀνδραποδώ
δεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας, ὑπὸ ἀμουσί
ας. ἀνδραποδώδη τρίχα τὴν τῶν ἀνδρα
πόδων ἰδίως κουρὰν, ἣν ἀπελευθερω-
θέντες ἤλασσον ἀθήνησιν οἱ δοῦλοι, καὶ
ἣν ταῦτα ἀκούειν πολλῶν συνειλεγμέ
νων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη κατεσταλ-
μένων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα
φασὶν ἐπιδεικνυμένων.

Ἀνδρὶ λυδῷ πρᾶγμα τ' οὐκ ἦν, ἀλλ' ὁ δὲ

ἐξελθὼν ἐπρίατο. ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυ-
τοῖς ἐπισπωμένων παρ' ὅσον κροῖσος πό
λεμον ἑαυτοῦ ἐπισπάσαιτο κῦρον.

Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. ἐπὶ τῶν ἀδυ-
νάτων.

Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. παροι-
μία. ἐπὶ τῶν οὐδὲ μικρὰ κάματον ἀνιε-
μένων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, ἐπει-
δὰν γὰρ ἀπολυθῶσι τοῦ ἔργου, εἰώθασιν
οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ἐπιτιθέναι
τὸν ζυγὸν, καὶ τὰ σκεύη.

Ἀναπολεῖ, ἀναπτύσσει, καὶ παροιμία ἀνα
πολεῖς τοὺς ὤμους ὕδωρ πίσων. ὁμοίως
ὕδωρ μένει. ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων.

Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρίαι.
ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόν-
των.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον ἀπὸ
μέρους. ἐπὶ τῶν μηδαμῇ χρησιμευόντων
παρ' ὅσον ὅλον τὸ σῶμα τῶν γερόντων
ἀσθενές.

Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' εἰς πυγὴν ὁρᾶν.
ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων.

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος, ἐκποδὼν φί
λοι. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑ
ρισκόντων παρὰ τοῖς φίλοις ὠφέ-
λειαν.

Ἀνδρώνιος ὄνος. ἐπὶ τῶν παμμεγέθη
καὶ νωθρὰ σώματα ἐχόντων. ἢ διὰ τὸ ἐ-
κεῖσε παμμεγέθεις, καὶ νωθροὺς ὄνους
γίνεσθαι.

Ἀνέμῳ διαλέγῃ, ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.

Ἀνέμους γεωργεῖς. πρὸς τοὺς πονοῦντας
καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας. ἐπει-
δὴ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει, καὶ αὔ-
ξει, οὐδενὸς δὲ τυγχάνει, ἢ μόνον ἄχνην
ἀποφέρεται.

Ἀνέμους θορεῖς. ἐπὶ τῶν ἀνοήτοις ἐπι-
χειρούντων.

Ἀνέμων στάσεις. ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον
τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις κατὰ τὴν πα
ροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων
ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσιν.

Ἀνέμου πεδίον, ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων,
καὶ κούφων.

Ἀνευ ξύλου μὴ βάδιζε. περικλεομένους
λέγει,

λέξει, ὃς στρατιώτης ὢν ἀθηναῖος, προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ μανίαν εἰδώς, ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν· διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

Ἀνενδεὴς ὁ θεός. ἐπὶ τῶν μηδενὸς δεομένων. παρ' ὅσον οὐδενὸς ἐπιδέεται ὁ θεός.

Ἀνέλπιστον βίον ζῇς. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά. οὕτω πίνδαρος.

Ἀνερρίφθω κύβος. ἐπὶ τῶν ἀνελπίστοις ἑαυτοὺς ἐπιρριπτόντων ὑπό τινος βίας συνωθουμένων.

Ἀνεῳγμέναι μουσῶν θύραι. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων, ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

Ἀνερίναστος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων, καὶ ἀνερίναστος συκῆ, ἣ μὴ προβέβληνται οἱ ἐρινεοί. ἐρινεὸς δέ ἐστι, τῆς ἀγρίας συκῆς ὁ καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες, εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες, τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι. τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεται. καὶ ἄλλως.

Ἀνερίναστος εἶ. τάττεται ἡ παροιμία παρ' ἑρμίππῳ ἐν στρατιώταις, φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τῆς ὀλυνθηφόρου ἐν τῷ καρπῷ φύεται θηρία, ἃ προσαγορεύουσιν ψῆνας. τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἐφάπτουσι τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀπορρέῃ. ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς σφῆνας τὸ θηρίδιον, στερεοῖ τούτοις, καὶ πεπαίνοι. διόπερ ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι, μὴ διακρατούντων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. ἤ,

Ἀνερίναστος εἶ. ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι, μὴ κρατούντων. ἐν γὰρ τοῦ ἐρινεοῦ τῷ καρπῷ ζωΰφια γίνεται, ἃ προσαγορεύουσι ψῆνας, τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἅπτουσι τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς οὐκ ἀπορρέῃ.

Ἀνεπαρίασαν. ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων, καὶ μεταστρεπομένων εἴρηται ἡ παροιμία ἐπειδὴ οἱ πάριοι πολεμούμενοι ὑπὸ θηβαίων, καὶ ἀνοχὰς παρ' αὐτῶν αἰτήσαντες καὶ τυχόντες ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ παραδώσειν τὴν πόλιν, εἶτα προσδοκήσαντες συμμαχίαν ἕξειν ποθὲν ἔλυσαν τὰ ὁμολογούμενα.

Ἀνεπαρίασαν, ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων καὶ μεταστρεπόντων. οἱ γὰρ πάριοι πολεμούμενοι ὑπ' ἀθηναίων, καὶ ἀνοχὰς παρ' αὐτῶν αἰτήσαντες, καὶ τυχόντες ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ παραδώσειν τὴν πόλιν, εἶτα προσδοκήσαντες συμμαχίαν ἔχειν, ἔλυσαν τὰ ὡμολογημένα.

Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκετεύειν πέτραν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐποκελλούσης νεὼς πρὸς τὴν πέτραν.

Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθά, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. ἤ

Ἄνθρακες ὁ θησαυρός. ἐπὶ τῶν ἐφ' οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων. μέμνηται αὐτῆς λουκιανός. ὁ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνου, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφυκε. καὶ πάλιν ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.

Ἄνθρωπος κρίβανον. παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. ἄνθρωπος γὰρ αἰγύπτιος ἐς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον.

Αὐτὸς αὑτοῦ δαιμόνιον. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ αὑτοῦ σωζομένων, καὶ δι' αὐτῶν εὐδοκιμούντων.

Ἄνθρωπος εὔριπος. τύχη εὔριπος. διάνοια εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων, καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἀνθ' ἑρμιώνος. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς οἰκέτας, ἐπειδὴ ἑρμιόνη τῆς πελοποννήσου ἱερὸν ἦν κόρης, καὶ δήμητρος ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. μέμνηται ταύτης ἀριστοφάνης ἐν βαβυλωνίοις. ἤ

Ἀνθ' ἑρμιώνος. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασωζόντων. ἑρμιόνη γάρ ἐν πελοποννήσῳ πόλις κόρης, καὶ δήμητρος ἄσυλος. ὥστε σκέπην παρέχειν τοῖς ἱκετεύουσιν.

Αν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον, ὁ νοῦς.

Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα, καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. ὅμηρος, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. ἀνίπτοις ποσίν, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρίς τινος παρασκευῆς.

Ἀνίπτοις χερσίν. ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ τὰ ἱερὰ μεταχειριζομένων.

Ἂν οἶνον αἰτῇ κόνδυλον αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν δεινὰ μὲν λαμβανόντων, ἀγαθὰ δὲ αἰτούντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ κύκλωπος, παρ' ὅσον αἰτήσας οἶνον τὸν ὀδυσσέα. τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. ὀδυσσέα γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ κατασχὼν ὁ κύκλωψ, καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀρξάμενος κατεσθίειν, οἶνον παρ' αὐτοῦ λαβών, ἔπιε, καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν χάριν δίδωσιν, ὕστατον αὐτὸν καταφαγεῖν. μεθυσθεὶς δὲ μετὰ τὸ πιεῖν, καὶ ὑπνώττων, παρ' ἐκείνου ἐξετυφλώθη.

ἄνους ὁ μακρὸς κατὰ τὴν παροιμίαν. ἧς ἐναντία, ἄνους ὁ μακρός. λῆρος ἡ παροιμία.

Ἀντ' ἀγαθῶν, ἀγαθίδας. παροιμία. ἐπὶ τῶν εὖ παθόντων ἀνθ' ὧν εὐεργέτησαν πρότερον.

Ἀντιπελαργεῖν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων. καὶ ἀντιπελάργωσις. φησὶν ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ τοὺς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν, πελαργὸν τυποῦσι. κατωτέρω δὲ, ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς γεγηρακότας. οἱ δὲ ἱπποπόταμοι, ζῶον ἀδικώτατον. καὶ ἄλλως.

Ἀντιπελαργεῖν τὴν γραῦν, ἀντιδιδόναι χάριτας. λέγεται γὰρ τοὺς πελαργοὺς γεγηρακότας, τοὺς γονεῖς τρέφειν. ἀριστοτέλης δέ φησι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον, ἀληθῆ. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς φησι ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις, ἀνωτέρω μὲν, πελαργὸν τυποῦσι.

κατωτέρω δὲ, ἱπποπόταμον, δηλοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς γεγηρακότας γονεῖς. οἱ δὲ ἱπποπόταμοι, ζῶον ἀδικώτατον.

Ἀντὶ καλῆς κακὸς σὺν ἀπαιτεῖς. ἐπὶ τῶν τὰ καλὰ ἀντὶ τῶν κακῶν ἀπαιτούντων.

Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. λείπει τὸ χερσίν. ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων. ὁμοία τῇ, πάντα κάλων σείε.

Ἀντιόπης θρῆνος. ἐπὶ τῶν ἀδίκως πασχόντων. εἶτα τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς τυχόντων. ἀντιόπη θυγάτηρ νυκτέως, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατὴρ πέμπει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ κολάσαι. ὁ δὲ ἔγκυον αὐτὴν θεασάμενος, ᾤκτειρεν. ἡ δὲ, γεννᾷ ζῆθον, καὶ ἀμφίονα. οὓς εἰς ὄρος ἔρριψεν ὁ θεῖος. εἶχε δὲ γυναῖκα ὄνομα δίρκην ἥτις ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα λύκον φιλεῖν τὴν ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλου ταύρου, καὶ ἀνάψασα δᾷδας ἀπὸ τῶν αὐτοῦ κεράτων, ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολύειν. ἡ δὲ, ἐθρήνει. καὶ θορύβου γενομένου, ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν. σὺν οἷς καὶ ζῆθος, καὶ ἀμφίων. καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα αὐτῶν, ἐρρύσαντο αὐτήν. τὴν δὲ δίρκην τῇ προκειμένῃ παρέδωκε τιμωρίᾳ. ζῆθος δὲ, καὶ ἀμφίων κτίζουσι θήβας, καὶ βασιλεύουσι. καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι λαΐου, καὶ ἰοκάστου, τοῦ μετακληθέντος οἰδίποδος.

Ἀντὶ πέρκης, σκορπίον, ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

Ἀντ' εὐεργεσίης ἀγαμέμνονα τίσαν ἀχαιοί. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τοὺς εὐεργέτας προπηλακιζόντων, ἢ ὑβριζόντων. ἤ,

Ἀντ' εὐεργεσίης ἀγαμέμνονα δῆσαν ἀχαιοί. αὕτη κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται. φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ μέσωνος τοῦ μεγαρέως πεποιῆσθαι.

Ἄντης ποτός, ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν. ψυχρὸς γὰρ οὗτός ἐστιν.

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. παροιμία

μία. εἴρηται τῶν ὑπεναντίως λεγομένων, ἢ γινομένων, ὡς ὅταν ὁ πόρνος τὸν σώφρονα λέγῃ πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. τουτέστιν ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα, ἑτέροις προσανατιθεμένων. Ἀνοιναρίος, ὡς ἡ κοινὴ συνήθεια. καὶ παροιμία.

ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ λαμβανόντων. φερώνυμος. ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ κύκλωπος οἶνον αἰτήσαντος, καὶ τυφλωθέντος.

Ἀντὶ χαρίεντος ἰάμβου, καλὸς ποιητὰς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς. ἐπὶ τῶν μὴ ταῖς ἰδίαις τέχναις ἀρκουμένων, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν οὐκ ἴσασι, δόξαν ἐφελκομένων προσποίητον. περίανδρος γάρ τις ἰαμβὸς ἀξιόλογος κατὰ τέχνην ὤν, καὶ ἐπαινούμενος ἐς τὰ μάλιστα, φαῦλα ποιήματα ἔγραφεν.

ἂν τοὺς φίλους μισῶμεν, τί ποιήσομεν τοὺς μισοῦντας. ἐξ ἀποφθέγματος.

ἄνασ κείβανος. μυθεύεται, ὅτι τὴν ἄνναν αἰγυπτίαν οὖσαν, εἰς τὴν τῶν ἀρτῶν ὄπτησιν ἐπινενοηκέναι τὸν κείβανον.

ἀξία ἡ κύων τοῦ βρώματος. εἴρηται τῶν κατ᾽ ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

ἄξιος ὁ παντός. ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

ἄξιος εἶ τῆς ἐν ἄργει ἀσπίδος. εἴρηται τῶν αἰδημόνων, καὶ εὐγενῶν. παρόσον οἱ ἐν ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες, καὶ καθαροί, κατά τι νόμιμον, καὶ παλαιὸν γέρας τὰς ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν.

ἄξιοι τριχός. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ τῶν τυχόντων, καὶ μηδενὸς ἀξίων. παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία.

ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. ἐπὶ τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων.

ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα. ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως, καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

ἅπαντα τόλμης πλέα, καὶ αἰσχυντίας. εἴρηται τῶν ἰταμῶν, καὶ ἀναιδῶν.

ἅπαντα γὰρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις. ἐπὶ τῶν ἀναγκαίου ὁ λόγος. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι, πολλάκις καὶ ὧν οὐ δεῖ, ἅπτονται.

ἅπαξ πυρρός, καὶ δέκατον χλωρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. ὁμοία τῇ, ἀλλ᾽ οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει δὲ εἰς πάγην. 116

ἁπαλοὶ θερμολουσίαις. ἁβροὶ μαλθακευνοίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς, καὶ ἁβρότητος διαρρεόντων.

ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. φασὶ γὰρ ὅτι φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν. ἔωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἐπῄνει, ἐφ᾽ οἷς ὀργισθεὶς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας. εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν νομίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον.

ἄπαγε μόθον ἀπὸ κώπης. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων.

ἅπαν θ᾽ ὅμοια, καὶ ῥοδῶπις ἡ καλή. σημαίνει, ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

ἀπ᾽ ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι, οἷονεὶ καινούς, καὶ νεοποιήτους. ἀριστοφάνης. ῥήματά τε κομψά, καὶ παίγνια ἐπιδεικνύναι πάντα ἀπ᾽ ἀκροφυσίων, καὶ τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων. λέγει γοῦν διὰ μὲν τοῦ ἀπ᾽ ἀκροφυσίων, καινῶς εἰργασμένα, καὶ οἷον ἐκ πυρός. διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ κινναβευμάτων, οἷον καινῶς πεπλασμένα, καὶ διάθεσιν ἔχοντα. κίνναβος γὰρ τὸ εἴδωλον. πρὸς ὃ οἱ πλάσται, καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες, διατίθενται πλάττοντες, καὶ γράφοντες. ἔστι δὲ εἴδωλον, σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος. ἀεροειδής τε σκιά. ὡς δὲ βακχυλίδης, μελεμβαφὲς εἴδωλον, ἀνδρὸς ἰθακησίου. καὶ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς ἀντικλείας. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον. αὐτὸς δὲ, ἡ ὑπόστασις ἡ ἀληθής.

ἅπας ἐχῖνος τραχύς. ἐπὶ τῶν δυσκόλων, καὶ δυστρόπων. ἐξαιρέτως δὲ, ἐπὶ κακῷ τινι, ἢ εὐνούχῳ.

ἅπασαν τὴν οὐσίαν ἠμφιάσθαι. ἐπὶ τῶν μηδ᾽ ὁτιοῦν ἄλλο κεκτημένων, ἢ ὅπερ ἀμπίσχονται.

ἀπαιδευτότερος φιλωνίδου τοῦ μελιτέ-

ὡς. οὗτος ὁ φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθής. καὶ ὑώδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὁ ἀριστοφάνης ὡς παρασίτους ἔχοντα. καὶ διὰ τὴν λαΐδος ἔρωτα ἐν κορίνθῳ διάγοντα. συγκωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης τοῖς ἑτέροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε, τὴν δὲ λαΐδα κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.

ἀπήντησεν ἡ κακοῦ βουλὴ πρὸς ὑπὲρ ταύτην ἄτην ἐπὶ τῶν πασχόντων ἄξια, ὧν ἔδρασαν.

ἄπληστος πίθος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων, καὶ γαστριμαργούντων. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ περὶ τὰς δαναΐδας, καὶ τοῦ πίθου, εἰς ὃν αἱ ἱμῶσαι ὕδωρ βάλλουσι. λέγεται γὰρ οὗτος ὁ πίθος ἐν ᾅδου εἶναι οὐδέποτε πληρούμενος. πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί, καὶ κόραι, ἃς δαναΐδας λέγουσιν, αἳ πληροῦσαι ἐν κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ, πρὸς αὐτὸν φέρουσι τετρημένον. δύναται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπ' αὐτοῦ λέγεσθαι τοῦ ᾅδου, ὅτι πολλῶν πάντοτε θνησκόντων, οὐδέποτε πληροῦται. ἡ δὲ αἰτία, δι' ἣν αἱ δαναΐδες κατεκρίθησαν τὴν τιμωρίαν ταύτην, οὕτως ἔχει. αἴγυπτος, καὶ δαναὸς ἀδελφοὶ ὄντες, τῆς τῶν μελαμπόδων ἐκράτουν γῆς, ἥ τις νῦν αἴγυπτος καλεῖται. ἔχοντος δὲ δαναοῦ θυγατέρας πεντήκοντα, καὶ αἰγύπτου υἱοὺς πεντήκοντα, δαναὸς τοὺς παῖδας τοῦ αἰγύπτου δεδοικὼς στασιάσαντας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναλαβόμενος τὰς θυγατέρας, εἰς ἄργος ἀφίκετο, κἀκεῖ κατῴκησεν. ὕστερον δὲ οἱ τοῦ αἰγύπτου παῖδες πρὸς δαναὸν ἐλθόντες, τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας πρὸς γάμον λαβεῖν ἠξίουν. ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῖς περὶ τῆς φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας, ὡς δ' ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους ἑστιάσας, ἐγχειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν, αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν, πλὴν ὑπερμνήστρας. αὕτη δὲ λυγκέα διέσωσε παρθένιον αὐτὴν φυλάξαντα. λέγεται οὖν διὰ τοῦτο τὰς δαναΐδας ἄνευ ὑπερμνήστρας ἐν ᾅδου κατακριθῆναι εἰς τετρημένον πίθον ὕδωρ ἀντλεῖν.

ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. ἐπὶ τῶν τῇ ἀληθείᾳ χρωμένων.

ἀπίδων πανδαισία. ἐπὶ τῶν ἄγαν ζυφηλῶν. ἀπίδες δέ, θεοὶ ἦσαν αἰγύπτιοι, τιμώμενοι παρ' αὐτοῖς, σημεῖον ἔχοντες παρὰ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶτταν δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς ἄπιδας, οἷς γενομένοις διὰ χρόνου ὡς ἔλεγον ἐκ τοῦ σέλαος, τῆς σεληνίδος ἑορτὴν ἦγον μεγάλην, καὶ ἱερεῖς τινὲς παρὰ τὸν τεχθέντα ἱερεῦ τὸν παρατιθέντες πανδαισίαν ὡς εὐωχοῦντες αὐτούς.

ἀπὸ βαλβίδος, οἷον ἀρχῆς χρὴ ἀγαθὸν εἶναι. ἢ τεχνίτην ἢ κοινῶς ἐπὶ πάντων.

ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων, ἵππος ὤρουσεν. ἐπὶ τῶν ἐξ εὐτελῶν ἐπὶ τὰ μείζω χωρησάντων.

ἀπόγλουτος ὑπάρχεις. ἀντὶ τοῦ ναυτικός. ἀπόγλουτοι δὲ κυρίως ἐκαλοῦντο οἱ ἀθηναῖοι, ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς καθέδρας. οἱ δέ, διὰ τὸ, θησέα μετὰ πειρίθου καταβάντα εἰς ᾅδου, καὶ πρός τινα πέτραν ὑπὸ περσεφόνης ἐπικαθισθέντα σὺν τῷ πειρίθῳ, ἡρακλέους ἐπὶ τὸν κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν ἐξαιτουμένου, καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος ἐγκαταλειφθῆναι, τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τοῦ γλουτοῦ μέρος. διὸ καὶ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς ἀθηναίους οὕτως ἐπονομάζεσθαι.

Ἀφ' γραμμῆς. οἷον ἀπ' ἀρχῆς, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν δρομέων γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν. καὶ ἄλλως. ἀπὸ γραμμῆς καὶ ἀπὸ βαλβίδος. ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς καλὸν δεῖ εἶναι.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι ἴσως μὲν ἐρρήθη ὅτι διὸν ἐκάλουν τὸ κώδιον τοῦ ἱερείου, ὅπερ ἐτίθουν τῷ μειλιχίῳ διὶ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. τὸ δὲ πομπὸν μετὰ χεῖρας εἶχον. ὅπερ ἦν κηρύκιον σέβας ἑρμοῦ.

ἀπὸ καλοῦ ξίλου, κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν τι δέῃ παθεῖν, κρεῖττ

τον ἀπὸ ἀγαθοῦ, ἢ φαύλου πάσχειν.

ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτοις κινδύνοις.

ἀπόλεμος τίθεται ἐπὶ τῶν μηδεμίαν πρόφασιν ἐχόντων πολέμου. δρασάντων δὲ τὰ πολεμίων.

ἀπὸ λύκου θήρας. ἐπὶ τῶν ἀπράκτως εὐθὺς ἀπιόντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν, καὶ ἀγρίων.

ἀπ᾽ ὄνου καταπεσὼν ἐπὶ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ, μὴ δὲ ὄνοις χρῆσθαι. ἀριστοφάνης νεφέλαις τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών. ὁ δὲ πλάτων, ἀπ᾽ ὄνου καταπεσὼν ἐν τοῖς νόμοις. καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον. ἢ ἄλλως. ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών. ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων. ὡς ἀριστοφάνης, ἀπὸ τύμβου πεσὼν, καὶ εὔπολις ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὄνος πεσών. καὶ ἄλλως.

ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων μὴ δυναμένων δὲ μὴ δὲ ὄνοις χρῆσθαι. ὁ δὲ φιλόσοφος πλάτων ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι. ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ νοῦ. οὕτως καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπό τινος νοῦ καταπεσεῖν.

ἀπόλογος ἀλκίνου. ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον.

ἀπὸ νέμου τῆς ἁμάξης. τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλλει. παροιμία. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα τημελούντων, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων. παρόσον οἱ ἰδίαν ἔχοντες ἅμαξαν. ὄνους δὲ μισθούμενοι, ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

ἀπὸ ναννάκου. ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

ἀπορία ψάλτου βήξ. ἐπὶ τῶν προσχηματιζομένων τι ἀδυνασίᾳ.

ἀποστολικὴν διάγεις πολιτείαν. ἐπὶ τῶν ἐναρέτως καὶ θεαρέστως βιούντων, ἔστι δὲ αὕτη. ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια. γλώσσης ἐγκράτεια. σώματος δουλαγωγία. φρόνημα ταπεινόν. ἐννοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός. ἀγγαρευόμενος, προστίθει. ἀποστερούμενος μὴ δικάζου. μισούμενος ἀγάπα, διωκόμενος ἀνέχου. βλασφημούμενος παρακάλει. νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ συσταυρώθητι τῷ χριστῷ. ὅλην τὴν ἀγάπην μετάθες ἐπὶ τὸν κύριον. 117

ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς ἅλου. ἤγουν φυλάττου. ἔστι δὲ ἰωνικόν.

ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῶν παραδόξων, καὶ παραλόγων οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν, ἢ τόλμαν ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας ὡς ἀνάξια πεπονθότας. ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας, ἢ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν. οὐκ ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους. ἀλλ᾽ ἐξ ὕψους ὑπό τινος μηχανῆς. ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί, κατ᾽ ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν στρεφομένη ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον. καὶ ἐδόκει καταστολὴν εἶναι τοῦ δράματος. ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

ἀπὸ πέντε ἁλιεῶν τέτταρες ἐς κῦμα. ἐπὶ τῶν δι᾽ ἃ πάσχουσιν αἱρουμένων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐμβάλλειν εἴς τινα δυσκολίαν.

ἀπορραγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. ἐπὶ τῶν βίᾳ τί καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων.

ἀποτίσεις ταῦτα γε ἁμάρτια. οἷον ὧν κατέφαγες ἀποδώσεις πλείονα. ἐπὶ τῶν μείζονα τιμωρίαν ὧν ἥμαρτον διδόντων.

ἀποφράδες ἡμέραι, αἱ ἀνεπιτήδειοι πρὸς πράξεις. ἐν αἷς καὶ τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπέφερον.

ἀπόλωλεν ἡ ὗς καὶ τὸ τάλαντον καὶ ἡ γνάθος. ἐπὶ τοῦ μὴ τυχόντος ὧν ἤλπισεν ἐπὶ γάμου δὲ ἐρρέθη μὴ γινομένου.

ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν τὰ καλῶς πρότερον γενόμενα, ὕστερον μικροῦ τινος ἕνεκεν κακοῦ, ἀναστρεφόντων. καὶ ἄλλως.

Απώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. ἐν κύκλωπι δράματι πολύφημος οὕτως πρὸς ὀδυσσέα λέγει, ὅθεν εἰς παροιμίαν περιέστη. αὕτη γέγονεν ἐκ τοῦ ἀριστίου κύκλωπος ὥς φησι χαμαιλέων ἐν τῷ

περὶ σατύρων.

Ἀράβιος ἄγγελος. μένανδρος ἀνατιθεμένη, ἢ μεσσηνία, παρὰ τὴν παροιμίαν. ἀράβιος αὐλητής. ἀρ᾽ ἐγὼ κεκίνηκα τὸν αὐλόν. τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. τὸ παλαιὸν δέ φασι τοὺς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν, διὰ τὸ βάναυσον. τῶν δὲ ἀνδραπόδων τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα, καὶ ἀράβια. ἐφ᾽ ὧν ἐλέχθη ἡ παροιμία, δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται. καὶ ἀράβιος αὐλητὴς ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων, καὶ θάρρος μηδεία, κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο ἀράβιον τὸν χορὸν ἔχων. καὶ ἄλλως.

Ἀράβιος αὐλητής. φασὶ τοὺς ἀραβίους ἐν ταῖς νυκτεριναῖς φυλακαῖς κεχρῆσθαι αὐλῷ ἐπιμήκει, τὸν δὲ αὐλὸν τοῦτον διαδέχεσθαι ἄλλον ἀπ᾽ ἄλλου, καὶ αὐλεῖν πῦρ ἀνακαίοντας, ἄχρις ἂν γένηται ἡμέρα.

Ἀρᾶς ἱερὸν, ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων ἐπὶ χρηστοῖς, ἢ φαύλοις.

Ἀρβέλαι. πόλισμα σικελικὸν ἡ ἀρβέλη. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε, ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία, τίς γε νήσῃ ἰὼν ἐς ἀρβέλας.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ᾽ ἄφροσι πολλ᾽ ἀγορεύειν, εἰς ἀπαιδεύτους ἂν ῥυθείη.

Ἀργεῖοι φῶρες. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται.

Ἀργείους ὁρᾷς. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων.

Ἀργεία φορά. ἐπὶ τῶν συκοφαντούντων ἐπί τι.

Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις. παροιμία ἐπὶ τῶν δώροις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκατόρθωτα παραινούντων. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἡ πυθία ἔχρησε φιλίππῳ αἰνιττομένη, διὰ προδοσίας περιέσεσθαι τῆς ἑλλάδος.

Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. ἐπὶ τῶν ἀπειλούντων μὲν, διὰ δὲ πλούτου ὑπερβολὴν, παρρησιαζομένων, καὶ καταλαλούντων.

Ἀργούντων χορός. ἐπὶ τῶν κακὰ ποιούντων.

ἀρεοπαγίτης. παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν, καὶ ὑπερσέμνων, καὶ σιωπηλῶν, καὶ ἄρεως νεοττός, καὶ ἄρεως παιδίον. ἐπὶ τῶν θρασυτάτων κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ πλάτων πεισάνδρῳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀλεξανδρίδης πεισάνδρῳ.

ἄρεως νεοττόν. ἐπὶ τῶν φιλοπολέμων.

ἄρης τύραννος. ἐκ τῶν τιμοθέου περσῶν ἐστὶν, ὁ διὰ τὴν ἐπὶ τὴν σωτηριώδη εὐημερίαν ἀθήνησιν ἐπιπολεύσασαν εἰς παροιμίαν περιέστη.

ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. αἱ ἀμαζόνες τοὺς γινομένους ἄρρενας ἐπήρουν, ἢ σκέλος ἢ χεῖρα περιελόμεναι, πολεμοῦντες δὲ πρὸς αὐτὰς οἱ σκύθαι καὶ βουλόμενοι πρὸς αὐτὰς σπείσασθαι, ἔλεγον ὅτι συνέσονται τοῖς σκύθαις εἰς γάμον ἀπηρώτοις καὶ μὴ λελωβημένοις, ἀποκριναμένη δὲ πρὸς αὐτοὺς ἡ ἀντιάνειρα ἡγεμὼν τῶν ἀμαζόνων εἶπεν ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. ἢ ἄλλως ἄρειστα χωλὸς ὑφεῖ. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἱρουμένων, ἢ τὰ ἀλλότρια ἀγαθά.

ἀείγνωτος σμάραγδος, ἐν μὲν τῷ φάει σκοτεινός. πρὸς τοὺς ἀποκρύπτοντας ἑαυτοὺς ὅπου οὐ χρή.

ἀρκάδας μιμούμενοι παροιμία. ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων. οἱ γὰρ ἀρκάδες μαχιμώτατοι ἑλλήνων γενόμενοι, ἰδίᾳ ἐνίκησαν μὲν οὐδένα, ἑτέροις δὲ συμμαχοῦντες, πολλούς. ταύτῃ δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται πλάτων πεισάνδρῳ. διὰ γοῦν τὰς κωμῳδίας αὐτοὺς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

ἀρκάδιον βλάστημα. κατεσπάρη. ἐπὶ τοῦ δειλοῦ.

ἄρκτου παρούσης, ἴχνη μὴ ζήτει. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτοῦ βακχυλίδης παιᾶσιν.

ἅρματόπος ἀττικῆς, καὶ παροιμία. ὅταν δι᾽ ἅρματος ἀστράψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γενομένων.

ἄρνα προβάλλειν. ἐπὶ τῶν πολεμεῖν αἱρουμένων. οἱ γὰρ πολεμεῖν βουλόμενοι κήρυκα ἔπεμπον, ἄρνα ἐπιφερόμενον, ὃς ἠφίει ἔνδον τὸν ἄρνα. μηλόβοτον τὴν πόλιν

λιν αὐτῶν ἐκ τούτου δεικνύων ἔσεσθαι.

Αρουραία μάντις. ἐπὶ τῶν νωθρῶν, καὶ ἀπράκτων. ἔστι γὰρ ἀκρὶς δυσκίνητος χλωρὰ καλουμένη μάντις ἥν τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται.

Αρότρῳ ἀκοντίζεις. ἐπὶ τῶν ἀδιασκέπτως τὶ ποιούντων καὶ ἄλλως.

Αρότρῳ ἀκοντίζεις. ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν ἀκοντιζόντων.

Αρπαγὴ τὰ κινάρου. ταύτης μὲν μέμνηται καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. τίμαιος δὲ ἔφη, ὅτι κίναρος ἐγένετο πορνοβοσκὸς σελινούσιος. πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προὔθηκεν εἰς ἁρπαγήν.

Αρπαγὰ κοτυτίοις. κοτυτὶς ἑορτή τίς ἐστι σικελική, ἐν ᾗ περί τινας κλάδους ἐξάπτοντες πόπανα, καὶ ἀκρόδρυα ἐπέτρεπον ἁρπάζειν.

Αρπαγὰ τὰ κοννίδα. κοννίδας ἐγένετο πορνοβοσκὸς πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ὅστις τελευτῶν διέθετο οὕτως ἁρπαγὰ τὰ κοννίδα. ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς διαθήκης, ὁ δῆμος τάς τε παιδίσκας, καὶ τὰ χρήματα διήρπασεν.

Αρτι μῦς πίττης γεύεται. ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων, ἐν οἷς εἰσιν.

Αρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις. ἐπὶ τῶν σαθρὰ διηγουμένων, ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ ὁ ζεὺς ὑπεγράφετο τὰ γινόμενα παμπάλαιος ἦν. καὶ ἄλλως.

ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις. ἐπὶ τῶν σαθρὰ, καὶ παλαιὰ λεγόντων. ἡ γὰρ διφθέρα παμπάλαιον.

ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐπιεικῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίων γενομένων. σόλωνος δὲ εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα, ἀριστοτέλης δὲ, καὶ θεόφραστος, βίαντος. καὶ ἄλλως.

ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐπιεικῶν δοκούντων, ἐν αὐτῇ δὲ κακῶν φαινομένων.

Αρχὴ ἥμισυ παντός. ἐπὶ τῶν τινὸς ἀρχομένων, καὶ προκοπτόντων.

ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λῷον, ἢ τελευτήν. δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία, ὡς ἀρχομένου τινὸς καὶ πάθους, καὶ ἄλλου τινὸς δεινοῦ, μᾶλλόν ἐστι κωλύειν, ἢ ἐνακμάσαντος, καὶ τελειωθέντος.

ἀρχὴ σκυρία, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. παρόσον τραχώδης καὶ λυπρά, καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ σκῦρος οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δὲ ἀπὸ θησέως. ὅτι ἐπιθέμενος τῇ λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, κατακρημνισθείη, ὀστρακισθῆναι γὰρ πρῶτον ἀθήνησι θησέα, ἱστορεῖ θεόφραστος ἐν τοῖς πρὸς τοὺς καιρούς.

ἀρχίλοχον πατεῖς. ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.

ἀσκὸν τίλλειν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀττικῶν.

ἀσκὸν δαίρεις. ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τὶ ποιούντων.

ἀσκῷ μορμολύττεσθαι. ἐπὶ τῶν εἰκῇ, καὶ διακενῆς δεδιττομένων.

ἀσκῷ φλαυρίζεις. οἷον ἐν κενῷ σώματι φλυαρεῖς.

ἀσπένδιος κιθαριστής. ζήνων ὁ μύνδιος ἐπὶ τῶν φιλοχρημάτων φησὶ τετάχθαι τὴν παροιμίαν, λέγων, καθάπερ οἱ ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν οὐδεμίαν ἔξω φέρουσι, πάσας δὲ ἐν τῷ ὀργάνῳ, οὕτως καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲν τοῦ πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ, ἕλκει δὲ ἐφ' ἑαυτὸν πάντα.

ἀστραπὴ ἐκ πυέλου ἐπὶ τῆς εὐθενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν, καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν, καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημαινομένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων.

ἄτλας τὸν οὐρανὸν, λάπει ὑπεδέξω. ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ὑποβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων.

ἄτρεως ὄμματα οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται ἀπὸ τῆς ἀτρέως παρανο-

μῆς, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν, Ἀερόπην γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας, καὶ ἑψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἄζωτος ὑπάρχεις ὡς ὁ Καινεύς. λέγουσι γὰρ ὅτι οὗτος ἄζωτος ἦν. ὃς δ' ὑπολαμβάνει ἄζωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν. ἡ δ' ἀλήθεια ἔχει οὕτως. Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικά, καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι. γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέποτε ἐζώθη, οὔτε Λαπίθαις συμμαχῶν πρὸς τῶν Κενταύρων, ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον, κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τεζωμένον τὸ σῶμα, Καινεὺς τόν γε ἄλλον βίον ἄζωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄζωτος.

Ἀττικὸς εἰς λιμένα. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λιμέσι τὴν ἀνδρείαν ἐπιδεικνυμένων. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ναῦται ὁπότε καταπλέοιεν οἴκαδε, προθυμότερον ἤλαυνον τοῖς οἰκείοις ἐπιδεικνύμενοι.

Ἀττικὸς πάροικος. Δοῦρις καὶ περὶ αὐτῶν λέγει. ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τοὺς περιοικοῦντας αὐτοῖς, καὶ γειτνιῶντας ἐξέβαλον, ἡ παροιμία ἐκράτησε. Κρατερὸς δὲ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμφθέντων, Ἀθήνηθεν ἐποίει τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον, κἀκεῖ κατοικήσαντες, τοὺς ἐγχωρείους ἐξέωσαν.

Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια. ἐλλείπει τὸ καθ' ἑαυτούς, λέγει δὲ Δοῦρις, ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτοὺς συλλεγέντες τινές, πράττωσί τι, ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων.

Αὖθις πυθῶδε. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ πρῶτα παλινδρομησάντων.

Αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος. ἐπὶ

τῶν ἐν ψόγου τάξει λεγόντων κατά τινος, ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχανόντων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁλιέων.

Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι. ἐπὶ τῶν εὐθὺς ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέλος ἀποβλεπόντων.

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βαντῆρα τῆς θύρας. ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων. οἷον ἐπ' αὐτὴν ἐλήλυθας τὴν ἀλήθειαν.

Αὐτὸν οὐ ζέφων, κνώας ζέφεις. ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μέν, ἑτέρους δὲ ζέφειν ἐπαγγελλομένων.

Αὐτὸν τὸν βοτῆρα ἔκρουε. ἐπὶ τῶν τυγχανόντων, οὗ ἐφίενται.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων ἐν τοῖς πράγμασιν ὁποῖοί τινές εἰσιν.

Αὐτός τι ναῦ δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. ὁμοία τῇ, σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι.

Αὐτὸς εὗρε τὸ κακοῦ τὴν πιτύαν. ἢ ὡς τὴν πηγήν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτὸς ἔφα. ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων τι ἐπί τινα τῶν ἀξιοπίστων.

Αὐτοῦ Ῥόδος, αὐτοῦ πήδημα. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπί τινι ἀπὸ Ῥοδίου τινὸς ἀλαζονευομένου ἐπὶ τῷ ἅλλεσθαι.

Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε. ἐπὶ τῶν λιτῶν. ἁλιεῖς γὰρ ἡλίευσαν μεγάλην χελώνην. καὶ ἀνασπάσαντες αὐτήν, ἐμέριζον τὴν παροῦσαν. τὸν δὲ Ἑρμῆν παριόντα ἐπὶ τὴν ἑστίασιν ἐκάλουν. ὁ δέ, τὸ προκείμενον εἶπεν.

αὐτῷ κανῷ. αὕτη τάττεται κατὰ τῶν ἄρδην ὅ, τι οὖν λυμαινομένων, φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκόμιζον, καθάπερ ἐν Κρυψίοις λέγεται Πλάτωνι ἀνήρπακας ἀπαξάπαντα αὐτῷ κανῷ.

αὐτῷ

αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον. μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων.

αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται. οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχηνίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Εὔπολις δὲ ἐν Χρυσογένει ἑτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν· αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι, καὶ ὁ Πλάτων ἐν τῷ συμποσίῳ οὕτως αὐτῷ ἐχρήσατο.

αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθά. ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων.

ἀφέντες τὴν ὕπεραν τὸν πόδα διώκουσιν. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων παρὰ ὑπερίδη.

ἀφ' ἑστίας, ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς τι πραττόντων.

ἀφ' ἱερᾶς. παροιμία, κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. λέγεται δέ τις παρὰ τοῖς πλέουσιν ἱερὰ γραμμή. οὕτως Ἐπίχαρμος.

ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους. τὴν παροιμίαν ταύτην ἐροῦμεν ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν ἐπὶ τὰ ἄσεμνα ἡκόντων, οἷον ἀπὸ γραμματικῶν ἐπὶ πραγματικά. ἢ εἰς ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων.

ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν. αὕτη λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε ὁ θεὸς ἀπολέσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσι. μέμνηται τοῦ χρησμοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ.

ἀφροδίσιον ἔργον ἀφροδίτης. λαμβάνεται δὲ, ἐπὶ τῶν λάγνων τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν, καὶ σφοδρῶς διακειμένων.

ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. ἐπὶ ἤ τοῖς ἐρωτικοῖς ἐπιορκούμενοι οἱ θεοί, οὐκ ὀργίζονται. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις, καὶ ἐπιορκούντων.

ἀφροδίτῃ οὐ τέθυκεν, ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. τῇ γὰρ ἀφροδίτῃ ὗς οὐ θύεται διὰ τὸν ἄδωνιν.

ἀφύα πῦρ, ἐπὶ τῶν τὸ τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει, μόνον ἰδοῦσαν τὸ πῦρ.

ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς. ἐπὶ τῶν ἐξ ὕψους διαλεγομένων, ὡσανεὶ πάνυ μου καταφρονεῖς.

ἄφωνος Ἱππαρχίων. κατὰ τοὺς προπάτορας τῶν Ἑλλήνων δύο κιθαρῳδοὶ ἐγένοντο διάσημοι. Ἱππαρχίων καὶ Ῥοῦφινος. καὶ δὴ ἀγῶνος ἐνστάντος πενταετηρικοῦ ἀγομένου ἐν Ἡλιοπόλει κατὰ τὸ ἔθος ὁ Ἱππαρχίων ἀχανὴς ἔστη ταραχῇ τῇ περὶ τὸ θέατρον ἀποσιωπήσας.

ἀχθοφόρος Αἰγύπτιος. ἐπὶ τῶν βαρέα βασταζόντων. πολλαχοῦ γὰρ οἱ ποιηταὶ ἀχθοφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους φασίν.

ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ. ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ, καὶ μικρολογίᾳ. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους.

ἀχρειόγελος ἄνθρωπος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις, καὶ σπουδαίοις γελῶν, καὶ χαίρων.

ἄχρι κόρου. ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι. καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.

ἀρχὴ τοῦ. β. στοιχείου.

Βαὶ μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόδουλος ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

βάγας ἕστηκας, οὗτος ἕστηκεν οἷον ἀχανὴς καὶ παταγώδης, καὶ ὑπόμωρος.

βαθεῖαν αὔλακα. ἐπὶ τῶν βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας ἐχόντων.

βάκηλος εἶ. ἀντὶ τοῦ γυναικώδης καὶ ἄνανδρος. ὁ γὰρ βάκηλος, μέγας μὲν ἦν, ἀνόητος δὲ, καὶ γυναικώδης. καὶ ἄλλως. βάκηλος εὐνοῦχος ἀπόκοπος. καὶ παροιμία

μία βάκηλος εἶ. κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀπόκοποι.

βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν ἀεὶ στυγνῶν, καὶ σιωπηλῶν παρ' ὅσον αἱ βάκχαι σιωπῶσιν.

βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων. τοιοῦτος γὰρ οὗτος βασιλεὺς αἰγύπτου. καὶ ἄλλως.

βόκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιότατα, καὶ παρευρημένας κρινόντων. οὗτος αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ, καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται.

βαλανεὺς εἶ. ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος. οὗτοι γὰρ σχολὴν ἄγοντες, πολυπράγμονές εἰσι.

βάλλ' ἐς μακαρίαν. οἱ μὲν κατὰ εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ βάλλε εἰς ἀθλιότητα. μακαρίαν γὰρ ἐν ᾅδου χωρίον διατυποῦσιν. οἱ δὲ τὴν μακαρίαν θυγατέρα φασὶν ἡρακλέους, καὶ κατὰ χρησμὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον ἑαυτὴν ἐπιδοῦναι κατὰ τὴν εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς ἀθήνας στρατείαν. μετὰ θάνατον γὰρ ἡρακλέους διώκοντος εὐρυσθέως τοὺς ἐκείνου παῖδας, καὶ πρὸς τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν τῶν ἡρακλειδῶν προσπεφευγότων, ἀθηναῖοι μὴ ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς εὐρυσθέα, πόλεμον ὑπέστησαν. χρησμοῦ δοθέντος ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς εὐρυσθέως καταδρομῆς, εἴ τις τῶν ἡρακλειδῶν πρὸς θάνατον ἑκούσιον ἐκδῷ ἑαυτόν, ἡ μακαρία πρὸς θάνατον ἑαυτὴν ἐξέδοτο, καὶ συμβαλόντες ἀθηναῖοι, νικῶσιν εὐρυσθέα, καὶ πολλῶν πεσόντων, εὐρυσθέα ὕλλος ἀπέκτεινε παῖς ἡρακλέους, καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀλκμήνην ἐκόμισεν. ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. τὸν οὖν τάφον τῆς μακαρίας ἄνθεσι, καὶ στεφάνοις τιμῶντες οἱ ἀθηναῖοι, ἐπέλεγον, βάλλ' εἰς μακαρίαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἡ παροιμία ἐλέγετο, ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. καὶ ἄλλως.

βάλλ' εὐ μακαρίαν, οἷον εἰς ᾅδου. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων. μακαρία γὰρ ἡ ἡρακλέους. ὁπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ εὐρυσθεὺς ταῖς ἀθήναις, ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οὕτω λέγουσιν εἰς μακαρίαν. καὶ ἐς μακαρίαν.

βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην. ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

βάλλ' ἐς κόρακας, τουτέστιν, ἄπιθι ἐς ἀπώλειαν, φθάρον. ἀπὸ ἱστορίας ἐν ταῖς παροιμίαις κειμένης, ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

βάλλ' εἰς ὕδωρ, ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων, οἷον καταπόντισον.

βάλλειν μήλοις. ἐπὶ τῶν τυγχανόντων, ὧν ἐρῶσι.

βάλλων φεύξεσθαι οἴει. πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους φυγεῖν.

βάμμα σαρδωνικόν. ἀντὶ τοῦ μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω. οἷον μή σε φοινίξω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ σαρδὼ πρὸς τῇ ἰταλίᾳ. ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι διάφοροι, καὶ ὀξύταται. βούλεται οὖν δηλονότι, ἵνα μή σοι πληγὰς ἐντρίψω.

βάμμα κυζικηνόν. τὸ κατασχημονεῖν ὑπὸ δέους. εἰς δειλίαν γὰρ καὶ κιναιδίαν, ἐκωμῳδοῦντο κυζικηνοί.

βάμμα κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην οἱ ἀττικοὶ λέγουσι.

βάσανος λίθος. ἐπὶ τῶν ἐξεταζόντων ἐν λόγοις, ἢ ἔργοις. παρόσον ἡ λυδία λίθος, τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. ὅτι οἱ ἔξω φασὶν ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω. ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω, ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω. ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω, τὰ δὲ γεγραμμένα κυρούσθω. τὰ δὲ κυρωθέντα βαιβεούσθω τοῖς ἔργοις. καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω καὶ οὐδεὶς ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

βασιλικὸν βοΐδιον. ἐπὶ πτολεμαίου τοῦ νέου διονύσου βασιλεύοντος βοῦς ἀπέτεκεν ἓξ βοΐδια. πρὸς ἀγαθοῦ δὲ οἰωνοῦ τὸ συμβεβηκὸς λαβὼν ὁ πτολεμαῖος, προσέταξεν ἐν τοῖς βασιλείοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας πολυτελῶς αὐτὰ τρέφεσθαι.

βάτα κέρα. ἐπὶ τῶν παχέων, καὶ δυνατῶν.

βάτραχος ἐκ σερίφου. ἐπὶ τῶν ἀφώνων παρόσον οἱ ἐν σερίφῳ βάτραχοι κομισθέντες εἰς σκῦρον οὐκ ἐφθέγγοντο.

βατράχῳ ὕδωρ ὡς γαλῇ στέαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. εἴρηται δὲ καὶ βοῦς εἰς ἄμητον. ἐπὶ τῶν μέγα ὠφελουμένων. καὶ ἄλλως.

βατράχῳ ὕδωρ ὡς γαλῇ στέαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. καὶ βατράχοις οἰνοχοεῖς. ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

βατταρίζειν κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς ὡς τὸ ποππύζειν. ἢ ἀπὸ βάττου τοῦ ἰσχνοφώνου.

βατράχοις οἰνοχοεῖς πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπανίως τιμὰς λαμβανόντων. οἱ γὰρ κυρηναῖοι ἑνὶ τῶν βάττων ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος. ἐπὶ μὲν θατέρου, ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου, σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ λιβύης ἀμπελιῶται εἰς δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

βελλεροφόντης τὰ γράμματα. βελλεροφόντης ἀνελὼν βέλλερον, ἢ ὥς τινες φασί, πείρην, εἰς τίρυνθα φυγὰς ἐξ ἄργους παραγίνεται πρὸς τὸν προῖτον, τούτου ἐρῶσα ἴσχει ἀντεία ἡ τοῦ προίτου γυνή, τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς τὸν προῖτον, ὅτι βελλεροφόντης ἐρωτικοὺς αὐτῇ προσεπέμψατο λόγους. προῖτος δὲ πιστεύσας ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολὰς πρὸς ἰοβάτην κομίσαι, ἐν αἷς ἀνεγέγραπτο βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ ἀγνοῶν τὰ γεγραμμένα καθ᾽ ἑαυτοῦ κομίζειν, ἰοβάτης δὲ ἀναγνοὺς, ἐπέταξεν αὐτῷ κτεῖναι τὴν πυρίπνουν χίμαιραν, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. τριῶν γὰρ ζώων εἶχε φύσιν σύνθετον, πρόσθεν μὲν λέοντος, οὐρὰν δράκοντος. καὶ τρίτην κεφαλὴν μέσην αἰγός. δι᾽ ἧς πῦρ ἀνίει. ἀναβὰς οὖν ὁ βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον πτηνὸν κατετόξευσε τὴν χίμαιραν. μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίσασθαι, ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς κατὰ ῥώμην νεότητος διαφέροντας ἐπιλέξας ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας, ὡς δὲ καὶ τοῦτον ἐνίκησεν ἀγῶνα, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ ἰοβάτης, τότε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ᾽ αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δοὺς δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα, καὶ τὴν βασιλείαν τελευτῶν κατέλιπεν.

βέβληκ᾽ ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. τοῦτο εὐριπίδου ἐστί, καὶ ἀριστόξενος δέ φησιν, ὅτι ὁ εὐριπίδης διορθῶν τὸν τήλεφον, ἐξεῖλε τὴν πεττείαν.

βὴξ ἀντὶ πορδῆς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ προσποιουμένων τι πράττειν, παρόσον οἱ πέρδοντες λανθάνειν πειρώμενοι προσποιοῦνται βήττειν. καὶ παροιμία νέα, ἀπορία ψάλτου βήξ.

βία πενήτων, πλουσίου παράκλησις. παρόσον οἱ μὲν πένητες ἀναγκάζονται οἱ δὲ πλούσιοι θρύπτονται.

βίαντος πριηνέως δίκη. οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἦν. λέγεται δὲ εἰς τὰς δίκας δεινὸς γεγονέναι.

βίος ποτὲ μὲν ἡ οὐσία τῶν κτημάτων, ποτὲ δὲ αὐτὸ τὸ ζῆν. καὶ παροιμία βίον μεμαγμένον. ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ, καὶ ἡδεῖ βίῳ. καὶ παροιμία βίον ἀληλεσμένον ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων.

βίος ἐξηυλημένος. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν.

βίον μεμαγμένον. ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ, καὶ ἡδεῖ βίῳ.

βίοι ἀνθρώπων καὶ φυτῶν σπέρματα. συνεξομοιοῦνται ταῖς χώραις.

βίον ἀκανθώδη. τὸν τραχὺν καὶ σκληρόν.

βλακὸς ἀχρηστότερος εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος τινὸς ὁμοίου σιλούρῳ. ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥστε μὴ δὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. οἱ δέ, ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ κύμῃ χωρίου τῆς βλακείας, οὗ μέμνηται καὶ ἀριστοτέλης, καὶ ἐν ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς.

βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὥς φησι σοφοκλῆς. ὅταν τὶς ἄδῃ τὸν βοιώτιον νόμον. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία παρόσον βοιωτοὶ πρότερον βίον ἄλυπον, καὶ ἤρεμον ἔχοντες, μετὰ τελευτὴν λαΐου πολλοῖς κακοῖς περιέπεσον.

βοιώτια αἰνίγματα. ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων ἐκ μεταφορᾶς τῆς σφιγγὸς παρόσον θηβαίοις ἡ σφὶγξ αἰνίγματα προὔθηκεν τετράποδος, δίποδος καὶ πάλιν τρίποδος, ὅπερ ἐφευρὼν οἰδίπους τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν εἴληφε. καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν. λαΐῳ γοῦν τῷ θηβῶν βασιλεῖ χρηστηριαζομένῳ περὶ γενέσεως ἀρρένων παίδων ἀνεῖλεν ὁ θεός, λάϊε λαβδακίδη μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. κτενεῖ γάρ σ᾽ ὁ φύς. ἐπιλαθόμενος δὲ τοῦ χρησμοῦ λάϊος συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἰοκάστῃ. ὡς δὲ ᾔσθετο παιδίον ἄρρεν ἐξ αὐτῆς γεννηθέν, τὸν χρησμὸν ἐννοήσας, τὰ τούτου σφυρὰ διέτρησε, καὶ εἰς ὄρος ἐξέθετο. βουκόλος δέ τις παριών, καὶ τὸ βρέφος ἀνειληφώς, τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ ἀπεκόμισεν. ἡ δὲ τὰ σφυρὰ τοῦ παιδὸς θεραπεύσασα, οἰδίπουν αὐτὸν καλεῖ, ἐκ τούτου θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοιδῆσαι, τελειωθεὶς δὲ οἰδίπους, καὶ τῶν ἡλίκων ἐπὶ ῥώμῃ διαφέρων κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. ἀφικόμενος οὖν εἰς δελφοὺς περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων, καὶ χρήσαντος τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι. τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι, νομίσας ἐξ ὧν ἔλεγε γεγενῆσθαι πρὸς θήβας ἠπείγετο, καὶ συντυχὼν λαΐῳ ἐφ᾽ ἅρματος ὀχουμένῳ κελεύοντος τοῦ κήρυκος κοιρανίοις ἐκποδὼν μεθίστασθαι. μὴ πειθόμενος παρὰ τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ πατρὶ ἐτύφθη, ὀργισθεὶς δὲ καὶ τὸν ἡνίοχον, καὶ τὸν λάϊον ὑπερμαχοῦντα τοῦ ἡνιόχου ἀπέκτεινεν. ἐλθὼν δὲ εἰς θήβας, καὶ τὴν βασιλείαν ἐφευρὼν λαΐου γέρας προκειμένην σὺν τῇ γυναικὶ ἰοκάστῃ τῷ λύσοντι τὸ αἴνιγμα τῆς σφιγγὸς ἐκ τούτου λύσας τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν παραλαμβάνει, καὶ τῇ μητρὶ προσομιλεῖ ἀγνοῶν, ἐξ ἧς ἐτεοκλέα, καὶ πολυνείκην ἐγέννησεν. ὕστερον δὲ παρὰ τῆς μητρὸς ἀναγνωρισθεὶς ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. ἰοκάστη δὲ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

βοιωτοῖς μαντεύσομαι. αὕτη καταρατική ἐστιν. ἡρακλείδης γάρ φησι μαντευομένοις τοῖς θηβαίοις περὶ τοῦ πολέμου ἀπεκρίνατο ἡ προφῆτις ἡ ἐν δωδώνῃ νίκην αὐτοῖς ἀσεβήσασιν ἔσεσθαι. εἷς δὲ τῶν θεωρῶν ἁρπάσας μυρτίλαν τὴν προφῆτιν ἐνέβαλεν εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι θηβαίοις πολεμοῦσι βόμβος μάντις πολεμίους ἔφη νικήσειν. εἰ προθύσαιεν τῶν ἡγεμόνων ἕνα. οἱ δὲ ἀποκτείναντες τὸν βόμβον ἐνίκησαν.

βοιώτιος νοῦς. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων, εἰς ἐκ τούτου γὰρ ἐσκώπτοντο, οἱ βοιωτοί.

βομβύλιος ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου. παρόσον ὁ βομβύλιος καρπὸν οὐ φέρει. ἔστι δὲ μελίττης εἶδος ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης.

βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ᾽ εὑρήσεις ποτόν. ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις.

βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονικούντων.

βουδόρῳ νόμῳ. ἐπὶ τῶν ἀξίων οὔπω δέρεσθαι ὡς οἱ βόες.

βοῦθος περιφοιτᾷ. ταύτης μέμνηται κρατῖνος ἐν χείροσι. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων, καὶ παχυφρόνων ἀπό τινος πυθιονίκου βούθου μετενεχθεῖσα. καὶ ἄλλως.

βοῦθος περιφοιτᾷ. ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων εἴρηται καὶ βουθοίνας ὁ ἡρακλῆς. ὕλλου γὰρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πεινάσαντος, ἕνα τῶν ἀροτήρων βοῶν θεοδάμαντος θοινήσας ἔφαγεν.

βούνας δικάζει. αὕτη λέγεται. ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων ἀεί, καὶ ὑπερτιθεμένων. βούνας γὰρ ἀθηναῖος

ἐγένετο, ὥς φησι Μνασέας. τούτῳ δὲ ἠλεῖοι πρὸς καλυδωνίους διαφερόμενοι. ἐπέτρεψαν τὴν δίκην νομίσαντες ἀναμένειν, ἕως ἂν ἀποφήνηται. γνοὺς δὲ βοῦνας ἴσον, ἤκουσε μὲν ἀμφοτέρων, ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τελευτῆς τὴν ἀπόφασιν.

Βουλείας δικάζει. ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθεμένων δικαστῶν, ἀπὸ βουλείου τινὸς ἀθηναίου, ὃς ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεβάλλετο τὴν δίκην, ὥστε φθάσαι τελευτῆσαι πρότερον, ἢ τὴν δίκην ἀποφήνασθαι.

Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει. ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι, ἤτοι διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν ἀθηναίων νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκτείνειν ἔδει τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παῤῥησιαζομένους.

Βοῦς ὁ μολοττῶν. αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα, καὶ κατακοπτομένων. οἱ γὰρ μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τοὺς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθη. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

Βοῦς ἐν πόλει. ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων. λυσίας γὰρ ἐν ἀκροπόλει βοῦν ἔθηκε.

Βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα, κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφανοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ βοῦν προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι μετὰ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς εὐθυκλῆς ἐν ἀταλάντῃ. τάττεται δὲ, ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων. οἱ δὲ, φασὶν ἕβδομον βοῦν, ὅτι οἱ πένητες ἔθυον ἔμψυχα ἕξ. πρόβατον. ὗν. αἶγα. ὄρνιν. πετεινόν. χῆνα. καὶ ἕβδομον βοῦν. καὶ ἄλλως.

Βοῦς ἕβδομος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι, ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. θυομένων δὲ τῶν ς΄. ἐμψύχων. προβάτου. ὑός. αἰγός. πετεινοῦ. ὄρνιθος. χηνός, ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου. καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν.

Βοῦς ἐφ᾽ ἑαυτῷ κονιεῖται. ἐπὶ τῶν εὐχερῶς ἐπὶ κακῷ σφῶν ἐρχομένων. οἱ γὰρ βό-

ες πρᾶοι ὄντες ῥᾳδίως τοῖς δεσμοῖς ὑπακούουσι. τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν εἰς προῦπτον κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβαλλόντων. 121

Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει. ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων παρ᾽ ἀλλοτρίων. καὶ διὰ τοῦτο, πρὸς τοὺς ἰδίους δεσπότας, ὡς ἐπιμελουμένους ἀφορώντων.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων, ἢ ἀλοώντων, καὶ διὰ φιμοῦ ἐσθίειν κωλυομένων.

Βοῦς εἰς ἄμητον. ἐπὶ τῶν μετὰ ὠφελείας καμνόντων.

Βοῦς κύπριος. ἐπὶ τοῦ χυδαίου, καὶ ἀναισθήτου. φασὶ γὰρ τοὺς κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

Βοῦς ἐπὶ ζυγόν, ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

Βοῦς ἐπέβη. ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης γινομένων ἀφώνων, καὶ σιωπώντων εἴρηται. καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι τὸ ἀργύριον παρ᾽ ἀθηναίοις ἐπίσημον εἶχε βοῦν. οἱ γὰρ ἀργυρίῳ ζημιούμενοι ἠναγκάζοντο σιωπᾶν. οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι βοῦς ἐν τῇ παροιμίᾳ τὸ ζῷον εἴρηται. ἐπειδὴ μέγιστόν ἐστι τῶν βοσκημάτων ὁ βοῦς.

Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ ἀντεῖ στάχυν μέγαν. ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς. παρόσον ἀσθενὴς οὖσα ἡ βύβλος, οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Βυζίνη παῤῥησία. ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαῤῥησιασμένων, ἀπὸ βυζίνου τοῦ ποσειδῶνος μετὰ παῤῥησίας ἀεὶ διαλεγομένου. ἢ βύβλου δὲ καρπὸν οὐ κρατεῖ στάχυς. ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς. παρόσον ἀσθενὴς ἡ πρὸς τὸ φέρειν σῖτον. στάχυας γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ ἐντρέφει.

Βῶλος ἄρουρα. ἐπὶ τῶν μεγάλοις τὰ μικρὰ φιλοτιμουμένων. ὅμοιόν ἐστιν, εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπεισάγει, καὶ χαρίζεσθαι δοκεῖ.

ἀρχὴ τοῦ. γ.

γ αλῆ χιτών. ἐπὶ τῶν ἀδίκων, καὶ μηδὲν ἀνηκόντων. ὁμοία ἐστὶ, τῇ, οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός. ἐπειδὴ γαλὴ κατὰ

πρόνοιαν ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μυΐ. μέμνηται ταύτης στράττις. καὶ ἄλλως.

γαλῇ χιτών. αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν ἀνηκόντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ, οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

γάλα ὀρνίθων, ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων, καὶ πάντα κεκτημένων. τοῦτο γὰρ σάμιον οἱ θέλοντες ἐπαινεῖν, καὶ τὸν ἄμασιν, τοῦτο ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σπανίων. καὶ ἄλλως.

γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων, καὶ πάντα κεκτημένων. ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. τὰ σπάνια δέ φησι, καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν. ὥστε παρέσται κοπιᾶν ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

γαστρίδαμοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων. ἡ πλήρης μὲν, ἐλαφροτέρη, κενὴ δὲ, ἡ βαρεῖα. ἐπὶ τῶν γαστριμάργων.

γελοιότερον ἀπεργάζῃ, τῶν τὰς κέγχρους ἀποτορνεύειν ἐπιχειρούντων. ἢ καθάπερ τὸν μυρμηκίδην αὐτὸ πραττόμενον τῇ φειδίου τέχνῃ. καὶ ἑτέρα παροιμία.

γελοιότερον μελιτίδου. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων. μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, κατὰ ταὐτὰ τῷ ἀμφιστείδῃ. τοῦτον δέ φασιν ἀριθμῆσαι μὲν πολλὰ παθόντα μέχρι τῶν πέντε, καὶ περαιτέρω μηκέτι δύνασθαι, γήμαντα δὲ, τῆς νύμφης μὴ ἅψασθαι. φοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλῃ. ὁ δὲ ἀμφιστείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη.

γελλὼ παιδοφιλοτέρα. ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. μέμνηται ταύτης σαπφώ.

γέλως συγκρούσιος. ἄκοσμος, καὶ ἄτακτος, παρόσον τινὲς γελῶντες, τὰς χεῖρας, ἢ τοὺς πόδας συγκρούουσι.

γέλως ἰωνικός. ἐπὶ τῶν ἐκλελυμένων.

εἰς τοῦτο γὰρ οἱ ἴωνες διαβάλλονται.

γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου. ἐπὶ τῶν διὰ τὸ πλοῦτον γενναίων εἶναι δοκούντων.

γέρανοι λίθους καταπεπώκασι. ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων. αἱ γὰρ γέρανοι διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ἐκπίπτοιεν, καὶ αἴσθοιντο πότερον ἐπὶ γῆς, ἢ θαλάττης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάττης ἦν ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν. εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτό φησιν ἀριστοφάνης. γέρανοι λίθους καταπεπώκασι.

γεράνδρυον μεταφυτεύειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παραβεβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα. ἔστι γὰρ γεράνδρυον παλαιὸν φυτὸν, καὶ γεγηρακός. εἴρηται παρὰ τὴν δρῦν, ἥτις πρῶτον δοκεῖ φυτὸν γενέσθαι.

γεραίρειν. τιμᾶν δοξάζειν καὶ παροιμία. γέραιρε σαυτόν. ἀντὶ τοῦ εὔφραινε σαυτὸν μεγαλορρημονῶν.

γέροντι μηδὲν μή ποτε χρηστὸν ποιεῖν. ἡ παροιμία παρεγγυᾷ μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ. ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος ἐμπείρων, καὶ δυσαλώτων.

γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν. ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

γέρων πίθηκος ἁλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται. ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων. εἵλκυσται μέντοι ἐκ τῶν σόλωνος ἐλεγείων.

γῆ θάλατταν συναναμιγνύουσιν. ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων ἡ παροιμία.

γῆς βάρος. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. καὶ ἑτέρα παροιμία.

γῆς ἔντερα. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

γιγάντων ἀπόνοια. ἐπὶ τῶν ἀθέων, καὶ ἀσεβῶν, παρόσον κἀκεῖνοι τοιοῦτοι.

γλαῦκ' εἰς ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστως ἐμ-

πορείας ἀγόντων. ἐπειδὴ τὸ ζῶον πάνυ ἐπιχωριάζει τοῖς ἀθηναίοις.

γλαῦκες λαυριωτικαί. ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων. παρόσον ἐν λαυρείῳ τῆς ἀττικῆς γίνονται χρύσεια μέταλλα. ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι. καὶ ἑτέρα παροιμία.

γλαῦκος πιὼν μέλι, ἀνέστη. ἐπὶ τῶν κηρυχθέντων ὅτι ἀπέθανον, εἶτα φανερουμένων.

γλαῦκος φαγὼν πόαν, οἰκεῖ ἐν θαλάττῃ. ὁμοία τῇ προτέρᾳ ᾄδεται, ὅτι γλαῦκος ὁ θαλάττιος φαγὼν πόαν, ἀθάνατος ἐγένετο, καὶ νῦν ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ μόνον γλαῦκον ἐντυχεῖν, καὶ λίαν ἐστὶν εὐήθης τόν τε ἄνθρωπον ἐν θαλάττῃ, ἢ ἄλλο τι τῶν χερσαίων ζῆν. ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὕτω. γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεὺς ἀνθηδόνιος. ἦν δὲ κολυμβητὴς ἐν τούτῳ ὑπερφέρων πάντων κολυμβητῶν. κολυμβῶντα δὲ ἐν τῷ λιμένι ὁρώντων αὐτὸν τῶν πολιτῶν, αὐτὸς διακολυμβήσας εἴς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς τοῖς οἰκείοις ἡμέρας ἱκανάς, διακολυμβήσας, πάλιν ὤφθη αὐτοῖς. πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων ποῦ διέτριβεν, αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη, ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο. καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιτο λαμβάνειν, ἔλεγε τοῖς πολίταις, τίνας βούλοιντο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς. καὶ κομίζων οὓς ἂν ἤθελον, γλαῦκος θαλάττιος ἐκλήθη. καὶ περιτυχὼν θηρίῳ θαλαττίῳ, ἀπώλετο. μὴ ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμύθευσαν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάττῃ οἰκεῖ, κἀκεῖ μένει.

γλαύκου τέχνη. ἢ ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς, καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. ἵππασιν γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους, οὕτω τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν, τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλάσιον δὲ τοῦ τετάρτου. καὶ κρουομένους. ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινά. καὶ λέγεται γλαῦκον ἰδεῖν τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρῶτον. καὶ ἄλλως, 122

γλαύκου τέχνη. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων. ἀπὸ γλαύκου τινὸς σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε.

γλαὺξ ἵπταται. ἡ πτῆσις τοῦ γλαυκὸς, νίκης σύμβολον τοῖς ἀθηναίοις ἐνομίζετο.

γλυκεῖα ὀπώρα, φύλακος ἐκλελοιπότος. ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου ἀλλότρια καρπουμένων.

γλυκὺς ἀγκών, οὐ κατ᾽ ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἤθη. ἔστι δὲ παροιμία ὡς ἐπιφωνούμενοι, οὕτως ἐχρήσατο πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν τῷ φάωνι, γέρων δ᾽ αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος. ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα. ὦ τοῖσιν ἐμοῖς ξυφεροῖσι ξόποις. ὦ γλυκὺς ἀγκών, ὡς εἴ τις εἴποι, ὦ γλυκὺς πῆχυς. καὶ ἄλλως.

γλυκὺς ἀγκών. κατ᾽ εὐφημισμὸν εἴρηται. ἀγκὼν τὸ μέρος ἐστὶ τοῦ νείλου δύσπλουν πάνυ. καὶ καμάτους παρέχει τοῖς πλέουσι.

γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀπειρίας πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα προθυμουμένων.

γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν ὀρθώσουσα, καὶ πάλιν καταστρέψουσα; ἐπὶ τῶν διὰ λόγον, ἢ ὠφελούντων, ἢ βλαπτόντων.

γνῶθι σαυτόν, ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων.

γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἑτέρων ἀγαπώντων. φασὶ γὰρ οἱ ἐνωτοὶ κατὰ χρείαν πολέμου ἰδόντες τινὰ ἀνεψιόν, καὶ ἀδελφὸν καταπονουμένους, ὑπερασπίσαι τὸν ἀδελφὸν εἰπόντα τὸ προκείμενον. καὶ ἄλλως,

γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν μᾶλλον ἑτέρους ἀγαπώντων. ἔνιοι δέ, ἐπὶ τῶν ὠφελούντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν. ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ.

γοργὸν βλέπει. ἐπὶ τῶν ἀγρίως βλεπόντων.

γοργόνα περσεὺς ἐχειρώσατο. ἐπὶ τῶν πάνυ γενναῖον κατωρθωκότων. φασὶ τὸν φόρκυνα τρεῖς ἐσχηκέναι θυγατέρας. αἵτινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσαι, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο. τούτῳ δὲ ἡ χρωμένη,

ἐνετίθει αὐτῆς εἰς τὴν κεφαλήν. καὶ οὕτως ἔβλεπε, καὶ μιᾶς αὐτὸν τῇ ἑτέρᾳ ἀποδιδούσης τὸν ὀφθαλμόν, ἔβλεπον πᾶσαι. ἐλθὼν δ' ὁ περσεὺς ὄπισω αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὸν ὀφθαλμὸν κατέχων καὶ ξίφος γεγυμνωμένον, φησὶ δεῖξαι αὐτῷ τὴν γοργόνα. ἐὰν δὲ μὴ φράσωσιν, ἀποκτεῖναι αὐτάς, αἱ φοβούμεναι, φράζουσιν, ὁ δὲ, ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος, εἰς ἀέρα ἦλθε, καὶ δείξας ταύτην τῷ πολυδέκτῃ, λίθον αὐτὸν ἐποίησεν. τοῦτο δὲ γελοῖον, τὸ, ἄνδρα ζῶντα, νεκροῦ κεφαλὴν ἰδόντα, ἀπολιθωθῆναι. τίς γὰρ δύναμις τοῦ νεκροῦ; ἐγένετο δὲ, τοιοῦτόν τι. φόρκυν ἦν ἀνὴρ κυρηναῖος, οἱ δὲ κυρηναῖοι, κατὰ γένος μέν εἰσιν αἰθίοπες, οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν κυρήνην, ἔξω οὖσαν τῶν ἡρακλείων στηλῶν. ἄρχουσι δὲ λιβύην περὶ τὸν ἄννονα ποταμὸν κατὰ καρχηδόνα. εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ, ὃς φόρκυς ἐβασίλευσε τῶν ἡρακλείων στηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς, καὶ πεποίηκε τετράπηχυ ἄγαλμα ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλοῦσι δὲ τὴν ἀθηνᾶν κυρηναῖοι γοργόνην, ὥσπερ τὴν ἄρτεμιν θρᾷκες βένδειαν, κρῆτες δὲ δικτύνναν, λακεδαιμόνιοι δὲ, οὖπιν. ὁ μὲν οὖν φόρκυς ἀποθνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι τὸ ἄγαλμα. κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς. σθενὼ. εὐρυάλην καὶ μέδουσαν. αὗται μὲν γήμασθαι οὐδενὶ ἠβουλήθησαν. διελόμεναι δὲ τὴν οὐσίαν, ἑκάστη μιᾶς ἦρχε νήσου, τὴν δὲ γοργόνην, οὔτε ἀναθῆναι τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἐδόκει, οὔτε διελεῖν, ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο ἐναλλὰξ θησαυρὸν ἑαυταῖς. ἦν δὲ τῷ φόρκυνι ἑταῖρος καλὸς, καὶ ἀγαθὸς ἀνήρ, καὶ αὐτῷ ἐν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο, ὥσπερ ὀφθαλμῷ. περσεὺς δ' ἀνὴρ φυγὰς ἐξ ἄργους, ἐλῄζετο τὰ κατὰ θάλατταν, ἔχων πλοῖα, καὶ ἰσχύν τινα περὶ αὐτόν, πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναικῶν, καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ, πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ, καὶ μεταξὺ τῆς κυρήνης, καὶ τῆς σάρδεως

διαπλέων, τὰς παρὰ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει, ὧν μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν γοργόνα, μηνύει τε αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ. αὗται οὖν αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον, συνήεσαν ὁμόσε, καὶ ᾐτιῶντο ἑτέρα τὴν ἑτέραν. ὁπότε δὲ ἐπενοοῦντο μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονός. ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐταῖς ὁ περσεὺς, καὶ φράζει ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμόν, καὶ φησὶ μὴ ἀποδοῦναι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσωσιν ὅπου ἐστὶν ἡ γοργώ. ἐπηπείλει δὲ καὶ προσκατακτενεῖν μὴ εἰπούσας. ἡ μὲν οὖν μέδουσα, οὐ φάζει δεῖξαι. ἡ δὲ σθενὼ, καὶ εὐρυάλη, ἔδειξαν. τὴν μὲν οὖν μέδουσαν ἀποκτείνει, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ τὴν γοργόνα κατέκοψεν. ἀπαιτήσας δὲ τριήρη, ἀπέθηκε τῆς γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ τῇ νηῒ ὄνομα ἔθετο γοργών. ἐν ταύτῃ δὲ περιπλέων, χρήματα παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεπράττετο, καὶ τοὺς μὴ διδόντας ἀνῄρει, οὕτω δὴ καὶ τοὺς σερίφους ᾔτει προσπλεύσας ἐκείνοις χρήματα. καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ περσεὺς ἦλθε πάλιν εἰς τὴν ἀγοράν, οἱ καὶ ἐκλιπόντες τὴν σέριφον, ᾤχοντο. προσπλεύσας οὖν πάλιν ὁ περσεὺς ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγοράν, ἄλλον μὲν οὐδένα εὗρε, λίθους δὲ ἀνδρομήκεις, τοῖς οὖν λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ περσεὺς, ἐπειδὰν μὴ παρεῖχον τὰ χρήματα, ὁρᾶτε μὴ ὡς σερίφιοι τῆς γοργόνος θεασάμενοι τὴν κεφαλὴν ἀπελιθώθησαν, τοῦτο πάθητε καὶ ὑμεῖς.

γραῦς ξεῖφος. ἀπολλόδωρός φησι, ὅτι ἐστι τίς παροιμιώδης λεγομένη ξειφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος. τὴν γὰρ ἀρουραίαν ἀκρίδα ὑπό τινων μάντιν λεγομένην κατὰ σικελίαν γραῦν ξεῖφον καλεῖσθαι, ἢ γραῦν ξείφην. λέγουσι δὲ ὅτι ἐν τινι ἐμβλέψειε ζώῳ κακόν τι ἐκείνῳ γίνεται.

γραῦς.

γραῦς ἀνακροτήσασα, πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει. ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

γραῦς, ὥσπερ ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφρον ἔξεισι. ἐπὶ τῶν ἀξίων τὰ ἔσχατα παθόντων. παρόσον οἱ γεγηρακότες ἵπποι, εἰς τὰς χαράδρας κρημνίζονται, καὶ ἐμβάλλονται.

γραῦς χορεύει. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν. καὶ γραῶν ὕθλον. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

γραφή τε, καὶ λεύκαιος οὐ ταυτόν. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων.

γρῦ, βραχύ. καὶ παροιμία. τὸ δίωνος γρῦ. ἐπὶ τοῦ μικροῦ, καὶ τυχόντος.

Γύγου δακτύλιος. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων, καὶ πανούργων. γύγης γὰρ βουκόλος ὤν, τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγείσης, νεκρὸν εὑρὼν φοροῦντα δακτύλιον, τοῦτον περιεῖλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥστε κατὰ τὰς στροφὰς τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι, καὶ μή. δι' αὐτοῦ κτείνας τὸν πρὸ αὐτοῦ, ἐβασίλευσε.

Γύης, μέρος ἀρότρου. καὶ παροιμία γύης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τῶν ἔν τινι ἀχρήστων. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

Γυμνότερος λεβηρίδος. ἀριστοφάνης φησὶ τυφλότερος λεβηρίδος. λεβηρὶς δέ ἐστι τὸ σύφαρ, καὶ ἔνδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος. κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοὸς τελείως. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τέττιγος. καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. διχῆ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν. καὶ οἱ μὲν, τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ, νεώτερος, οἱ δὲ, γυμνότερος.

γυμνότερος ἰαλέμου. δηλοῖ τὸν θρῆνον. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν.

γυμνότερος παττάλου. ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπορωτάτων.

γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν, διὰ τὰ ἀναγκαῖα.

γυναικὸς ὄλεθρος. ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων. παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο. καὶ γυναικὸς πυγὴ ἐπὶ τῶν ἀργῶν. ἢ ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

γυπὸς σκιά. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

γύργαθον φυσᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. γύργαθος ἐστὶν κλίνη, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους, καὶ δαιμονιῶντας στροβοῦσι.

ἀρχὴ τοῦ. Δ.

Δ Δαιδάλεια ποιήματα. οἱ μὲν, ἐπὶ τῶν παραδόξων ἔργων, οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας φασὶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. ἐπειδὴ τῶν παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα τυφλά, ὁ δαίδαλος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῖς ἀνεπέτασεν, ὡς καὶ δόξαν καταχεῖν, ὅτι καὶ ἔμψυχά ἐστι, καὶ κινοῦνται, καὶ φθέγγονται. φασὶ γοῦν τινα τῶν δαιδαλουργῶν ἀνδριάντων δεδέσθαι τοῦ ποδὸς, ὡς μὴ ἀποδράσοι.

δακτύλου ἡμέρα. ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν ἀθηναῖος μεγίστων τυχὼν τιμῶν.

δαλὸς, λαμπάς. ἢ ξύλου ἀπόκαυμα. ἢ δαδίον ἡμίφλεκτον. καὶ παροιμία. δαλὸς εἰς πῦρ. ἐπὶ. *

δανάκη. τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς συνέκαιον, νεὼς ἀχερουσίας ὑπόβαθρον.

δάτος ἀγαθῶν. πόλεως ὄνομα, ἣν ἀπῴκησαν θάσιοι, ἐφ' ἣν καὶ παροιμία ἐλέχθη δάτος ἀγαθῶν, ὡς οὔσης καλλίστης. ἔστι δὲ καὶ χρύσεα μέταλλα, καὶ ἔστιν εὐδαίμων

δαυλίαν κορώνην. ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. δαυλία δὲ ἐλέχθη, διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν τηρέα ἐν δαυλίδι τῆς φωκίδος συστῆναι. οἱ δὲ, ὅτι περὶ τὴν δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν πρόκνην, μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσι. δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. τὰ δὲ περὶ τὸν τηρέα, καὶ τὴν πρόκνην οὕτως ἔχει. πανδίων θυγατέρας ἐσχηκὼς δύο, πρόκνην, καὶ φιλομήλην, ἠγάγετο νυμφίον ἐπὶ τῇ πρόκνῃ τὸν τηρέα. ὁ δὲ, τὴν

φιλομήλης ἐρασθεὶς, καὶ βιασάμενος αὐτὴν, ἵνα μή τινι τὸ γεγονὸς ἐξείπῃ, τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν. ἐκείνη δὲ πέπλῳ ὑφαίνασα γράμματα, διὰ τούτων ἐμήνυσε πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. μαθοῦσα τοίνυν ἡ πρόκνη τὰ συμβάντα τῇ φιλομήλῃ, ἴτυν ἀπέκτεινεν, ὃν εἶχε παῖδα ἐκ τηρέως, καὶ αὐτῷ παρατίθησι τὰ τοῦ παιδὸς μέλη εἰς βρῶσιν. γνοὺς δὲ τὸ γεγονὸς ὁ τηρεὺς, πρόκνην, καὶ φιλομήλην ἀπ' αὐτοῦ φευγούσας ἐδίωκεν. αἱ δὲ καταλαμβανόμεναι, ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, καὶ μετεβλήθησαν πρόκνη μὲν εἰς ἀηδόνα, φιλομήλη δὲ εἰς χελιδόνα. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν αἱ χελιδόνες τετμημένας τὰς γλώσσας ἔχουσι. τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μεταβληθεὶς, ἴτυν εἰς δεῦρο θρηνεῖ.

δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν, τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι, παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

δέδοται καὶ κακοῖς ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πραττόντων.

δειλὸς ὁ πλοῦτος. παρόσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας ἀσφαλίζονται, καὶ κύνας τρέφουσι, καὶ πολλὰς ἑαυτῶν ποιοῦνται φυλακάς.

δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος. ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλὸς, ὥστε διὰ φόβον ἡρακλέους κατέδυ εἰς σπήλαιον, καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανε. παρακύψας δὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου, καὶ ἰδὼν τὸν ἡρακλέα ἀπελιθώθη, καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδὴς, τὴν κεφαλὴν ὑπερέχων τοῦ σπηλαίου.

δειλότερος πεισάνδρου, ἔνθα καὶ πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἥ ζῶντα ἐκεῖνον προὔλιπε. δειλὸς δὲ ἦν καθ' ὑπερβολήν.

δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ πλάτων φησὶν, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι.

δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς αἰγύπτιοι. ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ αἰγύπτιοι.

δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν

ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηται. καὶ ἄλλως.

δελφῖνα νήχεσθαι παιδεύεις. ἐπὶ τῶν ἐκεῖνά τινας διδάσκειν ἐπιχειρούντων, ἃ οὗτοι σαφῶς γινώσκουσιν.

δελφῖνα πρὸς τοὐραῖον δεῖς. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα, ἢ ἔχειν. καὶ ἄλλως.

δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν εἶναι.

δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

δευτέρων ἀμεινόνων. παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερον ἱερὰ μὴ καλυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι. καὶ ἄλλως,

δευτέρων ἀμεινόνων. ἐπὶ τῶν δευτέρᾳ μαντείᾳ χρωμένων. ἐπειδὰν μὴ αἴσια αὐτοῖς τὰ τῆς προτέρας μαντείας ἀποβῇ.

δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. ἀλήτην γάρ φασι φεύγοντα κατελθεῖν βουλόμενον εἰς κόρινθον, καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτῆσαι τροφήν. τοῦ δὲ ἔχειν ἀποφάσκοντος ἐκείνου, ἄραντος δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ, τὸν δὲ λαβόντα, φάναι, δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. καὶ ἄλλως.

δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. ἐπὶ τῶν ἅπαντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων, ἀλήτης γὰρ ὥς φησι δοῦρις ἐκπεσὼν κορίνθου, κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐπειρᾶτο πάλιν κατελθεῖν ἐς τὴν χώραν. περιπεσὼν δὲ τινὶ βουκόλῳ, ᾔτει τροφήν. ὁ δὲ βῶλον ἐκ τῆς πήρας ἀράμενος ἐδίδου. ὁ δὲ ἀλήτης ἐδέξατο οἰωνισάμενος, καὶ εἰπὼν δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

δηλίου κολυμβητοῦ. τοῦτο ἐρρήθη εἰς βίον ἡρακλείτου διὰ τὸ δυσνόητον. δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν μούσας, οἱ δὲ, περὶ φύσεως. διόδοτος δὲ, ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου. ἄλλοι γνώμην ἠθῶν, κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως, δηλίου κολυμβητοῦ, ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων.

νηχομένων. σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ εὐριπίδου ἡρακλείτου τοῦ σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι τί δοκεῖ, τὸν δὲ φάναι, ἃ μὲν συνῆκα γενναῖα, οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα, πλὴν δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. καὶ παροιμία. δήλιος κολυμβητής. ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων νήχεσθαι.

διαγόρας ὁ μήλιος. ἐπὶ τῶν ἀθέων, καὶ ἀπίστων, καὶ ἀσεβῶν. οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν μήλου, ᾤκει ἐν ἀθήναις. τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς ἀρετῆς. διὰ τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν τῷ μὲν ἀποκτείναντι, τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ. ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο κοινοποιῶν αὐτά, καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων.

διὰ δακτυλίου δεῖ σε εἰσελκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον, ἢ λύπην λεπτῶν, καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

διαλλάττεσθαι πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσι λακωνικοῖς, οἷς πιστὸν οὐδέν, εἰ μὴ παρὰ λύκῳ κεχηνότι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια διαρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τούτοις. τὸ δέ, κεχηνότι, ἀντὶ τῶν μάτην χαιρόντων.

διὰ μαχαιρῶν καὶ πρὸς πυρὸς εἰπεῖν δεῖ. ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων, καὶ ἐπικίνδυνα ποιούντων.

διάνοια εὔριπος. ἀντὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων, καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν. ἀντὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων.

διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

δικάζεσθαι βίαντος τοῦ πριηνέως κρείσσων, καὶ πριηνὴ δίκη. ἐπὶ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζεσθαι.

δικαιότερον σταχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία, δικαιότερος τρυτάνης.

δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβην παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων, καὶ συμφερόντων δίκας δίκαις, καὶ δίκην ὑφέξει. 124

δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μακροῖς συκοφαντουμένων.

δίκης ὀφθαλμός. ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι. διότι κατὰ τὴν παροιμίαν ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

δίκτυον φυσᾷς. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀνοήτων.

δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς. ἐπὶ τῶν μάτην, καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων.

διομήδειος ἀνάγκη. ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τι πραττόντων. μέμνηται αὐτῆς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. ὅτε γὰρ λαβόντες τὸ παλλάδιον διομήδης, καὶ ὀδυσσεύς, ἐκόμιζον ἐπὶ τὰς ναῦς. τότε βουλόμενος ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνου τὴν φιλοτιμίαν γενέσθαι, ἐπεχείρησε φονεῦσαι τὸν διομήδην μετὰ τοῦ παλλαδίου προηγούμενον. προϊδὼν δὲ ἐκεῖνος ὡς ἐν κατόπτρῳ ἀντιστίλβον τὸ ξίφος, καὶ συλλαβὼν αὐτόν, καὶ δήσας τὰς χεῖρας, πλατεῖ τοῦ ξίφους ἀκολουθῶν ἔτυπτε. καὶ ἄλλως.

διομήδειος ἀνάγκη. φασὶ γὰρ διομήδην μετὰ ὀδυσσέως ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζοντας τὸ παλλάδιον. ἐπεὶ προῄσθετο τοῦτο ἐπιβουλευθῆναι ὑπὸ τοῦ ὀδυσσέως, ἵνα μόνος τὸ κατόρθωμα σφετερίσηται. τοῦ δὲ ξίφους στίλψαντος νοῆσαι τοῦτον τὸν διομήδην. καὶ συλλαβόντα τοῦτον δῆσαι, καὶ τῷ πλάτει τοῦ ξίφους τύπτοντα προηγεῖσθαι, καὶ μὴ βουλόμενον ἀναγκάζειν. καὶ ἄλλως.

διομήδειος ἀνάγκη. παροιμία. ἀπὸ τοῦ τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ θρακός, ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίγνυσθαι, ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ. εἶτα ἀνῄρει. οἱ δέ, ὅτι διομήδης, καὶ ὀδυσσεὺς τὸ παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανῄεσαν. ἑπόμενος δὲ ὀδυσσεύς, τὸν διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ διομήδης, δήσας, τὸν ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἀντὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τι πραττόντων. διὰ τοῦτο λέγε

ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης. ὅστις γε εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια, οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν βενεβέντον.

Διὸς ἐγκέφαλος. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων ἡ παροιμία τέτακται. Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ βίων φησὶ, τὰ πολυτελῆ βρώματα παρὰ τοῖς πέρσαις Διὸς, καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος καλεῖσθαι.

Διὸς Κόρινθος. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων. ἐῤῥέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. μεγαρεῖς ὑπακούοντες κορινθίοις, ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου προσέχοντος αὐτοῖς, ἀγανακτοῦντες ἐβόων, οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. φησὶν οὖν τοὺς μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν, καὶ λέγειν, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖα γὰρ ἡ λόγχη.

Διπλοῦς ἄνδρας. τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. ὅθεν ἐπίγραμμα, μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα, χρηστὸν μὲν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γενέσθαι.

Δὶς, καὶ τρὶς τὸ καλόν. οὕτω χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν.

Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων.

Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον. ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς ἀτυχήμασι περιπιπτόντων.

Δίχολοι γνῶμαι. παρὰ τὸ διχῆ ἰδιότροποι κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἡ ὀργή. ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης, ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

Διωλύγιον κακόν. ἐπὶ τῶν μέγα τι, καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα. καὶ τὸ ἐπιπολὺ διῆκον. οὕτως δυοπολίξεις διωλύγιος φλυαρία. πλάτων δὲ, καὶ δαμάσκιος ταῦτα. οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου.

Δωδωναῖον χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν μικρολογούντων. δήμων γάρ φησιν, ὅτι τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ, λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλοις. καὶ κρουσθέντος τοῦ ἑνὸς, ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων, δύο φησὶ στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ, παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ μένανδρος αὐλητρίδι πρὸς δήμωνα. εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἑνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

Δοίδυξ αὔξει. ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων φησὶν ὁ χρύσιππος, ἀλλὰ καὶ μικρῶν μενόντων, ὅτι δοίδυξ μικρός ἐστι, καὶ στρογγύλος.

Δορκάς. καὶ παροιμία. μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης. ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

Δόρυ, κηρύκειον. ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων. οἱ δὲ κατευθέντες εἰς δελφοὺς ὑπ' ἀθηναίων γεφυραῖοι λαβόντες χρησμὸν, ἀνδρὶ γεφυραίῳ φίλος οἶκος, ἀκολουθοῦντες ἐστὶν ἕως ἂν οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων ἀθηναίων ὑπὸ εὐμόλπου ὑπὸ τὴν τανάγραν καλουμένην ὥδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.

Δότε μοι λεκάνην. ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων, καὶ προσποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

Δουλότερος μεσσήνης. ἐπειδὴ πολλάκις ἀποστάντας τοὺς μεσσηνίους ἐδουλώσαντο οἱ λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς χαλεπώτερον, ἢ τοῖς ἄλλοις δούλοις. δοῦλος οὐκ ἄγω εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, ἐπὶ τῶν στρατευομένων περὶ τοῦ σώματος.

δοῦλος ὤν, κόμην ἔχεις. ἐπὶ τῶν παραλόγως τι πραττόντων. παρόσον ἐλευθέρων τὸ κομᾶν.

δούλων πόλις, παροιμία. ἐν λιβύῃ ἔφορος, ἐ. καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων. ἐν ᾗ ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν κρήτῃ δουλόπολις, ὡς σωσικράτης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν κρητικῶν. ἔστι δέ τις καὶ περὶ θρᾴκην πονηρόπολις, ἣν φίλιππόν φασι συνοικίσαι τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας, καὶ τοὺς συνηγόρους, καὶ τοὺς ἄλλους πονηρούς, ὡς δισχιλίους. ὡς θεόπομπος ἐν τῇ ιϛ. τῶν φιλιππικῶν φησιν.

δῶρον δ', ὅ,τι δῶ τις ἐπαινεῖ. αὕτη κόμμα ἐστὶ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος μουσκέλλῳ τῷ ῥυπεῖ. καθ' ὃν δὴ χρόνον κρότωνα οὐκ ἐβούλετο οἰκίζειν σύβαριν, ὥς φησιν ἵππυς ἐν τῷ περὶ χρόνων. φησὶ δὲ οὕτως ἔχειν τὸν χρησμόν. μούσκελλε βραχύνωτε παρὲκ θεὸν ἄλλα ματεύων, οὐκ ἄλλα θηρεύσειν, δῶρον δ' ὅ,τι δῶ τις ἐπαινεῖ.

ἀρχὴ τοῦ ε.

Ἕβδομον οὖν βοῦν ἐλθεῖ τῶν ἀναισθήτων τὸν ἕβδομον βοῦν ἡ σοφὴ παροιμία.

ἐγένετο καὶ μάνδρωνι συκίνη ναῦς. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας, καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ναύαρχος γὰρ ὁ μάνδρων ἐχειροτονήθη πρὸς τὰ ἐν ἑλλησπόντῳ ἀνάξιος ὤν. φασὶ δὲ συκίνης ἄρχειν νηός, τουτέστιν εὐτελεστάτης. τὰ γὰρ σύκινα ξύλα, εὐτελῆ, καὶ ἄχρηστα.

ἐγχέλεις θηρώμενος. ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. ὅταν γοῦν τὸ ὕδωρ καταστῇ, οὐδὲν λαμβάνουσιν. ὅτε δὲ ἄνω, καὶ κάτω τὸ ὕδωρ ταράξουσι, κινοῦσι, καὶ λαμβάνουσιν, οὕτω καὶ οὗτοι ταράττοντες τὴν πόλιν.

ἐγὼ δὲ, καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. ἐπὶ τῶν ὅμοια, καὶ παραπλήσια πασχόντων.

ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλὸν μετήνεγκα. ἐκ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικόν. ἐπὶ τῶν ὁμοίως τι πραττόντων.

ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ νικόστρατον. ὁ νικόστρατος οὗτος κωμῳδίας ἦν ὑποκριτής, δοκῶν κάλλιστα ὑποκεκρίσθαι.

εἴη μοι τὰ μεταξὺ κορίνθου, καὶ σικυῶνος. ἐπὶ τῶν κάλλιστα, καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων. ἐπεὶ γάρ ἐστι τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία.

εἶθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν. ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὗρες, δηλοῖ τὸ καμάτῳ, καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινός. καὶ ἔστι τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης, καὶ προαιρέσεως ἔλεγχος. τὸ δὲ εὑρεῖν, ἁπλῶς τῆς παρατυχούσης τύχης, καὶ οὐ τῆς τοῦ εὑρόντος γνώμης, καὶ προαιρέσεως.

εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης. αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων.

εἰκῇ, μάτην. καὶ παροιμία μὴ εἰκῇ τὴν ἄβυδον. λείπει παραπλεῖν, ἢ διαφοιτᾶν. λέγεται δὲ, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.

εἰκῇ τῷ ἡρακλεῖ. ἐπὶ τῶν ἀνεπιλείπτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτως πάντα τελούντων. καὶ ἄλλως,

εἰκῇ τῷ ἡρακλεῖ. ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων. ἐπειδὴ ὁ ἡρακλῆς ἦγε, καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια.

εἰ μὴ δύναιο βοῦν ἔλαυνε δ' ὄνον. παροιμία ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσι, πράττειν παραινούντων.

εἴποις τὰ τρία πρὸ τῆς αὐλῆς. τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς, καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν, ἃ βούλονται. μεθ' ἃ φιμωθέντες, ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ γὰρ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον, αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους, αὐλικοὺς ὠνόμαζον, ὡς ἐκ τούτου φανερὰν τὴν παροιμίαν εἶναι.

εἰς ἀφάννας. συβαρῖται νίκην τὴν θεὸν ᾔτουν τὸ κατὰ κροτωνιατῶν προόντων ἐκείνων. ἑνὸς δὲ τῶν κροτωνιατῶν χλευάσαντος, καὶ

εἰπόντος, ὅτι τεύξεσθε ταύτης ἐν ἀφάναις, τὴν πρόῤῥησιν τοῦ θεοῦ ἐθαύμασαν. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων ἀνυποστάτων εἶναι.

εἰς ἀρχαίας φάτνας· ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεώς τινος ἐκπεσόντων, πάλιν δὲ εἰς αὐτὴν ἐπανελθόντων δίαιταν.

εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ· παρόσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.

εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα· ἐπὶ τῶν ὅμοια, καὶ παραπλήσια πασχόντων.

εἰς τὸ δέον. περικλῆς ὥς φασιν, ἔδωκε χρήματα τῷ βασιλεῖ τῶν λακεδαιμονίων ἀστυανάκτῃ, καὶ συνέπεισεν αὐτὸν ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς ἀττικῆς ἐπὶ πολέμῳ προαχθέντα· διδοὺς οὖν λόγον τῶν χρημάτων μετὰ ταῦτα τοῖς ἀθηναίοις, καὶ μὴ θελήσας φανερῶς λογίσασθαι, εἶπεν· εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα τοσάδε τάλαντα. καὶ ἄλλως, εἰς δέον· ὅταν τις θέλῃ μὴ φανερῶς εἰπεῖν ὅπου τι πολλάκις ἀνάλωσε, λέγει εἰς δέον.

εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν· ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων, ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

εἰς κόρακας· βοιωτοῖς ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι, προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας, λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας καὶ γυψώσαντες, ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ βοιωτοὶ ἐταράχθησαν ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον φυγόντες, ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν κόρακας.

εἰς κόπρον θυμιᾷς· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, καὶ μὴ ὄντων λέγεται ὑπὸ τῶν ἀττικῶν.

εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν· ἐπὶ τῶν λημώντων τοὺς ὀφθαλμούς, ἤτοι ὀφθαλμιώντων ἐπέλεγον, ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν, καὶ ζιῶν ἀλωπέκων.

εἰς μακάρων νήσους. ὁ ἡσίοδός φησι, μακάρων νήσους εἶναι περὶ τὸν ὠκεανόν. κἀκεῖ τοὺς εὐδαίμονας οἰκεῖν ὑπὸ κρόνου βασιλευομένους. ὅθεν ἐπὶ τῶν μακαρίων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

εἰς μασσαλίαν πλεύσειας. οἱ μασσαλιῶται θηλύτερον ἔζων ἐν στολαῖς ποικίλαις, καὶ ποδήρεσιν, ἔτι δὲ καὶ τὰς κόμας μεμυρισμένας ἀναδεδεμένοι, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονοῦντες.

εἰς μελίττας ἐκώμασας· ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

εἰς νεκρὸν ὠθίον ἠχεῖς· ἐπὶ τῶν εἰς μάτην λαλούντων.

εἰς παῖδας ὁ λύκος· ἀντὶ τοῦ εἰς ἠκονημένας μαχαίρας. ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον πρόῦπτον ἡκόντων· ἢ ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων μὲν, καταχωσθέντων δέ. καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν πονηρῶν, ὅταν εἰς πρόῦπτον ἐμπέσωσι κίνδυνον.

εἰς πρωκτὸν κυνὸς βλέπε· ἀντὶ τοῦ ἔλεγον τοῖς ὀφθαλμιῶσιν.

εἰς πῦρ ξαίνειν. παροιμιακόν. ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν τι πραττόντων μάτην ἢ λεγόντων. ὁμοίως τῇ, κατὰ πετρῶν σπείρειν.

εἰς τέφραν γράφειν, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ τὸ τῆς παροιμίας οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν.

εἰς τὸν τετρημένον. λείπει πίθον ἀντλεῖν. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κενὸν πονούντων. καὶ γὰρ μυθεύονται ἐν ᾅδου τοὺς ἀσεβεῖς εἰς πίθον τετρημένον ἀντλεῖν.

εἰς ζοφωνίου μαντεύεται· ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν, καὶ ἀγελάστων ἡ παροιμία τάττεται. οἱ γὰρ καταβαίνοντες εἰς ζοφωνίου, λέγονται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι.

εἰς τὴν ἀκεσιλάου σελήνην· ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων. ἀκεσίλαος γὰρ κυβερνήτης ἐγένετο τοῦ νηλέως. ἔλεγε δὲ ἐκεῖνος ἀναμένειν τὴν σελήνην ἀεὶ πλήρη, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς γένηται.

εἰς ὕδωρ σπείρειν· εἰς ὕδωρ γράφειν, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

ἔτι κακὸν, εἰς πύῤῥαν. φασὶν ὅτι οἱ πυῤῥαῖοι πρὸς τοὺς ὁμόρους πάντας ἀπεχθῶς εἶχον. ἐκεῖνοι οὖν τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς κακὰ ἀποζοπαιαζόμενοι, καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν πυῤῥαίων, ἐπεφώνουν, ἔτι κακὸν εἰς πύῤῥαν.

ἔτ

ἔκτ' ἐφ' ὕδωρ ἡ κακός· ἐπὶ τῶν δυσκληρούντων. ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις τὸ φαυλότατον τῶν κλήρων ἦν, ὕδωρ διαμετρεῖν τοῖς δικαζομένοις. ἐγένετο δὲ τοιοῦτος ὁ ἀπόκληρος.

ἔπος περὶ πόλιν αἰγὸς λέγεται. τοὺς ἀνέδην περιϊόντας, καὶ πλανωμένους ἐπισκώπτον.

ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν. ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὑρεῖν, τὸ καμάτῳ, καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινὸς, τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης, καὶ προαιρέσεώς ἐστιν ἔλεγχος. τὸ δὲ εὑρεῖν ἁπλῶς τῆς παρατυχούσης τύχης, καὶ τὸ τοῦ εὑρόντος γνώμης ἔργον, ὡς οὐκ ἐκ προνοίας κατορθώσατο ἃ διεπράξατο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος τὸ εὕρεμα.

ἐκ δεδαρμένου δέρεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

ἐκ δυεῖν βία βλέπεις. ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδορκούντων, οὐδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς ὁράσεις.

ἕκητι συλοσῶντος εὐρυχωρία. συλοσῶν σάμιος, φίλος ἐγένετο δαρείῳ τῷ περσῶν βασιλεῖ. καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἐν σάμῳ δυναστείαν παρέλαβε, τελευτήσαντος πολυκράτους. ἐπεὶ δὲ πικρῶς, καὶ χαλεπῶς ἦρχεν, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους μετῴκησαν. ὅθεν ἡ παροιμία.

ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική. φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς, καὶ κιθαριστρίας, καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. ὅθεν καὶ τὴν κενοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι, τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

ἐκ λύκου στόματος. ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως παρά τινων τι λαμβανόντων κατὰ τὸν μῦθον τοῦ λύκου, καὶ τῆς γεράνου.

ἐκ μασσαλίας ἥκεις. ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν, καὶ τεθρυμμένων. παρόσον ἐκεῖνοι φασὶ θηλύτερον στολίζεσθαι μεμυρισμένους, καὶ τὰς τρίχας ἀναδουμένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονεῖν.

ἐκ παντὸς ξύλου κίων ἂν γένοιτο. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ μὲν τὸ εἶδος, εὐτελῶν, εἰς δὲ χρείας, ἀναγκαίων. μέμνηται δὲ αὐτῆς ἐπίχαρμος ἐν βωσί.

καὶ ἄλλως.

ἐκ παντὸς ξύλου. ἐλλείπει τὸ, κύφων γένοιτ' ἄν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἱερασθῆναι μὲν εὐκαταφρονήτων, ἀναγκαίων δὲ οἷ, ἐπὶ τῶν δόξαν παρεχόντων ὡς ἀγαθῶν, εὑρεθέντων δὲ ἑτεροίων.

ἐκ πατροκλέους. ἐπὶ τῶν ῥυπώντων, καὶ αὐχμηρῶν. πατροκλῆς γὰρ ἐγένετο ἀθηναῖος, πλούσιος σφόδρα. ἄλλως δὲ, κακόβιός τις, καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφός. ὅστις ἕνεκεν τῆς φειδωλείας οὐδὲν ἃ οἱ εἴα προσίεσθαι, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων, καὶ γλίσχρου βίου.

ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. ἀριστοφάνης, οὗτος οὐκ ἔστιν ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκ ποδῶν. καὶ αὖθις, ἀργεῖοι, καὶ θηβαῖοι ἐκ ποδῶν ἔστησαν. καὶ παροιμία ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκ ποδῶν φίλοι.

ἐκ πολλῶν ἀχύρων ὀλίγον καρπὸν συνήγαγον. ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν πονούντων, ὀλίγα δὲ καρπουμένων.

ἐκ τετριμμένης κύλικος πιεῖν. ἐπὶ τῶν διημαρτημένων ἐν πίστει.

ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων, οἷόν ἐστι καὶ τὸ, ἔξω βελῶν.

ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ καταλαμβανόντων.

ἐκ τρίχος κρέμαται. παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

ἐλάφειος ἀνήρ. ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζῴου. δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ, καὶ μεγαλοποιούντων. λουκιανὸς ἐν μυίας ἐγκωμίῳ, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις. ἐπὶ τῶν μεγάλων, καὶ ἀναισθήτων. παρόσον καὶ τὸ ζῷον τοιοῦτον. καὶ ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων, καὶ μεγάλα ποιούντων. ὅτι σοίκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι, γυναιξὶν εἰσὶ σύμφοροι.

ἐλέφας μυῶν οὐκ ἀλεγίζει. ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ, καὶ φαῦλα ὑπερορώντων.

ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς, ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

ἐλευθερώτερος σπάρτης, διὰ τὸ ἀνυπότακτον, καὶ γενναῖον φρόνημα· διὸ οὐδὲ τείχη περιεβάλλοντο νόμοις παιδευόμενοι, ἀλλ' οὐδὲ ἠθέλησαν ἐκ μάχης ἡττημένοι ὑποστρέψαι, οὐδ' ἐτυραννήθησαν.

ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχόν. παροιμία.

ἔλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει. φίλιππος θεσσαλῶν καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων ἔλεγεν, ἔλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει.

ἔμβαρός εἰμι. ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, καὶ μαινομένων· καὶ ἄλλως,

ἔμβαρός εἰμι. ἦν πρότερον ὁ πειραιεὺς νῆσος, ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν, οὗ τὰ ἄκρα μούνυχος κατασχὼν, μουνυχίας ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο· ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λιμὸς ἐπεγένετο, οὗ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἄν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῷ θεῷ· ἔμβαρος δὲ μόνος ὑποσχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἔθυσεν, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν περιέστη. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, καὶ μεμηνότων.

ἐμπεδοκλέους ἔχθρα. ἐπὶ τῶν ἐπιμόνως ἐχθροδοπούντων πρός τινας. λυσίας. ᾤμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι.

ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος, ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ψευδῆ διὰ δειλίαν. εἰσάγεται γάρ τις λέγων, ὅτι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι, ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας διὰ τὸ ἄχρηστον, τὰ πρὸς ζωὴν φέροντας.

ἐμαυτῷ βαλανεύσω. παροιμία οἱονεὶ ἐμαυτῷ διακονήσω. λέγεται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρεύηται, καὶ ἑαυτῷ τις λαμβάνῃ τὴν ἀρύταιναν, καὶ διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐκρυβόντων

εἰς πῦρ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις. βαρβάρων τινῶν στρατευόντων ἐπὶ δελφοὺς, ἐρωτώμενος ὁ θεὸς εἶπεν, ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις. ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ ἀθηνᾶς, καὶ ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά εἰσιν ἐν δελφοῖς.

ἐν ἅλῳ δρακάζεις, τουτέστι κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν, παρόσον περιοπτός ἐστιν ἡ ἅλως. καὶ ἄλλως.

ἐν ἅλῳ δρακάζεις. τουτέστι κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται. ἐπὶ τῶν μὴ ἠκριβωμένων ἐν ἀπαιδεύτοις διαλεγομένων

ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκῖνος ἔμμορε τιμῆς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειαν τιμῆς ἀξιουμένων.

ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ἀνδροκλείδης πολεμαρχεῖ. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα, ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκῖνος ἔμμορε τιμῆς, ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς, καὶ γὰρ ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται.

ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν. ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐπιχειρούντων πράγμασιν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡρακλέους.

ἐνδυμίωνος ὕπνος. ἐπὶ τῶν πολλὰ κοιμωμένων. ἐνδυμίωνος γὰρ κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη σελήνη, καὶ ζεὺς αὐτῷ δίδωσι ταύτης αἰτησαμένης, ὃ βούλεται ἑλέσθαι. ὁ δὲ αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διαπαντὸς ἀθάνατος, καὶ ἀγήρως μένων, ἐκ τούτου τὴν παροιμίαν γενέσθαι φασι. καὶ ἄλλως.

ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν εἴρηται ἡ παροιμία, διὰ τὸ τὸν ἐνδυμίωνα ὕπνου ἐρασθῆναι, καὶ ἔτι καθεύδειν, καὶ ζῆν αὐτῷ εἶναί φασι. καὶ ἄλλως.

ἐνδυμίωνος ἥδιον καθεύδει. ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν. ἐπεὶ ἔν τινι πόλει τῆς καρίας ὕπνος ἐρασθεὶς παιδὸς ἐνδυμίωνος καλουμένου, ἔτι καὶ νῦν κατέχει αὐτὸν κοιμώμενον. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπιμενίδου ὕπνος.

ἐνδέσιν ἐν δειλοῖσι καὶ ἄνανδροι λόγοι. ὅτι φησὶ καὶ οἱ λόγοι ταῖς ψυχαῖς συσχηματίζονται, καὶ τυποῦνται.

ἔνεστι καὶ μύρμηκι χολή. παραινεῖ μὴ δὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.

ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις, ἐπὶ τῶν μὴ καθ᾽ ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

ἔνθ᾽ οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ᾽ ἐκπλεῖν ἐᾷ, ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις περιπεσόντων πράγμασι λέγεται. φησὶ δὲ αὐτὸ παρ᾽ αἰσχύλῳ ὁ φιλοκτήτης.

ἐν καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπὶ τῶν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. κᾶρες γὰρ ἐμισθοφόρησαν πρῶτοι. ἄλλοι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων. φασὶ γὰρ τοὺς κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι. τοὺς οὖν τὸ ἀργύριον διδόντας προτάττειν τοὺς κᾶρας ἑαυτῶν, ὡς μέλλοντας ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν μισθουμένων. εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία.

ἐν κοτύλῃ φέρειν. παιδιᾶς εἶδος. ὁ γὰρ φέρων τινὰ ἐν κοτύλῃ, ἐποίει ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ ὁ αἰρόμενος ἐνετίθει τὰ γόνατα, καὶ οὕτως ἐβαστάζετο.

ἐν κεῷ τίς ἡμέρα. ἐπὶ τῶν δειπνιζόντων. ἔθος ἦν παρὰ τοῖς κείοις τοὺς ἐπιβαίνοντας τῶν ἀρχῶν παρέχειν ἄριστον τῷ δήμῳ. ἐπεὶ ποτὲ οὖν πολλοὶ ἦσαν ἄρχοντες, διενέμοντο πρὸς αὐτοὺς ἡμέρας. ἠρώτων οὖν οἱ ἀπαντῶντες ἀλλήλους, τίς ἡμέρα.

ἓν κηρίον. ἐπὶ πολλῶν ὁμοφωνούντων, ἢ στασιαστῶν, ἢ συνωμοτῶν.

ἐν οἴνῳ ἀλήθεια. παροιμία παρόσον ὁ οἶνος τοὺς ἐμπιπλαμένους αὐτοῦ ὁποῖοί εἰσι παραδείκνυσιν.

ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. οἱ μὲν, ὅλμον μάντιν φασίν. οἱ δὲ, τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι, ὡς καὶ παροιμίαν γενέσθαι. καὶ ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός φησιν, ὡς οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες μαντικοὶ, καὶ τοὺς τρίποδας τοῦ ἀπόλλωνος ὅλμους καλεῖσθαι, καὶ ἀπόλλων ὑπὸ σοφοκλέους ἐν ὅλμος.

ἐν νυκτὶ βουλή. ἡ παροιμία οὕτως εἴρηται, ἐπειδὴ ἡσυχίαν ἔχει ἡ νὺξ, καὶ διδῶσι κατὰ σχολὴν λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις.

ἐν νυκτὶ πλοεῖς. ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς ποιούντων ὡς πελαγοδρομούντων. ἡ γὰρ νὺξ τῆς ἡμέρας ἀκριβεστέρα διὰ τὰς τῶν ἄστρων σημειώσεις.

ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ δαιδάλου μῦσος. πασιφάην φασὶν ἐρασθεῖσαν ταύρου, δαίδαλον πεῖσαι ξυλίνην βοῦν κατασκευάσαντα εἰς αὐτὴν ἐνθεῖναι, ἣν ἐπιβαίνων ὁ ταῦρος ὡς βοῦν, ἔγκυον ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ μινώταυρος. καὶ ἄλλως.

ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ δαιδάλου μῦσος. πασιφάην φασὶν ἐρασθεῖσαν ταύρου, δαίδαλον ἱκετεῦσαι ποιῆσαι ξυλίνην βοῦν καὶ κατασκευάσαντα αὐτὴν ἐνθεῖναι. ἣν ἐπιβαίνων ὡς βοῦν ὁ ταῦρος, ἔγκυμονα ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ μινώταυρος. μίνως δὲ διά τινας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς ἀθηναίοις, ἑπτὰ παρθένους, καὶ ἴσους νέους ἐξ αὐτῶν ἐδασμολόγει. οἳ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. εἰς δαίδαλον οὖν ἀρχηγὸν τούτου τῶν κακῶν αἴτιον γενόμενον, καὶ μυσαχθέντα ἐξηνέχθη ἡ παροιμία.

ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται. παροιμιῶδες, οἷον ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ εἰσίν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρόσον πέντε κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον, ὥς φησιν ἐπίχαρμος. σύγκειται οὖν παρὰ τὸ ὁμηρικὸν, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα γράφεται.

ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μὲν μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων, τουτέστι τῶν παριέντων τὰς πρώτας μαθήσεις, καὶ ἐφιεμένων τῶν τελευταίων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν, πίνακας, ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειροίη. δικαίαρχος δέ φησιν ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἱονεὶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις ποιεῖσθαι, ὡς κυβερνήτης

ἐπὶ τῆς νηὸς, καὶ ἡνιόχους ἐπὶ τῶν ἵππων.

ἐν πυρὶ βέβηκας· τοῦτο ἐπιλέγειν χρὴ τοῖς ἐν ἐπισφαλέσι, καὶ ἐπικινδύνοις πράγμασιν ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλουσι. καὶ ὅτι χρὴ τὸν ἐν πυρὶ, ταχέως ἐκβαίνειν.

ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ἀπείρητο ἀθήνησι στρατείαν ἐξάγειν πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἑβδόμης.

ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν· ἐπὶ τῶν ἀδήλων, καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. ἐπειδή τι ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκυλευσάτω. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. πλείονα δῶρα δοὺς, καὶ ἀντιλαβὼν ἐν τῷ μέρει.

ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι. ἐπὶ τῶν μοχθηρῶν τινι προσμαχομένων, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων· τί δὲ ἄν τις ἔχοι ποιεῖν οὐκ ἐν φρέατι συνεχόμενος ὑπὸ τῶν παροιμιαζομένων κυνῶν. ἀλλ᾽ ἐν βάθει μέν τινι ζητήσεως ὑπὸ θαυμαστῆς οὐδὲν ἧττον ἀπορίας. οὐ μὴν ἐφικτῆς γε οὐδενὶ ἀνθρώπων, πλὴν εἴ τῳ θεὸς αὐτὴν μηνύσειεν.

ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

ἐξ αὐτῆς λύσατο τὸ μὲν κακὸν ἄλλον ἔχοντα· τὸ ἐξ αὐτῆς τὴν ὑγιῆ δηλοῖ, καὶ τὴν ἔξω ἄτης, ὅ ἐστι βλάβης, ὡς πλάτων φησίν.

ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον ὅσον ἐκ διονυσίων· ἔθος ἦν ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη, καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν διονυσίων.

ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ· ἐπὶ τῶν παρορώντων.

ἐξηκεστίδης· καὶ κλίνεται ἐξηκεστίδου. ἀριστοφάνης, ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων. τοῦτον γὰρ ὡς ξένον διαβάλλουσι, καὶ πλάνον. οἱ δὲ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς· ἐξαπορήσαντες οὖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀποπλανηθέντες, εἶπον. οὐδ᾽ ἂν ἐξηκεστίδης εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ὁδοῦ ἀποπλανηθέντων.

ἔξω βελῶν καθῆσθαι· παροιμία παραινοῦσα μακρὰν ἑαυτὸν τῶν βελῶν τῶν ἐναντίων ποιεῖν.

ἐοίκασι τοῖς ἐκ πύλου ληφθεῖσι τοῖς λακωνικοῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν ὠχριώντων, καὶ ἰσχνῶν. πύλος δὲ χωρίον τῆς λακωνικῆς. ἔνθα κλέων στρατηγήσας, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς οὖν τούτους διὰ τὸν τοῦ αἰχμαλωτισμοῦ φόβον, καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πολιορκεῖσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ᾽ ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὴ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε, καὶ ἰσχνοὺς, καὶ δυσειδεῖς γεγονέναι.

ἑορτὴ πολλὰς ἔχουσα, ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀνατιθεμένων φορτία. ἐπειδὴ οἱ πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπειγόμενοι, σκεύη πολλὰ, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱερεῖα, καὶ ἄρτους ἐπιφέρονται ἵνα μὴ τῆς ἑορτῆς ὑστερήσωσιν.

ἐπακτὸς ὄρνις. οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ᾽ ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος. ἢ ὃν ἕτερος ἐπάγει οὐκ αὐθαίρετος.

ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. τοῦτο παρὰ σκύθαις ἐτελεῖτο, ἐπειδάν τις ἠδικεῖτο πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι δὲ βουλόμενος, ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχον μόνον ᾤετο, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας, ἥψει. αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, ἐκάθητο ἐπ᾽ αὐτῆς, εἰς τοὐπίσω περιαγαγὼν τὼ χεῖρε. καὶ τοῦτό ἐστι σκύθαις ἡ μεγίστη ἱκετηρία. τῶν δὲ κρεῶν τοῦ βοὸς ὁ βουλόμενος μοῖραν λαμβάνων, καὶ ἐπιβαίνων τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν ἕκαστος συμμαχήσειν. καὶ ἔστιν αὐτοῖς τοῦτο ὅρκων ὁ βεβαιότατος.

ἐπὶ βωμούς. εἴρηται ἀπὸ τῶν θυομένων πρὸς τοῖς βωμοῖς.

ἐπειοῦ δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο κρατῖνος ὁ κωμικός. ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς οἰνηΐδος φυλῆς, καὶ δειλότερός τε φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

ἐπειδὴ τὸν ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν κινδύνου τινὸς ἐπηρμένου, καὶ παρελθόντος, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος

τος. εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

ἐπὶ δελφινίῳ δικαστήριον ἀθήνησιν. ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων μὲν δεδρακέναι φόνους, κατὰ νόμους δέ.

Ἐπὶ σάμβρῳ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, ἀεὶ τὰ ὀπίσω βαίνειν.

ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθελεῖς. αἱ τὴν σελήνην καθελοῦσαι θετταλίδες, λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Ἐπὶ τὰ μανδροβούλου. αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. ὁ γὰρ μανδρόβουλος οὗτος εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν σάμῳ, πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ ἥρᾳ. τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν. καὶ ἄλλως.

Ἐπὶ τὰ μανδροβούλου. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρονα τρεπομένων. ἀπὸ μανδροβούλου τινὸς, τοῦ ἐν σάμῳ γεωφάνιον εὑρόντος, καὶ πρῶτον μὲν κριὸν χρυσοῦν ἀναθέντος, ἔπειτα ἀργυροῦν, ἔπειτα χαλκοῦν ἐλάττονα, εἶτα οὐκέτι, ὡς ἔφορος.

Ἐπισπεῖραι σχοινίον. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς πλεοναζόντων.

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα. ἀντὶ τοῦ λάλοι, καὶ πιθανολόγοι. ἐπὶ τῶν δοκούντων εἶναι σοφῶν, ἢ ποιητῶν. ἐπιφυλλίδες δέ εἰσι τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια. καλλίστρατος δὲ τὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά. κέκληται δὲ οὕτως, διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, ἢ τὰ πρὸς αὐτοῖς τοῖς φύλλοις.

Ἐπιφωνεῖν τι πρὸς τὸν διόνυσον. ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων.

Ἐρεβίνθειος διόνυσος. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Ἐρήμη δίκη. ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδικασθῇ.

Ἐρινύων ἀπορρὼξ. ἐπὶ τῶν ἀπροσώπων καὶ δυσειδῶν. ἆρ' οὐκ ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; περὶ αἴαντός φησιν.

Ἑρμώνιος χάρις. πελασγοί τινες τὴν λῆμνον οἰκοῦντες, ἦλθον ἐν ναυσὶν ἐς βραύρωνα τῆς ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἥρπασαν. λοιμῷ δὲ περιπεσόντες, προσετάχθησαν δίκας διδόναι τοῖς ἀθηναίοις, καὶ οὕτως ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ λοιμοῦ. κελευόντων δὲ τῶν ἀθηναίων ἐκλιπεῖν τὴν λῆμνον, εἶπον οἱ πελασγοὶ, εἴ τις αὐθημερὸν ἀθήνηθεν βορέᾳ χρησάμενος καταπλεύσειεν εἰς τὴν λῆμνον, ἐκστήσονται τῆς χώρας αὐτῶν. ὕστερον δὲ δαρείου τοῦ πέρσου περὶ θράκην ὄντος, καὶ πάντα χειρουμένου τὰ πέριξ, μιλτιάδης ἀθηναῖος ἐκ τῆς χερρονήσου ἀφεὶς ἐς τὸ πέλαγος, καταλαμβάνει τὴν λῆμνον. καὶ πρὸς τοὺς πελασγοὺς ἔφη βορέᾳ χρησάμενος αὐθημερὸν ἥκειν. ἕρμων δὲ βασιλεύων τῶν πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας. τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἑκὼν διδόναι τοῖς ἀθηναίοις τὴν χάριν. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τισὶ προσποιουμένων χαρίζεσθαι. καὶ ἄλλως. 128

Ἑρμώνιος χάρις. ἡ κατ' ἀνάγκην διδομένη, οὐκ ἐκ διαθέσεως ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιπολαίως, καὶ κατὰ προσποίησιν φιλίας, οὐ κατὰ ἀλήθειαν. ὁ γὰρ ἕρμων ὁ πελασγῶν βασιλεὺς, δαρείου ἐπὶ θράκην ἰόντος, καὶ πάντα χειρουμένου, παρεχώρησεν ἀθηναίοις τῆς λήμνου, τῷ μὲν δοκεῖν χαριζόμενος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ δαρεῖον φοβηθείς.

Ἐσθλὸς ἐὼν, ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχε. τοῦτο δέ φασι περὶ ὕλλου τοῦ ἡρακλείδου, καὶ εὐχέμου τοῦ αἰγεάτου. καὶ ἄλλως.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν. ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ τὸ αὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. ἔστι δ' ὅτε πάλιν κατὰ τὴν παροιμίαν ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

Ἐς κόρακας. βοιωτοῖς ἄρνην ποτὲ οἰκοῦσιν ἐρρήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας, λευκῶν κοράκων φανέντων. νέοι δὲ μεθυσθέντες ποτὲ, συλλαβόμενοι

κόρακας, ἐγύψωσαν κατὰ παίγνιον, καὶ ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τέλος. καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, ἔφυγον, καὶ ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν κόρακας. εἰς ὃν μετὰ ταῦτα οἱ τὴν βοιωτίαν οἰκοῦντες τοὺς ἁμαρτάνοντας ἔπεμπον. οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς, καὶ δυσοιωνιστικοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησι λοιμοῦ κατασχόντος, καὶ κοράκων πολλῶν γινομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς, καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας, καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ αἴσωπος μυθικῶς κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι. ἡττηθέντα δὲ πάλιν, εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποστρέψαι. τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν, λέγοντας. φεῦγ' ἐς κόρακας. ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι δέ φησι τὸ ἐν ζαχέσι τόποις, καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς, φεῦγ' ἐς κόρακας. τουτέστιν εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον.

Ἐς πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐς οὐρανὸν τοξεύειν, εἴρηται τῶν διακενῆς κατὰ αὐθάδειάν τι ποιούντων.

Ἐστρατήγησε μετ' ἐρασινάδου. εἴρηται τῶν δυστυχῶν, ἐκ τῶν περὶ ἀργινούσας στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ οὗτός τε, καὶ οἱ ὑπομείναντες, θράσυλλος. περικλῆς. καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι, καὶ περισσότερον τῷ ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ ἑλλήσποντον χρημάτων.

Ἑστίᾳ θύεις. εἴρηται τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ὁπότε ἔθυον ἑστίᾳ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς οὐσίας.

ἐς Τροιζῆνα βαδίζειν. ἐπὶ τῶν κακογενείων.

ἐς πράγματα. ἐπὶ κακῷ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοί. καὶ μένανδρος. ἐν πράγμασιν. ἐν μάχαις. καὶ παροιμία. ἀνδρὶ λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν. ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐπρίατο.

ἐς Τροφωνίου μεμάντευται. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν, καὶ ἀγελάστων. οἱ γὰρ καταβαίνοντες ἐς Τροφωνίου λέγονται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι. ὁ γὰρ Τροφώνιος ἔχων τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀγαμήδους, καὶ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ αὐγέου, εὐξάμενος, εἰς χάσμα ἐνέπεσεν. οὗ δὴ καὶ μαντεῖον ἐγένετο.

ἐς ὕδωρ γράφεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

ἔσχατος μυσῶν πλεῖν. ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον μυσῶν πλεῖν. οἱ δὲ, τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν. αὖθις δὲ τὴν αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς μυσίας εὗρον. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπί τινας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ θεὸν προστάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς τευθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων. ἔσχατος δὲ, παρὰ τὴν θέσιν, καὶ κώλυσιν ὁ τελευταῖος, καὶ ὕστατος, καὶ ὅτι ὑπ' αὐτόν ἐστιν ἡ στάσις. καὶ οὐκέτι προβῆναι δυνατόν, ἀλλ' ὕστερος εἰ στήκει, τοῦ πρώτου μὴ ἐόντος. καὶ τὸ, πύματος, ἀπὸ τοῦ πεπαῦσθαι. καὶ τέρμιον, τὸ ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ τέρματος, ὅ ἐστι τέλους. καὶ ἄλλως.

ἔσχατος μυσῶν. φασὶν ὅτι τήλεφος ἀποκτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς, πυθέσθαι τῆς πυθίας ποῖ δεῖ σταλῆναι. τὴν δὲ, εἰπεῖν πρὸς ἐσχάτην μυσῶν. ἐλθὼν δὲ εἰς τευθρανίαν, ἥ τίς ἐστιν ἐν τῷ τῆς μυσίας ἐσχάτῳ, τῆς χώρας ἐβασίλευσεν.

ἔσχατα. ἐσχάτων κακὰ διαπέπρακται. ὁμοία ἐστὶ τῇ, δεινότερα δεινίου, καὶ κακώτερα κακώπωνος ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρων κακῶν.

ἑτερομόλιος. δίκη, εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

εὐδαίμων ὁ κορίνθιος ἐγὼ δ' εἴην τενεάτης. κώμη ἐστὶ πλησίον τῆς κορίνθου, τενέα, καταφυτος. ὡς οὖν ἐν τῇ κώμῃ ὁμολογούντων μὲν κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα, αἱρουμένων δὲ ἥττονα κώμην ἔχειν, οὕτως εἴρηται.

Εὐδαιμονέστερος τῶν καρκίνου στροβίλων. ἀντὶ τοῦ κακοδαιμονέστερος ἐν εἰρωνείᾳ.

Εὐδαιτὰ τέλληνος. ὁ τέλλης ἐγένετο αὐλητὴς, καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής.

Εὔδει τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄνευ πόνου κατεργαζομένων, ἐφ᾽ ἃ ἂν ὁρμήσωσιν. ἐπειδὴ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων ὁ ἰχθὺς τῷ κύρτῳ εἰσδύεται.

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου. κόθορνός ἐστιν ὑποδήματος εἶδος ἐφαρμόζοντος καὶ δεξιῷ, καὶ ἀριστερῷ ποδί, ὅθεν καὶ θηραμένην τὸν ἐπὶ τῶν τετρακοσίων κόθορνον ἐκάλουν οἱ ἀθηναῖοι. ἐπὶ τῶν οὖν συστρεφομένων συνεχῶς ἡ παροιμία εἴρηται.

Εὔνους ὁ σφάκτης. αὕτη ἡ παροιμία προηνέχθη ἀπὸ τοῦ ὀρέστου, ὡς καὶ ὅμηρος ἐδήλωσεν. ἀποκτείνας γὰρ τὴν μητέρα, περίδειπνον ἐποίησεν. ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς σεμέλην φονεύσας τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί. ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπὸ πτολεμαίου τοῦ φιλοπάτορος. τὴν γὰρ μητέρα βερενίκην καθείρξας ἐν μεγάροις, καὶ παραδοὺς σωσιβίῳ φυλάσσειν, ἡνίκα ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν κόλασιν, ἔπιε θανάσιμον βοτάνην. καὶ τὸ φάρμακον πιοῦσα, ἀπέθανε διὰ τὰς ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνῆμα οἰκοδομήσας, ὃ νῦν σῆμα καλεῖται. πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο, καὶ ἀλέξανδρον τὸν μακεδόνα, καὶ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσατο, ὃ ἐκάλουν βερενίκης σωζούσης.

Εὐρυκλῆς. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινα κατα μαντευομένων. εὐρυκλῆς γάρ τις ἐγένετο μάντις ἐγγαστρίμυθος.

Εὔρυμνος. οὗτος πειρώμενος διαβάλλειν κάστορα πρὸς τὸν πολυδεύκην, ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν μεγίστην δίκην.

Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν μεταβολὴν ἑαυτοῖς κρείττονα οἰωνιζομένων. ἀθήνησι γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυίνων καρπῶν στέφεσθαι, καὶ λίκνον ἄρτων πλῆρες περιφέροντα λέγειν. ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. ἐσήμαινον δὲ ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν, καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὑρήκασι δὲ τὴν ἥμερον τροφήν. καὶ ἄλλως,

Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. ἐπὶ τῶν ἀπὸ κακοῦ εἰς κρεῖττον ἐλθόντων. ἔθος γὰρ ἀθήνησιν ἐν γάμοις στρέφεσθαι ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυίνων καρπῶν φέροντα, καὶ λίκνον πλῆρες ἄρτων λέγειν τὸ προκείμενον αἰνιττόμενος τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν, καὶ ἀκανθῶν στέμμα κακὸν ἔλεγον.

Ἔχεις τί; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν, ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τί, ἀντὶ τοῦ εἴληφάς τι; συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ σωκράτης ὥσπερ ἀναπτῆναι τὴν διάνοιαν ἐάσαντι τὴν φροντίδα. τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσι, καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις, οὕτω φασίν. ἔχεις τί; ὁ δὲ γέρων φησί, μὰ τὸν δί᾽ οὐδὲν ἔγωγ᾽. οὐδὲν πάνυ; οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ, τουτέστι τὸ αἰδοῖον, καὶ μεμνῆσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης σοφοκλῆς ἐν αἴαντι μαστιγοφόρῳ. λέγει δὲ καὶ εὐριπίδης ἐν τῇ μηδείᾳ, κακοῦ ἀνδρὸς δῶρα ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. λέγεται ἐφ᾽ ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χείρονος γίνεται. καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεκρατημένον ἀνέχειν τὸν τόκον. εἶθ᾽ ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων, κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. ἐχῖνος δὲ καὶ τὸ ζῶον, καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός. ἐν ἐπιγράμματι, ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον. καὶ ἄλλο. κώμαυλος τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας, ἀπέκτεινε τῷ δ᾽ ἐπὶ θειλοπέδῳ.

ἀρχὴ τοῦ ζ.

ζ Ζαλεύκου νόμος. ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις ὠμότερον ἐνομοθέτησε.

Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία. ἐπὶ τῶν δειπνῷ συνιόντων εἰς φιλίαν.

Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. ὅτι οὐκ ἀπρονόητα, καὶ βραδέως ἡ δίκη τοὺς πονηροὺς μέτεισι. φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις. καὶ ἄλλως.

Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. ἐπὶ τῶν ποτὲ ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν πράττουσι καλῶν, ἢ κακῶν. ὅτι οὐκ ἀπρονόητά φασι τὰ πάντα. ἀλλὰ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι, καὶ ποτὲ ἐπεξιέναι.

Ζῇ καὶ τὸ πῦρ. ἐπὶ τῶν μόλις γινομένων.

Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. οὗτος γὰρ ἄκραν εἶχε δίαιταν, καὶ λιτὴν, ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν χωρῆσαι.

Ζῇ τῶν γὰρ ὄψον, θοἰμάτιον ἀπώλεσα. ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

Ζωὴ πίθου. ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς, καὶ μετρίως ζώντων, ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡ δίαιτα καταγωγὴ, καὶ διατριβή.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ᾽ ὡς δυνάμεθα. ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Ἱππείᾳ.

Ζωὸς γενήσῃ, κρομμύου μόνον λαβών. πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένους.

Ζωπύρου τάλαντα. Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν καὶ τῆς ῥινὸς, καὶ τῶν ὤτων ἀφελόμενος, εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθεὶς τὰ περὶ τὸ σῶμα, προὔδωκε τὴν πόλιν. ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα, καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα, καὶ πράξεις.

ἀρχὴ τοῦ η.

η Ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. Κορινθίων γὰρ Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρῦσαι Μήδειαν, οἱ ἐν τῇ παρόχῳ μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι, ἡ δὲ αἲξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

Ἡ ἀμαία τὴν ἀξησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων. ἀμαία γὰρ ἡ Δημήτηρ, ἀξησία δὲ ἡ κόρη.

Ἡ ἀφύα πῦρ. ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος ἡ παροιμία εἴρηται, παρόσον ἡ ἀφύη ἰδοῦσα τὸ πῦρ μόνον, ἕψεται, οὕτως οὖσα ξυφερά. ἔστι δὲ ἰχθύς.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν. τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ. πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν ἡ παροιμία. ἔτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἑρμαῖον ἐπί τι πρᾶγμα. στραγγευομένων δέ. φασὶ δὲ αὐτὴν περιώνυς εἶναι.

Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς ἐγένετο, ὥς φησι Πολέμων. αὕτη ἡ Πράξιλλα τὸν Ἄδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν ἥκει, ἀποκρίνασθαι ἥλιον, καὶ σελήνην, καὶ σικύους, καὶ μῆλα. ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. ἠλίθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους.

Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ. ἐπὶ τῶν μήτε ἑαυτοῖς χρωμένων, μήτε ἄλλους ἐώντων. παρόσον αὕτη κριθὴν οὐκ ἐσθίει, καὶ τὸν ἵππον κωλύει.

Ἢ κρίνον, ἢ κολοκύντην. τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον. ἄδηλον δὲ εἰ οἴσει καρπόν. ἔταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων, ἐν ἡμέραισιν αὐτὸς ἑπτά σοι γέρον θέλω παρασχεῖν κολοκύντην, ἢ κρίνον.

Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.

Ἡ Περγαία Ἄρτεμις. ἐπὶ τῶν ἀγύρτων, καὶ

πλανίτων, παρ' ἴσον ἡ θεὸς αὕτη πονομίζεται ἀγείρειν ἀεί, καὶ πλανᾶσθαι.

ἡρακλεία λίθος. ταύτην ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσι, τὴν ἐπισπωμένην τὸν σίδηρον. ἡ δὲ ἑτέρα, παραπλήσιος ἀργύρῳ. κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ ἡρακλείας τῆς ἐν λυδίᾳ πόλεως.

ἡράκλειος νόσος. δικαίαρχός φησι τὴν ἱερὰν νόσον ἡράκλειον ὀνομάζεσθαι. εἰς ταύτην γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων περιπεσεῖν φασι τὸν ἡρακλέα.

ἡράκλειος φορά, ἡ τῶν ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. ἡ γοῦν ἀθηνᾶ τῷ ἡρακλεῖ πολλαχοῦ ἀνῆκε θερμὰ λουτρά.

ἡρακλῆς ξενίζεται. παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν ἡρακλέα βραδύνουσι. πολυφάγος γὰρ ὁ ἥρως. ἡ ἐτυμολογία τῆς κλήσεως, ἀπό τινος χρησμοῦ, ἡρακλῆν δέ σε φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

ἡ σκυθῶν ῥῆσις. πρὸς δαρεῖον τὸν πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ σκύθαι κλαίειν αὐτόν, ἐπὶ τῶν ἀποτόμως οἰμώζειν τινὰ λεγόντων.

ἡ συρακουσῶν δεκάτη. ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα. τῶν μετὰ νικίου στρατευσαμένων εἰς σικελίαν, οἱ μὲν, ἀπώλοντο. οἱ δὲ, ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι. καὶ τοὺς σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. οἱ οὖν διαφυγόντες εἰς ἀθήνας, καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ, ἔλεγον, ἢ τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα. καὶ οὕτως ὁ λόγος παροιμιώδης ἐγένετο. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλως λαλούντων.

ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι. ἡ παροιμία παρὰ φερεκράτει ἐν τοῖς μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ τρὶς ἕξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ. τὸ δὲ τρεῖς κύβοι, τὴν ἧτταν. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν δυσί. ἔστι δὲ ὁμωνυμία. κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸ τὸ ἓν εἰπούμενον ὅτε πλήρης ἐστί, καὶ μή. τοὺς δὲ κύβους τοὺς τοιούτους οἱ ἴωνες

καλοῦσιν οἴνους καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι.

ἡ φαίνου θύρα. ὁ φαῖνος ὥς φασιν ἐγένετο ὀβολοστάτης. ἄλλοι δὲ, τυφλός. ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τὰ ταμεῖα καὶ τὴν θύραν, ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν εἶναι, τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν. καὶ ἄλλως.

ἡ φαίνου θύρα. τὸν φαῖνον φησὶ δήμων ὀβολοστάτην εἶναι. ἄλλως δὲ, τυφλόν. ὑπανοιγομένης δὲ αὐτῷ τῆς τοῦ ταμείου θύρας, κατασκευάσαι τοιαύτην, ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας. ἔνιοι δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, τὴν αὔλειον θύραν ἐργάσασθαι, ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι. τῆς δὲ κατὰ τὸ στέγος δεχομένης τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας λέγειν, ἡ φαίνου θύρα. ἐκ τούτου παροιμιώδης ὁ λόγος, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν.

ἢ φίλων πλατωνίζει, ἢ πλάτων φιλωνίζει. φίλων ἰουδαῖος τεχθεὶς ἐν ἀλεξανδρείᾳ γένους ἱερέων, φιλοσοφήσας δὲ τὰ ἑλλήνων, εἰς μέγα προὔβη, παιδείας ὡς μετελθεῖν πᾶσαν ἑλληνικὴν παίδευσιν. τήν τε τῶν ἐγκυκλίων καλουμένων, καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας, ὧν ἀκριβεῖ κατάληψει. ἐπλούτησέ τε λόγον, παρόμοιον πλάτωνι, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν παρ' ἕλλησι τοῦτο χωρῆσαι. ἢ πλάτων φιλωνίζει. ἢ φίλων πλατωνίζει. τοσαύτη ἐστὶν ὁμοιότης τῆς γε διανοίας, καὶ φράσεως τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν πλάτωνος.

ἡ ψελλὴ οὐ πτίσσω. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα πειρωμένων ἀποκρύπτειν.

ἀρχὴ τοῦ θ.

θ Αλασσαν ἀπλεῖς. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.

θάμυρις μαίνεται, ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν εἴρηται ἡ παροιμία. ὁ θάμυρις πλ

λους ἐπὶ κάλλει διενεγκών, ἦρξατο πρῶτον ἐρᾶν ἀρρένων. ἀσκήσας δὲ κιθαρῳδίαν ταῖς μούσαις ἤρισε, συνθέμενος πρότερον εἰ μὲν κρείττων εὑρεθῇ πλησιάσαι πάσαις, εἰ δ᾽ ἡττηθῇ, στερηθήσεσθαι ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. ὑπέρτεραι δὲ αἱ μοῦσαι γινόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν.

θᾶσσον ἀγαθῶν. ἐπὶ τὸν εὐδαίμονα, καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων. καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν ἀθήνηθεν ἔπεισεν ἀθηναίους τὴν ἀντίπερα γῆν οἰκῆσαι. λέγων ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει, καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ὕλην ἀρίστην, καὶ ὅλως θᾶσσον ἀγαθῶν τὸν τόπον ἐκάλει. καὶ ἄλλως.

θάσος ἀγαθῶν. ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα, καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων ἡ παροιμία ἐστί. καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν ἀθήνηθεν ἔπεισε τοὺς ἀθηναίους τὴν ἀντίπερα γῆν οἰκῆσαι λέγων ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει. καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ὕλην ἀρίστην, καὶ ὅλως θάσον ἀγαθῶν τὸν τόπον ἐκάλει, ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησε.

θᾶττον ὁ τόκος ἡρακλεῖ τῷ πρεινέῳ τρέχει. ἡρακλείτος δρομεὺς ἐγένετο θαυμασθεὶς ἐπὶ τάχει. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων. ὡς τὸν τόκον θᾶττον τρέχοντος, ἢ ἡράκλειτος ὁ δρομεύς. ἐξήλλακται μέντοι δωρικῶς ἡρακλεῖ τῷ πρεινέῳ, ἀντὶ τοῦ πρεινέου.

θᾶττον ἢ βύτης. τῶν ἐπὶ τῇ στοᾷ μαχομένων, τὶς ἦν ᾧ ἐπεγέγραπτο βύτης, οὗ ἐφαίνετο τὸ κρανίος, καὶ ὁ ὀφθαλμός. τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ἐδόκει ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφ᾽ οὗ ἐβεβήκει κρύπτεσθαι διὰ τὸ προκεῖσθαι αὐτοῦ. τάττεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως συντελουμένων. καὶ γὰρ ὁ βούτης ῥᾳδίως κατεσκεύαστο, ἅτε οὐχ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος γεγραμμένου.

θεαγένους ἑκάτειον. παροιμία. οὗτος δειλὸς ἦν. εἶχε δὲ ἑκάτης ἄγαλμα, οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών, ὃς καὶ καπνὸς ἐκαλεῖτο.

θεαγένους χρήματα, τά τ᾽ αἰσχίνου. ἐπὶ τῶν πενήτων μέν, ἀλαζονευομένων δέ. οὗτος γὰρ πένης ὤν, ἔλεγεν ἑαυτὸν πλούσιον εἶναι. καὶ ὁ αἰσχίνης δὲ πένης θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ, καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. ἦν δ᾽ αἰσχίνης σέλλος. ἔλεγον ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιούτους σέλλους. καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι σελλίζειν.

θεὸς ἡ ἀναίδεια. καὶ ἱερὸν αὐτῆς ὡς ἴστρος ἐν δεκατέσσαρα. καὶ ἄλλως.

θεὸς ἡ ἀναίδεια. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν δι᾽ ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελουμένων. φησὶ θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων. ὕβρεως, καὶ ἀναιδείας παρὰ τοῖς ἀθηναίοις εἶναι βωμούς.

θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ. ἐπὶ τὰ χείρωνα. ἀντὶ τῶν αἱρουμένων.

θετταλῶν σόφισμα. παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη. διὰ τὸ τῷ θετταλῷ λόγιον ἐκπεσεῖν. φυλάττεσθαι μὴ ἕλωσιν αὐτὸν οἱ ἐξεναντίας, εὐχῇ μείζονι, καὶ λαμπροτέρᾳ κατ᾽ αὐτοῦ χρησάμενοι. νοήσας οὖν τὸ λόγιον, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν ζαπόμενος ἑκατόμβην ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν ἀπόλλωνι καταιβασίῳ. κατελθὼν οὖν ἐκεῖ, καὶ διαταξάμενος ἐφ᾽ ἃ ὥρμησε, τὸ περὶ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν εὐχὴν οὔτε ἱεροπρεπῆ εἶναι νομίσας, οὔτε ἄλλως εὐσεβῆ, ὑπερέθετο. καὶ μέχρι νῦν θετταλοὶ τὴν θυσίαν ἀπόλλωνι ὑπισχνοῦνται δι᾽ ἔτους. καὶ ἄλλως,

θετταλῶν σόφισμα. ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων. καὶ ἄλλως.

θετταλῶν νόμισμα παροιμιῶδες ἐστὶν ἐπὶ ἀπάτης ταττόμενον.

θετταλὴ γυνή. ἐπὶ τῶν φαρμακίδων. διαβάλλονται γὰρ οἱ θετταλοὶ ὡς γόητες. καὶ μέχρι καὶ νῦν φαρμακίδες αἱ θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι ἡ μήδεια φεύγουσα κίστην ἐξέβαλλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν.

θύρας θύραζε κᾶρες οὐκ ἔτ᾽ ἀνθεστήρια. οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν, ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς. ἢ ἄλλως.

θύραζε

θύραζε κᾶρες οὐκέτ' ἀνθεστήρια. τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασί. θύραζε κῆρες οὐκ ἔνι ἀνθεστήρια, ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων. ἢ οὕτω.

θύραζε κᾶρες οὐκέτ' ἀνθεστήρια. οἱ μὲν, διὰ πλῆθος οἰκετῶν καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης, λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς, θύραζε κᾶρες οὐκέτ' ἀνθεστήρια. ἤ τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασὶν ὅτι οἱ κᾶρες ποτὲ μέρος τῆς ἀττικῆς κατέσχον, καὶ ὁπότε τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδοσαν, καὶ ἐδέχοντο τῷ ἄστει, καὶ ταῖς οἰκίαις. μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τινῶν ὑποβεβλημένων ἐν ταῖς ἀθήναις, οἱ ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς κᾶρας παίζοντες ἔλεγον, θύραζε κᾶρες οὐκέτ' ἀνθεστήρια. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ἐπιζητούντων πάντοτε λαμβάνειν.

θεῶν ἀγορά. παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τόπος ἀθήνησι, ἀπὸ τοῦ συναγερθῆναι προσαγορευθείς.

θολερῶς προβαίνεις. μὴ καθισταμένην, καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλὰ ἀστάτως, καὶ τεταραγμένως προϊών.

θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίσταντα. ταύτης μέμνηται μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς, διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. καὶ ἐντεῦθεν ἴωσι, καὶ αἰολεῦσιν αἴνιγμα γέγονε, θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

θράκεια παρεύρεσις. φασὶ τοὺς θρᾶκας ἡττηθέντας ὑπὸ βοιωτῶν περὶ κορωνίαν, καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πενθημέρους, ἐπιθέσθαι νυκτὸς ἐπιγενομένης τοῖς βοιωτοῖς, καὶ τοὺς μὲν, ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ, ζωγρῆσαι. ἀγανακτούντων δὲ τῶν βοιωτῶν εἰπεῖν τοὺς θρᾶκας ὅτι τὰς ἡμέρας οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο.

ἀρχὴ τοῦ ι. 131

ι Ἰαλέμου ψυχρότερος. παροιμία. ὡς εἴ τις εἴποι γυμνότερος τοῦ κακοδαίμονος ἢ ὅτι οἱ θρηνοῦντες τῷ ἰαλέμῳ χρῶνται, ἐπιλέγοντες αὐτό. ἔνθεν καὶ τὸ θρηνεῖν ἰαλεμίζειν λέγουσι. λέγουσι δέ τινες τὸν ἰάλεμον υἱὸν καλλιόπης καθ' ὑπερβολὴν ψυχρὸν γεγονότα. ἢ οὕτως. ἰάλεμος υἱὸς καλλιόπης ὁ κακοδαίμων, καὶ οὐδενὸς ἄξιος. ὅθεν καὶ ἰαλέμου ᾠδὴ ψυχρὰ, καὶ οὐδενὸς ἀξία. καὶ παροιμία. ψυχρότερος ἰαλέμου, καὶ οἰκτρότερος ἰαλέμου, καὶ τὸ θρηνεῖν, ἰαλεμίζειν λέγεται.

ἰδαμφύη πῦρ. παροιμία ἐπὶ τὰ χεῖρον ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον.

ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστι. παροιμία ἀπὸ τῶν δεινῶν καθαρῶς συμβουλεύειν. μέμνηται ταύτης ἐπίχαρμος.

ἰλιὰς κακῶν. ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἀπὸ τῶν μεγάλων κακῶν. παρόσον ἰλίῳ μυρία κακὰ συνέβη γενέσθαι.

ἰνοῦς ἄχη. ἰνὼ ἡ κάδμου συνελθοῦσα ἀθάμαντι, δύο ἐγέννησε παῖδας, λέαρχον, καὶ μελικέρτην, καὶ θυγατέρα εὐρύκλειαν. οὗτοι ὑπὸ ἀθάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν. μετὰ δὲ μελικέρτου ἡ ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ μολουρείῳ θάλατταν, καὶ τὴν μὲν εἰς μέγαρα προσβασθεῖσαν, μεγαρεῖς ἀνελόμενοι, καὶ πολυτελῶς κηδεύσαντες, ἐκάλεσαν λευκοθέαν, τὸν δὲ εἰς κόρινθον κορίνθιοι θάψαντες μελικέρτην, ἄγουσιν ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα τὰ ἴσθμια. διὰ δὴ ταῦτα εἴρηται ἰνοῦς ἄχη. ἄχος γὰρ ἡ λύπη, ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας. ταῦτα δὲ δηλώσει καὶ μενεκράτης ὁ τύριος. πέπονθε δὲ οὕτως ἰνὼ δι' αἰτίαν τήνδε. ἀθάμας πρότερον γυναῖκα ἐσχηκὼς νεφέλην, δύο παῖδας ἐκ ταύτης ἕλλην, καὶ φρίξον ἐγέννησεν. ἀποθανούσης δὲ τῆς νεφέλης, δευτέραν ἠγάγετο γυναῖκα ἰνώ, ἥτις ἐπιβουλεύσασα τοῖς τῆς νεφέλης παισί, παρέπεισε τὰς τῶν ἐγχωρείων γυναῖκας φρύγειν τὰ σπέρ

ματα. ἡ γῆ δὲ πεφρυγμένον τὸν σπόρον δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἐνεδίδου. πέμψας οὖν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀθάμας περὶ τῆς ἀφορίας ἐπυνθάνετο. δώροις δὲ πείσασα Ἰνὼ τοὺς πεμφθέντας, ὑπέθετο αὐτοῖς εἰπεῖν ὑποστρέψασιν, ὡς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Ἕλλην, καὶ Φρίξον σφαγιασθῆναι, εἰ θέλοιεν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. πεισθεὶς οὖν ὁ Ἀθάμας, Ἕλλην, καὶ Φρίξον τῷ βωμῷ παρέστησεν, ἀλλ' ἐκείνους μὲν κατοικτείραντες οἱ θεοὶ διὰ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ ἐναερίους ἀφήρπασαν. ὅθεν Ἕλλη μὲν ἀντέχειν μὴ δυναμένη, εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης κληθέντα Ἑλλήσποντον καταπίπτει. Φρίξος δὲ εἰς τὴν Κολχικὴν διασώζεται γῆν. Ἀθάμαντι δὲ μανίαν ἐμβαλόντες, τὴν Ἰνὼ τοιαῦτα παθεῖν παρεσκεύασαν.

Ἱππάρχων πίναξ. ἐπειδὴ παρὰ Συρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες, τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο.

Ἱππεῖς μὲν ἐν Θετταλίᾳ, καὶ Θρᾴκῃ. τοξόται δὲ, καὶ τὰ κουφότερα τῶν ὅπλων ἐν Ἰνδίᾳ, καὶ Κρήτῃ, καὶ Καρίᾳ.

Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλε. ταύτης μέμνηται Κράτης ὁ κωμικὸς Σαμίοις. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν δι' ἄκρας ῥᾳστώνης δεομένων τινὸς, καὶ ἀναπαύλης. εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον τελσίππιον. ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς ζωχίσκος. οἱονεὶ δημόσιος ὡς χαρακτὴρ ζωχίσκος, ὃν ἐκπυροῦντες ἐπέβαλον ταῖς σιαγόσι τῶν ἵππων.

Ἶσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν, ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων πραγμάτων, καὶ δυσελπίστων.

Ἱστίᾳ θύεις. ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. μέμνηται ταύτης Θεόπομπος ἐν Καπήλοισιν.

Ἴσθμια, περισόμια, περιδέραια. λέγονται δὲ καὶ ἑορταὶ Ἑλλήνων. καὶ παροιμία ἰσθμιάζειν. ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων. ἐπίνοσος γὰρ ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρός.

Ἱστίον ἱστίῳ. εἴρηται ἡ παροιμία. κατὰ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας.

ἀρχὴ τοῦ κ.

Καδμεία νίκη. λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ἐπὶ τῶν ἐπιγόνων ἡττήθησαν. οἱ δὲ, ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας, ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε. τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν. ὡς γὰρ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ τῶν Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα, ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. ἡ Καδμεία νίκη. ἐπὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἄλλοι ἄλλως λέγουσιν. ἀποδιδόασι δὲ ταύτην ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης. οἱ μὲν ὅτι ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης μονομαχοῦντες ἀμφότεροι ἀπώλοντο. οἱ δὲ ὅτι Καδμεῖοι νικήσαντες τοὺς Ἀργείους τοὺς μετὰ Ἀδράστου στρατεύσαντας, δίκην ἔδοσαν ἱκανὴν τοῖς ἀπογόνοις αὐτῶν. ἄλλοι ὅτι τὸ Σφιγγὸς αἴνιγμα συνεὶς Οἰδίπους, καὶ νικήσας αὐτὴν, ἀγνοῶν ἔγημε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα. εἶτα ἐξετύφλωσεν ἑαυτόν. ὥστε μὴ λυσιτελῆσαι τὴν νίκην αὐτῷ. ἄλλοι δέ τινες ὅτι τὰ ἐκ Φοινίκης γράμματα βουλόμενος διαδοθῆναι τοῖς Ἕλλησι Κάδμος, ἀνεῖλε Λῖνον καὶ αὐτὸν ἴδια γράμματα ἐπιδεικνύμενον, ὃν ἀπεδίωξαν οἱ πολῖται. διὰ τὸ μὴ λυσιτελῆσαι τοίνυν αὐτῷ τὴν νίκην λέγεσθαι τὴν τοιαύτην παροιμίαν.

Κάθαμμα λύεις. παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. λόγιον γὰρ τοῖς Φρυξὶν ἐπεπτώκει περὶ τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἁμάξης, εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμὸν τοῦτον, τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσε.

Καθ' αὑτοῦ Βελλεροφόντης. Βελλεροφόντης ἀνελὼν Πειρῆνα περὶ ἱερὸν, εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄργους παραγίνεται πρὸς τὸν Προῖτον. Προῖτος δ' αὐτὸν διαβληθέντα

βληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, εἰς Λυκίαν ἀποστέλλει πρὸς Ἀμφιάνακτα ἔχοντα γράμματα, ὥστε αὐτὸν ἀπολλῦσαι· ὁ δὲ ἀγνοῶν τὰ γεγραμμένα καθ' αὐτοῦ ἀπήνεγκε. καὶ ἄλλως.

Καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπιφερόντων.

Καθ' ὕδατος γράφεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. κόρχορον Πελοποννήσιοί φασιν εἶναι λάχανόν τι τῶν εὐτελῶν. διὸ καὶ ἡ παροιμία.

Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν. Πεισίστρατος ὥς φασιν ὁ τύραννος δεκάτην τῶν γεωργουμένων ἀπῄτει τοὺς Ἀθηναίους. παριὼν δέ ποτε, καὶ ἰδὼν πρεσβύτην, ἑτέρας ἐργαζόμενον, καὶ τόπους λιθώδης τὸν πρεσβύτην τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς. ὁ δὲ ἀπεκείνατο ὀδύνας, καὶ σφακέλους, καὶ τούτων δεκάτην Πεισίστρατος φέρει. θαυμάσας δὲ ὁ Πεισίστρατος τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, τῆς δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε, καὶ ἐκ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο.

Καλὴ πρόδοσις. ἐπὶ τῶν ἐρωμένων τῶν μετὰ τὴν μίξιν τὸν συγκείμενον οὐ κομιζομένων μισθόν.

Καὶ δὴ λοιπὸν ἤδη, καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ, ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακηγορούντων εἴρηται ἡ παροιμία. θεῶν ἡ ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσῖνι.

Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ. τάττουσι ταύτην ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον ἀσκούντων. φασὶ δὲ ὅτι ὁ Βάβυς ἀδελφὸς ἦν Μαρσύου· ὃν Ἀπόλλων ὑπερτενῆ κρεμάσας ἐκ πίτυος ἐξέδειρεν ἐρίσαντα αὐτῷ περὶ μουσικῆς. βουλόμενος δὲ καὶ τὸν Βάβυν ἀνελεῖν, Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης ὡς ἀφυῶς τῷ αὐλῷ χρᾶται, ἀφῆκεν αὐτόν. ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη, ὅτι κάκιον Βάβυς αὐλεῖ.

Κακοὶ τῆς κωνείας πίνουσι τὴν ὀμίχλην. ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων.

Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν. τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ ζώου φασὶν εἰρῆσθαι. ὅτι οὔτε αὐτὸς βρωτός ἐστιν οὔτε τὸ ὠόν, ὃ ἔχει. οἱ δὲ ἀπὸ Κόρακος τοῦ Συρρακουσίου ῥήτορος πρώτου διδάξαι τὴν τέχνην ῥητορικήν. ὑπὸ γὰρ τούτου

ὥς φασι μαθητὴς Τισίας ὀνόματι μισθὸν ἀπαιτούμενος καὶ εἰσαγόμενος εἰς τὸ δικαστήριον εἶπε πρὸς τὸν Κόρακα, εἰ μὲν μὲ νικήσειας ὦ Κόραξ οὐδὲν μεμάθηκα, καὶ οὐ λήψῃ τι, εἰ δ' ἡττηθήσῃ, οὐ κομιῇ τὸν μισθὸν ὡσαύτως. θαυμάσαντες οὖν οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίσκου, ἐπεφώνησαν, κακοῦ κόρακος, κακὸν ὠόν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν πονηρὰ ποιούντων. 132

Καλλικυρίων πλείους. οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ὑπεισελθόντες γεώμοροι καλλικύριοι, ὅθεν παροιμιωδῶς ἔλεγον, εἴ ποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι ὅτι πλείους ἦσαν τῶν καλλικυρίων. δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. ἡ δὲ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν. ὥστε τοὺς κυρίους ἐκκεῖσθαι.

Καλλιφάνης ὁ Παραβρύκοντος. ἐπὶ τῶν προσποιουμένων πολυμάθειαν. οὗτος γὰρ ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων συγγεγραμμένων ἄχρι τριῶν ἢ τεττάρων, στίχων ἀπαγγέλλων, πολυμαθείας δόξαν προσεποίειτο.

Κάμπιος δρόμος. δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες.

Κἂν ἐν θεῶν ἀγορᾷ. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακηγόρων. εἴρηται ὅτι κἂν ἐν θεῶν ἀγορᾷ δυσφημήσει. θεῶν ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσῖνι ἐγγὺς τοῦ ἀνακτόρου. εἰσίασι δὲ εἰς αὐτὸν πάντες εὐφήμως.

Κανθάρου σοφώτερος. ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πονηρῶν, καὶ κακούργων. ἐπειδή τις Ἀθήνησι κάπηλος Κάνθαρος καλούμενος ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θανάτου ἐζημιώθη.

Κανθάρου μελαίτερος. παροιμία μὲν ἀνδρος θησαυρῷ.

Καπνοῦ σκιά. ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχνῶν.

Καρικὸν θῦμα. ἐπὶ τῶν ἄσαρκα ἢ ἄβρωτα μελληθυόντων.

Καρπάθιος τὸν λαγών. παροιμία, Καρπάθιος τὸν λαγῶν. διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγῶς ἐν τῇ χώρᾳ ἐπηγάγοντο αὐτοί. καὶ

τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν σῖτον, καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ᾽ αὐτῶν βλαβῆναι. ὁ γοῦν ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη.

κατ᾽ αἶγας ἀγρίας. παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν κατάρας, κατ᾽ αἶγας ἀγρίας τρέπειν τὰ κακά.

κατὰ μήλην. μηλῶσαι καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλην καθεῖναί που. ἣν δὲ καὶ παροιμία τις, ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων.

κατὰ ναῦν, κατὰ τάξιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας, κατὰ ναῦν τὰ ἄρμενα.

κατὰ πῆχυν ἐπεδίδου, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ κρείττω προκοπτόντων.

κατὰ ποδὸς βάσιν. παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων, καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως.

καταφαγὼν βολβῶν χύτραν. ἐπὶ τῶν λαγνιστάτων. ἐπιτήδειοι γὰρ εἰς τὴν συνουσίαν οἱ βολβοί. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρείου. ἢ καὶ κρομμύου.

κατὰ ψάμμου κτίζεις. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.

κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγρόμην, ἀντὶ τοῦ ἔπειτα ἐγὼ μετὰ ταῦτα ἐξηγέρθην. ἐπὶ τῶν ψευδομένων.

κέλμις ἐν σιδήρῳ, αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάντων, ὅτι ἰσχυροί, καὶ δυσχείρωτοι πεφύκασι. κέλμις γὰρ εἷς τῶν ἰδαίων δακτύλων τὴν μητέρα ῥέαν ὑβρίσας, καὶ μὴ ὑποδεξάμενος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν εὐμενῶς ἐν τῇ ἴδῃ. ἀφ᾽ οὗ ὁ στερεώτατος ἐγένετο σίδηρος. μέμνηται τῆς ἱστορίας σοφοκλῆς ἐν σατύροις.

κενὰ ψάλλεις, ἐπὶ τῶν μάτην λαλούντων.

κενοὶ κενὰ λογίζονται. παροιμία. ἀρχίας γὰρ κύπρον βουλόμενος προδοῦναι δημητρίῳ, καὶ φωραθεὶς, καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας παραπεπετασμένων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας, κενοὶ κενὰ λογίζονται. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας πεντακόσια τάλαντα προσλήψεσθαι, καὶ τὰ ὑπάρχοντα προσαπώλεσε.

κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον ἕλκε μοιχὸν ἢ μυχόν. ταύτης μέμνηται καλλίας ἐν ἀταλάντῃ.

κερκυραία μάστιξ. περιττήν τινα κατα-

σκευὴν εἶχον αἱ κερκυραῖαι μάστιγες. διὸ καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθον. οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι. εἶχον δὲ καὶ ἐλεφαντίνας κώπας. καὶ τῷ μεγέθει περιττῶς ἦσαν. ὑπερηφάνους γὰρ, εὐπραγοῦντας τοὺς κερκυραίους φησὶν ἀριστοτέλης γενέσθαι.

κέρκουρος ἢ ἄμεινον κόρχορος ἐν λαχάνοις. παροιμία. ἔστι δὲ λάχανόν τι ἄγριον, καὶ εὐτελές. ἀφ᾽ οὗ ἡ παροιμία.

κερκωπίζειν. ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν προσσαινόντων τῇ κέρκῳ ζώων μετενήνεκται. ἄμεινον δὲ λέγειν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κερκώπων, οὓς περὶ τὴν λυδίαν ἱστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα καὶ ἀνελεεῖς γενέσθαι. παρ᾽ ὃ καὶ ἀπολιθωθῆναι αὐτούς, καὶ ἡρακλεῖ ἐνοχλήσαντας, ὅτε παρ᾽ ὀμφάλῃ ἦν κολασθῆναι.

κέσκον οἰκεῖς. πόλις παμφυλίας ἀνοήτων. ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε. πόλις κέσκος νοῦν οὐκ ἔχουσα. ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων.

κεστρεὺς νηστεύει. παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ λαιμάργων. τοιοῦτον γάρ ἐστιν ἄπληστον ὁ κεστρεὺς, ὡς ἐκ τούτου τοὺς κεχηνότας, καὶ πίνοντας κεστρεῖς ἔλεγον, ὡς λαιμάργους. ἄλλοι δέ φασι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης ὑποφερομένων. ὁ γὰρ κεστρεὺς τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων μόνος ἀπέχεται τῆς σαρκοφαγίας. νέμεται δὲ τὴν ἰλὺν ταλαιπωρῶν, ὥς φησιν ἀριστοτέλης περὶ ζώων.

κενθωνύμου κλέος, ἢ αἶσχος. ἐπὶ τῶν αἴσχιον κλέος ἐχόντων. ἢ ὧν ἄν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα. ἢ δυσωνύμων.

κηροῦ εὐπλαστότερος. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως περιϊόντων.

κίγκλος. ὄρνεον πολλὰ τὴν ὀσφὺν κινοῦν, ὃ τινὲς σεισοπυγίδα καλοῦσιν. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτόν.

κιλίκιος ὄλεθρος. οἱ κίλικες λῃστείαις χρώμενοι, ἐπ᾽ ὠμότητι διεβέβληντο. καὶ οἱ ἀττικοὶ δὲ τὰς πικρὰς τιμωρίας κιλικίους καλοῦσι.

κίνδυνος ἡ ἐν πρώρᾳ σελὶς, παροιμιακόν. οἱ γὰρ πολέμιοι τὴν πρώραν εὐθέως ἐφαλλόντες κατέχουσι. σελὶς δὲ, ἡ καθέδρα.

κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων

των ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ φυτὸν ἀνάγυρος δυσῶδες τριβόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀλεξικάκον. ἄλλοι δὲ ὀνόγυρον τὸ τοιοῦτον φυτὸν ὀνομάζουσι.

κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων τέτακται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν, οἳ τὴν βοήθειαν εἰς τὴν ἱερὰν ἄγκυραν ἔχουσιν, ἢ ἀπὸ τῶν πεττευόντων. παρ' αὐτοῖς γάρ τις κεῖται ψῆφος, οἷον ἱερά, καὶ ἀκίνητος θεῶν νομιζομένη.

κίσσαμις κῷος. οὗτος ἦν πολυθρέμματος. τούτῳ φασὶν ἔγχελυν ἐπιφαινομένην κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν, καὶ τὸν κίσσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν. φαινομένην δὲ αὐτῷ κατ' ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν, τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενῆ ἀπολέσθαι.

κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλεν. αὕτη παρῆλθεν ἐκ χρησμοῦ σιβύλλης τῆς ἐρυθραϊκῆς. περὶ γὰρ φιλίππου μαντευομένης μετὰ τὴν ἐν χαιρωνείᾳ μάχην τὸ ἔπος εἶπεν. ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀθηναῖοι καὶ οἱ θηβαῖοι ἡττηθέντες ἀπώλοντο, φίλιππος δὲ νικήσας μετὰ τὴν μάχην εὐθὺς ὑπὸ παυσανίου διεφθάρη.

κλεισθένην ὁρῶ. ἀριστοφάνης. οὗτος ἀεὶ ἐξυρᾶτο. λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν ἀεὶ ξυρωμένων. ἦν δὲ σιβυρτίου, καὶ τοῦτο ἔπραττε διὰ τὸ νέος φαίνεσθαι ἀεί. τοῦτο ἔπραττε καὶ στράτων.

κλειτοριάζεις, ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων.

κλεόκριτος. οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς γυναικίας, καὶ κίναιδος, καὶ ξένος, καὶ δυσγενής, καὶ κυβέλης υἱός, ἐπεὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς ῥέας, μαλακοὶ παρῆσαν. ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν ὀρνιθώδης. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν κιναίδων ἡ παροιμία.

κόγχην διελεῖν. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τι ποιούντων. οἷον ταυτόν ἐστι τόδε τῷ, κόγχην διελεῖν.

κολάδου χοίνιξ. παροιμία ἐπὶ τῶν μείζοσι μέτροις κεχρημένων.

κοινὰ τὰ φίλων. τίμαιός φησιν ὅτι προσιόντας πυθαγόρᾳ μαθητὰς περὶ τὴν ἰταλίαν, ἔπειθεν ὁ φιλόσοφος κοινὰς τὰς οὐσίας ποιεῖσθαι. ὅθεν εἰς παροιμίαν ἡ συμβουλὴ τοῦ πυθαγόρα ἦλθε. 133

κοινὸς ἑρμῆς. κλεπτίστατος ἑρμῆς γενόμενος, καταδεῖξαι κοινὰ εἶναι τὰ φώρια.

κολοκύντη, μαρίκη. καὶ παροιμία, κολοκύντης ὑγιέστερος.

κομήτης. παροιμία. οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται.

κόννου ψῆφος. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. ὁ δὲ κόννος λυρῳδὸς ἦν ὥς τινές φασι τῶν ἀφώνων. ὡς δέ τινες, κιθαρῳδός.

κόνος ἀρτοξύη. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων.

κοντῷ πλεῖν. παροιμία, ἤγουν προσηκόντως ζῆν.

κόππας μάξιμος. ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρονηματιζομένων.

κόραξ ὑδρεύσει. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινος τυγχανόντων.

κορδύλης οὐκ ἄξιος. παροιμία. κορδύλη δὲ πᾶν τὸ ἐξέχον, καὶ συνεστραμμένον, καὶ ὁ παρὰ τὸν ὦμον δεσμός.

κορύβου ἠλιθιώτερος. εὐήθης, καὶ μωρός. ἐπὶ γὰρ τοῦ μωραίνοντος ἔταττον τὸν κόρυβον ἀπό τινος κορύβου μωροῦ, ὃν οἴονται τὸν μάγδονος εἶναι παῖδα τοῦ φρυγὸς κατὰ τὰ ζωικὰ γενόμενον. τινὲς δὲ τοῦτον ἀναίσθητον φασὶ γεγονέναι, ὡς καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀριθμεῖν.

κορυθέως εἰδεχθέστερος. οὗτος ὁ κορυθεὺς ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. ἕνα δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων εἶναί φασι.

κόρχορος, ἄγριον λάχανον, εὐτελές. διὸ καὶ ἡ παροιμία, κόρχορος ἐν λαχάνοις. ἔνιοι ἰχθὺν ποιὸν τὸν κόρχορον ἀποδιδόασιν, ὡς τὸν ἵππουρον, καὶ ὡς εὐτελὲς ἔδεσμα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀναξίων ἡ παροιμία, καὶ εὐτελῶν, μεταποιουμένων δὲ τιμῆς ἢ καθ' ἑαυτοὺς μείζονος.

κορώνη τὸν σκορπίον. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι, καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων. ἐλλειπτικὴ δέ ἐστι. λείπει γὰρ τὸ ἥρπασε. καὶ γὰρ ἁρπαθεὶς ὁ σκορπίος, οὐκ ἔλαττον ἔδρασεν ἐμβαλὼν τῷ κέντρῳ τὸν ἰόν, ἤπερ ἔπαθε.

κοσκίνῳ ὕδωρ ἐπιφέρεις. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

κουρήτων στόμα. ἐδόκουν γὰρ εἶναι οὗτοι μάντεις, οἷον θεσπιῳδὸν στόμα.

κράδης ῥαγείσης. κράδη νῦν οὐχ ὁ σύκινος κλάδος, ἀλλ' ἡ ἀγκυρίς, ἀφ' ἧς οἱ ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν ζωστῆρσι καὶ ταινίαις κατειλημμένοι. ἐπὶ τῶν προφανέντων αἰφνιδίως, καὶ ἀσχημονησάντων.

κρατὴρ δικῶν. παροιμία ἀντὶ τοῦ δοχεῖον κακῶν.

κρητίζειν πρὸς κρῆτα. καὶ κρὴς πρὸς αἰγινήτην. ἐπὶ τῶν πρὸς πανούργους πανουργευομένων.

κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. λέγεται γὰρ ὡς εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὖ προσδιατεθεῖσι, κριὸς τὰ τροφεῖα. καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας τύπτειν τοὺς θρέψαντας, καὶ ἔτι τρέφοντας. μέμνηται αὐτῆς μένανδρος.

κριοῦ διακονία. παρὰ τὴν παροιμίαν, κριὸς τὰ τροφεῖα. κορύπτει γὰρ τοὺς τρέφοντας.

κροβύλου ζεῦγος. παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένοις ταττομένη. μετήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος κροβύλου, ἑταίρας κτησαμένου δύο, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ταύταις πολλοὺς τῶν νέων λυμαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ἔκλεπτεν ἐλυμαίνετο. τοὺς οὖν ἴσους τῇ ἐκείνου πονηρίᾳ ὡς δύνασθαι συζυχθῆναι αὐτῷ, κροβύλου ζεῦγος ἔλεγον. ἢ διὰ τὸ εἶναι δύο τὰς ἑταίρας.

κροκωτὸν ἱμάτιον διονυσιακόν. ἀριστοφάνης. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμὶ ἀποσβέσαι τὸν γέλων ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. ἐφόρει γὰρ κροκωτῷ λεοντῆν ὡς ἡρακλῆς. τοῦτο γὰρ ἦν φόρεμα τοῦ ἡρακλέους. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. ἐφόρει δὲ τὴν λεοντῆν, ἵνα φοβερὸς ᾖ. καὶ παροιμία τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ.

κῦδος, λοιδορία κακολογία. καὶ κυδάζειν τὸ λοιδορεῖν, καὶ κακολογεῖν. ἡ δὲ πρώτη συλλαβὴ βραχέως ἐκφέρεται. καὶ ὅταν λοιδορίαν ἐκτίσῃ τις ἐπὶ μηδενὶ ἀξίως συκοφαντουμένῳ, παροιμιωδῶς λέγεται κύδους ἐκτετικέναι.

κύδου δίκην ὀφείλειν, ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων.

κυζικηνοὶ στατῆρες. διεβεβόηντο οὗτοι ὡς εὖ κεχαραγμένοι. πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον, ὁ τύπος μηδὸς θεῶν. ἐπὶ δὲ θατέρου, προτομὴ λέοντος.

κυθνώδεις συμφοραί. αὕτη εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ κυθνίοις συμβάντα. φησὶ γὰρ ἀριστοτέλης οὕτω κακῶς αὐτοὺς διατεθῆναι ὑπὸ ἀμφιτρύονος, ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς κυθνώδεις καλεῖσθαι.

κυθωνύμου αἶσχος. αἰσχρὸν κλέος ἔχοντος, ἢ οὗ ἂν τις ἐπικρύψῃ τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς, καὶ τὰς πράξεις, ἢ δυσωνύμου, ἢ περιβοήτου περὶ τὰς πράξεις, ἢ ἀξίου κεκρύφθαι.

κυλλοῦ πήραν. ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. λέγουσι γὰρ τόπον εἶναι ἐν τῇ ἀττικῇ οὕτω καλούμενον κυλλοῦ πήραν, καὶ κρήνην ἐκεῖ αὐτόθι, ἀφ' ἧς τὰς στείρας πίνειν γυναῖκας, ἵνα συλλάβωσι.

κυνέα δέρειν δεδαρμένην. τοῦ φερεκράτους. σχῆμα δέ ἐστιν ἀκόλαστον εἰς τὸ αἰδοῖον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλο παθόντων, ἐφ' οἷς πεπόνθασιν ἡ παροιμία.

κύρβεις κακῶν. παροιμία. σανίδες εἰσὶ παρ' ἀθηναίοις τετράγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν. ἐπὶ τῶν τοίνυν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία.

κυρνία ἄτη. κύρνος νῆσος ἦν πάλαι ἄβατος τοῖς πλέουσι διὰ συνεχεῖς λῃστείας.

κυφόν. ἐκ παντὸς ξύλου κυφὸν ἂν γένοιτο. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, χρησίμων δέ.

κύων ἐπὶ δεσμά. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. ὁμοία τῇ, καὶ βοῦς ἐπὶ δεσμά.

κύων ἐπὶ φάτνῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους ἐώντων.

κύων παρ' ἐντέροις. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων

μένων, ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα, καὶ ἀνωφελῶν. δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ, καὶ δυσκατάποτα.

κῶος χίῳ. ὁ κῶος ἀστράγαλος ἠδύνατο ἕξ. παροιμία δέ ἐστι χῖος πρὸς κῶον. ὁ μὲν γὰρ χῖος ἠδύνατο ἕν, ὁ δὲ κῶος ἕξ.

κωρυκαῖος θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον ἀπὸ παροιμίας τινός. κώρυκος γὰρ τῆς παμφυλίας ἀκρωτήριον, πρὸς ᾧ πόλις ἀττάλεια. ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφορμούντων ἐπὶ τὴν ἄκραν λῃστῶν ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις λιμέσιν ὁρμῶντας κατηκροῶντο, καὶ τοῖς λῃσταῖς ἀπήγγελλον καὶ τίνες εἰσὶ, καὶ ποῖ πλέουσιν. ὅθεν ἡ παροιμία. τοῦ δ' ἄρα ὁ κωρυκαῖος ἠκροάζετο. οἱ δὲ κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσιν οἱ κωμικοί.

κωρυκαῖος ἠκροάζετο. ταύτης μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ ἐγχειριδίῳ. πειραταὶ γὰρ περὶ κώρυκον τῆς παμφυλίας ἦσαν. καί τινες τῶν ἐκ κωρύκου συμπράττοντες αὐτοῖς περιειργάζοντο τῶν πλεόντων τὰ φορτία, καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν μέλλοιεν πλεῖν, καὶ τοῖς πειραταῖς ἐμήνυον. τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι, ἔκρυπτον τὰ πολλά. ἐπεὶ δὲ καὶ οὕτω τοῖς πειραταῖς ἐγεγόνει, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων.

κωφότερον τοῦ τορωναίου λιμένος. λιμήν ἐστιν ἐπὶ τορώνῃ τῆς θρᾴκης. στενὰς δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταῤῥύσεις ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον.

κωφότερος κίχλης. ταύτης εὔβουλος ἐν διονύσῳ μέμνηται. φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῶον.

ἀρχὴ τοῦ λ.

λ άβραξ εἶδος ἰχθύος. καὶ παροιμία λάβρακας μιλησίους. τὴν δὲ προσηγορίαν πεποίηται, διὸ κέχηνεν αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ ἀθρόως, καὶ λάβρως τὸ δέλεαρ καταπίνει. ὅθεν

καὶ εὐχερῶς ἁλίσκεται. ἐν μιλήτῳ δὲ τῆς ἀσίας, μέγιστοι γίνονται λάβρακες, καὶ πλεῖστοι. μίλητος δὲ πόλις ἀσίας ἔνθα πολλοὶ γίνονται λάβρακες διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν λίμνην εἰς τὴν θάλατταν. χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι, εἰς τὴν λίμνην ἀνατρέχουσιν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω πληθύουσι παρὰ μιλησίοις. 134

λαγὼς καθεύδων. ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.

λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν παροιμία. δειλὸν γὰρ τὸ ζῶον ὁ λαγώς. ὅθεν καὶ ὁ ῥήγινος λαγὼς ἐλέχθη. καὶ τοὺς ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ ἐκωμῴδουν. παροιμία δέ τίς ἐστιν. ὁ λαγὼς τὴν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων τῆς ψυχῆς, καὶ πρὸς τοὺς καρτερῶς ἀγωνιζομένων ταττομένη. καὶ παροιμία. ὁ καρπάθιος τὸν λαγών. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς βλαπτόντων. οἱ γὰρ καρπάθιοι, νῆσον οἰκοῦντες, καὶ λαγὼς οὐκ ἔχοντες, ἐπηγάγοντο. οἱ πολλοὶ γινόμενοι ἐλυμαίνοντο τοὺς καρπούς.

λάμπων, ὄμνυσι τὸν χῆνα ὅταν ἐξαπατᾷ τινα. πρῶτοι σωκρατικοὶ ἐπετήδευσαν οὕτως ὀμνύναι. ῥαδάμανθυς γὰρ πρῶτος οὐκ εἴα ὅρκους ποιεῖσθαι κατὰ θεῶν. ἀλλ' ὀμνύναι χῆνα, καὶ κύνα, καὶ κριόν. καὶ τὰ ὅμοια. ὁ δὲ λάμπων, θύτης ἦν χρησμολόγος καὶ μάντις, ᾧ καὶ τὴν εἰς σύβαριν ἀποικίαν ἀθηναίων περιάπτουσιν. ὤμνυε δὲ κατὰ τοῦ χηνὸς ὡς μαντικοῦ ὀρνέου. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν μετὰ ὅρκου ἐξαπατώντων τινά.

λάρος κεχηνώς. ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ λάρος ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικὸν καὶ ἀδηφάγον.

λάρος ἐν ἕλεσι παροιμία. ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων.

λέοντα ξυρεῖς. παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων.

λεπτὰ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν πενιχρῶς διαγόντων τὸν βίον.

λεπτὴν πλέκει παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν πενήτων. οἷον ἀκριβῆ.

λεπτή τις ἐλπίς, ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται ἡ παροιμία.

λέρνη κακόν. ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥυπώντων λέγεται. λέρνη πηγή ἐστιν ἐν ἄργει τῆς πελοποννήσου. καθ' ἣν ἡρακλῆς τὴν ὕδραν κατειργάσατο. καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεκάθαιρον τὰ ἐγκάθια τῶν ἱερείων ἐπ' αὐτῆς. ἀφ' ὧν καὶ συνέβαινε πάνυ τὸ ὕδωρ διεφθάρθαι τῇ κόπρῳ τῶν ἀποκαθαιρομένων, ὅθεν ἡ παροιμία.

λεσβίων ἄξια. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

λευκὴ στάθμη. ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων. ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων.

λευκὴ ἡμέρα, ἡ ἀγαθή. ἀπὸ τῆς παροιμίας τῆς λεγούσης, τῶν εἰς φαρέτραν. φύλαρχος γάρ φησι τοὺς μέλλοντας καθεύδειν, ἄγειν τὴν φαρέτραν. καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διαγαγόντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψῆφον λευκήν. εἰ δὲ σκληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους. καὶ εἰ εὑρεθείησαν πολλαὶ λευκαὶ, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενόμενον. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία.

λευκὴν μάζαν φυρῶσι. παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

λευκώλενον λῖνον κερδῶ γαμεῖς. ἐπὶ τῶν ἐπὶ κέρδει γαμούντων τὰς αἰσχρὰς γυναῖκας. ἢ τὰς γεγηρακυίας.

λευκηπατίας. κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων φησὶ συμβαίνειν τι ἐπὶ τὸ ἧπαρ ἐπὶ ζίνων, ὃ δειλοὺς ποιεῖ. εἰρῆσθαι οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων τὴν παροιμίαν.

λήθαργος κύων. ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ νωθροὶ, λήθαργοι, καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ.

λήθης πεδίον. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

λήμνιον κακόν. παροιμία. ἐκ γοῦν ἀθηνῶν ἁρπάσαντες γυναῖκας οἱ λήμνιοι, ἐτεκνοποίησαν μετ' αὐτῶν. αἱ δὲ, κατέσφαξαν αὐτοὺς μετὰ τῶν τέκνων. ἐπεὶ δὲ πάντας αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, ἀνεῖλον, ἅμα ταῖς τῶν θρακῶν γυναιξὶν ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν μυρτίλος μὲν διὰ τὸν μηδείας ἐπὶ ὑψιπύλῃ ζῆλον καταχεῖν, καύκασος δὲ, διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀφροδίτης τὰς λημνίας. ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ, λήμνια λέγεται. καὶ ἄλλως.

λήμνιον κακόν. ἀπὸ τῶν ἐν λήμνῳ γυναικῶν, αἳ τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἀπέκτειναν ἐγκαλοῦσαι, ὅτι αὐτῶν οὐκ ἐμίγνυντο φεύγοντες τὴν τῆς ὀσμῆς ἀηδίαν, ἣν προσέβαλεν αὐταῖς ἡ ἀφροδίτη μισήσασα.

λήμνιον κακόν. παροιμία, ἣν διαδοθῆναί φασιν ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. ἢ διὰ τὸ τὰς ἁρπασθείσας ὑπὸ πελασγῶν ἐκ τῆς ἀττικῆς γυναῖκας εἰς λῆμνον ἀπαχθῆναι, ἃς ἀποτεκούσας τρόπους τε τῶν ἀθηναίων διδάξαι τοὺς παῖδας, καὶ γλῶτταν, τούτους δὲ τιμωρεῖν ἀλλήλοις, καὶ τῶν ἐκ τῶν θρασσῶν γεγεννημένων ἐπικρατεῖν, τοὺς δὲ πελασγοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀχθομένους, κτεῖναι αὐτοὺς, καὶ τὰς μητέρας αὐτῶν. ἢ διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν λημνιάδων γυναικῶν τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι.

λημνίᾳ χειρὶ, ὠμῇ, καὶ παρανόμῳ ἀπὸ τῆς παροιμίας.

λίθον ἕψεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων τι κατεργάζεσθαι πειρωμένων. οἷον, ἀδύνατον ἐπιχειρεῖς.

λιμὸς μηλιαῖος. ἐπὶ τῶν χαλεπῶν. ἐν γὰρ τοῖς πελοποννησιακοῖς κατὰ πάντων νικίαν πέμψαντες ἀθηναῖοι, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολιόρκησαν αὐτοὺς, ὥστε λιμῷ διαφθεῖραι. τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει νικίας μῆλον παρεστήσατο, οὐ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ, ἀλλὰ καὶ λιμῷ διὰ τὸ ἀποστῆναι αὐτῶν πρώην ὑποτελοῦσαν. ἢ ἀντὶ τοῦ μεγίστῳ. μῆλος δὲ πόλις θεσσαλίας. οἱ δὲ μήλιοι πολιορκούμενοι λιμῷ ὑπὸ ἀθηναίων, ἐπείσθησαν, καὶ προδεδώκασιν αὐτούς. καὶ λιμῷ μηλίῳ. παροιμία. ἐπεὶ ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ, ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ.

λιμοῦ πεδίον. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένων πόλεων. τόπος γάρ ἐστιν οὕτω καλούμενος. καὶ λέγουσιν ὅτι λιμοῦ ποτὲ κατασχόντος, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἱκετείαν

ὅς ἱκετείαν θέσθαι, καὶ τὸν λιμὸν ἐξιλεώσασθαι. οἱ δὲ ἀθηναῖοι ἀνῆκαν αὐτῷ τὸ ὄπισθεν τοῦ πρυτανείου πεδίον.

λιμῷ δωριεῖς. σιτοδείας ποτὲ γενομένης ἐν πελοποννήσῳ, ἐφόδια τινὲς λαβόντες, ἀπῆραν. πλανωμένους δὲ αὐτοὺς ὑπεδέξατο ἡ ἐν ῥόδῳ τρίπολις. ἐκλήθησαν δὲ διὰ τοῦτο λιμῷ δωριεῖς.

λιμῷ μηλίῳ. παροιμία. ἐπεὶ ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν μηλίους πολιορκοῦντες ἐν λιμῷ, ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ.

λίνδιοι τὴν θυσίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱερουργούντων, ἀπὸ ἡρακλέους ἐν λίνδῳ βοῦν ἀποσφάξαντος γεωργοῦ, καὶ θοινησαμένου, τοῦ δὲ γεωργοῦ λοιδορουμένου αὐτόν. ἔθος καὶ λίνδιοι κατὰ χρησμὸν οὕτω θύουσιν ἡρακλεῖ λοιδορούμενοι.

λίνον λίνῳ συνάπτεις. ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμιγνύντων, ἢ παρακρουομένων, καὶ ἀπατώντων.

λόγοις ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. ὁ ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γέγονε πλάτωνος. καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντιθεμένους λόγους εἰς σικελίαν ἀπερχόμενος ἐπώλει. ἢ

λόγοις ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. ὁ ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γέγονε πλάτωνος, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῷ συντιθεμένους λογισμοὺς κομίζων εἰς σικελίαν, ἐπώλει. εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία.

λοκρικὸς βοῦς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ἡ παροιμία τέτακται. οἱ λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντές ποτε, βοὸς πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, σικύοις ἀποθέντες ξύλα μικρά, καὶ σχηματίσαντες βοῦν, οὕτω τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν.

λοκροὶ τὰς συνθήκας. παρὰ λοκροῖς τοῖς ἐπιζεφυρίοις ὥς φασιν ἐγένετο ζάλευκος νομοθέτης, ὃς νόμον ἔθηκε, συγγραφὴν ἐπὶ τῶν δανεισμάτων μὴ γίνεσθαι. ὅθεν πολλῶν ἀρνουμένων τὰ συναλλάγματα, ἐπὶ τῶν ψευδομένων ἡ παροιμία ἐκράτησε.

λοκρῶν σύνθημα. παροιμία. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παρακουομένων. λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας πρὸς τοὺς πελοποννη-

σίους προδόντες, μετὰ τῶν ἡρακλειδῶν ἐγένοντο. ἀναβιβάζει δὲ τοὺς χρόνους. οἱ δὲ, ὅτι τοὺς σικελοὺς ἠπάτησαν παραλογισάμενοι.

λούσαις τὴν πελίαν. ἢ δεῖ φαγεῖν χελώνης κρέα, ἢ μὴ φαγεῖν. ἐπὶ τῶν κατακόρως, καὶ ἀδιαφόρως πάντα ἐσθιόντων.

λοχμὴν πολλὴν φορεῖς, ἀντὶ τοῦ πληθύσῃ. οὗτος δὲ φορμίων τειχώδης ἦν καὶ πυγὰς μελαίνας εἶχε.

λυδὸς καπηλεύει. φασὶ κῦρον περιγενόμενον τῶν λυδῶν, προστάξαι αὐτοῖς καπηλεύειν, καὶ μὴ κεκτῆσθαι ὅπλον, ἀλλὰ ποδήρεις ἀμφιέννυσθαι χιτῶνας. καὶ οὕτως εἰς θῆλυ μᾶλλον μεταρρυθμισθέντας τοὺς λυδοὺς, ἀγοραίους γενέσθαι καπήλους.

λυδὸς τὴν θύραν ἔκλεισε. παροιμία ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν.

λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει. ἐπὶ τῶν ἀκολάστων, ὡς ταύταις ταῖς ὥραις τῶν λυδῶν ἀκολασταινόντων. οἱ γὰρ λυδοὶ κωμῳδοῦνται ταῖς χερσὶν αὐτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια. ἡ δὲ παροιμία αὕτη, ὁμοία τῇ, αἰπόλος ἐν καύματι, ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσι.

λυδῶν καρύκας. παροιμία μήτε λυδῶν καρύκας, μήτε μασίτων ψόφους. ἔστι δὲ ἡ καρύκη βρῶμα λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων, συνεστὼς καὶ αἵματος, ὡς φερεκράτης, ἀμυρτάκην τρίψαντα, καὶ λυδίαν καρύκην.

λύκειον ποτόν. ἤτοι ἀπὸ κρήνης τῆς ἀπόλλωνος ἐπιθέτου, καὶ τόπου. προπεριασπωμένως δέ. ἦσαν δὲ ἀναδοθεῖσαι κρῆναι, ἡ μὲν, οἴνου. ἡ δὲ, μέλιτος. ἐν αἷς συνέβαινε τὰ πτηνὰ προσίζειν, καὶ τοξεύεσθαι.

λύκος περὶ φρέαρ χορεύει. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων περί τι μάτην. καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος περίεισιν ὅταν διψήσῃ. μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι. ἐὰν τὸ διωκόμενον ἐμπίσῃ εἰς φρέαρ περίεισι καὶ τηνικαῦτα τὸ φρέαρ μηδὲν ἀνύων.

Λύκος ἀεὶ ἐν φάραγγι, ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

Λύκος ἔχανεν. ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι πράξειν, διαμαρτανόντων δὲ τῆς ἐλπίδος. λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασιν. ἐπὶ οὖν τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν.

Λύκον εἶδεν, ἐπὶ τῶν αἰφνιδίων ἀχανῶν γινομένων.

Λύκος χανών. ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λύκου δεκάς. παροιμιῶδες ἐπειδὴ λύκος ὁ ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθηναίοις δικαστηρίοις ἵδρυτο τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων, ἔνθα οἱ δωροδοκοῦντες οἱ συκοφάνται κατὰ δέκα γενόμενοι συνεστρέφοντο. ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας.

Λύκου πτερά. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος ᾖ, πῶς γὰρ ἂν πτηνός τις γένοιτο λύκος;

Λυσικράτης. παροιμία, Λυσικράτης δωροδοκῶν στρατηγὸς Ἀθηναίων. οὗτος γὰρ σιμὸς ἦν, καὶ αἰσχρὸς καὶ κλέπτης καὶ ἄσημος.

Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτεις. ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ τι ποιούντων,

ἀρχὴ τοῦ μ.

Α ζαν μεμαχὼς τὴν ὑπ' ἐμοῦ με-
μ μαγμένην μάκελλα, δίκελλα. Ἀριστοφάνης. ὦ μῶρε, μῶρε. μὴ θεῶν κίνει φρένας δικέλλας· ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον διὸς,

Μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει δίκη. ἐπὶ τῶν βλασφήμων εἴρηται.

Μαλθακόν. ἔκλυτον. μαλακόν. καὶ παροιμία. ἁπαλοὶ θερμολουσίαις ἁβροὶ μαλθακευνίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαρρεόντων.

Μᾶλλον ὁ Φρύξ. ἡ παροιμία ἐντεῦθεν. οἱ ζ. σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου, τίς τῶν ὄντων εὐδαιμονέστατος, οἱ μὲν ἀπεκρίναντο, τὰ ἄγρια ζῷα. ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει. οἱ δὲ πελαργούς.

δίχα γὰρ νόμου, τῇ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσι. Σόλων δέ, οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας. παρεστὼς δὲ Αἴσωπος ὁ Φρὺξ ὁ λογοποιός, τοσοῦτον εἶπεν ὑπερέχεις τῶν ἄλλων, ὅσον θάλαττα ποταμῶν. ἀκούσας δὲ Κροῖσος εἶπε μᾶλλον ὁ Φρύξ.

Μανίας δ' οὐ πᾶσιν ὁμοία. τῶν μανιῶν ὥς φησιν ὁ Πλάτων, αἱ μέν εἰσιν ἄτοποι· ὡς αἱ τῶν παραπαιόντων, αἱ δὲ ἀρεταί, αἳ καὶ εὐχῆς ἄξια· οἷαί εἰσιν αἱ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν χρησμολόγων.

Μάρας. ἀπὸ Βεροίας τῆς ἐν Συρίᾳ πόλεως. ἀνὴρ τῶν πλουσιωτάτων. ἀλλ' ὅμως ὁ κόρος, οὐδεμίαν αὐτῷ ὕβριν ἐνέτεκεν. οὐδὲ γὰρ κόρος οὐδεὶς ἐφαίνετο τῶν χρημάτων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὄργανα ἐποιεῖτο δικαιοσύνης τε καὶ φιλανθρωπίας. ἐπικουρῶν τε τοῖς δεομένοις καὶ φιλοτιμούμενος ἐν τοῖς πολιτεύμασιν, οὕτω παρεῖχεν ἑαυτὸν τοῖς πᾶσιν ἐπιεικῆ καὶ δίκαιον, ὥστε οὔτε τῶν πολιτῶν οὐδεὶς αὐτῷ ἐπεκάλεσέ ποτε, οὔτε τῶν ξένων, οὔτε τῶν ἀστυγειτόνων, οὔτε τῶν ἐν ἀγροῖς ὁμορρούντων. οὐ μὴν ταῦτα δικαιοσύνης ἔργα ἀπελογίζετο, εἰ μηδένα ἀδικοίη τῶν πολιτευομένων. ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον εἰ μὴ κάμνοι εὐεργετῶν. τοιγαροῦν αὐτῶν ἑαυτοῦ μόνον ἐπεμελεῖτο πραγμάτων. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλλοτρίων. μάλιστα τῶν περικεκτημένων ἔν τε τῷ ἄστει, καὶ κατ' ἀγρούς. μάλιστα δὲ τούτου τεκμήριον, εἴ τις ἠβούλετό τι πωλεῖν, ἤ τις ὠνεῖσθαι τῶν πλησιαζόντων αὐτῷ, ὁ μέν, προσαπῄτει, ὁ δέ, προσετίθει τῷ τιμήματι τῆς ἄλλης ἀξίας. ὑπὲρ αὐτοῦ γέ τοι δήπουθεν, ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι ὅμορον καὶ γείτονα Μάραν τὸν πάντων ἀνθρώπων δικαιότερον. ὥστε ἐξενίκησεν εἰς παροιμίαν. ὁ Μάρας ἐπὶ δικαίᾳ χρήσει τῶν πέλας.

Μασχάλην αἴρειν. ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. Κρατῖνος ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρειν καταμωκωμένους τοὺς χερσὶν οἷόν ἐστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ· χεῖρας ἀνασχόμενοι.

μάτην ἀναλίσκεις τὸ ὕδωρ. οἱ ῥητορεύοντες γὰρ τὸ παλαιὸν πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον ἔλεγον. ἐπὶ τῶν εἰς μάτην λαλούντων.

μεγάλου ποιήματα. οἱ μὲν, ἀντὶ τῶν παραδόξων ἔργων, οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας φασὶν εἰρῆσθαι. τῶν γὰρ παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα συμμεμυκότα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ οὐ διεστηκότα τοὺς πόδας, πρῶτος δαίδαλος, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεπέτασε, καὶ τοὺς πόδας διέστησε.

μεγαρέων δάκρυα. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων, καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει. λέγουσι γὰρ βάκχιόν τινα κορίνθιον γῆμαι τὴν κλυτίου τοῦ μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα. ἧς ἀποθανούσης, ἀναγκασθῆναι τοὺς μεγαρέας ὑπὸ τοῦ κλυτίου πέμπειν παρθένους, καὶ ἠϊθέους εἰς κόρινθον, τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα καταθρηνήσειν. οἱ δέ φασιν, ὅτι πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ μεγαρέων σκόροδα. ὅθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων. παρόσον οἱ ἐμπιπλάμενοι τῶν σκορόδων, ἀποδακρύουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος. ὅθεν τὰ μὴ ἐκ παθῶν, μὴ δὲ ἐκ βάθους δάκρυα, ἀλλ᾽ ἐξ ἐπιπολῆς, μεγαρέων δάκρυα ἔλεγον.

μέδιμνος. καὶ παροιμία. μεδίμνῳ ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ παιδὸς ἀργύριον. ἐπὶ τῶν μεγάλην, καὶ ἀθρόαν προσδοκώντων ὠφέλειαν.

μελαμπύγῳ συνέτυχες. ὁ ἡρακλῆς καὶ λάσιος, καὶ μελάμπυγος ἐγένετο. λέγουσι δὲ ὅτι τῶν κερκώπων ἡ μήτηρ προὔλεγεν αὐτοῖς τὸν μελάμπυγον φυλάξασθαι. μετὰ δὲ ταῦτα συλληφθέντες ὑπὸ τοῦ ἡρακλέους, καὶ δεθέντες τοὺς πόδας πρὸς ἀλλήλους, ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὰς κεφαλὰς κρεμαμένας εἶχον. ὁρῶντες δὲ αὐτὸν μελάμπυγον, ἐγέλασαν, καὶ ἐρωτηθέντες, τὴν τῆς μητρὸς πρόῤῥησιν εἶπον. καὶ οὕτω φιλανθρωπίας ἔτυχον.

μεμαγμένη μάζα. ἐπὶ τῶν ἑτοίμων ἀγαθῶν. μεμαγμένην, παρεσκευασμένην, καὶ ἐν ἑτοίμῳ γενομένην. ὅθεν καὶ παροιμία. μάζαν μεμαχὼς τὴν ὑπ᾽ ἐμοῦ μεμαγμένην.

μέγα στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἱονεὶ πολλὴ παρρησία πάντων εὐφορίας γενομένης.

μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ. μέμνηται ταύτης ἀνακρέων, καὶ πίνδαρος ἐν νεμεονίκαις. φασὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἡφαίστου γενομένην, δῶρον πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι, ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου, καὶ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ ἐν ταῖς θήραις.

μερὶς οὐ πνίγει. δικαίαρχός φησιν ἐν τοῖς περὶ τῆς ἑλλάδος ἐν τοῖς δείπνοις μὴ εἶναι συνήθους τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας. διὰ δὲ προφάσεις τινὰς ἐνδεεστέρων γενομένων τῶν ἐδεσμάτων, κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων, καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. τῶν γὰρ ἐδεσμάτων κοινῇ, καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων, τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἥρπαζον, καὶ συνέβαινε τούτους ἀποπνίγεσθαι, μὴ δυναμένους ἑαυτοῖς βοηθεῖν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπενοήθη.

μερὶς οὐ πνίγει. τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων πνιγομένων ὅτι αὐτοῖς βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο, ἐπενοήθη ὁ διαμερισμὸς, καὶ ἕκαστος ἑκάστῳ τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει, μερὶς οὐ πνίγει.

μετὰ λέσβιον ᾠδόν. παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε. λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐκ λέσβου τὸν μουσικὸν τέρπανδρον. ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος, καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος, ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. εἴποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν, μετὰ λέσβιον ᾠδόν. μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης κρατῖνος ἐν χείρωνι. καὶ ἄλλως.

μετὰ λέσβιον ᾠδόν. παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων. οἱ γὰρ

λακεδαιμόνιοι τοὺς λεσβίους κιθαρῳδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο. ἀκαταστατησάσης γὰρ τῆς πόλεως αὐτῶν, χρησμὸς ἐγένετο λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμπεσθαι. οἱ δ᾽ ἐξ ἀντίσσης τέρπανδρον ἐφ᾽ αἵματι φεύγοντα μεταπεμψάμενοι, ἤκουον αὐτοῦ ἐν τοῖς συσσιτίοις, καὶ κατεστάλησαν. οἱ λακεδαιμόνιοι δὲ στασιάζοντες μετεπέμψαντο ἐκ λέσβου μουσικὸν τέρπανδρον, ὅς τις ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. εἴποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ λακεδαιμόνιοι, ἔλεγον, μετὰ λέσβιον ᾠδόν.

μετὰ μουσῶν. ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου. ἢ κοινῇ ἐπὶ τοῦ συνόντος ἀπαιδεύτου τοῖς πεπαιδευμένοις.

μέζω μὲν ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρὶ δὲ μάζαν ἔδοντες. οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ. ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς συβαρίταις. ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες, καὶ ἀμεζοπόται, ἀπώλοντο ὑπὸ κροτωνιατῶν. τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν, οὕτως ἐχρήσθη.

μέχρι τῶν ἀμφωτίδων. ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. τὸ δὲ ἀμφωτίδων, μέχρι τῶν ὤτων.

μήδ᾽ ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς. ἀμύξεις γάρ, λυπήσεις. ξώσεις.

μὴ δὲ μέλι, μὴ δὲ, μελίσσας. ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετ᾽ ἀγαθοῦ.

μὴ κίνει καμαρίναν. φασὶν εἶναι λίμνην τῇ πόλει τῇ καμαρίνῃ ὁμώνυμον ταύτῃ, ἣν οἱ καμαρῖνοι μετοχετεῦσαι εἰς τὸ πεδίον βουλόμενοι, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. ὁ δὲ, εἶπε, μὴ κίνει καμαρίναν. οἱ δὲ, παρακούσαντες τοῦ χρησμοῦ, ἐβλάβησαν. κἀκεῖθεν ἡ παροιμία. εἴρηται ἐπὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν ἑαυτοῖς μελλόντων. τινὲς δέ φασι φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν καμαρίναν, οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν.

μὴ κίνει κακὸν εὖ κείμενον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων.

μηλιακὸν πλοῖον. ἐπὶ τῶν παλαιῶν, καὶ

ἄγαν ἐκρεόντων πλοίων. ἱππότην γὰρ εἰς ἀποικίαν στελλόμενον, τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι, μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ, καὶ γυναικοκρατεῖσθαι.

μῆλον ἡρακλῆς. ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν ὅτι θύεται ἀθήνησιν ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ ἰδιάζουσά τις θυσία, τοῦ γὰρ βοός ποτε ἐκφυγόντος ὃν ἔμελλον τῷ ἡρακλεῖ προσάξαι, μῆλον λαβόντας, καὶ κλάδους ὑποθέντας, τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν, δύο δὲ ἀντὶ κεράτων, σχηματίσαι τὸν βοῦν, καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι.

μή μοι πότ᾽ ἔλθῃς, ὅτ᾽ ἐγὼ πράττω κακῶς. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ συνερχομένων τοῖς φίλοις ἐν κινδύνοις.

μήρινθος. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος, οὐδὲν ἔσπασεν. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων, καὶ ἀποτυγχανόντων.

μή πω μέγ᾽ εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ᾽ ἴδῃς. ἐπὶ τῶν θαυμαζόντων τοὺς τὰ μεγάλα ὑπισχνουμένους. οὐ γάρ ἐστι πρὶν ἀποθανόντα ἴδῃς, ἀλλὰ πρὶν εἰς τέλος ἀγαγόντ᾽ ἴδῃς, μὴ θαυμάσῃς τὸν μεγάλα καυχώμενον.

μὴ σύ γε μελαμπύγου τύχοις. μή τινος ἀνδρείου, καὶ ἰσχυροῦ τύχοις. παροιμία δέ ἐστιν ἐντεῦθεν. θείας τῆς ὠκεανοῦ θυγατρὸς ἐγένοντο παῖδες δύο. οὗτοι τοὺς παριόντας βιαζόμενοι, ἠδίκουν. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῖς παρῄνει μηδὲν ἄδικον ποιεῖν, ἵνα μή τινος μελαμπύγου τυχόντες, δίκην δώσουσιν. ἐφίσταται οὖν αὐτοῖς ἡρακλῆς, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν συνδήσας πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς λεοντῆς ἐξαρτήσας κάτω, ἄρας, ἐπέθηκε τοῖς ὤμοις αὐτοῦ. οἱ δὲ, δασύτητα περὶ τὴν πυγὴν τοῦ ἡρακλέους ὁρῶντες, ἐγέλων, ἀναμνησθέντες τῆς μητρός. πυθόμενος δὲ ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος, ἥσθη, καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακίαν πέσῃς.

μία λόχμη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκους. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων. ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες

καὶ μονόζοπον.

μία μύκωνος. νηλεὺς προσέταξε τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἡγῆτορι, καὶ ἱπποκλεῖ τὰς νήσους καταστρέψασθαι. χειρωσαμένου δὲ πολλὰς τοῦ ἡγήτορος, ἱπποκλέους δὲ μίαν τὴν μύκωνον, βουλομένου δὲ πασῶν ἔχειν τὸ μέρος, πέμψαντες ἠρώτησαν κοινῇ τὸν θεόν, τίνος εἶεν τοῦ ἡγήτορος νῆσοι. ὁ δέ, εἶπε μία μύκωνος.

μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. παροιμιωδῶς εἴρηται, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ εἰς γνῶσιν ἐμβαλεῖν, ἢ εἰς ἀμαθίαν. καὶ ἄλλως, μία χελιδών, παροιμιῶδές ἐστι τὸ. ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δέ τι εἰπεῖν, μία ἡμέρα οὐ ποιεῖ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν, καὶ δυσημερία μία, τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν.

μίδας. παροιμία. ὁ ἐν κύβοις εὐβουλότατος. ὁ γὰρ μίδας βόλου ἐστὶν ὄνομα. καὶ ἑτέρα παροιμία. μίδας ὦτα ὄνου ἔχει. μίδας ὁ φρυγῶν βασιλεύς, ἤτοι ὅτι πολλοὺς ὠτακουστὰς εἶχεν. ἢ ὅτι κώμην φρυγιακὴν κατέχων, ἥτις ὦτα ὄνου ἐλέγετο. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν πακτωλὸν ποταμὸν χρυσὸν ῥεῦσαι. καὶ ὅτι αὐτὸν εὔξασθαι, ὥστε πάντα, ὧν ἅψαιτο, χρυσὸν γενέσθαι. ἢ ὅτι ὁ ὄνος τῶν ἄλλων ζώων μᾶλλον ἀκούει, πλὴν μυός. καὶ ὁ μίδας οὕτος πολλοὺς ἀκουστὰς εἶχεν. οἱ δέ, φασιν ὅτι ψέξας ποτὲ τὸν διόνυσον ὁ μίδας, μετεβλήθη εἰς ὄνον. ἢ ὅτι τοὺς διονύσου παρειόντας ἠδίκησεν. ὅθεν, ὀργισθείς, ὦτα ὄνου ἔχειν αὐτῷ περιῆψεν. ἢ ὅτι ὦτα μεγάλα εἶχε. λέγεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν λανθανόντων.

μικρός, ἡλίκος μόλων. ἐπὶ τῶν πάνυ βραχέων.

μικρὸς ὁ σὸς ἀεὶ πῶλος. ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλικίαν νεάζειν λεγόντων.

μισῶ μνήμονα συμπότην. ἐπὶ τῶν μὴ φυλασσόντων φίλων τὰ ἐν συμποσίοις λεγόμενα. ταῦτα γὰρ οὐ δεῖ προφέρειν, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως μνημονεύειν.

μισθοφόρων. αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἐρασμίων διδασκάλων, καὶ ὑπερηφάνων, ὥς φασι, καὶ τὴν σαπφὼ ἐρασθῆναι μὴ φέρουσαν δὲ τὸ πάθος, ῥίψαι αὐτὴν κατὰ τῶν ἐν λευκαδίᾳ πετρῶν. 137

μορμολύττεις ἀσκίῳ. ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότων. ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός.

μόρυχος. παροιμία. μορύχου εὐηθέστερος. ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπραττομένων. ἐπίθετον δέ ἐστι τοῦ διονύσου. ἀπὸ τοῦ μορύξαι, ὅ ἐστι μολῦναι. ἐπειδὰν τρυγῶσι τῶν βοτρύων τῷ γλεύκει, καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις.

μύγας δάκρυον. διὰ τὴν θηβαίων παροιμίαν. εἰς τὸ ἐν δωδώνῃ μαντεῖον. ἀφ' οὗ εἴρηται καὶ τό, παρὰ βοιωτοῖς μαντεύσασθαι. ἠσέβησαν γὰρ καὶ οὗτοι εἰς τὴν ἱέρειαν, ἐμβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν δωδώνῃ λέβητα ἐρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.

μυκώνιος γείτων. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ σμικρότητι, καὶ μικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς μυκώνου νήσου, καὶ εὐτέλειαν.

μῦλος πάντα ἀκούων. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων, καὶ πάντα ἀκουόντων. μέμνηται αὐτῆς κρατῖνος ἐν κλεοβουλίναις. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς μῦλος.

μύξος. παροιμία ἐπὶ τῶν κομπαζόντων, καὶ μεγαλαυχούντων. μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς ἀρτέμιδος ἱερεὺς ἀστεῖός τις, καὶ μεγάλαυχος.

μῦς ἄρτι πίττης γευόμενος. ἐπὶ τῶν πρώην μὲν τολμηρῶν, καὶ ἀναιδῶν, ἀθρόως δὲ δειλῶν ἀναφανέντων.

μυσὶ καρυθαείς. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

μῦς λευκός. ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια. ἐπειδὴ οἱ κατοικίδιοι μύες, καὶ μάλιστα οἱ λευκοὶ περὶ τὰς ὀχείας κεκίνηνται.

μυσῶν λεία παροιμία τίς ἐστι, λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδρομῶν τῶν ἀστυγειτόνων, καὶ λῃστῶν τῆς μυσίας, κατὰ τὴν τηλέφου ἀποδημίαν. ἄλλως παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς μυσοὺς ἐληΐζοντο.

μωρύχου διονύσου. καὶ μωρότερον εἶ μωρύχου διονύσου, ὃς τ' ἔνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται. ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπεπραγμένων. μώρυχος δὲ ὁ διόνυσος κατ' ἐπίθετον. ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτῆς μολύνεσθαι. ἐπειδὰν τρυγῶσι τῷ ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει, καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις. μωρύξαι δὲ τὸ μολῦναι. καταγνωσθῆναι δὲ αὐτὸν εὐήθειαν πρόσον ἔξω τοῦ νεὼ τὸ ἄγαλμα αὐτὸν ἔχει παρὰ τὴν εἴσοδον ἐν ὑπαίθρῳ.

μωρότερος εἶ μορύχου. αὕτη ἡ παροιμία λέγεται παρὰ τοῖς σικελιώταις τῶν εὐηθές τι διαπραττομένων, ὥς φησι πολέμων ἐν τῇ πρὸς διόφυλον ἐπιστολῇ. λέγεται δὲ οὕτως μωρότερος εἶ μορύχου, ὃς τὰ ἔνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται. μόρυχος δὲ διονύσου ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μολύνεσθαι. ἐπειδὰν τρυγῶσι τῷ ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις. μορύξαι γὰρ τὸ μολῦναι. καταγνωσθῆναι δὲ αὐτοῦ εὐήθειαν πρόσον ἔξω τοῦ νεὼ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἔχει παρὰ τὴν εἴσοδον ἐν ὑπαίθρῳ. κατασκευάσθαι δὲ ἀπὸ φέλλα καλουμένου λίθου ὑπὸ σιμμίου τοῦ εὐπαλάμου.

ἀρχὴ τοῦ ν.

Α ἤρα, καὶ χαρμιίνη. τούτων ἡ μὲν τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης. ἡ δὲ τῶν ὀνύχων, παρέμειναν δ' αὐτῇ καὶ μέχρι θανάτου. καὶ ἀποθανοῦσαι πολυτελοῦς ταφῆς ἠξιώθησαν καὶ τιμῆς ἔτυχον. κλεοπάτραν γὰρ καῖσαρ ὁ αὔγουστος χειρωσάμενος ἐβουλήθη τὸ βασιλικὸν αὐτῆς περιελεῖν διάδημα, καὶ θρίαμβον ἀγαγεῖν ἐπὶ μέσου τῆς πόλεως. ἡ δὲ κλεοπάτρα αἱρουμένη μᾶλλον ἐντίμως ἀποθανεῖν, ἢ ἐν ἰδιωτικῇ τάξει τοῦ θεάτρου ἀτιμασθῆναι ἀνελεῖν ἑαυτὴν ἐμέλλησεν. ἀπόπειραν δὲ τῆς σκέψεως ποιουμένη ἐπέτρεψεν ναήρᾳ καὶ χαρμιόνῃ ἐχίδναις παρ' ἑκατέρῳ τῶν μαζῶν ἐπιθέσθαι. αἱ δὲ τοῦτο ποιήσασαι ἀνῃρέθησαν. ἡ οὕτως κλεοπάτρα βασιλικῶς ἑαυτὴν περιστείλασα, ἔχιδναν ἐπέθηκε τῷ μαζῷ, καὶ ὑπ' αὐτῷ ἀνῃρέθη. ἀνδριάντες οὖν χάλκεοι πρὸ τοῦ βήματος τῆς κλεοπάτρας, ὃ καλεῖται μαυσώλιον ναήρα, καὶ χαρμιόνη ἀνετέθησαν. διὰ τὸ καὶ μέχρι θανάτου αὐτῇ παραμεῖναι. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μέχρι θανάτου τοῖς εὐεργέταις συγκινδυνευόντων.

Νάννακος ἀπὸ ναννάκου. παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων. νάννακος γὰρ παλαιὸς ἀνὴρ πρὸ δευκαλίωνος. τοῦτον φασὶ βασιλέα γενέσθαι πρὸ τοῦ δευκαλίωνος, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμόν, συναγαγὼν πάντας εἰς τὸ ἱερὸν, μετὰ δακρύων ἱκέτευσε.

Ναῦς ἱκετεύει πέτρας. ἐπὶ τῶν πάνυ ἀναισθήτων ἡ παροιμία.

Ναύσων ναυκράτει. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις.

Νέα χελιδών. ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων τινάς.

Νεκρῷ λέγουσα μῦθον εἰς οὖς. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, καὶ μὴ ἐπαϊόντων.

Νέμεσις. παροιμία. νέμεσις δέ γε παρὰ πόδας βαίνει. παρ' ὅσον μέτεισι ταχέως ἡ δίκη τοὺς ἡμαρτηκότας.

Νεφέλας ξαίνεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, καὶ ἀδυνάτως. εἴληπται ἴσως ἀπὸ τοῦ ξαίνειν. ἐκ τοῦ εἰπόντος ἐοικέναι τὰς νεφέλας ἐρίοισιν ἀναπεπταμένοις.

Νικόστρατος. παροιμία. ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ νικόστρατον. οὗτος κωμῳδίας ὑποκριτὴς ἦν δοκῶν κάλλιστα ὑποκρίνεσθαι.

Νόμος καὶ χώρα. ἡ παροιμία αὕτη λέγεται διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι. πέρσαι μὲν γὰρ μεθύοντες βουλεύονται, καὶ τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι. καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσιν, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι. τὰ δὲ γεννηθέντα αὐτοῖς

παιδία μετὰ πενταετίαν βλέπουσι. καὶ ἄλλα εἰσὶ παρ' αὐτοῖς, οἷς μόνοι κατὰ ἴδιον ἔθος χρῶνται. γόρδιοι τὸν παχύτατον αὐτῶν βασιλέα αἱροῦνται. σύρρακοι τὸ διάδημα ἀκροτάτῳ διδόασιν, ὡς δέ τινές φασι τῷ μακροτάτην ἔχοντι τὴν κεφαλήν. συμφαλοὶ τιμῶσι γυναῖκα τὴν πλείοσιν ἀνδράσι προσομιλήσασαν. ὅριοι μεσαιγέται ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. σαυρομάται περὶ τὸν τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι. μαζούσιος δὲ γυναικὶ οὐ μίγνυται, εἰ μὴ πολεμίαν ἕλῃ. τιβαρηνοὶ τῶν γυναικῶν τικτουσῶν αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς δέονται, καὶ κατακλίνονται. παρὰ τοῖς κερκεταίοις οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζουσιν ἄχρις οὗ τις αὐτὰ ὠνήσεται. οἱ σιδῶνες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσι χωρὶς τῆς κεφαλῆς. τὴν δὲ κεφαλὴν χρυσοῦσι. καίσιαι ἐπὶ γεννωμένοις δακρύουσιν, ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκουσι χαίρουσι. βακχέιοι ἐὰν ἀπὸ νόσου σωθῶσι, κυσὶν ἑαυτοὺς παραβάλλουσιν. ὀργεμπέοι οἰκίας οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ ἔμψυχόν τι σιτοῦνται. εἰ δὲ καὶ σὺν γυναιξὶ φαλακροὶ διὰ φύσιν ὕδατος ὃ πίουσι. θυσέται τοῖς θεοῖς τὰ ὅσα θύουσιν αὐτοὶ τὰς σάρκας ἐσθίοντες. ταυροσκύθαι ἀνθρωποθυτοῦσι. βυζονοὶ μεσόγειοι βοῦς ἀμέλγοντες μόνῃ ταύτῃ τροφῇ χρῶνται. οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν οἰκουμένην ἴβηρες κυνῶν ἀγέλην τρέφουσιν ἀντὶ προβάτων. αἰθίοπες ἢ οἱ λεγόμενοι κολχεῖς ὑαίνας. διὰ ταῦτα ἡ παροιμία εἴρηται.

Νοῦν τὸν ξένον. ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινά.

Νῆες οὐκ εἰσὶ κενταύροισι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνοήτων τασσομένη.

Νυμφίου βίον. παροιμία. οἱ γὰρ γαμοῦντες, ἐστέφοντο σισυμβρίοις καὶ φυτοῖς τισι πρὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.

Νῦν ὀπωρείων ἄμητος. ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων.

Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ δάτιδος μέλος. ἐπὶ τῶν χαρμοσυνῶν. ὁ γὰρ δάτις σατράπης περσῶν, ὃς εὐδοκιμήσας κατὰ τὸν πόλεμον, ἑλληνίζειν βουλόμενος, εἶπεν. ἥδομαι, καὶ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ ἐβαρβάρισε.

Νῷ πείθου. παροιμία ὁμοία τῇ, θεῷ πείθου, ἢ ἕπου.

ἀρχὴ τοῦ ξ.

ξ αίνεις εἰς πῦρ. λέγεται ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων.

Ξένος ἔλθοι ὅστις ὀνήσει. ταύτην φησὶ θεόπομπος ὑπὸ φιλίππου πρῶτον λεχθῆναι. θετταλίαν γὰρ καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας χλευάζων εἶπεν, ἔλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει.

ἀρχὴ τοῦ ο.

ο ἄπληστος πίθος. οὕτως λέγεται ἐν ᾅδου εἶναι οὐδέποτε πληρούμενος. πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί. καὶ αἱ κόραι αἱ δαναΐδες, αἱ πληροῦσαι ἐν κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς αὐτὸν φέρουσι τετρημένον. δύναται δὲ τοῦτο λέγεσθαι καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἄγους.

Ο ἀφθάς σοι λελάληκεν. ἦν δὲ χρησμολόγος. ἀφθὰς ἢ ὁ διόνυσος. τὸ δὲ ἐπιτακτικόν, ὡς ἄσταχυς.

Ο βολὸν εὗρε παρνοίτης. καλλιστράτης ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος δὲ παρνοίτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς, καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς, ὅθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἐγένετο.

Ο δῖος κόρινθος. ἐπὶ τῶν ἐπ' οὐδενὶ τέλει ἀπειλούντων. μεγαρεῦσι γὰρ ὡρμημένοις ἀφίστασθαι, ἐπιλέγειν τὸν κόρινθον οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ δῖος κόρινθος. ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν σεμνυνομένων, κακῶς δὲ ἀπαλλαττόντων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

Ο δύσσφα, καὶ ὀδυσσεῖος μηχανή. ἐπὶ τῶν πανούργων, καὶ παροιμία.

Ο ἴς τὴν μάχαιραν. ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς σφίσιν αὐτοῖς χρωμένων.

Ο ἐν τῇ μέσῃ ἥρως. ὅταν ἀπαιτῶν τις αὐ

138

πρὸς ὕδρου προσοφείλων εὑρέθη, ὁ ἐν τεμέσῃ γείτονι ἥρως.

Οἶδα σίμωνα, καὶ σίμων ἐμέ, τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων. καὶ γὰρ τῷ τῆς στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταῤῥέοντες, ἄγονον ἐποίουν. δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες σίμων, καὶ νίκων. ὑπερίσχυε δὲ ὁ σίμων κακοζοπώτατος ὤν, ὥστε τὴν τοῦ νίκων φήμην ἀπαλεῖψαι. διό περ οἱ παροιμιαζόμενοι μόνον τὸν σίμωνα ὀνομάζουσι. λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

Οἱ δὲ πυλαίᾳ ταῦτα τιττυγίας. ὁ τιττυγίας ἀνδραποδιστὴς ἦν, ἐπώλει δὲ ἐν τῇ πυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια. τάττεται δὲ ἡ παροιμία κατὰ τῶν τὰ ἀλλότρια ἁρπαζόντων, καὶ πωλούντων.

Οἰδίποδος ἀρά. ταύτης μέμνηται αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ θήβας. ἱστορεῖται δὲ ὅτι ἐτεοκλῆς, καὶ πολυνείκης, δι' ἔθους ἔχοντες πέμπειν τῷ οἰδίποδι ἑκάστου ἱερείου τὸν ὦμον ἐπιλαθόμενοι ἰσχίαν ἔπεμψαν. ὁ δέ, νομίσας ὑβρίσθαι, κατηράσατο αὐτοῖς. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι μετὰ τὸ ἀναγνωρισθῆναι οἰδίπους τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἰοκάστῃ, τὰς ἰδίας ὄψεις ἐτύφλωσε. γνόντων δὲ τῶν ἐγχωρίων τὸ γινόμενον μύσος, καὶ τῶν θηβαίων οἰδίποδα ἐξελαυνόντων, τοῖς παισὶ κατηράσατο, ἐπεὶ διωκομένῳ τῆς πόλεως οὐκ ἐπήμυναν. διὰ τοῦτο καὶ ὑπ' ἀλλήλων ὕστερον ἀνῃρέθησαν.

Οἴκοθεν ὁ μάρτυς. ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ ψεῦδος εἰπεῖν, ὁμολογούντων τὴν ἀλήθειαν.

Οἴκοι τὰ μιλήσια. ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. ἀρισταγόρας γὰρ ὁ μιλήσιος ἐλθών ποτε εἰς λακεδαίμονα, ἠξίου βοηθεῖν τοῖς ἴωσι πολεμουμένοις ὑπὸ περσῶν. ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ, καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν ἰωνικήν. εἶπεν οὖν τις πρὸς αὐτὸν τῶν ἐφόρων, οἴκοι τὰ μιλήσια.

Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος. τινὲς τὴν πα-

ροιμίαν ἐπὶ τὸ γελοιότερον μεταφράζοντες, ἐπὶ τῆς χελώνης φασίν.

Οἱ κρῆτες τὴν θυσίαν. ἀγαμέμνων ὥς φασι χειμασθεὶς, κατηνέχθη εἰς κρήτην. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ πολυῤῥήνιον, θυσίαν ἐπετέλει. ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν, οὗ ἀπαγγελθέντος αὐτῷ, μεσούσης τῆς θυσίας, τὸ μὲν καιόμενον ἱερεῖον καταλιπεῖν λέγεται, ἐλθεῖν δὲ πρὸς θάλασσαν, ταραχθέντα, καὶ μίαν μόλις εὑρόντα ναῦν, ἐπ' αὐτῆς ἀναχθῆναι, πολλὰ καταρασάμενον τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν. ὅθεν εἴ ποτε ταραχώδης θυσία γένοιτο, κρητικὴν καλεῖσθαι.

Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί. ἐπὶ τῶν διὰ σπάνιν ἐπιζητουμένων.

Οἰνόη τὴν χαράδραν. ἡ παροιμία αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι ἐφελκομένων. οἰνόη γὰρ δῆμός ἐστι τῆς ἀττικῆς. οἱ δὲ οἰκοῦντες αὐτόθι χαράδραν ὑπὲρ αὐτῶν φερομένην, παρέγραψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν. πολλὴ δὲ γινομένη χαράδρα, ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεώργια, καὶ τὰς οἰκίας μετέβαλεν. ἢ οὕτως

Οἰναῖοι τὴν χαράδραν, ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ παρακαλουμένων, βλαπτόντων δέ. τῶν γὰρ οἰναίων προοχετευόντων τὴν χαράδραν, ἐπιῤῥαγὲν ὕδωρ πολύ, κατέκλυσε πάντα.

Οἶνος ἄνευ παίδων. δύο παροιμίαι, ἡ μὲν, οἶνος, καὶ ἀλήθεια. ἡ δὲ, οἶνος, καὶ παῖδες ἀληθεῖς. λαμβάνεται ἐπὶ τῶν ἀπολογιζομένων, καὶ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων.

Οἱ περὶ ἅλα, καὶ κύμινον. ἐπὶ τῶν ἀπορρήτου τινὸς κοινωνούντων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν μάντεων. προστιθέασι γὰρ οὗτοι τῶν μαντευομένων τὸν ἅλα, καὶ τὸ κύμινον.

Οἷς τὴν μάχαιραν. κατὰ τῶν ἀλυσιτελῶς σφίσιν αὐτοῖς χρωμένων.

Οἰταῖος δαίμων. κλέαρχός φησιν ὅτι δαίμων τις οἰταῖος ἐπωνομάσθη, ὃς ὕβριν, καὶ ὑπερηφανίαν πάνυ ἐμίσησεν.

Οἴῳ με ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν. ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπί τινι δυσχε-

ρεῖ

ρεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ ὀδυσσεὺς περιεχόμενος τῷ κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει, οἵῳ μ᾽ ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

ὁ κερκυραῖος μαστιγούμενος ἅμα αὐτὸν ἠργολάβησεν. αἱ μάστιγες αἱ κερκυραῖαι, λέγονται διάφοροι εἶναι παρὰ τὰς ἄλλας.

ὁ κρὴς τὴν θάλατταν. ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἡ παροιμία ἐστίν. ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ κρῆτες ἐγένοντο. μέμνηται ταύτης ἀλκαῖος.

ὁ λέσβιος πρύλις. αὕτη καθ᾽ ὁμοίωσιν λέγεται, ὥσπερ λέσβιος πρύλις. δοκεῖ δὲ ὁ πρύλις ἑρμοῦ παῖς γενέσθαι, καὶ μάντις.

ὁ μῦς πύκτης ὢν ἐπὶ ταῖς ρ̄. ὀλυμπίασι μίαν ἐνίκησε.

ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. καὶ αὕτη ὁμοία τῇ ῥηθείσῃ ἀναστροφὴν φυσικῶν εἰσηγουμένη παρὰ τὸ προσῆκον πραγμάτων.

ὄνου παρακύψεως. μέμνηται ταύτης μένανδρος ἐν ἱερείᾳ. λέγουσι δὲ ὅτι κεραμεύς τις οἱ δὲ κοροπλάθος ἔτρεφε πολλὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. ὄνος δὲ παριὼν ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέζεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου εἰς κρίσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν ὄνου παρακύψεως. ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων εἴρηται ἡ παροιμία.

ὄνου πόκους ζητεῖς. ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. παρόσον τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τίς δύναται, οὔτε κέρσαι. λέγεται δὲ καὶ ὄνον κείρεις ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.

ὄνῳ τὶς ἔλεγε μῦθον ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει. εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται κατ᾽ ἀμφότερα. τό τε γὰρ ζῶον νωχελὲς ἐπὶ τὰ ἔργα, καὶ τὰ ὦτα κινεῖ. οἷον εἰ πρὸ τοῦ τινὰ λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀναισθησίας. πῶς γὰρ δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ, κἂν ὦτα μεγάλα ὥσπερ ὄνος ἔχῃ;

ὄνος ἄγων μυστήρια. ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν πραττόντων. τοῖς γὰρ μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων ἔφερον τὰ εἰς τὴν χρείαν. ὅθεν ἡ παροιμία. διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας ὡσὰν ὅμοια πάσχοντας τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει τὴν παροιμίαν μιγνύουσιν.

ὄνος δάκνει κωύα. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μακροῖς συκοφαντουμένων.

ὄνος εἰς ἄχυρα παροιμία ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἐλπίδας εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων καὶ τούτοις ἀπολαυστικῶς χρωμένων.

ὄνος εἰς κυμαίους. ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ σπανίων. διότι παρὰ κυμαίοις ἐδόκει φοβερὸς εἶναι ὁ ὄνος, καὶ κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς πάντες ἦσαν κυμαῖοι σεισμοῦ καὶ χαλάζης φοβερώτερον εἶναι τὸν ὄνον ἡγούμενοι,

ὄνος λύρας ἤκουε, καὶ σάλπιγγος ὗς. λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων, μὴ δὲ ἐπαινούντων.

ὄνος πρὸς αὐλὸν παροιμία. ἐπὶ τῶν μὴ συγκατατιθεμένων, μὴ δὲ ἐπαινούντων, διὰ τὸ παντελῶς ἀναίσθητον τοῦ ὄνου.

ὄνος ὕεται. ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων.

ὄνου θανάτους. ἐπὶ τῶν ἀλλόκοτα διηγουμένων.

ὄνου σκιᾶς. ἐπὶ τῆς οὐδενείας. φασὶ γὰρ ὅτι νεανίσκος ἀθήνηθεν εἰς δελφοὺς ὄνον ἐμισθώσατο, μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης στήσας τὸν ὄνον ὑπέδυ τὴν σκιάν.

ὁ παῖς τὸ κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεταθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς σοφοκλῆς ἀχιλλέως ἐρασταῖς. ἤ.

ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μαθεῖν βουλομένων.

ὅπου αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν. ὁ δήμων φησὶν ἐν τοῖς ζαχέσι, καὶ δυσβάτοις τόποις τὰς ἐλάφους προστρίβοντας τὰ κέρατα πρὸς τὰς θά-

μένους ἀποβάλλειν αὐτά. ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

ὀρέστης οὗτος προσποιούμενος μανίαν τοὺς παριόντας ἀπέδυεν. ἦν γὰρ λωποδύτης, καὶ παροιμία ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν.

ὄρτυξ ἔσωσεν ἡρακλῆν τὸν καρτερόν. αὕτη παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐστί. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν σωζομένων, ἀφ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. φησὶ δὲ εὔδοξος ἡρακλέα τὸν τύριον ὑπὸ τυφῶνος διαφθαρῆναι, τὸν λαὸν δὲ ἅπαντα πράττοντα διὰ τὸ ἀναστῆσαι τὸν ἡρακλέα, τὸν ὄρτυγα, ᾧ ἔχαιρεν ἡρακλῆς ζῶντα καῦσαι, ἐκ δὲ τῆς κνίσης μεταβιῶναι τὸν ἡρακλέα.

ὅσα μῦς ἐν πίσσῃ. αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν νενικηκότων τοὺς ἀνταγωνιστὰς διὰ πολλοῦ πόνου. μῦς γὰρ παρά τινος πύκτης ἐν πίσσῃ ἀγωνιζόμενος, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔχων ἀντιμάχους πολλὰς πληγὰς λαβών, μόλις ἐνίκησεν.

ὁ σικελὸς τὴν θάλασσαν. σικελός φασιν ἔμπορος σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν. εἶτα ἐπὶ τῆς πέτρας καθήμενος, καὶ ὁρῶν τὴν θάλασσαν ἐν γαλήνῃ ἔφη· οἶδα ὃ θέλει, σῦκα θέλει.

ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ. ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδώντων ἡ παροιμία εἴρηται. σκνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον ξυλοφάγον. ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. μέμνηται ταύτης στράτις.

ὁ σκύθης τὸν ἵππον. ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων, καὶ διαπτυόντων αὐτό, εἴρηται ἡ παροιμία, μαρτυρεῖ δὲ καὶ πίνδαρος λέγων, ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι σκύθαι, νεκρὸν ἵππον στυγέουσι λόγῳ κταμένον* ἐν φασί, κρύφα δὲ σκολιοὺς γλύυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

ὀστράκου περιστροφὴ παροιμία. ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγομένη.

ὅταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ. εἴρηται ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων. ἐπειδὴ ἀθηναῖοι εἰώθασι πέμπειν εἰς δελφοὺς θυσίαν τηρήσαντες ἀστραπὴν ἀπό τινος τόπου φανεῖσαν, ἣν ἅρμα προσαγορεύουσιν.

ὀξύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται. ἐπὶ τῶν χρηστὰ ἐπαγγελλομένων περί τινων ὑποθέσεων.

οὐ γὰρ ἄκανθαι. λέγομεν ἐπὶ τῶν ὠφελίμων. ἀπὸ τῆς τοῦ βίου εἰς τὸ ἡμερώτερον μεταβολῆς.

οὐδὲ ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου. ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐπαγγελλομένων, οὐδὲν δὲ ποιούντων. ἐπειδὴ τὸν ἱππικὸν δρόμον τετράπωλον καθίστησαν τέτταρας καμπὰς ἔχοντα, τοὺς δὲ τὸν ἱππικὸν στοχάζοντας τετράκις κάμπτοντας, ἀπ' ἐκείνων οὕτως ἐπωνόμασαν. ὕστερον δὲ μηκέτι σωζομένων τῶν ἴσων σταδίων, τοὺς ἐπὶ τὴν θέαν ἀπαντῶντας λέγειν ὅτι οὐδ' ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου.

οὐδεὶς ἀρ' οἶδε τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμόν. πλὴν εἴ τις ὄρνις. παροιμιακὸν τοῦτο. οὐδεὶς οἶδε τί ὡμίλησα, πλὴν εἴ τις ὄρνις. ἐπὶ τῶν ἀγνώστων.

οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται. ὅστις οὐ. τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον. αὐτὸν σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ βιμέβου συνάρμοσον. οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα, καὶ ὄνομα.

οὐδὲν διοίσεις χαιρεφῶντος τὴν φύσιν. ἐπὶ τῶν ὠχρῶν, καὶ ἰσχνῶν. ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδέαν ἅτε σοφίᾳ συντετηκώς. ὅθεν καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο.

οὐδὲν ἱερὸν ὑπάρχεις. κλέαρχός φησιν ὅτι ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν ἄδωνιν ἱδρυμένον ἔφη οὐδὲν ἱερόν. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παντελῶς εὐτελῶν, καὶ ἀχρήστων.

οὐδ' ἐν σελίνοις. ἐπὶ τῶν μηδὲ τὴν ἀρχὴν πεφθακότων ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς κήπους ἰόντων. ἐπὶ γὰρ τὰ ἄκρα τοὺς λεγομένους περικήπους, σέλινα, καὶ πήγανα κατεφύτευον. βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία· οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσί.

οὐδὲν πρὸς τὸν διόνυσον. ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις λεγόντων. ἐπειδὴ τῶν χορῶν ἐξ ἀρχῆς εἰθισμένων διθύραμβον ᾄδειν εἰς τὸν διόνυσον. οἱ ποιηταὶ

ηται ὕστερον ἐκβάντες τὴν συνήθειαν ταύτην, αἴαντας, καὶ κενταύρους γράφειν ἐπεχείρουν. ὅθεν οἱ θεώμενοι σκώπτοντες ἔλεγον οὐδὲν πρὸς τὸν διόνυσον. διὰ γοῦν τοῦτο τοὺς σατύρους ὕστερον ἔδοξεν αὐτοῖς προεισάγειν, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ θεοῦ.

Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος ἢ σκυτοτομεῖν. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελούντων. παρόσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτελέστεροι.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τὰ ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα, ἀντὶ τῶν κρειττόνων· τὸ θερμόν τοῦ ὀβελοῦ. ἐπὶ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ θερμὸν τῶν ὀβελίσκων.

Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη. ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ πάσης πολεμικῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι δάφνης ἔχοντα κλάδους, καὶ στέμματα, καὶ λαμπάδα, καὶ τούτου νόμος ἦν μόνου φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. ἐπὶ τινῶν πανωλεθρίᾳ διεφθαρμένων, καιρὸν ἔχων ἡ παροιμία.

Οὐδ᾽ ἐν πυλαίᾳ ταῦτα καὶ τυττισίας. ὁ τυττισίας ἀνδραποδιστὴς ἦν. ἐπώλει δὲ ἐν τῇ πυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια. κατὰ τῶν τὰ ἀλλότρια ἁρπαζόντων, καὶ πωλούντων.

Οὐδ᾽ ἐν τοῖς ἰωροῦ. καὶ ὁ νόμος παρ᾽ ἀθηναίοις ἐκτὸς ἰωροῦ ἐκέλευεν εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀπειλούντων, καὶ σοβαρευομένων τῇ παροιμίᾳ κέχρηνται. ἰωρὸς γὰρ ὁ τυρωρός, φύλαξ.

Οὐδ᾽ ἴκταρ βαλεῖ. τὸ ἴκταρ σημαίνει ἐγγύς. τουτέστιν οὐδὲ ἐγγύς ἐστιν. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα. μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων ὁ πλάτων, τοῦ μὲν διωλυγίου ἐν θεαιτήτῳ, τοῦ δ᾽ ἴκταρ βαλεῖ ἐν πολιτείᾳ.

Οὐδὲ τὰ τρία στησιχόρου γινώσκεις. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων, καὶ ἀμούσων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ εὐδόκιμος ἦν.

Οὐδὲ τὸ δίωνος γρῦ. οὗτος ὁ δίων ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, διαβόητος δὲ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, ἔχων ἀδελφὸν παλαιστὴν τόψιον ἐπικαλούμενον, λοιδορούμενον δὲ ὑπό τινος τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ, καὶ ἀκούων ῥητά, καὶ ἄρρητα, καίτοι πολλοῦ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο. κατεσταλμένον δὲ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν, ἐν τοῖς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν, οὐδὲ γρῦ οὐδὲ ἀθυμήσας ἐπήγξατο. εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς τὸ γρῦ ἐπὶ τοῦ μικροῦ, καὶ τοῦ τυχόντος. καὶ γὰρ τὸ ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον λέγουσι γρῦ. καὶ γρυτάρια τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ γρυτοπώλην τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα. 140

Οὐδὲ ἡρακλῆς πρὸς δύο. φασὶν ἡρακλέα θέντα τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πιστεύσαντά τε τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει τῇ δευτέρᾳ πενταετηρίδι πρὸς δύο πυκτεύσαντα ἡττηθῆναι. λέγουσι δὲ τούτους εἶναι οἱ μὲν λάϊον, καὶ φέρανδρον, οἱ δὲ κτέατον, καὶ εὔρυτον.

Οὐδ᾽ ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσι. ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. παρόσον ἡ ἀηδὼν ἀγρυπνεῖ διὰ τὸν ἴτυν, μᾶλλον δὲ διὰ δειλίαν.

Οὔθ᾽ ὕεται, οὔθ᾽ ἡλιοῦται. ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων, τουτέστιν οὔτε βρέχεται, οὔτε ἡλιοβολεῖται.

Οὐκ ἄγω δοῦλον, εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. περὶ τῶν στρατευομένων δούλων, οἵτινες περὶ τοῦ σώματος μόνον μάχονται. λέγεται καὶ εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν νεκρῶν. καί φασιν ἀπὸ τῶν ἐν ἀργινούσαις ναυμαχησάντων δούλων τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, οἷς ἐλευθερίαν ἐψηφίσαντο οἱ ἀθηναῖοι περὶ τῶν νεκρῶν ἀγωνισαμένοις. καὶ ἄλλως.

Οὐκ ἄγω δοῦλον εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν χρεῶν. τὴν περὶ ἀργινούσαις φησὶ ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι

τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου, ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν· τουτέστι σωμάτων φησὶν οὖν οἷον οὐ περὶ χρημάτων, καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος. κρέας γὰρ τὸ σῶμα. φέρεται δὲ καὶ ἄλλη γραφή, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν, εἴη δ' ἂν λέγων, περὶ τῆς ἐν ἀργινούσαις ναυμαχίας, ἐν ᾗ ἐνίκων μὲν οἱ ἀθηναῖοι, τοὺς δὲ νεκροὺς ἐκωλύθησαν ἀνελέσθαι ὑπὸ χείρωνος, ἐξ οὗ καὶ τῶν δέκα στρατηγῶν ἀπώλοντο καταδικασθέντες οἱ ὑπομείναντες ἕξ, ἐπεὶ οὖν συνεναυμάχουν καὶ οἱ δοῦλοι, διὰ τοῦτό τι λέγεται. δοῦλον οὐκ ἄσω, εἰ μὴ ἀνῄρηται τοὺς ἐκ τῆς θαλάσσης νεκρούς. οὐκ ἔχει δὲ νοῦν τὸ λεγόμενον. ναυμαχίας γὰρ οὐδεμιᾶς ἔδει πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. χειμῶνι δὲ ἐκωλύθησαν. διατί δὲ τὸν δοῦλον μόνον ἐκώλυσεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐλευθέρων, εἴ τις μὴ ἀνῄρηται τοὺς νεκρούς. παρείησι γὰρ τὸν διόνυσον. ἢ εἴη ἂν λέγων νεκροὺς τοὺς ἀθηναίους διὰ τὸ ἐσχάτως τό τε πράττειν. ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ σοφοκλεῖ ἐν χρύσει, τοιοῦτος ὢν, ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, ἐνθάδε οὖν, εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ, ὥς ποτε τῶν ἀθηναίων ἐν περιστάσει γενομένων, καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἀγωνιζομένων προσλαβεῖν τοὺς δούλους καὶ ἴσδρον ἐλευθερίας ἀξιῶσαι

Οὐκ ἄνευ γε θησέως. θησεὺς πολλοῖς ἀριστεῦσι συνηγωνίσατο. τῷ γὰρ μελεάγρῳ συνήργησε πρὸς τὴν τοῦ καλυδωνίου κάπρου θήραν. τῷ πειρίθῳ συνεμάχησε κατὰ τῶν κενταύρων, καὶ ἡρακλεῖ πρὸς τὰς ἀμαζόνας. ὅταν οὖν θαυμαστόν τι πραχθῇ οὐχ ὑπὸ μόνου τινὸς, εἰώθαμεν λέγειν αὐτῷ οὐκ ἄνευ γε θησέως. ἡ δὲ περὶ τοῦ μελεάγρου ἱστορία, καὶ τοῦ καλυδωνίου συὸς οὕτως ἔχει. μελεάγρου γεννηθέντος φασὶν μοίρας παραγενομένας εἰπεῖν, τότε τελευτήσει μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. τοῦτο ἀκούσασα ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἀλθαία τὸν δαλὸν ἀνείλετο, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα. μελέαγρος δὲ ἀ-

νὴρ γενναῖος γενόμενος τόνδε τὸν βίον ἐτελεύτησεν. οἰνεὺς ὁ τούτου πατὴρ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων, τῆς ἀρτέμιδος ἐπελάθετο. ἡ δὲ ὀργισθεῖσα κάπρον ἐφῆκεν ἄγριον μεγέθει τε, καὶ ῥώμῃ ἔξοχον, ὃς τὴν γῆν τῶν καλυδωνίων διέφθειρε, καὶ τοὺς καρποὺς ἐλυμαίνετο. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῶν ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσαν. καὶ τῷ κτείναντι τὸν θῆρα τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγγείλατο. πολλῶν οὖν συνελθόντων, καὶ ὁ μελέαγρος ἐπὶ τὴν θήραν ἐξῆλθε σύμμαχον προσκαλεσάμενος τὸν θησέα. συνελθούσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων καὶ ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ σχοινέως, κοινῇ τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. πρώτη μὲν οὖν ἀταλάντη τὸν κάπρον εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. μελέαγρος δὲ κατὰ τοῦ κενεῶνος πλήξας ἀπέκτεινε. καὶ λαβὼν τὸ δέρας ἀταλάντῃ χαριζόμενος ἔδωκε. παρόντων δὲ ἐκεῖσε καὶ τῶν θεστίου παίδων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀλθαίας, καὶ ἀδοξούντων, εἰ τὰ ἀριστεῖα γυνὴ λήψεται, τὸ δέρας ἐξ ἀταλάντης ἀφείλοντο, λέγοντες κατὰ γένος αὐτοῖς διαφέρειν εἰ μελέαγρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο. ὀργισθεὶς δὲ μελέαγρος τοὺς μὲν θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἀταλάντῃ δέδωκεν. ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ, τὸν δαλὸν ἀνῆψεν, καὶ ὁ μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε. συνεμάχησε δὲ τῷ πειρίθῳ θησεὺς ὅτε κατὰ τῶν κενταύρων συνεστήσατο πόλεμον. πειρίθους γὰρ ἱπποδάμειαν μνηστευόμενος, εἱστία κενταύρους ὡς συγγενεῖς ὄντας αὐτῷ, ἀσυνήθως δὲ ἔχοντες οἴνου ἀφειδῶς ἐμφορησάμενοι ἐμέθυον. καὶ εἰσαγομένην τὴν νύμφην, ἐπεχείρουν βιάζεσθαι. ὁ δὲ πειρίθους μετὰ θησέως καθοπλισάμενος μάχην συνῆψε, καὶ πολλοὺς ὁ θησεὺς ἀπ' αὐτῶν ἀνεῖλεν. ἀπῆλθε δὲ θησεὺς καὶ μετὰ ἡρακλέους πρὸς ἀμαζόνας. εὐρυσθέως γὰρ ἐπιτάξαντος ἡρακλεῖ κομίσαι τὸ ἱππολύτης ζοστή-

ρα

ρα τῆς τῶν ἀμαζόνων βασιλίσσης, ἀπελθὼν ἡρακλῆς, ἐζήτει τοῦτον, τῆς δὲ συνθεμένης δοῦναι, ἥρα μανίαν φυλάττουσα πρὸς αὐτόν, εἰκασθεῖσα μιᾷ τῶν ἀμαζόνων περιῄει πάσαις λέγουσα, ὅτι ὁ παραβαλὼν ξένος τὴν βασιλίδα βιάζεται, καὶ ταύτης τὸν ζωστῆρα, ὃν ὑπ᾽ ἄρεος εἰς δεῖγμα τῆς βασιλείας εἰλήφει, ἀφελέσθαι βούλεται. τοῦτο ἀκούσασαι ἀμαζόνες, ἀφωπλισμέναι κατὰ τοῦ ἡρακλέους ἐξῄεσαν. νομίσας δὲ ἡρακλῆς ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν ἱππολύτην κτείνας, τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται, πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος, ἀπέπλει. διὰ τοῦτο ὕστερον βουλόμενος ἡρακλῆς ἀμαζόνας ἀμύνασθαι, ἐστράτευσε κατ᾽ αὐτῶν συμπαραλαβὼν καὶ θησέα εἰς συμμαχίαν, ἃς καὶ κατεπολέμησε παρ᾽ αὐτοῦ συμμαχούμενος.

Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον, ἢ εὐεργετεῖν. ὥς φησι καὶ μένανδρος ἐν συνεφήβοις.

Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ᾽ ἐν περιδείπνῳ. ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία λέλεκται, καὶ μηδὲ τοῦ τυχόντος ἐπαίνου ἀξίων. εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

Οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Οὐκ ἔστι δούλων πόλις. διὰ τὸ σπάνιον εἴρηται.

Οὐκ οἶδας ὃ κρόζεις. ἐπὶ τῶν μάτην θρυλούντων, ὡς αἱ κορῶναι.

Οὐ μάλα κυνᾶς. κατὰ τῶν μηδὲν ὄντων..

Οὐ νυκτὶ πλοεῖς. ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τί ποιούντων. ἡ γὰρ νὺξ ἀκριβεστέρα τῆς ἡμέρας τοῖς πελαγοδρομοῦσι, διὰ τὰς τῶν ἄστρων σημειώσεις. ὁ δὲ χρύσιππος ἀφελὼν τὴν οὐ ἀπόφασιν, νυκτὶ πλοεῖς εἶπεν.

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς κόρινθον ἔσθ᾽ ὁ πλοῦς. κόρινθος πολλὰς εἶχεν ἑταίρας, καὶ πολυτελεῖς, αἳ τοὺς ἀφικνουμένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν, τὰ ἐφόδια αὐτῶν ἀναλαμβάνουσαι. διὰ γοῦν τοῦτο, ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

Οὐ πάνυ μὲν ἡ τοῦ κύκλωπος εὐφραίνει δωρεά. ἐπὶ τῶν δῆθεν δωρουμένων ἀναβαλήν τινα καιροῦ, εἶτα πάλιν τὰ πρότερον δόξαντα πεποιηκότων, ὁ γὰρ κύκλωψ εἰς ἀντίδοσιν τῆς ἐπὶ τῷ οἴνῳ εὐφροσύνης τὸ ὕστατον φαγεῖν τὸν ὀδυσσέα αὐτῷ δὴ τοῦτο ὑπισχνούμενος ἦν.

Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός. παροιμία ἐστὶν ὁμοία, τῇ γαλῇ χιτών.

Οὐρανὸν τοξεύεις. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.

Οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήσιδος. ἀντὶ τοῦ, ὡς λέαινα, σχῆμα δέ ἐστιν ἀκόλαστον, καὶ ἑταιρικόν. τυρόκνηστις δὲ ἡ μάχαιρα. ἐπὶ δὲ ταῖς λαβαῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλέφαντες, καὶ λέοντες ἐγλύφοντο ὀκλάζοντες, ὅπως μὴ ἀποθραύοιντο αὐτῶν οἱ πόδες, εἰ ὀρθοὶ ἑστῶτες γλύφοιντο. λέγει οὖν ὅτι οὐκέτι ἀνδρὶ στήσομαι πορνεύουσα, ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήσιδος.

Οὓσ οὐκ ἂν ἄραιντ᾽ οὐδ᾽ ἑκατὸν αἰγύπτιοι. πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφοροῦντας τοὺς αἰγυπτίους μέμνηνται.

Οὗτος ἄλλος ἡρακλῆς. κλέαρχος ἐξηγούμενος τὴν παροιμίαν φησὶ τὸν βριαρέω καλούμενον ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς δελφούς, καὶ λαβόντα τι τῶν ἐκεῖ κειμηλίων κατά τι παλαιὸν ἔθος ὁρμῆσαι ἐπὶ τὰς ἡρακλέους στήλας καλουμένας, καὶ τῶν ἐκεῖ περιγενέσθαι. χρόνῳ δὲ ὕστερον τὸν τύριον ἡρακλέα ἐλθεῖν, εἰς δελφοὺς χρησόμενον τῷ μαντείῳ. τὸν θεὸν προσειπεῖν αὐτὸν ἄλλον ἡρακλέα. καὶ οὕτω τὴν παροιμίαν κρατῆσαι.

Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθακούς. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων. ἐριθακὸς δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες, καὶ μονότροπον.

Οὐ φροντὶς ἱπποκλείδῃ. ἱπποκλείδης

μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐμνηστεύσατο τὴν κλεισθένους τοῦ σικυωνίου θυγατέρα. τοῦ δὲ κλεισθένους ἐν ἐνιαυτῷ ὅλῳ δοκιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας ὁ ἱπποκλείδης ἐν συμποσίῳ ἐπὶ τραπέζας κυβιστήσας ἄνω περιῆγε τοὺς πόδας. τοῦ δὲ κλεισθένους εἰπόντος ἐξωρχήσω τὸν γάμον ὁ ἱπποκλείδης ἔφη, οὐ φροντὶς ἱπποκλείδῃ.

Οὐ φροντὶς ἱπποκλείδῃ. παροιμία, ἧς μέμνηται ἕρμιππος ἐν δημόταις. ἱπποκλείδης ὁ τισάνδρου μέλλων γαμεῖν ἀγαρίστην τὴν ἀγαθοκλέους τοῦ σικυωνίου θυγατέρα τοῦ τυράννου, ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων ἡμέρᾳ, ἐπωρχήσατο περιττῶς. μεταβουλευσαμένου δὲ τοῦ κλεισθένους, καὶ μεγακλεῖ τῷ ἀλκμαίωνος τὴν θυγατέρα δόντος, πρὸς δὲ τὸν ἱπποκλείδην φανερῶς εἰπόντος, ὅτι ἀπώρχησαι τὸν γάμον τὸν ἀγαρίστης, ὑποτυχὼν ἔφη. οὐ φροντὶς ἱπποκλείδῃ.

Οὐ μὲ χρὴν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλὼν ἀποδρήσομαι. ἐπὶ γερόντων ἐν δίκαις ἀναστρεφομένων.

Οὐχ ἡ γλαύκου τέχνη. ἐπὶ τῶν μὴ εὐκόλως ἐργασμένων, καὶ δυσκατανοήτων. γλαῦκος γάρ τις ἐγένετο σάμιος δημιουργὸς, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν.

Οὐχ ἱππολέκτας περιουσίᾳ πλωτῶμεν. ἐπὶ τῶν βραχέα κεκτημένων.

Ὁ φθάς σοι λελάληκεν. μεμφῖται τὸν ἥφαιστον φθὰν καλοῦσιν. ἔστι δὲ χρησμολόγος ὁ φθὰς παρ' αὐτοῖς.

Ὀφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ γνάθους φυσῶντες. ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων καὶ ὑπερόπτικῶν.

ἀρχὴ τοῦ. π.

Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. ἐπὶ τῶν ὑπό τινος περιστάσεως σωφρονισθέντων, καὶ προσεκτικωτέρων γενομένων.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι μιλήσιοι. φασὶ τοὺς καρὰς πολεμουμένους ὑπὸ δαρείου τοῦ πέρσου κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους, ἐλθεῖν εἰς βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους, τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι μιλήσιοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ κῦρον τὸν πέρσην. τρίτος δέ ἐστιν ἀπὸ κύρου δαρεῖος.

Πανδελετίους γνώμας. τουτέστι δυστρόπους. ἐπεὶ πανδέλετος συκοφάντης ἦν φιλόδικος, καὶ γράφων ψηφίσματα, καὶ ἦν εἷς τῶν περὶ τὰ δικαστήρια διατριβόντων. μέμνηται αὐτοῦ κρατῖνος ἐν χείρωσι.

Πάντ' ἀγαθὰ ὥσ ἔφη κιλλικῶν. ὕστερον μέντοι παρὰ θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέα, κἀκεῖνος ὑποδεῖξαι ἐκέλευσε πόθεν κόψαι θέλει, προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα ἀπέκοψε, καὶ εἶπε. ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πάλιν ἑτέραν.

Πάντα καλῶν σεῖε. παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα λαχόντων.

Πάντα λίθον κίνει. παροιμία. ὅτε γὰρ ξέρξης ἐπὶ τοὺς ἕλληνας ἐπεστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ σαλαμῖνα, αὐτὸς μὲν ἀνέζευξε, μαρδόνιον δὲ κατέλιπε πολεμήσοντα τοῖς ἕλλησιν. ἡττηθέντος δὲ τούτου τὴν ἐν πλαταιαῖς μάχην, φήμη τις κατέχων ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς ὁ μαρδόνιος θησαυρὸν καταλέλοιπε. πριάμενος οὖν πολυκράτης ὁ θηβαῖος τὸν τόπον, χρόνον μὲν πολὺν ἐζήτει τὸν θησαυρόν. ὡς δ' οὐδὲν ἐπέρανε, πέμψας εἰς δελφοὺς ἐπηρώτα πῶς ἂν εὕροι τὰ χρήματα. τὸν δὲ ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαί φασι, πάντα λίθον κίνει, ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν. ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονεῖν βουλομένων.

Πάντα ὀκτώ. εὐάνδρος ἔφη ὀκτὼ τοὺς πάντων εἶναι κρατοῦντας θεοὺς, πῦρ. ὕδωρ. γῆν. οὐρανόν. σελήνην. ἥλιον. μίθραν. νύκτα. ἄλλοι δὲ φασὶν ἐν ὀλυμ-

πίᾳ τὰ πάντα εἶναι ἀγωνίσματα ὀκτώ· στάδιον· δίαυλον· ὁπλίτην· πυγμήν· παγκράτιον· καὶ τὰ λοιπά. ἀφ' οὗ εἰρῆσθαι πάντα ὀκτώ.

πάντα χναύματα. λέγουσι τὰ ἀποθραύματα τῶν ἰδίων, καὶ πλακούντων. τοῦτο οὖν πᾶν χναῦμα σημαίνει· οἷον πᾶν πρᾶγμα.

παραδύομαι. παροιμία, ἐπειδὴ εἰς τοὺς πλουσίους οἱ πένητες παραδύονται.

παραιξορεῦσιν. ἀριστοφάνης ταγηνισταῖς. ἀπέδωκαν δέ, οἱ μέν, παιδιᾶς εἶδός τι, σωφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι. ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι.

παρὰ καπνὸν εἶναι ἡγούμην. ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν, καὶ οὐδενὸς ἀξίων.

παρὰ κωφῷ πέρδεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖν. πρόδηλος τῆς παροιμίας ἡ αἰτία. οὐ γὰρ ἀκούει ὁ κωφός. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων δὲ λέγεται.

παρεξηυλημένον. ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων ἀμυδρὸν, ἢ διεφθορότα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσιδίων, τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. οἱ γὰρ κατατετριμμένοι ἐξηυλῆσθαι λέγονται.

παραλοῦμαι. παροιμιακῶς. εἰώθεσαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας.

παρ' ὄνῳ λυρίζεις. ἐπὶ τῶν εἰς μάτην λαλούντων. τοῖς μὴ τῶν λεγομένων ὅλως ἐπιστρεφομένοις, ἐπαισθανομένοις δὲ, καὶ μηδὲν ἀνυόντων ἐπὶ τούτων. καὶ τὸ μάτην ἀναλίσκεις ὕδωρ. οἱ ῥητορεύοντες γὰρ τὸ παλαιὸν πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον ἔλεγον.

παρ' ὧν ἀποδημεῖ. ἐπὶ τῶν αἴσθησιν ἑαυτοῖς μηδεμίαν παρεχόντων.

πᾶσα γῆ πατρίς. τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησμοῦ ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς μελεῷ τῷ πελασγῷ περὶ νικήσεως μαντευόμενος. μέμνηται τοῦ χρησμοῦ καὶ μνασέας, καὶ διονύσιος ὁ χαλκιδεύς.

πάσητος ἡμιωβόλιον. ὁ δὲ πάσης οὗτος μαλακὸς ἦν τὴν φύσιν, πάντων δὲ ἀνθρώπων ἐν μαγείᾳ διενήνοχεν. ὥστε ἐκ τῶν ἐπαοιδῶν αὐτοῦ καὶ δεῖπνα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι, καὶ διακονουμένους τινάς. εἶχε δὲ καὶ ἡμιωβόλιον ἐκ μνᾶς αὐτῷ πεποιημένον, ὃ διαδιδόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῖς πιπράσκουσι παρ' ᾧ ἤθελεν ὠνῆσθαι εἰ ἐβούλετο πάλιν παρ' αὐτῷ ηὑρίσκετο, καὶ ἀπίων δὲ ὁ γραμματικὸς μνημονεύει αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ μάγου.

πενία δὲ σοφίην ἔλαχε. κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν εὐριπίδου εἵλκυσται. παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν.

περὶ τῆς ἐν δελφοῖς σκιᾶς. δημοσθένης φιλιππικοῖς. δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος περὶ τῆς ἐν δελφοῖς σκιᾶς. λέγεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

πεύκης τρόπον. αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων. παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. μέμνηται δὲ αὐτῆς στάφυλος ὁ ναυκράτης.

πίθηκος ἐν πορφύρᾳ. παροιμία. ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' οὖν διαφαίνονται πονηροὶ ὄντες.

πιτάνη εἰμί. αὕτη παρ' ἀλκαίῳ κεῖται. λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων, ἅμα καὶ εὐπραγίαις. παρόσον καὶ τῇ πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ ἑλλάνικος μέμνηται. φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι, καὶ πάλιν ὑπὸ ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.

πλακιάδαι καὶ στέλαιον. ἐπὶ τῶν μοιχῶν καὶ ἀξίων ὕβρεως. δῆμός ἐστι τῆς ἀττικῆς οἱ πλακιάδαι, κἀκεῖ ῥαφανίδες μεγάλαι γίνονται. ταύταις χρῶνται κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐφυβρίζοντες. εἰ δὲ μὴ παρεῖ, ἐν στελαίῳ τῷ ἐκ τῆς δικέλλης.

πλῆκτρον. ὃ περιετίθεσαν τοῖς ἀλεκτρυόσι χαλκοῦν ἐν τῷ μάχεσθαι. καὶ παροιμία. αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον.

πλίνθον πλύνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, καὶ ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται.

πλίνθους πλυνεῖς. χαμαὶ αὐλεῖς. φακὸν κόπτεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, καὶ ἀνηνύτων, καὶ μὴ ὄντων λέγεται.

ποθεῖς. παροιμία. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς.

πόλεις παίζομεν. μέμνηται ταύτης κρατῖνος ἐν δραπέτισιν. ἡ δὲ πόλις εἶδός ἐστι παιδιᾶς πεττευτικῆς. καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων ταῖς λεγομέναις νῦν χώραις, τότε δὲ πόλεσιν.

πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρέψουσα ἡ παροιμία. ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ὠφελούντων, ἢ βλαπτόντων.

πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος, καὶ χείλεος ἄκρου. παροιμία λεχθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης. ἀγκαῖος παῖς ποσειδῶνος φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρέως ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις, εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. ὁ δὲ ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἔφθακει καὶ χαίρων ἐτρύγα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου. ὁ δὲ, ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον. τούτων λεγομένων οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων, ὡς ὑπερμεγέθης σῦς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. ὁ δὲ ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε, καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐτελεύτησε. ὅθεν ἡ παροιμία. διονύσιος δέ φησιν εἰρῆσθαι αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀντινόου μνηστευσαμένου τὴν πηνελόπην συμφορᾶς. προσαγόμενος δὲ τὸ ἔκπωμα, ἐτελεύτησε τοξευθεὶς παρὰ τοῦ ὀδυσσέως. καὶ ἄλλως.

πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος. ταύτην φασὶν εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς συμφορᾶς τοῦ ἀντιγόνου μνηστευσαμένου τὴν πηνελόπην. προσαγόμενος γὰρ τὸ ἔκπωμα, ἐτελεύτησεν. ἄλλοι δὲ ἀγκαῖόν τινα σαμίων βασιλέα μέλλοντα πίνειν ἀκοῦσαί τινα κραυγὴν περὶ θύραν γινομένην, καὶ ἐξελθόντα συμπλακῆναι τῷ συΐ, καὶ ἀποθανεῖν.

πολλάκιν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσαις. παροιμία πρὸς τοὺς οἰομένους τὸ θεῖον κατασοφίζεσθαι.

πολλοί τοι ναρθηκοφόροι. παῦροι δέ τε βάκχοι. παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων.

πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. φασὶ τὴν ἀθηνᾶν εὑρεῖν τὴν διὰ τὴν ψῆφον μαντικήν. ἧς εὐδοκιμούσης μᾶλλον τῶν δελφικῶν χρησμῶν τὸν δία χαριζόμενον τῷ ἀπόλλωνι, ψευδῆ καταστῆσαι τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντείαν. πάλιν οὖν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοὺς δελφικοὺς ἐρχομένων χρησμούς, εἰπεῖν τὴν πυθίαν, πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. καλοῦνται δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι θρίαι. ἢ οὕτω,

πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. φιλόχωρός φησιν ὅτι νύμφαι κατεῖχον τὸν παρνασὸν τροφοὶ ἀπόλλωνος τρεῖς, καλούμεναι θρίαι, ἀφ' ὧν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι θρίαι καλοῦνται. ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν ἀθηνᾶν εὑρεῖν τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. ἧς εὐδοκιμούσης, μᾶλλον τῶν δελφικῶν χρησμῶν τὸν δία χαριζόμενον τῷ ἀπόλλωνι, ψευδῆ καταστῆσαι τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. πάλιν οὖν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοὺς δελφικοὺς ἐρχομένων χρησμοὺς, τὴν πυθίαν εἰπεῖν, πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. μέμνηται ταύτης ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδῇ. γράφει δὲ καὶ ὅμηρος τὸν στίχον. φησὶ δὲ καὶ ἴων ὁ τραγικὸς ἀλλ' ἐν τῇ χέρσῳ τὰς λέοντος ἤνεσα, καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας, ὃς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρείων ὀσμὴν λάβῃ. στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν ἑλίξας δέμας κεῖται, γήθειν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων.

πολυκράτης μητέρα νέμει. μέμνηται ταύτης δοῦρις. λέγει δὲ ὅτι πολυκράτης ὁ σάμιος τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μητέρας συναγαγὼν, δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέφειν, πρὸς ἕκαστον λέγων ὅτι μητέρα σοι ταύ-

τὴν λίδωμε. ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

ποικιλότερος ὕδρας. εἴρηται ἐπὶ τῶν δολερῶς θαυμαζομένων.

πόντος ἀγαθῶν. εἴρηται ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν, καὶ μεγάλων. ὥσπερ ἀγαθῶν θάλασσα.

πράγματ' ἔχεις ἀπραξίας. εἴρηται ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν καὶ παρ' ἐλπίδα συμβαινόντων.

πρεσβύτερος κόδρου. ἀντὶ τοῦ παλαιότερος. παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν. ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος ἀθήνησι κόδρου.

πρὶν ἢ πτίσαι τὰ ἄλευρα. παροιμία. καὶ πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, σὺ ἅλμην κυκᾷς. ἐπὶ τῶν τοὺς καιροὺς προλαμβανόντων. καὶ πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις.

πρὶν καὶ λύκος ὄϊν ποιμανεύσει. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. ἢ καὶ οὕτω, πρὶν ὄϊν λύκος ποιμανεύσῃ.

προβαλόντες κυσὶν ἄρνας. εἴρηται ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας τοῖς συκοφάνταις παραδιδόντων.

προβατίου βίον ζῆν. ἐπὶ τῶν μωρῶν, καὶ ἀνοήτων. τὰ γὰρ πρόβατα οὐδὲν ἐργάζεται, καὶ ζῇ, ἢ διὰ τὸ ἀφανές.

προβάτων οὐδὲν ὄφελος, ἐὰν ὁ ποιμὴν ἀπῇ. ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

πρόκριδος ἄκοντα. ἐπὶ τῶν πάντων τυγχανόντων. τοιοῦτον γὰρ ἔχουσα ἡ πρόκρις πάντα ἐθήρα.

προμέρου κυνός. οὗτος βασιλικὸς οἰκέτης ὤν, ἐμίσησε καθ' ὑπερβολὴν εὐριπίδην, τὸν τῶν τραγῳδιῶν ποιητήν. ἔκ τινων διαβολῆς τῶν πρὸς τὸν βασιλέα. ἀναλύοντι δ' αὐτῷ ἐπαφῆκε κύνας ἀγρίους, οἳ τὸν εὐριπίδην κατεθοινήσαντο.

πρὸς δύο δ' οὐδ' ἡρακλῆς, παροιμία. ἢ, πρὸς δύο οὐδὲ ἡρακλῆς. οἱ μὲν ἐν ὀλυμπίᾳ φασὶ τὸν ἡρακλέα ὑπὸ λαίου καὶ φεραύδου ἡττηθῆναι ἀγωνιζόμενον, οἱ δὲ ὑπὸ κτεάτου, καὶ εὐρύτου.

πρὸς κενὴν ἀλεῖς. πρὸς ἐρρωγυῖαν ἀλεῖς. ἐπὶ τοῦ μάτην πονοῦντος.

πρὸς κέντρα λακτίζειν. παροιμία ἧς μέμνηται εὐριπίδης. πρὸς κέντρα λακτίζοι θνητὸς ὢν θεῷ. καὶ αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται.

πρὸς κρῆτα κρητίζων. παροιμία. εἴρηται τῶν μάτην πονούντων. πολύβιος. ὁ δὲ ἠγνόει τὸ λεγόμενον πρὸς κρῆτα κρητίζων.

πρόσω πις χελιδὼν ὁλοφρίνους πρέπει.

πρότερον χελώνη παραδραμεῖται τὸν δασύποδα. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. καὶ πρότερον αἷμα ὕσει.

πρὸ τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις. ἐπὶ τῶν τὰ πράγματα προλαμβανόντων.

πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνη. παροιμία ὅταν τις μὴ δύνηται καὶ ἀπονίψασθαι, ἀλλὰ ἡ κοιλία ἐπιφέρηται. ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν οὖν, καὶ εἰκῆ πραττομένων ἐλέγετο.

πτωχότερος κίγκλου. παροιμία, ἧς κέχρηται μένανδρος θαΐδι.

πτωχότερος ἴρου, οὗ ὅμηρος ἐν ὀδυσσείᾳ μέμνηται. καὶ τὸ γυμνότερος πασσάλου.

πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. τοῦτο παρὰ καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.

πυραύστου μόρος. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν σκωμματικῶν. πτηνὸν γάρ ἐστι ζωΰφιον, ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις, καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι τοῦ πυρός, κατακαίεται.

πῦρ ἐπὶ πῦρ. παροιμία, ἧς μέμνηται πλάτων. καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ.

πυρὸς θερμότερος, καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν γινομένων.

ἀρχὴ τοῦ ρ.

ρ Αδαμάνθυος κρίσις. ἐπὶ τῶν δικαιοσύνῃ μαρτυρουμένων.

ῥαδαμάνθυος ὅρκος. κρατῖνός φησιν ὅτι ἐπὶ χηνὶ, καὶ κυνὶ, καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον ῥαδαμάνθυι ἀνατιθέασιν, ὡς καὶ σωκράτης ἐν δευτέρῳ κτητικῶν, ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσιν.

ῥαμνουσία νέμεσις. ἐν ῥαμνοῦντι νεμέσεως ἵδρυται ἄγαλμα δεκάπηχυ. ὁλόλιθον. ἔργον φειδίου. ἔχει δὲ ἐν τῇ χει-

εἰ μηλέας κλάδον. ἐξ οὗ φησὶν ἀντίγονος ὁ καρύστιος πτύχιόν τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον ἀγοράκριτος πάριος ἐποίησεν, οὐ θαυμαστὸν δέ. καὶ ἄλλοι γὰρ πολλοὶ ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἕτερον ἐπιγεγράφασιν ὄνομα. εἰκὸς οὖν καὶ τῷ φειδίᾳ τῷ ἀγορακρίτῳ συγκεχωρηκέναι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἐρώμενος. καὶ ἄλλως ἐπτόηται περὶ τὰ παιδικά.

ῥαχίας λαλίστερος. ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων. παρόσον τῇ ῥαχίᾳ συνεχῶς ἐπιβάλλοντα τὰ κύματα, καὶ ψόφον ἀποτελεῖ.

ῥηγίνου δειλότερος. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν δειλῶν. καὶ δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος. ξέναρχος γὰρ ὁ σώφρονος τοῦ μιμογράφου υἱός, ἐκωμῴδει τοὺς ῥηγίνους ὡς δειλούς.

ῥήματα ἀντ' ἀλφίτων. ἐπὶ τῶν μὴ ὧν τις δεῖται διδόντων, ἀλλὰ φωνὰς μόνας προϊεμένων.

ῥοδίων χρησμός. ῥόδιοι τῇ λινδίᾳ ἀθηνᾷ θύοντες καθεκάστην ἡμέραν διετέλουν τῷ ναῷ ἐνοχλούμενοι. οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἔθος ἀμίδα εἰσφέρειν. συγκαταινέσαντος τοῦ χρησμοῦ πάλιν ἀνεπυνθάνοντο χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην. ὁ δέ, ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο μηδὲ ἑτέραν. διὸ τὴν παροιμίαν τάσσεσθαι ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων.

ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια συμβαλλόντων. καὶ ἑτέρα παροιμία. ῥόδα μ' εἴρηκας. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τὰ παρὰ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστίν.

ἀρχὴ τοῦ σ.

σ αίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λαίθαργος εἶ. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων δῆθεν εὐνοεῖν, ἐπιβουλευόντων δὲ λάθρα.

σαμίων ἄνθη. καὶ σαμιακὴ λαύρα. ἐπὶ τῶν ὑστάταις ἡδοναῖς χρωμένων. ἡ σαμιακὴ λαύρα στενωπὸς ἦν παρὰ σαμίοις. ἐν ᾗ τὰ πέμματα ἐπιπράσκετο. τὰ δὲ σαμίων ἄνθη τόποι ἐν οἷς συνήεσαν αἱ γυναῖκες τοῖς ἀνδράσι συνευωχηθησόμεναι. διὰ ταύτην τὴν τρυφὴν οἱ σάμιοι τοῖς πέρσαις ἐδουλώθησαν.

σαρδώνιος γέλως. αἰσχύλος ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν περὶ τούτου φησὶν οὕτως. οἱ τὴν σαρδὼ κατοικοῦντες καρχηδονίων ὄντες ἄποικοι, τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας τῷ κρόνῳ ἔθυον γελῶντες, καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους. αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν, καὶ θρηνεῖν. τὸν οὖν προσποίητον γέλωτα σαρδώνιον κληθῆναι. τίμαιος δέ φησιν αὐτοὺς ἱστάντας τοὺς γονεῖς, ἐν οἷς μέλλουσι βάλλεσθαι βόθροις παίειν ξύλοις, καὶ κατακρημνίζειν, φθειρομένους δὲ αὐτοὺς γελᾶν διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τέκνων ἀδικίαν δόξαντας μακαρίως, καὶ καλῶς τελευτᾶν. τινὲς δὲ ἀπὸ σαρδοῦς τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ, καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν, ἄλλοι δὲ τὸν καθ' ὑπόκρισιν γέλωτα γινόμενον σαρδώνιον καλεῖσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. σιμωνίδης δέ φησι τὸν τάλω πρὸ τῆς εἰς κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν σαρδώ. καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι, οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ σαρδώνιος γέλως. περὶ δὲ τοῦ τάλω τοιόνδε μυθολογεῖται. φασὶν αὐτὸν τοῦ χαλκοῦ γένους εἶναι, δοθῆναι δὲ μίνωϊ παρ' ἡφαίστου εἰς φυλακὴν τῆς νήσου κρήτης. οὗτος φλέβα μίαν εἶχεν ἀπὸ αὐχένος ἄχρι σφυρῶν κατατείνουσαν. κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. τρὶς δὲ ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος ὁ τάλως ἐτήρει. διὸ καὶ προσπλέουσαν τὴν ἀργὼ μετὰ ἰάσονος ὑποστρέφοντος ἀπὸ κόλχων ἐκώλυε τῇ νήσῳ προσορμισθῆναι. ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ μηδείας ἀπέθανεν ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι διὰ φαρμάκων αὐτῆς μανίαν ἐμβαλούσης. ὡς δέ τινες ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον. καὶ τὸν ἧλον ἐξελούσης διαρρυέντος τοῦ ἰχῶρος σὺν ὅλῳ τῷ αἵματι οὕτως αὐτὸν τεθνάναι. τινὲς δὲ αὐτὸν τελευτῆσαι λέγουσιν ὑπὸ ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν τοξευ-

θέντα. καὶ ἄλλως.

σαρδώνιος γέλως. ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ καθαρᾶς τῆς διανοίας, μὴ δὲ χαιρούσης γελώντων. ἐν γὰρ σαρδόνι γίνεται βοτάνη σελίνῳ παραπλησία, ἣν οἱ γευσάμενοι δοκοῦσι μὲν γελᾶν, σπασμῷ δ᾽ ἀποθνήσκουσιν. καὶ ἄλλως.

σαρδώνιος γέλως. παροιμία ἐστὶ τῶν ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων, ἣν δήμων μὲν διαδοθῆναι, ὅτι οἱ σαρδόνα κατοικοῦντες, αἰχμαλώτων τοὺς καλλίστους τε, καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ο΄ ἔτη τῷ κρόνῳ ἔθυον γελῶντας, ἕνεκα τοῦ, τὸ εὔανδρον ἐμφῆναι, τουτέστιν ἀνδρεῖον. τίμαιος δὲ τοὺς ἱκανὸν βεβιωκότας χρόνον ἐν σαρδοῖ συνωθουμένους ξύλοις ὑπὸ τῶν υἱῶν, εἰς ὃν ἔμελλον θάπτεσθαι βόθρον, γελᾶν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι μετ᾽ ἀνοίας. καί φασιν ἄλλοι τε καὶ κλείταρχος ἐν καρχηδόνι, ἐν ταῖς μεγάλαις εὐχαῖς, παῖδας ταῖς χερσὶ τοῦ κρόνου ἐπιτιθέντας. ἵδρυται δὲ χαλκοῦς προβεβλημένας ἔχων τὰς χεῖρας. ὑφ᾽ ᾧ κρίβανος. ἔπειτα ὑποκαίειν. τὸν δὲ συνελκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς, δοκεῖν γελᾶν. σιμωνίδης δὲ τάλων τὸν ἡφαιστότευκτον, σαρδονίους οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς μίνωα εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν προστερνιζόμενον, ἀνελεῖν ἐπιχάσκοντας. σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ συρακούσας, λάχανον εἶναι παρὰ σαρδωνίοις ἡδὺ σελίνῳ ἐμφερὲς, οὗ τοὺς γευσαμένους, τάς τε σιαγόνας, καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀποδάκνειν. ἔνιοι δὲ τοὺς ἐπὶ κακῷ γελῶντας. καὶ ὀδυσσεύς φησιν ὅμηρος. μείδησε δὲ δῖος ὀδυσσεὺς σαρδώνιον. καὶ ἐν ἄλλοις. ἡδὺ γέλασσε χείλεσιν. οὐδὲ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη. σαρδὼ νῆσός ἐστι μεγίστη πρὸς τῇ ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι διάφοροι, καὶ ὀξύταται. καὶ παροιμία. βάμμα σαρδωνικὸν ἀντὶ τοῦ ἐρυθρόν. φοινικοῦν.

σαρπηδονία ἀκτή. τόπος οὗτος θρᾴκης ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος ἱερὸν ποσειδῶνος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα σαρπηδονία περὶ κιλικίαν, καὶ ἄλλοι πρὸς τῷ ὠκεανῷ γοργόνων οἰκητήριον. 144

σαυτὴν ἐπαινεῖς. αὕτη τῶν κατ᾽ ἔλλειψιν λεγομένων ἐστί. τὸ δὲ πλῆρες ἔχει οὕτως. σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ ἀστυδάμας γύναι. ἀστυδάμας γὰρ ὁ μορσίμου εὐημερήσας ἐν τῇ ὑποκρίσει παρθενοπαίου, ἐψηφίσθη εἰκόνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἀξιωθῆναι. γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα ὁ ἀστυδάμας ἔχων ἀνήνεγκεν εἰς τὴν βουλήν. οἱ δὲ ἐψηφίσαντο ὡς ἐπαχθὲς αὐτὸ μηκέτι ἐπιγραφῆναι. διὸ καὶ σκώπτοντες αὐτὸν οἱ ποιηταὶ ἔλεγον. σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ ἀστυδάμας γύναι. ἢ σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ ἀστυδάμας γύναι. ἀστυδάμας ὁ μορσίμου εὐημερήσας ἐν τῇ ὑποκρίσει ἐψηφίσθη εἰκόνος ἐν τῷ θεάτρῳ. γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα. ἔπαινον ἑαυτοῦ ἔχων ἀνήνεγκεν εἰς τὴν βουλήν, οἱ δὲ ἐψηφίσαντο ὡς ἐπαχθὲς μὴ ἐπιγραφῆναι, ὅθεν καὶ ἐσκώπτετο.

σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα. σειρῆνα λέγει, οὐ τῶν ἀδίκων παρθένων μίαν, ἀλλὰ καὶ ζῷον ὑπόπτερον μελίσσῃ ἐοικὸς, ὥς φησιν ἀριστοτέλης.

σικελὸς ὀμφακίζεται. ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων λέγεται ἡ παροιμία. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν σικελῶν τὰς ἀβρώτους ὄμφακας κλεπτόντων. μέμνηται ταύτης ἐπίχαρμος.

σικελὸς στρατιώτης. παροιμιῶδες· ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ὑπὸ ἱέρωνα.

σινωπίσαι ἀντὶ τοῦ πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν σινώπην. ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ ἄλεξις ἔφη.

σιωπή. παροιμία, καὶ σιωπηλότερος ἔσομαι καὶ τῶν πυθαγόρα τελεσθέντων. ἐπὶ τῶν πάνυ σιγώντων. παρόσον οἱ πυθαγόρου φοιτηταὶ παράγγελμα εἶχον σιγὴν ἀσκεῖν πενταετῆ χρόνον.

σιωπηλότερος ἔσομαι τῶν πυθαγόρα τελεσθέντων παροιμία.

σκιὰ ὀνείρων. ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων.

σκνὶψ ἐν χώρᾳ. ἐπὶ τῶν ταχὺ μετακινουμένων ἡ παροιμία. ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῶον μικρὸν ξυλοφάγον.

σκύτη βλέπει. μέμνηται αὐτῆς εὔπολις ἐν χρυσογενεῖ. φησὶ γὰρ ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει. εἴρηται ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά.

σκύθης. παροιμία, σκύθης τὸν ὄνον. ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων τῷ λόγῳ. ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἔφη δεῖπνόν τι ὦ σκύθα. ὁ δὲ, ἐμυσάξατο μὲν πρῶτα, αὖθις δὲ πολυπραγμονήσας, περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο.

σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. τοῦτο σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ αἴαντος τοῦ λοκροῦ. πλάτων εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἴαμβιον. καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί.

σταχάνη ἡ ζυγάνη. παρὰ μὲν στάσιν. καὶ παροιμία δικαιότερος σταχάνης.

στιβάδος φορμίωνος. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. στρατηγὸς δὲ, ἦν ὁ φορμίων. στιβάδος δὲ ἐπεὶ οἱ στρατιῶται χαμευνοῦσι. λιτὸς δὲ ἦν, καὶ πολεμικός.

συβαρίτῃ δὲ διὰ πλατείας. παροιμία ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων. ἢ ἄλλως συβαρίτης διὰ πλατείας. ἐπὶ τῶν σοβαρῶς διαπορευομένων. συβαρῖται γὰρ γάστριδες ἦσαν τρυφηταί. τοσοῦτος γὰρ ἦν ζῆλος παρ' αὐτοῖς τρυφῆς, ὥστε καὶ τῶν ἔξωθεν ἐθνῶν μάλιστα ἠγάπων ἴωνας καὶ τυῤῥηνούς. διότι συνέβαινεν αὐτοῖς τοὺς μὲν, τῶν ἑλλήνων, τοὺς δὲ, τῶν βαρβάρων προέχειν τῇ κατὰ τὸ ζῆν πολυτελείᾳ.

συβαριτικὴ τράπεζα. ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. τρυφηταὶ γὰρ οἱ συβαρῖται.

συκίνη μάχαιρα ἀντὶ τοῦ. συκοφάντης, καὶ ἑτέρα παροιμία. συκίνη ἐπικουρία ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. ἡμεῖς δὲ, οἱ καθήμενοι τὴν συκίνην ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι.

σῦκον αἰτεῖς. αὕτη λέγεται κατὰ τῶν κολακευόντων. οἱ ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς γεωργούς. βουλόμενοι παρ' αὐτῶν λαμβάνειν τὰ πρώϊμα σῦκα. οἰωνίζοντο γὰρ ἑαυτῶν καὶ πάλιν ἐλθεῖν εἰς νέωτα.

σῦκον ἐφ' ἑρμῇ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκκειμένων εἰς ὠφέλειαν τοῖς βουλομένοις. εἴ ποτε γὰρ φανείη σῦκον τοῦτο τῷ ἑρμῇ ἀνατιθέασι. τοῦτο δὲ οἱ βουλόμενοι ἀνελάμβανον.

σὺν ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. παροιμία. ἀντὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται ἡ παροιμία ἀντὶ γυναικῶν μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι. ἡ γὰρ ἀθηνᾶ ἐργάνη. εἴρηται δὲ ἀπὸ ὀνηλάτου, οὗ ὁ μὲν ὄνος εἰς πηλὸν ἐπεπτώκει. ὁ δὲ δέον βοηθεῖν ἐπεκαλεῖτο τὸν ἡρακλέα, μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας εὐριπίδης. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μέλλων τις ἀγωνίσασθαι, χρησμὸν παρὰ τῆς ἀθηνᾶς εἴληφεν, ὅτι νικήσει. ἐνστάντος δὲ τοῦ ἀγῶνος εἰσελθὼν εἰς τὸ θέατρον. καὶ κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας, εἱστήκει ἕως τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἐνικήθη. ἢ οὕτω,

σὺν ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ θείου προσδεχομένων βοήθειαν. καὶ διὰ τοῦτο αἰτουμένων. ὀνηλάτος γάρ τις τὸν ὄνον βαλὼν εἰς βόθρον καὶ ἀφεὶς ταῖς χερσὶν ἀνέλκειν τὸν ὄνον τῷ ἡρακλεῖ προσηύξατο. ὁ δὲ ἡρακλῆς ἐκέλευσεν αὐτὸν τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν.

σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες. τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοί. ὡς καὶ οἱ κιθαρῳδοί, ἀλλ' ἄναξ μάλα χαῖρε.

σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι. ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαί τι πειρωμένων.

συνεκποτέον σοι καὶ τὴν τρύγα. ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος, εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

συντομώτερος λυκήθου. οἱ γὰρ ἐπὶ βάθρον παρ' ἀθηναίοις τελοῦντες μέτοικοι λοιδορούμενοι ὑπὸ τῶν φύσει ἀθηναίων ἠνείχοντο οὐδὲ χάναι πρὸς τὴν λοιδορίαν δυνάμενοι.

συντομώτερος σκάφης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησίᾳ χρῆσθαι. οἱ γὰρ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς, παῤῥη-

σίας δὲ οὐ μετεῖχον. ἢ οὕτω.

Συντομώτερος σκάφης. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφεῖτο. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι. ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. μέμνηται ταύτης μένανδρος ἐν τοῖς εὐνούχοις.

Συρακουσία τράπεζα. ἡ πολυτελής. ἐδόκουν γὰρ οἱ σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

Συρβήνη χορός. αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν. ἀπὸ τοῦ τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνουμένου. σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον.

Σφάκελος. παροιμία, καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν. πεισίστρατος γὰρ ὁ τύραννος δεκάτην τῶν γεωργουμένων ἀπήτει τοὺς ἀθηναίους. παριὼν δέ ποτε καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον, καὶ τόπους λιθώδεις, ἤρετο τὸν πρεσβύτην, τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὀδύνας, καὶ σφακέλους, καὶ τούτων δεκάτην πεισίστρατος φέρει. θαυμάσας δὲ ὁ πεισίστρατος τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, τῆς δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε, καὶ ἐκ τούτου οἱ ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο.

Σχῖνον διατρώγειν. εἰώθασι τὸν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας, παρὸ καὶ τοὺς τοιούτους σχινοτρώκτας λέγουσιν.

ἀρχὴ τοῦ τ.

Τὰ ἀπὸ νάννακου. ἐπὶ τῶν παλαιότητι θαυμαζομένων. νάννακος γὰρ ἐγένετο φρυγῶν βασιλεὺς πρὸ τῶν τοῦ δευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμόν, συνάγων πάντας εἰς τὰ ἱερά, μετὰ δακρύων ἱκέτευε.

Τὰ ἀπὸ τρίποδος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων. ἤτοι ἀπὸ τοῦ δελφικοῦ τρίποδος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθαγορικοῦ. τινὶ γὰρ πονηρῷ χρωμένῳ πολλὰ ἄτοπα ὁ θεὸς ἀνεῖλε. καὶ τέλος ἐπεῖπε ταῦτά τοι ἐκ τρίποδος δελφικοῦ ἐφράσατο φοῖβος.

Τάδε μῆδος οὐ φυλάξει. δικαίαρχός φησιν ὅτι μελλούσης τῆς ξέρξου στρατείας γίνεσθαι, οἱ ἕλληνες ἀπογνόντες τῆς σωτηρίας, τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀνήλισκον ἐπιλέγοντες, τάδε μῆδος οὐ φυλάξει. ἢ οὕτω.

Τάδε μῆδος οὐ φυλάξει. κατὰ τὴν τοῦ ξέρξου ἔφοδον τοὺς ἕλληνας ἀπειρηκότας τὰ ἑαυτῶν ἀναλίσκειν, καὶ δαπανᾶν, ἐπιλέγοντας, τάδε μῆδος οὐ φυλάξει.

Τάδ᾽ ἐκ τοῦ τρίποδος. τίθεται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. ἀριστοκλείᾳ γὰρ τῇ πυθίᾳ γινομένῃ μιχθῆναι τὸν ἀδελφόν, καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτῆς μαντευμάτων παρασημιοῦσθαι ὅσα ἔχρασεν ὁ θεὸς γενομένη, καὶ αὖθις ὡς ἀληθῆ παρασημειοῦσθαι, ὡς ἐκ τοῦ τρίποδος.

Τὰ ἐκ παλαιᾶς. λείπει ἐνθάδε τῆς τύρου. τύρον γὰρ τὴν παλαιὰν ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν διέθηκε τὰ χαλεπώτατα, ὅθεν λέγεται ἐκ παλαιᾶς. ἢ τοι ἐξ ὧν ἔπαθεν ἡ παλαιὰ τύρος.

Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν σκώμματα. ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτως σκωπτόντων. ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε, καὶ ἐλοιδόρουν. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ τοῖς ληναίοις ὕστερον ἐποίουν. ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὀχούμεναι αἱ γυναῖκες αἱ τῶν ἀθηναίων. ἐπὰν εἰς τὰ ἐλευσίνια ἐβάδιζον εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια ἐλοιδόρουν ἀλλήλας ἐν τῇ ὁδῷ. τοῦτο γὰρ ἦν ἔθος αὐταῖς. ἢ οὕτω.

Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν. ἐπὶ τῶν ἀσελγέστερα σκωπτόντων. ἀθήνησι γὰρ ἔνιοι μεθυσθέντες κωμάζουσι μεθ᾽ ἡμέραν ἐφ᾽ ἁμαξῶν, καὶ τοὺς ἀπαντῶντας σκώπτουσιν.

Ταινάριον κακόν. τὸ μέγα καὶ παρανομούμενον εἰς οἰκέτας. οἱ γὰρ λακεδαιμόνιοι τοὺς καταφυγόντας εἰς ταίναρον τῶν εἱλώτων ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν.

Τάλαντα ταντάλου. διεβεβόητο ὁ τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. διπλῆν δὲ συμβέβηκεν

εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται, τὴν δὲ ταντάλου τάλαντα.

τὰ μαγνήτων κακά. ἐπὶ τῶν μεγίστων, καὶ ἀλγεινοτάτων κακῶν. παρόσον οὗτοι ἀσεβήσαντες εἰς θεὸν πολλῶν κακῶν ἐπειράθησαν.

τὰ μηδὲν πρὸς τὸν διόνυσον. τὴν κωμῳδίαν, καὶ τὴν τραγῳδίαν ἀπὸ γέλωτος εἰς βίον φασὶ παρελθεῖν, καὶ κατὰ καιρὸν τῆς συγκομιδῆς τῶν γεννημάτων παραγενομένους τινάς ἐπὶ τὰς ληνοὺς, καὶ τοῦ γλεύκους πίνοντες, ποιήματά τινα σκώπτειν, καὶ γράφειν διὰ τὸ πρότερον εἰς κωμῳδίαν καλεῖσθαι, ἤρξαντο δὲ καὶ συνεχέστερον εἰς τὰς κώμας τὰς ἀττικὰς γύψῳ τὰς ὄψεις κεχρισμένοι, καὶ ἔσκωπτον.

τὰ ναννάκου εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων ἐν παλαιότητι, ἢ ἐπὶ τῶν πολλὰ θρηνούντων. ναννάκας γὰρ ἐγένετο φρυγῶν βασιλεὺς, ὥς φησιν ἑρμογένης ἐν τοῖς φρυγίοις πρὸ τοῦ δευκαλίωνος νόμων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερά, μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. ἡρώδης δὲ ἰαμβοποιός φησιν ἵνα τὰ ναννάκου κλαύσω.

ταντάλιοι τιμωρίαι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν ἐχόντων, μὴ συγχωρουμένων δὲ ἀπολαύειν.

ταντάλου τάλαντα. ἐπὶ τῶν πλουσίων ὡς τοῦ ταντάλου, καὶ θεοφιλοῦς γενομένου πλουσίου.

τὰ πρῶτα ἀρίστους παῖδας ἐγείνατο. ἐπὶ τῶν ἐν ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ ταῦτα δὲ ἀσελγαινόντων.

τὰς ἐν τῇ φαρέτρᾳ ψηφίδας. φύλαρχός φησι τοὺς σκύθας μέλλοντας καθεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διάγοντες καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψηφίδα λευκήν, εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους. καὶ εἰ εὑρεθείησαν πλείους αἱ λευκαί, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενόμενον. ὅθεν παροιμιασθῆναι τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν ἡμέραν λεγόντων ἐκ τῆς φαρέτρας εἶναι. καὶ μένανδρος δέ φησιν ἐν λευκαδίῳ τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι.

τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας. ἐπὶ τῶν περιέργων, καὶ τοὺς ἀποκεκρυμμένα γινώσκειν ζητούντων. τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν ᾅδου διὰ τὴν ἑκάτην, ᾗ καὶ τρίγλα ἐπιθύεται. τὸ γὰρ μυστικὸν ἑκάτῃ προσφέρεται, καλεῖται τῶν ὑποχθονίων δεσπότης. ὅθεν καὶ ἀφιδρύματα ἑκάτης πρὸς τοῖς τριόδοις εἰσίν.

τὰ σαμίων ὑποπτεύεις. ἐπὶ τῶν δεδιότων τινὰς ἀνηκέστους κακῶν προδοσίας. παρῆλθε δὲ ἀπὸ τῶν γενομένων ὑπὸ ἀθηναίους εἰς σαμίους αἰκισμῶν. ἑλόντες γὰρ αὐτοὺς οἱ ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ ἔστιξαν τῇ καλουμένῃ σάμῃ. ἡ δ' ἐστὶν εἶδος πλοίου σαμιακοῦ. ἀνθ' ὧν καὶ οἱ σάμιοι μετὰ ταῦτα τοὺς ἁλόντας τῶν ἀθηναίων ἔστιξαν.

τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. μέμνηται ταύτης ἀλέξανδρος ἐν αἰπόλοις. ἀριστείδης μὲν οὖν φησιν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμόν. καὶ προείρηται αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης, ἕξει μίαν τῶν τριῶν. ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἔδει στερηθῆναι, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῆς γλώττης. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο. ξίφος. βρόχος. κώνειον.

τὰ τῶν φόρων κρείττω. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων, ὧν ἠδίκησαν.

ταῦτά σοι καὶ πύθια, καὶ δήλια. ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα, καὶ τελευταῖα ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς μένανδρος. φασὶ δὲ ὅτι πολυκράτης ὁ σάμου τύραννος ῥήνειαν ἑλὼν, καὶ ἀναθεὶς τῷ ἀπόλλωνι αὐτὴν, καὶ ἐν δήλῳ θεὶς ἀγῶνα κάλλιστον, ἐρωτᾷ πέμψας εἰς δελφοὺς πῶς δεῖ καλεῖν τὸν ἀγῶνα δήλια, ἢ πύθια, ὁ δὲ χρησμὸς ἔφη, ταῦτά σοι καὶ δήλια, καὶ πύθια, σημαί-

νων ὅτι εὐθέως ἀποθανεῖται.

τενέδιος ἄνθρωπος. κύκνον τὸν ποσειδῶνος γενόμενον πατέρα ἡμιθέας καὶ τέννου, ἐπιγῆμαι τούτοις. καὶ κατηγορηθῆναι τὸν τέννην ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς ὡς πειρῶντα αὐτήν. πεισθέντα δὲ κύκνον εἰς λάρνακα βαλεῖν τὸν νεανίαν. ἑλομένης δὲ τῆς ἡμιθέας συγκινδυνεύειν τῷ ἀδελφῷ, ἑκατέρους καταποντῶσαι. ἡ δὲ λάρναξ ἠνέχθη ἐπὶ τὴν πρότερον καλουμένην λευκόφρυν. ὕστερον δὲ τένεδον ἀπ' ἐκείνου. ὃς καὶ βασιλεύσας τῆς τενέδου ὕστερον, ἐνομοθέτησε τοῖς τὰ ψευδῆ κατηγοροῦσιν ὄπισθεν παρεστάναι τὸν δήμιον πέλεκυν ἐπηρμένον. ὡς ἐλεγχθέντας παραχρῆμα ἀναιρεῖσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ φοβεροῦ θεάματος ἐκείνου, λέγεσθαι τενέδιος ἄνθρωπος. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις.

τενέδιος ξυνήγορος. ἀντὶ τοῦ ἀπότομος. δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήματι τιμῶσιν οἱ τενέδιοι. καὶ παροιμία. τενέδιος πέλεκυς. ἀριστοτέλης μέν τοι ὅτι βασιλεὺς τενέδιος μετὰ πελέκεως δικάζων τὸν ἀδικοῦντα εὐθέως ἀνῄρει. ἢ ὅτι ἀστερίνα τόπος ἐν τενέδῳ. ἔνθα ποταμίσκος, ἐν ᾧ καὶ καρκῖνοι τὰ χελώνια διηρθρωμένα ἐπὶ πλοῖον ἔχοντες, καὶ πελέκει ἐμφερεῖ. ἢ ὅτι βασιλεύς τις νόμον θεὶς πελέκει τοὺς μοιχοὺς ἄμφω καρατομεῖν. καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐτήρησε τοῦτο. καὶ διὸ καὶ ἐν τῷ νομίσματι ἐφ' οὗ μὲν πέλεκυς, ἐφ' οὗ δὲ δύο πρόσωπα ἐξ ἑνὸς αὐχένος. οἱ δὲ ὅτι γενναῖα ἔπαθεν ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς. μετὰ πελέκεως τὰς φόνικας ἔκρινε δίκας.

τερμέρια κακά. τὰ μεγάλα, καὶ παροιμία ἐντεῦθεν.

τετράδι γέγονας. παροιμία. τὸν ἡρακλέα γάρ φησι τετράδι γεννηθῆναι. καὶ ἔνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον ἄλλως ταλαιπωρεῖν. ἔστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. μέμνηται ταύτης πλάτων ὁ κωμικός. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τετράδι θεὸν νομισθῆναι.

τιθωνοῦ γῆρας. ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάττεται. ἱστορεῖται

δὲ ὅτι τιθωνὸς κατ' εὐχὴν τὸ γῆρας ἀποθέμενος, τέττιξ ἐγένετο. ὡς φησι κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων. 146

τί κοινὸν κυνὶ, καὶ βαλανείῳ; παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναρμοδίων.

τὶς εἰς ὄνου πόκας. οὕτω λέγουσι τὸ ἄχρηστον. οὐδὲν γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκαι χρησιμεύουσι. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. ἐν ᾧ ζώσῳ φαμὲν χύζαι ποικίλλεις.

τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα θήβησιν ἥρως γένῃ. ταύτης πλάτων ἐν μενέῳ μέμνηται. φασὶ δὲ ὅτι ἐν θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. καὶ ἀριστοτέλης δέ φησι περὶ θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο. ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γινομένους οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν ἵνα ἥρως γένῃ κατ' εὐφημισμὸν εἴρηται.

τί οὐ γενήσῃ ἰὼν ἐς ἀρβέλας. ἀρβέλη τὸ πόλισμα σικελικόν. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐαξαπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία. τί οὐ γενήσῃ ἰὼν ἐς ἀρβέλας;

τί σοι ἀπόλλων κεκιθάρικεν; τὸ κεκιθάρικεν οἷον ἐμαντεύσατο, ὡς φησιν αἰσχύλος ἐν αἴαντι λοκρῷ.

τίς τρόπος ἵππων; ἐπὶ τῶν παρηλλαγμένων τι, καὶ ἀλλόκοτον ποιούντων. ἢ τίς τρόπος ἵππων. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων. μεταγένης θουριοπέρσαις τίς τρόπος ἵππων; ὡς δ' ὀρχοῦνται τὸν βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν. αἰγύπτιοι τοῦτο ἀνέγραψαν ὡς ἀνθρωπείᾳ φωνῇ λαλῆσαν. εὑρέθη ἔχον βασίλειον δράκοντα πτερωτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν βασιλέων τινὶ λελαληκὸς τὰ μέλλοντα.

τὸ δέ τοι κλέος ἐσσομένοιο. ἐπὶ τῶν δαιμονίων γίνεσθαι προδηλουμένων φήμῃ τινί.

τὸ δωδωναῖον χαλκεῖον. κεῖται παρὰ μενάνδρῳ ἐν ἀειφόρῳ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, καὶ μὴ διαλειπόντων. φασὶ γὰρ ἐν δωδώνῃ χαλκεῖον ἐπὶ κίονος ἐν μετεώρῳ κεῖσθαι. ἐπὶ δὲ ἑτέρου πλησίον κίονος ἑστάναι τὸν παῖδα ἐξηρτημένον μάστιγα χαλκῆν. τὴν εὐ-

μαρος δὲ κινηθέντος μεγάλου τὴν μάστιγα πολλάκις εἰς τὸν λέβητα ἐκπίπτειν καὶ ἠχεῖν οὕτω τὸν λέβητα ἐπὶ χρόνον πολύν.

τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων εἴρηται ἡ παροιμία. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται ταύτης σοφοκλῆς.

τὸ θετταλῶν σόφισμα. ἐπὶ τῶν σοφιζομένων καὶ κακουργούντων.

τὸ ἡσιόδειον γῆρας. ἐπὶ τῶν ὑπεργήρων. φέρεται γοῦν καὶ ἐπίγραμμα πινδάρου τοιοῦτον. χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας, ἡσίοδ᾽ ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

τὸ ἱππάρχου τειχίον, ἵππαρχος ὁ πεισιστράτου περὶ τὴν ἀκαδημίαν τεῖχος ᾠκοδόμησε πολλὰ ἀναγκάσας ἀναλῶσαι τοὺς ἀθηναίους, ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν δαπανηρῶν πραγμάτων ἡ παροιμία εἴρηται.

τὸ μηλιακὸν πλοῖον. ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥεόντων πλοίων. εἴρηται τοῦτο ἀπὸ ἱστορίας τινός. φασὶ γὰρ ἀριστοτέλην ἱππότην εἰς ἀποικίαν στελλόμενον τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταράσασθαι. ἐπειδὴ γὰρ προφασιζόμενοι οἱ μὲν, τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἀῤῥωστεῖν, οἱ δὲ τὰ πλοῖα ῥεῖν κατέμενον, κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κρατεῖσθαι ἀεί.

τὸν αὐλητὴν αὐλεῖ. αὐλητής τις ἐγένετο μὴ πάνυ τῇ αὐλητικῇ ἐμμελῶν, ἀλλὰ παρακινῶν.

τὸν βάβυος χορόν. μαιάνδρου τοῦ ποταμοῦ δύο ἐγένοντο παῖδες. βάβυς καὶ μαρσύας. καὶ ὁ μὲν βάβυς ἐν καλάμῳ ηὔλει. ὁ δὲ μαρσύας δυσὶ κατὰ νόμον τῶν φρυγῶν ἑκάστου δὲ αὐτοῦ ἴδιον χορὸν ἔχοντος καὶ τοῦ μὲν βάβυος ἀτακτότερον κινουμένου ὁ μαρσύας εἰς τοσοῦτον ἀπονοίας ἦλθεν ὡς καὶ τῷ ἀπόλλωνι περὶ αὐλητικῆς φιλονικῆσαι. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, ἐν κελαιναῖς τῆς φρυγίας ἐξεδάρη. μέλλοντα δὲ καὶ τὸν βάβυν ὁμοίως κολά

ζεσθαι ἀθηνᾶ ἐπιφανεῖσα ἐξῃτήσατο ὅθεν ὁ χορὸς αὐτοῦ ὡς ἀφυὴς, καὶ ἄφαυλος ὀνομάζεται.

τὸν ἐν σάμῳ κομήτην. σάμιός τις ἐγένετο πύκτης, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτόμενος ἐπειδὴ κόμην εἶχεν ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν συμβαλὼν αὐτοῖς ἐνίκησεν λέγεται ἐπὶ τῶν αἱρουμένων ἀνταγωνιστὰς ἑαυτοῖς κρείττονας ἢ προσεδόκησαν. ὥσπερ τὸν ἀληλεσμένον βίον, οἱ μὲν, ἐπὶ τῶν βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων προσεδέξαντο. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων οἱονεὶ κατειργασμένον καὶ πρὸς τροφὴν ἕτοιμον.

τὸν ἵππον ὁ σκύθης. ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό.

τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκε. ἐκ τοῦ τοὺς κολοφωνίους πρὸς ἑαυτοὺς στασιάσαντας τινὰ τοῦ τ̃ μοῖραν ξυνοικίσαι τοῖς σμυρναίοις εἰς πόλεμον δέ ποτέ τινα ἀπελθόντων σμυρναίων τοὺς μὲν ὑπολειφθέντας κολοφωνίους κρατῆσαι αὐτῆς. ὡς τοὺς κολοφωνίους ἐκ τούτου δύο τὰς πόλεις ἔχειν, τήν τε κολοφῶνα καὶ σμύρναν καὶ ἐν τῷ βουλεύεσθαι περί τινος σμυρναίους, οἱ ὑπελήφθησαν μετὰ τῶν κολοφωνίων ἐν σμύρνῃ, ὅτε ἴσαι ψῆφοι τούτοις ἐγένοντο. πρὸς τοὺς κολοφωνίους ἀναφέρειν αὐτὰς καὶ ἣν προσέθεντο ταύτην κρατεῖν, καὶ οὕτω λέγεται ἐπὶ παντὸς τοῦ κυριωτάτου τὸν κολοφῶνα ἐπιτίθεσθαι τοῖς λοιποῖς. ὡς ἐπὶ τῶν ψήφων τῶν ιβ´ τῶν κολοφωνίων τῇ τούτων ἑτέρᾳ.

τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τινὰς ἢ καὶ θεραπευόντων, ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων. καθ᾽ ὅσον ἐκεῖνοι ὑπ᾽ ἀλλήλων κνήθονται καὶ ἀντικνήθουσι.

τὸ πάρνου σκαφίον. ἐπὶ τῶν μικρὰ πολλάκις ζητούντων. πάρνος γὰρ ὁ κυβερνήτης σκάφος ἀπώλεσε. καὶ συνεχῶς ἠνώχλει.

τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. παροιμία πλάτων ἐν γοργίᾳ. καὶ ὡς ἔοικεν ἀνάγκη μοι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ παράπαν

τοῦ ποιεῖν.

Τὸ πάσητος ἡμιωβόλιον. οὗτος γὰρ ἔχων ὁ πάσης, ἐδίδου τοῖς πιπράσκουσι, παρ' ὧν ἤθελεν ὠνεῖσθαι, καὶ πάλιν παρ' αὐτῶν εὑρίσκετο. οὗτος ὁ πάσης μαλακὸς μὲν ἦν τὴν φύσιν, πάντων δὲ ἀνθρώπων ἐν μαγγανείᾳ διενήνοχε. ὥστε καὶ τῶν ἐπαοιδῶν αὐτοῦ καὶ δεῖπνα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι καὶ διακονουμένους τινάς, καὶ πάλιν ἀφανῆ πάντα γίνεσθαι.

Τὸ πέρδικος σκέλος. ὁ πέρδιξ κάπηλος ἀθήνησι χωλὸς, καὶ κωμῳδούμενος ἐπὶ χωλότητι.

Τὸ περὶ δρυῶν σκότος. ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ σαμίων πολιτείᾳ πριηνέας πολλοὺς ὑπὸ μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν καλουμένην δρῦν, ὅθεν καὶ τὰς πριηνέας γυναῖκας ὀμνύναι τὸ περὶ δρυῶν σκότος.

Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν. ἐπὶ τῶν πειρωμένων διεστραμμένα ξύλα κατευθύνειν.

Τὸ σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος. εἰ γὰρ ἐγώ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας, τὸ σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος.

Τὸ τοῦ δίωνος γρῦ. οὗτος ὁ δίων διαβόητος ἦν ἐπὶ σοφίᾳ. λοιδορούμενος δ' ὑπό τινος, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, κατεσταλμένον τὸ τῆς σοφίας παράγγελμα τηρῶν, ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν οὐδὲ γρῦ. ὁ δὲ ἀθυμήσας, ἀπήγξατο. λέγεται δὲ τὸ γρῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ, καὶ τοῦ τυχόντος, καὶ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον γρῦ λέγουσι, καὶ γρυτάρια τὰ κατ' οἰκίαν σκευάρια μικρά, καὶ γρυπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν.

Τοῦ δ' ἄρα ὁ κωρυκαῖος ἠκροάζετο. ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λανθάνειν, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων. πειραταὶ γὰρ ὥς φασι, περὶ κώρυκον τῆς παμφυλίας ἦσαν, οἷς τινὲς τῶν ἐν κωρύκῳ συμπράττοντες περιεργάζοντο τῶν πλεόντων τὰ φορτία, καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν μέλλοιεν πλεῖν, τοῖς πειραταῖς ἐμήνυον.

ὅθεν μαθόντες οἱ ἔμποροι ἔκρυπτον τὰ πολλά, ἐπεὶ δὲ καὶ οὕτω τοῖς πειραταῖς ἐμηνύετο, ἐκράτησεν ἡ παροιμία. 147

Τοῦ διὸς τὸ σάνδαλον. ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι.

Τοὺς ἀρκάδας μιμήσομαι. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. οἱ γὰρ ἀρκάδες μισθοῦ στρατευόμενοι, ἄλλοις ἐνίκον.

Τοῦ σελίνου δεῖται. ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς νοσούντων. καὶ γὰρ εἰώθαμεν τὰ μνήματα στεφανοῦν σελίνοις, ὥς φησι πλούταρχος.

Τοὺς ἑταίρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. παροιμία ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία, ὡς δίδυμός φησι.

Τραγικὸς πίθηκος. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων.

Τρεῖς ἕξ, νικητήριον βόλος, παροιμία. ἢ τρεῖς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι.

Τρίτῃ κεφαλῇ, καὶ τρίτῳ ἐγκεφάλῳ. ἐπὶ τῶν ἀχθοφορούντων οὐ μόνον κατὰ τῶν ὤμων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

Τρυγόνα ψάλλειν. ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων, ἴσως παρὰ τὸ τρύζειν. ὡς μή μοι τρύζητε. καὶ ἑτέρα παροιμία. τρυγόνος λαλίστερος. ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσι λαλοῦσι. ἢ ἄλλως.

Τρυγόνος λαλίστερος. μέμνηται ταύτης μένανδρος ἐν πλοκίῳ. ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσιν ἠχοῦσι. τάττεται δ' ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων.

Τυδεὺς ἐκ συφορβοῦ. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων. τυδεὺς τὴν θυγατέρα ἱππονόου περίβοιαν ἐβιάσατο, γνοὺς δὲ αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν ὁ πατήρ, συφορβῷ παρέδωκε μετὰ τοῦ γενομένου παιδίου τυδέως.

Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. φασὶ τοὺς σκύθας μέλλοντας καθεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διάγοντες καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψῆφον λευκήν, εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. ἐπὶ τέλει τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς

ψήφους, καὶ εἰ εὑρεθείησαν πλείους αἱ λευκαὶ εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογινόμενον. ὅθεν τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν ἡμέραν λέγειν ἐκ τοῦ φαρέτρας, καὶ λευκὴν ἡμέραν.

ἀρχὴ τοῦ υ.

υ Γιέστερος κρότωνος. ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων ἡ παροιμία. ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρότωνος, λεῖον γάρ ἐστιν ὅλον, καὶ χωρὶς ἀμυχῆς, καὶ μηδὲν ἔχων σίνος. μέμνηται τούτου μένανδρος ἐν λοκροῖς.

ὕδραν τέμνεις. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται ἡ παροιμία διὰ τὰς τῆς ὕδρας κεφαλάς, ἃς τέμνων ὁ ἡρακλῆς, οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει τῆς ὕδρας ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφαλάς. ἡ δὲ ὕδρα θηρίον ἦν μέγιστον ἐν τῇ λέρνῃ τρεφόμενον, κεφαλὰς ἔχουσα ὀκτὼ μίαν μέσην ἀθάνατον, ταύτην κατ᾽ ἐπιταγὴν εὐρυσθέως ὁ ἡρακλῆς ἔκτεινεν. ἅρματι γὰρ ἐπιβὰς ἡνιοχοῦντος ἰολάου παρεγένετο εἰς λέρνην, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε. καὶ βάλλων βέλεσιν ἠνάγκασεν αὐτὴν ἐξελθεῖν, καὶ κρατήσας τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμεν, ἀλλ᾽ οὐδὲν ἀνύειν ἠδύνατο. μιᾶς γὰρ κοπτομένης, δύο ἀνεφύοντο. προσκαλεσάμενος οὖν βοηθὸν τὸν ἰόλαον, ἐπέταξεν αὐτῷ μέρος τι καταπρῆσαι τῆς ἐγγὺς ὕλης, καὶ τοῖς δαλοῖς ἐπικαίειν τοὺς τόπους τῶν τεμνομένων κεφαλῶν. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἰολάου κωλύοντος ἀναφυομένας, ἡρακλῆς περιγίνεται τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας. τὸ σῶμα δὲ τῆς ὕδρας ἀνασχίσας, καὶ τῇ χολῇ ταύτης τοὺς ὀϊστοὺς βάψας, θανατηφόρους εἰργάσατο.

ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκῃς. τοῦτο δημητρίου τοῦ ἁλικαρνασέως φασὶν εἶναι. λέγοντος οἶνος τοῦ χαρίεντι φέρειν ταχὺς ἵππος ἀοιδῶν. ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκῃς.

ὕδωρ μένει. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων.

ὕδωρ παραῤῥέει. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν

παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαινόντων, καὶ παραβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. μέμνηται αὐτῆς κρατῖνος ἐν δραπέτησιν.

ὕλαν κραυγάζειν. ἐπὶ τῶν μάτην βοώντων ἡ παροιμία εἴρηται. ἐπειδὴ τὸν ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον ὁ ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς ἀργοῦς, καὶ μετὰ κραυγῆς πολλὰ ζητήσας, οὐχ εὗρεν. ἱστορεῖται δὲ περὶ τοῦ ὕλα, ὅτι ἡρπάγη παρὰ τῶν νηρηίδων διὰ κάλλος. φασὶ γάρ τινες καὶ τὸν ἡρακλέα σύμπλουν γενέσθαι τῷ ἰάσονι μετὰ καὶ τοῦ ὕλα. διὰ δὲ τὴν τούτου ἀπώλειαν λυπηθέντα τὸν ἡρακλέα εἰς μυσίαν ἀπολειφθῆναι. ἐκεῖσε γὰρ οἱ ἀργοναῦται προσσχόντες τὸν ὕλαν ἡρακλέους ἐρώμενον πρὸς θήραν πέμπουσιν. ὁ δὲ διὰ κάλλος ὑπὸ νηρηίδων ἁρπαγεὶς ἀνεβόησε. καὶ πολύφημος ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δηλοῖ περὶ τούτου ἡρακλεῖ. ζητήσαντος δὲ πολλὰ τὸν ὕλαν ἡρακλέους, καὶ μὴ ὑποστρέψαντος διὰ λύπην, ἐπεὶ τὸν ζητούμενον οὐχ εὗρεν, ἡ ναῦς ἀνήχθη, καὶ ἡρακλῆς πρὸς ἄργος ὑπέστρεψεν. ἢ οὕτω ὕλαν κραυγάζειν. ἱστοροῦσιν ὕλαν τὸν θεοδάμαντος, καλὸν τὴν ὥραν, ἐρώμενον ἡρακλέους, ὅτε συνέπλει τοῖς ἀργοναύταις. γενομένων δὲ κατὰ μυσίαν, ἐξελθεῖν ὑδρευσόμενον, ὑπὸ νυμφῶν δὲ ἀφανισθῆναι. τούτου δὲ ἐπὶ ζήτησιν πολύφημον μεμφθέντα κεκραγέναι, καὶ ὀνομαστὶ ἀνακαλεῖν τὸν ὕλαν μηδὲν περαίνοντα. διὸ καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων λέγεσθαι.

ὑπερβερεταῖα. ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται. παρὰ γὰρ μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπερβερεταῖος ἀναγράφη.

ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς. μέμνηται ταύτης ἐν τῷ ἐγχειριδίῳ μένανδρος. λέγουσι δὲ ὅτι δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπέρ τινος κινδυνεύοντος οὐκ ἀνε-

χομένων

γραμμένων τῶν δικαστῶν εἶπεν· ἀκούσατε ὦ ἄνδρες διηγήματος τερπνοῦ· νεανίσκος τις ὄνον ἐμισθώσατο ἀθήνηθεν μεγάραδε· μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, καταλύσας τὸν γόμον, ἀπῆλθε εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου, ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὀνηλάτου πρὸς βίαν διεφέρετο μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκιὰν λέγων· ἀντιλέγοντος δὲ ὀνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι· εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος· ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ· ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν ὦ ἄνδρες ἐπιθυμεῖτε, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἀθήνηθεν εἰς δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ὅθεν φασὶ καὶ αὐτὸς ὁ δημοσθένης περὶ τῆς ἐν δελφοῖς σκιᾶς φησι. καὶ ὁ πλάτων δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν ὄνου σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

ὕδραν τέμνεις· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων. καὶ αὗται δ' αἱ παροιμίαι τοῦτο δηλοῦσιν. ὁ διὸς κόρινθος. καὶ αὖθις ἄπυθώδε ὁδός, καὶ ὁ τὴν δοκὸν φέρων. καὶ οὐ τυφλὸς ἀλλ' ἐξώρυκται. πλὴν ἀδώνιδι, εἴτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γενήσεται.

ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν τι πραττόντων. διότι ὁ φάϋλλος ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα πόδας πηδήσας, ἐπηρώθη τὸ σκέλος. ἢ

ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶν. φάϋλλος ἐγένετο πένταθλος ὁ πόντιος, ὃς ἐδόκει μέγιστα δισκεύειν, καὶ ἅλλεσθαι. ἐπειδὴ οὖν ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας εἰς τὸ στερεὸν ἥλατο, τὸ συμβὰν εἰς παροιμίαν ἐξέβη.

ὑπὲρ τὰ καλλικράτους. κλέαρχός φησιν, ὅτι καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν καρύστῳ πλουσιώτατος. εἴ ποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα οἱ καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῷ, ἔλεγον. ὑπὲρ τὰ καλλικράτους. ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ ἀθηναίων πολιτείᾳ καλλικράτην τινὰ πρῶτον δικαστῶν τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι, ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

ὑπὲρ τὸν κατάλογον παροιμία. ἐπὶ τῶν γεγηρακότων.

ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. ἡ παροιμία. ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν.

ὄναρ καθ' ὕπνους νήξεκες λαλεῖν τόδε.

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος. ἐλλείπει ὕπεστι. λέγεται ἐπὶ τῶν κακοήθων, καὶ ἐπὶ ἐριστικῶν. παραινεῖ μὴ προπετῶς λαλεῖν τοῦ μὴ δηχθῆναι.

ὗς ἐκώμασεν. ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων.

ὗς διὰ ῥόδων. ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων. κράτης ἐν γείτοσιν.

ὗς ὑπὸ ῥόπαλον. παροιμία παρὰ διφιλόχῳ ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.

ἀρχὴ τοῦ φ.

φ Ακὸν κόπτεις. ἐπὶ τῶν ἀδιανύτων καὶ ἀνηνύτων, καὶ μὴ ὄντων λέγεται.

Φακοῖ τὸ ἕψημα τοῦ φακοῦ θηλυκῶς ἡ ἑψηθεῖσα, ἀρσενικῶς δὲ ἡ ἀνέψητος. καὶ παροιμία. ἐπειτα πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ. πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα κατήσθιεν. ἐπὶ τῶν πλουσίων γεγονότων ἀπὸ πενήτων.

φαλακρὸν τίλλεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

φασηλιτῶν θῦμα ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ καλλαβρῷ θύειν φησὶ καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς νομίμοις.

φασηλιτῶν θῦμα. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ ἀναίμων. φασὶ γὰρ τοὺς φασηλίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν.

φειδίας προσήκει εἰρήνῃ καθὸ τεχνίτης. ἦν γὰρ φειδίας ἀγαλματοποιός, ὃς ἐλεφαντίνης ἀθηνᾶς εἰκόνα ἐποίησε. περικλῆς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀναλώμασι ταχθεὶς ἐνοσφίσατο πεντήκοντα τάλαντα, καὶ ἵνα μὴ δῷ τὰς εὐθύνας πόλεμον ἐκίνησε.

φθάς. ὁ ἥφαιστος παρὰ μεμφίταις, καὶ παροιμία. ἡ φθάς σοι λελάληκεν. οἱ δέ, ἀφθάς φασιν. ὡς σαφὶς ἀσαφίς. στάχυς ἄσταχυς.

Φιλίππου ἀλεκτρυών. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων. ἀλεκτρυὼν γάρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγός, ὃν ἀπέκτεινεν ὥς φασι χάρης ὁ ἀθηναῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ἡρακλείδης ὁ κωμικός, καὶ ἀντιφάνης.

Φιλοξένου λόγου τέτυχεν. ἐπὶ τῶν ἑτέρως ἀρνουμένων. φιλόξενος γὰρ ὁ ποιητὴς μετακαλούμενος αὖθις ὑπὸ διονυσίου, οὐδὲν ἄλλο ἔγραψεν, ἢ οὔ.

Φίλων παροιμία. ἢ φίλων πλατωνίζει, ἢ πλάτων φιλωνίζει. φίλων ἰουδαῖος τεχθεὶς ἐν ἀλεξανδρείᾳ, γένους ἱερέων, φιλοσοφήσας δὲ τὰ ἑλλήνων, εἰς μέγα προὔβη παιδείας, ὡς μετελθεῖν πᾶσαν ἑλληνικὴν παίδευσιν, τήν τε τῶν ἐγκυκλίων καλουμένων, καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας σὺν ἀκριβεῖ καταλήψει. ἐπλούτησέ τε λόγον παρόμοιον πλάτωνι, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν παρ᾽ ἕλλησι τοῦτο χωρῆσαι, ἢ πλάτων φιλωνίζει, ἢ φίλων πλατωνίζει. τοσαύτη ἐστὶν ὁμοιότης τῆς γε διανοίας, καὶ φράσεως τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν πλάτωνος.

Φοινίκων συνθῆκαι. οἱ τὴν καρχηδόνα κτίσαντες φοίνικες ὅτε προσέπλευσαν τῇ λιβύῃ, ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν. ἐπιτυχόντες δὲ τούτου οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάττεσθαι ὡς συντιθέμενοι νύκτας καὶ ἡμέρας μένειν. διὸ λέγεσθαι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐνεδρευτικῶς συντιθεμένων. τὰ δ᾽ ὅμοια δήμων ἐπὶ μεταποντίνων ἱστορεῖ.

Φόνου πτερόν. τὸν διὰ τῶν οἰστῶν πτερόεντα ἢ ταχύν. βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον.

Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναλισκόντων ἐκ τῶν δημοσίων. ἀθηναῖοι γὰρ φρουρὰς διαλαβόντες τοὺς νησιώτας μισθοὺς ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάττουσιν ὑπ᾽ αὐτῶν χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν.

Φρουρῆσαι ἐν ναυπάκτῳ. φιλίππου ναύπακτον ἑλόντος ἀχαιοὶ ἀπέσφαξαν. καὶ παυσανίαν τὸν ἄρχοντα τῆς φρουρᾶς ἀπέκτειναν ὥς φησι θεόπομπος.

Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων. νωθροὶ γὰρ

οἱ φρύγες. ἐπεὶ πόλεμός τις αὐτοῖς γενόμενος ἄριστα μετέβαλλεν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.

Φωκαιέων ἀρά. φωκαιεῖς γὰρ καταλιπόντες τὴν πόλιν ἐν τῇ ὑπ᾽ ἁρπάγου πολιορκίᾳ, ὥρμησαν ἐπ᾽ ἰταλίας μύδρους εἰς τὴν θάλασσαν βαλόντες, καὶ ἐπαρασάμενοι μὴ πρότερον ὑποστρέψειν εἰς τὴν ἑαυτῶν, ἢ τούτους ἀνενεχθῆναι. μέμνηται ταύτης ἡρόδοτος ἐν τῇ ά.

Φώκου ἔρανος. αὕτη λέγεται κατὰ τῶν εὐωχίας συναγόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπὶ γάμου πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων ἐράνους συνῆγε, καὶ ἑστιῶν τοὺς μνηστῆρας ἀνεβάλλετο τὸν γάμον. ὀργισθέντες οὖν ἐκεῖνοι ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπέκτειναν τὸν φῶκον.

ἀρχὴ τοῦ χ.

χ Χαῖρε φίλον φῶς. γραῦς θέλουσα ἀκολασταίνειν γυμνὴ ἵνα μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ, ἀποσβέσασα τὸν λύχνον εἶπε, χαῖρε φίλον φῶς.

Χαλεπὰ τὰ καλά. πιττακὸν ἀποτιθέμενον τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς ἀκμάζοντας εἰπεῖν χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. σόλωνα δὲ μαλακίαν αὐτοῦ καταγνόντα, φάναι χαλεπὰ τὰ καλά, δύο καὶ ἑκάτερα παροιμιασθῆναι. χαλεπὰ τὰ καλά φασὶ περίανδρον τὸν κορίνθιον, κατ᾽ ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικόν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλόντα, τυραννικὸν γενέσθαι. ὅθεν ἡ παροιμία. οἱ δέ, τὸ χαλεπὰ ἀντὶ τοῦ ἀδύνατα τιθέασιν, ὡς μὴ ἐκείνου δυνηθέντος τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. ἢ ἄλλως.

Χαλεπὰ τὰ καλά. παροιμία ἧς μέμνηται καὶ πλάτων. ἐλέχθη δὲ ἐντεῦθεν. περίανδρον τὸν κορίνθιον κατ᾽ ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικόν. ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλεῖν, καὶ τυραννικὸν ἀπὸ δημοτικοῦ γενέσθαι. καὶ ταῦτα πιττακὸν πυθόμενον μιτυληναῖον καὶ δείσαντα περὶ τῆς αὐτῆς γνώμης φυγεῖν τότε

τυραννοῦντα Μιτυληναίων, ἀλλὰ πυνθανομένων δι' ἣν αἰτίαν ἀφίστατο τῆς ἐξουσίας εἰπεῖν τὸν Πιττακὸν, ὡς ἄρα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι νομίσαντα διὰ τὰ συμβάντα τῷ Περιάνδρῳ δυσχερέστατον εἶναι τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Σόλωνα δὲ ταῦτα πυνθανόμενον εἰπεῖν χαλεπὰ τὰ καλὰ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. ἄλλοι δὲ τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἀδυνάτου. ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν.

χαλεπὸν χόριον κύνα γεῦσαι. τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου χόριον καλεῖται. οἱ δὲ κύνες γευσάμενοι τούτοις, καὶ τοῖς ἐμβρύοις ἐπιβουλεύουσι διὰ τὸ λίχνον.

χαλκιδίζειν. καὶ χαλκιδεύεσθαι ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο.

χαμαὶ αὐτλεῖς. πλίνθον πλύνεις. φακὸν κόπτεις, αὗται πᾶσαι ἐπὶ τῶν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων εἴρηνται.

χάους ἀρχαιότερος, καὶ Κρονίων ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν, καὶ Ἴβυκος ποτάται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. καὶ αὖθις· ὁ δὲ φλυαρεῖ, καὶ μάτην ἡμῶν λῆρον καταχεῖ τοῦ χάους ἀρχαιότερον, καὶ Κρονίων ἀπόζοντα.

Χαραδραῖος λέων. ὁ παρὰ ταῖς χαράδραις εἰ μὴ τὸν Θεσπιακὸν λέγει, ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ἐν Θεσπιαῖς. χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος.

χαραδριὸν μιμούμενος. ἐπὶ τῶν ἀποκρυπτομένων. οὕτως Εὐφρόνιος. ἐπεὶ γὰρ τοὺς ἰκτεριῶντας ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ὀφθεὶς, καὶ διὰ τοῦτο οἱ περνῶντες κρύπτουσιν ἵνα μὴ πρὸ τοῦ ὠνήσασθαι ἰαθῇ τις περιέργως. ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου μεταβαλλόμενον εἰς τὰ προκείμενα. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ὀρνέου ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῆς χαράδρας βαρύνεται. ἐπεὶ καὶ αἱ χαράδραι τρόπον τινὰ διὰ τῶν ῥευμάτων μελῳδίαν ποιοῦσι. χαραδριὸν οὖν μιμούμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποκρυπτόμενος, οἱ δέ φασιν οὐ τοὺς ἰδόντας τὸν χαραδριὸν, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάσσεσθαι τῆς νόσου.

χάραξ τὴν ἄμπελον παροιμία ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον πάθῃ. ἀναγράφει δὲ αὐτὴν κακῶς Ἀριστοφάνης, ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Χάρητος ὑποσχέσεις. Χάρης δὲ ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων εὐχερής τε, καὶ ἑτοιμότατος πρὸς τὰς ὑποσχέσεις γινόμενος, ὅθεν ἡ παροιμία. τάττεται ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων.

Χαρώνιος θύρα. μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα δι' ἧς οἱ καταδίκοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξάγονται.

χειροβρῶτι δεσμῷ. τοῖς Ποντικοῖς εἵμασι διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν, καὶ ἀναλίσκειν. βέλτιον δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ Στησίχορος εὐναρχεῖν. τῶν ἐπὶ Πελίαν ἄθλων.

Χειρώνειον ἕλκος. τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς ποσὶ γινόμενον τραῦμα καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκκρῖνον. τοξευθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἡρακλέους ὁ Χείρων μάχην πρὸς Κενταύρους ἐνστησαμένου ἀνίατον ἔσχεν ἕλκος περὶ τὸν πόδα, δι' οὗ καὶ ἀπέθανεν. ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνιάτων προήχθη τραυμάτων.

Χαρινάδης ὄνομα κύριον. οὗτος νωθὴς ἦν. καὶ παροιμία κρείττων ἐστὶ σοῦ Χαρινάδης βαδίζειν, ἐπὶ τῶν βραδυνόντων ἐν τῇ πορείᾳ.

χελώνης κρέα φαγεῖν. ζήτει ἐν τῷ, ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν.

χθόνια λουτρὰ τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκομίζετο γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά.

χρήματ' ἀνήρ. αὕτη ἀποφθεγματική ἐστιν ὡς τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. μέμνηται αὐτῆς Πίνδαρος. Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς ὑπὸ Ἀριστοδήμου τοῦ Λακεδαιμονίου εἰρῆσθαι ταύτην φησί.

χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται. καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν.

χύτραις λιμᾶν καὶ κολοκύνταις, ἐπὶ τῶν

ἀμβλυωπούντων.

χύτραν ποικίλλειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, καὶ ἀνηνύτων.

χύτραν στέφειν. ἐπὶ τῶν τεκῶν ἐπίθεσαν, ὅπως μὴ προσέρχωνται αἱ γλαῦκες.

ἀρχὴ τοῦ. ψ.

ψ Υραῖον Διόνυσον ἄγοντες, ἡ παροιμία παρὰ κρατίνῳ. τὰ δὲ ψύρα, εὐτελὴς νῆσός ἐστι, καὶ μικρὰ πλησίον χίου. μὴ δυναμένη οἶνον ἐνεγκεῖν. λέγομεν οὖν τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων καὶ μὴ πινόντων λέλεκται, καὶ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων.

ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου ἡ παροιμία. παρὰ ἀριστοφάνει ἐν ἱππεῦσιν. ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσκυλμένων. παρὰ δὲ διφίλῳ ἐν τοῖς ἐναγίσμασι, παραπεποίηται ἄχρι τοῦ λάρυγγος.

ψώρα ἡράκλειος. ἡ τῶν ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. ἡ γὰρ ἀθηνᾶ τῷ ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων. ὥς φησι καὶ πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ ἡρακλέους.

ἀρχὴ τοῦ. ω.

ὦ Κέπφε. ἀντὶ τοῦ, ὦ εὐτελέστατε, καὶ λάλε. φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοιοῦτον εἶναι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνθρώπων. ὁ γὰρ κέπφος ἀφρὸν ἐσθίει θαλάττιον. οἱ δὲ παῖδες τῶν ἁλιέων ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόῤῥωθεν, εἶτα ἐγγυτάτω, εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν καὶ εὐχερῶς ἀγρεύουσι.

ὤνου μὲν οὐδείς. ἄγγελον δὲ ὑπὲρ μέγας ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἐλπίδας τιμωμένων.

ὦ λακιάδη. ἐπὶ τῶν μοιχῶν λέγεται. δῆμος γὰρ τῆς ἀττικῆς οἱ λακιάδαι. ἐν ᾧ ῥαφανίδες πολλαί, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες, καὶ στελεοῖς δὲ ἐχρῶντο μὴ παρουσῶν τούτων ἀναβάσοις.

ὢ πλεῖον ἴλως αἱ μύλης ἀλώπεκος παροιμία.

ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐπαγγελλομένων ἀγαθά.

ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος. ταύτης μέμνηται μένανδρος ἐν ὀλυνθίᾳ. καὶ ἄλλως.

ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος. ὥσπερ παροιμία. ὁ στίχος δέ ἐστι χαιρήμονος ἐκ θερσίτου.

ὥσπερ χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν γυνή. ταύτης πολύζηλος μέμνηται ἐν μουσῶν γοναῖς ἐπί τινος πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης. ἐπειδὴ χαλκίδα τῆς εὐβοίας πόλιν φασί ποτε ἐν θησαυδόρασί τε, καὶ πλήθει τεττάρων ἁρμάτων. οἱ δὲ φασιν οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἡρωίδα χαλκίδα εἰρῆσθαι. κομβὴν γὰρ φασὶ τὴν ἐπικληθεῖσαν χαλκίδα. ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποιήσατο πρώτην συνοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ εὐβοϊκὰ συγγράψαντες καὶ ἄριστος ὁ σαλαμίνιος.

ὥσπερ κογχύλην διελεῖν. παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα εὐτελῶν.

ὡς τὴν ἐν ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται. οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν ἄργει ἀσπίδα καθελουμένην ὀχυράν, καὶ δυσκαθαίρετον, οἱ δὲ λόγον φασὶν εἶναι ἐν ἄργει τῶν πάνυ ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν ἀσπίδα καλεῖσθαι.

ΤΕΛΟΣ· ΚΑΙ ΘΕΩΙ ΔΟΞΑ.

 150

Regiſtrum cum græco & latino ſimul, ut uides, informandum curauimus. Sed non ſis neſcius Lector cariss. poſſe te latinum a græco commodiſſime ſeparare pro arbitrio tuo. Item in quaternione D d. in tribus ultimis chartis latinis, & ſemis, ſtatim poſt iambos Gabriæ ſequi latinū. nec te pturbet, ſi Phurnuto inſertæ, græcum a græco diſiungunt. fieri enim aliter haud potuit. cauſam tu ipſe cognoſces perfacile. quod ſi minus placuerit, potes, ut dixi, latinas chartas extrahere tuo arbitratu. nos eas inſeruimus propter literarum græcarum rudes, qui græco e regione latinum eſſe operæpretium ducunt, ut pagina paginæ reſpondeat, & uerſui uerſus. Vale.

Aa
habentur
ex Aphthonii
ΑΙΣΩΠΟΥ
mendacia
λος ἔσται
ſtramenta
ποτε οὗτος
æſtus eſſet
Bb
Contemnere
τοῦ ξάνθου
& oratorem
βλημάτων.
ſed etiam
μαί σοι
fertur
γεν ἀκούσαντε
AESOPI
cC
λαμβάνεται
uerbis
ὁ μῦθος
ait ſiſtite
φύρετο
ſus &
νεικε
eam
Dd
Fabula
ἄνθρωπος
Cicada
ἀνάγκης

Gabrii
μέμφου
Affabulatio,
ἤλεγξεν
e
δὲ ἀπὸ
γῆν καὶ
ἔφασαν
νόντα
f
καὶ
τὰ ὄρη
ἰδέα
ὁ ἀργείων
g
ἐρίοις
μεγίστην
τοῦ ἀγνοοῦ
κων τὸ
h
ῥέα
τὸν βόρβορον
τιὼ ἀχιλ
καὶ παν
i
τοῦ ὄσφρη
αὐτοῖς
πῶς νόσον
κ
ΣΥΝΑΓΩΓΗ
ἀπὼν
παραφέρεσθαι
τερον.

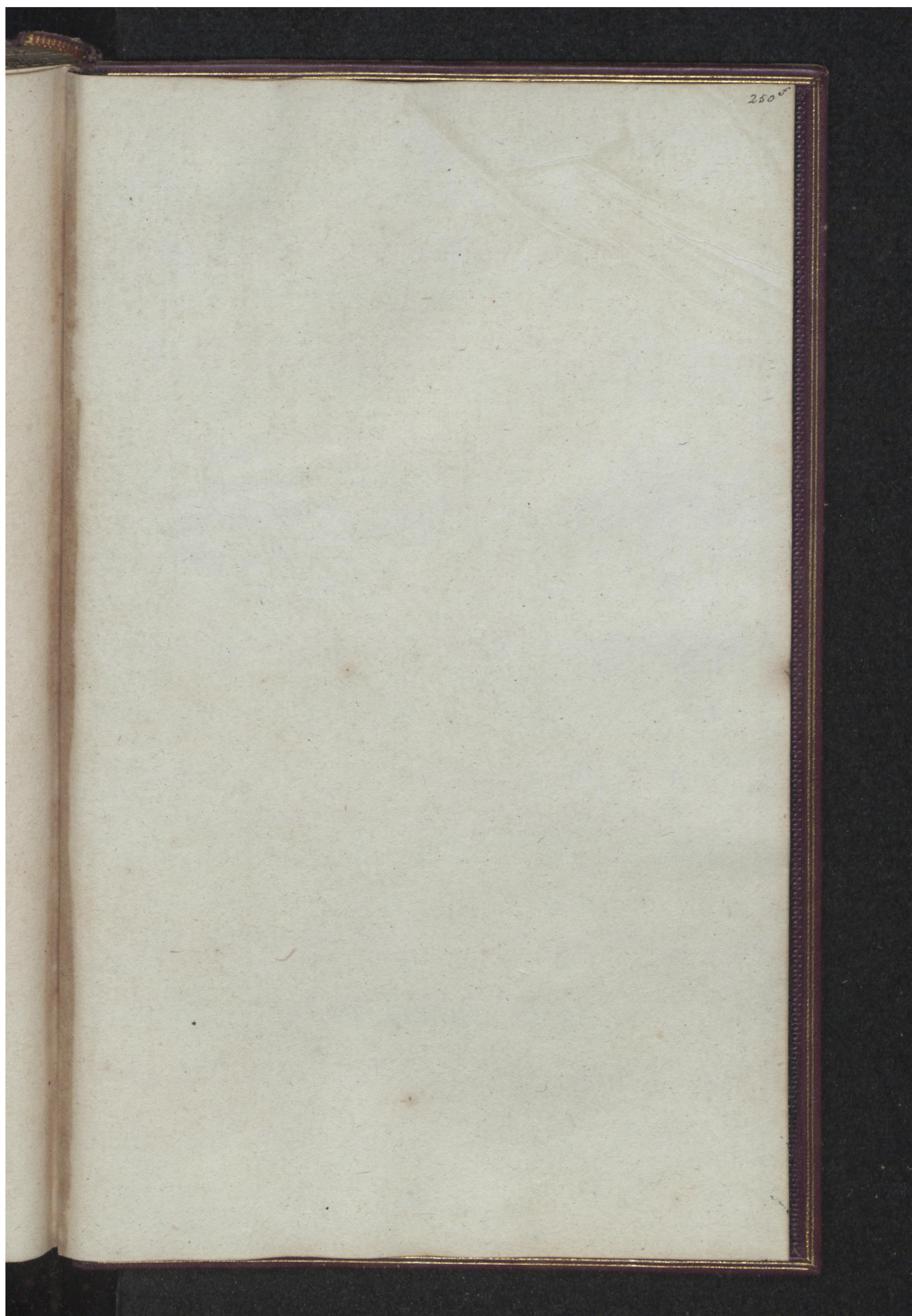
λ
λέγει
μία
τὸν ἀπὸ
λιν αὐτῶν
μ
γραὸς
νηχομένων
δοῦλος
εἶτ' ἐφ'.
ν
θύραζε
βληθέντα
νων ἔαν
μένων
ξ
ῥεῖ
ηται
ρατῆς
πίας
ο
οὐ ποιεῖν.
χομένων

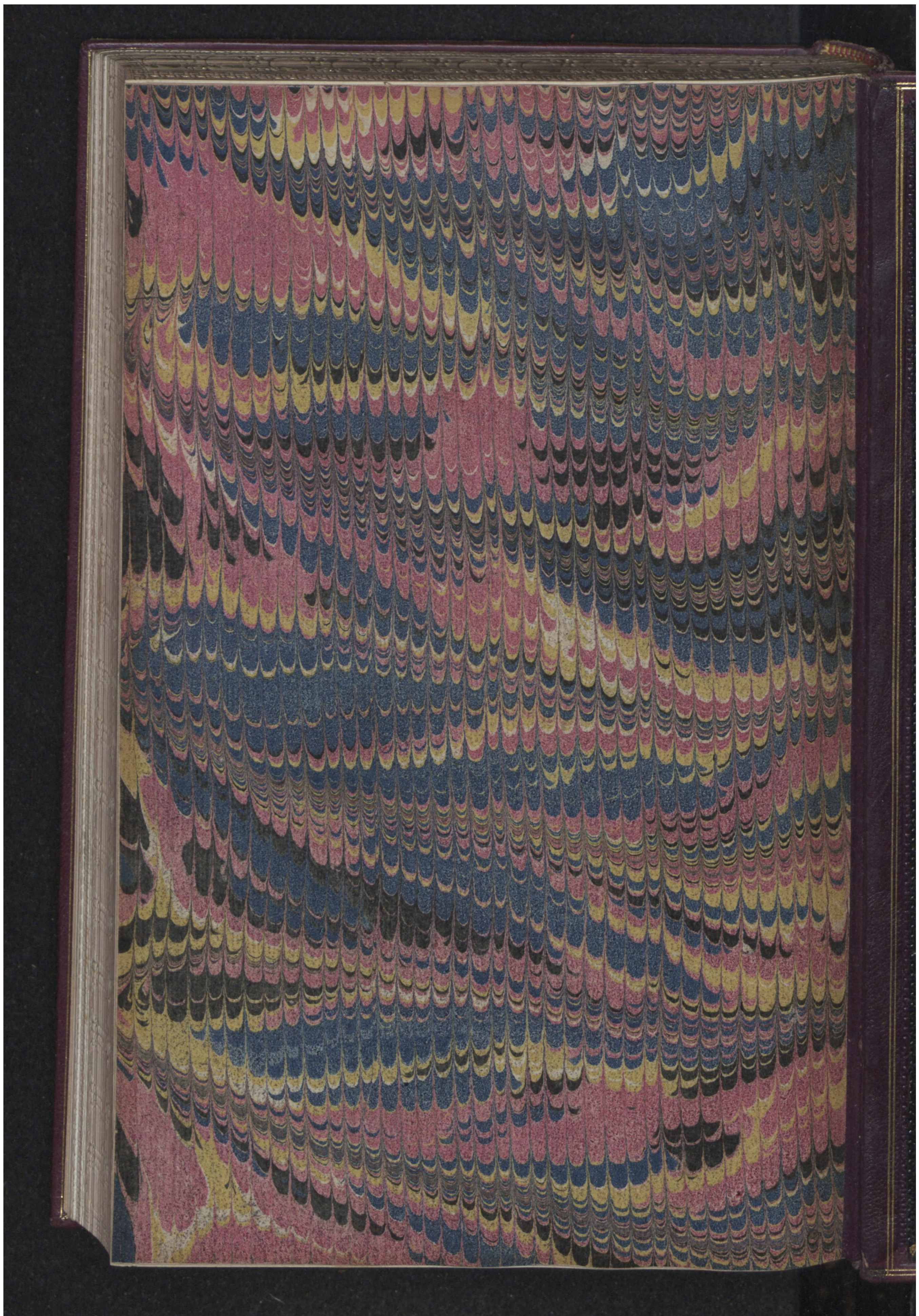
A a Bb cC Dd e f g
h i κ λ μ ν ξ ο
quaterniones omnes. exceptis. i. ternione &. o. duernione.

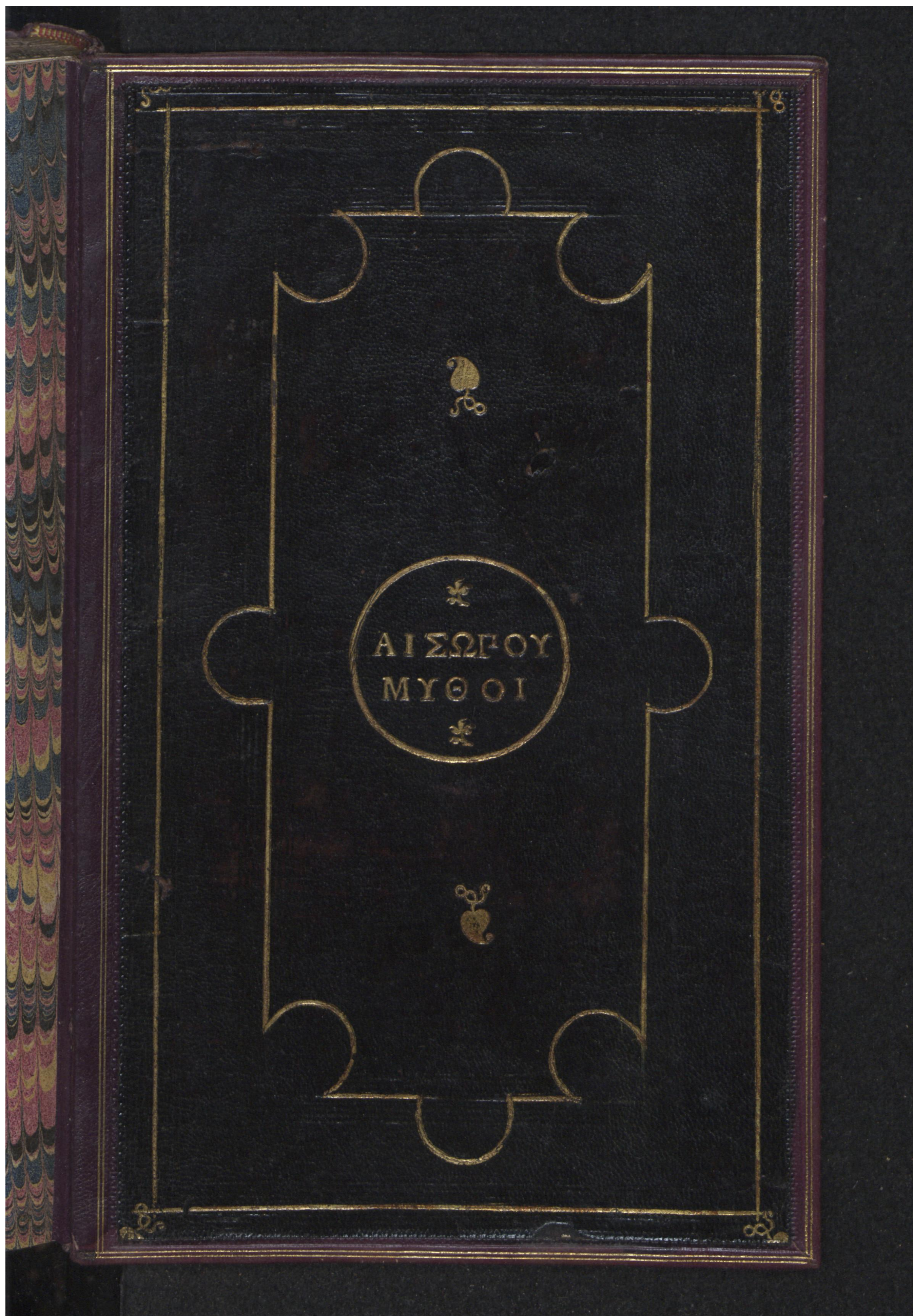
Venetiis apud Aldum mēſe Octobri. M. D. V.

ALDVS
MA. RO.

250

ΑΙΣΩΠΟΥ
ΜΥΘΟΙ